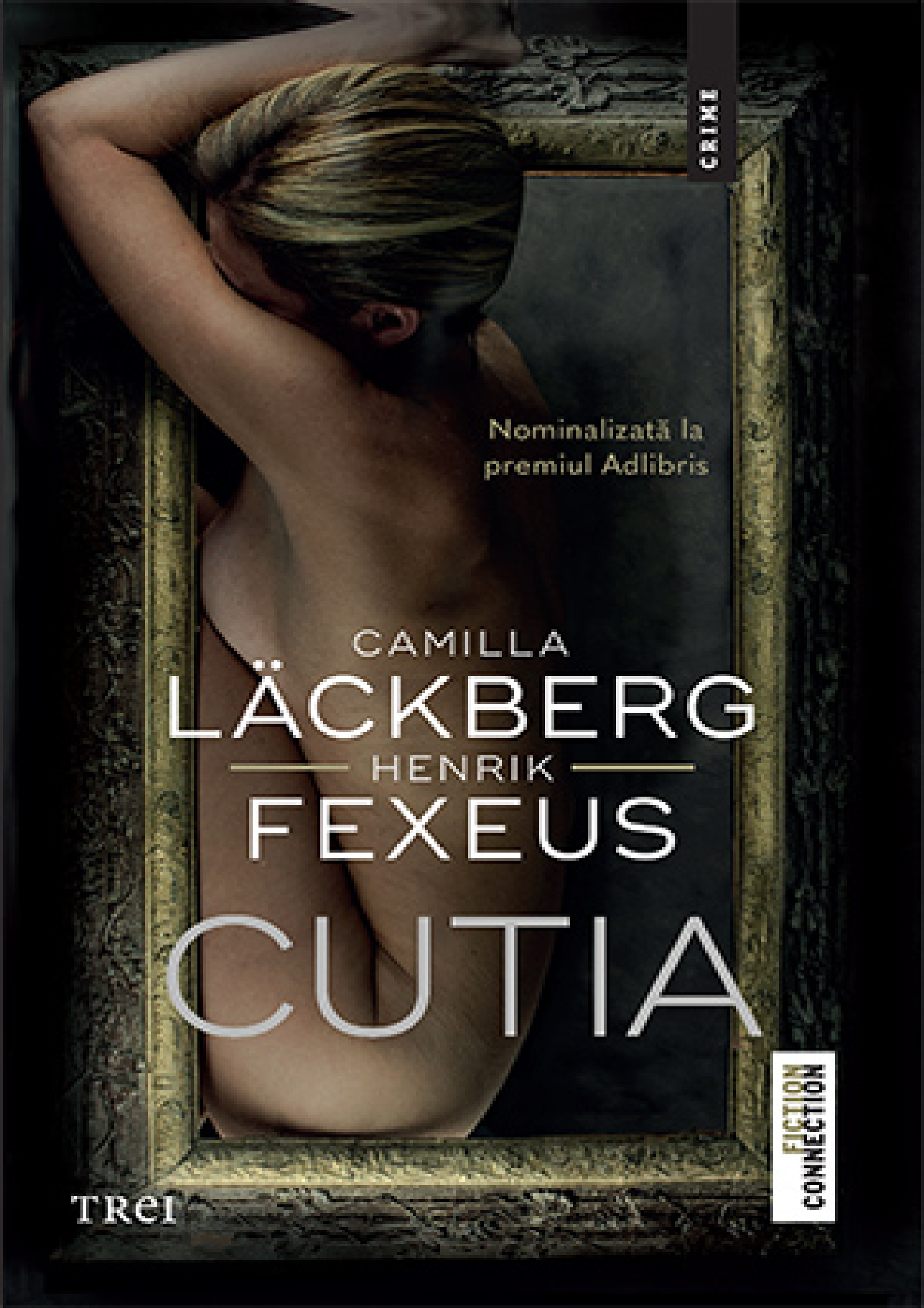
CRIME
Nominalizată la premiul Adlibris
CAMILLA LÄCKBERG
HENRIK FEXEUS
CUTIA
FICTION CONNECTION
TREI

Cuprins

FEBRUARIE
MARTIE
Kvibille 1982
Kvibille 1982
APRILIE
Kvibille 1982
Kvibille 1982
MAI
Kvibille 1982
Kvibille 1982
IUNIE
Kvibille 1982
IULIE
Mora 1982
AUGUST
Kvibille 1982
Kvibille 1982
SEPTEMBRIE
Kvibille 1982
Kvibille 1982
Kvibille 1982
Kvibille 1982
Kvibille 1982
OCTOMBRIE
Mulțumiri

CAMILA LÄCKBERG,
HENRIK FEXEUS

CUTIA

Traducere din limba suedeză Carmen Vioreanu
Titlul original: *Box,* 2021

Editura Trei, 2022

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2022

FEBRUARIE

Tuva bate stresată cu degetele în tejgheaua cafenelei. Deși nu ar trebui, e în continuare la muncă, la cafeneaua de lângă gura de metrou Hornstull. Un client care tocmai s-a așezat în colț o privește enervat, iar ea îi răspunde cu o uitătură ucigătoare. Îi memorează înfățișarea și se gândește că acel client nu va primi nicio inimioară în cappuccino data viitoare. Posibil un deget mijlociu foarte bine conturat.

O indispune să nu ajungă la timp. Și acum chiar a întârziat. Își dă, din reflex, părul blond după ureche. Trebuia să-l ia pe Linus de la grădiniță acum o jumătate de oră. E imună la fețele acre ale personalului de la grădiniță, le-a văzut de prea multe ori ca s-o mai afecteze. Dar fiul ei de doi ani o să fie supărat. Iar Tuva nu e o persoană care să supere copiii. Mai ales pe Linus. Nici nu mai știe de câte ori a zis că ar fi în stare să moară pentru el. Dar în realitate nu e mereu așa ușor. Chiar dacă Cel de sus știe că ea încearcă. Atât de al naibii de tare. Își dă jos șorțul, deschide ușa dulapului cu ustensile de curățenie și îl aruncă în maldărul uriaș de rufe. Nu poate să plece până nu vine cealaltă tură. Unde dracu' e?

Martin, tatăl lui Linus, era plecat în ziua în care trebuia să i se nască fiul. Tuva nu i-a reproșat, chiar dacă a ajuns de urgență la maternitate, direct pe masa de nașteri, cu două săptămâni înainte de termen. În schimb, i s-a părut ciudat că Martin nu a venit s-o vadă la spital în zilele cât a rămas internată acolo. Nașterea nu a fost fără complicații. Fusese prea groggy ca să rețină totul, avea doar amintiri vagi cu medici care iar și iar îi controlau și pe ea, și pe bebeluș și confirmau că totul e bine. Exact cum făcea Martin în sms-urile scurte pe care i le trimitea. O să vină, așa scria, trebuia doar să rezolve niște chestii mai întâi. Dar dacă zilele de la

maternitate sunt în ceață, își amintește cu acuratețe apartamentul gol care i-a așteptat pe ea și pe Linus când au ajuns acasă. Cât ea născuse și se luptase pentru fiul lor, Martin își luase lucrurile și dispăruse. Se pare că asta avusese „de rezolvat”. De atunci, rahatul laș nici nu se mai arătase și nici nu mai dăduse vreun semn. Foarte bine într-un fel, probabil că l-ar fi ucis dacă ar fi reapărut.

În loc de asta, rămăsese cu Linus, ei doi împotriva lumii. Numai că lumea cel mai adesea intervenea între ei. Ca acum. Daniel, cel care trebuia să intre în tura de după-amiază, trebuia să ajungă de o jumătate de oră. Dar nu venise nici acum. Se văzuse nevoită să-l sune și să-l trezească. La ora unu și jumătate după-amiaza. Oare ea fusese vreodată atât de iresponsabilă la douăzeci și unu de ani? Probabil. Nu-i de mirare că n-a funcționat între ei. Se uită la ceasul de la mână.

La. Dra. Cu.

Își pune geaca de fâș și căciula, după care face două espresso duble. Unul într-o ceașcă de porțelan, celălalt într-un pahar de carton.

Probabil că Matti, pentru a câta oară, a trebuit să rămână la grădiniță ca s-o aștepte pe ea. Matti, pedagogul pe care fiul ei începuse să-l strige tată. De câte ori se întâmplă, Matti se uită la ea cu privirea aceea. Privirea care înseamnă că ea ar trebui să-și petreacă mai mult timp cu fiul ei, în loc să muncească atât. Mulțumesc pentru mustrările de conștiință. De parcă n-ar fi suficient că trebuie să văd lacrimile lui Linus, fiindcă nu știe nici de data asta când vine mama.

Cele două espresso sunt gata exact când Daniel intră agale pe ușă, cu părul zburlit. Frigul aprig de februarie se îngrămădește în local odată cu el și câțiva clienți se zgribulesc ostentativ, însă Daniel nu pare să observe. Sau nu-i pasă. Cum a putut să i se pară odată măcar o fărâmă atrăgător!

— Aici, spune ea cu toată răceala care poate fi înghesuită în două silabe, și împinge ceașca de

porțelan spre el. Se pare că ai nevoie. Eu mă car.

Tuva nu așteaptă răspuns, ia paharul de carton și iese în grabă afară, în zăpada care încă nu a făcut nicio încercare de a se topi. Nu e suficient de atentă și intră direct într-un cuplu de bătrânei plăpânzi.

— Scuze, am întârziat, trebuie să-mi iau copilul de la grădiniță, mormăie în grabă fără să se uite la ei.

— Aha, da, copiii ne pot surprinde. Pot fi neobișnuit de întreprinzători pe cont propriu.

Vocea sunase amabil, fără reproș.

Tuva nu răspunde, dar e ușurată că stângăcia ei nu provocă o ceartă. Incredibil cât de înțepați pot fi unii. De mai multe ori când vărsase fără să vrea cafea pe clienți, se întâmplase ca ei să solicite nu numai curățătorie chimică, ci și o compensație materială substanțială. Aruncă un zâmbet de scuze către cei doi. Cafeaua din mâna Tuvei s-a vărsat puțin și-i amintește că realmente nu are timp pentru așa ceva. Scoate încă un „Scuze” și începe să alerge ușor în direcția metroului, timp în care acoperă paharul. Cafeaua caldă arde, mai întâi pe limbă și apoi în stomac. Are gust de chimicale. Aproape ca medicamentele. Trebuie să curețe espressorul. Contrastul cu frigul de afară face cafeaua să pară și mai caldă.

După ce-o să-l ia pe Linus, se vor întoarce la cafenea. Daniel îi poate oferi toate chiflele și prăjiturile cu cremă pe care le vrea. E mai mult decât corect. Astăzi, pastele și chifteluțele se pot duce naibii. Mâine, ea pleacă în călătorie. Dar în seara asta sunt doar ea și Linus.

Când să coboare la metrou, picioarele o lasă baltă fără avertisment. Scoate un strigăt și apucă balustrada în ultima clipă, ca să nu cadă. Trebuie că s-a împiedicat. Chiar așa de tare nu se grăbește, nu trebuie să ajungă la grădiniță plină de vânătăi.

Încearcă să se ridice, dar parcă nu mai are oase. Picioarele se îndoaie sub ea. Se simte amețită.

Rău. Aproape de leșin. Același sentiment ca atunci când a primit medicamentul acela la spital. Când a născut.

Linus.

Vin.

Încearcă să se ridice cu ajutorul balustradei, dar brațele sunt parcă lungi de câțiva kilometri. Balustrada plutește sus, deasupra capului ei, și ea nu mai știe deloc cum funcționează o balustradă. Pete negre dansează în colțul ochilor. Brusc, lumea se învârte de câteva ori și o voce mică dinăuntrul ei spune că tocmai cade pe scară. Nu simte absolut nimic.

Primul lucru pe care Tuva îl observă când se trezește e că o dor încheieturile. E întinsă pe jos, dar nu comod. Plescăie din buze și își drege glasul. Gura e uscată. Urme de un gust fad pe care nu-l recunoaște. Durează câteva secunde până își recapătă cunoștința complet, pe urmă realizează că nici măcar nu e întinsă pe jos. Stă în genunchi, ușor aplecată în față. E presată de pereți din toate părțile. Chiar și de sus, îi apasă ceafa.

Ca și cum s-ar afla într-o cutie strâmtă.

Doare prea tare ca să fie un vis. Dar nici nu poate fi real. Nu poate. Și totuși. Mirosul de lemn e prea real. Lumina se infiltrează prin spărturi mici și înguste și creează dreptunghiuri pe brațele și picioarele ei goale. *Goale…* Unde sunt hainele? Nu i-a dispărut numai geaca, ci și hanoracul. Și jeanșii. Cineva a dezbrăcat-o. E în maiou și chiloți și nu poate fi real.

Plescăie din nou din buze. Gustul acela de chimicale a rămas. Probabil că a fost ceva în cafea. Cineva a pus ceva în cafea fără ca ea să observe. Iar ea a fost prea stresată ca să-și dea seama. A băut tot.

O înțeapă pielea când adrenalina se pune în mișcare în corp. Trebuie să iasă de aici. Țipă și împinge pereții cutiei cât poate de tare. Lemnul cedează, dar nu suficient cât să crape sau cât să se

deschidă cutia. Nu poate să dea cu piciorul, fiindcă stă în genunchi, așa că trebuie să se mulțumească să bată cu podul palmei în pereții care sunt mult prea aproape ca să-i poată lovi cu putere. Lumina dintr-o parte e obturată brusc. Cineva e dincolo de cutie.

— Dă-mi drumul! țipă ea. Ce faci?

Nimeni nu răspunde. Dar ea îi simte prezența. Aude respirație. Țipă din nou, dar tăcerea e în continuare la fel de compactă, la fel de amenințătoare. Senzația că mii de ace îi înțeapă pielea. Bate în pereții de lemn cu forțe noi, dar spațiul strâmt refuză să-i dea puterea de care are nevoie.

— Ce vrei? țipă ea, dând repede din gene ca să-și oprească lacrimile. Dă-mi drumul, te rog, putem vorbi. Trebuie să-l iau pe Linus de la grădiniță!

Trage cu coada ochiului în jos spre braț. Sticla ceasului e spartă și arătătoarele au rămas la exact ora trei. Matti trebuie că a sunat și a încercat deja să dea de ea. Poate a început să se întrebe unde e, poate a început să caute și o s-o găsească în orice moment în cutie, poate… poate că ea obișnuiește des să întârzie la grădiniță și mai mult decât acum.

Nimeni nu o caută.

Fiindcă nimeni nu-i duce lipsa încă.

Nimeni nu știe că a fost răpită.

Răpită. Sensul cuvântului o copleșește și îi e greu să respire. Un sunet metalic din apropierea cutiei o face să tresară.

— Alo? strigă ea.

Printr-una dintre crăpăturile de jos din partea stângă intră ceva argintiu și ascuțit. Seamănă cu vârful unei săbii. Lama de metal pătrunde încet în cutie. Ea încearcă să-și mute coapsa din calea sabiei, dar e prea strâmt. Nu are unde să fugă. Vârful sabiei ajunge la coapsă și împinge pielea, tare. Doare, chiar dacă nu e așa de ascuțită cum pare.

— Au, ce faci? țipă ea. Termină!

Lama sabiei continuă să apese coapsa până îi străpunge pielea și iese o picătură de sânge. Mișcarea e de tatonare. De parcă cel de afară testează. Tuva țipă din nou, dar abia își aude cuvintele. Apoi împunsătura se relaxează fără avertisment, iar lama este retrasă cam un centimetru.

Sunetul unui motor care pornește. Lama sabiei începe să vibreze și înaintează din nou. De data asta nu se oprește nici când îi ajunge la os. Tuva urlă când îi taie mușchiul. Sabia continuă spre interior în țesuturi, în timp ce țipetele femeii acoperă sunetul motorului. Durerea e de nedescris. Vede explozii de culori în spatele ochilor închiși, simte că terminațiile nervoase-i sunt în flăcări. Lumea dispare, există doar durere. Sabia ajunge la femur, iar vibrațiile lamei se propagă prin schelet și toată ființa ei vibrează. Tuva vomită involuntar, pe ea și pe sabia plină de sânge. Lama alunecă într-un final spre femur și îi intră în os, apoi continuă prin mușchi și iese pe partea cealaltă. Vârful sabiei e aproape obscen când este împins prin piele. Sângele începe imediat să curgă pulsând din noua tăietură. Sângele urmează rotunjimea piciorului și se adună într-o băltoacă sub ea. Și sabia nu se oprește. Continuă prin coapsa ei, în drum spre celălalt picior. Ea tot nu se poate mișca.

— Termină, te rog, termină, imploră ea plângând. Trebuie să-l iau pe Linus de la grădiniță. Am întârziat. E singur.

Când sabia străpunge celălalt picior, Tuva e pregătită pentru durere. Dar pentru durerea asta nu e posibil să fii pregătit. Ea urlă din răsputeri și își dorește să fie inconștientă, nebună, orice, doar să nu mai simtă. Trec câteva secunde. O eternitate. Nu mai vede. Tăișul intră într-un final prin amândouă picioarele și iese printr-o deschizătură din partea opusă a cutiei. Sabia încetează într-un final să vibreze.

Dar sunetul motorului continuă.

Ceva o înțeapă în spatele umărului și o parte din Tuva, care e rațiunea ei, moare. Simte realmente cum o parte din creierul ei intră în colaps. Fiindcă evident că există crăpături chiar și în spatele ei. Încearcă să se aplece ca să scape de sabia din umăr, dar mișcarea face coapsele să ardă și mai tare. Și Tuva nu mai este acolo. Este la maternitate și luptă pentru fiul ei, e la cafenea unde a avut un noroc chior să-și găsească de lucru, se giugiulește cu Daniel, e cu Martin și el spune că o iubește. Aude sunetul de cartilaj și țesut care se rup cu scrâșnituri în spate și se gândește că Linus obișnuiește să-l strige pe Matti tată.

Pe urmă se uită în jos și aproape vede cum pielea de sub claviculă este întinsă, înainte să crape și înainte ca sabia să-i iasă prin partea din față. Ca într-un truc de magie. Ea e asistenta magicianului și va primi aplauze imediat. Așa a văzut la televizor. Sângele îi colorează maioul în roșu, în timp ce sabia continuă până la una dintre crăpăturile din pereți. Mirosul de fier e covârșitor.

Ochii albaștri ai lui Linus în fața ei.

Și tu mă părăsești, mamă?

Un scâncet îi iese din gâtlej când încearcă să vorbească.

— Te rog. Am întârziat.

În exteriorul lăzii, cineva mută ceva. Una dintre crăpăturile din dreptul feței ei se întunecă. O a treia sabie. Distanța față de capul Tuvei este de doar vreo zece centimetri. Cele două săbii care au străpuns-o deja o țin imobilizată.

— Nu mai vreau, șoptește ea.

Sabia se mișcă încet, dar distanța e mult prea scurtă. Vede vârful strălucind, până se apropie prea mult ca să se mai poată concentra.

Linus. Iartă-mă. Mama te iubește.

Tresare când vârful o atinge ușor între ochiul drept și baza nasului, după care sabia continuă înăuntru și-i înțeapă ochiul. Ceva umed îi curge pe

obraz și Tuva orbește pe partea dreaptă. Dar nu doare. Măcar nu mai doare.

De ce miroase a ars? Ultimul gând al Tuvei.

Pe urmă sabia îi pătrunde în creier.

MARTIE

Vincent lovi cu palma, cu toată puterea, în masa din fața lui. Publicul își trase suflarea zgomotos. El se încruntă, făcu o pauză dramatică și se uită pe urmă spre spectatori în timp ce ridică mâna. De sub ea, se zărea o pungă de hârtie albă, spartă. Râsete nervoase se răspândiră în sală când el o mătură cu mâna, aruncând-o pe podea.

— Nici sub punga numărul cinci, spuse el.

Scena era întunecată, era aprins un singur reflector, care bătea pe el, pe masă și pe femeia care stătea alături, în picioare. Lumina palidă sublinia gravitatea numărului final al spectacolului. Era o tăcere desăvârșită. Ultimul număr al show-ului nici măcar muzică nu avea. Era mai intens așa. Pe masă fuseseră la început cinci pungi de hârtie întoarse cu susul în jos și numerotate. Pe două dintre ele le strivise deja cu mâna.

— *Trei* rămase, spuse el uitându-se la femeie. Magdalena, nu te uita la cele *trei* pungi, fiindcă așa îți pot urmări direcția privirii. Dar gândește-te sub ce pungă e cuiul cel mare. Doar tu știi unde e. Publicul nu a văzut unde l-ai ascuns și nici eu. *Trei.* Nu uita cât de ascuțit era cuiul când l-ai pipăit. Gândește-te la asta.

Femeia transpira abundent. Reflectorul emana căldură, dar și ea era emoționată, la fel ca restul publicului. Probabil chiar mai mult. Vincent o studie amănunțit.

— Nu ai reacționat la „trei”, deși am spus asta de trei ori, zise el. Deci probabil că nu acolo e cuiul.

El lovi cu putere în punga numărul trei până să apuce publicul să reacționeze. Câțiva din sală scoaseră țipete de la pocnitură.

Două pungi rămase. El avea șanse cincizeci la sută să-și provoace un mare rău. Nu înțelegea de

ce mai ținea acest număr. Toți care-l făceau se răneau mai devreme sau mai târziu. Era inevitabil, dacă îl făceai de suficient de multe ori. Dar publicul nu avea voie să vadă că el chiar e neliniștit. O mare parte a trucului era să pară că deții controlul mai mult decât îl deținei de fapt.

— Numerele doi și patru rămase, îi spuse el femeii. Vizualizează cuiul, toți cei douăzeci de centimetri ai săi.

Ea închise ochii și încuviință nefericită.

— Adu-ți aminte cum lucea când l-ai așezat cu vârful în sus. Sub una dintre aceste pungi. Cea pe care noi *nu* vrem ca eu s-o sparg.

— Dar nu știu dacă-mi aduc aminte corect, gemu ea.

El ridică dintr-o sprânceană. Atmosfera din teatru era atât de densă, încât o puteai tăia cu cuțitul. Două pungi. El ridică mâna deasupra uneia. Pe urmă mișcă mâna spre cealaltă. Una dintre pungi termina show-ul cu ovații puternice. Cealaltă, cu o bucată de corp găurită și un drum cu ambulanța la urgențe.

— Deschide ochii, spuse el.

Femeia deschise ochii puțin și se uită la pungi. El se uita la ea. Pe urmă ridică mâna ca să lovească una dintre pungi, dar observă cum ochii ei se măreau din cauza panicii, când palma lui cobora. El se răzgândi rapid și lovi, în loc, cealaltă pungă, puternic. Femeia țipă chiar când palma lui lovi masa. El așteptă câteva secunde, cu capul aplecat. Pe urmă dădu pe jos triumfător punga goală, spartă, și o ridică pe cea rămasă. Cuiul de sub ea era drept, cu vârful în sus, ca o lance, și strălucea mortal în lumina rece. Publicul izbucni în urale și se ridică în picioare și concomitent porni și muzica. El semnă cuiul cu un marker permanent, îl puse în pungă și i-l dădu femeii care fu ajutată să coboare de pe scenă, vizibil ușurată.

Vincent se duse la avanscenă, dând din brațe. Nu trebuia să se prefacă că e ușurat.

Aplauzele erau asurzitoare. Spectacolul de la Teatrul din Gävle se terminase. Făcu o plecăciune dramatică și apoi își fixă privirea în sală. Când ieși la rampă, luminile mișcătoare îl orbiră și nu-și putu vedea publicul, dar se comportă de parcă i-ar fi văzut. Șiretlicul era să nu te uiți drept înainte și să te faci că ai contact vizual cu cineva. El râdea în întuneric, unde știa că se aflau acum în picioare 415 persoane care îl aplaudau pe Vincent Walder, Maestrul Mentalist.

— Mulțumesc că ați venit, strigă el în uraganul de aplauze.

Volumul aplauzelor și fluierăturilor crescu. Teatrul era plin până la refuz. Fusese o seară bună. O seară foarte bună, chiar. Ea nu venise. Ea, care reprezenta un moment de neliniște. Serile în care ea nu venea erau o ușurare mai mare decât era el dispus să recunoască față de sine însuși.

Făcu față tentației de a pune mâna streașină la ochi ca să vadă publicul în picioare, ovaționând. Muncise din greu pentru asta, era clipa lui de desfătare. În același timp, adrenalina pură era singura care-l mai ținea pe picioare. 415 locuri. 41 plus 5 fac 46, exact cât vârsta lui. Cel puțin încă vreo câteva săptămâni.

Termină.

Fusese cât pe ce cu blestematul ăla de cui astăzi. Și ultimul număr dintr-un show de două ore. Îi curgea transpirația pe spate și simțea că-i fierbe creierul.

Marele secret era, așa cum spuneam, să nu poți prevedea comportamentul publicului sau să faci să pară că ai putea să le citești gândurile. Iluzia era să facă totul să pară ușor, în timp ce creierul lui mergea la turație ridicată. Afișul din foaierul teatrului se lăuda cu el drept *The Master Mentalist,* dar își dorea să nu fi acceptat acea propunere de nume. Era prea… nesofisticat. Comun. Dar până la urmă bun să te ascunzi în spatele lui. Făcea să sune ca și cum era un personaj inventat. Nu oricine s-ar

fi întins pe spate în cabina actorilor, doar ca să respire preț de zece minute. Și acum, când spectacolul se terminase, era important să preia din nou controlul asupra propriilor gânduri, înainte să înceapă să meargă într-o direcție a lor. Dură mai mult ca de obicei în această seară.

Control. Șapte litere în cuvânt. La fel de multe rânduri știa că sunt la balcoane.

Termină.

Vincent ridică privirea în direcția primului balcon, unde în primul act făcuse patru persoane să-și uite numele. 23 de locuri pe fiecare rând de la balcon. 161 de locuri. Cineva de la balcon fluiera strident.

Respiră adânc, nu urma gândul.

161 de locuri. Pe 16.01 era și prima dată în care jucase în acest turneu. 23 de locuri pe rând și 7 rânduri, 2 plus 3 plus 7 fac 12, exact atâtea spectacole mai avea până se termina turneul.

Terminăterminătermină.

Se mușcă tare de limbă.

Vincent se înclină o ultimă dată. Pe urmă părăsi scena. Se opri în spatele cortinei de catifea care dădea spre un spațiu lateral și începu să numere încet, pentru sine. Unu. Dacă aplauzele continuau când ajungea la zece, va urca pe scenă pentru o ultimă apariție la rampă. Doi. O umbră se desprinse din întunericul din spațiul lateral. Era o femeie de vreo treizeci de ani. Trei. El împietri. Deci ea venise. Patru. Dar de data asta nu așteptase să se termine spectacolul ca să vină în spatele scenei. Cinci. Cum reușise să ajungă în spatele scenei? Nimeni nu avea voie acolo în timpul spectacolelor lui. Cel care o lăsase să intre va avea de-a face cu el. Îi rugase s-o țină sub supraveghere. Dar ca s-o împiedice, nu s-o ajute. Șase. Acum, măcar putea să vadă cum arată. Păr negru prins în coadă. Pulover pe gât. Geacă neagră. Șapte. Ochi care se deschiseră încă o fracțiune de milimetru când ea își luă avânt ca să încerce să vorbească. El

habar n-avea dacă și cât de periculoasă e. Opt. Îi făcu semn să tacă și arătă cu degetul mare spre scenă, ca ea să înțeleagă că nu terminase. Ar putea să iasă de pe scenă prin altă parte, după ieșirea la rampă. Nouă. Încearcă să nu te gândești la ea. Aer adânc în piept și zâmbetul la înaintare. Zece. Alergă direct în lumina reflectoarelor, din nou.

— Mulțumesc, mulțumesc, sunteți prea drăguți! strigă el. Înțeleg că ați prefera să rămâneți aici, dar îmi e teamă că realitatea vă așteaptă. E vremea să vă duceți iar acolo. Și dacă n-o să aveți somn de la ce s-a întâmplat aici în această seară, țineți minte: A fost doar în glumă!

Făcu o pauză.

— Poate…

Publicul râdea zgomotos. Și un pic nervos. El nu se abținu să zâmbească. Asta funcționa de fiecare dată. Vincent plecă în grabă de pe scenă, chiar dacă era ultimul lucru pe care voia să-l facă, înainte ca publicul să apuce să iasă de pe rânduri. Nu dădea bine niciodată ca artistul să se afle în continuare pe scenă când publicul începe să plece. Și dacă aveau haine de luat de la garderobă, ca astăzi, mereu se ridicau mai devreme, într-o încercare naivă de a scăpa de coada inevitabilă. Femeia era tot în spațiul lateral din spatele scenei, când el ajunse acolo.

— E aici, spuse el încet în microfon. Să vină paza. Acum.

Era o încercare hazardată, dar cu puțin noroc tehnicienii de la sunet nu-i închiseseră microfonul, chiar dacă dăduseră sunetul mai mic. Majoritatea fanilor care se urcau pe scenă să-l întâlnească erau amabili, dar el nu voia surprize la spectacol. Mai ales nu o femeie care a urcat pe scenă imediat ce s-a terminat spectacolul. Nu era un comportament sănătos. El reușise totuși să evite să dea nas în nas cu ea. Până acum.

Era greu să gândească limpede. După show avea nevoie de timp să proceseze, să-i revină creierul la

normal. Nu putea analiza situația pe cât de bine avea nevoie. Dar nu avea nici o altă soluție decât să fie amabil, cât aștepta să apară paza. Și să se țină la distanță.

Arătă cu degetul spre scara mică ce ducea spre camera verde, ca să-și cumpere timp. Ea o luă înainte. Scara se dovedi a avea șapte trepte. Aoleu! Vincent făcu ultimul pas încă o dată, ca să termine cu un număr par. Femeia din fața lui nu păru să observe ceva.

Vincent și femeia intrară într-o cameră mobilată ca o sufragerie. De ce nu mai vine odată paznicul ăla? Pe măsuța din fața canapelei erau patru sticle de apă minerală Loka, nedeschise. Vincent își scoase sacoul și-l aruncă pe canapea. Îndreptă o sticlă astfel încât toate etichetele să fie în aceeași direcție. Femeia rămase cu jacheta pe ea. El își șterse fața cu șervețele umede, ca să-și îndepărteze machiajul de scenă. Femeia strâmbă din nas aproape insesizabil. Bun. Tot ce putea face ca ea să nu mai vrea să rămână în acea cameră era în avantajul lui. Să sperăm că mirosea și a transpirație.

— Auzi, nu vreau să fiu nepoliticos, spuse el, dar, de fapt, nimeni nu are voie aici, în spate.

Deschise o sticlă de apă și turnă într-un pahar. Se uită bănuitor la bule.

— Nu poți continua așa, spuse el. Spațiul scenei este *off limits* pentru toți cei care nu fac parte din echipa de producție și…

Femeia îl întrerupse ca să se prezinte:

— Mina, spuse ea. Mina Dabiri. Sunt de la poliție.

După care îndreptă rapid acea sticlă care se întorsese puțin atunci când el își luase apa, astfel încât toate etichetele să bată din nou în aceeași direcție, după care îi întinse mâna. Vincent amuți și dădu mâna cu ea. Brusc, maestrul mentalist habar nu avea ce ar trebui să spună.

Mina se uită la bărbatul care stătea în fața ei, de cealaltă parte a măsuței maroniu-închis. Vincent Walder. Îl așteptă să se schimbe de hainele de scenă, un costum albastru sobru, dar elegant, și o cămașă neagră. Acum era îmbrăcat informal, în tricou alb și jeanși negri. Deși era doar martie și iarna încă ținea în ghearele ei orașul Gävle, Vincent nu-și puse nicio jachetă.

Spre mirarea ei, se surprinse gândind că-l găsește atrăgător. Rar făcea asta. Și cuvântul pe care s-a surprins gândindu-l a fost mai degrabă „stilat”. Avea un aer rezervat, o eleganță de modă veche, chiar și în jeanși și tricou. Când îl văzuse mai devreme în costum, fusese și mai evident.

Mina și-ar fi dorit să vorbească cu el într-un loc mai retras, dar Vincent insistase că trebuie să mănânce. E preferabil să nu schimbi niciodată un plan, dar ea trebui să-l lase să decidă. Până la urmă, ea fusese cea care venise la el. De aceea, acum era nevoită să discute o chestiune sensibilă a poliției la cârciuma Harrys, unul dintre puținele locuri din Gävle unde bucătăria era deschisă după ora zece seara.

Vincent arăta după spectacol mai istovit decât sperase ea. Poate că mâncarea va ajuta. Avea nevoie de el cu mintea limpede. Atenția ei era distrasă de gălăgia făcută de clienții de la barul aflat puțin mai încolo. Vorbeau în dialectul de Scania și aveau ecusoane atârnate de gât. Probabil fuseseră la vreo conferință într-un hotel din apropiere. I se păru că arată ca niște școlari, cu trupuri de adulți, cu cheia atârnată la gât.

Mirosul de bere și feromoni plini de speranțe plutea în aer și o făcu mai degrabă să-și dorească să-și pună o mască de protecție, dar își reprimă gândul și se concentră din nou asupra lui Vincent. Nu exista nicio informație despre el în registrul poliției, așa că trebuise să afle câte ceva în alte moduri. De pe Wikipedia și alte căutări pe Google

aflase că împlinește 47 de ani peste o lună, că Walder nu era numele lui real și că meseria lui era „mentalist”.

Conform paginii personale, un mentalist era cineva care folosea psihologia, influența și trucuri secrete, pentru a crea iluzia că are, de exemplu, capacități de medium sau că ar putea citi gândurile. Părea de asemenea să fie versat în magia obișnuită, după interviurile pe care le găsise. Chiar dacă ea era aici pentru cunoștințele lui despre cum funcționează oamenii, o înțelegere și pricepere a magiei nu era de lepădat, luând în considerare pozele pe care le avea în dosar. Nu găsise nicio informație despre ce făcuse el până atunci sau despre unde era născut. Conform Wikipedia, Vincent era activ profesional de cincisprezece ani, dar abia recent intrase în vizorul publicului, datorită unui serial de televiziune de la TV4.

Într-una dintre emisiuni, făcuse un experiment psihologic cu camera ascunsă. Vincent alesese la întâmplare un bărbat al cărui cotidian începuse să-l umple cu sugestii insesizabile și comenzi hipnotice, fără ca omul să-și dea seama că se întâmplă ceva. Într-un final, bărbatul se pusese într-o noapte să scrie cu un spray VINCENT WALDER, cu litere de-o șchioapă, pe zidurile dintr-o zonă industrială. De o sută de ori. Îi luase mai multe ore.

Agenții de pază de la fața locului nu fuseseră avertizați. Când l-au prins pe bărbat și l-au întrebat ce face, el a răspuns că nu știe despre ce vorbesc. Habar nu avea ce făcuse în ultimele ore și fusese sincer uimit când văzuse petele de vopsea de pe mâini și haine.

Mina nu văzuse emisiunea, dar își aducea aminte că toți vorbeau despre ea. Fusese ceva de groază. Mulți au pus sub semnul întrebării aspectul etic al emisiunii. Vincent a explicat însă că e vorba, de fapt, despre fanatism, că a vrut să arate

cum și cele mai absurde idei pot prinde rădăcini în subconștientul nostru și ne pot influența comportamentul, fără să înțelegem asta. Ideea cu peretele era evident un omagiu adus unui film Monty Python, iar când i s-a pus întrebarea legată de mesajul scris cu spray, el a spus că acesta fusese cel mai puțin deranjant lucru care-i putuse veni în minte. Mai mult, spusese el, un artist își semnează mereu operele. Acel citat devenise *meme* pe Instagram și rămăsese câteva luni până se stinsese cu totul.

Un miros de ulei prăjit și carne la grătar ajunse la nările Minei chiar în secunda dinainte ca un chelner să pună un hamburger în fața lui Vincent. Bolurile cu maioneză și ketchup, neacoperite. Mina tresări. Oricine ar fi putut face orice cu acele boluri pe drumul de la bucătărie. Incredibil de neigienic. Scoase din reflex o sticlă nou-nouță cu dezinfectant din buzunar, stropi puțin într-o palmă și își frecă mâinile ca să intre în piele.

— Am nevoie de carbohidrați după un spectacol, spuse mentalistul cerându-și scuze. Altminteri nu pot gândi limpede.

Luă un cartof prăjit de pe farfurie, îl înmuie în maioneză și-l băgă în gură. Mina îl studia cu atenție. Dacă avea de gând să-l înmoaie a doua oară, probabil că va fi nevoită să-l elimine din acea parte a omenirii cu care ea voia să aibă de-a face. Dar din fericire el înmuie doar o tură. Exista speranță.

— Și chiar trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de mai devreme, spuse el. Credeam că ești altcineva. Am avut probleme cu cineva cam… prea entuziast… o admiratoare. Am crezut că ești ea. N-am vrut să fiu nepoliticos.

Ea flutură din mână un „lasă”. Chelnerul puse o bere în fața lui Vincent și o Cola Zero în fața Minei. Ea scoase un pai din buzunar, scoase hârtia protectoare și-l puse în pahar. Vincent ridică dintr-o sprânceană, dar nu spuse nimic.

Ea aşteptă până ce chelnerul se îndepărtă suficient cât să nu-i audă şi începu să vorbească.

— Am primit un pont să vorbesc cu tine, spuse cu voce joasă. Din câte înţeleg, eşti foarte bun cunoscător al psihicului uman. Dar ştii o grămadă de lucruri şi despre magie. Iar noi avem nevoie de cineva care se pricepe la amândouă.

El încuviinţă şi luă o înghiţitură de bere.

— Am făcut multe numere de magie când eram mai tânăr. Dar la douăzeci de ani mi-am dat seama că trucurile cu cărţi poate că nu erau cel mai bun pretext din lume pentru a agăţa. Aşa că m-am lăsat.

— A ajutat să te laşi? întrebă ea.

— Tu decizi. Pe prima mea soţie am întâlnit-o o lună mai târziu. De atunci, interesul a fost doar la nivel de hobby. Dar de ce vrea poliţia să ştie aşa ceva?

Înainte să apuce să răspundă, Vincent se uită la ceas.

— Vai, îmi cer mii de scuze, spuse el. Dar apropo de soţie. E fără un sfert. Trebuie să sun acasă. Vorbim mereu la ora asta. Durează doar un minut.

Ea începu să devină nerăbdătoare, voia să treacă la subiect. Deja trebuise să aştepte după el. Colegii obişnuiau să spună că e prea băgăreaţă, că avea nevoie să înveţe cum să-i facă pe ceilalţi să se simtă confortabil.

Ea avea dubii în această privinţă. Era poliţistă de aproape zece ani şi nu auzise de vreo anchetă a cărei soluţionare depinsese de gradul ei de amabilitate. Dar, mă rog.

— Nicio problemă, spuse ea şi îşi schimbă discret poziţia pe scaunul tare.

Se uită în jos, în Cola ei, şi se izolă, fără să asculte la ce vorbea Vincent cu soţia lui. În schimb, vedea cu ochii minţii lada pe care o găsiseră cu aproape o săptămână în urmă. Lada care părea ornată cu simboluri ciudate din sclipici special pentru a apărea într-un show de magie în

Las Vegas. Vedea cum o asistentă îmbrăcată în paiete, femeie evident, femeile sunt mereu preferate în numerele de magie, se băga în cutie și cum un magician, bărbat evident, băga săbii lungi în crăpăturile din ladă, în timp ce publicul scotea „aaaah”-uri și „ooooh”-uri. Căutase pe Google. *The sword box* se numește acest număr misogin de iluzionism, alternativ *Sword cabinet, Sword casket* sau *Sword basket.* Copilul alintat are aparent multe nume. În reprezentația originală nici măcar nu era o ladă, ci doar un mic coș. Cu un copil în el. Hidos. Aparent, acest număr de iluzionism era considerat clasic. Copii și femei, în permanență victime.

Dar nu era la Harrys, în Gävle, într-o seară geroasă, așteptându-l pe Vincent Walder, pentru că polițiștii, colegii ei, găsiseră o ladă de magie construită neprofesionist. Era acolo din cauza cadavrului pe care-l găsiseră *înăuntrul* cutiei. Un cadavru pe care încă nu reușiseră să-l identifice. Era acolo fiindcă se împotmoliseră. Urmaseră toate pistele cu metode tradiționale, fără să ajungă undeva. Într-un final, ea și șefa ei, Julia, ajunseseră la concluzia că metodele netradiționale erau singurele rămase dacă voiau să meargă mai departe spre o soluționare.

Mina sorbi o înghițitură mare din suc și își fixă privirea pe bar, pe grupul de la conferință, pe orice ar fi putut să împiedice imaginile acelea să-i apară în minte. Chiar nu voia să își amintească iar de ele. Dar ele erau acolo, la fel de clare ca prima oară. Pe ea rar o afecta ceva, dar de data aceasta era ceva cu totul aparte. Pe două părți ale lăzii erau înțepenite mânerele câtorva săbii. Pe celelalte părți, vârfurile lor. Între ele, în cutie, atârnată de săbii, o femeie tânără, părând mai degrabă o marionetă perversă. Mina închise strâns ochii. Prea târziu. Mult prea târziu.

Ancheta nu ajunsese până la a descoperi cine era femeia și nu exista niciun suspect. Cutia cu trupul fusese trimisă către Milda Hjort la IML, Institutul de Medicină Legală, dar Mina nu credea că vor găsi ceva. Ceva însemnat. Procedeul era cheia faptei, era convinsă de asta.

Deveni brusc conștientă că Vincent o privea. Se pare că terminase de vorbit cu soția lui. Își drese glasul și își alungă cu forța imaginile din minte.

— Scuze pentru telefon, spuse el. Acum sunt al tău. Îmi dau seama din cum vorbești că nu ești din oraș. Aș zice că lucrezi în Stockholm. Și totuși ești aici, în Gävle. Într-o seară târzie de joi. Și vrei să vorbim despre numere de magie și psihicul uman parcă așa spuneai, nu? Sunt foarte curios ce înseamnă asta.

Vincent se aplecă mai în față, ca să-și arate interesul. Ea se hotărî să-l lase să aștepte. Avea nevoie să-l facă să se implice cu adevărat.

— Am văzut că ai făcut chestia cu semnătura la sfârșitul show-ului, spuse ea zâmbind pe cât de amabil cu putință. Aparent, un artist își semnează în continuare operele.

El păru surprins și apoi râse scurt.

— Te referi la cui? Știu, e incredibil de clișeizat. Dar ce pot să spun? Publicul se așteaptă să semnez, de când cu emisiunea de la televizor. Iar eu nu vreau să-l dezamăgesc. Totuși, ei au plătit seara, cu timp și cu bani.

Umerii lui Vincent erau mai coborâți când era relaxat. Dacă a ținut garda sus, acum renunțase. Pentru moment.

— Aveai dreptate adineauri, spuse ea. Nu aș fi aici dacă n-ar fi important. Avem un caz pe care nu-l înțeleg. Am reușit până acum să-l ținem departe de presă, dar e probabil doar o chestiune de timp până o să citești despre el.

Vincent tăie o bucată din hamburger. Mina se bucură nespus că el folosea furculiță și cuțit. Dacă

ar fi luat hamburgerul unsuros cu mâna, s-ar fi ridicat și-ar fi plecat.

— Scuze, spuse el fluturând cu o bucată de hamburger în furculiță, dar ce legătură are asta cu mine?

În loc să răspundă, Mina luă un plic bej dintr-un dosar și scoase fotografiile din el. Răsfoi până găsi una care nu arăta trupul schilodit, ci doar lada în care fusese găsit, împreună cu săbiile. Puse poza deasupra și fixă teancul cu o agrafă. Vincent chiar nu trebuia să vadă celelalte fotografii.

— Știi ce e asta? întrebă ea arătând cu degetul la poză. Vincent se opri cu furculița la un centimetru de gura deschisă.

— *Sword casket,* spuse el. Numită uneori și *Sword box.* Dar ce… cum… nu înțeleg.

Bucata de hamburger intră în gură.

— Nici eu. Sau, mai exact, avem un ucigaș pe care eu nu-l înțeleg. Dar mă gândesc că tu poate îl înțelegi. Ținând cont de… Da, de ce știi tu. Așa că vreau să-ți cer ajutorul. Hai să spunem așa: lada nu era goală când am găsit-o. A durat să o desprindem dintre săbii.

Vincent se opri din mestecat și păli vizibil.

— Nu am ajuns nicăieri cu victima, continuă Mina. Cred că singurul mod de a-l găsi pe cel care a făcut asta e să știm cum funcționează mintea lui sau a ei. Mi-aș dori să pot spune că trupurile mutilate sunt descoperiri neobișnuite, dar din păcate nu e așa. Cel puțin nu atât de neobișnuite cum am vrea. Dar într-o ladă de magie? Asta e nou. Cui i-ar trece măcar prin minte așa ceva? Și *de ce?* Aici intri tu în peisaj. Ți-am văzut show-ul. Tu știi cum gândesc oamenii. Mai mult decât o face majoritatea. Așa că ajută-mă să înțeleg cine e.

Vincent se dădu pe spate și se încruntă.

— Dar voi aveți psihologi criminaliști pentru așa ceva, nu? Ce crezi că aș putea să ofer eu și ei nu pot? Să fac profil de infractori nu e chiar la ordinea zilei pentru mine.

Băgă câțiva cartofi prăjiți în maioneză înainte de a-i mânca.

— Cum spuneam, tu cunoști și psihicul, și magia. Ceea ce nu e cazul pentru psihologul nostru criminalist. Și în plus…

Ea se uită în jur înainte de a continua cu voce joasă.

— În plus, ultimul profil făcut de psihologul nostru criminalist a fost „un bărbat grec de vârstă mijlocie din înalta societate”. Făptașul s-a arătat a fi o tânără femeie suedeză care lucra într-un depozit…

Vincent apucă să-și pună un șervețel la gură ca să nu scuipe, de atâta râs, cartofii prăjiți.

— Tot sună a aranjament ciudat, spuse el. Din câte știu eu, poliția de obicei nu privește cu ochi buni amestecul civil. Iar eu n-am studii în domeniul profilurilor. Am învățat multe despre cum funcționează oamenii, dar eu îmi bazez concluziile doar pe psihologie primară, observații proprii și probabilități statistice generale.

— Și tu ce crezi că fac psihologii criminaliști?

— Dar eu sunt om de divertisment. Nimeni nu pățește nimic rău dacă fac ceva greșit într-un spectacol.

— În afară de tine însuți, spuse ea. Tu te încrezi suficient de mult în capacitatea ta de a-i citi pe alții pentru a risca să-ți intre un ditamai cuiul în mână.

El zâmbi vag.

— Ceea ce chiar n-ar trebui să fac, spuse el. Dar OK. Deși nu înțeleg rolul meu în asta și de ce veniți la mine.

— Noi…

Mina ezită.

— Grupul nostru are o poziție puțin neobișnuită în cadrul poliției. Noi ne situăm în afara organigramei obișnuite.

— De ce?

— Păi, șefa noastră, Julia, e fiica șefului poliției și…

— Nepotism? întrebă Vincent ridicând amuzat o sprânceană. Ea se enervă și observă că el a remarcat asta.

— Absolut deloc! Julia e extrem de competentă, un lider înnăscut și nu m-ar mira să ajungă chiar ea șefa poliției, la cum se arată lucrurile. Dar și ea e la fel de frustrată ca noi, toți ceilalți, din cauza organizării rigide și greoaie. Și e mai degrabă că, *deși* e fiica șefului poliției, a reușit să convingă conducerea să instituie un grup mai… independent, pe care-l conduce chiar ea și în cadrul căruia e și operativă.

— Cu cei mai buni dintre cei mai buni?

— Mda, spuse Mina sec. Ar însemna să exagerăm. *Beggars can't be choosers.*

— Un grup special fără competențe speciale? spuse Vincent mirat.

Mina îl înțelegea, dar nu știa cum ar putea să explice exact. Făcu o încercare.

— Toți au aptitudinile lor. Dar oamenii sunt oameni și există mii de motive ca o unitate de poliție să împrumute de bună voie pe cineva în altă parte.

— Și tu de ce ești împrumutată în altă parte? întrebă Vincent cu un zâmbet slab în colțul gurii.

— De fapt nu știu. Știu care sunt resursele mele, ca polițist. Sunt încăpățânată, hotărâtă și am curaj să am mintea deschisă, să gândesc și altfel.

— Dar? spuse Vincent întinzându-se după încă un cartof prăjit.

— Dar, aparent, grupului în care am lucrat i-a fost greu cu mine. Habar n-am de ce. Eu n-am avut nicio problemă cu ei. Eu n-am nicio problemă cu grupurile. Grupurile au probleme cu mine.

Ea își drese glasul și continuă.

— Oricum, șefa mea a aprobat să luăm în grup un consultant extern pentru acest caz. Poți primi doar un onorariu modest. Dar participi la ceva care poate schimba totul.

— Spre deosebire de a sta pe scenă, vrei să spui, zise el și împinse fotografiile înapoi spre ea. Probabil că ai confundat *The Master Mentalist* cu realitatea. Îmi pare rău că ai venit până aici de pomană. Dar trebuie să înțelegi un lucru. Așa cum spuneam, eu sunt om de divertisment. Eu distrez oamenii. „Maestrul Mentalist" e un personaj, nimic altceva. Ce fac eu pe scenă, asta… rămâne acolo. Nu e pe bune. Probabil pare că am capacități unice sau speciale, dar adevărul este că oricine poate învăța asta. Vorbeai despre făcut profiluri psihologice. Mai mult, ale unor criminali. Nu știu nimic despre criminali. Încă o dată, există oameni care au meseria asta. Persoane care, oare cum spuneai? Care pot schimba totul.

El nu o privi în ochi. Asta ea nu luase în calcul. Nu crezuse că el va spune că nu are timp sau că are lucruri mai importante de făcut. Se pregătise să fie nevoită să-i mângâie egoul. Dar n-ar fi crezut că o va minți.

— Înțeleg, spuse ea și se ridică.

Era momentul pentru o nouă strategie.

— Atunci m-am înșelat. Tu ești foarte convingător doar pe scenă. Îmi cer scuze. A fost o idee de moment. Mă duc să plătesc nota și nu mai vorbim despre asta. Cred că am uitat-o pe tejgheaua barului, lângă cei din Scania.

— Helsingborg, spuse el obosit și începu să mesterească din nou la hamburger. Sunt din Helsingborg. Au venit aici la conferința despre siguranța electricității. Se vede pe sigla de pe ecusoanele lor. Și nu i-aș deranja dacă aș fi în locul tău. Femeia înaltă, cea care stă cu spatele la noi, tocmai a început să discute cu un bărbat, prima conversație din seara asta în care nu trebuie să-și îndoaie spatele ca să pară mai mică doar pentru ca el să aibă curaj să rămână cu ea. Păcat doar că el e căsătorit. Nu înțeleg cum bărbații cred că par single doar fiindcă-și scot verigheta. De parcă nu s-ar vedea oricum de la distanță de zeci de

kilometri că sunt căsătoriți. Mă rog. Cei doi nu prea vor să fie prinși și ea pare că are nevoie de asta.

Mina se strădui să nu i se vadă zâmbetul. Vincent nu părea conștient de ceea ce tocmai spusese.

— Și nu e nevoie să plătești nota, încheie el. Am plătit eu deja.

— Câte trepte sunt de pe scenă până în *green room* la Teatrul din Gävle? întrebă ea rapid.

Vincent își ridică privirea și păru năucit.

— Opt, spuse el. Dar de ce întrebi?

— Sunt șapte. Dacă nu faci un pas în plus ca să termini cu număr par.

Vincent rămase cu gura căscată. Femeia din fața lui îi câștigase atenția. Probabil nu era obișnuit ca alții să-i observe ciudățeniile. Ea se așeză la loc și zâmbi larg de data aceasta.

— Cum spuneam, zise împingând din nou fotografiile către el. Vreo idee?

— OK, bine, spuse Vincent. Ai câștigat. Pentru moment.

Poza de deasupra alunecase într-o parte și dezvăluia o bucățică din fotografia de sub ea. Ea nu fu suficient de rapidă pentru a-l împiedica pe Vincent să scoată poza.

— Oh, la naiba, spuse el strâmbându-se.

— Da. E o reacție foarte corectă.

Vincent mijii ochii la poză, vrând parcă să se obișnuiască gradual cu lucrurile oribile pe care le înfățișa.

— Ce e aia? întrebă el, părând că indică cu degetul la un obiect dintr-o pungă de plastic amplasată lângă corp.

— Ceasul victimei. Cadranul s-a spart cu arătătoarele la ora trei și pare să coincidă cu momentul morții. Trei după-amiaza, așadar.

— Nu, nu ceasul. Chestia *aia.*

El arătă cu degetul la liniile încrustate pe una dintre coapsele femeii, exact sub gaura pe unde

intrase sabia. Două linii mai lungi care erau unite de trei linii mai scurte, distribuite la distanță egală. Minei i se păruse că semăna cu o scară.

— Semnele de la tăieturi, spuse ea. Un cuțit sau ceva asemănător. Probabil pentru a teroriza victima. Un preambul, ceva care să anticipeze ce va urma.

— E foarte minuțios realizat și total diferit față de cât de violent este găurit corpul în rest. Nu cred că e tortură. Cred că „scara" aceea e un simbol.

— Pentru ce?

— Păi, mai multe religii au scări, în Biblie există scara lui Iacob care duce sus în ceruri. Freud era de părere că scara are legătură cu actul sexual în sine. Nu mă întreba de ce. Dar cred că aici e ceva mai simplu.

Suci poza cu nouăzeci de grade și arătă din nou cu degetul la scara scrijelită, care acum era la orizontală.

Mina realiză că nu se mai uită la o scară.

Se uita la cifra romană pentru trei.

Rămaseră amândoi tăcuți momente bune. Murmurul scanienilor de la bar îi acoperea gândurile.

— Nu vreau de fapt să întreb, dar… spuse Vincent după o clipă.

Mina încuviință.

— Știu ce gândești, spuse ea. Dacă ăsta e un trei. Unde sunt atunci unu și doi?

Lui Vincent îi era mereu greu să se orienteze dimineața. Acele secunde dintre somn și vigilență, când singurul lucru pe care-l percepea era senzația de cearșaf pe piele, o rază de soare orbitoare, gustul fad rămas în gură de la somnifer. Niciun spațiu, niciun loc, nicio înțelegere a timpului sau a locului din univers în care se afla. Un vacuum binecuvântat de câteva secunde, unde exista și atât.

După care realitatea începea să-l înconjoare încet din toate părțile. Sunetul de porțelan care zăngănea. O pasăre care sfida iarna și ciripea la hrănitoarea pentru păsări construită de Maria. Vocea fiului său, Aston, care se ridica și cobora, trecând de la bucurie la furie la intervale de doar câteva secunde.

Vincent se ridică în fund și dădu pătura la o parte. Puse picioarele pe podea. Piciorul stâng mai întâi. Își puse pantalonii și cămașa de ieri, o folosise doar seara și oricum avea de gând s-o arunce la rufe murdare pe urmă. Ignoră nasturele de sus ca și cum n-ar fi existat și se încheie la ceilalți șase. Așa cum trebuia să fie. Nu înțelegea de ce toate cămășile erau croite cu șapte nasturi. Designerii lor trebuie că sunt psihopați.

Când se duse la bucătărie, toți erau la masă. Toți în afară de Rebecka.

— Du-te și spune-i adolescentei de fiică-ta că luăm micul dejun, spuse Maria fără să-l privească.

Vincent încercă să-și amintească o vreme când cuvintele dintre ei nu erau pline de intenții nespuse și sensuri ascunse. Nu reuși. Viața, cotidianul, certurile și lipsa de încredere erodaseră încet și discret ceea ce fusese odată. Era imposibil să fixeze cu exactitate momentul când se întâmplase asta.

Maria tăia bucăți de măr pentru Aston, care amesteca de zor cu lingura în iaurt. Ceaiul verde din cana de lângă ea se răcise probabil de mult. Benjamin își curăța încet și minuțios cele două

ouă, în timp ce făcea tot ce-i stătea în putință să pară în continuare somnoros. O farfurioară pentru coji și una pentru ouă. Vincent se duse și ciocăni la ușa Rebeckăi.

— Rebecka? Vino să mănânci! strigă el la ușă.

Știa deja care va fi răspunsul.

— Nu mi-e foame! se auzi vocea Rebeckăi de cealaltă parte.

— Trebuie să mănânci. Ieși acum.

El se întoarse fără să aștepte răspuns. Când se așeză la masa din bucătărie auzi ușa deschizându-se în spatele lui. Și apoi trântindu-se. Benjamin se uită enervat în direcția Rebeckăi, dar nu spuse nimic.

— Mamăăăă! țipă Aston brusc. Bucățile sunt prea mari! Ai tăiat bucăți prea mari!

Aston împinse castronul spre Maria atât de impetuos, încât se prelinse pe masă niște iaurt.

— Nu-i adevărat, scumpule, sunt la fel de mari ca de obicei. Vezi și singur.

Maria ridică una din bucăți cu vârfurile degetelor lipicioase de la iaurt. Părea enervată, dar Aston izbucni în râs.

— Mamă, iaurtul nu se mănâncă cu degetele! spuse el. Durează o sută de ani!

— Sunt de fapt puțin cam mari, spuse Vincent și se întinse după castron. Luă un cuțit și începu să taie mai mici bucățile de măr lipicioase. Vincent se uită cu coada ochiului la soția sa. Părea în continuare enervată când își lingea degetele. Cântărea, pro și contra, dacă să spună ceva. Cu Maria, totul depindea dacă era receptivă acolo și atunci. Dacă avea transmițătorul sau receptorul cablate. Uneori, el nimerea corect. Alteori, nu.

— Alege-ți luptele, îi spuse el într-un final. Ți se răcește ceaiul.

Primi o privire nimicitoare drept răspuns. Ghicise greșit.

— Vreau să taie mama, spuse Aston bătând cu palma în masă. Ea face bucățile mai frumoase.

— Ești destul de mare să-ți tai mărul singur, îi spuse el lui Aston. Atunci iese cum îl vrei. Dacă tăiem noi, iese cum îl vrem *noi.*

— Dar e treaba voastră să faceți micul dejun, spuse Aston.

— Ce plod ești, pufni Rebecka către fratele ei mai mic.

Ea se așeză la masă cu brațele încrucișate în mod ostentativ.

— Tu ești! țipă Aston, cu fața vânătă de furie. *Tu* ești plod!

— Eu am cincisprezece ani, am aproape dublul vârstei tale. Deci tu ești plod.

— Nuuu!

Aston se ridică pe jumătate, dar Maria îi puse mâna pe umăr.

— Rebecka e de fapt mai mare decât tine, spuse ea. Dar asta nu înseamnă decât că-și poate tăia bucățile de măr singură. De fapt, ea poate face totul singură. Pe când tu ești scutit.

Aston zâmbi larg când Maria i-a făcut cu ochiul. Vincent știa că fiul său își adora mama și nimic nu-l bucura mai mult pe Aston decât sentimentul că erau el și Maria împotriva fraților mai mari.

— Și apoi, cine mănâncă măr la micul dejun? zise Rebecka. E de-a dreptul bolnav.

Vincent se uită cu atenție la măr. Nouăsprezece bucăți, asta însemna treizeci și opt de bucăți de măr dacă le tăia pe toate în jumătăți. Imparul devine par. O liniște îl cuprinse. Îi plăcea simbolistica. Că imparul avea de fapt șansa să devină uniform. Exista speranță. Își iubea familia, dar îi era greu să facă față haosului pe care aceasta îl crea. Lui îi plăcea ordinea. Structura. Numerele pare.

— Uite aici, nărăvașule.

Vincent împinse castronul spre Aston, care pentru un moment părea că se gândește bine dacă mai are ceva de spus despre bucățile de măr. Dar nu părea foarte sigur ce însemnă nărăvaș, așa că

începu să mănânce, aruncându-i o privire îndărătnică tatălui său.

— Ia un sendviș, o imploră Maria pe Rebecka. Sau iaurt. Sau orice. Dar mănâncă ceva.

— La mama acasă nu trebuie să mănânc micul dejun, spuse Rebecka, în continuare cu brațele încrucișate. Ea nu mănâncă nimic până la ora douăsprezece. Post intermitent. E bine pentru corp să-și odihnească digestia, corpurile noastre nu sunt construite ca să primească mâncare tot timpul, mâncăm prea des. În epoca de piatră oamenii mâncau doar din când în când, treceau și zile întregi fără să mănânce.

— Astea nu sunt cuvintele tale, sunt ale mamei tale. Și acum noi nu mai trăim în epoca de piatră. Vincent, zi-i și tu fiicei tale.

— De fapt are dreptate, spuse Vincent și-și turnă cafea. Corpurile noastre nu sunt adaptate la alimentația modernă și studiile noi au arătat că…

Maria se ridică înverșunată și își puse deoparte farfurioara cu o jumătate de sendviș cu avocado pe pâine de secară. Ca întotdeauna, cu acei fulgi de cocos ecologici pe deasupra. Prețul unui kilogram, la fel ca al aurului, dar au proprietăți antiinflamatoare, ceea ce Maria considera a fi izvorul vieții veșnice.

— Doamne, Dumnezeule, nu poți și tu să ajuți măcar din când în când, spuse ea. E clar că Rebecka trebuie să mănânce! E o adolescentă în creștere, multe chestii trebuie să se dezvolte în corpul ei, fetelor e posibil să nu le mai vină ciclul dacă nu mănâncă…

— Ce dracu', întrerupse Benjamin. Trebuie să vorbiți despre ciclu? *Mănânc* acum.

— Ai nouăsprezece ani, Benjamin, spuse Vincent. Doar nu mai ești sensibil la fluidele corporale.

Benjamin se holbă la tatăl său. Pe urmă se ridică cu ultimul ou în mână și se duse în camera lui, dând din cap.

— Tată, ești al naibii de autist, constată Rebecka sec.

— Nu se vorbește așa, Rebecka, spuse Vincent mustrător. Cred că se spune TSA mai nou.

Maria îi ignora în continuare, ținând-o pe a ei.

— Și nu trebuie să auzim tot timpul cum face mama ta, spuse ea. Rebecka, tu trebuie să înțelegi că în casa asta și în familia asta, noi avem regulile *noastre* și rutina *noastră.* Cum faceți voi acasă la Ulrika nu are absolut nicio relevanță în familia noastră.

— Sigur, mătușă Maria.

Rebecka se ridică și ea și luă o felie din coșul cu pâine. O flutură ostentativ prin fața Mariei, după care intră în camera ei și trânti ușa după ea.

— Am terminat! Mulțumesc, mamă! Acum mă duc să hrănesc umbrelele.

Aston împinse repede scaunul de la masă și alergă la acvariul din sufragerie.

— Umbridele, strigă Vincent după el. Sunt umbride americane.

— Știu, răspunde Aston în timp ce acoperea suprafața apei din acvariu cu hrană pentru pești. Uau, ce umbre faceți!

Pe urmă se întoarse la bucătărie, își luă Ipad-ul, care stătuse la încărcat pe blatul din bucătărie, și alergă în camera lui.

— Cinci minute, Aston! strigă Vincent după el. Pe urmă trebuie să ne îmbrăcăm și să mergem la școală. Cinci minute!

Maria se sprijini de blatul de lângă chiuvetă și încrucișă brațele, părea o copie inconștientă a Rebeckăi.

— Chestia aia cu „mătușă Maria” o zice doar să mă enerveze.

Vincent se uită la soția lui, mirat.

— Dar tu *ești* mătușa ei, spuse el. Voi sunteți surori, tu și mama ei. Cum te poți enerva că a semnalat asta? Nu așa e?

Nu putea înțelege de ce ea investea energie în a pune sub semnul întrebării evidența. Se întinse după o felie de pâine de secară și începu să distribuie minuțios și egal untul pe o parte a feliei. Fără denivelări, până la capete.

— Sigur că nu despre asta e vorba, continuă Maria. Tu chiar vorbești serios că nu pricepi? Doamne sfinte, cu ce robot m-am măritat? Zice așa doar să mă scoată din sărite.

El se încruntă. Chiar voia să înțeleagă. Dar logica din reacția Mariei era de neînțeles. Faptele certe erau fapte certe. Reacțiile emoționale la ele erau altceva. Dar faptul în sine nu putea fi trecut cu vederea.

— Apropo, pe cine ai invitat la cină alaltăieri? întrebă ea pe un cu totul alt ton. Pe Ulrika?

Vincent își ridică privirea mirat. Tocmai luase o îmbucătură din sendviș și trebui să mestece tot înainte de a răspunde. De zece ori. Era cât pe ce să fie unsprezece, dar se abținu în ultima secundă.

— De ce-aș lua cina cu fosta mea soție? spuse el.

— Am văzut suma de la restaurant în *mobile banking.* Și atunci am verificat chitanța, era în portmoneul tău. Ai invitat pe cineva la cină în Gävle. A înnoptat pe urmă la hotel? V-ați tras-o?

Vocea Mariei trecuse în falset. Vincent înjură în sinea lui. Ar fi trebuit să știe că se va întâmpla asta. Era un dans pe care-l dansaseră de multe ori până acum. Gelozia nefondată a Mariei putea lovi oricând – și o făcea tot mai des în ultima vreme. Era unul din multele lucruri care dizolvau încet așa-numita lor căsnicie.

— Era cineva de la poliție care m-a căutat, spuse el. Voia să discutăm despre un caz la care lucrează, o omucidere.

— Ha! spuse Maria și scoase un râset înalt, forțat. *Cineva* de la poliție? Și taman o polițistă, ce noroc… Dragă Vincent, tu cât de proastă mă crezi? Nu poți găsi ceva mai bun decât *cineva* de la

poliție? Care vrea să vorbească cu *tine* despre un caz? De ce te-ar căuta pe tine cineva de la poliție în legătură cu o crimă?

— Fiindcă asta are…

Maria îl întrerupse ridicând o mână.

— Poți să recunoști ce s-a întâmplat de fapt mai târziu, acum trebuie să-l duci pe Aston la școală.

— Dar…

Se opri din vorbit când văzu că Maria era deja în drum spre camera lui Aston.

— Aston! strigă ea. Grăbește-te! Lasă tableta aia! Plecați în cinci secunde.

Pe urmă se îndreptă spre dormitor.

Vincent se uită la sendvișul său. Polițista. Mina. Ea rămăsese în gândurile lui de când se văzuseră. O parte din el spera ca ea să dea un semn din nou. Dinții formaseră pe marginile mușcăturii un mic zid de unt. Luă cuțitul special, nivelă untul și mai luă o mușcătură, mare cât o șesime din sendviș. Șase părți, era bine. Deși acum mai rămăseseră cinci. Mai puțin bine.

În orele în care discutaseră, Mina avusese o capacitate aproape sinistră să privească drept prin el. El încercase ca întotdeauna să joace rolul Artistului Versat. Era o mască bine exersată, o protecție bună atunci când întâlnea jurnaliști sau alți oameni curioși. De cele mai multe ori, ei erau mulțumiți cu asta. Era exact persoana pe care credeau că o vor întâlni și de aceea nu mai puneau și alte întrebări. Dar ea îl văzuse numărând treptele scării. Ea observase și aranjase la loc etichetele sticlelor la garderoba actorilor. Și-l păcălise să-i analizeze pe clienții de la bar.

Era probabil mai mult decât înțeleseseră vreodată despre el Maria sau Ulrika și trăise și cu una, și cu cealaltă.

Mâncă restul sendvișului, timp în care numără fiecare parte din el. Partea a treia o mâncă mult mai repede.

Mina trebuie să fie o polițistă foarte bună. Dar nu numai despre atenția ei era vorba, chiar dacă era și flatant, și îngrijorător că ea vedea atât de ușor lucruri pe care el credea că le ascunde bine. Era vorba și despre faptul că el o înțelesese pe ea. Ceea ce nu era la ordinea zilei, Maria ar trebui să se așeze mai întâi la coadă ca să fie pe lista aia. Să citești și să controlezi oamenii pe scenă era un lucru. În acel mediu el controla toți parametrii. Dar în viața reală, oamenii erau în continuare un mister. Uneori se simțea ca la școală, ca într-o zi în care se predaseră instrumentele pentru flexibilitate socială, iar el se nimerise să fie bolnav chiar atunci. De aceea juca rolul Artistului Versat cât de des posibil. Artistul știa cum să facă cu alții. Despre el însuși habar nu avea.

— Aston! strigă el.

Fiul ieși din camera sa cu o privire ușor confuză, cu Ipad-ul în mână. Părea că uitase că merge la școală.

— Hai, plecăm acum. Pune-ți geaca și încalță-te.

Vincent își puse pe el un hanorac croșetat, verde-deschis, în timp ce Aston îi dădea mamei sale, care venise în grabă pe hol cu rucsacul lui în mână, o îmbrățișare și primea în schimb un pupic.

Dar Mina nu fusese un mister. Cel puțin nu la fel de mare ca alți oameni. El îi văzuse ritualurile. Cum își îndrepta mereu părul de pe față cu mâna dreaptă. Cum evita să accelereze pe alte suprafețe decât pe cele unde era absolut necesar. Și zărise un cub Rubik în buzunarul jachetei ei. Și nu oricare, ci un *speedcube.* Care se manevrează rapid și care se poate unge.

Așa că, da, ar fi interesant s-o întâlnească din nou. În același timp, spera ca ea să *nu* dea niciun semn. Nu avea foarte tare chef să fie băgat în ceva care în mod garantat i-ar fi dat coșmaruri. Lumea lui era suficient de fragilă așa cum era. Nu avea nevoie s-o populeze și cu trupuri schilodite.

Jeturile dușului erau ca întotdeauna atât de fierbinți, că aproape descojeau pielea. Trupul Minei reacționa arzând într-o nuanță de roșu-furios, dar o făcea să se simtă curată și neatinsă. Apa fierbinte îi dădea senzația că omoară toate microorganismele. Ea se transforma într-un canafas neted, fără impurități, fără mizerie. Era minunat.

Sub duș, se simțea puternică. În zilele în care era liberă, putea să stea acolo ore întregi, până când pielea era ca o stafidă stacojie. Dar astăzi nu avu stare mai mult de zece minute. Gândurile refuzau să se liniștească.

Vincent Walder. Mina nu știa în continuare dacă are nevoie de cunoștințele lui, dacă era mai bun decât psihologul lor criminalist. Era o hazardare, ceva neobișnuit pentru felul ei de a fi, și nu era sigură dacă n-ar fi doar o cheltuială inutilă de timp și resurse ale poliției. Plus, eventual, declararea ei ca idioată din partea celorlalți din grup. Dar ce era făcut era făcut și timpul avea să dovedească dacă el va fi de vreun folos. Vincent era în plus o nucă de spart, pentru că înțelesese că acel Vincent pe care-l întâlnise nu era el pe de-a-ntregul. Era mai mult acolo, în spatele aparențelor. Un lucru era cert: nu avea nevoie de atitudinea lui arogantă. El îi observase paiul pentru suc. Întrebarea era ce altceva mai observase. Pe de altă parte, el nu spusese nimic de fapt, ea nu putea presupune că știe cum gândește el. Dar dacă el începea s-o compătimească sau să arate compasiune, exact ca toți ceilalți, atunci nu-i voia ajutorul. În cazul ăsta, să-și găsească Julia pe cineva mai potrivit.

Mina închise robinetul, ieși cu grijă din cadă și se șterse meticulos cu un prosop curat. Prosopul era spălat la nouăzeci de grade, și cu detergent, și cu înălbitor, și mirosea la fel de curat ca pielea ei. Dar ea știa că sentimentul de curat era provizoriu. Dacă rămânea în apartament, sentimentul se

menținea până la douăzeci și patru de ore, dar imediat ce pășea peste pragul ușii, aerul de afară o învelea în pătura lui murdară.

Își luă pe ea hainele pe care le pregătise înainte de-a intra la duș. Chiloți, sutien sport alb, tricou alb, jeanși și ciorapi negri. Chiloții erau noi-nouți, cei pe care-i avusese pe ea îi aruncase deja. Nu era o idee bună nici măcar să încerce să spele chiloții, niciun înălbitor din lume n-ar putea s-o facă să se simtă *fresh* purtând o pereche de chiloți folosiți. Dar găsise un loc de unde putea să cumpere seturi mari de chiloți din bumbac, simpli, cu doar zece coroane setul, considerând asta drept o cheltuială necesară și accesibilă.

Se trezise devreme și avea o oră întreagă la dispoziție până să trebuiască să pornească spre serviciu. Îi chiorăiau mațele. Trase un sertar din bucătărie și se uită la cutia cu mănuși de unică folosință care era acolo. Știa că nu are nevoie de ele. Nimeni nu s-a îmbolnăvit mortal că a pus mâna pe un ambalaj de iaurt. Ea *știa* asta. Dar numai gândul de a deschide frigiderul fără absolut nicio protecție între ea și alimente o făcea să i se pună un nod în gât.

Cu un oftat, Mina luă o pereche de mănuși, și le trase pe mâini, cu grijă, ca să nu se taie. Colegii polițiști obișnuiau să râdă de ceea ce ei considerau a fi nebuniile ei. Dar când au luat cu toții norovirusul, de Crăciun, ea a fost singura care a scăpat neinfectată. Atunci n-a mai râs nimeni.

Deschise frigiderul, scană rapid posibilitățile și se hotărî pentru brânza de vaci cu vanilie. Inspectă ambalajul să vadă dacă era intact capacul și-l deschise cu grijă. După ce îl puse pe masă, scoase o linguriță curată, o spălă, luă de pe blatul de lângă chiuvetă o sticlă de dezinfectant pentru mâini și pompă o picătură pe linguriță pe care o frecă minuțios pe fiecare milimetru. Vedea cum dezinfectantul omoară tot. Bacterii. Virusuri.

Particule scârboase care și-ar putea găsi calea în corpul ei.

Nu trebuie. E curată. Ai spălat-o adineauri.

Probabil. Dar cum să *știe* ea că a înlăturat toate bacteriile, dacă nu dezinfecta? Totuși, urma să o bage în gură. Gândul o făcu să apuce iar dezinfectantul pentru mâini.

Lasă sticla. Ești maniacă. Lingura. E. Curată. Dă. Drumul.

Dar nu putu. Simți lacrimile în același timp în care deschise vârful mic din plastic și pompă încă o picătură. Nu voia. Dar trebuia. Frecă din nou lingura cu gelul cu alcool, de parcă încerca s-o găurească.

După ce se așeză la masa din bucătărie se uită îndelung la recipientul din plastic plin cu brânză de vaci. Încercă să nu se gândească la toți oamenii care manevraseră ambalajul, care fuseseră în contact cu conținutul, cu recipientul de plastic, încerca să nu se gândească la miliardele de agenți patogeni care mișunaseră pe mâinile acelor oameni și încerca să se convingă pe ea însăși că fabrica fusese la fel de grijulie ca și ea cu igiena. Chiar dacă se îndoia de asta. Dar ceva trebuia să mănânce. Gata, ajungea acum.

Se strâmbă scârbită după ce băgă lingura în brânză și o duse la gură. După câteva îmbucături, gustul de gel dispăru totuși și simți bine gustul de brânză de vaci. Se simți puternică după ce mâncă tot. Fiecare masă, fiecare îmbucătură era o victorie. După ce aruncă ambalajul și mănușile de plastic, puse de cafea. Aici merse mai bine. De ce, asta nu știa. Dar pulverizâ cu spirt cana de cafea înainte de-a o folosi.

Mai avea o jumătate de oră până trebuia să plece. Apucă să facă o tură de curățenie. Nu era manie, era doar minte sănătoasă. Nu mai făcuse curățenie de ieri. Din dulapul de sub blatul chiuvetei scoase o găleată zdravănă plină cu detergenți și accesorii. Era tot acolo. Soluție de

spălat geamuri, săpun lichid, sodă caustică, detergent universal, detergent pentru bucătărie, detergent de vase, și mai mult gel dezinfectant cu alcool, soluție de WC, bureți de sârmă, lavete, șervete din microfibre, perii, alte feluri de bureți… Articolele de curățenie precum cârpele și periile le folosea evident doar o dată, pe urmă le arunca. Dar și pentru acestea găsise un loc de unde cumpăra baxuri la preț de angro. Avea un depozit de cutii de carton cu lucruri noi în cămăruța care de fapt era cameră de lucru, dar care funcționa ca debara.

După ce termină de făcut curățenie se simți caldă și transpirată. Se mirosi la sub braț și își dori imediat să nu fi făcut asta. Cu zece minute înainte de a trebui să plece. Julia o rugase să-l prezinte pe Vincent celorlalți din grup cât mai repede posibil. Se gândea să-i mai lase o zi la dispoziție. Dar el trebuia să se hotărască rapid dacă se alătură sau nu. Ea spera ca el să vrea s-o ajute. Să-i ajute. Mentalistul îi trezise curiozitatea, cu toată asprimea lui cu tot. Se uită la ceas. Mai era suficient timp pentru un duș rapid. Se schimbă în haine noi.

— Pot să aleg ce vreau? întrebă Steffo Törnqvist arătând cu degetul la obiectele din fața lui.

Vincent încuviință. Clipea repede de la reflectoarele puternice din studioul știrilor de dimineață de la TV4. Ar trebui să fie obișnuit cu ele de-acum, nici vorbă să fie prima oară când era acolo. Dar ele reușeau mereu să-i intre direct în ochi.

Se sprijini de spătarul canapelei și se prefăcu relaxat. Încerca să uite pozele pe care polițista aceea, Mina, i le arătase cu o săptămână în urmă. Nu mai luaseră legătura de atunci. Poate că ea deja renunțase la el. El chiar făcuse totul pentru a o lămuri cât de nepotrivit era să-i ajute. Era o responsabilitate mult prea mare. În același timp, nu se putea abține să se întrebe ce metodă folosea ea ca să rezolve cubul.

Concentrare, Vincent.

Avea nevoie să fie aici. În prezent. Totuși, era o transmisiune în direct.

— Ce vrei tu, spuse el, atâta vreme cât alegi fără să te gândești prea mult. Important e să *simți* că e OK.

Steffo se uită la obiectele de pe masă. Acolo erau cheile de la mașină ale lui Jenny Strömstedt, o chiflă pe care Vincent o luase de pe masa cu micul dejun pregătit pentru invitații emisiunii, telefonul mobil al lui Steffo și un portmoneu de piele, cu o poză cu Che Guevara pe el. Ultimul obiect îl pusese chiar Vincent acolo.

— Îl iau pe acesta, zise Steffo și luă portmoneul. Simt că… Din oarecare motiv mă face să simt bucurie.

— Portmoneul, așadar, spuse Vincent. Ai zice că ai acționat din proprie voință?

— Absolut, răspunse Steffo râzând. Aș fi putut lua orice.

— Chifla aceea, de exemplu, arată super bine, interveni Jenny, clipind la cameră, spre

telespectatori.

— Orice, evident, spuse Vincent cu un zâmbet strâmb și arătă spre un bilețel de pe masă.

I-l dăduse lui Steffo înainte de-a începe experimentul. Steffo despături bilețelul și se uită. Pe urmă se încruntă și-și drese glasul. Apucă moțul lavalierei cu mâna, încât acesta trosni când captă sunetul.

— Citește cu voce tare, zise Jenny.

Dar Steffo îi dădu ei bilețelul. Jenny citi mesajul cu cea mai bună dicție a ei de realizator tv.

— Felul în care acționez va fi condiționat întotdeauna de două lucruri: propriile preferințe și valori plus influența altora. Acestea, combinate, vor duce la faptul că eu, cu o precizie de 90%, o să aleg portmoneul, chiar dacă nu știu de ce.

Jenny trase cu coada ochiului la Steffo, care părea extrem de deranjat. Vincent luă o înghițitură de apă. Jenny se întoarse spre cameră, în spatele căreia un cameraman bulversat dădea din cap.

— Pentru voi, cei care tocmai ați deschis televizorul, îl avem așadar aici, la *Nyhetsmorgon,* pe Vincent Walder, din nou, ca să ne povestească – sau poate mai mult să ne deruteze – despre creierul nostru.

Vincent se văzu într-un monitor de lângă cameră. Sub el luceau cifre roșii care numărau invers. Arătau 04:14. Mai avea puțin peste patru minute să explice cum procedase ca să facă ce tocmai făcuse. 414. A patra, prima și a patra literă din alfabet formau DAD. Tată, în engleză. Ca tată, poate că n-ar fi trebuit să-l ia pe Aston cu el la emisiune, dar băiețelului de opt ani părea să-i priască printre baghetele și sucul de portocale din camera de protocol. Spera că nu vor întârzia prea mult la școală.

— Dar… Deci tu vrei să spui că acțiunile noastre pot fi condiționate de ceva ce nu cunoaștem?, întrebă Steffo. Cum să nu-mi cunosc propriile preferințe și valori?

Tonul lui era la limita revoltei. Vincent trăi o secundă de confuzie, după care gândurile i se întoarseră în studio.

— Nu știi neapărat *toate* valorile tale, explică el. De exemplu, se pot întâmpla lucruri traumatice în copilărie, care fac pe urmă ca oamenii, în mod inevitabil, să acționeze într-un anumit fel ca adulți. Ei nu știu dacă acționează după un tipar, dar de fapt acesta e complet previzibil, dacă sunt cunoscute circumstanțele.

— Dar ce simplu e de fapt, interveni Jenny. Cad de pe bicicletă, deci o să urăsc mereu bicicletele, nu?

— Mda, să sperăm, chicoti Steffo, dacă luăm în calcul cât de des te lovești tu de mobilierul de aici din studio. Și cum era cât pe ce să dai foc la studio.

Jenny îi aruncă o privire rece. Steffo se referea, evident, la momentul acela când ea voise să călească în ulei niște pufuleți cu aromă de cașcaval, în emisiune, și aceștia luaseră foc. Clipul devenise viral în toată lumea.

— Dar dacă cineva dă peste tine cu un Audi albastru, multă vreme vei avea atacuri de panică atunci când o să vezi mașini albastre, spuse Vincent. Sigur că nu trebuie să fie așa de dramatic, e suficient să fie implicate sentimente puternice.

Un minut rămas. Trebuia să se grăbească. Concentrare.

— Ca atunci când am fost la *Let's Dance,* zise Steffo. Doamne, ce frumos a fost. Acelea au fost sentimente puternice. Mai ales numărul final. Mi-l amintesc de parcă ar fi fost ieri.

— Nu din nou, zise Jenny dându-și ochii peste cap.

Vincent realiză că l-a adus pe Steffo acolo unde voia.

— Acum începem să ne apropiem de miezul problemei, zise el. Sentimente pozitive puternice, care sunt asociate cu detalii din amintirea experienței tale. Detalii care pot trezi în continuare

sentimentele de bucurie și de aceea te fac să fii atras de ele. Steffo, îți aduci aminte cu ce erai îmbrăcat la acel număr de dans?

— Bineînțeles, un tricou alb cu…

Steffo amuți și făcu ochii mari.

— Glumești.

— Ce anume? zise Jenny. Ce se întâmplă?

Ceasul de sub monitor arăta 00:10. Zece secunde rămase până la reclamă. Vincent încadrase totul perfect.

— Un tricou alb imprimat cu Che Guevara, zise Steffo ridicând portmoneul, astfel încât camera, ca un ultim cadru, să poată da zoom pe sigla cu rebelul cubanez.

— Dar așa ușor e? întrebă Jenny bulversată.

Vincent zâmbi.

— Uneori.

Transmisiunea fu întreruptă de reclame, o secundă după ce el făcuse ochii mari la cameră. Să zică cine ce-o vrea, dar la televiziune se pricepea în orice caz.

— Vă mulțumesc, spuse el cu un zâmbet și continuă, cu mâna pe brațul lui Steffo, poți păstra portmoneul.

Îi lăsă pe prezentatori râzând. Spera doar ca Aston să fi lăsat măcar o jumătate de baghetă și pentru ceilalți invitați din emisiune. În drum spre camera de protocol, luă mobilul, care fusese pe silențios în timpul emisiunii, și-i dădu drumul. O notificare strălucea pe ecran. Trei apeluri nepreluate. Toate de la Mina.

Ea coborî pe scara îngustă și ieși pe un culoar scurt. Pe unul dintre pereți erau oglinzi cu măsuțe mici de machiaj în fața lor. Culoarul dădea într-o cameră mai mare în care tronau două canapele în jurul unei mese cu fructe și castroane cu bomboane. Un frigider cu uși de sticlă era plin până la refuz cu sticle cu apă minerală.

— Parcă ziceai data trecută că spațiul din spatele scenei e *off limits,* spuse ea.

— Pentru oamenii pe care nu-i cunosc, da, spuse Vincent. Oamenii legii sunt altceva.

Mina se uită prin cameră.

— E plăcut aici. Eu credeam că la cabinele actorilor e mult mai ponosit, mă așteptam la mâzgăleli pe pereți și să miroasă a bere răsuflată.

Adevărul era că mai întâi se gândise să refuze când Vincent îi propusese să se vadă la cabina actorilor de la Rival din Stockholm, unde avea un spectacol. Avea la ea și mănuși din plastic, și protecție pentru scaun, pregătite să fie scoase în orice moment.

— Există și cabine din acelea, spuse el. Dar m-am gândit că asta o să-ți placă mai mult. Aceasta de la Rival este printre cele mai frumoase din oraș. Și fiindcă în principiu suntem *sub* scenă, nu există nicio șansă ca cineva să audă din greșeală ce vorbim.

Avea dreptate. Cabina actorilor părea proaspăt renovată și foarte curată. Ea oftă ușurată și se așeză pe o canapea. Arcurile scoaseră la iveală că ea era printre primii care se așezaseră pe acea canapea. Nicio *groupie* nu se giugiulise încă cu tobosarul formației acolo. Nu avea nevoie de protecție de scaun.

— Ce bine că ai avut timp să ne vedem, spuse ea. Te-ai hotărât dacă ne ajuți? Vreau să te prezint celorlalți din grup cât mai repede posibil, aș prefera chiar mâine. Mă gândeam că ai putea să

povestești despre tăieturile de pe corp, pe care le consideri a fi un sistem de numerotare.

Vincent se uită uimit la ea.

— Dar asta ați descoperit și voi, nu?

— Noi am… căutat alte lucruri. Înainte de toate, am încercat să identificăm victima, ca o cale de a găsi făptașul. Dar așa cum ți-am spus deja în Gävle, nu ajungem nicăieri cu asta. Că victima ar fi avut vreo urmă de… simbol pe ea, asta e un pic science-fiction pentru noi.

Vincent oftă. O schimbare i se întrezări pe chip. Ca și cum s-ar fi închis.

— Am spus că probabil nu am competențele potrivite, zise el. Science-fiction. Hm. Sigur ai dreptate. Atunci nu aveți nevoie de mine. Bomboane?

El împinse spre ea unul dintre castroane. Ea observă că toate bomboanele erau învelite în hârtie. Chiar dacă mâinile neigienice ale unor străini cotrobăiseră prin castron, bomboana în sine era în continuare protejată. Se întreba dacă Vincent îi oferise acel fel de bomboană intenționat. Dacă el deja o analizase atât de bine. Dacă îi cunoștea maniile. Dacă el era ca majoritatea, putea număra minutele până să vină prima înțepătură. Oamenii păreau că nu se pot abține. Mina spera ca el să nu fie ca majoritatea. În același timp, ar fi trezit în ea un sentiment profund neplăcut dacă un străin ar putea s-o citească întocmai ca pe o carte deschisă.

Pe fundul castronului era o caramea Dumle. Bomboana ei favorită. Dar era mult prea departe. Mâna ei ar trebui să atingă mult prea multe bomboane pe care mulți înaintea ei ar fi putut să pună mâna. Se uită cu poftă la Dumle. Pe urmă dădu din cap, refuzând invitația.

— Eu nu cred că te înșeli în privința inciziilor, spuse ea. De aceea vreau să te întâlnești cu ceilalți. Pentru că eu cred că ai dreptate. Poate că ar fi trebuit să fi văzut și singuri cifrele. Dar n-am făcut-o. Avem nevoie de tine.

El se uită la ea fără să spună nimic. Ea auzea murmurul publicului care începuse să umple sala de spectacole de deasupra lor. Peste douăzeci de minute cortina se va ridica. Atunci Vincent avea să farmece și să șocheze opt sute de persoane, în calitate de *The Master Mentalist.* El avea să le manipuleze gândurile și să le controleze comportamentul, părând că deține controlul total. Era greu de crezut că bărbatul care stătea în fața ei era una și aceeași persoană. Acolo, pe canapea, el părea aproape emoționat.

— Încerc să te ajut cu plăcere, dacă pot, spuse el într-un final. Dar eu nu funcționez foarte bine în grupuri. Doar ca să știi.

Corect, cine făcea asta? Un grup de lucru era doar un număr de oameni străini care cred că te cunosc doar fiindcă lucrați în același loc. Mina nu înțelesese niciodată de ce oamenii se încăpățânau să povestească ce făcuseră în weekend sau câți dinți le ieșiseră copiilor lor. De parcă ar fi interesat pe cineva.

— Întâlnirea e la nouă mâine-dimineață la Palatul Poliției, spuse ea și se ridică. Te iau de la intrarea principală. Acum te las publicului tău. Pare nerăbdător.

Vincent trase cu coada ochiului în sus spre acoperiș, cu o expresie amuzată. Se văzu pe el că Maestrul Mentalist se întorsese.

— O să-i disciplinez eu, spuse el. Apropo. Poftim.

Luă ceva de pe frigider și-i întinse.

O pungă cu caramele Dumle. Nedeschisă.

— Ne vedem mâine, spuse el.

Palatul poliției se afla în Kungsholmen, pe Polhemsgatan, și era evidențiat clar la intrare, cu panouri mari. Aerul era umed și rece, iar cerul era cenușiu, de parcă amenința cu precipitații. Zăpadă umedă care se va transforma în ploaie înainte de-a ajunge la sol. Martie nu era luna favorită a lui Vincent. În timp ce își cuprinsese corpul cu brațele ca să-și țină de cald, studia oamenii care intrau și ieșeau din clădire. Era dezamăgit de fiecare dată când cineva nu era Mina. Fluturii din stomac refuzau să stea locului. De fapt, nu știa cât de binevenit era în acel grup al poliției. Sau dacă pur și simplu era binevenit. Riscul de a fi exclus înainte de a fi inclus făcea fluturii să danseze aproape un fel de dans al războiului în părțile de jos ale corpului.

Într-un final, Mina apăru printre ușile de sticlă. Astăzi cu un pulover pe gât roșu. Nu se putu abține să observe cât de bine o prindea acea culoare. Dramatic, totuși reținut într-un fel. Fără îndoială, înțelegea că o parte din ce simțea putea fi pus pe seama faptului că roșul declanșa în mod automat o secreție de adrenalină în el, la fel cum o făcea în om de sute de mii de ani. Pentru că sângele e roșu. Chipurile furioase sunt roșii. Iar mai multă adrenalină în corp făcea să fie mai simplu să poți fugi în asemenea situații.

— Tocmai începusem să mă întreb unde ai dispărut, spuse ea. De ce stai aici? Ai de gând să fugi?

— Printre altele.

Ea îi aruncă o privire amuzată, ceea ce, după cum putu să observe și singur, îi cauză în corp cantități generoase atât de cortizol, hormonul stresului, cât și de dopamină, „substanța stare-de-bine”. Concomitent, spori și secreția de serotonină, prin urmare creierul începu să tureze la maximum și chiar să-i ridice concentrația de testosteron cu patruzeci la sută. Era un cocktail de hormoni care,

atunci când era resimțit de două persoane în același timp, se numea chimie. Dacă oamenii măcar ar ști care e denumirea corectă… Niciun cercetător nu știa de ce se întâmplă asta, dar toți erau de acord că exista. El se întreba dacă și ea simte la fel. Pentru că adevărul era că fuga nu fusese niciodată o alternativă. Mina era o persoană mult prea interesantă pentru asta.

— Ai stat, și-ai vorbit, în fața unor necunoscuți de mii de ori, spuse ea. Aici e exact același lucru. Vino.

Vincent se uită curios în jur când Mina îl conduse pe culoarele Palatului Poliției. Arăta aproximativ așa cum se așteptase. Ca la stat. Spații mici de birou, cu o mulțime de hârtii și dosare unele peste altele, și genul acela de spațiu mare, deschis, cu mai multe compartimente de lucru despărțite de panouri, și căni cu *Poliția* pe ele, plasate din loc în loc pe mese.

Când ajunseră la o ușă mare de sticlă cu draperie pe dinăuntru, ea se opri. Ezită.

— Ce zici? Ești gata să intri în cușca leilor?

Exact ca o prelegere. Niciun motiv de neliniște. Dacă va avea emoții, va da vina pe pulovărul Minei. Și pe producția ridicată de cortizol.

Dintr-odată, Vincent văzu că și ea are emoții. Bănuia că din cauză că ea încă nu era sută la sută sigură de rolul pe care-l va juca el, sau de contribuția pe care ar putea-o avea, și de aceea nu era sigură cum va împărtăși asta colegilor săi. O neliniște foarte plauzibilă. Dar nu era necesar să aibă emoții amândoi. Căută cuvintele care s-o liniștească.

— Ai dreptate că e același lucru cu a vorbi în fața oricărui grup, spuse el. De fapt, e vorba doar despre dinamica grupului. Grupurile consacrate reacționează întotdeauna când un element nou e introdus în grup. Freud a fost unul dintre cei care și-a dedicat mult timp pentru a studia termenul de grup. El a consacrat ceea ce el numea sufletul

grupului, un fel de conștiință colectivă. Teoria e că un grup are tendința de a reacționa altfel decât ar face-o membrii săi, individual.

Mina se holbă la el.

— Și de ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Păi, chiar eu folosesc multă psihologie de grup când îmi fac show-urile, spuse el. Un public numeros reacționează altfel decât un singur spectator și ăsta e un factor pe care-l pot folosi pentru a duce publicul acolo unde vreau. În cea mai mare parte, mă sprijin pe teoria câmpurilor a lui Kurt Lewin. Se bazează pe trei variabile-cheie. Energia, adică ceea ce cauzează acțiunile și le motivează. Tensiunea, adică diferența dintre obiectivele unei persoane și starea sa actuală. Și nevoia fizică, sau psihologică, ce trezește tensiunea interioară.

Mina se holbă în continuare la el și dădu din cap. Dar el observă că ea nu mai părea să aibă emoții. Să devieze atenția către altceva era cartea cea mai simplă pe care o putea juca. Dar funcționa cel mai adesea. Mai mult, funcționa în ambele direcții, așa observase. Nervozitatea proprie dispăruse și ea. Nu pe de-a întregul, dar suficient.

— Ce posturi dețin cei din grup?

— Nu e relevant, spuse Mina sec. Organigrama poliției e complicată și mi-ar lua mult timp să ți-o explic, iar un scop în sine al acestui grup e că ignoră ierarhiile convenționale. Julia decide, asta e tot ce trebuie să știi.

Deschise ușa și intrară. Trei perechi de ochi se întoarseră spre ei. Ar fi trebuit să fie patru, dar una dintre persoanele din încăpere dormea.

— Bună tuturor. El e Vincent Walder. Știu că Julia v-a spus că Vincent va fi consultant și va lucra cu noi pe anumite părți din anchetă.

Tăcere compactă. Un sforăit ușor de la bărbatul care dormea. Vincent notă ca pe ceva ciudat să dormi în mijlocul unei ședințe la serviciu și trecu în revistă, prin minte, posibile explicații. Ar fi zis

că bărbatul ori suferă de narcolepsie, ori tocmai a devenit tată. Cea de-a doua părea mai verosimilă. O pată de vomă pe umăr îi dădu punctul de reper final.

— Bună, spuse Vincent tatonând terenul.

Observă cu coada ochiului că Mina se mișca neliniștită de pe un picior pe celălalt. El unul se simțea foarte calm acum. Era într-un mediu de lucru. Acesta era domeniul său. Trebuia doar să găsească cheia pentru fiecare dintre cei care stăteau la masă și în același timp să-și definească locul în dinamica grupului. Atunci era totul rezolvat.

— Mă numesc Vincent, așa cum a menționat Mina. Și sunt mentalist. Ceea ce înseamnă că am făcut un job din a afla cum se pot manipula psihicul și comportamentul oamenilor. Ceea ce se poate face, evident, doar dacă ai un control relativ bun asupra comportamentului uman. Totuși nu sunt psiholog sau terapeut, ci îmi folosesc cunoștințele în principal ca om de divertisment.

Un bărbat cam prea bronzat, cu șuvițe discrete în păr, pufni. Arăta bine, dar în felul acela care făcea aluzie la o anumită disperare de a nu îmbătrâni. Combinată cu o părere mult prea bună despre sine. Un fapt confirmat și de o cămașă deschisă la un nasture în plus. Erupții roșii pe partea vizibilă a pieptului dezvăluiau o epilare recentă, cu ceară. Vincent ghici totuși că bărbatului îi era relativ ușor să-și confirme părerea prea bună despre sine, sprijinit fiind de… un număr mare de femei. Avea siguranța de sine a cuiva care nu are nevoie să ceară permisiunea pentru a obține ceea ce vrea. Și niște *pectoralis major* bine dezvoltați ajutau cu siguranță. Mușchiul mare al pieptului. De fapt era puțin amuzantă chestia asta. Că ambele sexe sunt atrase de pieptul mare al sexului opus. Dar din cu totul alte motive. Un piept generos la femei semnalează o capacitate bună de a hrăni progeniturile. Pieptul bine dezvoltat la bărbați

semnalează putere și capacitate de a apăra. Asta, bineînțeles, dacă nu e vorba despre așa-numitele țâțe-chipsuri. Astea sunt cu totul altceva.

— Scuze, spuse Mina și-i întrerupse gândurile. N-am prezentat pe toată lumea.

Ea arătă cu mâna și începu cu bărbatul plin de el.

— El e Ruben Höök. Pe urmă îl avem pe Christer Bengtsson, *grand old man*-ul nostru.

— Așa bătrân nu sunt, mormăi Christer.

Vincent ascunse un zâmbet. Pentru Christer, paharul era după toate aparențele pe jumătate gol. Nu știa ce dezamăgiri formaseră concepția asupra vieții pe care o avea bătrânul polițist, dar bănuia că fusese o profeție care se îndeplinise. Niciun inel pe deget. Probabil locuia singur. O măsură considerabilă a taliei și o respirație chinuită indicau mâncare nesănătoasă și puțină mișcare. Niciun animal de companie acasă, care să aibă nevoie să fie scos la plimbare, cu alte cuvinte. Negreală de tuș pe degete. Citea în continuare ziare pe hârtie în loc de edițiile digitale. Vincent putea să pună pariu pe bani că acasă la Christer exista în continuare un telefon neutilizabil, cu disc.

— Și poate cineva să-l trezească pe Peder?

Mina spuse asta fără nicio conotație negativă în glas. Peder era aparent un coleg iubit, ceea ce însemna și că probabil era o persoană simpatică. Altminteri, ei n-ar tolera ca el să doarmă la ședințe, oricâți copii ar fi avut acasă.

— Peder! Trezește-te!

Ruben îl zgâlțâi fără blândețe pe Peder, care se ridică buimac în scaun.

— Ce? Cine?

— Uite, zise Mina punându-i în față un Red Bull.

Primi în schimb o privire recunoscătoare.

— Și el e Peder Jensen.

Mina nu putu să ascundă un zâmbet când arătă cu degetul la el.

— Nu sunt danez, chiar dacă așa pare, spuse Peder cu o voce uimitor de vioaie. Tata e, dar eu am crescut în Bromma.

Peder Jensen emana amabilitate și deschidere, fapt care confirma analiza lui Vincent. Dar cel mai mult emana oboseală.

— Lui Peder și soției lui li s-au născut tripleți acum trei luni, zise Mina.

Vincent scoase un fluierat. Tripleți. Și te mai miri că omul dormea la serviciu.

— Și mai sunt și eu, spuse femeia care stătea în capătul scurt al mesei. Julia Hammarsten. Sunt responsabilă de acest mic grup pestriț, în calitate de șef al anchetei, dar am și un rol activ în munca de teren. Aceștia suntem toți. Nu ținem la titluri aici.

Julia gesticulă spre colegii ei.

— Venim din diferite unități din cadrul poliției și acest grup e un fel de experiment, n-o să-ți ascund asta. Așa cum Mina probabil ți-a povestit, tatăl meu e șeful Poliției din Stockholm și a aprobat formarea acestui grup ca un mod de a veni în întâmpinarea nevoii de mai multă flexibilitate între diferitele unități. Acestea fiind spuse, sunt multe aflate în joc, dacă noi nu suntem performanți. Posibilitățile pe care le implică acest grup pot dispărea rapid. Aș zice chiar că experimentul se apropie curând de sfârșit dacă nu mergem mai departe cu această anchetă.

Ultima parte o spuse cu un ton resemnat și își coborî privirea în podea. Un limbaj corporal bine studiat arăta ziduri înalte în jurul a ce era lăuntric, privat. Exista și o aură de tristețe în jurul întregii ei ființe. Ceva o apăsa, ceva ce-i ocupa gândurile în marea parte a timpului. El era destul de sigur că e ceva intim, care n-avea legătură cu acest experiment de grup. Majoritatea oamenilor nu se gândesc la partea de sus a feței atunci când încearcă să-și controleze mimica, de aceea e mereu cel mai simplu să găsești expresia unor sentimente

autentice pe frunte, în mișcarea sprâncenelor și chiar a pleoapelor. Dar Julia își controla fața pe de-a întregul, ceea ce făcea dificil pentru el să găsească ceva mai mult decât un sentiment vag că Julia nu dădea nimănui drumul în viața ei.

Realiză că se lăsase tăcerea și că ceilalți păreau să aștepte ca el să zică ceva. Își drese glasul.

— Bănuiesc că aici intru eu în peisaj, spuse el. Din câte-am înțeles, cunoștințele mele speciale pot fi de ajutor pentru acest caz. Am fost nesigur la început, dar Mina și cu mine am făcut, împreună, anumite… observații.

El schimbă o privire cu Mina, care încuviință.

— Înainte de-a merge mai departe propun să facem o pauză foarte scurtă, spuse Julia. Vreau ca toată lumea să fie în priză. Peder, poți să bei încă un Red Bull.

Încheieturile lui Christer trosniră tare când se ridică în picioare. Ruben începu să boxeze în gol pe coridor, ceva ce părea foarte ridicol, iar Peder înhăță doza de Red Bull prescrisă, pe care o deschise cu un fâs sonor. Teoria de teren a lui Kurt Lewin se adeverea surprinzător de bine. Dorința lui Vincent de a avea atenția Minei creă o încordare care îi dădea lui motivația acțiunii. Adevărul era că voia ca ea să-l placă.

Scurta pauză se terminase, iar ei se așezară la locurile lor. Ruben bătea nerăbdător cu degetele în masă. Nu era cine știe ce impresionat de ultima grozăvie a Juliei. Un consultant extern care nici măcar nu avea o titulatură clară. Ridicol. Mai mult, acum acel *mentalist* va face un fel de dribling la comun cu Mina, scoasă la tablă. De parcă el ar fi unul de-ai lor.

Conducerea avea dreptate. Poate că era foarte bine să se închidă acest experiment obligatoriu, ținând cont că ei deja se coborâseră până la hocus-pocus. Dar așa funcționează când lucrezi cu femei. Care e următorul lucru care se va întâmpla? Julia și Mina vor aduce aici un medium? Vreo Saida blestemată, să dea în tarot și să le spună cine e criminalul? Penibil.

— Te-am văzut la televizor, îi zise Peder vesel lui Vincent. A fost impresionant ce ai făcut atunci.

— Și eu am auzit de tine, zise Christer, dar pe un ton mult mai sumbru. Nu mi-o lua în nume de rău, dar tu nu ești magician? Și noi nu avem un psiholog criminalist al nostru?

— Mentalist, îl corectă Vincent. Iar în ceea ce-l privește pe psiholog, parcă era ceva cu greci, nu?

Julia tuși, iar Peder începu să râdă.

— Da, Doamne Dumnezeule, la faza aia Jan a luat-o rău pe arătură… spuse el dând din cap.

— Vreau să subliniez faptul că nu sunt magician, întrerupse Vincent, chiar dacă lucrez cu iluzii. Bineînțeles, dețin în continuare anumite competențe, ținând cont că m-am ocupat cu magie obișnuită în tinerețea mea. Dar astăzi pot cel mult să măsluiesc un joc de cărți. Sunt interesat mai mult de ceea ce se întâmplă în capul oamenilor.

— Vincent nu se pricepe numai la comportamentul uman, spuse Mina privindu-și colegii. El e bun și la observarea unor tipare.

Își încrucișă brațele la piept, părând pregătită să iasă la luptă pentru acel Vincent și abilitățile lui.

Dintr-un motiv sau altul, chestia asta îl irita pe Ruben. Mina îl provoca dincolo de limita rațiunii în mai multe feluri. Era ceva la nonșalanța cu care părea complet imună la șarmul căruia celelalte femei îi căzuseră victime. Nu mai întâlnise niciodată așa ceva. Super puterea lui era să atragă femei. Toate femeile îl iubeau, indiferent de vârstă, înfățișare, trecut, apartenență politică sau cultură. Nu exista o femeie în viața lui Ruben pe care să nu fi reușit s-o farmece. În afară de Mina. Nu e vorba că ea nu-l plăcea. Doar că era… indiferentă. Ceea ce în lumea lui era mult mai rău.

La început, încercase să o seducă. S-o facă să se îndrăgostească de el, cu toate șiretlicurile pe care le avea la îndemână. Nu că ar fi fost câtuși de puțin atras de ea, nu era nici pe departe genul lui, ci doar ca să vadă dacă poate. Asta era forța motrice primară a lui Ruben. Vânătoarea. Pescuitul. Sexul în sine ajungea, de cele mai multe ori, să fie de-a dreptul neinteresant, el se plictisea repede și trecea mai departe, la următoarea pradă. Dacă ar fi fost să aleagă, ar fi preferat să se culce cu blondine superbe. Dar dacă prindea prada, ducea întotdeauna la îndeplinire procesul. Era o chestiune de onoare. Nu-i înțelegea pe pescarii care prindeau pește doar ca mai apoi să-i dea drumul înapoi în mare. Nu așa a gândit natura vânătoarea.

Dar Mina fusese până acum complet imună la toate trucurile lui.

Astăzi îl enervă din cale-afară. Chiar acum, ea stătea în față, la *whiteboard,* scria și prindea niște poze cu magneți. Avea jeanși bleumarin, pulover roșu pe gât, pe sub care nu se vedea nici cea mai mică urmă de sutien, părul pieptănat pe spate într-o coadă din care nici măcar un fir de păr nu se desprinsese și, ca de obicei, fața era curată, fără machiaj. Singurul lucru care nu era perfect la Mina erau mâinile, roșii și aspre, sigur de la atâta spălat cu litri de dezinfectant pe care-l ținea mereu pe

birou. Ruben se gândea la ce avea ea sub acea coajă curată și ordonată. El era un maestru în a ghici lenjeria intimă a femeilor. Vedea clar ce gen era. Set de mătase scump, de culoarea perlei, de la La Perla? Sexy ieftin, pe roșu și dantelă, de la Victoria's Secret, sau de vampă, ori cu tanga negri sau din ăia decupați la spate, comandați online de pe vreun site pornografic?

Oftă. Mina avea cu siguranță chiloți practici, din bumbac.

— Când i-am prezentat lui Vincent materialul, a făcut anumite observații, spuse ea. Amănunte pe care noi le-am omis.

Mina tăcu și se întoarse spre Vincent, care făcu un pas în față.

— Judecând după poze, spuse el, aș zice că inciziile care s-au găsit pe victimă nu sunt deloc așa de întâmplătoare cum s-ar putea crede. Bănuiesc că intenția a fost să reprezinte cifre romane. Cifra trei, mai exact.

— Cifre? spuse Christer uimit.

Ruben pufni. Mina se întoarse spre el.

— Ruben? Tu ce crezi?

Ton rece ca gheața și sprâncene ridicate. Ale dracu' fițe de superioritate. Ruben se făcu că nu înțelege la ce se referă.

— Despre ce?

Tonul era o idee mai agresiv decât se gândise. Julia se uită cu reproș la el. Peder se aplecă în față, interesat, iar Christer mormăi ceva imperceptibil, în timp ce își scărpina pielea capului, care i se zărea printre firele răzlețe de păr alb.

— Despre ceea ce tocmai a indicat Vincent, că tăieturile sunt intenționate, poate chiar reprezintă o cifră? Care este opinia ta profesională în această chestiune?

El gesticulă cu mâinile. Asta era o porcărie de cinci stele. Oftă.

— Pare exagerat, spuse el. Dacă auzim sunet de copite, ghicim că sunt cai. Nu zebre. Am mai văzut

până acum ucigași care au avut așa un *feeling* și au cioplit un pic mai mult. Nu e nimic nou.

Vincent se aplecă în față și își uni vârfurile degetelor. Ruben se întreba dacă e posibil să arăți mai mulțumit de tine. Îl mânca tot corpul de la enervare. Mina chiar cumpăra chestia asta? Femeile astea. Nu le înțelegea.

— Tocmai asta e, zise Mina. Orice altceva e făcut cu mare precizie. Cineva s-a deranjat să construiască o copie a ceva ce un magician poate folosi. Și a înscenat în mod conștient un număr clasic de magie – mai puțin finalul fericit. Vorbim de timp. Planificare. Răbdare. Pare cineva care „a avut așa un *feeling* și a cioplit un pic mai mult”?

Ruben ridică din umeri.

— Daa, nuu, poate nu…

— Mie nu mi se pare că arată neglijent, spuse Julia, apoi se ridică și se duse la tablă.

La Perla, albi, gândi Ruben. Dar în cazul acesta nu era bănuială. Știa cum îi arată lenjeria și ce era sub ea de la croaziera poliției de acum cinci ani, unde se servise bufet tradițional de Crăciun. Julia se îmbătase muci și și-o trăsese cu el ca un animal, în cabina lui. Asta era înainte ca ea să-l întâlnească pe insipidul ăla de bărba-su, pe Torkel. Acolo era garantat în vigoare doar poziția misionarului. În croazieră, ea fusese pe stop, drept care cabina arăta ca o măcelărie când se trezise în dimineața următoare și ea plecase deja. Da, da. La petreceri se întâmplau din astea. Că Julia era șefa lui ar fi putut fi motiv de îngrijorare. Dar ei nu aduseseră niciodată în discuție ce se întâmplase. Iar Torkel nu era în mod definitiv o amenințare. Nu pentru că pe Ruben nu-l interesa Julia câtuși de puțin, totuși. Era întotdeauna un sentiment frumos să știi că ai fost acolo.

Mina se dădu la o parte pentru a-i face loc Juliei la tablă. Julia atinse din greșeală cotul Minei, iar Ruben văzu cum Mina tresări de parcă se curentase.

— Inciziile sunt perfect simetrice, spuse Julia. Par în mod clar intenționate. În schimb, nu sunt neapărat o cifră. Nu există niciun context.

Julia se întoarse către Peder și Christer. Peder părea iar obosit și începuse să dea din cap.

— Ce știm despre locul în care a fost găsită? întrebă Julia.

Tăcere. Ruben aruncă un creion care ateriză pe masă, exact în fața lui Peder, care tresări.

— Ce? zise Peder și se uită buimac în jur.

— Locul în care a fost găsit cadavrul, spuse Mina, repetând întrebarea Juliei. Ce știm despre el? Tehnicienii ce zic?

Peder se scutură ca un câine ud, ca să se învioreze, și se întinse după hârtiile care se aflau pe masă, în dreptul lui.

— A fost găsită la intrare, în față la Gröna Lund. Dar e foarte probabil să fie un loc secundar al crimei. Prea puțin sânge ca să fi fost ucisă acolo. Cutia a fost transportată și amplasată acolo.

— Martori? întrebă Vincent.

— Nimeni nu locuiește chiar acolo. Dar am verificat cu cei care lucrează la Muzeul Abba și la restaurantul de lângă. Nimeni nici n-a văzut, nici n-a auzit nimic.

— Și nu știți cine e victima?

Christer dădu din cap abătut. Asta nu trebuia neapărat să însemne ceva. Christer făcea totul cu o mină mohorâtă.

— Încă nu, spuse el. Tocmai verificăm lista cu femei date dispărute, care par să corespundă din punct de vedere al vârstei, dar până acum niciuna nu s-a potrivit cu semnalmentele. Dar există un risc ca ea să nu fi fost dată dispărută. Și acolo e problema. Dacă nimeni n-o dă dispărută, va fi în continuare aproape imposibil s-o identificăm. Femeie blondă, cam la treizeci de ani. Sunt câteva din astea…

— Oricum, căutăm în continuare, după părerea mea, spuse Julia fără să-și ascundă ironia. Nu

folosește la nimic să renunțăm la speranța identificării, doar fiindcă ea nu are un neg distinctiv pe bărbie.

Christer dădu din umeri resemnat, dar aprobând, iar Julia se întoarse către grup. Se mișcă în direcția Minei, iar Ruben observă că aceasta se dădu repede la o parte, ca Julia să n-o atingă din nou. Se întreba cum funcționa de fapt când Mina și-o trăgea cu cineva. Oare era una din alea care fac singure toată treaba, ca să fie scutite de implicarea altcuiva? Cu o chestie mică, cu baterii, sterilă? Sau îl obliga pe tip să se spele mai întâi cu sodă caustică? Poate că-l punea să-și ia pe el o salopetă din aia foșnitoare, din cap până-n picioare, din aia de spital, cu o ușiță mică în față, doar cât să-și scoată penisul… Ruben chicoti sonor la acest gând și se alese cu o privire dură din partea Juliei. El își revizui imediat mimica, dar nu putu să alunge imaginea de pe retină, imaginea cu Mina încălecată de un bărbat în salopetă de plastic. Fără un motiv anume, bărbatul în salopetă căpătă chipul lui Vincent.

— Christer, tu încerci în continuare să afli identitatea victimei. Peder, tu treci prin materialul tehnicienilor, cu lupa, cel mai mic detaliu poate fi important, da, doar știi.

Julia se adresă către Vincent, explicându-i:

— Peder este virtuozul nostru în ale analizei. Poate să treacă prin liste într-un timp mult mai scurt decât săptămâni întregi cât ne-ar lua nouă, muritorilor de rând, să le îngurgităm. Și asta fără să piardă vreun detaliu.

Peder roși ușor, dar păru că se bucură de compliment.

Julia continuă:

— Ruben…

El o întrerupse pe Julia.

— Eu iau cutia, spuse el.

— Exact. Vezi ce poți să găsești despre producător, material, construcție, orice ne poate

duce la cel care a construit-o sau care a cumpărat-o. Verifică și de unde vin săbiile alea. Și nu te mai holba.

Ruben își mișcă privirea în sus și zâmbi poznaș când o privi pe Julia în ochi. La Perla.

— Mina, tu vorbești cu medicul legist și vezi ce poți sa afli despre incizii și ce s-a mai descoperit pe-acolo. Eu am vorbit deja cu un tehnician criminalist să examineze spărturile din geamul ceasului. Și, Vincent, ar fi de folos dacă ai încerca să faci un profil.

— A încerca e cuvântul. Așa cum am mai spus mai devreme, nu am studii în a face profiluri, eu am doar un alt fel de bază de cunoștințe, care îmi permit să fac observații destul de corecte despre oameni.

— Aș aprecia dacă ți-ai da o șansă, în orice caz.

Avea de gând la modul cel mai serios să-l pună la treabă pe mentalist. Să-i dea acces la și mai multă informație secretă a poliției. Asta umplu paharul. Ruben simți că nu se mai poate abține.

— Gata, ajunge, spuse el. Tipul e *entertainer.* Un măscărici. Noi suntem *polițiști.* Doar nu aveți de gând pe bune să ascultați la el?

Ceilalți ascultau și-l priveau pe Ruben. Puteai să tai cu cuțitul atmosfera apăsătoare.

— Avem un mic avans înainte de a se scurge totul la presă și trebuie să ne folosim de el, spuse Julia înverșunată. În toate modurile posibile.

Ruben începu să gesticuleze. Se lăsa păgubaș. Așa ieșea când aveau femeile putere de decizie.

— Eu mă car la IML, spuse el. Dar mai întâi trebuie să comand un glob de cristal.

Peder, Christer și Ruben părăsiră unul câte unul încăperea, iar Vincent trebui și el să plece. Julia mai rămase puțin cu Mina. Stăteau în fața *whiteboard*-ului cu fotografii. Mina se simțea murdară doar uitându-se la ele și își dorea să nu fi uitat pe birou sticluța cu dezinfectant.

— Cum ți se pare c-a mers? întrebă Julia.

— Nu știu, spuse Mina uitându-se la imagini. N-au fost chiar aplauze la scenă deschisă din partea grupului.

Își frecă antebrațul ca să îndepărteze suprafața de piele moartă despre care știa că se află acolo la acest moment, târziu, al zilei.

— Dar crezi că poate construi un profil? spuse Julia. Nici el nu părea convins.

Mina dădu din umeri.

— Eu cred că el știe lucruri pe care noi încă nu le-am văzut. Și nu e ca și cum am avea pe altcineva, dacă nu vrem să vânăm și alți greci. Eu aș vrea să lucrăm cu Vincent în continuare și să-i dăm o șansă. Avem nevoie doar de un pai ca să nu ne înecăm. El e paiul nostru.

— Trebuie să fii foarte sigură tu însăți dacă e să mergem mai departe cu el, spuse Julia. Pentru că așa cum ai observat, aveți de convins o cameră plină de sceptici. Da, poate nu Peder. Dar Ruben și Christer nu sunt în trenul ăsta. Chestia e că Ruben nici măcar nu e pe peron, încă.

Julia o lăsă singură. Mina oftă adânc. Întâlnirea fusese o catastrofă, nu putea fi văzută în alt mod. Sigur, Vincent primise sarcina de a face un profil, dar ea nu credea că lor le va păsa de ce o să aibă el de spus. Mina nu era pregătită să-i dea drumul la fel de ușor. Nu-i putea reproșa că fusese decent în timpul ședinței, chiar el spusese că era vorba despre dinamica grupului. Despre a încerca să te potrivești. Păcat că nu funcționase. Al dracu' Ruben. Dacă tot vorbim despre păreri preconcepute. Ea știuse imediat după ce se văzuseră la Rival că vrea să colaboreze cu Vincent. Dar, aparent, asta trebuia să se petreacă dincolo de zidurile conservatoare ale Palatului Poliției.

Privirea îi rămase ațintită asupra imaginilor de pe tablă. Cadavrul atârna plin de sânge între săbiile care străbăteau lada. Doar chiloți albi și un maiou. Nu voia să se uite. Dar era obligată. Una dintre

săbii intrase în ochiul femeii și-i ieșise prin spatele capului. *Un număr clasic de iluzionism.* Probabil că doar oamenilor bolnavi le place magia.

Kvibille 1982

Jane își curăța noroiul de pe pantofi, răzuindu-i de o piatră. Ura chestia asta. O *ura.* Nu a ei fusese ideea să se mute la țară. Dar ea era cea care avea de suferit din cauza asta.

— Jane, vino odată! strigă fratele ei mai mic de pe gazon. Nu putem să tăiem tortul până nu vii tu!

Mama era deja acolo, ca de obicei îmbrăcată într-o rochie cusută de ea. Uneori, mama mai cumpăra haine, în loc să le facă ea la mașina de cusut. Oricum, se îmbrăcase cu cea mai drăguță, cea cu model de leopard. Cum găsise material cu imprimeu de leopard era un mister, dar când venea vorba de textile, mama avea o putere aproape supranaturală. Rochia o făcea să arate aproape sofisticată, chiar dacă era croită în casă. Dacă făceai abstracție că e în picioarele goale. În plus, în cinstea zilei sale de naștere, mama își pusese o coroniță de flori pe cap. Jane oftă și se făcu că nu-l aude pe fratele său.

Curând va împlini șaisprezece ani și locuise aici, la fermă, jumătate din viața ei. Ea și mama veniseră primele aici. În vara lui 1974, mama ei își dăduse demisia de la locul de muncă din Stockholm. Se mutaseră din apartamentul din oraș și de lângă toți prietenii lui Jane, pentru ca mama ei hippie să conviețuiască, împreună cu prietenii ei hippie, la o fermă de lângă Kvibille. Un sat din provincia Halland, atât de mic, că dacă n-ar fi fost fabrica de cașcaval, nimeni n-ar fi auzit de Kvibille. Cu cașcavalul începeau și se terminau cunoștințele oamenilor despre acel sat.

Jane nici măcar nu locuia în Kvibille. Locuia *la ieșirea* din Kvibille. Acolo unde nu puteai să-ți pui niciodată ceva drăguț pe tine, fiindcă era noroi peste tot.

Își inspectă pantofii. Tălpile albe nu vor putea fi salvate. Ura asta. Din nou.

Jane se duse în casă, își scoase pantofii și, cu un oftat, își puse o pereche de cizme de cauciuc. Doar fiindcă mama alesese să rămână nu însemna că și *ea* trebuie să facă asta. Se duse pe gazon, unde așteptau mama și frățiorul

— Mamă, când ne mutăm? întrebă ea exact cum făcea mereu când se așeza pe pătură.

— Bună și ție, spuse mama.

— Dar Erik a putut, mormăi Jane. Noi de ce nu putem?

Erik fusese singurul dintre prietenii mamei care venise aici de fapt. Dar nu rezistase decât o jumătate de an. Când mama rămăsese gravidă, se pare că n-a mai fost așa mișto să fii una cu natura. Așa că Erik a șters-o. Aflaseră pe căi ocolite că lucra la bancă și că-și luase liber câteva luni. Altă dată, auziseră că era vânzător ambulant la un magazin de articole sportive. Nu știau care din variante e adevărată. Mama nici măcar nu mai știa unde se află.

— Doar știi, îi spuse mama. E greu să găsești de lucru aici, la țară. Măcar aici trăim ieftin. Și scumpa mea, tu ai locuit aici la fel de mult cât ai locuit în Stockholm. Cu siguranță nici măcar nu e cum ți-l amintești, tu ai creat o lume imaginară despre cum o duceam noi acolo. Nu era chiar așa bine. Ne e mai bine aici, mult mai bine. Dar hai să nu mai vorbim despre asta acum. Mâncăm tort, după ce fratele tău își face numărul de magie.

Mama părea obosită. Era una din zilele acelea. N-avea niciun rost să continue cearta. Mai bine o lăsa să se bucure în continuare.

— E cadoul de ziua ta de naștere, spuse frățiorul ca o explicație pentru reprezentația de magie care urma să aibă loc.

Avea pe el o pelerină pe care i-o făcuse Jane de ziua lui, anul trecut. Începea deja să fie prea mică.

— Și eu am un cadou, spuse Jane și-i întinse mamei un pachet mic. Dar ai voie să-l deschizi doar dacă poți să citești cartolina.

Sub pachet atârna o hârtie, pe care ea desenase linii. Câteva întrerupte, altele trasate pe de-a întregul. Părți din litere se zăreau de asemenea din loc în loc, întrerupte de linii. Mama întoarse hârtia pe toate părțile.

— Cum să…? mormăi ea uimită.

Jane oftă. Era enervant când oamenii nici măcar nu încercau.

— Gândește-te la origami, îi dădu ea un punct de reper.

Mama se uită la ea, neînțelegând.

— Doamne, Dumnezeule. Avion de hârtie.

— Deci trebuie să împăturesc? zise mama râzând. Super!

Împături hârtia urmând liniile, cu vârful limbii scos.

Un băț de sub pătură o înțepă pe Jane în coapsă. Încercă să găsească un fel mai comod de a sta, fără să reușească. Gradina asta și cu ea chiar nu erau prietene.

— Gata, zise mama pe un ton îngrijorat. Dar cred că e posibil să nu fi făcut corect.

Ținea un ghem de hârtie mic și răschirat, pe care se vedea o jumătate de F în partea de sus. Jane, frățiorul și mama începură să râdă în hohote, în același timp.

— Doar o pisică ar împături așa, spuse frățiorul și trase cu subînțeles de materialul cu imprimeu de leopard din care era făcută rochia mamei.

Jane râse și mai tare.

— Dar a zis ca un avion de hârtie, spuse el. Liniile întrerupte le îndoi spre interior, pe cele întregi în afară.

Mama desfăcu hârtia și o împături iar, după instrucțiunile frățiorului. Rezultatul fu un hexagon cu un mesaj vizibil în partea de sus.

— *La mulți ani de ziua ta,* citi mama de pe hexagon. *Ultima în Kvibille!*

— Speranța moare ultima, spuse Jane când mama se holbă furioasă la ea.

— OK, soro, spuse băiatul. Acum e rândul meu.

Scoase un pachet de cărți de joc și flutură dramatic cu el, de parcă ar fi fost o ființă vie.

— Să țineți minte ziua aceasta, ora trei după-amiaza, pe opt iulie, spuse el dramatic, fiindcă o să povestiți nepoților voștri despre ea.

— Tu măcar știi cum se fac nepoții? zise Jane dându-și ochii peste cap și zâmbind fără să se poată abține.

— Luați acest pachet de cărți, continuă el de parcă nu o auzise, deschideți, amestecați cărțile și luați una. Uitați-vă la ea, dar nu ne spuneți ce e.

Frățiorul ei avea abilitatea de invidiat de a fi mereu vesel. La granița cu a fi maniac, uneori. Dar el locuise la fermă toată viața lui de șapte ani și nu știa altceva. El era mulțumit dacă putea să facă tâmplărie în grajd și să-și exerseze trucurile de magie. În plus, începea să fie chiar bun la magie. Că ea în principiu putea să prevadă cum face, asta nu era vina lui. Mereu îi fusese ușor să vadă urmările logice, de când era mică. Când trucul se termina, ea putea lejer să deruleze înapoi și să explice ce și cum. Dar evident că se prefăcea mereu că e mirată.

Luă cărțile, le amestecă, se uită la o carte și o băgă apoi la loc. Opt de treflă. Nu putu să se abțină să observe că acea carte nimeri pe al unsprezecelea sau al doisprezecelea loc în jocul închis.

— Trebuie să țin minte și asta? spuse ea ironic.

Primi drept răspuns o privire neagră. Magia era un lucru serios pentru fratele ei.

— Mamă, acum e rândul tău, spuse el, apoi luă cărțile de joc de la sora lui și i le dădu mamei. Amestecă și ia o carte, oricare.

Mama păru că se concentrează când amestecă și scoase o carte din pachet.

— Puteai să iei orice carte, nu? întrebă el cu voce gravă.

— Da, răspunse mama la fel de grav.

Ridică o sprânceană, încercând să pară serioasă. Jane începu să râdă.

— Și acum, pentru prima oară, spuse el, adresându-i-se iar surorii, domnișoară, ați putea să fiți amabilă să spuneți la ce carte vă gândiți?

— Îți arăt eu domnișoară, zise ea. Dar, OK, m-am uitat la opt de treflă. Nu că tu ai ști asta.

— Și doamna ce ține în mână?

Gesticulă către mamă să arate cartea scoasă din joc. Era opt de treflă.

— Ce dracu'? izbucni Jane și începu iar să râdă.

— Jane! zise mama.

Frățiorul o păcălise. Era un sentiment neobișnuit, dar minunat. Poate că ar fi reușit să-și dea seama cum a făcut, dar nu avea absolut niciun chef. Nu azi. El făcu o plecăciune, iar ea și mama aplaudară pline de entuziasm. Așa cum făceau întotdeauna.

Totul era așa cum trebuia să fie.

Dar nu o va mai ține mult așa, ea știa asta. În această vară, totul se va schimba. Trebuia să-i spună mamei că nu mai rămâne aici după ce se termină vacanța. Că viața ei va fi altfel. Curând îi va spune. Curând.

Vincent se aplecă și-și aranja șiretul de la pantoful drept. Ochiurile erau mai mari față de cele de la stângul. Nu-i stătea în fire să fie neglijent. Dar gândurile nu erau așezate așa cum și le-ar fi dorit. Se ridică și își luă geaca din cuier.

— Vorbești serios că trebuie să mă duc acolo singură? o auzi pe Maria din spatele lui, din bucătărie.

Stătea cu o carte despre metodologia de cercetare deschisă. Maria era studentă la științe sociale, dar nu părea total de acord cu cerințele academice și mormăia în permanență: „Doamne sfinte, eu credeam că aici va fi vorba despre *oameni",* când era obligată să parcurgă cursurile care necesitau mai multă teorie. Dar acum avea altceva pe agendă. Vincent simți cum îi crește nodul din stomac.

— Știi de luni întregi de aniversarea de 70 de ani a tatei. Pentru un Maestru Mentalist ești incredibil de slab la planificare, uneori. Sună-l pe Umberto la agenție și roagă-l să-ți mute data spectacolului. E mai mult de o lună până atunci, deci n-o să fie nicio problemă.

El se întoarse și se uită la soția sa, care stătea la masă. Maria își ținea cana de ceai atât de strâns, că i se albiseră articulațiile degetelor. Fusese atât de aproape să apuce să iasă pe ușă. Nu-i făcea nicio plăcere să se descalțe acum, nu era sigur că își va putea face nodurile la loc, la fel de simetric. Vincent se holbă la textul de pe cana ei de ceramică. *Pizda-Glamour* scria pe cană. Nu era prea mult *glamour* în jurul Mariei în acest moment. Ea era mai degrabă înconjurată de un nor de furtună. Iar furtuna se îndrepta spre el.

— Tu știi că nu eu stabilesc datele spectacolelor, spuse el sperând că aceasta era una din acele zile când Maria accepta explicațiile simple, când furtuna trecea pe lângă, fără fulgere.

Apucatul și mai strâns al cănii *Pizda-Glamour* împrăștie rapid acea speranță.

— Deci tu vrei să spui… zise ea făcând o pauză retorică rece ca gheața. Tu vrei să spui că dacă i-ai fi zis agentului tău, când s-a planificat turneul astă-toamnă, că nu-ți poate pune spectacol în ziua în care tatăl meu dă o petrecere, *o petrecere de care tu știai de o jumătate de an,* el n-ar fi luat în considerare asta?

Vincent simți cum stâlpul ușii îi tăia umărul în timp ce se gândea. Era ciudată chestia asta. El putea să câștige controverse cu oricine, cu fente retorice inteligente. Nici măcar nu era un sport. Dar Maria, cu capacitatea ei analitică foarte modestă, reușea mereu să-l prindă cu pantalonii în vine. Niciunul din trucurile lui obișnuite nu funcționa cu ea. De fapt, nici cu Ulrika. Poate că era o trăsătură de familie. În plus, ea avea dreptate. Chiar dacă nu mai putea face nimic privitor la situația de acum, asta nu înseamnă că nu ar fi putut-o face mai devreme.

— N-ai de gând să spui nimic?

Începu să fulgere în norul de furtună din jurul Mariei. El realiză că lăsase pauza de gândire să fie prea lungă.

— Este posibil să-mi fi scăpat să menționez asta, spuse. Dar acum asta e.

Își dădu seama că tonul era mult prea lipsit de griji. Mare greșeală. Oftă, se aplecă, desfăcu șireturile perfecte și se descălță.

— Acum asta e? izbucni soția lui. *Acum asta e?* Cum poți fi atât de insensibil?

Vocea Mariei urcă în falset și el auzi că ea e pe punctul de a începe să plângă. Ar fi preferat fulgerul. Lacrimile ei îl dezarmau. Intră în bucătărie și se așeză în fața ei. Modelul mesei din lemn, cu vârtejuri mici, amintea de amprentele digitale. El urmă cu degetul arătător arcuri și înfloriturі.

Vincent avu intenția să cuprindă mâna Mariei, care se afla în fața lui pe masă, cu verigheta strălucind pe inelar. Dar exact când o atinse, ea își retrase mâna și și-o puse pe genunchi. Evită s-o privească, știa că va vedea ochi înlăcrimați și buza de jos tremurând.

— N-am vrut să par insensibil, spuse el cu privirea coborâtă spre blatul mesei. Dar oricât de prostesc a fost din partea mea să nu semnalez asta, și recunosc că a fost prostesc, asta nu schimbă nimic în situația de față. Sigur că ar fi trebuit să programez petrecerea de 70 de ani a lui Leif deja din toamnă, dar am făcut o greșeală. Și acum trebuie să ne adaptăm după împrejurări, oricât de idioate ni se par.

Maria respira greu pe nasul înfundat. Luă o înghițitură mare din ceaiul verde și se strâmbă. Vincent nu înțelesese niciodată de ce continua să bea litri din băutura aia în fiecare zi, când nici măcar nu-i plăcea. Dar ceaiul verde cu beneficiile lui pentru sănătate era unul dintre mulții cai de cursă lungă ai Mariei. O vreme încercase să-i oblige pe el și pe copii să bea și ei rahatul ăla, dar fusese cât pe ce să se transforme într-o anarhie totală, așa că se văzuse nevoită să renunțe după câteva zile.

El se ridică, se duse la dulapul de deasupra blatului chiuvetei și luă o cană. Era cana de ceramică pereche cu cea a Mariei, cu diferența că pe a lui scria *Cuculconfetti.* Dădu din cap. Aliterația îi era pe plac și era ceva amuzant în cum ricoșau consoanele în cele două cuvinte, în schimb, îl deranja incredibil cât de inegal erau amplasate literele pe cană. Cât de greu să fi fost să te încadrezi pe o linie dreaptă?

Sensul în sine al cuvântului era mai mult decât dubios, iar adolescenții erau rezervat de amuzați de simțul umorului pe care l-ar fi avut Maria, dar toate obiecțiile erau primite doar cu o expunere lungă despre cum sexualitatea nu era ceva urât și

că toată lumea ar trebui să învețe să fie mai comodă cu temele sexuale. Ceea ce era ironic, luând în calcul cât de incomod se simțea el însuși când era vorba de așa ceva. Iar ea, mai nou, nu putea să facă sex decât cu veioza stinsă, cu perdelele trase și fără ca vreunul din ei să spună ceva. Nu fusese mereu așa, prin urmare Vincent bănuia că ajunseseră aici pentru că era nevoită să facă sex cu el. Pe scurt, nu credea că Maria ar avea curaj să pronunțe cu voce tare cuvintele de pe cana ei, dacă ar întreba-o cineva ce scrie acolo.

Ambiția cu deschiderea era bineînțeles corectă, din punct de vedere pur principial, atâta lucru realiza și el. Nu cerea ca soția lui să trăiască așa cum propovăduia. Dar îl putea enerva faptul că ea credea că el face asta. Existaseră alte vremuri. O altă Maria. Văzu rapid cu ochii minții imaginea unei Marii transpirate și sălbatice sub el, acolo, pe masa din bucătărie, aceeași masă de bucătărie peste ale cărei vine trecea el acum cu degetul.

Îi veni în minte Mina. Se întreba dacă poliția găsise vreo amprentă pe acea cutie cu săbii. Probabil că nu. Ar trebui s-o întrebe cum funcționează chestia asta când se vor vedea data viitoare.

— Deci după părerea ta cum o să facem? întrebă ea. Cu petrecerea.

El se ridică, își turnă o cană de cafea și se așeză la loc. Se uită cu coada ochiului la fața ei, precaut. Sperase ca adrenalina Mariei să mai fi coborât puțin înainte de a continua discuția, dar ea era în continuare stacojie de furie, iar lacrimile i se înțepeniseră între gene.

— Chiar nu știu ce poate face Umberto. Șapte sute de persoane au cumpărat bilete pentru acel show. Nu-l pot muta sau anula. Ar trebui să decizi tu cum vrei să faci cu petrecerea, dacă te duci sau nu.

El bău din cafea. Prea fierbinte!

— Dacă mă duc sau nu? întrebă Maria și dădu pe gât o înghițitură mare de ceai verde. Ce e în capul tău acum? De ce nu m-aș duce la petrecerea de 70 de ani a tatălui meu?

Avea vocea fisurată. El nu știu ce să răspundă. Mereu ajungeau aici într-un final. Logica își vorbea limba ei clară. El nu putea merge la petrecere. Maria trebuia să se ducă singură, cu copiii. Ar putea vedea asta ca pe o ocazie de a petrece timp singură, poate? În plus, Aston își iubea bunicul. Sau putea să aleagă să stea acasă. Dar în același timp știa că Maria îl ghicise.

— Tu știi cum e de obicei când vin și eu, spuse el într-o încercare de a i-o lua înainte.

Își mișca degetele de la picioare pe sub masă. Subiectul ăsta îi amorțea mereu picioarele. Lăsase asta în urma lui, faptul că toți ceilalți se încăpățânau în continuare să frământe pe toate părțile ceea ce de fapt nu era problema lui. Dar o primea drept în față la fiecare cină în familie.

— Nu vreau să creadă că avem probleme, spuse Maria.

Și iată, asta era. Rădăcina întregii discuții. Fațada era importantă pentru Maria. Mai ales când venea vorba despre neamuri. Fusese un scandal fără seamăn când își părăsise fosta soție pentru sora mai tânără cu opt ani a acesteia, adică Maria. Nu fusese bine primit, ceea ce era perfect de înțeles. Dar nu după atâta vreme. Se împlineau curând zece ani de atunci, neamurile avuseseră suficient timp să se liniștească. Era anormal ca ei să aibă și acum atât de multe reticențe. Și opinii despre chestiuni care nu-i priveau sub nicio formă. Era ilogic, inutil, și făcea ca lui să-i fie greu să aibă o relație cu ei. Așa că nu-l informase pe agentul său asupra datei. Uneori, cel mai logic lucru era să eviți o situație ilogică și complicată.

— Oh, ce bine s-ar simți Ulrika dacă ar crede că avem probleme, spuse Maria. Asta a sperat toți anii ăștia. Să ne despărțim, să mă lași, de preferință

pentru altcineva. Sau să vrei să te întorci la ea. A spus chiar și pe față că…

El auzise toate astea de multe ori. Scormonirea și reinterpretarea a ceea ce fusese.

— Și ce dacă? o întrerupse el. Ea are asupra ta doar puterea pe care tu i-o dai.

— Și ce, asupra ta n-are nicio putere? Doar vorbiți de mai multe ori pe lună.

— Maria, sora ta și cu mine avem copii împreună. Dar tu și cu mine, noi trăim împreună.

— Și noi doi avem copii împreună, spuse ea.

— Da, deși câteodată mă întreb dacă Aston știe că are un tată, zise el. Eu cred că dacă ar avea voie, Aston s-ar căsători cu tine.

Mariei îi apăru un zâmbet microscopic în colțul gurii, dar dispăru rapid și fu înlocuit de aceeași mimică amară de mai înainte. Deschise gura să mai spună ceva.

El nu mai avea putere să asculte și se holba la cana din fața lui. *Cuculconfetti* conținea treisprezece litere. Opt consoane și cinci vocale. Treisprezece opt cinci. Scoase mobilul pe sub masă și căută 1385 pe Wikipedia. În 1385, regele norvegian Olof fusese ales rege și în Suedia. Aha, ia uite. Și Olof era numele mijlociu al lui Benjamin, fiul lui. El – cana – *Cuculconfetti* – 1385 – regele Olof – Benjamin – El. Cercul era închis. Vincent realiză prea târziu că Maria tocmai spusese ceva exact despre Benjamin.

— Și spune-le adolescenților tăi că nu au voie sub nicio formă să-mi zică mătușă la petrecere. Ulrika adoră când ei fac asta.

Lacrimile se uscaseră și el văzu că ea era acum mai mult nervoasă decât supărată. Ceea ce, în multe feluri, era mai lejer de manevrat.

— Promit să vorbesc cu ei, spuse Vincent.

Își băgă telefonul în buzunar și se ridică.

— Apropo de părăsirea mea, când ai de gând să zici ceva despre polițista aia? zise Maria.

El se așeză la loc. Tonul dezvăluia că ea așteptase intenționat cu întrebarea, ca să-l prindă cu garda jos.

— Ce vrei să spui? întrebă.

— Știu că v-ați văzut la Rival, spuse ea.

— Da, ți-am povestit că am avut întâlnire acolo.

— Nu mă întrerupe! șuieră ea.

Noul subiect părea că o enervează mai puțin.

— Tu nu ești prezent nici când ești aici. La ce te tot gândești, Vincent? Unde vă futeți data viitoare? Cât de frumos a fost ultima oară? Sau canapelele de la Rival nu aveau înălțimea potrivită ca s-o iei pe la spate? Ar trebui să fiu recunoscătoare, bănuiesc, că n-o aduci aici, acasă, încă.

El își sprijini fața în mâini, într-o încercare de a se calma. Primele dăți când Maria își dăduse pe față gelozia, se înfuriase. Gelozia nu existase de la început, dar crescuse odată cu deteriorarea relației lor. Cu timpul, învățase să-și țină reacțiile în frâu, dar riposta în continuare puternic. Nu se putea abține. Acuzele cu înșelatul ajungeau la ceva primar, ceva din cele mai adânci străfunduri ale lui. Evident, știa că gelozia nu are legătură cu el. Ci cu ea. Ca toate celelalte lucruri.

— Iubito, spuse el în timp ce-și controla respirația într-o încercare de a înăbuși adrenalina care voia să preia controlul. Dacă e ce crezi tu, atunci ce noroc că studiezi la facultate cu o grămadă de tineri de douăzeci și cinci de ani. Ai de unde alege. Dar eu ultima oară m-am întâlnit cu Mina în Palatul Poliției. O ajut. Îi ajut. Pe ei. Grupul de polițiști. Dacă o să faci așa de fiecare dată, o să-mi fie imposibil să lucrez cu ei. Tu ce părere ai, ce să le zic?

Maria se uită la el și respiră pe nasul înfundat.

— Vreau un număr de telefon de la grupul ăla, spuse ea.

— Dar Doamne sf… Absolut. Număr de telefon. Sigur că da. Dar acum trebuie să plec, de fapt. Îmi

pare rău că am făcut-o lată cu petrecerea. Mă revanșez eu într-un fel.

Se ridică și o mângâie stângaci pe obraz. Ea îl lăsă să facă asta. Vincent se duse pe hol, se încălță cu pantofii și se aplecă să-și lege din nou șireturile. Avusese dreptate. Bineînțeles că n-au ieșit perfecte, ca data trecută. Dar erau bune și așa. Ieși și reuși să parcurgă aproape toată cărarea făcută prin zăpada care acoperea gazonul din fața casei, după care se opri și desfăcu șireturile ca să le înnoade la loc. Trebuia să existe ordine.

Mina era într-un taxi în drum spre Institutul de Medicină Legală, care se afla în Solna. Nu venea direct de la Palatul Poliției, ci de la o altă întâlnire, privată. Niciunul dintre colegii ei nu știa că ea, o dată pe săptămână, sau când era necesar, mergea la AA. Alcoolicii Anonimi. Nu exista niciun motiv ca ei să știe asta, mai ales că ea nu era alcoolică. În cazul ei fusese altceva. O perioadă. O perioadă prea lungă, care o costase prea mult. Și plătea în continuare prețul pentru greșeala ei, în fiecare zi. Dar asta o privea doar pe ea.

Spațiul pentru întâlniri se afla în Kungsholmen, la doar o jumătate de kilometru de Palatul Poliției, de aceea alesese să meargă la AA în loc de… celălalt loc. Celălalt nu se afla la fel de aproape, iar pentru ea, amândouă îndeplineau aceeași funcție. Ideologia era în principiu aceeași. Și dacă era să se întâlnească pe drum cu vreun coleg, putea să-i spună că a plecat de la serviciu și că se duce acasă.

Când coborî din taxi, își înfășură paltonul mai strâns pe corp, din cauza frigului. De fapt, nu exista niciun motiv pentru care colegii ar fi trebuit să știe ceva despre ea. I se părea incredibil de greu să înțeleagă împărtășirea generoasă a bucăților de viață privată, pe care unii o practicau doar fiindcă lucrau împreună. Iar colegii ei, după niște încercări nereușite, învățaseră că nu are rost să-i pună alte întrebări decât cele legate de job.

I se dădu drumul în sediul IML, își puse un halat de protecție și o mască medicinală și se opri pregătită în fața sălii de autopsii. Bătu încet la ușă și i se răspunse cu un „intră”.

Milda Hjort nu se uită în direcția Minei când aceasta intră pe ușă, știa că ea trebuie să fie. Era concentrată asupra cadavrului din fața ei. Mina se apropie și se așeză lângă ea.

Privi fascinată lada care stătea pe masa lucioasă, sterilă, lângă cadavru.

Lada în sine nu era totuși foarte sterilă. Sânge, ghemotoace de păr, substanță cerebrală și alte resturi umane se aflau ici și colo pe lemnul deschis la culoare. Un bărbat de vreo 50 de ani, pe care Mina îl bănui a fi tehnician criminalist, lucra concentrat. Documenta și cerceta lada, în timp ce Milda se concentra asupra cadavrului. IML era doar prima stație pentru ladă, iar Mina știa că aceasta se afla aici doar pentru că fusese probabil greu de separat cadavrul de ladă, fără a distruge probe. De fapt ar fi trebuit să meargă, via Palatul Poliției, la Centrul Național de Expertize Criminalistice, CNEC, din Linköping. De parcă i-ar fi auzit gândurile, bărbatul încuviință și se îndepărtă un pas de lângă ladă.

— Eu am terminat. O să mă ocup să fie luată și dusă mai departe la Linköping.

— Mulțumesc, spuse Milda fără să-și ridice privirea de la cadavru.

Bărbatul părăsi camera în care rămaseră cele două femei alături de Loke, asistentul Mildei, un tânăr extrem de reținut din punct de vedere social, cu care Mina, în ciuda anilor de vizite la autopsie, nu schimbase încă nici măcar un cuvânt.

— Ce mizeria naibii, zise Milda. N-a fost chiar ușor s-o scoatem din ladă. Corpul înțepenise în poziția în care a stat. Știți cine e?

— Încă nu. Dar lucrăm la asta. În cel mai rău caz ieșim în presă și întrebăm, dar prefer să amân cât se poate să pornesc acel carusel.

— Înțeleg.

Milda își întoarse privirea către ladă. Mina se plimbă încet în jurul ei și o cercetă din toate unghiurile.

— Ai mai văzut ceva asemănător până acum? întrebă ea.

— Multe am văzut, spuse Milda. Dar asta e ceva nou, trebuie să spun. Colegul tău Ruben a fost și el pe-aici.

— Tehnicienii ce au zis despre ladă?

— Nu multe. Placaj. Bătut în cuie și lipit în formă de cub. Câteva detalii ciudate în construirea ei, de parcă inițial a fost gândită să fie făcută altfel. Nu-mi spune nimic. Crăpături mici pe laterale, adaptate după lățimea și grosimea săbiilor. Și pe urmă avem, firește, instrumentele crimei.

Milda dădu din cap spre o altă masă, unde erau aliniate recipiente transparente din plastic, fiecare cu câte o sabie înăuntru. Mina se duse acolo și le cercetă fascinată. Toate săbiile erau identice. Integral din metal, cu un tăiș lung și un mâner care se termina cu o protecție pentru a împiedica mâna să alunece pe tăiș. Săbiile erau pline de sânge și lipicioase de la diferitele substanțe provenite de la victimă. Mina scoase telefonul și le fotografie. Și în ansamblu, și cât de multe detalii putu să prindă prin plastic. Se întoarse apoi la ladă și o fotografie și pe aceasta din toate unghiurile.

— E nevoie de multă forță pentru a băga săbiile prin corp?

Milda dădu din cap afirmativ.

— Săbiile chiar sunt incredibil de ascuțite. Totuși, să fie băgate prin corp atât de exact încât să intre în găurile de pe cealaltă parte a cutiei… Da, cred că e nevoie și de forță, și de precizie.

— Nimic care să fie mai ciudat? Adică, în afară de ceea ce e evident. Niciun detaliu, la cutie sau la săbii, pe care l-aș putea folosi?

— Eu mă ocup de cadavre, spuse Milda. Despre cutie poți să pui mai multe întrebări tehnicienilor criminaliști, după ce reușesc cei de la CNEC s-o studieze. Dar dacă ești cu băgare de seamă, te poți uita singură acum, cutia e aici deocamdată.

Mina încuviință și se uită de jur-împrejur. O treceau fiori de stare de bine de la atâta sterilitate, de la cât de curat era totul. În afară de ladă, acolo nu existau lucruri înghesuite, nu exista mizerie, nu existau bacterii. Mirosul coroziv și delicios de dezinfectant îi umplea nările. Ar fi putut lejer să locuiască în acea încăpere. Anxietatea permanent

prezentă în piept se potoli, iar în locul ei, în corp se degajă o căldură relaxantă. Așa simțeau oamenii normali când se plimbau fără grijă prin lumea murdară de afară?

Deschise telefonul și se uită la pozele pe care tocmai le făcuse săbiilor. Era mai simplu decât să se ocupe de recipiente. Un detaliu o făcu să mărească o poză.

— De unde sunt semnele? întrebă.

— Scuze?

— Semnele, repetă ea. Sunt niște semne pe mânerele săbiilor. Pe părțile de care se țin.

Milda se duse la recipiente și se aplecă pentru a putea privi mânerele de aproape. Mina alesese să ignore cadavrul de pe masa de autopsie, dar îl vedea tot timpul cu coada ochiului pe Loke cum lucra.

— Ai dreptate, spuse Milda. Pare că au stat înțepenite în ceva. Habar n-am ce poate fi.

— N-ai nicio teorie?

— Nu, cum îți spuneam. Corpurile moarte sunt domeniul meu, nu obiectele moarte. Trebuie să aștepți raportul de la Linköping.

Mina mai făcu lăzii câteva ultime fotografii.

— Mă suni dacă găsești ceva util? întrebă.

— Evident.

— Cât crezi că va rămâne lada aici?

— Câteva ore. Trebuie să găsească pe cineva care s-o ducă jos.

Mina aprobă.

Milda era OK. Mina recunoscu în sinea ei, fără nicio plăcere, că până și Ruben, care primise sarcina să adune informații despre ladă, era bun la ce făcea. Avea o memorie aproape fotografică, ceea ce de multe ori fusese o resursă de neprețuit. Motivul pentru care fusese distribuit în grup nu se ortografia incompetență. Se ortografia *Me too.* Dar și lui, și Mildei le lipsea un cadru de referință important. Pentru ei, lada era doar o armă a crimei. Vincent le-ar putea spune ceva important despre

legătura lăzii cu magia, îl avuseseră la ședință și nici măcar nu-l întrebaseră. Dar ea avea mai multă încredere în experiența lui Vincent, în acest domeniu, decât în orice ar fi găsit Ruben. Ruben putea să spună ce vrea el, ea avea nevoie să-l aducă pe Vincent să vadă lada. Înainte ca aceasta să dispară la CNEC.

Trase aer adânc în piept, apucă de clanța ușii și deschise ușor. O parte din ea nu voia să părăsească mediul minunat de steril și să iasă afară, în mizerie. Dar știa că nu are de ales. Rahatul nu putea fi evitat.

Taximetrul se opri la 437 de coroane.

— Scuze, spuse Vincent și se aplecă spre șoferul de taxi. Poți să mai înaintezi câțiva metri?

— Dar am oprit exact în fața intrării, spuse șoferul ușor ursuz.

— Da, și e foarte bine. Mulțumesc. Dar aș vrea sa oprești câțiva metri mai încolo.

Șoferul pe care, conform legitimației de la geamul din față, îl chema Yusef, dădu din cap și făcu așa cum îi spuse Vincent. Înaintă câțiva metri. Când taximetrul sări la 444 de coroane, Vincent strigă la el că poate opri. Yusef ridică din umeri și clătină din cap, dar opri.

— Tu ești clientul. Fac cum vrei. E bine așa?

— E perfect așa, spuse Vincent și plăti.

Ieși din taxi și făcu un pas mare ca să evite băltoaca de zăpadă topită și noroi, în care oprise taxiul.

Mina era în spatele geamului de la intrarea în IML și se uita afară. Îl întâmpină dând din cap. Nicio strângere de mână. Probabil nu avea la ea șervețelele umede.

— Mulțumesc că ai putut veni așa repede.

— Bineînțeles, zise el sincer. Unde e lada? întrebă, uitându-se în jurul lui.

Nu mai fusese niciodată aici.

— Și nu Ruben trebuia să se uite la ea?

— S-a uitat. Lada e în acest moment la Milda, medicul nostru legist, iar tehnicienii au verificat-o preliminar. Pe urmă va fi trimisă la Linköping împreună cu săbiile, pentru o analiză mai amănunțită, dar avem ceva timp la dispoziție, înainte s-o trimită de-aici. Și aș vrea s-o vezi, pentru că mă gândeam că tu probabil ai putea s-o evaluezi dintr-o altă perspectivă. Poate îți dă informații și pentru acel profil pe care te-a rugat Julia să-l alcătuiești.

— N-am fost convins că vorbește serios, spuse el.

O luară pe scări, două etaje în sus, iar Vincent o studie pe Mina cu coada ochiului. Era cea mai interesantă persoană pe care o întâlnise de foarte mult timp, în contextul unor corpuri ciopârțite sau nu.

— Aici, zise ea.

Intrară pe un coridor lung. Mina mergea înainte, iar el îi urma cu privirea coada neagră care pendula dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze. Intrară într-un vestiar unde își puseră pe ei haine de protecție, pe urmă ea deschise ușa către un spațiu mare, steril, cu mese de autopsie metalice, lucioase. Era curat, gol și arăta exact ca la televizor. Și în fundul camerei se afla o ladă mare.

Vincent se opri brusc. De multă vreme nu mai văzuse așa ceva în realitate. Era cu totul altceva decât să o vadă în fotografiile Minei. Trezea amintiri, amintiri din acelea despre care credea că au dispărut de multă vreme. Deși el de fapt ar fi trebuit să știe mai bine. El, mai mult decât oricine altcineva, știa ce înseamnă capacitatea creierului de a păstra informația. Nimic nu dispare nicăieri. Totul rămâne acolo, în plexurile din creier, și așteaptă să iasă la suprafață când te aștepți mai puțin. Doar că el nu crezuse că tocmai aceste amintiri vor trebui vreodată să iasă la suprafață.

— Părea mai mică în poze, spuse el gânditor. Dar și asta e o parte din iluzie. Lada trebuie să arate mai mică decât e, ca să pară cât mai imposibil pentru asistent să scape de săbii. Nu că ar fi avut vreo importanță de data aceasta, firește.

Cutia era pe o masă de metal destul de joasă, iar el se așeză pe vine în fața ei.

— Pot s-o ating? Sau distrug probele?

— Depinde dacă vrei să-ți găsim amprentele pe ea, când va fi analizată, spuse Mina.

— Bine punctat, răspunse el și făcu un pas în spate. Cineva și-a făcut în orice caz temele. Lada cu săbii este considerată una dintre cele mai

timpurii iluzii scenice. Colonel Stodare a apărut pe scenă cu ea la Egyptian Hall din Londra, în 1865, și un an mai târziu a publicat cum funcționează. Deși în versiunea lui era, bineînțeles, un coș. Lada a apărut mai târziu. Dar ce dracu', să fii obligat să te bagi în așa ceva…

— Nu-ți plac spațiile înguste?

— S-ar putea spune. Am moștenit-o de la mama. Doar gândul îmi dă coșmaruri.

El băgă capul în ladă și se uită la găurile pentru săbii, având grijă să nu respire prea tare prin mască. Găurile erau în locuri total greșite. În orice caz, dacă voiai să-ți supraviețuiască asistenta.

— Unii încheie numărul de iluzionism arătând lada goală, spuse el. Și pe urmă asistenta apare de undeva din public. Eu personal nu am înțeles niciodată asta.

Se temuse de mirosul din cutie. Fluide umane. Sânge, transpirație, poate pipi. Dar nu mirosea a nimic. În ciuda petelor mari de sânge care coloraseră lemnul neprelucrat.

— Nu pricep, ața pare un truc și mai bun, nu? spuse Mina.

— Ia gândește-te. În numărul de iluzionism este vorba despre faptul că asistenta e găurită de săbii și supraviețuiește. Dar dacă lada este pe urmă prezentată goală, pentru că asistenta e altundeva, este eliminat primul efect. Ea n-a fost niciodată în ladă. Deci săbiile au fost inutile. Nicio șansă însă ca *acest* număr să fie făcut cu *această* ladă, spuse el și arătă cu degetul la partea din spate, unde ar fi trebuit în mod normal să existe o ușiță. Aici nu există niciun mod de a scăpa.

El se ridică și își întinse picioarele.

— Chiar trebuie să gândim așa departe? zise Mina. E doar magie.

— Exact. Când nu gândim așa departe e „doar" magie. E frumos să privim, dar nu e foarte sigur că am înțeles despre ce e vorba. Săbiile?

— Sunt acolo, spuse Mina arătând cu degetul spre câțiva cilindri din plastic, transparenți, pe masa de lângă ladă. Săbiile sunt în recipiente, ca să se usuce sângele. Plus că n-ar fi bine deloc să se înțepe cineva în ele. Și ele vor fi trimise la CNEC pentru analiza ADN și amprente. Dar poate dura până avem răspunsul.

— CNEC? întrebă Vincent.

— Centrul Național de Expertiză Criminalistică. Care se află în Linköping, clarifică Mina.

— Astea nu cred că vor ajuta prea mult, strict din punct de vedere al profilului, spuse el și ridică un cilindru.

Cercetă sabia dinăuntru cu atenție, din toate unghiurile.

— Asta e un Condor Grosse Messer. Prima oară am crezut că ar putea fi Falchion, au tăișuri destul de asemănătoare, dar spre deosebire de Falchion, Messer are o structură solzoasă pe mâner. Uite aici.

Apropie cilindrul de Mina, ca să vadă mai bine. Ea se aplecă, studie atent sabia și încuviință. Pe urmă se uită la el.

— Să îndrăznesc să întreb de ce știi așa ceva? Una sunt numerele de iluzionism, ele sunt lumea ta, dar așa ceva?

El râse.

— Am avut o perioadă LARP[1] în tinerețea mea.

— LARP?

— Joc de rol de acțiune *live*. Eram o gașcă și ne adunam să facem LARP având ca temă Evul Mediu.

— Vai, cred că nu prea ai avut succes la pat cu fetele.

El râse la comentariul surprinzător. Râsul produse un ecou neplăcut între pereții din mediul steril.

— Mai mult decât au avut cei cu săbii din cauciuc spumant, în orice caz. În plus, ce femeie nu iubește un cavaler curajos?

— Adevărat, pot să văd exact cât de curajos erai, spuse Mina și el simți cum roșește. Dar OK. Deci e un…?

— Condor Grosse Messer. Cântărește circa două kilograme. Lama e făcută dintr-un oțel laminat, numit oțel carbon 1075, și e fabricată în Ecuador. Mânerul e făcut din hickory[2] și nuc.

— OK, acum ai trecut de la LARP la Wikipedia *live*. Lasă asta… Dar de ce nu crezi că va ajuta cazul nostru?

Vincent cântări cilindrul în mână. Simți greutatea sabiei. Pe urmă îl puse la loc pe masă, lângă celelalte săbii identice, în cilindrii lor.

— Nu e deloc o sabie neobișnuită. Există o grămadă pe piață. Și în afară de cele noi, există și o piață mare de mâna a doua, poate și astea au fost cumpărate folosite, deci e greu să ne ducă la un cumpărător sau vânzător anume. Cel care face ceva atât de minuțios nu va fi prins de la sabie.

— Super. Cât mai așteptai până să spui asta? zise Mina zâmbind din ochi.

— Puțin prea mult, se pare.

— Și lada? Ce crezi despre ladă în sine? E nevoie de cunoștințe de expert pentru a construi așa ceva?

El se așeză din nou pe vine în fața lăzii și băgă capul înăuntru.

— Lada e un indiciu mai bun, în cazul ăsta, aș zice. Câți știu măcar ce e asta?

— Crezi că e construită în casă? Sau unde se comandă așa ceva?

Îi trosniră genunchii când se ridică.

— Poate fi și, și, spuse el. Dacă se comandă de la un producător, tot trebuie adaptată la măsurile celui care trebuie să încapă în ladă. Există și schițe de cumpărat, pentru cei care vor să construiască singuri. Trebuie doar să știi unde să cauți.

— Ar fi interesant de văzut cum arată asemenea schițe, spuse ea.

— Cum spuneam, cel care a construit-o pe asta a plecat oricum de la ceva, ceea ce înseamnă că el sau ea trebuie să fi contactat pe cineva din branșă. Dacă nu cumva chiar e comandată. Pot să încep prin a verifica cu producătorii pe care-i știu, dacă vrei. Lista nu e lungă. După ce plec de aici merg să mă întâlnesc cu impresarul meu, dar pe urmă pot să mă ocup de asta.

— Mulțumesc, spuse Mina și dădu din cap atât de energic, încât îi săltă coada. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

Se îndreptară spre ușă.

— Sper că am gândit corect că vizita aici îți poate da puțin mai mult material pentru a putea construi un profil, zise Mina.

El se opri și se întoarse spre ea.

— Ia timp să construiești o ladă, spuse el. Deci e cineva care a plănuit asta, la rece. În același timp, pare prea agresiv pentru a nu fi o faptă comisă pe fond emoțional. Există un conflict în felul cum e realizată, care mă nedumerește. Nu îndrăznesc încă să spun nimic, ca să nu pun un diagnostic brut asupra făptașului, trebuie să procesez puțin totul. Apropo, ați înaintat cu liniile? Cifra de pe corp?

— Nu. Încă nu. Dar am rugat medicul legist să verifice în foile de observație dacă există mai multe asemenea cazuri. Deși nu știm încă dacă e o cifră. E doar o ipoteză. Ipoteza ta.

— Cred că merită verificat. M-am tot gândit la asta și cred în continuare că o cifră este explicația cea mai verosimilă. Chiar dacă Julia nu e de acord. Poate că e tot ce aveți nevoie pentru a găsi criminalul, în loc de un profil psihologic de la mine.

Ușa se deschise înainte ca ei să apuce să ajungă la ea și trebuiră să facă un pas rapid în spate ca să se ferească. Ruben era de cealaltă parte și se înnegură la față când îi văzu.

— El ce caută aici? zise brusc, holbându-se furios la Vincent.

— Ordinele Juliei. Fac doar ce mi se spune, răspunse Mina și dădu din umeri cât de nonșalant putu. Dar tu unde-ai fost?

— Au aici niște… medici legiști femei, foarte de treabă, cu care obișnuiesc să beau câte o cafea, spuse Ruben trecând ca un vârtej pe lângă ei.

Când Vincent și Mina ieșiră pe coridor, el o studie dintr-o parte.

— De ce am simțit o anume atmosferă încordată? întrebă.

— Hai să spunem așa, zise ea. Julia te-a rugat să faci un profil. Dar asta se va întâmpla în afara anchetei obișnuite, ca să nu creăm neliniște și conflicte în echipă. Ea m-a rugat să „te manevrez” și da, e un citat exact. Va trebui să-l luăm și pe Jan Bergsvik, psihologul nostru criminalist obișnuit, din câte se pare.

Mina se strâmbă, după care continuă.

— Julia mi-a dat verde să te aduc pe tine, dar ea e doar pe jumătate convinsă. Iar ceilalți… Din punctul lor de vedere, tu nu faci parte din grup. Vincent, eu chiar vreau ajutorul tău, dar mi-e teamă că ei nu ne vor asculta. Ruben, cel mai puțin dintre toți. Noi doi probabil că va trebui să ne ocupăm de asta pe cont propriu.

— Poate să încerc să-i farmec cu personalitatea mea flexibilă? zise el.

— Da, fiindcă a mers minunat data trecută, răspunse ea sec.

Vincent nu i-o luă în nume de rău. Jocul social nu venea la fel de natural la el ca la alții. El fusese nevoit să-l învețe conștient, de aceea devenise atât de bun la a-i conduce pe oameni, de pe scenă. El trebuise să afle exact cum se face. Și totuși funcționa cel mai adesea doar acolo, pe scenă, un exemplu era chiar familia lui, evident disfuncțională.

Într-un fel era mai comod că Mina știa despre asta. Era puțin mai simplu așa.

— Profilul acela, spuse ea. Cum merge?

— N-am încă nicio analiză gata, sunt în continuare prea multe variabile. Ceea ce mă uluiește e că există elemente și de organizare, și de dezorganizare. La una și aceeași persoană. Nu e ceva normal. Nu e imposibil, dar nu e normal.

Mina se încruntă.

— Scuze, spuse el. O să-ți explic mai bine mai târziu. Trebuie doar să-mi adun gândurile puțin. Dar mulțumesc că m-ai lăsat să văd lada. M-a ajutat mult. Apropo de analiză, știi că Ruben vrea să se culce cu tine, nu? Limbajul corpului, când s-a aplecat spre tine și cum i s-au mărit pupilele…

Mina îl întrerupse.

— Doamne sfinte, Vincent. N-am nevoie de un mentalist ca să știu asta. Ruben vrea să se culce cu toate femeile.

— Și dacă ar fi fost la un LARP cu temă medievală, ar fi și putut. Dacă nu e genul acela de tip cu sabie de cauciuc spumant. E genul de tip cu sabie din cauciuc spumant?

Râsul Minei făcu ecou pe coridor. Era un sunet bun, un sunet care te înveselea. Vincent nici măcar nu număra de câte ori râse Mina.

Aproape imposibil. Știa el. Christer Bengtsson stătea la computer și ofta. Era o treabă lentă și monotonă. Să parcurgă toate rapoartele cu persoane date dispărute. Oamenii ar fi uimiți să afle câtă lume dispărea în Suedia în fiecare an. Majoritatea făcea asta totuși de bună voie.

Ei evaluaseră vârsta victimei între douăzeci și treizeci. Dar e greu să evaluezi vârsta oamenilor și când sunt în viață, cu atât mai mult când sunt morți. Christer se uita la fotografia pe care o primise de la medicul legist, pentru a o putea compara cu pozele celor dați dispăruți. Păr blond, până la umeri, ochi albaștri. Probabil că fusese o prezență drăguță, dar comună, cât fusese în viață. El își mută privirea la loc pe ecran și continuă să răsfoiască. Erau o grămadă care se potriveau cu descrierea superficială, fete blonde cu ochi albaștri existau o grămadă în Suedia, așa cum spuneam. Dar niciuna nu i se păru să coincidă exact cu fotografia de pe biroul lui.

Când venea vorba despre el, relațiile lui fuseseră întotdeauna cu brunete. Numărul mic pe care-l avusese, oricum. Sigur ceva freudian legat de părul negru ca pana corbului pe care-l avusese răposata lui mamă. Dar el locuia în continuare singur. Niciuna din cele cu care încercase să trăiască nu rămăsese. Asta nu-l mirase, evident, niciodată. Deja de la începutul unei relații el știuse mereu că se va termina mai devreme sau mai târziu. Niciodată nu i se păruse drept. Iubirea nu era eternă. Nimic nu era etern. Doar vremea. Da, deși nici măcar ea nu era eternă, dacă era s-o creadă pe nemernica aia de Greta Thunberg.

Reveni la ecranul computerului. Se întinse după cana de cafea și luă o gură plină, după care scuipă cafeaua înapoi în cană, strâmbându-se. Ce dracu', era prea rece. Chip după chip se perindau prin fața lui pe ecran. Păreau tinere și optimiste. Dar așa cum se întâmplă cu toată lumea, era doar o

chestiune de timp până când viața va stoarce acel optimism din ele. Christer era bucuros că mama lui îl învățase încă de la început că viața oferă doar dezamăgire și dezolare. Dacă mai mulți oameni ar realiza asta de timpuriu, viața ar fi mai ușoară pentru ei. Atâția oameni extenuați și deprimați peste tot! El era convins că asta avea drept cauză așteptările exagerate asupra a ceea ce poate oferi viața și dezamăgirea inevitabilă care urma.

Chipurile continuau să treacă pe ecran. Luă cana de cafea fără să se gândească, sorbi și înjură când realiză încă o dată că era rece. Christer o scuipă la loc și se uită abătut în cană. Viața. La dracu'. Viața.

Vincent aranja fursecurile de pe farfurie, ca să fie două rânduri cu patru fursecuri pe fiecare. Era la agenția lui, Showlife Productions, pe Strandvägen. Încerca să-și scuture din minte imaginile cu lada, de la vizita de la IML. Lada cu acele găuri oribile. Și imaginile cu Mina care stătea lângă cutie. Mina cu coada ei de cal.

Revino-ți.

La începutul colaborării cu Showlife, la fiecare întâlnire erau mereu puse pe masă fursecuri de lux, biscotti cu fistic și praline de ciocolată neagră. Dar pe măsură ce colaborarea devenise mai strânsă dispăruse și nevoia agenției sale de a-l impresiona pe Vincent, cel puțin la modul acesta superficial. Faptul că farfurioara din fața lui era împodobită din nou cu fursecuri de casă de la Tösse era un semn de rău augur. Da, nu pentru că fursecurile de la Tösse erau jalnice. Dar ele însemnau că Umberto are ceva pe suflet.

Umberto venise în Suedia în urmă cu cincisprezece ani, dar accentul lui italian era în continuare evident. Vincent bănuia că Umberto, nu fără motiv, credea că asta îl face să sune sofisticat. Doar că și-ar fi dorit ca Umberto să fi cumpărat biscuiți cu cremă Ballerina, în loc de cei de casă, dacă tot trebuiau să fie fursecuri obișnuite. Sigur că cele de casă aveau gust mai bun, dar Ballerina erau făcute industrial și de aceea aveau aceeași mărime. Niciun fursec nu se deosebea de celălalt, niciunul nu ieșea în evidență, toate erau la fel. Erau și mai ușor de aranjat.

— Ce, a apărut din nou?

Vincent dădu din cap.

— Nu, nu la două spectacole. Dar e doar o chestiune de timp.

— Tu știi ce-am spus, ar trebui să ne gândim la bodyguarzi.

— Nu, nu, e o cheltuială inutilă. Cred că teatrele se pot ocupa de asta. Se rezolvă, probabil.

— Așa o fi zis și John Lennon despre Mark Chapman, mormăi Umberto.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Vincent, expediindu-l. Luă un fursec. Ciocolată albă și nucă. Chiar era bun, în ciuda asimetriei.

— Vincent, am primit niște plângeri, spuse Umberto deranjat și-și frecă barba tunsă cu grijă. Săptămâna trecută ai fost la Konsert & Kongress în Linköping și la Slagthuset în Malmö.

— 1196, respectiv 900 de scaune, spuse Vincent aprobând din cap. Ocupate toate. Aplauze în picioare. S-a plâns cineva de show?

Umberto oftă.

— Nu, nu de show. Dar Vincent. Nu poți să stai întins pe jos, în cabina actorilor, după un spectacol. Femeia de serviciu era să facă un infarct. În ambele locuri.

Vincent mai luă un fursec. Ca să niveleze rândurile. Umberto băgă mâna într-o pungă de hârtie ca să mai pună fursecuri pe farfurie. Vincent îl opri din priviri. S-ar deranja rândurile.

— Umberto, de cât timp lucrăm noi împreună? Zece ani? Eu plătesc un preț pentru aceste show-uri. Nu e așa de simplu cum las eu să pară. Creierul meu are nevoie să se refacă după. Și cel mai bun mod este să stau întins pe jos. Tu știi asta deja.

— Dar *o oră?* În plus, tehnicienii din Karlstad au fost foarte revoltați când au văzut că le-ai aranjat cablurile în funcție de culori.

— OK, spuse Vincent. Cere-le scuze din partea mea. O să am mai multă grijă. Tocmai în Karlstad mi-a fost puțin greu la numărul cu cuiul. Era cât pe ce să-mi bag mâna în el. Așa că am avut nevoie de ceva să-mi distragă atenția după.

Umberto strânse din ochi involuntar și dădu din cap. Pe urmă îi deschise din nou și se uită pe fereastră. Vincent îi urmări privirea. Deși mai era o săptămână până la Paști, soarele făcea apa din

golful Nybroviken să strălucească de parcă era vară.

— Aș dori să nu mai faci numere din acelea, spuse Umberto fără să-l privească pe Vincent. Ce se întâmplă cu turneul dacă te rănești? Ce-ar spune Maria?

— Ar spune că e cel mai bun lucru care s-a întâmplat, răspunse el. Fiindcă atunci m-aș duce cu ea la petrecere.

— Petrecere, zise Umberto fără să fi ascultat cu atenție.

În schimb, el se uita la cele două femei tinere îmbrăcate în rochii scurte galbene, care apăruseră pe partea cealaltă a străzii și care acum arătau cu degetul la apă. Probabil turiste care supraestimaseră căldura de primăvară din Stockholm.

— Știi, eu nu sunt de acord cu tine. Și nu am de gând să te las să faci cum vrei tu. O să mă ocup să ai cu tine un bodyguard când mai pleci iar cu spectacolul în turneu.

— Mi se pare extrem de penibil, spuse Vincent. Nu sunt chiar Benjamin Ingrosso. Sau John Lennon, poftim. Dar știu când n-are rost să-ți aduc argumente. Așa că mulțumesc.

Umberto se întoarse înapoi spre Vincent.

— Apropo, semnezi în continuare cuiul? întrebă el.

— Cuiul, fotografiile cu mine, tricourile oamenilor… spuse Vincent trecându-și mâna peste față. Ai fi mirat ce vrea lumea să semnez.

— Un artist își semnează mereu operele, spuse Umberto râzând. Groapa aceea nu s-a săpat singură.

— Da, da. Dar dacă tot vorbim despre show. Poți să rogi teatrele să nu mai pună apă minerală la cabina actorilor?

— Nu vor decât să te simți binevenit, spuse Umberto care era în continuare la fereastră, cu privirea fixată afară. Conform instrucțiunilor tale,

noi nu avem nicio implicare în ce trebuie să existe în cabina actorilor. Dacă sunt fructe sau bomboane sau apă, sunt la inițiativa teatrului. Am vorbit și despre asta.

— Da, dar ei ar trebui să știe că nu se bea acidulat înaintea unui spectacol. Eu mă folosesc de mușchii stomacului să-mi proiectez vocea. Cu acid carbonic în stomac încep să râgâi. Apa de la robinet e mai bună.

Femeile de pe cealaltă parte a străzii porniră mai departe și Umberto se uită la Vincent cu o expresie ușor epuizată.

— Vincent. E un gest din partea lor. Lasă-i să facă asta. Poți să bei apa după spectacol.

— Dar nu pot să…

Umberto ridică mâna și împreună degetul mare cu cel arătător și mijlociu.

— Nu-mi vine să cred că discutăm așa ceva, spuse el, fluturând cu mâna. *Adesso basta!* Uneori ești ca un copil. Bea apa aia. Sau las-o acolo. Nimănui nu-i pasă, OK?

Vincent dădu din umeri. Lui i se părea doar inutil că teatrele aruncau banii pe fereastră. Mai multe sticle însemnau, în plus, mai multe etichete de așezat frumos și ordonat.

— Îl mai ții minte pe magicianul cu care lucrați înainte? spuse el, schimbând vorba. Cel cu lăzile alea multe. Femeia tăiată cu ferăstrăul, *Zigzag lady, Water torture cell,* foarte *old school.* Știi ce-o fi făcut cu recuzita?

Umberto luă un fursec și se gândi.

— Te referi la Tom Presto? Da, era o producție spectaculoasă. Opt dansatori, trei camioane de costume, un ego imens. Nu foarte avantajos financiar. De ce întrebi?

— Mă întreb doar dacă poate fi găsit, în caz că cineva ar vrea să cumpere o ladă de la el. O *Sword casket,* de exemplu.

Umberto băgă restul de fursec în gură, își șterse firimiturile din barbă și dădu din cap.

— Am vândut mizeriile după ce-a murit show-ul, spuse el. Unui colecționar francez. Cred că totul e încuiat într-un depozit din Nisa. În afară de water-ceva-ul ăla pe care l-ai menționat, de fapt. De chestia aia, colecționarul n-a vrut să audă. Nu știu dacă tu ai văzut show-ul lui Tom Presto, dar lui îi plăcea să riște.

— Credeam că el mai mult avea o enormă nevoie de control.

— Și asta. Dar colecționarul acela mi-a explicat cum stă treaba, eu nu știu nimic despre magie. Dar un acvariu din ăla uriaș în care Tom era băgat și încuiat…

— *Water torture cell,* așa îi zicea Houdini, evidenție Vincent. Dar Umberto îi făcu semn cu mâna să tacă.

— …se pare că trebuie să aibă o pârghie secretă pe partea din afară. O pârghie de panică. Dacă trucul o ia razna complet și magicianul nu mai iese, asistenta poate să tragă de pârghie și să golească toată apa în câteva secunde. Ca să nu se înece magicianul.

— Da, e foarte inteligent să ai așa ceva.

— Da, numai că numărul de iluzionism al lui Tom Presto nu avea nicio asemenea pârghie de urgență. Ar fi fost, se pare, o chestie prea lașă. Oricum, francezul n-a vrut o asemenea chestie periculoasă în colecția lui. *C'est trop extrême,* astea au fost vorbele lui. Nu știu pe unde adună praf acvariul acum, dar dacă vrei, verific.

Umberto se lovi brusc pe frunte.

— Apropo de lucruri care stau și adună praf, spuse el. Ai primit un cadou de Crăciun! Stai puțin.

Dispăru din cameră înainte ca Vincent să apuce să spună ceva. După o jumătate de minut era înapoi cu un obiect mare în brațe.

— Crăciunul a fost acum câteva luni, spuse Vincent. Vine Paștele curând, în caz că n-ai observat.

— Știu. Dar cineva ți-a trimis asta cam cu o săptămână înainte de Crăciun. A stat aici, în birou, de atunci. Sincer, am uitat complet de ea.

Umberto îi întinse obiectul. Era o carte groasă, legată artistic cu un șnur roșu, de care atârna o cartolină.

Pentru Vincent, scria pe cartolină. *Nu chiar domeniul tău, poate, dar poate fi mai interesantă decât crezi. De la un admirator.* Cu un scris de mână ondulat, de modă veche. Frumos. Părea în mod absolut al unei femei. I se păru că recunoaște vag scrisul, dar nu-și dădea seama de unde. Oricum, putea fi și pură închipuire.

Cartea, care se numea *Mammals of Mexico* și avea pe copertă o fotografie cu un leopard cu colții la vedere, părea să aibă pe puțin o mie de pagini.

— Mulțumesc, spuse Vincent. Exact ce aș fi vrut să car după mine azi.

Umberto râse.

— Sunt fanii tăi nebuni, spuse el. Nu ai mei. Deci cum facem cu show-urile tale? Nu poți continua să creezi atacuri de inimă angajaților din teatre.

— Stai liniștit, zise Vincent. Restul turneului va fi ireproșabil. Promit. Dacă ai grijă să ții femeile de serviciu la distanță o oră în fiecare seară.

Umberto izbucni în râs și întinse mâna.

— *Deal, amico mio.*

— *Deal,* spuse Vincent și dădu mâna cu el.

Pe urmă se ridică, luă cartea groasă sub braț și șterpeli punga cu fursecuri în drum spre ieșire.

Mina stătea cu telefonul de serviciu lipit de ureche. Ce noroc că șterse receptorul minuțios, cu dezinfectant, chiar înainte de a răspunde. Asculta în tăcere, timp în care nota cu zel pe spatele unei facturi, cea mai apropiată hârtie pe care o găsise pe birou. Puse câteva întrebări scurte. O jumătate de minut mai târziu se îndrepta cu pași repezi spre cantină, după ce aruncase o privire la ceas.

Ruben stătea cu spatele și mânca cu mare poftă chifteluțe și salată. La carbohidrați renunțase de la primul apropo că ar fi început să pună în jurul abdomenului. Fapt pe care îl împărtășea deseori, la masa de prânz.

— Te-ai ocupat de o sinucidere acum două luni și jumătate, zise ea către spatele lui. 13 ianuarie. Agnes Ceci. 21 de ani.

Ruben se opri cu furculița la jumătatea drumului către gură.

— Ooh, da, parcă țin minte. De ce întrebi?

Ridică din sprâncene când ea trase un scaun și se așeză în fața lui. Își dădu ochii peste cap și puse furculița jos. Ea încercă să nu se gândească la cât de murdar trebuie să fie scaunul de la cantină. La tot ce se târa acum pe pantalonii ei. Era nevoită să se stăpânească la serviciu, pentru a funcționa cum trebuie, dar îi consuma atâta energie, încât după fiecare zi de muncă deseori se prăbușea acasă din cauza oboselii. Nu se putu abține să își tragă în jos mânecile puloverului, ca pielea să nu atingă blatul mesei când se aplecă spre Ruben și îl fixă cu privirea încordată.

— Spune.

— Daaa… Nu sunt prea multe de spus, de fapt. Eu și Lindgren, unul din băieții ăia tineri, am fost primii la fața locului și era destul de evident că fusese sinucidere, de la prima vedere.

— De ce?

Ruben oftă din nou. Se uită nostalgic la chifteluțele lui, care se răceau încet și începeau să prindă pojghiță de sos închegat. Mina îi ignoră foamea. Oricum n-ar trebui să mănânce așa ceva, ea era foarte suspicioasă în privirea igienei alimentare de la cantina Poliției. De fapt, ea îi făcea un serviciu.

— Un glonț în gură. Arma, chiar lângă ea. Amprentele ei. Nu exista niciun palton sau geacă acolo, deși era iarnă. Toate semnele că nu fusese în deplinătatea facultăților mintale.

— A existat vreo scrisoare?

— Nu, nicio scrisoare. Dar Agnes avea o istorie lungă de depresie și concedii medicale. Fusese internată la St Goran în câteva rânduri și nimeni din cei cu care am vorbit nu părea foarte surprins. Nici măcar persoana cu care împărțea apartamentul.

— N-a existat nicio suspiciune acolo?

— Față de cea cu care locuia? Inițial, poate, fiindcă n-a existat nicio scrisoare de adio. Oamenii care sunt așa dramatici încât să se împuște lasă deseori un mesaj. Plus că acea persoană e cea care-a sunat să anunțe și asta aprinde întotdeauna lampa de avertizare puțin. Am făcut ceva presiuni la interogatoriu, dar era foarte evident deja că fusese o sinucidere. Probabil un impuls de moment, luând în calcul că s-a întâmplat pe o bancă din parc. De ce întrebi toate astea?

— Ai poze? De la autopsie? De la locul faptei?

— Locul faptei? Doar ți-am zis că a fost o sinucidere.

Mina îl ignoră. O să-i explice. Dar voia să vadă mai întâi pozele. Acum.

— Atunci vino, spuse Ruben și se ridică oftând.

Ea observă că el nu-și duse tava la loc. Se gândea să-l întrebe dacă mama lui lucrează acolo, dar se hotărî să treacă peste. Oamenii păreau rar să aprecieze acel comentariu, iar Ruben era și o idee mai sensibil la jigniri decât media. În plus, avea

nevoie de ajutorul lui. El o luă spre lift, iar ea îl urmă. Ceea ce tocmai auzise era mai mult decât suficient, dar pozele aveau să-i dea și mai multă carne pe os. Dacă avea dreptate, asta va schimba totul.

— Ce e așa urgent?

Julia intră în cameră cu un pardesiu pus pe umeri.

— Tocmai voiam să ies când m-a sunat Mina, dar nu mi-a zis despre ce e vorba.

— Nici mie, zise Christer acru, cu o cană de cafea într-o mână și o chiflă mare în cealaltă.

— N-ai luat cu tine mai multe chifle? întrebă Ruben pe un ton nostalgic.

Mina îi ignoră, fiind concentrată să prindă tot conținutul dosarului, cu magneți, pe *whiteboard,* lângă ceea ce era deja acolo.

— Unde-i Peder? întrebă ea când se întoarse către ei. Vreau să fie toată lumea aici.

Ruben dădu din umeri. Luă un măr din fructiera de pe masă și începu să mestece sonor. Mina nu se putea uita la el când mânca. Mărul stătuse acolo timp de mai multe zile. Vedea cu ochii minții cum mișunau bacilii pe tot mărul, cum îl cuprindeau și cum dispăreau acum direct în gura lui Ruben. Nu voia să se gândească nici pe unde fusese gura lui Ruben. Sau la cine. Acolo puteai probabil să vorbești despre un focar de bacterii de dimensiuni monumentale. Ea înghiți cu senzație de rău. Trebuia cu orice preț să pară normală.

— N-a răspuns la telefon, zise Ruben și mai luă o mușcătură sonoră.

— Ai verificat la el în birou? întrebă ea fără să-și poată ascunde iritarea.

Ruben dădu din umeri.

Mina puse la o parte dosarul care acum era gol. Ieși din sala de ședințe și-l găsi pe Peder la biroul lui, adânc cufundat în somn. Capul era dat pe spate, sprijinit de suportul pentru ceafă, și sforăia ușor. Un coleg glumeț îi desenase mustață.

— Peder!

Îl zdruncină cu putere. El tresări și se uită buimac în jur.

— Hai, avem ședință, spuse ea.

Se întoarse în sala de ședințe fără să-l aștepte, dar îl auzi târșâindu-și picioarele în spatele ei. Când ajunse înapoi, văzu că toți studiau intens ceea ce pusese ea pe tablă. Știa că, fără ajutorul ei, colegii nu vor vedea ce a văzut ea. Doar datorită discuției telefonice cu Milda, medicul legist, putuse să găsească răspunsul. Asta, la care se adăuga și indiciul lui Vincent. Știa că grupul era în continuare sceptic în legătură cu el. Dar spera că nu pentru mult timp. El deja se arătase a fi de neprețuit.

Peder intră în cameră și se prăbuși obosit pe un scaun. Se frecă la ochi, dar părea mai degrabă că-și mută cearcănele de colo-colo. Colegii chicotiră când văzură mustața, dar nimeni nu îi spuse de ea.

Mina se întoarse spre ei. Îl fixă cu privirea pe fiecare în parte. Trebuia să-i convingă pe toți de ceea ce ea era acum foarte sigură. Trase adânc aer în piept. Arătă cu degetul spre tablă.

— Cred că Vincent a avut dreptate. Avem de-a face cu un ucigaș în serie.

Tăcere. Nu erau prea convinși. Dar ea prevăzuse asta.

— Așa cum știți, eu eram aproape sigură că victima noastră are cifra trei încrustată pe corp, continuă ea. De aceea a fost firesc să mă gândesc dacă mai există și alte cifre, pe cadavre anterioare, pe care poate nu le-am observat. Am întrebat-o astăzi pe Milda de la Medicină Legală, dacă tot am trecut pe la ea ca să vorbim despre autopsia cadavrului din ladă. Într-o primă fază, nu și-a amintit de ceva similar. Dar m-a sunat adineauri să-mi spună despre Agnes. Agnes Ceci.

Mina arătă cu degetul la fotografiile pe care tocmai le pusese pe tablă. Fotografia indicată arăta o tânără roșcată, prăbușită pe o bancă din parc, cu sângele în forma unei umbre roșii în zăpada din jurul picioarelor. Deși era miezul iernii, nu avea niciun palton sau geacă pe ea. Un pistol se afla

lângă ea, în dreapta, de parcă i-ar fi căzut din mână.

— Poza e făcută în Berzelii Park, exact în fața Teatrului China, spuse ea.

— Nu arată chiar a musical, mormăi Christer.

Ceilalți colegi se uitară cu uimire la el, dar el doar dădu din umeri.

Mina mută degetul spre o altă fotografie, care arăta suprafața gri și sterilă a unei mese de autopsie. Aceeași femeie din fața teatrului era acum goală, întinsă pe masă. Pe coapsa ei dreaptă se vedeau distinct trei linii. Una dreaptă și două care se sprijineau una de cealaltă într-un V. Legate de linii orizontale pe marginea de sus și de jos.

Semnul roman pentru patru.

— O cifră romană. Exact cum a zis Vincent, lămuri ea. Ceea ce voi n-ați crezut. Și ceea ce noi pur și simplu nu am văzut.

Colegii ei se aplecară mai în față. Interesați. Dar în continuare nu foarte convinși. Sprânceana ridicată a lui Ruben arăta clar cât de sceptic e. Peder clipea repede și încerca să se concentreze. Ea îi făcu din nou atenți la poza cu Agnes pe masa de autopsie.

— Semnele au fost de fapt observate la autopsie și există în procesul verbal, dar din cauza istoricului lui Agnes, cu boli psihice, ele au fost considerate drept comportament autodistructiv. Ceva ce și-a pricinuit singură.

— Ceea ce în continuare e o explicație plauzibilă, spuse Ruben sceptic, dându-se la loc pe spate.

Se așeză picior peste picior și se legănă ușor pe scaun.

— Sigur. Ar putea fi. S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, spuse Mina calmă. Poate că totuși nu e un criminal în serie. Dacă n-ar fi asta.

Ea arătă cu degetul la încă o poză. Și pe urmă la o fotografie din celălalt capăt al *whiteboard*-ului, acea parte unde erau prinse pozele cu prima lor

victimă. Ea nu spuse nimic, ci lăsă fotografiile să vorbească de la sine. Julia se ridică. Se duse la tablă. Studie cu atenție ambele fotografii indicate de Mina.

— Ceasuri distruse.

Mina încuviință.

— Da. Exact. La ambele victime au existat ceasuri care-au fost sparte astfel încât să stea la o oră fixă. Prima noastră victimă avea un ceas care stătuse la ora trei, deci 15:00. Iar la Agnes ceasul a stat la 14:00. O coincidență pot să înghit. Dar nu două.

Tăcerea se așternu în cameră. Toți păreau să proceseze ceea ce Mina tocmai le arătase.

— Crezi că e aceeași persoană? întrebă Ruben.

El părea acum surprinzător de deschis față de teoria lui Vincent.

— Tu crezi că *nu* e? contră Mina.

Ruben păru că vrea să spună ceva, dar închise gura. Julia studia cu o expresie serioasă tot ce pusese Mina pe tablă.

— Trebuie să trecem iar prin tot de la început, spuse ea. Fiecare mic detaliu. Pregătiți-vă să stați mult. Sunați acasă, dacă e nevoie, și anunțați că astăzi nu veți ajunge devreme. Mina, bine lucrat.

Toți aprobară. Pe urmă Peder își drese glasul.

— Există o victimă marcată cu trei, spuse el cu o voce groasă de la oboseală. Și o victimă marcată cu patru. Atunci acest criminal în serie e activ de ceva vreme, fără ca noi să fi realizat?

— Exact asta mă întreb și eu, zise Mina.

Pipăi dosarul. O deranja ceva. Ceva ce dispărea imediat ce conștiința ei încerca să capteze. Dădu din cap. O să vină. Mai devreme sau mai târziu.

Scoase din buzunar un pachet de șervețele umede. Trase câteva și i le întinse lui Peder.

— Uite aici. Șterge-te. Ai ceva la gură.

Vincent deschise ochii anevoie. Stătuse treaz aproape toată noaptea și căutase informații despre producție și vânzare, atât pentru ladă, cât și pentru săbiile care o străpunseseră. Se simțea imbatabil. Oferta era semnificativ mai mare decât s-ar fi putut crede, dacă nu erai inițiat în lumea tocilarilor. Simțea stresul încercării de a se ridica într-un fel la așteptările Minei și de a veni cu ceva nou. Chiar și asta îl ținuse treaz.

Acum îl trezise un sunet după mult prea puține ore de somn în pat. Sunetul era imposibil de identificat. Venea de departe. Disonanță clară. Cântec. Dar pe diferite tonalități. Atât de fals, că și-ar fi dorit să nu aibă deloc ureche muzicală. Îl enerva că termenul se folosea mai mult în formulări glumețe, pentru că era un fenomen de fapt. Descria pe cineva care nu poate identifica diferențele dintre frecvențele sunetelor. Antonimul direct al termenului era auz muzical absolut. Cu alte cuvinte, capacitatea de a percepe și reda înălțimile exacte ale tonurilor, fără un ton de referință. O altă variantă era auz muzical relativ, adică a percepe intervalele dintre tonuri, dar, spre deosebire de auz muzical absolut, a nu putea să recunoști un anumit ton fără a avea ceva la care să te raportezi. Tocmai în acest moment el era nespus de bucuros că auzul său muzical era relativ subdezvoltat.

— …o sută de aaaaani…

Cântecul se termină în sfârșit. El se așeză pe marginea patului cu ochii mijiți. Toată familia era la capătul celălalt al patului. Maria și Aston aveau aceeași expresie optimistă pe față, în timp ce Benjamin și Rebecka arătau de parcă erau în drum spre propria execuție. Vincent simți spontan că se identifică mai mult cu cei doi copii mai mari ai săi. El ura zilele de naștere. Sau, mă rog. Nu zilele de naștere în general. Ale copiilor erau mișto. El ura zilele *sale* de naștere.

— Mulți ani trăiască, cine să trăiască… *au!*

Aston țipă și se apucă de picior. Se întoarse furios și se uită plin de ură la Benjamin, care dădu din umeri și arătă spre Rebecka. Ea ridică dintr-o sprânceană. Aston se holbă cât putu de enervat, dar renunță într-un final. Ierarhia din familie era evidentă pentru fiul cel mic al lui Vincent. Rebecka era mai oribilă decât Benjamin, ea putea și prefera în egală măsură să cauzeze durere fizică, dacă el nu-i făcea pe plac.

— La mulți ani, iubitule!

Maria puse pe pat un tort de casă mare, cu frișcă, așezat pe un platou din argint. Vincent simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Frișca dimineața nu era favorita sa. Dar în familia Mariei era tradiție. Ceea ce însemna că nici în anii cu Ulrika nu scăpase de matahala obligatorie de tort dimineața. El înțelegea că intenția tortului era de a fi un simbol plin de iubire și nu ca un atac la sistemul lui digestiv, așa că-și forță gura într-un zâmbet amplu.

— Aston! Pachetele!

Ochii Mariei licăreau când se așeză cu grijă pe pat. Ea iubea zilele de naștere. Mai ales pe ale sale, dar și pe ale altora. Aston sări zgomotos pe pătură cu două pachete în brațe, iar tortul fu cât pe ce să se răstoarne.

— Eu și mama am făcut tortul ieri-seară! spuse fiul părând să crape de mândrie. Am fost gen *pro* cu tortul. Am pus foaaaaarte multă frișcă!

Aston avea o pronunție americană arogantă a cuvântului *pro.* Era în mod absolut ceva ce luase de pe Youtube. Vincent se uită la tort. Pentru un moment, își dori ca tortul să alunece de pe platou, să ajungă pe podea și să aibă parte de o moarte mult prea timpurie. Dar el știa că o asemenea catastrofă l-ar costa mai mult decât gustul imposibil. Maria ar vedea-o ca pe un semn de rău augur și ar considera restul zilei blestemat, ceea ce

ar însemna că o catastrofă ar fi urmată de alta, asemenea unei profeții care se împlinește.

— Uite, tată, spuse Aston vesel și-i întinse pachetele, în timp ce continua să țopăie în pat de atâta încântare și-i arunca priviri fericite mamei sale.

Primul cadou era neglijent împachetat, cu bucăți de scotch aproape desprinse și hârtie de împachetat mototolită, care arăta ca și cum conținutul se răsturnase. Monster Trucks. Hârtie de împachetat rămasă de la ziua lui Aston din februarie. Vincent zâmbi larg și își îmbrățișă fiul. Cine nu iubea Monster Trucks?

— Oh, mulțumesc! spuse el și scoase o cravată.

Maria ciufuli puțin, cu mândrie, părul lui Aston. Vincent observă că era a treia cravată identică pe care o primea cadou. Copiii primiseră cu siguranță bani ca să meargă să-i cumpere cadou, iar raționamentul copiilor putea fi atât de simplu. Dacă părintele s-a bucurat de cadoul de anul trecut, în mod plauzibil trebuie să se bucure de același lucru și anul acesta. Era ceva plin de iubire în asta, ceva ce ajungea direct la inima lui. În plus, avea reversul perfect al medaliei. Ei toți vor primi cadou câte o cravată, când vor împlini douăzeci de ani.

— Următorul, ia-l pe următorul!

Frișca începu să alunece ușor de pe blatul de deasupra al tortului, când Aston sări iar în pat.

— Mai ușor, iubitule, spuse Maria punând o mână grea pe fiu.

Privirea ei optimistă era tot la Vincent. Era un pachet subțire, plat. Acesta era mai aranjat, așa că ghici că Maria îl împachetase. Faptul era confirmat de eticheta cu sclipici, un semn al păcii în formă de inimă, în partea de sus. Deschise hârtia.

— O să mergem cu vaporul, tată! Toți!

Vincent se uită la card. Reprezenta cel mai urât coșmar al lui. O călătorie cu feribotul în Finlanda.

Cincizeci de mii de tone de anxietate îmbibată în duhoare de bere. Se uită la Benjamin și Rebecka. Aceeași durere care probabil era scrisă pe chipul lui se oglindea pe al lor. Schimbară o privire plină de înțelegere. Toți trei știau că atunci când Mariei îi intra în cap că ceva trebuie să fie „fantastic pentru ei de făcut împreună, ca familie", nu exista cale de întoarcere. Într-un viitor apropiat, vor petrece o zi și o noapte închiși într-un mijloc de transport din plăci de metal cu rampa de încărcare nesigură. Verifică partea din spate a pliantului. Cardul cadou expira peste un an. Avea douăsprezece luni la dispoziție ca să fugă din țară.

— Acum ia puțin tort, iubitule, spuse Maria veselă și-i întinse o farfurie cu o bucată gigantică pe care tocmai o tăiase. Aston are dreptate, a fost total *pro* la tort. Și are o grămadă de frișcă.

Vincent înghiți în sec și zâmbi. Știa că ea făcea toate astea doar din iubire. Și cu intenții bune. Încercă să-i facă jocul cât putu de bine.

— Mulțumesc, iubito. Poate mâncăm tort cu toții, la masa din bucătărie?

Adunară cadourile, hârtia și tortul și se duseră la bucătărie.

Din mers își luă cadoul pe care și-l pregătise singur. Albumul dublu *Xerrox 4* cu Alva Noto. Desfăcu banda roșie pe care și-o legase singur, deschise plasticul ușor cu unghia și scoase primul vinil din plic, cu un pârâit ușor, de la energia statică. Se uită cu atenție la titluri ca să-și facă o impresie despre ce-l aștepta, după care-l puse pe pick-upul din camera de zi. Arăta bine.

Luă borcanul cu hrană pentru pești, turnă puțin în palmă și se duse la acvariu. Pe urmă ținu mâna chiar la suprafața apei și așteptă. Alesese umbridele americane dintr-un motiv special. Nu erau cei mai frumoși pești. Dar erau singurii pești despre care știa că mănâncă direct din palmă. Nu trebui să aștepte mult până când patru pești începură să înhațe cu bucurie fulgii din mâna sa.

— Azi s-ar putea să fie cam gălăgie, le spuse el încet peștilor. Îmi cer scuze anticipat. Știți cum e.

După care ridică volumul la un nivel potrivit și se duse la bucătărie.

Când tonurile ajunseră la el, se mai relaxă un pic. Reacția Mariei păru totuși pe dos, o văzu cum își încordează umerii. Ea de obicei ofta când el insista să pună vinilurile lui obscure, când ar fi putut la fel de bine să asculte Ed Sheeran pe Spotify. Care în plus ocupa mai puțin loc. Dar ea văzuse panglica roșie; acesta era momentul lui. Chiar acum.

Se așeză și luă o bucată de tort în timp ce făcu un calcul estimativ în cap. Ceasul era fix. Opt, zero, zero. Șaisprezece ore. Nouă sute șaizeci de minute. Cincizeci și șapte de mii șase sute de secunde. Pe urmă, gata cu ziua de naștere.

— Ai vorbit azi?

Mina dădu din cap.

— Azi n-a fost o zi bună pentru așa ceva, zise. Dar am ascultat. Oricum, eu de obicei nu spun nimic. Tu știi asta. De câte ori nu ne-am văzut aici?

— Da, mda, adevărat. Și în multe zile e mai bine să nu. Abia acum am venit, dar mă gândeam să stau în a doua jumătate. Să văd cum mă simt. Dacă e o zi bună pentru mine să vorbesc sau nu. Cafea?

Bărbatul-cu-Câinele, așa cum îl botezase Mina, îi întinse un pahar de carton. Ea de fapt știa cum îl cheamă, dar prima etichetă pe care i-o pusese i se lipise de creier. Printre clienții de bază existau chiar și Tanti-cu-Șalul-Mov, Scanianul și Fata-cu-Delfinul. Ea știa și numele lor, dar prefera să-i țină anonimi, impersonali. Altfel i-ar fi fost prea greu să meargă acolo dacă ei ar fi avut o identitate. Și oricum, era vorba de alcoolicii *anonimi.* Mai mult, ea nici măcar nu era alcoolică, fapt care, în toți anii aceștia, fusese o scuză bună pentru ea să se țină departe de apartenența la un grup care, altminteri, se închega ușor.

Mina refuză din cap paharul din carton pe care i-l întinsese Bărbatul-cu-Câinele. Scârbită doar de gândul la ce putea mișuna atât pe pahar, cât și în termosul de pe masă, pe care-l atinsese toată lumea. El ridică din umeri și-și turnă lui într-un pahar. Cafeaua avea pete uleioase la suprafață și părea slabă. N-ar fi băut asemenea cafea nici dacă ar fi fost sterilă.

— De ce-ai întârziat? întrebă ea și-i veni imediat să-și muște limba. Pe de o parte nu era interesată. Pe de altă parte, poate că era nepoliticos să întrebe. Nu-și dădea seama.

— Am dus-o pe partenera mea la o programare la doctor, are o grămadă de controale după

operație. Are o scolioză gravă și stă în scaun cu rotile de doi ani.

Mina încuviință fără vorbe. Regreta profund că întrebase. Prea multă informație personală. Slavă Domnului că Bărbatul-cu-Câinele nu continuă să raporteze mai multe despre iubita lui. În schimb, se aplecă și-i dădu câinelui un castron cu apă și-l scărpină scurt după urechi.

— Cum îl cheamă pe câine?

Din nou. Neinteresată. Mina nu înțelegea exact de ce tocmai astăzi părea să simtă nevoia să umple tăcerea. Ei nici măcar nu-i plăcea să stea la taclale. Dar bărbatului i se lumină chipul.

— Bosse, spuse el mândru. Are patru ani.

Mina nu răspunse. Animalele nu se situaseră niciodată în zona ei de interes. Din motive evidente. Lăbuțele lui Bosse erau negre de la atâta mers prin fleșcăraia de afară.

— Hei, mă bucur să te văd!

Fata-cu-Delfinul veni la masa cu cafea și zâmbi larg spre Mina. Fata-cu-Delfinul era mereu exagerat de veselă. Ceea ce părea aproape pervers, ținând cont de locul unde se aflau. Mina se făcea vinovată de multe lucruri la întâlnirile astea, dar rar de explozie de optimism. Pe Fata-cu-Delfinul o chema de fapt Anna, dar își primise numele de la tatuajul cu delfin de pe partea din spate a pulpei piciorului, tatuaj pe care i-l arătase Minei de prima oară când se întâlniseră. Mina n-o întrebase pe tânără dacă delfinul mai avea prieteni pe corpul ei, îi fusese teamă că Anna va începe să se dezbrace. Chestia e că Mina s-ar fi descurcat și fără să știe de existența delfinului. Dar Fata-cu-Delfinul se dovedise a fi de un neașteptat de mare ajutor. Mina îi zâmbi și o salută dând din cap.

— Mulțumesc pentru pontul de a-l contacta pe Vincent Walder, spuse ea. Șefa mea a acționat imediat.

Fata-cu-Delfinul radie de bucurie.

— Deci a ajutat cu ceva?

— Cred, spuse Mina. Sper.

Fata-cu-Delfinul radie și mai tare. Minei îi era teamă să nu-și facă rău.

— Dar l-ai găsit? Pe Vincent Walder? Uau, ce tare! A fost doar o idee din partea mea, nu-l cunosc, dar e *atât de* tare. Și scuze din nou că am tras cu urechea la ce vorbeai.

Mina vorbise la telefon cu Julia în pauza unei întâlniri, imediat după ce găsiseră cadavrul din lada cu săbii. După pauză o abordase Fata-cu-Delfinul. La început, Mina ezitase, dar propunerea Annei de a-l căuta pe Vincent fusese fără îndoială o mișcare inteligentă. Nu numai pentru anchetă. Mentalistul recalcitrant îi făcuse toată existența mult mai interesantă în ultima vreme. Mai dificilă, dar mai interesantă. Ea care nu dădea nimănui voie înăuntru. Care nu lăsa pe nimeni să se apropie. Brusc, întredeschisese ușa, și, mai mult, unui străin. Dar atâta vreme cât asta se întâmpla doar în gândurile ei, se simțea în siguranță. Deținând controlul. Pe urmă ar trebui pur și simplu să învețe să vorbească mai încet la telefon.

Cățelul Bosse termină de băut apă și veni la ea cu limba scoasă. Ea își strânse pumnii încercând să-și țină în frâu dorința de a da înapoi, reuși trei-patru secunde, dar când simți un bot umed pe mână nu-și putu reține instinctul de a face rapid câțiva pași în spate.

— E foarte cuminte, spuse bărbatul și-l scărpină pe Bosse după urechi. Mina văzu bale curgând din colțul botului câinelui, care îi interpretă greșit privirea drept atenție pozitivă și începu să dea bucuros din coadă.

— Mmm, spuse Mina cu privirea în continuare la Bosse și la lăbuțele lui negre.

Se lăsă tăcerea din nou. Câinele făcu un pas optimist mai aproape.

— Mă gândesc la un lup pentru data viitoare, zise Fata-cu-Delfinul.

Mina uitase că fata e lângă ea.

— Și la un text cool la care nu m-am hotărât încă. Mă gândesc la *Carpe diem.* Dar poate e puțin uzat? Deși tot e frumos, gen. Înseamnă trăiește clipa. Și nu despre asta e vorba în toate? Să trăim clipa. Să trăim în prezent. Să fim *aici,* gen.

Fata-cu-Delfinul își suflecă mâneca puloverului în stil *college* și își arătă partea de sus a brațului.

— Tu știi ce părere am eu despre tatuaje, spuse Mina cu o privire politicoasă. Nu e sigur că acul e sterilizat cum trebuie și nici nu știi cât de curat e tușul…

— Știu, dar nu e cool? spuse Fata-cu-Delfinul. Te face să simți că trăiești, gen. Că nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Îți dai seama, dacă tot rahatul ăla e infectat? Și intră în tine o bacterie din aia ucigașă. Carnivoră. Care începe încet să-ți mănânce tot brațul.

— *Living on the edge,* spuse Mina sec.

— Da! Bună propunere! Mulțumesc! Clar că ăsta e, *Living on the edge!* Uau, deci ce tare ești!

Mina se uita la Fata-cu-Delfinul, în încântarea ei evidentă legată de ceva care chiar nu fusese o propunere, iar acum era puțin spus nesigură cum să continue conversația. Simțea că orice ar spune ar ajunge un text jegos și infectat pe brațul Fetei-cu-Delfinul.

— E vremea să ne adunăm! strigă o voce de bărbat din ușa sălii.

Mina mulțumi în sinea ei pentru salvare, zâmbi scurt și se grăbi să intre.

Kvibille 1982

— Cum merge? strigă o voce din spatele lui. Ce construiești acolo?

El închise sunetul, nu auzise că intrase cineva în grajd. Fusese concentrat să taie cu fierăstrăul o scândură în două, fără să iasă așchii. O parte se desprinse și căzu pe jos fără ca el să apuce s-o prindă. O așchie urâtă ieși din scândură atunci când se desprinse. El ridică repede bucata de pe jos și o puse în stivă cu celelalte părți, după care aruncă un cearșaf peste. Cearșaful era pictat cu stele și simboluri misterioase. Majoritatea erau inventate de el. Pe urmă se întoarse și se uită la mama lui.

Mama stătea în ușa deschisă a grajdului, iar soarele serii îi transforma silueta în aur. Trebui să mijească ochii ca s-o vadă.

— Nu pot să spun ce fac, zise el. Atunci ți-ai da seama despre ce e vorba în numărul de iluzionism. Îți arăt după aia, când e gata.

O fâșie de lumină căzu pe bancul de tâmplărie când mama se mută din deschizătura ușii și intră. Particule de praf se mișcau încet prin aer. Când soarele le atinse, străluciră ca sclipiciul. Sclipici magic. Mama luă o pensulă de pe banc și flutură cu ea.

— Măcar pot să te ajut să pictezi? zise ea și făcu o încercare să se uite în spatele lui. Mi se pare în continuare incredibil că poți să construiești toate lucrurile astea singur. Totuși, ai doar șapte ani. Ce alt copil de șapte ani mai face așa ceva?

— Nu e așa dificil, spuse el. Am început să fac desene. Și sunt meticulos. În plus, altceva nici nu prea fac. Și e mai bine acum ca la început. Dar dacă vrei să ajuți, atunci nu trage cu ochiul până nu termin. Și fără zodii de data asta.

El arătă plin de înțeles la cearșaf.

— O să arate ca…

— Știu, ca Les Vargas, zise ea. Artistul spaniol.

Ea făcu o mișcare de dans dramatică, despre care el habar nu avea ce trebuia să reprezinte.

— Las Vegas, mamă, zise el.

Pe urmă se opri și se uită la ea. Ochii erau limpezi și zâmbeau la el. Încordarea pe care o avusese în corp dispăruse. Azi era o zi bună. Dar realiză și că intrase într-o capcană.

— Mamă, ai… ai glumit, nu? Nu există nimeni cu numele Les Vargas, nu?

Și-ar fi dorit ca mama să nu facă așa. Îi era greu să-și dea seama când glumeau ceilalți. Ca la școală. Coșmar total. Dacă vara asta ar fi putut ține o veșnicie, să nu mai trebuiască niciodată să plece de acasă! Mama și Jane erau suficiente, era bine cu ele.

Mama îi făcu strengărește cu ochiul.

— Ai dreptate, spuse ea. Vargas a fost o glumă. OK, Las Vegas să fie!

Pe urmă ridică pensula ca un avertisment.

— Dacă mă înveți un truc cu cărțile. Altfel, te alegi cu ceva spaniol.

El râse. Nimeni nu iubea magia atât de mult ca mama. Aproape mai mult decât el. Dar o înțelegea. Când făcea magie, problemele dispăreau. Banii se puteau dubla. Lumea devenea altfel pentru o clipă.

Totul era posibil din nou.

Se întoarse și se uită la stiva de scândură. Vedea cu ochii minții cum puteau fi îmbinate într-un fel pe care doar el îl știa. De acolo avea să iasă o ladă. Și din acea ladă putea să scoată prin magie orice.

Orice o bucura pe mama.

Zăpada fleșcăită lipăia sub bocancii lui Vincent, în timp ce trecea prin parc. Mina îl sunase și-i spusese că trebuie să vorbească, iar el propusese să se vadă la o plimbare, în pauza de prânz, prin Parcul Rålambshov. Parcul cel mare se afla la o distanță ușor de parcurs pe jos, față de Palatul Poliției, așa că ea nu trebuia să lipsească prea mult timp de la birou. În același timp, era un risc mic ca să-i observe cineva acolo.

Așa se gândise el. Dar acum, o tânără într-o geacă de fâș bleu stătea pe alee, la câteva zeci de metri, și se holba la el. Probabil îl recunoscuse de la televizor și nu știa dacă să-l salute sau nu. El o ajută făcându-i cu mâna. Ea răspunse prin a se întoarce și a pleca de acolo. Nu puteai să câștigi mereu.

Măcar vremea era de partea lui. Soarele strălucea, iar pe porțiunile mari cu iarbă, câinii se jucau cu stăpânii lor. Pe străzile din oraș se topise mare parte din zăpadă, dar în parc mai rămăseseră pete din loc în loc. Cinci câini, cinci stăpâni. Cinci și cu cinci fac zece. Imparul devenea par.

— La mulți ani, auzi o voce în spatele lui. Mulți ani trăiască.

El se întoarse și o văzu pe Mina. Ziua de naștere. A naibii Wikipedia. Să sperăm că nu avea și un cadou. Sau că voia să-l îmbrățișeze.

— Hai să nu vorbim despre zile de naștere, zise el distant.

Un mic zâmbet se zări pe buzele Minei, dar doar o secundă, după care ea redeveni rezervată, cum era de obicei.

— Avem un caz nou. Sau mai exact, unul vechi.

Îi întinse două poze. Cea de deasupra era un selfie de pe Instagram, scos la imprimantă. O tânără fericită dădea noroc cu camera. La masa din spatele ei, se zăreau prieteni și un morman de cadouri. Ale dracu' zile de naștere.

— O chema Agnes Ceci, spuse Mina. Cam douăzeci de ani. Împărțea apartamentul din oraș cu cineva, tatăl ei e în Arvika, iar mama, decedată. Cazul a fost clasificat drept sinucidere.

Vincent se uită la următoarea poză. Tresări. Un corp gol pe o masă din oțel inoxidabil. Poza era tăiată în zona capului.

— Tot ea e. Uită-te la coapsă.

Vincent se uită la inciziile bine conturate fără probleme. Nu voia să se uite la poză mai mult decât era necesar.

— Așa cum vezi, și ea e marcată cu o cifră. Dar cum cadavrul ciopârțit din cutie e marcat cu cifra trei, credeam că o victimă anterioară ar trebui marcată cu cifra doi. Că ucigașul urmează numărătoarea, într-un fel. Dar Agnes e, așa cum vezi, marcată cu un patru roman. Ca și cum deja a ucis patru persoane.

Vincent se opri brusc.

— O victimă anterioară, ai spus? întrebă el. Adică a murit înaintea femeii cu săbiile?

Mina încuviință și se cuprinse cu brațele când se opri și ea. Geaca ei roșie nu prea ținea de frigul care o pătrundea, în ciuda soarelui. Vincent se gândi. Un patru și un trei. Cifre în ordine. Cifre în numărătoare inversă. Era un suport statistic mediocru până una-alta. Deoarece, cu cât sunt mai multe cifre, cu atât e mai mare plaja de unde alegi și rezultatele mai credibile. Dar intuiția îi spunea că are dreptate.

— Ți-e frig? întrebă el politicos.

— Nu. Iubesc frigul, răspunse ea scurt.

El văzu că ea vorbește serios.

— Mă pot înșela, spuse el. Dar nu cred că veți găsi cadavre marcate cu unu și doi. Nu încă.

Mina se uită la el încruntată.

— Cred că e o numărătoare inversă, lămuri el. Crima unu și crima doi nu s-au petrecut încă. Înțelegi? Patru, trei, doi, unu – și poate chiar și zero.

— De ce crezi asta? întrebă Mina și se holbă îngrozită la el. Adică mai pot avea loc până la trei crime?

— Dacă nu-l oprim pe ucigaș, spuse el și începu să meargă. Nu pot găsi vreun alt motiv pentru o ordine inversă a numerelor decât acela că e o numărătoare inversă. De morți. Nu văd niciun tipar sau combinație care să se potrivească mai bine. Dar există o altă întrebare, la fel de importantă, pe care trebuie să v-o puneți.

— Să ne-o punem, vrei să spui. Și care e întrebarea?

— E numărătoare inversă *la ce?* Ce se întâmplă când se ajunge la zero?

Mina tăcu o clipă.

— Dar e bolnav de-a dreptul.

Vincent aprobă dând din cap.

Nu sunt sigur, să știi. Cu doar două victime ca bază e doar o bănuială, până una-alta.

— Apropo, și ea avea un ceas cu geamul spart, care rămăsese fix la ora 14, spuse Mina.

El scoase un mormăit ca răspuns și continuară să meargă tăcuți. El ar fi vrut să propună să intre să se încălzească la una din cafenelele de pe malul de nord al lacului, Norr Mälarstrand, dar Mina părea mulțumită cu parcul, în ciuda frigului. Vincent își frecă mâinile băgate în mănușile cu un deget și încercă să-și ordoneze gândurile.

— Îmi place când e frig, spuse Mina. Simt că e atât de… curat. Că parcă nimic murdar nu poate supraviețui.

— În afară de criminalul vostru care umblă liber, zise el. Chiar e murdar. Cea nouă cum a murit? Sau, de fapt, cea de dinainte, cea de pe bancă?

— Împușcată în față, spuse Mina, iar Vincent se strâmbă automat. Nu trebuie să-ți faci griji, n-am mai adus și alte poze. Dar nu pricep de ce ucigașul vrea să arate la ce oră s-au petrecut crimele. Mă

refer la ceasurile sparte. Nu e chiar aceeași oră pentru amândouă, dar aproape.

Înainte ca Vincent să apuce să răspundă, un *frisbee* trecu prin aer la niciun metru de ei, cu un doberman negru după el. Câinele făcu un salt, prinse *frisbee*-ul între colți și ateriză exact la picioarele Minei și ale lui Vincent. Dobermanul se uită fericit la ei. Pe urmă fugi în aceeași direcție de unde venise.

— Nu-mi plac câinii, zise Mina.

Vincent se uită după cel care dispăruse cu prada. Prinsă în colți.

— *Bullet catch,* zise el.

— Ce?

— Cea împușcată. Și ăsta e un număr clasic de iluzionism, exact ca *Sword box.* Sau mai mult un truc decât o iluzie. Există de foarte mult timp, probabil de la finele secolului al XVI-lea. Prima descriere detaliată există într-o carte din 1631, scrisă de reverend Thomas Beard. Cineva din public semnează un glonț. Glonțul e băgat într-un pistol și tras spre magician sau ajutorul lui. Care tresare și arată că a prins glonțul cu dinții. Sau, în variantele de la început, în mână.

— Cum poate fi asta un truc de magie? Sună oribil.

— Pentru că toți știu că nu poți prinde un glonț cu dinții, plus că nimeni care e în deplinătatea facultăților mintale nu ar trage de fapt cu un pistol încărcat chiar spre artist. Deci întrebarea e: dacă știm că nu e pe bune, atunci cum fac? Răspunsul e că e magie. Un truc foarte nepotrivit, din punct de vedere politic, ca să fie făcut astăzi. Și foarte periculos, există documentate douăsprezece cazuri de decese. Primul dintre ele, chiar al celui dintâi magician cunoscut a fi făcut trucul, un domn De Couleu, din Lorraine. A murit în 1613. Spectatorul care a primit pistolul să tragă s-a enervat și l-a omorât. În mod ironic a făcut-o chiar cu pistolul folosit în truc.

Mina lovi cu piciorul într-o grămadă mică de zăpadă.

— În toate numerele de magie e vorba despre a te preface că omori pe cineva? întrebă ea.

— Destul de mult, de fapt.

El își drese glasul.

— În tot iluzionismul scenic clasic este vorba în principiu despre a omorî sau schilodi o femeie, de exemplu prin a o tăia cu fierăstrăul, despre a muta bucăți de corp, despre a băga săbii în ea, totul pentru ca la final să se arate că ea e teafără. Faptul că sunt aproape mereu femei nu e întâmplător. Explicația e de obicei că ele sunt mai subțiri și mai elastice decât bărbații și prin urmare încap mai ușor în lăzi. Dar nu știu.

— Femeile sunt deseori victimele chiar și în realitate, mormăi Mina pe un ton sever.

Se aplecă și adună zăpada udă cu mănușile și începu să-i dea forma unui bulgăre.

— Eu cred că motivul se află în principal în misticism, spuse Vincent și se opri. Femeia poate da viață. De aceea e mai tragic dacă o femeie e victima într-o poveste. Din punct de vedere pur simbolistic, nu este ucisă numai ea, ci chiar existența umanității, pe care o reprezintă. Eu cred că subconștientul nostru înțelege asta pe undeva. Bărbații sunt mai… interschimbabili. Iar când e vorba de realitate, atunci, da. Un mod de a face față la ceea ce nu poți atinge e, firește, să-l distrugi.

— Deși să te faci că iei viața cuiva nu sună a magie, așa cum văd eu lucrurile, spuse ea. Dacă trecem peste aspectul foarte, misogin. Dacă eu bag o sabie în cineva și pe urmă arăt imediat că acea persoană nu e rănită, atunci am arătat doar că sabia a fost *fake.* Cine e impresionat de asta?

Se ridică cu un bulgăre de zăpadă perfect rotund în mână. Bineînțeles că nu l-ar fi făcut mediocru.

— Din nou, pierzi din vedere aspectul simbolistic, spuse Vincent și se dădu mai în spate

cu grijă, cu ochii la bulgărele de zăpadă. Dacă eu tai în două cu fierăstrăul pe cineva, atunci iau viața acelei persoane, nu? Ca mai apoi să arăt că persoana e vie și nevătămată înseamnă, cu alte cuvinte, că eu am înviat-o din morți. Această magie e demonstrată de iluzionismul clasic, oricât de stupid ni se pare nouă că este astăzi. Puterea asupra morții și a vieții. Și cu o femeie ca ajutor, puterea devine, în plus, putere asupra divinității.

El se uită discret la ceas. Pauza de prânz a Minei se terminase de mult. Spera ca ea să nu-și fi dat seama de asta. Continuară să meargă și ajunseră curând la tufișurile de pe malul apei. Vapoarele care erau de obicei la debarcader încă nu veniseră, iar apa strălucea nestingherită. Vincent trecu mâna peste frunzele tufișurilor. Picături de zăpadă topită se prinseră de mănuși.

— Deci noi căutăm pe cineva care are complexul lui Dumnezeu? spuse Mina. Cineva care doar a luat magia prea în serios și le-a omorât pe bune? Asta e evaluarea ta profesională asupra persoanei pe care o căutăm? Cineva înnebunit după putere, care vrea să se joace de-a Dumnezeu?

— Deloc. Cele două victime pe care le-ați găsit nu sunt niște numere de iluzionism care au dat greș. Le lipsește ultimul pas, învierea, intenționat. Eu cred că noi căutăm pe cineva nebun de-a dreptul. Și totuși nu tocmai.

Mina se uită la el cu fruntea încrețită.

— Credeam asta deja. Aici e cineva a cărui personalitate pe de o parte îi permite să fie suficient de rațional ca să construiască cutii, să planifice răpiri și să lase mesaje criptate, continuă el. Pe de altă parte, e suficient de dezechilibrat ca să acționeze agresiv-impulsiv. Niciuna dintre crime nu pare să fi fost executată cu precizie chirurgicală. Pregătirile, da. Dar nu fapta în sine.

— Deși crima din ladă trebuie totuși să spunem că a fost făcută cu o anumită precizie, nu?

— Da, absolut. Dar dă sentimentul că cineva e meticulos, mai degrabă decât priceput. Și simt și o anumită lipsă de distanțare. Există sentimente puternice aici și, scuze, dar trebuie să întreb, pentru ce e bulgărele de zăpadă?

— Pentru cazul în care se întoarce câinele, spuse ea cântărind în mână bulgărele mare.

Vincent încercă să nu pară afectat. Dar cuvintele Minei treziseră gânduri care nu erau binevenite în viața lui. Gânduri despre magie și moarte. Palme transpirate. Trebuia să se adune.

Vincent duse mănușa la obraz și presă pe piele picăturile reci din tufișuri. Speră ca ea să nu observe ce face. Dar avea nevoie să poată gândi limpede.

— Singurul lucru pe care-l putem face chiar acum este să încercăm să împiedicăm următoarele două sau trei crime, spuse el. Indiferent ce cred despre mine colegii tăi. Nu-mi place că ucigașul ne spune că se va întâmpla iar, prin numărătoarea asta inversă. Dar chiar asta e situația acum. Și nici nu avem nimic altceva pe care să mergem. Deja m-ai implicat emoțional în toate astea. Ținând cont că cele două au fost descoperite la un interval de doar o lună între ele, nu cred că avem mult timp la dispoziție. Și…

Ezită.

— Aș vrea să văd locul unde a fost găsită lada, spuse el.

— A fost deja cercetat de tehnicienii criminaliști. Locul nu mai e împrejmuit. E extrem de improbabil că acolo mai există ceva care să nu fi fost documentat.

— Tot aș vrea să-l văd. N-am mai făcut până acum un asemenea profil, dar cred în chestia asta de a merge pe urmele criminalului. De a încerca să simt nu numai cum sau de ce a acționat, ci și unde. Tu ai fost în acel loc?

— Nu. Peder a fost acolo când s-a făcut descoperirea. Dar… Dar bănuiesc că-l pot ruga să

meargă cu noi acolo. Cred că o să fie OK. El e puțin ca un labrador, îi iubește pe toți. Chiar și pe mentaliști.

— Mulțumesc, spuse el.

Tânăra în pufoaică se întorsese brusc. Stătea puțin mai încolo, în spatele Minei, în continuare la distanță prea mare ca el să vadă cine e. De data aceasta ea îi făcu cu mâna. El se prefăcu că nu observă. Poate că era nepoliticos, dar voia să se concentreze asupra Minei.

— Te-am implicat emoțional, zici? zâmbi ea și aruncă rapid în el cu bulgărele de zăpadă ud. Ce bine!

Bulgărele îi nimeri brațul cu un sunet fleșcăit și căzu pe jos.

— Și eu cred la fel, spuse el. Sau, adică, ancheta e…

Cuvintele se stinseră în timp ce o privi în ochi. Nu știa nimic despre viața personală a Minei. Putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori o întâlnise. Cu toate astea îi simțea prezența atât de firească. Atât de simplă. Chiar și atunci când nu se vedeau, ea era acolo, pe fundal, în același mod firesc precum oxigenul pe care-l respira sau sângele care-i circula în corp, fără să se gândească la asta. Nu așa relaționa el cu oamenii noi. Din contră. Putea să dureze ani până să dea drumul înăuntru cuiva, iar ea părea la fel. Dar cu Mina era diferit. Se simțea deja foarte comod în prezența ei.

Mina era…

Sângele care-i circula prin corp.

Cum de nu se gândise la asta. Asta era diferența dintre el și un polițist adevărat.

— Auzi, cea care a fost clasificată drept sinucidere, spuse el.

— Agnes? Agnes Ceci.

— Da, exact. Agnes. Avea urme de substanțe în corp?

Mina se uită fix la el.

— Ceva m-a deranjat la materialul legat de ancheta lui Agnes. Acum știu ce e, spuse ea.

Era vreme frumoasă azi. Soarele strălucea și zăpada începuse să se topească. El iubea vremea frumoasă. El iubea până și ploaia. Și exact după ce ploua. Când mirosea atât de curat. Ca atunci când mama și tata tocmai spălaseră așternuturile pentru pat. Lui îi plăceau așternuturile proaspăt spălate. Lui îi plăceau mama și tata. Lui îi plăcea să-i placă, pentru că atunci când îi plăcea, simțea bucurie în stomac, așa cum îi plăcea lui.

Câteodată îl durea stomacul. Asta nu-i plăcea. Nu se întâmpla prea des. Dar când îl durea, îl durea mereu foarte, foarte tare. Mama și tata ziceau că e din cauză că a mestecat chestii pe care nu trebuia să le mestece. Iar el știa de fapt că ei au dreptate, dar lui îi plăcea să mestece chestii. Să simtă un gust nou, un sentiment nou în gură, să simtă chestii noi pe care nu le mai încercase cu limba, să le ruleze prin gură. Într-un fel, nu se putea abține. Iubea asta aproape la fel de mult cum iubea să tragă cu praștia. Dar doar aproape.

— Bună, Billy! strigă el vesel.

Se aplecă și-l salută pe micuțul cocker spaniel cu care se întâlnea aproape zilnic când ieșea afară. Câinele sări plin de entuziasm și vru să-l pupe pe față. Îl lăsă. Era așa de drăguț. După ce-l scărpină pe Billy puțin după urechi, îi mulțumi stăpânului câinelui, așa cum făcea mereu, și continuă spre marginea pădurii. Să mulțumești era important. Mama spunea asta deseori, dar era bine, fiindcă el uita ușor.

Ajuns la marginea pădurii pipăi cu mâna în spatele unei buturugi mari. Sticlele lui de plastic erau tot acolo. Uneori dispăreau. Atunci însemna că cineva le furase. Nu-i plăcea când cineva îi fura sticlele de plastic, dar el n-avea voie să le țină la el în cameră, așa că singura soluție era să le ascundă aici.

Meticulos și cu grijă, le așeză pe buturugă. Trei pe fiecare rând. La exact aceeași distanță. Pe urmă

merse cu spatele până găsi locul pe care-l marcase. Cincizeci de pași mai încolo. Locul devenise noroios. Era bine că-si luase cizmele. Era important să se antreneze din exact același loc și exact de la aceeași distanță. Altfel cum să știe dacă a devenit mai bun?

Pietrele cu care trăgea erau atent selecționate. Putea să stea întins ore în șir pe aleea cu pietriș din fața casei, ca să caute pietrele care se potriveau exact. Pe unele obișnuia să le bage și în gură. Iubea să le sugă, iubea sentimentul de piatră aspră în gură. Pietrele pe care le scoase acum erau cele mai bune pe care le avea. Favoritele. Le cântări în mână, ca să aprecieze greutatea. Luă una din ele, una care, la soare, sclipea puțin.

Scoase praștia din buzunarul din spate. Se vedea că fusese îndelung întrebuințată, lemnul era tocit și deteriorat, dar așa voia el să fie. Praștia se formase după mâna lui. Era ca și cum ei deveniseră una, el și praștia, de îndată ce punea mâna pe ea. Puse cu grijă piatra în catapultă. Închise un ochi, ținti… și trimise piatra. Nimeri impecabil, exact în mijloc, sticla care se răsturnă elegant pe spate.

— Bravo! Frumos!

El tresări. Nu văzuse că a venit cineva. Dar se bucura de public. Era mai interesant să tragă când se uita cineva.

— Dar ia uite la asta! zise el și se întinse fericit când puse următoarea piatră în catapultă. Acum o să nimeresc capacul!

Închise iar un ochi, ținti. Trase. Piatra nimeri exact în capacul verde-deschis, iar sticla căzu drept pe spate.

— Uau! Ce bun ești!

Primi aplauze. El iubea aplauzele. Îi dădeau furnicături în tot corpul. Luă o a treia piatră. Se grăbi să țintească și să tragă. Voia să profite de ocazie, cât încă se uita cineva, curând se va antrena iar singur, niciodată publicul nu rămânea

prea mult. A treia sticlă căzu pe spate la fel de frumos ca primele două.

— Chestia asta necesită un premiu! Trebuie să fii campion mondial la asta! Vino! Am mașina acolo. Cred că am în ea un premiu pe care-l poți primi!

Tot corpul i se încălzi de bucurie. El iubea premiile. Dar toată viața lui nu câștigase absolut niciunul. Ar fi vrut mult. Dar nimeni nu dădea premii unuia ca el.

Merse bucuros. Mașina era mare. Bun. Atunci poate era un premiu mare. La fel de mare ca animalele acelea uriașe de pluș pe care nu le câștiga niciodată la Gröna Lund. Dacă era un cadou la fel de mare!?

— Intră, în spate de tot, o să vezi premiul acolo. O să știi care e când o să-l vezi.

Inima îi bătea cu putere când intră în mașină. În sfârșit. Un premiu. Un premiu mare și foarte, foarte frumos.

Milda Hjort simțea cum anxietatea îi sfâșie pieptul. Ridicase telefonul de mai multe ori ca să sune, dar în loc de asta rămăsese pe scaun în spatele biroului, cu telefonul în mână. Peste douăzeci și cinci de ani de meserie. Și era aproape sigură că făcuse puține greșeli. Simțea responsabilitate atât pentru victime, cât și pentru familiile lor, simțea că meritau să primească răspunsul pe care-l așteptau. Avea și responsabilitatea de a da poliției și sistemului juridic instrumentele de care aveau nevoie, ca ei să-i poată pedepsi pe cei care comiseseră faptele de care se ocupa ea.

Dar lucrurile fuseseră cu susul în jos de la o vreme. Nu la serviciu. Ci acasă, acolo viața se agitase puternic. N-ar fi crezut că va permite ca asta să-i afecteze munca. Totuși, acum avea negru pe alb că haosul de acasă se furișase și aici. Ea făcuse o greșeală. O mare greșeală.

Milda se întinse după fotografia de pe birou. Unul din puținele obiecte personale pe care le avea la birou. Ea credea în ordine și disciplină. Acasă adoptase complet metoda KonMari și aruncase toate lucrurile care nu erau necesare sau care „nu o bucurau când punea mâna pe ele”. După divorț, se ocupase în principiu singură de copii, de peste cincisprezece ani, așa că fostul ei soț abia dacă avea ceva de obiectat la adresa ordinii stricte.

Poza cu copiii era făcută cu câțiva ani în urmă. O plajă din Falkenberg, când fuseseră în vizită la sora ei. Vera și Conrad erau bucuroși, bronzați, cu părul puțin prea lung și pistruii care amândurora le ieșeau în fiecare vară. Cât fuseseră copiii mici, ea obișnuia să dea nume pistruilor. În fiecare zi alte nume. Copiilor le plăcea asta. Sigur că nu fusese mereu ușor să poarte responsabilitatea principală asupra lor și în același timp să pună energie și pasiune în jobul ei.

Tatăl lor se străduia și el cât putea. Cât i se părea potrivit. Dar ea ar fi preferat să nu facă nimic. Era destul de evident de ce Conrad era atât de problematic. Ea avea de gând să facă tot ce-i stătea în putință ca să aibă grijă ca el să nu ajungă ca tatăl lui, care nu mai muncea fiindcă era trubadur la barul acela suedez obscur din Las Playas în Gran Canaria.

Dar ea se descurcase într-un fel. Oricum, așa credea ea.

O duceau bine, ea și copiii. Aveau ce le trebuie.

Acum, privind în urmă și având toate răspunsurile, își dădea seama că ea poate tot nu fusese de ajuns. Sau poate fusese doar întâmplarea. Loteria genetică. Nu fusese ușor. Luase timp. Furase concentrare. Multe nopți nedormite, când umblase pe afară să-l caute pe Conrad. Când pe urmă se dusese la serviciu, luând cu ea neliniștea și lipsa de somn, pierduse privirea ageră, atât de necesară în munca ei și de care era atât de mândră.

Nu existau scuze. Greșeala era a ei.

Doar a ei.

Ridică telefonul din nou pentru a forma numărul, când un ciocănit la ușă o întrerupse. Ea își drese glasul.

— Intră.

Ușa se deschise. Era Mina. Avea în mână dosarele ambelor victime. Milda văzuse copertele de carton prea uzate ca să nu le recunoască imediat. Dădu din cap și închise telefonul. Acum nu mai trebuia să sune.

Peder cugeta la convorbirea telefonică pe care tocmai o avusese. Mina îl rugase să-i facă „un serviciu enorm” și să-i arate lui Vincent Walder locul crimei.

Într-o altă situație ar fi ezitat. Nu știa că Vincent era în continuare consultant. Dar Mina era OK. O plăcea, în plus, rugămintea ei însemna că și astăzi avea motiv să plece de acasă. Gândul era, bineînțeles, neloial față de soția lui, care trebuia din nou să se ocupe singură de tripleți. Dar judecata lui, tocită de atâția bebeluși, făcea piruete de fericire.

— Mă duc iar la serviciu, spuse el și își sărută soția pe obraz. Să mă suni dacă ai nevoie de ceva.

Ea arăta exact la fel de obosită precum se simțea. De trei luni, de când se născuseră tripleții, niciunul dintre ei nu dormise mai mult de o oră neîntreruptă. Veniseră în ziua de dinaintea Ajunului de Crăciun. El nu avea curaj să se gândească la haosul de cadouri pe care-l promiteau Crăciunurile viitoare.

Molly gângurea în brațele mamei ei și el văzu că tetina biberonului îi ieșise din gură fără ca Anette să fi observat asta. Împinse cu grijă sticla în gura fiicei sale, care începu să sugă cu poftă laptele-formulă.

— Celelalte două dorm, sper să rămână așa câteva momente măcar.

El se uită tandru la Meja și Majken, care stăteau fiecare în coșulețul său pe podea.

— Nu e ciudat că dorm acum, ținând cont că au sporovăit toată noaptea, spuse Anette enervată.

Peder o mângâie pe obraz.

— Facem asta împreună. Supraviețuim. Nici n-o să apucăm să zicem țac-pac și o să ne trezim cum ne uităm în urmă la perioada asta și râdem.

— Țac-pac. Nuu, n-a funcționat. Uite că nu râd.

— Rezistă vreo două ore, mă întorc cât pot de repede și se rezolvă de la sine. Iar săptămâna

viitoare vine mama ta să ne ajute. Două brațe în plus vor face miracole.

— Nu credeam vreodată că o voi aștepta pe mama cu atâta bucurie. Dar probabil că nu mi-a fost niciodată atât de dor de cineva în toată viața mea.

— Am avut noroc, iubito. Doar că suntem prea obosiți pentru a aprecia asta. Plec acum. Dar dă un bip dacă e ceva.

— Bip.

— Ha, ha. Nu știam că m-am însurat cu o actriță de comedie…

Peder clipea tare și des din ochi când se sui în mașină. Îi era o frică teribilă să nu adoarmă la volan. Cu un clic deschise doza de Nocco pe care o luase din frigider. Probabil că era cel mai mare client al lor în acest moment. Băuturile energizante erau singurele care-l făceau să funcționeze, chiar dacă pentru momente scurte. Și-ar fi dorit doar ca ei să bage cantitate dublă de cafeină în doze. 180 de miligrame nu erau suficiente pentru un părinte de tripleți.

La radio anunțau dispariția băiatului pe care-l căutau intens colegii de la departamentul permanent. Robert. Zis și Bobu. Cu handicap mintal și dispărut de acasă. Probabil nu o infracțiune, spunea experiența lui Peder. Cu puțin noroc, va fi găsit curând, rătăcind prin pădure sau cine știe, prin oraș. Odată căutaseră mai multe zile un copil de cinci ani care se dovedise a se fi urcat în trenul de Copenhaga pentru a merge în vizită la bunica. Nimeni nu-l oprise. Chiar fusese dus de la gară până la casa bunicii, cu mașina poliției daneze. Bunica sunase apoi poliția suedeză imediat ce băiețelul apăruse la ușa ei.

Peder schimbă canalul pe Lugna Favoriter. După ce devenise și el părinte era mult mai sensibil la știrile despre copii. Când viră în parcarea de vizavi de Gröna Lund îi zări pe Mina și Vincent care stăteau și așteptau. Împotriva

voinței sale își surprinse un fel de curiozitate față de Vincent Walder. El și Anette merseseră la unul dintre show-urile lui Walder acum trei ani. Fusese impresionant și frustrant și nu pricepea nici acum cum putuse mentalistul să facă ce făcuse.

Paltonul negru al lui Vincent flutura în vânt. Clasic fu cuvântul care-i veni spontan când îl văzu pe Vincent. Ca într-un film alb-negru. Gândise asta deja în Palatul Poliției, că așa ar vrea și el să arate. Dar pe de altă parte, Vincent nu avea, în mod garantat, trei bebeluși gălăgioși acasă.

Peder parcă și se grăbi spre ei. Vincent îl văzu tresărind când vântul puternic îl lovi drept în față.

— Bună, Vincent, salută el entuziasmat și-i strânse mâna lui Vincent.

Vincent zăbovi o secundă ca să simtă strânsul mâinilor. Uimitor de puternic, ținând cont de cât de obosit arăta Peder în general.

— Arăți de parcă te-a călcat o mașină, spuse Mina, iar Peder dădu din cap aprobator.

— Azi-noapte, tripleții au fost treji în schimburi, spuse el.

Vincent nu se putea abține să se holbeze. Doamne, Dumnezeule. Și el considera că trei copii sunt solicitanți, dar în cazul lui măcar erau zece ani între primul și ultimul. Nu putea să-și închipuie ce ar însemna trei deodată. Cel mai probabil, el nici măcar nu ar mai putea să se țină pe picioare.

— Atunci sunt impresionat că ai reușit să vii până aici, spuse el. Somnul e incredibil de interesant. Știi de exemplu că abia recent s-a descoperit ce anume face ca noi să adormim?

— Nu… nu, nu știam.

Peder începu să meargă spre intrarea principală a parcului de distracții Gröna Lund. Mina și Vincent îl urmară.

— Două grupuri de cercetători au găsit ceea ce ei numesc butonul pentru somn, continuă Vincent. L-au botezat Nemuri, după cuvântul japonez pentru somn.

— Aha, eu…

— Au studiat tiparele de somn pe douăsprezece mii de musculițe de oțet și-au găsit o genă care conduce acest buton al somnului.

— Musculițe de oțet, deci… spuse Peder arătând spre intrare.

Peder nu părea foarte receptiv. Ciudat. El, mai mult ca oricine, ar trebui să se gândească la somn înainte de toate, chiar în acest moment. Dar îi era

cu siguranță mai greu să proceseze informația, ținând cont de oboseală.

— Vincent, spuse Mina încet în spatele lui. Scrie „Atenție, Wikipedia!” pe tine acum.

El încuviință și nu mai spuse nimic.

Parcul de distracții părea sinistru în afara sezonului. Niciun țipăt de la Cădere Liberă. Nicio muzică de la scena mare. Niciun scârțâit de la punctele de atracție sau zgomotul acela monoton făcut de o mulțime.

— Aici era lada.

Peder arătă cu degetul spre un punct din fața intrării. El adusese chiar și pozele de la investigația tehnică și i le înmână lui Vincent, care le studie în tăcere.

— Voi ați găsit… tehnicienii au găsit vreo urmă? întrebă el. Ceva care ar putea avea legătură cu crima?

— Din câte știu eu, încă nu, spuse Peder și se frecă la ochi să scape de senzația de nisip sub pleoape. Au luat bineînțeles o grămadă de probe, dar din păcate rezultatele nu se trimit chiar într-un sfert de oră. Și în etapa asta, și într-un asemenea loc, e o mare dificultate să știm ce poate avea o legătură cu lada sau ce exista deja aici când a fost adusă.

— Clar, spuse Vincent îngândurat, mergând de colo-colo cu privirea fixată în pământ. Știi, dacă dormi prea prost mult timp, asta poate avea efecte secundare serioase. Crește riscul pentru mai multe boli, memoria devine mai proastă, iar sistemul imunitar slăbește.

— Mda, mulțumesc, spuse Peder și tuși. Asta…

— Crește și riscul pentru Alzheimer, abuz de alcool și obezitate. Fără somn riscăm și să ni se supraîncarce creierul, somnul ne ajută să uităm ce nu ne e util.

— Da, nu e că n-aș observa că n-am toate țiglele pe casă tocmai în perioada asta, spuse Peder. Și se

pare că e valabil și pentru alții, nu doar pentru mine, adăugă el încet, cu privirea la Mina.

Dar Vincent îl auzi. El doar încercase să împărtășească puțină informație utilă. Dar sigur, lui mereu îi fusese greu să calibreze ceea ce era considerat a fi „potrivit”. Posibil să fi spus una sau două chestii prea mult.

Se așeză pe vine și cercetă pământul pe care stătuse lada. O bucățică rămasă din banda adezivă folosită ca barieră flutura în vânt de parcă ar fi vrut să zboare de acolo. Mina stătea alături și se uita, cu brațele încrucișate, dârdâind ușor. Frigul o făcea să pară palidă, cu excepția buzelor, care erau în continuare roșii. El știa că ea nu folosea make-up. Dar dădeau senzația că sunt foarte roșii. Nu că el ar fi știut ce senzație dădeau buzele ei, firește. Își drese glasul și se concentră asupra solului.

— Pe vremuri, oamenii dormeau așezați în fund, nu întinși, spuse el, în continuare pe vine.

Trecu cu mănușile peste pietrele din pavaj. Când găsiseră lada, acolo era zăpada. Tot ceea ce nu fusese măturat de tehnicieni în vânătoarea lor după dovezi concludente dispăruse cel mai probabil odată cu iarna. Asta îi dădea lui mai puțin decât sperase. Trebuia să se încreadă în creierul său, că ar putea găsi ceva inconștient, ceva ce el nu observase.

— De aceea vedem atât de des paturi foarte scurte la muzee. Medicii din secolul al XVII-lea considerau că dormitul în poziție întins în pat dăunează, susținând că mâncarea putea în cazul acesta să se miște din stomac, să treacă prin trahee și să ajungă la cap. Al naibii vânt, ce bate azi.

Se ridică, iar genunchii îi trosniră tare.

— Dar ceea ce trăiești tu acum e o variantă extremă a ceea ce se numește somn bifazic. Somnul e împărțit. De fapt, înainte era ceva obișnuit ca oamenii să se culce la opt, să se trezească la miezul nopții, să stea două-trei ore,

pentru ca mai apoi să se culce iar și să mai doarmă câteva ore.

El se uită cu înțeles la Peder, care arăta ca un semn al întrebării în carne și oase.

— În concluzie, te tâmpești și te îngrași de la prea puțin somn, traduse Mina.

— Aha, da, păi mulțumesc, o să-i transmit soției, râse Peder.

— Cât de repede a fost găsită lada? întrebă Vincent privind solul din nou.

— Dimineața devreme. Pasagerii care fac naveta cu vaporașul din sud trec chiar pe aici.

— Probabil asta a și fost intenția, spuse el. Să fie găsită repede. Plec de la premisa că n-a fost ucisă aici, nu?

— Așa e, am fi găsit mai mult sânge dacă s-ar fi întâmplat aici, spuse Peder. Lada a fost mutată aici când fata era deja moartă, medicul legist e convins de asta.

Alegerea locului era la fel de spectaculoasă ca lada în sine. Un loc deschis, pe unde trecea lume. Criminalul a vrut să fie văzută. Și cadavrul să fie găsit numaidecât, întrebarea era de ce. Era prea plănuit totul pentru a fi o întâmplare.

— Persoana aceasta nu lucrează la noroc, spuse el întors spre Mina. Totuși riscă să transporte lada până aici. Trebuie să înțelegem de ce.

Vântul puternic de primăvară trecea drept prin el. Minei părea că-i e și mai frig. I-ar fi oferit cu cel mai mare drag paltonul lui, dar știa că nu-l va accepta decât dacă ar fi fost mai întâi sablat și băgat în sodă caustică. Era mai bine s-o ducă undeva la căldură. Oricum terminaseră.

— Am văzut tot ce s-a putut vedea, spuse el. Mulțumesc, Peder.

Peder arăta de parcă oboseala se prăvălise dintr-odată, grea, peste el. Se legăna.

— Dormi puțin în mașină înainte de-a porni spre casă, spuse Vincent și puse mâna pe umărul lui Peder. Nu vrei să riști vreun accident. Atât

capacitatea de percepție cognitivă, cât și capacitatea de reacție se pot diminua cu optzeci de procente de la oboseală.

— Mm, nu, trebuie să ajung acasă… spuse Peder.

— Dormi o oră. Ai copii care te așteaptă acasă acum. De ce să crească fără tată? Statistica pentru accidentele în care conducătorul auto a adormit la volan e…

Peder ridică o mână, semn că era de ajuns.

— M-ai convins. O să dorm o oră. Mulțumesc.

— Eu mulțumesc, așa cum spuneam, zise Vincent vesel.

— Doar să nu-i spui nimic soției mele.

Peder dârdâia în vântul care-i bătea în față și se întoarse la mașina lui. Nu era foarte stabil pe picioare.

Mina și Vincent se duseră la mașina ei. Ea deschise, dar în momentul în care auzi bipul strident făcut de încuietoare, îi veni deodată o idee și se întoarse spre Vincent.

— Te grăbești? zise ea. Sau apucăm să bem o cafea?

Își ținu respirația. Poate că era o propunere proastă. Dar nu voia să se despartă de el încă. I se păru că vede o licărire de bucurie în ochii lui Vincent, dar putea la fel de bine să fie soarele dimineții care scosese capul și se reflecta în tabla mașinilor. Soarele îi făcea părul lui Vincent și mai blond, aproape alb și ea se surprinse întrebându-se dacă s-o vopsi sau e blond natural. Indiferent de varianta, îi plăcea.

— Clar. Hasselbacken e sigur deschisă.

El dădu din cap spre clădirea veche și frumoasă din lemn care trona puțin mai sus pe coastă, chiar deasupra parcării. Mina încuviință, încuie mașina din nou cu mea un bip strident și își bagă cheile de la mașină în buzunarul jachetei.

— Tu nu porți niciodată poșetă? o întrebă Vincent.

— E ciudat? spuse ea și realiză, în timp ce puse întrebarea, că asta era cam neobișnuit pentru o femeie.

Începură să urce spre hotelul vechi.

— Poșetele mi se pare neigienice, continuă ea și dădu din umeri. Aduni o grămadă de chestii în ele, care stau acolo și adună, la rândul lor, bacterii pe ele.

— Nu și buzunarele fac asta? întrebă Vincent.

Mina ridică din sprâncene.

— Taci, spuse ea și își scoase repede mâinile din buzunare. Nu-mi da idei noi. Îmi ajung cele pe care le am deja.

El râse. Ea era încântată de faptul că putea să vorbească atât de lejer despre ceea ce îi controla viața. Avea sentimentul că el înțelege.

Ea nu putea, firește, să vorbească despre asta serios, ci doar să atingă superficial subiectul, pe un ton glumeț, care sugera că nu e ceva grav. Ca și cum avea doar o mică excentricitate asupra căreia deținea controlul total. Totuși. Era mai mult decât putuse să vorbească cu oricine altcineva.

Vincent avusese dreptate. Hotelul era deschis. Se așezară într-un colț în foaier și comandară câte o cafea la filtru. Mina observă că Vincent o studia atent când veniră ceștile. Și că el observase ștersul rapid și discret cu șervețelul pe marginea cești, mișcare pe care ea o exersase până la perfecțiune. Colegilor ei de la poliție le luase mult mai mult să observe asta, dar lui Vincent părea că nu-i scapă nimic din ce făcea ea. Ea se mobiliză automat, așteptând zeflemeaua care urma în situații similare la serviciu.

Vincent luă un șervețel și își șterse și el cana în același fel.

— Nu se știe niciodată pe unde-au fost cănile astea, zise el pe un ton de parcă s-ar fi scuzat și suflă în cafeaua fierbinte.

Ea căută în ochii lui ceva care să semnalizeze că i se părea că e nebună, dar nu găsi nimic. În loc de asta, el o privea cu o față nevinovată. Ea luă câteva guri din cafea. Încălzea minunat după vântul și frigul de afară. Vincent o făcea să simtă că și ea contează. Nu că ea s-ar fi aflat la periferie. Sau, dacă *ea* se afla la periferie, măcar era și el acolo cu ea. Era un… sentiment neobișnuit. Dar unul bun.

— Ți-a fost utilă cu ceva vizita asta? întrebă ea.

— Da și nu. Așa cum spuneai și tu, nu au mai rămas amprente, trece prea multă lume pe acolo în fiecare zi. Dar da, m-a făcut să-mi dau seama cu ce fel de autor avem de-a face aici. Două lucruri în special m-au frapat. Curajul de a amplasa un cadavru într-un loc atât de deschis. Și faptul că nimeni n-a observat nimic ieșit din comun. Astea mă fac să cred că persoana pe care o căutăm e cineva care se pierde în mulțime.

— Mm, spuse Mina îngândurată.

Rămaseră tăcuți câteva momente. Vincent rupse primul tăcerea.

— Cât de multe știi despre istoria Gröna Lund? întrebă el și sorbi puțin din cafea.

— Despre Gröna? Absolut nimic, spuse ea și dădu din cap a refuz către chelnerița care se apropia de masa lor.

— E cel mai vechi parc de distracții al Suediei, care încă funcționează, zise Vincent. A fost inaugurat în 1883. Dar în 1924 a venit concurența: un parc de distracții itinerant, numit Nöjet, s-a stabilit exact vizavi.

— Acum îmi amintesc! Am auzit despre asta. Nu era parcă și o poveste de dragoste la mijloc?

— Ba da, așa e. Fiul familiei care deținea Nöjet și fiica familiei care deținea Gröna Lund s-au îndrăgostit unul de celălalt. S-au căsătorit și au condus împreună mai întâi Nöjet, apoi Gröna Lund. Fiica lor, Nadja, a fost șefa parcului de distracții Gröna Lund până în 2001.

— Romantic, spuse Mina, dar își dădu seama cât de fals sunase.

Nu voise să pară ironică. Doar că romantismul nu era domeniul ei. Deranja ordinea. În plus, mereu ieșea cu mizerie, mai devreme sau mai târziu.

— Ceea ce mi se pare cel mai interesant sunt atracțiile umane care existau în anii 1920, spuse Vincent uitându-se pe fereastră, spre silueta parcului de distracții.

— Atracții umane? Ca un *freakshow?*

Ea se încruntă. Gândul de a expune oameni contra unor sume de bani, doar fiindcă erau altfel decât ceilalți, *o* înfuria. Se întreba cum ar fi botezat-o pe ea. *Mina*, *femeia fără bacterii! Priviți cum se spală! Simțiți mirosul gelului dezinfectant!*

— La Gröna Lund, oamenii puteau să vadă un trib african, spuse Vincent întorcându-se din nou spre ea. Chiar și un grup de persoane scunde aduse

din Germania, în partea de parc amenajată sub numele de Orașul de basm Liliput. Și, bineînțeles, striptease.

— Oh, pentru întreaga familie, spuse ea pe un ton aspru.

Ochii i se îngustau când o privea atent.

— Dacă oamenii nu sunt obișnuiți cu ceva, atunci acel ceva li se pare ciudat, spuse el și puse cu grijă ceașca de cafea pe masă. Oamenii cred că propriile norme sunt valabile pentru toți și sunt neliniștiți de ceea ce nu le urmează regulile. Să ieși în evidență din mulțime poate crea în egală măsură admirație și arătat cu degetul. Uneori, ambele concomitent. Oamenii plătesc și să se uite la mine, știi asta. Doar nu crezi că eu sunt considerat normal în vreun fel, nu? Că pe unul ca mine l-ar invita la o petrecere relaxată cu vin fiert înainte de Crăciun. Noi suntem unici, Mina, și plătim un preț pentru asta. Dar nu uita un lucru. Singura putere pe care ceilalți o au asupra vieții tale este cea pe care le-o dai tu. Lasă-i să se uite dacă vor. De ce să nu-i lăsăm să plătească distracția, dacă au chef? Și lasă-i să vorbească. Asta n-are nicio legătură cu tine.

Ea se uita la parcul de distracții de la poalele coastei pentru a-i evita privirea. Clipi de mai multe ori. Cum o spusese el suna atât de simplu. Dar nu era simplu. Era greu. Se gândea să-i povestească de întâlnirile de la Alcoolicii Anonimi, dar atât de bine nu se cunoșteau încă. Atât de bine probabil nu se vor cunoaște *niciodată.*

— Geniile ca noi oricum sunt întotdeauna neînțelese, adăugă Vincent cu un zâmbet pieziș.

— Apreciez că ești așa modest, spuse ea și-i zâmbi la rândul său. Apropo, acest geniu a vorbit mai devreme cu Milda Hjort.

— Milda care? întrebă Vincent, părând confuz.

— Medicul legist. Care a făcut autopsia lui Agnes Ceci. M-a sunat în legătură cu semnele de pe cadavru. Îți amintești că m-ai întrebat despre substanțe în corp?

— Văd pe tine că va urma imediat un „dar”, zise Vincent și se aplecă mai în față.

— A trecut ceva cu vederea, zise ea, aplecându-se la rândul ei. Milda nu a făcut niciun test toxicologic pe victimă. N-a luat probe. N-a comandat niciun test. Deși e rutină.

— Vai, zise Vincent.

Mina aprobă dând din cap. Disperarea Mildei fusese mare și evidentă. Ea urma să fie obiectul unei anchete. Eventual cu consecințe.

— Factorul uman, spuse ea. Ea… Ea trece printr-o perioadă grea.

Vincent bătea cu degetele în masă. Același ritm, iar și iar. Mina observă că începuse să-și miște picioarele pe ritmul pe care-l bătea el. Se forță să nu se mai miște. Aștepta ca el să prelucreze informația.

— Deci ce se întâmplă acum? întrebă el încet și se opri din bătut.

— Milda a luat legătura cu procurorul, iar eu am informat-o pe Julia despre ce s-a întâmplat. Vom cere exhumarea imediat ce va fi posibil și, luând în calcul circumstanțele, cred că vom primi o decizie foarte rapid. Poate depunem cererea chiar azi, dacă avem noroc. Cadavrele se descompun rapid. Cu cât trece mai mult timp până se iau probe, cu atât mai mare e riscul să se piardă dovezi. Cu toate astea, trebuie să rezolvăm aspectele practice. Excavatoare. Personalul bisericii. Responsabilii cu deshumarea în sine. Tehnicieni criminaliști la fața locului. Problema poate fi timpul de așteptare de săptămâni întregi pentru a găsi și mobiliza oamenii.

Vincent se ridică și își luă telefonul.

— Cred că pot ajuta la două dintre puncte, spuse el. Dacă tu vorbești cu personalul bisericii unde e îngropată și rezolvi chestia cu tehnicienii criminaliști, eu văd ce pot să fac cu excavatoarele și operatorii.

— Nu așa funcționează. Un asemenea serviciu trebuie contractat. Durează.

— Poate pentru voi. Dar eu nu lucrez la poliție. Poți să te faci că nu știi unde sun. Nu erai ocupată să faci o cerere pentru un permis sau ceva de genul?

Mesele din foaier se umpluseră între timp de lume, așa că el se duse spre recepția hotelului pentru a suna fără să fie deranjat.

— Nu m-aș fi gândit niciodată că rețeaua ta de contacte include operatori de excavatoare, strigă ea după el, amuzată.

— Multe nu știi despre mine, strigă el înapoi, pe jumătate întors spre ea.

Avea dreptate pe deplin. Vincent era în continuare un cod nedescifrat. Un cadou nedesfăcut, apucă ea să se gândească, după care se abținu. Dar el o înveselea. Trecuse mult de când ceva sau cineva făcuse asta. Mișcă din cap și din umeri și observă că nu erau încordați. Ea, care uneori se încorda atât de mult în cursul zilei, încât avea migrenă când mergea la culcare seara, era complet relaxată, pentru prima oară de multă vreme. Scoase un oftat de plăcere și mai bău din cafea, așteptându-l pe Vincent să se întoarcă.

Când chelnerița trecu pe la masa lor cu carafa de cafea pentru a reumple cești, ea mulțumi și spuse că mai vrea. Șterse meticulos marginea cești cu un alt șervețel, înainte de a o duce la gură. De data aceasta nu făcu nicio încercare să ascundă gestul. Auzi vocea lui Vincent dinspre recepție, dar fără a putea deosebi cuvintele. Zâmbi. Și se convinse pe ea însăși că acea căldură din stomac era de la cafea.

APRILIE

Ezitau în fața intrării în sediul poliției. Gunnar o ținea pe Märta cu grijă de braț. O simțea cum tremură prin pardesiul de lână maroniu, care de fapt era prea gros pentru acest anotimp. Cu vremea de primăvară nu era de glumă. Niciunul dintre ei nu dăduse importanță hainelor cu care se îmbrăcaseră. Singurul lucru la care le stătea gândul era neliniștea chinuitoare, sentimentul că ceva nu e în regulă.

— E bine să știm că am făcut-o, zise el blând.

Märta ezita în continuare, dar el o trase cu blândețe după el pe ușa de la intrare. El știa cum gândește ea. După șaizeci de ani de căsnicie îi simțea cele mai tainice gânduri și acum știa că ea se luptă cu instinctul de a băga capul în nisip: atâta vreme cât ei nu aflaseră că s-ar fi întâmplat ceva, nu se întâmplase nimic. Dar Gunnar știa mai bine. Stătuseră permanent cu telefoanele lângă ei, sunaseră peste tot, cotrobăiseră, căutaseră în memorie prieteni despre care de fapt nici nu știau cine sunt, oameni pe care ea îi pomenise în treacăt. Un nume pe care ei atunci nu-l consideraseră important, dar pe care acum doreau să-l fi reținut. Cineva din organizație. Nimeni nu știa nimic. Parcă se deschisese pământul și o înghițise. Și mai erau doar câteva zile până la Paște. Pe care mereu îl sărbătoreau împreună.

Gunnar fusese preot mai bine de patruzeci de ani, dar la bătrânețe aproape că încetase să mai vorbească cu Dumnezeu. Nu fiindcă nu mai credea, credința era mai puternică acum decât atunci când fusese un tânăr preot proaspăt licențiat și entuziast. Ci pentru că Gunnar începuse să-L considere ca pe ceva de la sine înțeles. Presupunea doar că El se afla acolo, alături de el, îi urma pașii, îl veghea, fără să fie nevoie ca el să facă ceva în schimb. Poate că aroganța lui era acum pedepsită.

Singurul lucru pe care-l știa era că încetase să se roage de când vaporul se întorsese fără ea. Deja atunci știuse că ea, într-un fel, era pierdută pentru ei.

— Scuze, spuse el și se apropie precaut de ghișeu.

O tânără îl privi amabilă din spatele geamului. În mod obișnuit, zâmbetul ei i-ar fi încălzit inima, el se bucura de bucuria altor oameni și încerca el însuși să răspândească pe unde mergea câtă bucurie și speranță îi era cu putință. Și în meseria lui, și în viața privată. Dar astăzi, în piept nu mai era loc pentru bucurie. Sau pentru nădejde. Știa că Märta spera în continuare și își dorea atât de mult ca ea să fie cea care avea dreptate, iar el cel care greșea. Dar simțise tăcerea care-l lovise atunci când își strigase disperarea, rugăciunea lui de ajutor. Pentru prima dată, Dumnezeu nu-i răspunsese la rugăciuni. Nu mai simțea prezența Lui, oricât de mult se ruga. Simțea doar un gol.

— Vrem să dăm pe cineva dispărut, spuse el și o trase pe Märta mai aproape, astfel încât femeia de la recepție s-o vadă și pe ea.

— Pe cine vreți să raportați dispărut? întrebă femeia, al cărei zâmbet vesel fu înlocuit de compasiune călduroasă.

Ea trebuie că e obișnuită cu asemenea chestiuni, se gândi Gunnar. Câte nenorociri n-o fi văzând și auzind ea în fiecare zi la serviciu! Dacă nu va înțelege disperarea lor abisală? Și dacă nu-i va lua în serios?

Märta băgă mâna în poșetă și scoase o fotografie pe care o așeză în deschizătura de sub fereastra de sticlă, fără să spună nimic. O aleseseră împreună. Gunnar făcuse fotografia. În parcul de lângă casa lor, în Upplands Väsby. Ea stătea cu băiețelul în brațe pe un căluț din aceia de lemn care se leagănă pe o spirală mare. Ce veselă fusese în acea zi!

Îi străluceau ochii, și de la soare, și de la ceva din interior, ceva ce el mereu numise a fi lumina

lui Dumnezeu. Ea nu fusese credincioasă. Nu în felul în care erau el și Märta. Poate o credință copilărească, diluată în ceva în care era vorba doar despre slujba de Crăciun și sărbătoarea pascală petrecută în familie. Dar ei îi plăcuse când el spusese asta, deja de când era mică. Că poartă lumina lui Dumnezeu în ea. Spera ca femeia din spatele ghișeului să vadă și ea asta. Să înțeleagă că nimeni cu o asemenea lumină și cu un asemenea băiețel în brațe nu ar dispărea de bunăvoie.

— Este nepoata noastră, fiica fiicei noastre, cu strănepotul nostru. A plecat cu un vapor într-o călătorie de câteva săptămâni, dar nu s-a mai întors niciodată. Și acum am aflat că n-a plecat niciodată. A dispărut, așadar, acum o lună. Linus, fiul ei, a stat la noi în tot acest timp. Dar are nevoie de mama lui.

— Și nu există nimic care să indice că ar fi putut să dispară din proprie inițiativă? întrebă femeia.

Acum avea un rid adânc între sprâncene și o privire blândă în ochi, care lui i se păru a fi compasiune. Slavă Domnului. Ea îi lua în serios.

— Trebuie să vorbim cu cineva. Din poliție, spuse Märta cu voce fragilă și se clătină pe picioare.

Gunnar întinse instinctiv brațul și o prinse. Inflamația se înrăutățise în ultimele douăzeci și patru de ore. Neliniștea și scleroza multiplă nu erau buni prieteni. Așteptară ca femeia să se uite la fotografie. După care ea încuviință.

— Puteți să vorbiți cu unul dintre polițiștii noștri. Îl sun acum. Cum… Cum o cheamă pe nepoata dumneavoastră?

— Tuva, spuse Gunnar. O cheamă Tuva.

Măcar aleseseră un agent de securitate care nu arăta musculos. Putea să se mulțumească cu atât. Pentru ca show-ul lui să funcționeze, publicul trebuia să fie relaxat. Mai mult decât atât, avea nevoie de un public docil. Sigur și bine dispus. Un munte de mușchi cu brațele încrucișate la piept lângă el, pe scenă, ar fi avut efectul invers. Dar părerea lui Umberto era că nu aveau de ales. Îl salută pe bodyguard, pe care îl chema Ola.

— Ea vine mereu după ce ies eu de pe scenă, spuse Vincent. Deci nu știu exact ce se întâmplă. Dar aparent urcă pe scenă imediat ce se coboară cortina și vine în zona *backstage,* după mine.

— Și ce vrea? întrebă Ola.

Vincent dădu din umeri. Urcă pe scenă și inspectă recuzita pentru spectacolul serii.

— N-am întâlnit-o niciodată, spuse el. Tehnicienii de scenă au prins-o mereu când încerca să se urce pe scenă. Nu s-a comportat amenințător cu ei, dar asta nu înseamnă neapărat ceva. E extrem de fermă, știe ce vrea. Săptămâna trecută am avut o cortină de fier la un teatru. Ea s-a furișat și pe acolo. Cel mai mult mi-e teamă să nu distrugă ceva. Sau să-și facă rău.

Ola ridică dintr-o sprânceană. Vincent îndreptă un teanc de cuburi Rubik și câteva cărți de joc cu imaginile unor personalități.

— Nu sună foarte sănătos, spuse bodyguardul.

— De aceea ești aici.

— Dar nu înțeleg, spuse Ola cu brațele încrucișate. Stau cu drag aici tot restul turneului și am grijă ca nimeni neautorizat să urce pe scenă. Nici în timpul, nici după show. E treaba mea. Dar dacă vrea așa de mult să te întâlnească, de ce nu se duce pur și simplu la intrarea actorilor, să te aștepte acolo? Mai devreme sau mai târziu tot ieși din teatru.

Vincent și-ar fi dorit ca Ola să nu-și fi încrucișat brațele, musculos sau nu. Nimic nu semnaliza

„bodyguard” mai mult ca asta. În plus, existau studii care arătau că oamenii primesc mai prost informația din afară, de exemplu ce le spun alții, când țin brațele încrucișate. Gestul este atât de puternic asociat cu gânditul, încât creierul se întoarce automat înăuntru când brațele sunt încrucișate. Și Ola trebuia să înțeleagă.

— Poți să ții asta o secundă?, zise el și-i întinse bodyguardului un joc de cărți cu poze de celebrități.

Era un truc nevinovat pentru ca Ola să deschidă brațele la loc.

— Și eu am avut aceleași gânduri, zise Vincent. De ce nu se duce pur și simplu la intrarea actorilor? Singurul lucru care-mi vine în minte e că acțiunea nu e planificată. Deși se repetă. Ea vede tot spectacolul, în seara asta poate pentru a zecea oară, și când se termină are un impuls să se urce și să traverseze scena, atât de puternic și emoțional încât o domină total. Nu se poate abține. Nu a gândit asta dinainte. Dar brusc e convinsă că de data *aceasta* poate îi iese.

Îl privi serios pe Ola.

— Definiția nebuniei e să faci exact același lucru ca până acum și să crezi că o să obții un alt rezultat decât data trecută. Nu pot trage altă concluzie decât că are anumite provocări… mentale. În plus, am primit asta. Scoase un plic șifonat din buzunarul sacoului.

— O scrisoare? întrebă Ola uimit. Lumea mai trimite așa ceva?

— Deseori sunt de la persoane în vârstă, spuse el. Dar nu de data asta.

Despături o jumătate din scrisoare, astfel încât Ola să poată citi. Era evident scrisă cu pasiune, dar mâna care ținuse pixul nu fusese nici pe departe tremurată. Din contră, scrisul era aproape rezervat.

Te-am văzut la știrile de dimineață, scria. *Ai fost acolo cu Jenny și Steffo. Și, ca de obicei, semnalele tale către mine au fost evidente. Îmi*

doresc doar să le fi înțeles mai devreme. Ai dreptate, noi doi aparținem unul celuilalt.

— Vai, spuse bodyguardul dând din cap.

— Până la acest punct pare o persoană derutată care-și proiectează nevoile asupra cuiva văzut la televizor, spuse Vincent. Este un fenomen psihologic bine cunoscut. Nu e neobișnuit ca oamenii să fie convinși că persoanele de la televizor, chiar și personajele fictive din seriale, le sunt prieteni reali. Și cu posibilitatea serviciilor de *streaming,* când vezi sezoane întregi unul după altul, devine din ce în ce mai obișnuit. Creierul nu e construit pur și simplu pentru a deosebi între relațiile reale și cele inventate. Dacă în plus mai ești și puțin deprimat, o asemenea relație unidirecțională poate deveni vitală. Ea poate chiar, ca în cazul celui sau celei care a scris această scrisoare, să fie percepută drept bidirecțională.

— Deci crezi că e de la femeia care vine la spectacolele tale?

— Nu știu. Poate. Și dacă ar fi fost numai asta, nu mi-aș fi făcut griji. Dar asta e a doua scrisoare pe care am primit-o de la aceeași persoană. O scrisoare o poți trimite pe fondul unei confuzii de moment. Dar două scrisori par un plan. Încă nu ai citit totul. Ceea ce urmează mă face ca uneori să nu pot dormi noaptea.

El despături partea de jos a scrisorii. Ola făcu ochii mari.

Dar după aceea nu ai mai fost la știrile de dimineață. A trecut prea mult timp ca să nu fie cu intenție. În aceeași clipă în care eu realizez că suntem făcuți unul pentru altul, tu îmi întorci spatele. Nu voi tolera asta.

— Nicio explicație pentru ce ar fi putut să spună cu ultima propoziție, zise el. Sau cât de serioasă e amenințarea. Știu că poate par ca un artist din aceia plini de ei, care se pun singuri pe un piedestal. Nu știu dacă ea constituie neapărat un pericol. Dar nu e o persoană pe care vreau s-o

întâlnesc. Plus că nimeni nu are voie să stea printre obiectele de recuzită pe scenă, când eu nu sunt acolo.

Ola îi întinse jocul de cărți înapoi.

— Nu-ți face griji că ai putea să pari îngâmfat, spuse el. Unii oameni chiar sunt ciudați. Am fost bodyguardul trupei de dans Sannex. Acolo chiar putem vorbi despre fani. Mica ta *stalker*-iță e chiar drăgălașă prin comparație.

Julia băgă capul în biroul lui Ruben.

— Lasă orice faci și vino în sala de ședințe acum, spuse ea și dispăru înainte ca el să apuce să reacționeze.

El se uită la sms-ul pe care tocmai îl compunea foarte minuțios.

Sofie, a fost interesant să ne vedem ieri. Din păcate, tocmai am fost convocat într-o misiune secretă în străinătate și o să fiu plecat șase luni. Dar o să dau un semn imediat ce revin acasă, așa scrisese. Tot șpilul era ca el să pară indisponibil la început. Dacă ele trebuiau să depună eforturi, veneau mereu alergând. Funcționa de fiecare dată. Trebuia doar să încheie cu ceva sexy. Poate ceva cum că nu era sigur că va supraviețui?

— Ruben! strigă Julia îndemnându-l de pe coridor.

El oftă și ținu apăsat butonul *delete* de pe ecran până dispăru tot mesajul. Să nu răspunzi deloc era și asta o strategie eficientă.

În sala de ședințe așteptau Mina, Christer și Julia. Peder probabil era trântit prin vreun colț și dormea. Julia era puțin îmbujorată, de parcă ar fi alergat. Ceea ce și făcuse. Dar Ruben tot nu se putu abține să aibă fantezii cu alte motive pentru obrajii ușor roșii. Îi mai văzuse îmbujorați. Atunci când ea avusese mult mai puține haine pe ea, iar el stătuse întins sub ea cu mâinile pe șoldurile ei. Se așeză și lansă un zâmbet mulțumit în direcția Juliei, care îl ignoră complet.

El se întreba despre ce va fi ședința și de ce părea așa urgent. Totuși, făcuseră o trecere în revistă cu doar o oră în urmă, când Mina îi informase despre exhumarea lui Agnes Ceci.

— Știm cine e cea pe care am găsit-o în lada cu săbii; spuse Julia care stătea în capătul mesei. Se numea Tuva Bengtsson, avea douăzeci și cinci de ani și locuia în Hägersten. Rudele cele mai apropiate sunt bunicii din partea mamei și fiul ei în

vârstă de trei ani, Linus. Părinții Tuvei nu sunt prezenți și nu au fost de mult timp, adăugă ea ca răspuns la sprânceana ridicată a lui Christer. Bunicii tocmai au fost aici și ei pot confirma și că tatăl lui Linus, fostul iubit al Tuvei, se află la Londra de trei ani. Totuși vom verifica asta, bineînțeles. N-am primit nicio informație despre persoane de contact, prieteni, dar știm că a lucrat la o cafenea, Fab Fika, care se află în Hornstull, împreună cu un oarecare Daniel. Niciun nume de familie.

— Mă duc la cafenea chiar acum, spuse Mina înainte ca Ruben măcar să apuce să deschidă gura.

Julia păru că ezită. Stătea cu mâinile sprijinite de masă, iar Ruben nu putu să nu observe cât de drăguț și rotund era fundul ei când se apleca puțin în față. Încercă să vadă marginile chiloților prin jeanși, dar nu văzu nimic. Sigur avea tanga azi. Nu l-ar fi mirat dacă și i-ar fi luat special pentru el.

— Ești sigură? o întrebă Julia pe Mina. Tu ești foarte bună la multe lucruri, dar contactele noi poate nu sunt partea ta forte? O să fii nevoită să vorbești cu oameni care nu știu că Tuva e moartă, și nici nu trebuie să le spui asta.

— Nu fi așa, Julia! spuse Ruben și se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă. Mina, care e atât de caldă și de pufoasă. Dar mai bine mă duc eu. Eu pot face pe oricine să se deschidă. Tu știi asta. Se uită la șefa lui cu subînțeles.

— Ruben, tocmai m-ai convins, spuse Julia. Va merge Mina.

Mina încuviință și se ridică în picioare. Dispăru rapid din sală.

— Voi doi verificați ce mai puteți găsi despre Tuva Bengtsson, le spuse Julia lui Ruben și Christer, care se ridicară și ei în picioare. Codul numeric personal și alte informații le găsiți ca de obicei în sistemul DurTvå.

Ruben se pregătea să iasă, dar Julia îl opri punându-i mâna pe braț. Ea așteptă până când

Christer ajunse pe coridor.

— Ruben, spuse ea încet, eu știu că tu te crezi darul lui Dumnezeu către femeie. Încă un asemenea comentariu și „a lucra de acasă” va căpăta un sens cu totul nou pentru tine. Asta, dacă o să mai ai job. Ai avut deja multe șanse. Grupul acesta poate fi ultimul, în cazul tău. Poliția suedeză nu cred că mai are de oferit și alte cursuri de egalitate.

Julia dădu drumul brațului lui Ruben și ieși înaintea lui pe coridor. El se holba după ea. Brusc îi pierise orice chef să se mai uite la fundul ei. Femeile agresive sunt ale dracu’ de ne-sexy.

Ca să ajungă la Hornstull de la Palatul Poliției, Mina trebuia să treacă peste pod, Västerbron. Practic, era aproape, distanța putea fi parcursă pe jos. Dar ea luă totuși mașina. Când ajunse la Hornstull văzu Fab Fika pe partea dreaptă. Soarele se oglindea în ferestre și era imposibil să vezi cine e înăuntru. Ea merse mai departe, se îndepărtă de cafenea și o luă spre Gullmarsplan, de unde trebuia să-l ridice pe Vincent. Îl sunase imediat ce se terminase ședința. Voia să vină cu ea când îl va întâlni pe Daniel. Ceilalți puteau să spună ce voiau. Dar el putea să descopere chestii în comportamentul lui Daniel care ei probabil i-ar fi scăpat. În toate situațiile în care adresai întrebări suspecților, era inteligent să ai alături mai mulți observatori. Pe Ruben nu-l văzuse deloc în rolul ăsta. În plus, munca i se părea pur și simplu mai frumoasă când Vincent era alături.

Se opri în piața din Gullmarsplan și-l zări imediat. Era îmbrăcat în sacou negru și pulover negru pe gât. Pantofi maro. Zâmbi în sinea ei. El nu putea să arate mai mult a cititor de gânduri nici dacă ar fi încercat. Sau a polițist în civil ieșit la pândă, după părerea ei. Trebuia să-i sugereze să schimbe canalul. El o văzu și zâmbi imediat.

— Așadar, tipul ăsta cu care ne vom întâlni, zise el în timp ce urcă în mașină. E suspect?

— Bună și ție, zise ea cu o privire plină de subînțeles. Ce mai faci? Și mașina, mașina merge bine?

La început, el păru descumpănit. Pe urmă se încruntă.

— Iartă-mă, zise el. Clar că vreau să știu ce mai faci. Doar că păreai așa de entuziasmată la telefon. M-ai molipsit și pe mine. Dar bună. Bună, Mina!

— Bună, Vincent.

Ea ieși din piață și o luă înapoi spre Södermalm. El se tot mișca pe scaunul care foșnea sub el.

— Ai… ai pus plastic peste scaune? întrebă el.

— Ca să pot să omor lume în mașină fără să pătez. De ce crezi că ți-am zis să te așezi chiar acolo?

Vincent izbucni în râs, în timp ce ea se concentra la trafic.

— *Sorry,* zise el. Deci ce crezi că o să aflăm de la colegii de muncă ai Tuvei?

— Păi, nu prea multe despre Tuva, mi-e teamă. Când îi interogăm pe aparținători, e surprinzător cât de puține știu în realitate despre cum trăiesc de fapt apropiații lor. Sau trăiau. Poveștile lor rar coincid cu ceea ce vedem noi când percheziționăm casele victimelor.

— Și ce verificați atunci? întrebă Vincent ținându-se de marginea scaunului când Mina schimbă brusc banda pe podul Gullmars.

— Păi, dacă nu e prea multă mâncare în frigider înseamnă că mănâncă des în oraș. Ceea ce devine atât un tipar previzibil, cât și o ocazie de a întâlni străini – ca de exemplu un criminal. Și dacă ne uităm la ce produse lipsesc din frigider ne facem în plus o idee despre faptul că ei poate iau micul dejun sau cina în altă parte. Încercăm să avem puțin *feeling.* Instrumentele muzicale și tablourile pe jumătate gata pot indica un hobby. Tuva și Agnes e posibil să fi fost în aceeași asociație sau să fi mers la același curs, unde l-ar fi putut întâlni pe criminal. Jucăriile sexuale sunt de asemenea un indicator bun.

— Jucării sexuale? întrebă Vincent uimit.

Ea dădu din umeri. Încetase de mult să se mai mire asupra a ceea ce putea fi găsit prin casele oamenilor. Trebuia doar să te mobilizezi sufletește înainte de a te uita sub pat sau în nișele din tăblia patului. Aproape cel mai rău era când găseau doar un sul de hârtie igienică. Atunci puteai fi sigur că există altceva bine ascuns pe altundeva.

— Știm că Tuva era single, zise ea. Nu am auzit ca Agnes să fi fost într-o relație. Dacă găsim jucării sexuale cu dominanța ca temă, ele pot

indica un stil de viață care se manifestă în cluburi speciale. Locuri în care ele ar fi putut face cunoștință, dar și unde l-ar fi putut întâlni pe criminal.

Vincent încuviință, îngândurat.

— Da, abilitățile lui Sherlock Holmes poate că erau exagerate, zise el, dar chestia e că Brunswick a formulat deja în 1956 un tipar asupra legăturii între ceea ce noi alegem să avem în jurul nostru acasă și cum asta îi face pe alții să ne privească. Și Baumeister și Swan au scris de atunci o grămadă despre cum comunicăm cu simbolurile când amenajăm locuința, iar în 1997, Sam Gosling a început să cartografieze legătura directă dintre diferite personalități și obiecte specifice din dormitoarele oamenilor. Chiar interesant.

Mina îi aruncă o privire rapidă.

— Și pe acolo pe undeva trebuie să-ți reamintesc de ce nu prea ai avut parte de femei când erai mai tânăr, zise ea și intră pe Ringvägen.

Ajunse în spatele unui Volvo cu semn de școală de șoferi, care rula cu 30 la oră. Tipic.

— Indiferent ce găsiți, zise Vincent, există o altă piesă de puzzle care indică și ea faptul că cele două fete au putut avea stiluri de viață diferite. Crimele au avut loc aproximativ în același interval al zilei, la ora 14 și ora 15. Cred că asta înseamnă că ele s-au petrecut chiar în același tip de loc. Tuva și Agnes poate pur și simplu luau prânzul la același restaurant.

Ea încuviință. Vincent ar fi un polițist chiar bun, în ciuda hainelor negre.

— Și mie mi-a trecut chestia asta prin minte, zise ea. Peder va verifica comenzile *take away,* care în mod garantat există în meniurile lor. Dacă avem noroc, poate găsim aceleași comenzi la amândouă.

Văzu cu coada ochiului cum Vincent își deschise geanta și scoase dosarele pe care ea i le

dăduse fără știrea colegilor. El începu să citească din rapoartele Minei.

— Nu pot să-l pun cap la cap, spuse el îngândurat. Profilul acesta. Atât de contradictoriu.

— Ai tăi ce părere au? întrebă ea. Că ajuți poliția în secret, vreau să spun.

El închise dosarele și o privi câteva momente. Ea intră pe Hornsgatan. Mașina Volvo viră în cealaltă direcție. În sfârșit. Vor fi la cafeneaua Fab Fika într-un minut.

— În primul rând, nu ajut poliția, spuse el. Colegii tăi polițiști au fost foarte clari în această privință. Eu te ajut *pe tine.* Și o fac cu plăcere. Dar familia… Hai să spun așa. Lui Benjamin i se pare foarte palpitant. Pentru Rebecka sunt penibil, orice aș face. Aston e neinteresat de tot ce nu are legătură cu Lego. Iar Maria… Maria e Maria.

— Pot să ghicesc? Nu mă va invita la o cafea în viitorul apropiat.

Mina începu să caute loc de parcare. Dacă ar fi venit într-o mașină a poliției, ar fi putut parca oriunde. Dar o mașină civilă era mai bună în asemenea situații. Nu voia să-l sperie pe Daniel de pomană. Găsi un loc și opri motorul. Fab Fika era la doar câteva sute de metri mai încolo.

— E un mod de a privi, spuse Vincent. Apropo de acel Daniel. Care e strategia?

— Eu vorbesc. Tu privești. Dar fii pregătit pentru orice.

Daniel se uita cu ochii întredeschiși pe ferestrele cafenelei din Hornstull. Când soarele de primăvară bătea drept înăuntru, ca acum, chiar vedeai cât de murdare sunt ferestrele. Tuva avea ca o regulă să spună nu tuturor spălătorilor de geamuri care treceau pe acolo, prefera să facă asta singură. Iar Daniel nu avea nimic împotrivă, atâta vreme cât el era scutit. Dar Tuva nu mai putuse să spele ferestrele de multă vreme. Nu mai putuse să facă nimic de ceva vreme, fiindcă nimeni nu știa unde se află. El oftă. Îi văzuse pe clienți uitându-se dezaprobator la ferestrele murdare. O să trebuiască să se ocupe el de asta, știa. Mizeria va fi din ce în ce mai vizibilă, pe măsură ce înainta primăvara. Clăti o cârpă folosită și începu să șteargă tejgheaua care-l despărțea de clienți. Își văzu părul vopsit blond oglindindu-se în sticla tejghelei și zâmbi mulțumit. Îi plăcea.

Ușa se deschise și intrară un bărbat și o femeie. Văzu din prima că nu sunt clienți obișnuiți. Pe bărbat parcă-l știa de undeva, dar nu-și dădea seama de unde. În mod clar nu era un client fidel. Poate de la televizor? De pe net?

Femeia veni direct la el, în timp ce bărbatul rămase în spatele ei.

— Tu ești Daniel? întrebă ea.

El aprobă din cap. Era drăguță, dar într-un fel parcă reținut. Tricoul lui negru, decoltat, păru să nu aibă absolut niciun efect asupra ei. În schimb, ea se holba la cârpa din mâna lui. Părea că se luptă să nu vomite.

— Mina Dabiri, de la poliție, spuse ea și-i întinse mâna. Ești coleg cu Tuva?

Căcat și la dracu' și pișat. Poliția. Nu putea să fie bine în niciun chip. El dădu drumul cârpei ca să dea mâna cu ea, dar ea o retrase cu viteza fulgerului de parcă avea impresia că se va arde. Dubioasă gagica. Trase cu ochiul la ceilalți clienți. Pe urmă îi făcu semn polițistei drăguțe să-l urmeze

spre celălalt capăt al tejghelei. Bărbatul veni după ei. Of, nu.

— A dat de necaz? întrebă el pe un ton cât mai neutru.

Acum trebuia doar să nu spună ceva greșit. Fiecare cuvânt trebuia să cadă corect. Exact corect. Nici tonalitatea nu avea voie să fie greșită.

Femeia schimbă o privire rapidă cu bărbatul. Știau ceva.

— Apropo, bună, spuse el și-i întinse mâna bărbatului.

— Daniel.

— Vincent, spuse bărbatul și dădu mâna cu el.

Era ceva studiat în amănunt la felul în care bărbatul făcea asta, de parcă se gândea cu atenție la cum se salutau. Daniel nu avea timp să se gândească la asta. Trebuia să afle ce știu. Altminteri, n-ar avea nicio șansă.

— Tuva a fost dată dispărută, spuse polițista drăguță. Vorbesc cu toți cei care i-au fost – care îi sunt – apropiați. Bunicii ei au zis că lucra aici, ei ne-au dat numele tău. Mai mult de-atât nu pot să spun. Tu ai auzit ceva?

— Dispărută, spuse el și respiră ușurat în același timp în care speră să nu se fi văzut asta. Tot ce știu e că Gunnar și Märta au sunat aici acum câteva zile. Vreți niște cafea?

Polițista dădu din cap în semn că nu, dar bărbatul acceptă recunoscător un espresso.

— Îi cunoști pe Gunnar și Märta? întrebă polițista.

Părea uimită.

— Vin aici din când în când cu Linus și beau câte o cafea, explică el. Tuva nu s-a dus să-l ia pe Linus de la grădiniță și nimeni n-a găsit-o. Într-un final, cei de la grădiniță au sunat-o pe Märta, bunica Tuvei, care s-a dus să-l ia. Se pare ca Tuva trebuia sa meargă la o acțiune cu Greenpeace, Märta credea că ea și Gunnar poate s-au înșelat asupra zilei și că era rândul lor să-l ia pe Linus.

Despre asta nu mi-au spus nimic, dar nu e prima dată. Iar eu a trebuit să preiau toate schimburile la cafenea. Sunt terminat de-a dreptul. Și prietena mea nu e foarte bucuroasă, eu am stat la serviciu în fiecare seară de când Tuva nu s-a mai întors. Trebuia să plecăm în vacanță acum de Paște, eu și Evelyn. Dispărută, deci. Nu sună a Tuva.

Lui nu-i plăcea cum bărbatul, Vincent, se ținea în fundal și îl studia fără să spună nimic. Simțea că parcă are un reflector pe el, în a cărui lumină nu se putea ascunde nimic.

— Și n-ai nicio idee ce i s-ar fi putut întâmpla? întrebă polițista, vădit neinteresată de faptul că el pierduse mai multe seri la rând cu Evelyn fiindcă fusese nevoit să lucreze în locul Tuvei.

— Ea n-ar dispărea niciodată de bunăvoie de lângă Linus în felul ăsta, spuse el. Bănuiesc că ați verificat la spitale, nu?

Polițista ezită o jumătate de secundă. Acolo era portița de care el avea nevoie. Băgă cel mai șarmant și mai nevinovat zâmbet. Avea nevoie s-o câștige de partea lui, avea nevoie să știe. Data trecută fusese cât pe ce să iasă rău, la celălalt interogatoriu. Nu voia să aibă aceleași probleme din nou. Dar acea portiță, pe care o văzuse deschizându-se, se închise rapid la loc.

— Până acum n-am auzit nimic, zise ea și-i întinse o carte de vizită.

— Dacă auzi ceva sau îți amintești ceva, sună-mă oricând, spuse ea. Nu te complica cu centrala. Acesta e mobilul meu personal.

Mobil personal? Flirta cu el? zâmbi pieziș ca să vadă dacă i se răspunde. Ea se holbă aspru la el.

— Apropo. Aveți camere de supraveghere aici? Există ceva salvat din perioada de dinainte ca Tuva să dispară?

Daniel negă din cap. Film de supraveghere. În cafeneaua asta mică de căcat. Polițista se uită dezamăgită la el câteva momente. Pe urmă, cei doi spuseră la revedere, bărbatul îi deschise ușa

polițistei și dispărură amândoi. Se uită după ei prin ferestrele murdare. Așteptă să dispară de tot. Apoi își smulse geaca și ieși fugind pe ușă, în cealaltă direcție. Cafeneaua era cea mai mică problemă a lui în acest moment.

— Ei? zise Mina după ce intrară în mașină.

Nu porni motorul, ci se întoarse spre Vincent.

— Am văzut pe fața ta că e ceva. Ai vrea să împărtășești cu mine?

Vincent nu răspunse imediat, ci începu să caute în geantă.

— Nu minte, spuse el, dar asta nu înseamnă că povestește totul. Ai observat că n-a folosit niciodată cuvântul „eu" tot timpul cât a vorbit despre Tuva? A apărut o singură dată, și atunci într-o propoziție despre cât de mult muncește el. Să ne excludem pe noi înșine din discuție e o tehnică de distanțare, se întâmplă deseori când ceva devine prea emoțional sau când mințim.

El scoase din nou cele două dosare.

— Atunci întrebarea e, spuse el, de ce o discuție despre Tuva ar fi atât de incomodă emoțional? Cu ce îi e frică lui Daniel să nu fie prins?

El îi dădu dosarele.

— Îți amintești că și Tuva, și Agnes erau singure, continuă el. Fără parteneri stabili. Tuva locuia singură cu fiul său, Linus, nimeni n-a mai văzut nici urmă din fostul iubit în ultimii trei ani, iar părinții ei locuiesc și ei de multă vreme în străinătate. Agnes împărțea apartamentul cu cineva care a fost interogat acum câteva luni.

Mina aprobă din cap. Citise hârtiile pe care i le dăduse Vincent de cel puțin o sută de ori.

— N-am spus nimic acolo înăuntru pentru cazul în care aș fi putut să mă înșel, spuse el. Dar nu m-am înșelat. Mina, poți să-mi descrii persoana cu care locuia Agnes?

Ea nu trebui să caute mult în memorie ca să-și amintească descrierea care exista la dosar.

— Șaten, începu ea. Păr mare, creț, vâlvoi, douăzeci de ani și-un pic, slab, dar constituție atletică și, destul de interesant, un *bărbat* și nu o femeie, așa cum am bănuit noi când am auzit că împărțea apartamentul cu cineva. Dar nicio legătură romantică, din câte știm. El e cel care a găsit-o pe Agnes. Și-l chema…

Ea făcu ochii mari când își dădu seama.

Vincent dădu din cap aprobând.

— Părul poate fi tuns și decolorat, spuse el.

— Pe colegul de apartament al lui Agnes îl chema Daniel Bargabriel, zise el. Și tocmai am vorbit cu el.

Ea se aruncă afară din mașină și alergă înapoi spre cafenea.

Vincent bătu la ușa camerei lui Benjamin, fiul lui cel mare.

— Benjamin?

Niciun răspuns. Probabil că Benjamin avea căștile pe urechi. Vincent deschise ușa neinvitat, conștient că nu e în regulă ce face. Benjamin chiar stătea la calculator cu căștile, îmbrăcat doar în halat de baie. Când îl văzu pe tatăl său își scoase căștile și puse jocul pe pauză. Pe ecran apăru un logo cu textul *Path of Exile.* Benjamin se uită la tatăl său cu o sprânceană ridicată. Cuvintele erau de evitat pe cât posibil.

— Dar serios acum, spuse Vincent când văzu halatul de baie. Rolul de părinte puse stăpânire pe el, deși Benjamin avea nouăsprezece ani și era suficient de inteligent cât să fi sărit peste un an în școala generală. Aproape că avea dreptul să decidă asupra propriei vieți. Aproape. Existau totuși anumite reguli, atâta vreme cât locuia la părinți.

— E aproape șase seara, continuă Vincent. Și tu încă nu te-ai îmbrăcat. Când te-ai sculat, de fapt?

— Nu știu, zise Benjamin. Acum două ore, poate.

— Ai dormit până la ora patru?! Dar sunt șaptesprezece ore. Și școala?

Benjamin se uită la el cu privirea unui fiu care realizează că s-a maturizat fără ca tatăl lui să știe asta.

Vincent nu putuse niciodată să folosească acea privire, nu avusese niciodată un asemenea tată, dar tot înțelegea ce înseamnă.

— Sunt la *universitate,* tată. Și ar fi și pierdere de timp, și neeconomic să merg tot drumul până la Kista, când toate cursurile sunt postate pe net. Am văzut deja de mult prelegerea de azi. Și am memorat-o.

Vincent voia să-l întrebe pe Benjamin când și-a aerisit camera ultima oară, ținând cont că aerul de acolo amintea de animale moarte. Dar avea nevoie

de ajutorul lui Benjamin și deja era pe punctul de a fi scos afară din cameră.

Vincent trebuia să găsească o legătură între cele două victime. Un tipar pe care ei nu-l văzuseră. Ce avea el nevoie de la Benjamin, și nu putea rezolva singur, era o înțelegere asupra tiparelor de viață ale tinerilor. Sigur că Tuva și Agnes erau cu câțiva ani mai mari decât Benjamin, dar intuia că lumea lor fusese mult mai asemănătoare cu a lui Benjamin decât cu a lui.

Numerotarea cadavrelor, precum și ceasurile sparte îl făceau să creadă că existau mai multe de descoperit. Un mesaj ascuns în circumstanțele legate de crime. Era el bun la așa ceva, dar Benjamin era expert. Benjamin era cel care putea să citească fără efort codul binar și care putea să scrie acele programe de calculator de care ei puteau avea nevoie pentru a descâlci totul. Îi dăduse deja lui Benjamin puținele informații pe care le primise de la Mina și spera la ce e mai bun.

— Vrei ceva, de fapt? zise Benjamin și dădu din cap cu subînțeles la jocul pus pe pauză.

Vincent închise ușa. Restul familiei nu trebuia să audă.

— Vreau să știu cum merge, spuse el, mută de pe un scaun o carte groasă despre Java și niște cărți cu reguli pentru *Warhammer 40 000* și se așeză.

— Nu am prea multe piste, spuse Benjamin, care înțelese direct. Ești sigur că nu mai ai să-mi dai și alte informații?

— Din păcate, nu, spuse Vincent dând din cap. Avem numele lor. Tuva Bengtsson și Agnes Ceci. Știm cum arată, ce făceau și unde locuiau. Știm ora la care au murit, de pe ceasurile sparte. Bănuim că e important. Dar asta e tot.

Erau haine aruncate peste tot pe jos, neclar dacă erau curate sau murdare, iar Vincent nu avu altă variantă decât să calce pe ele.

— Plus, adăugă el, că sunt marcate cu cifrele romane III și IV.

— Sau poate sunt doar tăieturi.

Benjamin adună cărțile pe care le mutase Vincent și le așeză în bibliotecă. Aparent, avea mai multă grijă de ele decât de haine.

— Absolut, spuse Vincent. Grupul de la poliție nu e convins că sunt cifre. Dar hai să presupunem că nimic nu e întâmplător.

Benjamin se scărpină în cap. Vincent aștepta în continuare ziua când îl va vedea pe Benjamin băgând un pieptene prin părul ăla.

— Ar fi bine să știm dacă ele îl cunoșteau sau nu pe criminal, spuse Benjamin.

Vincent izbucni în râs.

— Da, asta sigur ar rezolva multe. Dar momentan nu avem nicio idee. Sau ba da. E un tip care le-a cunoscut pe amândouă.

— Și-atunci?

— Așa mă gândeam și eu. Dar l-am văzut și eu la cafeneaua unde lucrează. Mi-aș fi dorit să dea un *vibe* că ar fi psihopat, dar n-am avut acel sentiment. E un tip ciudat, dar cred că altceva stă în spate. Evident că totul e încă posibil, când știm atât de puține. Există în continuare prea multe alegeri și presupuneri, puse pe o temelie mult prea mică.

— Tată, tu știi ce zice principiul briciului lui Occam.

— Când există mai multe explicații posibile pentru un fenomen, trebuie aleasă cea mai simplă.

— Deci…?

— El nu e cea mai simplă explicație. Doar pare a fi. El e, posibil, o parte a explicației, dar nu toată. Lasă-l pe Occam acum și fă-te că nu am zis nimic despre tipul ăsta.

— OK. Verificăm totul sistematic.

Benjamin deschise un program care semăna cu Excel, dar unde în partea din mijloc erau fotografiile celor două femei ucise. Tuva și Agnes. Benjamin dădu clic pe fețele care se măriră pe tot ecranul.

— Din punct de vedere al înfățișării sunt total diferite, zise el. Deci acea pistă o lăsăm la o parte deocamdată. Trebuie să găsim altceva care le unește. În afară de factorul extrem de evident al unui prieten masculin, bineînțeles. Ați controlat ce obiceiuri aveau, pe unde au umblat în lunile de dinaintea crimelor?

— Adică GPS-urile din telefoanele lor? Am impresia că e procedură standard pentru poliție. Nu pentru așa ceva are nevoie Mina de mine.

Fiul îi aruncă o privire ciudată.

— Bun. Pentru că și dacă n-au fost în același loc, e posibil să fi fost în locuri asemănătoare. Ceea ce în cazul de față poate fi un indiciu. Și chiar dacă n-ar fi așa, atunci interferați cu aplicația aceea de sănătate care e pornită tot timpul. Poate că făceau sport. În cazul ăsta aveau un tipar de mișcare previzibil.

— Aplicația de sănătate? zise Vincent îngândurat.

La asta nu se gândise. Asta arăta clar diferența dintre generații. Cei de vârsta lui Benjamin se gândeau automat la cum înregistrează mobilul tot ce faci, chiar și atunci când e doar în buzunar. Poate că nici poliția nu se gândise la asta. Îi scrise un mesaj scurt Minei. Răspunsul îi țiui în mână înainte ca telefonul să ajungă înapoi în buzunar.

— Ce zice?

El nu-i spusese lui Benjamin cui trimisese mesaj. Dar nu stătea cu picioarele îngropate în rufe murdare pentru că fiul lui era încet de cap. Citi mesajul și râse.

— Scrie că bineînțeles că verifică așa ceva. „Oamenii care ies la alergat sunt mai ușor ca niciodată de monitorizat, fiindcă toată lumea ascultă mai nou podcasturi.” Pe urmă scrie că ar fi fost totul mai simplu dacă ar fi avut telefonul Tuvei. Cred că emoticonul ăla zâmbind pe jumătate, de la sfârșit, e sarcastic.

Benjamin se uită uimit la el.

— Tuva nu avea telefonul la ea?

— Nu. A fost găsită dezbrăcată, doar în lenjerie.

Fiul său dădu din cap. Nu era complet imposibil ca gândul de a rămâne fără telefon să i se pară mai rău decât gândul de a fi găsit dezbrăcat și găurit. Vocea lui Aston pătrunse brusc prin ușă.

— *Vreau trei linguri de O'Boy în el!* țipa el furios la culme. *Nu două!*

Vincent zâmbi. Măcar cineva din familie primea ce voia în seara asta. Se uită din nou la cele două chipuri care-l priveau din ecranul lui Benjamin. Două femei tinere care nu mai existau. Care fuseseră supuse la niște lucruri oribile. Iar el stătea aici și se întreba dacă ele mergeau la alergat. Era de-a dreptul absurd. Își mută privirea către raftul cu figurine Warhammer pe care Benjamin le vopsise cu grijă cu doi ani în urmă. Nu avea putere să privească întrebarea neexprimată din perechea de ochi de pe ecranul computerului.

Ușa se deschise și Aston intră în cameră alergând, murdar de lapte cu ciocolată la gură.

— Ce faceți aici? strigă el vesel. Eu și mama tocmai am băut ciocolată caldă și voi ați pierdut momentul.

— Altă dată să bați la ușă! țipă Benjamin.

Aston se aruncă spre ecranul de pe care Agnes și Tuva priveau fix, de parcă nu știau că sunt moarte.

— Ce-i acolo? întrebă Aston. Sunt prietenele tale, tată?

Maria apăru în deschizătura ușii.

— Care sunt prietenele tatei? spuse ea făcând ochii mici către ecran. Doamne sfinte, Vincent, nici măcar treizeci de ani nu au!

— Maria! țipă Benjamin, roșu la față, strângându-și mai bine halatul de baie pe corp. Facem o chestie!

Vincent se dădu pe spate pe scaun și închise ochii. Nu vor ajunge mai departe azi.

— Oricum, masa e gata, spuse Maria cu amărăciune. Când sunteți gata cu site-ul vostru de

dating.

— Deci ați băut ciocolată caldă exact înainte de masă? întrebă Vincent ridicând sprânceana cu subînțeles.

Maria se holbă furioasă la el, fără să spună nimic. Știau amândoi că Aston o avea pe mama sa la degetul mic. Dar asta era valabil în ambele direcții, Vincent nu avusese niciodată o relație atât de apropiată cu Benjamin sau Rebecka, cum avea soția lui cu Aston.

— Așa era și înainte? întrebă Benjamin după ce plecă Maria. Când v-ați cunoscut?

— Eu cred că nu conștientizează asta, spuse Vincent.

— Probabil vrea să fie iubitoare și tolerantă, de fapt. Doar vezi cât de grijulie e cu Aston. Cel mai adesea, în orice caz. Dar pare că mai mult de-atât nu poate.

— Petrece prea mult timp să-și dea în tarot cu pendulul, pufni Benjamin. Mama râde de fiecare dată când îi povestesc.

— Ai putea să încerci să fii amabil. Ea nu are intenții rele.

Benjamin aprobă dând din cap și se întoarse la computer, cu mâinile pe tastatură. Vincent se ridică să plece.

— Încă un lucru, tată. Data crimelor. Ora exactă. Ai încercat să le traduci în altceva? Litere, de exemplu?

Vincent dădu din cap afirmativ. Se gândise deja la asta. Crezuse că a găsit ceva când realizase că prima crimă, cea asupra lui Agnes, se petrecuse pe 13 ianuarie la ora 14. Asta se putea traduce în a treisprezecea, prima și a paisprezecea literă a alfabetului, ceea ce dădea cuvântul M-A-N. Deci bărbat. Era ciudat, fiindcă Agnes era femeie. Se gândise dacă ucigașul în vreun fel voise să spună ceva despre identitatea de sex. Dar era o concluzie scremută și fusese îngropată de crima asupra Tuvei, datată pe 20 februarie ora 15. Cifrele 20–2–

15 dădeau T-B-O în litere. Cea mai apropiată chestie care îi venise în cap fusese *To Be Ordered. Turbo. To Be honest.* Nu avea niciun sens.

— Da, dar nu a dus la nimic, spuse el.

— OK, testez mai departe. Încerc să traduc binar să văd ce iese. Toate cifrele sunt palindromuri, dar în diferite sisteme. Cine știe, poate există vreun șir de cifre din care fac parte 13–1–14–20–2–15 și care ne poate da ceva. Pot fi și coordonatele unui loc. Ca o hartă.

— Sună logic, zise Vincent.

Nu-l lăsa inima să-i înăbușe entuziasmul fiului spunându-i că ei deja testaseră și aceste posibilități. Și încă aproximativ un milion.

— O să fiu plătit pentru asta sau…?

— Apropo de hartă, după părerea mea ar trebui să încetezi să mai stai treaz noaptea să te uiți la *National Treasure,* zis el cu un zâmbet pieziș și se ridică. Tu testează acolo mai departe. Dar mai întâi hai să mâncăm. Altminteri, Maria va fi foarte dezamăgită.

— Sigur. Dar cum spuneam. Briciul lui Occam.

— Aluzia ta a fost comunicată cu toată claritatea dorită, spuse Vincent. Dar tu nu l-ai văzut pe Daniel de la cafenea. Nici măcar nu era în stare să șteargă o tejghea. Nu zic că nu e suspect. Chiar acum pare extrem de implicat, dar nu va vorbi nimic. Și în cazul ăsta există mai multe în spate. Asta trebuie noi să găsim.

Când Vincent ieși pe ușă, Benjamin își pusese deja căștile la loc pe urechi și revenise la *Path of Exile.* El își stăpâni un impuls de a-l trage de păr pe fiul său. Vincent știa că n-are rost să-i reamintească de cină.

Kvibille 1982

Jane se opri în pragul ușii de la bucătărie. Frățiorul stătea în pijama la masa din bucătărie și mânca lapte bătut. Mirosea a căpșune de la intrare și cantitatea de dulceață care ajunsese pe mușamaua portocalie scotea la iveală faptul că își pregătise singur micul dejun. În timp ce mesteca, bătea foarte preocupat un joc de cărți jerpelit. Jumătate din cărți ajunsese pe podea. Ea nu se putu abține să zâmbească. Probabil un nou truc de magie care încă nu ieșea cum voia el.

Mama stătea lângă el, în continuare în halat de baie și cu capul îngropat în mâini, pe masă. Zâmbetul lui Jane dispăru. Astăzi nu era una din zilele bune ale mamei.

Începu să tremure când o briză răcoroasă de dimineață îi atinse picioarele goale și își trase marginea de jos a tricoului, într-o încercare de a-și acoperi coapsele. Fereastra trebuie că a fost deschisă toată noaptea. Întrebarea era dacă mama dormise la masa din bucătărie. N-ar fi prima oară.

— Vino, spuse ea încet și-i făcu semn cu mâna frățiorului său.

Până una-alta, mama nu scosese o vorbă, dar ea știa că nu e decât o chestiune de timp până va reveni la normal. Frățiorul ei nu trebuia să audă acel discurs despre cum nu mai vrea ea să trăiască, despre cum nu e bună de nimic și despre cum nici măcar nu poate păstra o relație sau un căcat de serviciu. La acea bucată din lumea adulților, el nu trebuia încă să fie părtaș. Mama era în continuare cea mai bună prietenă a lui. Se întâmpla ca Jane să fie invidioasă pe el din această cauză, dar asta era diferența dintre a împlini curând șaisprezece ani și de a fi în continuare un copil. Ea avea o responsabilitate, chiar dacă nu o ceruse niciodată. Cel puțin, încă o săptămână.

— Am încercat să fac sendvișurile triunghi ale mamei, la prăjitor, dar s-au rupt, spuse frățiorul ei nefericit.

— E OK. Haide. Mama trebuie să se odihnească un pic. Știi că ea uneori obosește.

— N-am vrut s-o trezesc, spuse el și răzui laptele bătut de pe fundul farfuriei. Pe urmă o puse pe blatul de lucru din bucătărie, printre restul vaselor, și se duse la Jane.

Mama nu se mișcă.

— Ai găsit un truc nou cu cărțile? întrebă ea, în timp ce îl scotea din bucătărie.

— Da, dar nu e gata încă, spuse el.

— Poate suni trioul de fete, să vezi dacă vor să se joace cu tine?

Fratele ei oftă.

— Le cheamă de fapt Malla, Sickan și Lotta, spuse el. La cum o spui tu, sună de parcă ar fi o gașcă toantă de detective. Și azi ele nu sunt acasă.

— Și eu sunt singură azi, spuse ea. Dar așa sunt, evident, mereu. Tu măcar ai prietenii tăi aici. Mie îmi lipsesc cei trei T din oraș.

Ea văzu că el nu s-a prins.

— Teatru, Tivoli și Trafic, continuă ea. Cei trei prieteni ai mei din oraș. Niciunul din ei nu e aici.

— Dar, oooh, gemu frățiorul. Acum încerci doar să pari adultă. Erai doar puțin mai mare decât sunt eu acum când tu și mama v-ați mutat aici. La câte piese de teatru ai mers până atunci? Și dacă vrei trafic, sunt suficiente camioane în fața fabricii de lactate. Trei de T, ha, ha. Chestia asta cred că ai citit-o în vreo carte.

— Poate, spuse ea. Dar tot îmi lipsesc.

Ea făcu o pauză și scoase din buzunar un obiect plat din plastic.

— Dacă tot suntem singuri azi, am o provocare pentru tine.

Frățiorului îi luciră ochii. Iubea provocările ei.

Jane îi întinse cadrul mic de plastic. În el se aflau cincisprezece pătrate din plastic mai mici,

numerotate de la 1 la 15. Acolo unde trebuia să fie al șaisprezecelea, era gol. În acest fel, celelalte bucăți puteau fi mutate peste tot în ramă, pentru a schimba ordinea numerelor.

— Bagatelă, spuse frățiorul dezamăgit când văzu puzzle-ul cu cifre. Mai nou, rezolv foarte repede chestii de-astea.

— N-am spus care e provocarea, zise ea. Trebuie să pui toate cifrele în ordine, în afară de ultimele două, paisprezece și cincisprezece, care trebuie să schimbe locul între ele.

Frățiorul luă puzzle-ul și-l cercetă.

— Simplu, spuse el și urcă în grabă scara spre camera lui.

Ea se uită după el cu un junghi de mustrări de conștiință. Fusese cam răutăcioasă. Dar trebuia să vorbească în liniște cu mama. O să-l ia din cameră peste o oră. Scările scârțâiră tare când urcă frățiorul, dar acum nu mai conta dacă se trezea mama. Era chiar bine.

Jane se întoarse în bucătărie. Mama își îndreptase spatele, dar avea în continuare fața ascunsă în mâini. Părul îi atârna lins și nespălat, iar cordonul halatului de baie se desfăcuse. Jane simți cum se umple de compasiune și dispreț în același timp. Nu era vina mamei că sentimentele ei se dădeau în carusel fără să se poată opri. Chiar nu era. Jane știa că există ceva ce se numește factor de risc genetic pe care nu-l puteai influența și pe care aparent mama sa îl avea.

Împrumutase o carte de psihiatrie de la Barbro, asistenta medicală de la școală, sub pretextul că era pentru un proiect. În cartea aceea scria și despre tratamente medicamentoase. Cum ar fi litiul. Dar mama nu lua pastile. Ea nici măcar nu știa că e bolnavă. Asta făcea din Jane o prizonieră, chiar dacă nu era cu intenție. Ea trebuia să fie pregătită mereu. Ori să-și protejeze fratele. Ori să aibă grijă de mama. De parcă n-ar fi avut o viață a ei.

Dar avea de gând să înceapă una.

Jane se așeză la masa din bucătărie și avu grijă să evite petele de dulceață.

— Vrei să iei micul dejun, mamă?

Chiar trebuiau să vorbească. Dar ea știa deja că asta nu se va întâmpla nici în această zi.

Recepția Palatului Poliției era plină de elevi. Păreau să fie la liceu. Mina înțelese că era o vizită de studiu, treizeci de adolescenți de șaptesprezece ani n-ar fi intrat acolo doar fiindcă era frig afară. Ei obișnuiau să se întâlnească la 7-Eleven, o stradă mai încolo, ceea ce era foarte OK din partea ei, chiar dacă asta probabil îl enerva pe managerul magazinului. Dar azi erau aici, exact când ea și-ar fi dorit cel mai puțin. Un profesor împărțea elevilor ecusoane de vizitator și încerca în zadar să-i facă să le prindă la nivelul pieptului.

— Hai, bă, *agibe,* ia uite, aici sunt, strigă cineva care aparent era Tipul Cool al clasei și care fu răsplătit cu râsetele prietenilor.

Nu știa cum va reacționa Vincent când va fi nevoit să se strecoare prin hoarda de hormoni adolescentini. Dacă îl vor recunoaște nu era sigur că el va aprecia asta. Dar nu avea cum să-l bage pe o ușă laterală. Nici nu avea vreo posibilitate să-l ajute să treacă pe lângă marea de oameni. Se simțea murdară doar uitându-se la acei tineri. Cu mănuși poate. Și vizieră. Deși, preferabil, nici măcar atunci.

Se afla la o distanță sigură, de cealaltă parte a barierelor, dar se convinse pe ea însăși că mirosul de transpirație de adolescent se simte până acolo și se așterne asupra ei, ca o pojghiță. Vincent nu avea decât să se descurce singur. Poliției sigur nu-i strica puțină strălucire de vedetă. Chiar dacă era vorba despre un cititor de gânduri în vârstă de 47 de ani.

Vincent apăru de partea cealaltă a mării de elevi și făcu ochii mari când văzu atâția adolescenți. Pe urmă își făcu drum prin mulțime, cu capul plecat.

— Ei, Vincent! strigă cineva.

Mina era impresionată. Oricum nu fusese sigură dacă ei ar recunoaște pe cineva care nu e vedetă pe TikTok.

— *Shit,* Vincent, ești polițist de gânduri acum? strigă Tipul Cool. Deci n-avem nicio șansă!

Vincent se opri și căută să-l privească în ochi pe Tipul Cool.

— Exact, spuse el tare și zâmbi cu subînțeles. Am luat-o pe mama ta chiar azi-dimineață.

Tipul Cool rămase cu gura căscată. Pe urmă explodă de râs și-i oferi lui Vincent un *fist bump.* Mina zâmbi în sinea ei. Persoana privată Vincent Walder avea provocări sociale evidente. Ca să nu spunem handicap. Dar asta nu se întâmpla clar în rolul de *The Master Mentalist.*

Într-un final, trecu prin hoardă și ajunse la bariere. Îi făcu semn cu mâna și ea deschise.

Clasa de elevi din spate părea că deja l-a uitat. Profesorul ridicase vocea, încercând să primească atenția adolescenților, din nou în zadar.

— Noii polițiști sunt din ce în ce mai tineri, din câte văd, zise el.

— O să fii uimit, spuse ea. Dar tupeistul cu care tocmai ai vorbit probabil că va da la Academia de Poliție imediat ce ia bacul.

Vincent dădu din cap zâmbind și o porniră spre lift.

— Cum se face că vrei să ne vedem în Palatul Poliției? întrebă el. Credeam că prezența mea nu e apreciată aici.

— Ar trebui să mă pot întâlni cu cine vreau eu în pauza mea de prânz, nu?, spuse ea. În plus, restul grupului nu e aici. L-am dat în urmărire pe Daniel Bargabriel după vizita noastră la Fab Fika. N-a mai trecut pe acasă de când a dispărut de la cafenea, așa că Ruben a primit misiunea să meargă cu un lăcătuș la domiciliul lui Bargabriel. Pe care Ruben insistă evident să-l numească Gargamel.

Ajunseră în dreptul liftului, unde mai așteptau trei persoane. Fără să se oprească, Mina vira spre scări. N-avea de gând în veci să se înghesuie cu atâta lume în cutia aceea cu bacterii, existau totuși niște limite.

— Bargabriel înseamnă fiul lui Gabriel, spuse Vincent, care avu un impuls să se oprească, dar se corectă și continuă să urce după ea. Ruben înseamnă în principiu doar fiu. Așa să-i transmiți. Apropo, unde ne ducem?

— Doar să-mi iau portofelul din birou, mă gândeam să ne ducem să mâncăm de prânz, spuse ea.

Mina urca scara cu pași vioi în timp ce vorbea.

— Ruben e convins că Daniel e făptașul nostru, că toată chestia e un fel de dramă de triunghi romantic. Sau, cum a spus-o el atât de virtuos, „prea multe teorii despre criminali în serie și ceasuri și cifre romane și căcat, Daniel le futea, practic, pe amândouă”. Ne-a atras atenția că atunci când ai experiență îndelungată în meserie, așa ca el, știi că soluțiile simple sunt mereu cele corecte.

— Despre cât de îndelungată experiență vorbim? spuse Vincent ușor cu sufletul la gură, bine că nu urca zilnic scările din Palatul Poliției.

— A făcut Academia de Poliție un an după mine.

Râsul lui Vincent făcu ecou în casa scărilor.

— Deci m-am înșelat în toate privințele, cu alte cuvinte. Ceilalți ce spun? Și chiar trebuie să urci câte două trepte?

— Scuze. Îți trebuie baston?

— Nu uita că de creierul meu ești tu impresionată, spuse el. Nu de fizicul meu de elită. Câte etaje mai avem?

— Două. Mai bine te odihnești puțin, tataie.

Vincent se opri și se sprijini de perete.

Mina se întoarse câteva trepte și se așeză lângă el, sprijinită și ea de perete.

— Nici ceilalți nu sunt convinși, spuse ea. Vedem multe chestii ciudate, care la final se dovedesc a fi doar simple ciudățenii. Fără să însemne ceva.

— Eu nu sunt de acord. Eu sunt din ce în ce mai sigur că e o numărătoare inversă. Daniel ne poate

asigura intrarea. Dar nu mi s-a părut criminal. Chestia asta nu s-a terminat nici pe departe.

Vincent se așeză pe scară și ea i se alătură.

— Păcat că nu sunt camere de supraveghere la cafeneaua unde a fost văzută ultima oară Tuva. Și nici n-a venit vreun martor care s-o fi văzut altundeva. Aș fi vrut să văd cine a venit și a intrat în ziua în care a dispărut ea. Și câteva zile înainte. La naiba.

— Cafeneaua poate că n-avea camere, dar…

Vincent își strânse sprâncenele de atâta concentrare.

— Îți aduci aminte cum arăta în jurul cafenelei? Vreun detaliu?

Privirea lui era concentrată pe ceva care nu era acolo. Ochii se mișcau înainte și înapoi, de parcă se uita în jur, și continuă să vorbească.

— 7-Eleven, ușa de la intrare ca de obicei pe colțul clădirii. Bancă rotundă în jurul unui copac. Loc de parcare de biciclete arhiplin. Două restaurante. Mai multă lume la unul din ele, celălalt aproape gol. Toneta cu mâncare. Cinci persoane la coadă. Și pe cealaltă parte a străzii… Da. Era un sediu de bancă vizavi. Sunt aproape sigur că era Nordea. Ei au în principiu o securitate ridicată. Cu puțin noroc…

— Ești un geniu, spuse Mina și i se lumină fața. Julia îl poate ruga pe Christer să facă rost de filmele de la camerele de supraveghere de la Nordea, el are ochi pentru așa ceva.

— Christer? întrebă Vincent uimit.

Mina zâmbi.

— Dar am încercat să spun asta. Îmi dau seama că grupul nostru poate că nu are chiar aura unei trupe de elită. Dar fiecare are părțile lui forte. A lui Christer e că are o abilitate sinistră să vadă tipare acolo unde nimeni altcineva nu le vede.

— Mă regăsesc aici, mormăi Vincent.

— Deci speranța mea e că el poate va observa dacă iese ceva în evidență, continuă ea. Cineva

care e acolo prea des. Care poate vine regulat și care apoi nu o mai face. Da, nu știu. Dar tocmai la așa ceva e bun Christer. Când ceva arată doar a pată de cerneală pentru majoritatea, el vede un fluture.

Vincent aprobă dând din cap.

— Două etaje ziceai? spuse el brusc și zâmbi tachinând-o. Rămâi superdatoare.

Se ridică și o luă la fugă pe scări. Dispăru din câmpul vizual când trecu de următorul palier. Ea îl auzi continuând în sus, urcând câte două trepte deodată. Nu era nimic în neregulă cu condiția lui fizică. Intenționat o făcuse să se așeze jos, lângă el. Iar ea intrase în joc.

— Vincent?

Niciun răspuns. El era mult prea sus. Mina băgă mâinile în buzunare și simți un obiect pătrat într-unul din ele. Portofelul. Uitase complet că-l luase la ea. Se uită în sus pe casa scărilor și zâmbi ușor în sinea ei. Trebuia pur și simplu să aștepte până se întoarce Vincent.

Casa mică din Upplands Väsby îi amintea lui Christer de casa mamei sale. Interior dichisit, decorații mici peste tot, perdele frumos călcate, suprafețe bine șterse. Un ceas care ticăia zgomotos în sufragerie. Două fotolii tocite și o canapea pe care abia părea să fi stat cineva. O canapea bună. Prea bună pentru a fi folosită. A mamei sale fusese verde cu flori mov. În zilele însorite, mama lui punea deasupra un cearșaf, pentru ca husa canapelei să nu se decoloreze de la soare.

— Vrei cafea?

Märta, bunica victimei, se uită la el implorând. El n-avea niciun chef de cafea. Cafeaua îl făcea insuportabil de voios. Iar el nu agrea acea limpezime pe care o dădea gândurilor, i se părea mult mai plăcut să fie învăluit într-o ceață de oboseală. Dar în același timp știa că munca necesita cafea. Rudele victimelor se simțeau mai în siguranță datorită familiarității gestului de a-i servi cafea proaspătă. Vorbeau mai ușor atunci. Iar el putea foarte bine să ia doar câteva înghițituri. Dacă avea noroc, poate era însoțită și de ceva dulce.

— Cu mare plăcere o cafea, mulțumesc, spuse el și se uită în bucătărie.

Gunnar stătea deja la masă. Cu privirea în jos. Nu părea chiar prezent, ceva ce Christer văzuse de atâtea ori la rudele victimelor. Acea primă fază, când ceea ce se întâmplase nu se așezase încă, ci atârna în continuare la granița dintre real și ireal. În timp, avea să se așeze.

Bucătăria era plăcută. Acest cuvânt o descria cel mai bine. Perdele cu imprimeu cu merișoare mici. O mușama asortată. Begonii mici la fereastră. Crenguțe de răchită puse într-o vază pe masă, ca decor de Paște. Într-o ramă, un desen în tuș al unei păsări. Un șoim, bănuia Christer.

— Maiestuos.

El arătă cu degetul la tablou. Tăcerea din cameră începea să i se furișeze sub piele, dar nu voia să

înceapă cu întrebările până nu se așeza Märta, după ce aducea cafeaua.

— Șoim călător, spuse Gunnar înăbușit și își ridică privirea pentru a se uita la desen. Pasărea provinciei Halland. Fabricile de bere Falcon, le știi. E unul dintre cele mai rapide animale din lume, poate să ajungă până la 320 de kilometri pe oră când plonjează. E un vânător fantastic. Poate vedea un porumbel de la o distanță de opt kilometri.

— Te pricepi la păsări, spuse Christer fără entuziasm în glas.

Îi era greu să mimeze vreun interes pentru orătănii. De fapt, lui nu-i plăcea niciun animal. Ele doar dispăreau și mureau. Când era mic primise un pisoi de la unchiul său. Îl iubise pe pisoiul ăla. Dar într-o zi, când se întorsese de la școală, dispăruse. Mama i-a spus că trebuie că el a lăsat ușa deschisă și că pisoiul a fugit. Plânsese mai multe săptămâni. Doi ani mai târziu primise un iepure de la unul din iubiții mamei. Și, destul de ciudat, același lucru s-a întâmplat și cu el. De atunci începuse să controleze cu atenție dacă a închis ușile în urma lui. Și înțelesese că nu merita să se lege de ceva. Fie el om sau animal.

— Sunt ornitolog semiprofesionst în timpul liber, spuse Gunnar cu o fărâmă de energie. De mulți ani. Am văzut 432 de specii de păsări. Îl urmez îndeaproape pe Bertil Svensson din Scania. El a văzut 459 de specii.

— Și câte sunt cu totul? întrebă Christer uluit.

El nu înțelegea nici în ruptul capului plăcerea de a alerga de colo-colo prin păduri și pe câmpii cu binoclul, urmărind păsările.

— 507, spuse Gunnar și tăcu.

Christer nu știa cât mai putea să pălăvrăgească despre păsări. Spre ușurarea lui, Märta veni cu cafeaua. Și cu o farfurie cu fursecuri de ovăz. Se așeză pe un scaun lângă soțul ei.

— Trebuie să pun mai multe întrebări despre Tuva, spuse el cât de blând putu. Despre viața ei. Dar mai întâi mă întreb de ce voi ați dat-o dispărută și nu părinții ei.

Märta îi aruncă o privire chinuită lui Gunnar.

— Părinții Tuvei, deci fiul nostru Carl și soția sa, Marie, s-au mutat într-o căsuță în Franța când Tuva avea șaisprezece ani, la bătrânețe, cum au spus ei, pufni ea. De fapt, sunt tineri. Nu s-au mai întors de atunci. Tuva a rămas singură. Iar tatăl lui Linus a dispărut imediat ce-a venit Linus pe lume. Ea n-a avut noroc de familie, Dumnezeu știe de ce. Dar l-a avut pe Linus. Minunatul Linus. Și ne avea pe noi. Ea și Linus ne-au avut întotdeauna pe noi. Ne descurcăm cum putem.

Märta pipăia mugurii de răchită din vază, în timp ce Christer aproba din cap și nota în tăcere în carnetul său.

— Spuneți-mi mai multe despre tatăl lui Linus, aș vrea și datele de contact pentru mama și tatăl Tuvei. Dar mai întâi aș vrea să știu de ce ați așteptat atât de mult ca s-o dați dispărută. Ceva legat de o călătorie?

Gunnar se uită la Märta cu luciri noi în privire.

— Tuva e activistă de mediu, zise el.

— Deci cum, se așază pe jos în intersecții, în semn de protest? întrebă Christer.

El nu reuși să ascundă cât de puțin impresionat era.

— Greenpeace, spuse Märta cu severitate în glas.

— O, drace. *Old school.*

Sprâncenele lui Christer se ridicară de uimire.

— Nu credeam că se mai ocupă cineva cu așa ceva. Să împiedice vânătoarea de balene și din astea?

— Și din astea. Tuva e foarte activă. Asta, da, asta o are de la noi.

Märta îl mângâie ușor pe Gunnar pe brat.

— Și noi am fost foarte activi în mișcare în anii 1970. Înainte de a îmbătrâni.

Christer încercă să-și imagineze cuplul bătrân asediind o platformă norvegiană de foraj petrolier în marea furtunoasă. Cincizeci de ani înainte să aibă ca interese șoimii călători și crengile de salcie. Spre uimirea sa, descoperi că poate face asta. Gunnar și Märta erau un cuplu pricăjit astăzi, dar era clar că ardea un foc undeva în ei. Nu fiindcă activismul acela avea vreo importanță, evident. Oricum, toată lumea va muri. Stratul de ozon se va subția. Ghețurile se vor topi. Un virus mortal se va răspândi dintr-o nenorocită de piață agroalimentară din China. Pământul se va prăbuși. N-aveai cum să schimbi asta.

— Tuva trebuia să plece la o acțiune, spuse Gunnar. În asemenea cazuri e plecată două-trei săptămâni și nu ținem mereu legătura cu ea, pentru că acțiunea poate fi secretă. Sau în mijlocul mării. Deci la început n-am considerat-o dispărută.

— Dar Linus? întrebă Christer.

— Linus e obișnuit. El are camera lui aici la noi. Altminteri, Tuva e un părinte foarte prezent, dar ea vede implicarea ei în problemele de mediu ca pe un ajutor pe care-l dă viitorului lui Linus. Deci când au sunat de la grădiniță și-au spus că Tuva nu s-a dus să-l ia pe Linus, noi am crezut doar că am calculat greșit ziua, că ea a plecat deja și că noi trebuia să-l luăm pe Linus. Deci n-am considerat-o dispărută până când s-a întors vaporul. Și am aflat că n-a urcat niciodată la bord.

Vocea o trădă pe Märta și ea îl apucă pe Gunnar tare de mână.

— Știți dacă Tuva avea dușmani? întrebă Christer cât de precaut putu. A zis vreodată ceva despre un Daniel Bargabriel?

Märta și Gunnar schimbară iar priviri. După care Gunnar își îndreptă spatele. Acum avea șoimul călător de Halland exact deasupra capului

și arăta de parcă pasărea cea mare îi aterizase în creștet.

— Tuva n-a avut noroc la bărbați, zise el cu vocea tremurândă. Îl știam pe Daniel din auzite, dar ea nu voia să vorbească despre el. A zis de mai multe ori că el o să-i facă rău.

Märta îl luă de mână.

— Cât de rău i-a făcut? întrebă ea.

Christer mușcă dintr-un fursec cu ovăz pentru a nu răspunde.

Daniel îndreptă jaluzeaua trasă în jos. O deschise. O închise la loc. Nu se putea hotărî cum e mai bine, să se protejeze ca să nu se vadă înăuntru sau să vadă rapid dacă vine poliția. Dar era foarte bine să fie atent. O deschise pe jumătate și se uită la parcarea din fața ferestrei. Locuința din Märsta era de fapt a lui Josef, dar îl lăsase pe el să locuiască acolo până una-alta. Josef n-avea nevoie de ea, iar Daniel n-avea curaj să meargă acasă la el, în caz că poliția îi supraveghea apartamentul din Hornstull. De garsoniera lui Josef era imposibil ca ei să știe.

Locuința era puțin spus mobilată spartan, nu exista nici măcar un pat, doar o saltea pe jos. Nu că ar fi fost o prioritate confortul somnului chiar în acest moment. Adevărul era că Daniel nu știa când va avea curaj să adoarmă din nou. Dacă se va întâmpla vreodată.

De când părăsise apartamentul de trei camere pe care-l împărțea cu Agnes, se mutase pe la totul felul de prieteni. Locuise destul de mult la Evelyn. Dar cei care se ocupau de ancheta legată de Agnes nici măcar nu-i ceruseră noua adresă. Bineînțeles că-l țineau sub observație, asta era lesne de bănuit. Auzise chiar că polițiștii din Suedia nu erau ca aceia de acasă de la el, din Siria. Dar acești polițiști, acești polițiști *suedezi,* aproape că reușiseră să-l închidă pentru crimă.

Mai întâi nu crezuseră povestea cum că el n-avea nimic de-a face cu moartea lui Agnes. El încercase să scoată la înaintare varianta sa cea mai șarmantă, cea mai nevinovată, dar ei erau convinși că el era implicat. Cel puțin unul dintre ei crezuse că el trăsese glonțul care o ucisese. Într-un final trebuiseră totuși să-i dea drumul, fiindcă nu aveau nicio dovadă. Iar Agnes chiar fusese deprimată, în ciuda tuturor lucrurilor.

Își promisese lui însuși că va evita poliția câte zile va avea, pe cât posibil, indiferent unde s-ar

afla. Ei nu erau de încredere. Și cu toate astea, fusese neglijent. Atât de al naibii de neglijent.

Trecuse doar o lună și-un pic între momentul în care Agnes fusese găsită moartă și dispariția Tuvei. El ar fi trebuit să sune la poliție în legătură cu Tuva, nu bunicii ei. Atunci suspiciunile poate că nu ar mai fi fost îndreptate către el. Acum era prea târziu. Și dacă cei doi polițiști care-l vizitaseră la cafenea nu știau deja cine e, probabil că nu avea să dureze mult până să găsească legătura. Polițista drăguță nu lăsase impresia că s-ar fi prins de ceva, dar bărbatul ăla arăta de parcă l-ar fi recunoscut pe Daniel imediat. Bărbatul pe care-l mai văzuse, dar nu știa unde.

Întrebarea era dacă trebuia s-o sune pe Evelyn. Să-i explice ce s-a întâmplat. Ea probabil se întreabă unde-a dispărut. Și îi era atât de dor de ea, că-l durea stomacul. Nu voia nimic altceva decât să stea în bucătărie la ea și să bea vin, s-o vadă aprinzând o țigară și vorbind despre tot și nimic. Sau făcând ceva mai amuzant decât să vorbească. O vedea cu ochii minții, se gândea la cum obișnuia să-l tachineze suflându-i fum în gură când îl săruta.

Dar nu era o idee foarte bună s-o tragă și pe ea în toate astea. Trebuia să rezolve pe cont propriu. Pentru un moment îi trecuse prin cap să-l sune pe Samir. Samir trecuse prin situații mai grele decât el, intrase la pușcărie pe bune. Pentru ceva despre care el susținea că nu făcuse. Daniel nu știa adevărul, dar Samir poate avea niște ponturi.

Deși dacă poliția i-ar verifica telefonul, acea conversație n-ar arăta bine deloc. Trebuia să rezolve situația singur.

Daniel pipăi cartea de vizită din buzunar. Dacă îl căuta poliția, ceea ce presupunea că se întâmplă deja, ar arăta rău de tot dacă el ar încerca să fugă. Până una-alta, putea să vină cu scuze legate de dispariția lui, spunând că i-a fost frică. O persoană nevinovată n-ar aștepta prea mult să contacteze

poliția. Tuva era totuși colega lui de serviciu, clar că ar trebui să fie neliniștit pentru ea. Clar că ar trebui să vrea să ajute. Cel mai bun mod de a evita închisoarea era poate totuși să vină în întâmpinarea lor și să meargă singur la poliție.

În Siria, singurul mod de a evita poliția era să-ți iei picioarele la spinare și să speri că ei nu au motociclete. Dar în Suedia poate cel mai bun mod de a evita poliția era să mergi la ei? Așa cum ar proceda cineva nevinovat.

Deschise jaluzeaua.

O închise.

Pipăi iar cartea de vizită din buzunar.

Poate.

Elevii dădură năvală în curtea școlii. Mina știa exact unde să stea ca să nu fie văzută. Stilul vestimentar era în majoritatea școlilor atât de unitar de parcă s-ar fi cerut uniformă școlară. Puțini ieșeau în evidență. Dar cei care ieșeau în evidență o făceau cu atât mai mult. Era prima zi de școală după vacanța de Paște, așa că nivelul de energie printre copiii care strigau și râdeau era semnificativ mai ridicat decât în mod normal.

Ea se camufla bine, dar Mina nu avu nicio problemă s-o găsească în ceata de copii. Acum, dacă mai puteau fi numiți copii la vârsta asta. Pe jumătate copii, pe jumătate adulți. Părul negru prins într-o coadă de cal. Geacă militărească subțire, verde, și sneakeri albi. Rucsacul era un Fjäliräven Kånken bleumarin. Era frumoasă. Incredibil de frumoasă.

Mina tresări când fata se întoarse. Mina știa că nu putea fi văzută de unde stătea, pe peronul stației de metrou de suprafață Blåsut, cu vedere la intrarea în liceul Drottning Blanka. Dar ea voia să-și inducă faptul că ele se priviseră. Că se *văzuseră* una pe cealaltă. Fata părea să caute ceva, pe urmă întoarse din nou privirea în altă parte.

Mina avu doar câteva minute cu ea până dispăru. Pe ușă, în drum spre o sală de clasă, undeva în clădire. Ore de suedeză, spaniolă, mate, economie. Sau ce învăța ea.

Trenul de metrou se apropia în spatele Minei. Ea se întoarse exact când trenul intră în stație. Oamenii se uitau apatici în pământ când urcară în tren. Evitau să li se întâlnească privirile. Mina se îndreptă spre ieșirea din stație. Avea mașina parcată puțin mai încolo. Nici măcar nu i-ar trece prin cap vreodată să urce în metrou. Norul de bacterii care plutea în jurul oamenilor care se înghesuiau în vagoane era atât de gros, încât aproape că-l vedea cu ochiul liber.

Trenul plecă și o lăsă singură pe peron. Se străduia din răsputeri să nu se întoarcă să se mai uite o dată la clădirea școlii. Nu trebuia să vadă ușa închisă ca să-și amintească de zidul insurmontabil dintre ele. Simțea dorul în tot corpul.

În drum spre ieșire, trecu pe lângă un chioșc cu afișe din edițiile de seară ale ziarelor. Vindeau în continuare exemplare pe seama tragediei lui Robert cel dispărut. Noi descoperiri, senzații pe prima pagină a ziarelor. Păi cum altfel. Un nou nivel de cinism, mai degrabă. Dar ea nu se mira. Nici măcar n-avea curaj să se uite în ochii veseli și amabili ai tânărului când trecu pe lângă panourile de reclamă galbene. Lumea putea fi complet hidoasă.

Îi sună telefonul în buzunar. La început se gândi să nu răspundă, pe urmă îl scoase aruncând o ultimă privire spre școală. Discuția a fost scurtă, dar fructuoasă. Trupul lui Agnes Ceci avea să fie exhumat a doua zi.

Vincent citea cu gândul în altă parte pliantul din spătarul scaunului din față. Avionul spre Sundsvall era un ATR 72–500, conform broșurii, cu 72 de locuri pentru pasageri. Vincent numărase doar până la 30 când se urcase în avion, deci pur statistic, majoritatea nu ar trebui să aibă pe altcineva pe scaunul de alături. Dar bineînțeles că cineva se așează pe locul liber de lângă el. Cineva care, în plus, avea căști pe urechi, cu sunetul dat destul de tare cât să se audă un ritm mecanic de *back beat.*

— *All that she wants,* cânta bărbatul de alături pe ritmul muzicii.

Lui Vincent nu-i plăceau avioanele mici. Era ca și cum ai călători într-un sicriu supradimensionat. Începu să respire controlat. Trucul de a ține claustrofobia sub control era să dai o sarcină părții raționale a creierului. De preferință una grea. În felul acesta, hipocampul, acea parte care-i conducea sentimentele, nu primea resursele necesare pentru a-i induce panica. Se uită pe broșură din nou.

72 de locuri plus 30 de pasageri făceau 102. 1 era A, 2 era B, 0 putea să fie O. 102 devenea AOB. Ace of Base. Care în anul 1992 a înregistrat hitul *All that she wants.* Se uită dezamăgit pe fereastră. Uneori era prea ușor. Dar claustrofobia se ținu la distanță.

Se ducea la Sundsvall să se vadă cu Sains Bergander, cel mai de seamă constructor de iluzii scenice și recuzită pentru numere de magie din Suedia. Avea la el fotografiile pe care i le procurase Mina. Probabil ea nu avea permisiunea să-i dea lui fotografiile, fiindcă el era considerat cineva din afară, dar dacă cineva îi putea ajuta să înțeleagă lada cu săbii, acela era Sains. Vincent îl știa de mai bine de zece ani. Ceea ce Sains nu știa despre construirea iluziilor nu merita știut.

O oră mai târziu, intră în hala de așteptări a aeroportului Midlanda și se uită în jurul lui. Patru persoane stăteau și așteptau pasageri. Unul dintre ei era un bărbat de vârstă mijlocie în haine modeste. Dacă cineva l-ar fi observat măcar ar fi crezut că lucrează la primărie. Iar Vincent știa că Sains Bergander chiar asta voia. Se apropie de el și întinse mâna.

— Bună, prietene, mă bucur să te văd iar, spuse el.

Sains îi strânse mâna lui Vincent cu amândouă mâinile. Cel mai important truc de magie al iluzionistului era să se facă pe el însuși invizibil. Puțini în afară de familia lui știau că el exista, cu atât mai puțin cu ce se ocupa de fapt. Sundsvall era un oraș mic, iar Sains Bergander era mai mult decât mulțumit să fie cât mai departe de centrul atenției oamenilor.

Se urcară în Subarul Outback al lui Sains și ieșiră din parcare.

— Despre ce voiai să vorbim? zise el. Păreai foarte misterios la telefon.

— De fapt, n-am voie să-ți arăt ceea ce o să-ți arăt, spuse Vincent. Poate nici măcar să vorbesc despre asta. Dar știu că tu nu poți rezista unui secret. Și în plus, a trecut și foarte multă vreme de când nu ne-am mai văzut.

— Ai dreptate. Iar eu n-am nimic împotriva vizitelor, în ultima vreme nu se întâmplă prea des ca cineva să vină să-mi bată la ușă.

Sains viră și parcă mașina în fața unei case pe care o folosea ca atelier.

— Bun venit în însăși inima magiei, spuse el când ajunseră în fața ușii.

Vincent intră într-o încăpere care amintea de un amestec de atelier al lui Moș Crăciun și o hală de prelucrare a lemnului. Mașinării ale căror funcții doar le putea ghici erau înghesuite de-a lungul pereților, singurele pe care le recunoscu fură două fierăstraie circulare și o imprimantă 3D de mărime

industrială. Din mașinării ieșeau țevi groase, probabil pentru a aspira praful și rumegușul, dar asta nu împiedica spațiul să fie supraîncărcat cu bucăți de lemn, balamale, vopsea și bulgări de magneți subțiri aflate printre lăzile deja terminate și schelele al căror rol era neclar. Vincent se opri în fața unei plăci de lemn care era prinsă cu o frânghie din tavan. Placa atârna orizontal la nivelul capului și avea doi bolți obscen de groși înșurubați la fiecare capăt.

— Ce-i asta? se miră el.

— O chestie a mea, la care lucrez, zise Sains cu mândrie. Nu preiau comenzi pentru asta, doar ca să știi.

Se așeză în fața plăcii și întinse mâinile pe lângă cap, ca să ajungă în dreptul bolților.

— E o răstignire, zise el. Bolții intră direct prin mâini. E incredibil de realist, curg doi decilitri de sânge din fiecare rană. Am făcut chiar și o sutană călugărească la mașina de cusut, pentru cel care joacă rolul călăului. Super tare. Vrei să vezi?

Vincent dădu din cap. Se întreba ce-ar spune Mina. Iluzie sau nu, dar el personal era sătul de sânge și schilodire în această etapă din viața lui. Dar scoase mapa din plastic cu pozele trase la imprimantă, mută un teanc de cleme de metal de pe un banc de lucru și întinse imaginile.

— Ce zici despre asta? zise el.

Sains se aplecă deasupra pozelor.

— E o *Sword casket,* zise el. Sau *Sword box,* depinde cine întreabă. Dar n-ai nevoie de mine ca să-ți spun asta.

Vincent dădu din cap.

— Ai mai văzut vreuna la fel până acum? întrebă el.

— Nu, nu chiar. Cine a construit-o?

— Eu speram ca tu să-mi spui asta. A comandat cineva bucăți pentru vreo cutie de la tine, sau știi dacă vreun alt producător a vândut una de curând? Poate doar o schiță?

Sains pufni și arătă cu degetul la poze.

— Tu crezi că eu aș permite o asemenea lucrătură neglijentă? Rușine, Vincent. Tu știi că eu fac doar ce-i mai bun. Și niciunul dintre ceilalți constructori pe care-i cunosc eu n-ar da drumul pe piață la ceva construit atât de stângaci.

— Deci e pur și simplu făcută de cineva, acasă?

— Mmm, nu, nici așa simplu nu e. Când vine vorba de schițe, nu e așa ușor cum s-ar crede.

— Ce vrei să spui?

Sains se duse la un corp de bibliotecă și căută ceva. După câteva momente se întoarse cu trei cărți legate cu spirală.

— Paul Osborne, *Illusion Systems,* din 1981, spuse el și le așeză în fața lui Vincent. Probabil cea mai importantă sursă pentru schițele moderne pentru iluzii. Aruncă o privire. Poți construi așa ceva?

Vincent deschise una din cărți și răsfoi înainte și înapoi printre schițe.

— Aș putea să încerc, zise el.

— Și-atunci ar ieși greșit. Cei care cumpără schițe sunt magicieni, dar pentru a le construi e mai bine să fii tâmplar de mobilă. Nu trebuie să ai doar mașinării, trebuie să înțelegi și materialele. Altfel, iluzia e prea apăsătoare. Sau încerci să înșurubezi în placaj. Sau faci altă tâmpenie. În plus, multe schițe clasice sunt intenționat desenate greșit.

Vincent ridică din sprâncene.

— De ce să vinzi schițe greșite? întrebă el.

— Pentru că poți publica o iluzie și cere drepturi de autor, având grijă în același timp ca nimeni altcineva să n-o poată pune în practică. Există certuri mari printre magicienii care-și iau credit pentru creațiile altora. Modul tradițional de a-ți însuși o creație e să o publici. Dar în același timp nu vrei ca alții să-ți copieze creația proprie și să înceapă să facă același truc ca acela inventat de

tine. Toți magicienii vor să fie unici. Deci o publici, dar cu mici greșeli.

— Și ce se întâmplă dacă încerci să urmezi schițele greșite, după părerea ta?

— Pur și simplu nu merge. Pârghia nu se va deschide. Pereții nu stau prinși unul de altul. Sau orice. Ce vreau să spun e că dacă e să construiești acea iluzie, trebuie și tu să înțelegi cum să schimbi schița ca să funcționeze de fapt. Dar asta are și un efect pozitiv, fiindcă îți pui propria amprentă pe iluzie. Și altcineva o schimbă în alt fel.

Pârghia nu se va deschide. O amintire îi apăru în minte lui Vincent, dar o reprimă imediat. În schimb, începu să bată frustrat cu degetele în fotografii.

— OK, deci această ladă nu e făcută de un profesionist, spuse el. Poți să-mi spui altceva despre ea? Mai uită-te o dată, te rog.

Sains se apropie de poze, privind cu ochii întredeschiși.

— Hmm. E o poză veche? Fiindcă modelul este. Vechi, deci. Construcția s-a schimbat destul de mult, asta amintește de cele construite în anii 1960. Dar…

Sains ridică una dintre fotografii și se încruntă. După care dădu drumul pozei și-și duse mâna la gură.

— Vincent, cine a construit asta? spuse el cu voce slabă, printre degete.

— Păi eu am întrebat asta.

— Dar nu a fost folosită, nu?

Sains se sprijini de bancul de lucru. Devenise livid.

— Ce e? întrebă Vincent neliniștit.

Sains păru că-și mai revenise puțin și se întinse după una din cărți.

— Tocmai pentru *Sword box* și *Sword casket* există schițe bune, de fapt, spuse el și răsfoi până găsi ce căuta. În plus, sunt ușor de construit. Uite aici.

Arătă cu degetul la un desen din carte.

— Asistenta magicianului stă într-un mod foarte precis în cutie, raportat la găurile pentru săbii. Găurile sunt răspândite astfel încât să pară că acoperă toată partea exterioară, dar de fapt, plasarea săbiilor face ca ele să lase un spațiu perfect pentru femeia din interiorul lăzii, atâta vreme cât ea nu se mișcă din loc. Sunt unii care au dus asta la niveluri extreme, un magician din Germania se pare că i-a rupt unei asistente șapte coaste plus maxilarul, în timpul unei reprezentații acum câțiva ani. E pe Youtube. Există însă întotdeauna *un spațiu* pentru asistenta din cutie. Dar Vincent…

Sains ridică una din fotografiile aduse de Vincent și arătă ceea ce era evident.

— În această ladă nu există un asemenea spațiu. Dacă cineva ar sta în lada asta ar fi perforat de săbii. Nu ai pe unde să scapi. Și totuși… totuși văd că au pornit de la o schiță corectă, chiar dacă e veche. Doar că au îndepărtat… chiar iluzia.

Sains se holba la el.

— Vincent. *Ce* e asta?

— Asta, prietene, exact asta vreau să știu și eu.

Să te uiți la filmele camerelor de supraveghere era aproximativ la fel de plictisitor cu a te uita la cum se usucă vopseaua. Christer clipea des. Începuse să se însereze afară, iar birourile se goleau tot mai mult de lume. Nu era niciodată pustiu, mereu era câte cineva acolo, dar numărul angajaților scădea considerabil seara și noaptea. Oamenii voiau să se ducă acasă la familiile lor. Un asemenea motiv Christer nu avea, dar tot ar fi vrut s-o ia spre casă cât mai curând. El era obișnuit cu singurătatea. O acceptase.

Obținuse filmările de pe camerele de supraveghere pentru cele trei zile de dinaintea dispariției Tuvei din iarnă. Ceea ce era ciudat, de fapt, pentru că asemenea material nu putea fi păstrat decât douăzeci și patru de ore și, prin urmare, trebuia să fi fost șters de mult, fapt subliniat de cei de la bancă atunci când îi contactase. Dar când le spusese pentru ce îi trebuie filmările, ei descoperiseră, cu o uimire jucată, că un tehnician IT probabil că nu fusese atent și păstrase din greșeală tot materialul pe un server. Puteau să aibă ce scuză voiau ei. Nimeni nu se bucura mai mult ca el că acele filmări existau.

Cel puțin înainte de a începe să se uite la materialul monoton. Camera era evident îndreptată spre intrarea în bancă, dar se vedea și cafeneaua de peste drum. Ghinionul era însă că ușa în sine nu se vedea, fiindcă era în afara razei camerei. Dar vedea trotuarul, șoseaua și chiar și o bucățică dinăuntrul cafenelei, prin geamurile mari de sticlă. Majoritatea celor care trecuseră prin cadru nu erau singuri. Erau cupluri care râdeau. Doi moși care păreau să se certe pe ceva. O femeie în vârstă cu un copil, probabil o bunică cu nepoțelul.

Două femei, fiecare cu câte un chihuahua. Nu înțelesese niciodată trendul cu javrele alea mici. Șobolani în lesă, așa îi vedea el.

Christer mai luă câteva înghițituri de cafea. Se strâmbă. Rece. Bineînțeles că era rece. Viața îi servea rareori cafea fierbinte.

Continuă să se uite. Un bărbat singur pe care-l văzuse bând cafea dincolo de geamurile de sticlă mergea pe trotuar. Părea că tocmai ieșise din cafenea. Christer se aplecă mai spre ecran. Era ceva cunoscut la acel bărbat. Imaginea era pixelată și era practic imposibil să deosebească trăsături faciale. Bărbatul șchiopăta ușor și chestia asta îl intriga puțin pe Christer. Dar nu putu cu niciun chip să găsească mai multe informații legat de asta nici în cele mai ascunse cotloane ale creierului. Mersul era atât de familiar, dar cu cât bâjbâia mai mult după informație, cu atât aceasta se îndepărta mai tare.

Uneori, când nu găsea direct lucrurile sau când bâjbâia după vreun cuvânt pe care știa că ar trebui să-l cunoască, devenea neliniștit. Mama lui murise de demență și fusese un lung drum al zilei către noapte, care se derulase pe parcursul a aproape un deceniu. Nu era o soartă pe care Christer și-o dorea. Marea lui groază era ca un tinerel de douăzeci de ani fleșcăind gumă de mestecat să-i schimbe scutecele și să-l șteargă la fund. Așa că, pentru a fi sigur, pusese bine un cartuș într-o cutie în care mama lui își ținuse bijuteriile bune. Era acolo. Și aștepta ziua în care se va face util. O moarte rapidă. Și demnă.

El derulă în urmă și se uită din nou la bărbatul care șchiopăta ușor. Nu. Memoria nu voia să-i fie de niciun ajutor. Christer oftă, închise documentul, se ridică și-și luă geaca. Era suficient pentru această seară.

Mina avea o întrunire înainte de ora la care trebuia să fie la serviciu. Oricum era acolo devreme deseori, dar în zilele după ce o văzuse pe fată nu reușise să se arunce direct în realitatea de la birou. Avea nevoie de o escală mai întâi. Să aterizeze pe ceva moale. Se gândise să-l sune pe Vincent, dar fata era încă un secret pe care i-ar fi greu să-l explice. Atunci era mai bine să domolească sentimentul de dor cu ajutorul altui secret.

Toți apucaseră deja să se așeze când ajunse ea acolo. Se furișă înăuntru și se așeză pe unul din scaunele libere. Erau mereu prea multe scaune. Nimeni niciodată nu trebuia să simtă că nu are loc, că nu e binevenit. Ea salută din cap către Scanez și Tanti-cu-Șalul-Mov.

Fata-cu-Delfinul avea mâneca suflecată și brațul acoperit cu plastic. Un tatuaj cu cuvintele *Living on the edge* se zărea dedesubt, iar pielea din jur era roșie-vineție. Mina văzu cu ochii minții, nu se putea abține, cum bacteriile ucigașe făceau ravagii sub piele, mâncau și înaintau tot mai mult spre os, distrugeau toată materia vie. Își frecă mâinile de pantaloni, după care se ciupi discret de coapse, ca să abată gândurile. Fata-cu-Delfinul ridică o mână în semn de salut și-i zâmbi. Mina încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar păru rigid și nenatural.

Bărbatul-cu-Câinele stătea vizavi de ea, alături de Bosse. Din punct de vedere pur tehnic ar trebui să înceteze să-l mai numească Bărbatul-cu-Câinele și să-i spună Bărbatul-cu-Bosse. O femeie în scaun cu rotile stătea lângă el, iar Mina bănui că e iubita pe care o menționase el. Bosse ciuli urechile când o văzu pe Mina și înainte ca stăpânul lui să apuce să tragă lesa, el deja o luase la fugă, sări în sus cu lăbuțele pe genunchii Minei, încercând febril s-o lingă pe față. Mina se ridică panicată și începu să-și șteargă frenetic pantalonii. Măcar era uscat afară, dar tot va trebui să-i arunce. Și acum îi

ajunsese și pe mâini. Bărbatul-cu-Câinele veni alergând și trase de lesă.

— Scuze, credeam că l-am legat de piciorul scaunului.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, zise Mina rigidă. E vina mea… sunt… mi-e cam frică de câini.

— Înțeleg pe deplin, e totuși un câine mare. Dar jur că e foarte cuminte. Și aparent s-a îndrăgostit de tine. Dacă e să privim partea bună.

— O să încerc să țin minte asta, spuse ea și forță un zâmbet vag. Partea bună.

Se așeză la loc pe scaun, în timp ce Bosse fu condus înapoi la locul său. Pulsul începu încet să se așeze. Toți se uitau la ea. Ea coborî privirea. Prefera să fie invizibilă. Nu voia să fie văzută, să ocupe loc în spațiu. Nu acolo. Voia să asculte, să observe, să învețe. Până acum, nu vorbise în fața grupului nici măcar o singură dată, deși venea aici de trei ani.

Femeia din scaunul cu rotile îi zâmbi plină de compasiune. Mina se făcu că nu vede. Bosse se așezase sub scaunul stăpânului său cu capul cel mare sprijinit pe labe și ochii mari și căprui ațintiți asupra Minei. Triști, respinși, trădați.

În pauză, Mina se ținu departe de grup. Ceilalți stăteau majoritatea ori în picioare, ori pe scaune, laolaltă în grupuri mici, beau cafea, mâncau câte un fursec și vorbeau. Mina scoase telefonul, în colțul în care stătea. Deschise *Candy Crush,* nivelul douăzeci. Nenumărate ore stăteau în spatele acelui nivel, dar era relaxarea perfectă. Tot creierul se destindea când ea se holba la bomboanele colorate care se mișcau, se ștergeau, se înmulțeau. Exista un început, dar niciun sfârșit.

— Și eu vreau să-mi cer scuze pentru Bosse.

Mina tresări când auzi vocea din stânga ei.

— L-am primit adult, e un câine transferat din alt cămin și din păcate n-am reușit pe deplin să-l educăm pe cât am fi vrut de bine.

Mina ridică privirea spre femeia din scaunul cu rotile, care, scuzându-se, îi zâmbea. Oftă fără sunet și băgă telefonul în buzunar. Părea că oricum nu poate scăpa de socializare, oricât ar fi încercat. Oamenii nu erau, pur și simplu, buni la a citi semnale. Uneori visa la o lume în care oamenii au învățat să se spele pe mâini temeinic și să folosească mănuși de plastic și mască facială și în care erau amplasate peste tot panouri mari cu „păstrați distanta”.

— Chiar nu e nicio problemă, spuse ea disuasivă.

Ea spera că femeia își va lua scaunul cu rotile și va rula în altă parte. Dar femeia era tot acolo, calmă. O privea pe Mina cu un zâmbet blând. Bărbatul-cu-Câinele veni spre ele cu două pahare de cafea. Unul îl dădu femeii din scaunul cu rotile și zâmbi, scuzându-se, către Mina.

— Scuze, ție nu ți-am adus. Tu de obicei nu bei și…

— Nu, nu, e bine.

Bosse stătea cuminte, dar părea că ar fi vrut în orice moment să facă saltul către Mina și s-o lingă pe față. Ea se trase cu grijă mai în spate.

— Nu e niciun pericol, îl țin în lesă, spuse bărbatul și se așeză pe un scaun vizavi de Mina.

Ea lupta cu impulsul de a pleca de acolo. Nu voia să știe mai multe despre ei. Nu voia să știe cum îi cheamă. Nu voia să știe unde locuiesc. Nu voia să știe ce lucrează sau ce au lucrat. Nu. Voia. Să. Știe. Ei erau periculos de aproape să intre în bula ei. Ei erau străini. Ea nu voia să vorbească cu străini. Doar dacă era pentru serviciu. Dar când nu lucra, nu vedea nicio necesitate să vorbească cu oameni pe care nu-i cunoștea. Acum, sincer vorbind, ea nu vedea nicio necesitate nici în a vorbi cu oamenii pe care-i cunoștea. O listă care, apropo, era foarte scurtă. Și devenea tot mai scurtă pe măsură ce lumea se sătura ca ea să nu dea niciodată niciun semn.

— Kenneth mi-a spus că ești polițistă, zise femeia.

— Da, zise Mina scurt.

La dracu'. Nume. Ea știa de la discuțiile în grup că pe el așa îl chema, dar un nume era ceva prea personal, prea intim. Și nici nu voia să discute despre job cu străini. Deci Kenneth, la naiba, acum se gândea la el cu nume, iar ceilalți auziseră din întâmplare când vorbise cu Julia despre anchetă, fusese un accident. Nu se mai întâmplase. Nu se va mai întâmpla. Uși antifoc solide între diferitele părți din viața ei. Singurul mod în care ea știa să administreze asta. Singurul mod în care ea putea să administreze asta.

Mina se uită în jur. Nu se mai termină odată pauza? De fapt, nu trebuia să rămână la cealaltă parte a întâlnirii. Era opțional. Putea să plece oricând. Dar tăcerea deveni într-un final mult prea pătrunzătoare. Fără să se poate stăpâni, arătă cu degetul la scaunul cu rotile.

— De ce stai în scaun cu rotile? întrebă ea.

— Scolioză, spuse femeia obiectiv.

— Da, exact, da, el… Kenneth a menționat asta.

Se lăsă tăcerea din nou. Mina începu să se foiască. Îl simțea pe Bosse mai aproape acum. Era de parcă el, centimetru cu centimetru, încerca ușor să se apropie de ea. Își împinse scaunul puțin mai în spate. La o distanță suficientă cât să nu sară pe ea chestiile care mișunau în blana câinelui. Tăcerea se așternuse peste ei ca o pătură udă, iar Mina lua din nou în calcul posibilitatea de a pleca de acolo. Sau măcar de a schimba locul. Putea să folosească drept scuză o întrebare despre tatuaj adresată Fetei-cu-Delfinul. Dar prefera să nu ajungă în apropierea acelui braț.

Îi bâzâi telefonul și-l scoase recunoscătoare din buzunar. Citi, se gândi, scrise repede un mesaj și-l trimise. Când își ridică privirea, văzu că Kenneth și soția lui o studiau cu fețe curioase. Ea se ridică și-și luă geaca de pe spătarul scaunului.

— Scuze, mă cheamă la serviciu. Mă bucur că ne-am întâlnit.

Dădu din cap spre femeia din scaunul cu rotile. Bosse o urmă dezamăgit cu privirea când trecu grăbită pe lângă el. Ea trecu pe lângă toaletă în drum spre ieșire, dar se abținu intenționat să intre să se spele pe mâini. Trebuia să iasă de acolo cu mai multe bacterii decât atunci când intrase. Avea șervețele umede în mașină. Și gel dezinfectant. Era suficient.

Christer oftă. Încă niște ore de holbat fără rost la filmările de pe camerele de supraveghere de la Nordea. Mai avea puțin și termina de văzut tot materialul pe care-l primise, trei zile și trei nopți care se terminau exact după ora la care știau că Tuva ieșise pe ușă și dispăruse. Spre ceea ce ei știau acum că fusese moartea ei. Dar camera nu surprinsese nicio dubă dramatică, neagră, care ar fi putut-o răpi, niciun agresor mascat care să vină brusc în fugă. Niciun monstru. Nimic care să iasă în evidență.

Nu găsise nimic de valoare. Ceva la bărbatul care șchiopăta, care revenise pe filmare, îl rodea totuși în continuare, dar nu putea face mai mult decât să aștepte până una-alta. Dacă nu-ți aminteai ceva, nu-ți aminteai pur și simplu. Ce dracu', nu putea să facă vrăjitorii. Dacă asta era necesar, atunci ar fi trebuit să-l păstreze pe Vincent alături de ei.

Christer închise documentul cu supravegherea video și oftă din nou. Următoarea sarcină, sincer vorbind, nu-l atrăgea mult mai mult. După ce Agnes fusese găsită moartă, cauza fiind, așa păruse, o sinucidere, el îl sunase pe Jesper Ceci. Pe tatăl ei. Charlotte Ceci, mama, murise când Agnes era mică. Jesper se mutase în Arvika, unde își făcuse o familie nouă imediat ce Agnes se făcuse destul de mare cât să se descurce singură.

Christer avea experiența cea mai vastă în discuțiile cu rudele și de aceea el era mereu cel care le dădea vestea proastă. Colegii lui nu păreau să înțeleagă că și lui îi displăcea la fel de mult precum le displăcea lor s-o facă. Probabil că se pricepea chiar mai prost la asta decât majoritatea celorlalți. El putea să-i calmeze pe cei din jur când era necesar, dar a consola nu prea era abilitatea lui de top.

Își amintea foarte bine discuția pe care o avusese cu tatăl lui Agnes. Christer nu fusese

dintotdeauna anchetator criminalist, așa că în cariera lui apucase toate tipurile de discuții. Unii aparținători aveau o cădere nervoasă imediat ce spunea că e de la poliție. Chiar dacă suna doar în legătură cu o pisică dispărută, găsită moartă. Faptul că proprietarii de animale reacționau așa rău nu înceta să-l uimească. Ei ar trebui să știe mai bine. Dacă el învățase ceva, era că animalele dispar mereu. Alții reacționau cu furie la telefon și-l acuzau că și-a făcut prost treaba. Ca acea femeie de cincizeci de ani a cărei geantă Michael Kors fusese găsită în stare perfectă, dar fără telefonul mobil înăuntru. Până când lui i-a ajuns într-un final și a întrebat-o la ce telefon vorbește în cazul ăsta. Oamenii, ce nu era în regulă cu ei?

Dacă avea vești mai proaste de transmis, firește că aparținătorii puteau intra în stare de șoc. Era mai greu și atunci aveau nevoie de ajutor la fața locului, iar Christer se simțea lipsit de putere la celălalt capăt la firului. Problema era că nu știai niciodată când sau dacă se va întâmpla, deci era greu de împiedicat.

Jesper Ceci aparținea totuși unei alte categorii. La telefon păruse aproape… politicos. Ceea ce, firește, putea fi și asta o reacție la șoc, nu era ceva neobișnuit ca apropiații să se distanțeze emoțional, pentru a putea primi o veste tristă. Dar în cazul lui Jesper nu era vorba despre asta, după părerea lui Christer. Jesper avea o soție nouă și un fiu de cinci an în Arvika. Avusese extrem de puțin contact cu fiica sa din Stockholm de când se mutase de acolo. Când Christer sunase, Jesper vorbea despre Agnes de parcă era o rudă îndepărtată. Cineva cu care se întâlnise la o cină acum câțiva ani. Asta îi dădu lui Christer fiori.

Și acum trebuia să-l sune iar pe Jesper. Să-i aducă aminte că de fapt avusese o fiică, o fată care probabil nu-și luase zilele. Christer va trebui să pună o grămadă de întrebări la care știa că Jesper nu avea absolut niciun interes să răspundă. La

dracu'. Dar foarte bine, trebuia s-o facă și pe-asta, să se termine odată ziua. Mâine era o altă zi. De parcă ar fi mai bună.

Se ridică de la birou și deschise ușa care dădea în coridor.

Unii preferau să închidă ușa când aveau de dat telefoane neplăcute. Christer făcea invers. Faptul că vedea coridorul și asculta sunetele de acolo era o legătură foarte necesară cu restul realității. Nu pentru că *această realitate* era ceva de atârnat în bradul de Crăciun, dar… Oricum. Era mai bună decât micul lui birou. Mai mare, dacă nu altceva.

Din cauza legislației cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal, toate informațiile despre aparținătorii lui Agnes fuseseră șterse, imediat ce se prescrisese suspiciunea de crimă. Poliția avea voie în prezent să păstreze datele personale doar în activitatea de prevenire a criminalității, iar sinuciderea lui Agnes nu se încadra acolo. Până acum. Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Christer, ceea ce nimeni n-o făcea de fapt, el ar fi scos în evidență că GDPR era un mare căcat. Nu dăunase niciodată să notezi informații necesare despre oameni, nu? Nu înțelegea de ce acum brusc trebuia să fie așa de-al dracu' de secret. Dacă cineva ar vrea să-i știe ultimele patru cifre din CNP, el i le-ar spune cu mare drag. Din fericire, găsi pe Google numărul de telefon de la serviciul lui Jesper.

Făcu o căutare și găsi, pe lângă număr de telefon, și un articol proaspăt pe pagina ziarului de Arvika. Jesper era activ în partidul Sveriges Framtid, puternic influențat de partidul norvegian Fremskrittspartiet, dar și mai spre extrema dreaptă. Câștigaseră în popularitate când începuseră să se ocupe de chestiuni precum aceea că oamenii care nu plăteau impozit n-ar trebui să primească ajutor social. Ei numeau asta pe șleau o „problemă de imigrație".

Christer se uită la fotografia lui Jesper din articol. Tatăl lui Agnes îi zâmbea din ecran rece, cu părul rar pieptănat pe spate și sacou albastru pus în evidență de o eșarfă roșie la gât. Părea că tocmai ieșise cu iahtul pe mare. Jesper era în conducerea municipalității din Arvika, iar în articol era vorba despre ce schimbări locale vedea posibile în anul următor. Christer își putea imagina lejer că Jesper ar fi împărțit cu plăcere banderole dacă ar fi avut voie.

Nu avu putere să citească mai mult. În loc de asta, tastă numărul municipalității din Arvika și vorbi cu cineva de la centrală. După trei încercări i se dădu legătura corect. Jesper răspunse după primul bip.

— Termină odată, țipă el în urechea lui Christer. Ți-am zis să nu mă suni aici, nu e OK.

— Eh, bună ziua, Christer Bengtsson, de la Poliția Stockholm.

— Vai, scuze, zise Jesper pe un cu totul alt ton. Îmi cer mii de scuze. Credeam că e soția mea.

— Nu, e Christer Bengtsson, cum spuneam. Am mai vorbit o dată, mai demult, când…

— Îmi amintesc, îl întrerupse Jesper. Nu a fost o discuție care poate fi uitată prea curând.

La început, Christer fu uimit că Jesper nu vorbea în dialectul de Värmland, deși mai vorbise cu el înainte și ar fi trebuit să-și amintească asta. În plus, tocmai citise în articol că Jesper era născut în Halmstad. Memoria era scurtă uneori. Vocea din urechea lui avea un dialect clar de Halland. „Nu a fost o discuție care poate fi uitată prea curând.” Chiar că. Christer ar fi putut să jure că un bărbat ca Jesper tocmai cu asta se ocupase de atunci.

— Îmi cer scuze că sun din nou, spuse el. Dar au apărut informații noi legate de sinuciderea lui Agnes. Chestiunea e că nu mai suntem siguri că a fost o sinucidere. S-a redeschis ancheta.

De data asta fu rândul lui Jesper să amuțească.

— Ce tot încerci să spui acolo? întrebă el într-un final, pe un ton mult mai firav ca înainte.

— Credem că e posibil ca fiicei tale să i se fi luat viața, zise Christer. Trebuie să întreb dacă știi ceva despre prietenii lui Agnes, despre dușmanii ei, dacă avea datorii la cineva, dacă era implicată în activități criminale…

— Cum îndrăznești să susții că fata mea era criminală, urlă Jesper în urechea lui Christer. Încă un cuvânt neîntemeiat și te dau în judecată, și pe tine, și toată poliția din Stockholm, pentru calomnie! Scandal! Știai că au găsit-o într-un parc? În fața unui *teatru* blestemat? De parcă ar fi fost un spectacol! Eu n-am crezut niciodată că a fost sinucidere.

Era ceva fals în vocea lui Jesper. Christer se lovi cu receptorul de frunte, de frustrare. Îl sunase pe Jesper la biroul de la municipalitate. În cazul în care cineva le auzea discuția, Jesper avea nevoie să aibă spatele liber. Ar fi dat rău dacă politicianul de la Sveriges Framtid avea un copil care întrecuse măsura. Christer nu crezu nicio secundă că lui Jesper îi păsa atât de mult precum suna la telefon. El țipa doar pentru cazul în care ar auzi colegii.

— N-am vrut să fiu insensibil, spuse Christer răbdător, înțeleg că n-ai avut control asupra traiului pe care-l ducea în Stockholm, luând în calcul distanța și perioada cât nu v-ați mai văzut. Văd că ești foarte ocupat cu cariera în Arvika. Și apropo, felicitări pentru noua familie. Agnes era, până la urmă, o femeie adultă cu viața ei.

— Atenție la insinuări, zise Jesper rece ca gheața.

Dialectul moale de Halland era în contrast puternic cu tonul rece. Ceva se mișca în subconștientul lui Christer. Ceva care-i solicita atenția, un tipar pe care ar trebui să-l vadă. Dar se strecură afară imediat ce încercă să-l prindă. Îi răspunse lui Jesper la obiect.

— Nu insinuez nimic. Scopul meu principal a fost doar să informez asupra anchetei care s-a redeschis.

Jesper tăcu un moment. Părea că se mișcă, poate spre altă încăpere.

— Acel… terorist, zise Jesper cu voce joasă. Dacă aș fi în locul tău aș începe cu el.

Brusc, toată cafeaua pe care Christer o băuse în cursul zilei se scurse dintr-odată în vezica urinară.

— Despre cine vorbim acum? întrebă Christer plin de zel.

— Cel cu care locuia. Din Iran sau Siria sau ce era. Care trăiește de azi pe mâine. Nici n-ar fi avut acoperiș deasupra capului dacă lui Agnes nu i s-ar fi făcut milă de el. Cred că-și dorea al dracu' de mult să pună mâna pe apartament, să fie doar al lui.

— De ce crezi că e terorist?

Christer căută febril un pix cu care să noteze.

— Nu el personal, poate. Dar soiul lui. Ei fac orice ca să iasă în avantaj. Ai dracu' vânzători de covoare. Să-i ia viața fetei mele.

— Eu aveam impresia că erau prieteni buni, zise Christer și încetă să mai caute.

Nu era sigur că avea rost să noteze discuția.

— Agnes, prietenă cu așa ceva? zise Jesper. Niciodată. Tocmai genul ăsta de atitudine naivă a făcut să avem astăzi țara pe care-o avem. Nereglementată. Nesupravegheată. Credeam că dacă cineva pricepe asta, atunci poliția o face. Dar tu n-ai ieșit afară, în Suedia reală, așa pare. Nu ți-ar fi rușine. Să mă anunțați când îl prindeți.

Jesper închise. Christer oftă și se uită din nou la poza din ziarul de Arvika. În mod obișnuit, n-ar recomanda ca un tată să-și abandoneze fiica în ziua în care aceasta împlinește optsprezece ani. Dar fusese poate cel mai mare serviciu pe care Jesper i-l făcuse fiicei sale. Măcar fusese scutită de câțiva ani în care să asculte zilnic ce spune.

Și pe urmă murise.

Daniel Bargabriel fusese deja audiat în acest context și eliberat. Nu părea să fie vinovat. Dar Mina spusese că el fugise de la cafenea și că acum era dispărut. Nu arăta bine. Nici pe departe. Iar bunicii Tuvei povestiseră că Tuva credea că Daniel îi va face rău. La naiba.

Se așeză pe scaun și se frecă la ochi. Fusese o zi lungă. Și nu una dintre cele mai bune. Nu voia să minimalizeze destinul oribil pe care-l avuseseră Agnes și Tuva, dar toți oamenii aveau să moară, mai devreme sau mai târziu. N-aveai de unde ști niciodată cine era la rând sau când se va întâmpla. Asta era, pur și simplu. Uneori Christer își închipuia că o nălucă neagră cu coasă îi apărea în deschizătura ușii. Nu pentru că el voia neapărat să moară. Era foarte sigur că nu vrea asta. Dar ar fi frumos să existe puțină variație. Moartea. Viața. La dracu'.

Porni oftând filmarea camerei de supraveghere pe computerul din fața sa. Nu pentru că avea de gând să se uite din nou. Dar dacă rula pe ecran părea că muncește. Își împreună mâinile pe burtă, se dădu pe spate și închise ochii. Christer nu voia să fie Daniel, nu voia să-i dea lui Jesper apă la moară. Dar pentru moment, totul indica în acea direcție. Christer oftă. Chiar și un rasist putea să aibă dreptate uneori.

În Srebrenița fusese tâmplar. Crease cu mâinile sale. Moștenise meseria de la tatăl și bunicul său și era de parcă toate cunoștințele lor cumulate se înnobilaseră în el. Asta era în orice caz ceea ce bunica lui zicea mereu. Putea să se uite la o bucată de lemn și să vadă ce sălășluia în ea, ce voia, în ce *ar fi trebuit* modelată. Crease atâtea lucruri frumoase cu mâinile sale. Nu ieșise niciodată din acele mâini ceva care să nu fie exact ceea ce trebuia să fie.

Acum nu mai crea. Războiul îi luase cheful de a mai crea. Moartea îi întunecase viziunea pentru frumusețe. Acolo unde odinioară sălășluia bucuria, acum se găsea doar o aglomerare întunecată, apăsătoare, produsă de amintirea războiului. Toate relele acestuia se aflau înăuntrul lui. Toată durerea se adunase în încheieturile lui, îi făcea mâinile să înțepenească doar la gândul de a crea ceva.

Dar războiul îl lăsase cu un alt talent. Acela de a săpa. De a îngropa morții. Pierduse socoteala câți îngropase. Acum săpa gropile pentru sicrie. Oameni care erau îngropați unu câte unu. Sub tutela bisericii.

Atunci.

Atunci ei doar aruncaseră în pământ om peste om. Cei mai mulți, bărbați. Și băieți. Morminte adânci, cu oameni care erau rostogoliți în gropi ca niște animale. Sunetul de carne care ateriza pe carne. Cadavre jefuite de lucrurile de valoare, dacă existase așa ceva. Cei mai mulți nu aveau nimic care merita furat. Erau săraci. Neînsemnați.

Uneori se întreba dacă Mladić auzea zgomotul surd și greu de cadavre, de acolo din celula în care stătea acum. Probabil că nu. Sunetul a opt mii de musulmani bosniaci aruncați în gropi ar trebui să facă ecou între pereții celulei, dar probabil el stătea acolo confortabil, cu mâncare, căldură, tv. E necesară o formă specială de monstruozitate pentru a ucide opt mii de oameni.

— Salut. Ove. Eu sunt cel cu excavatorul. Instruiți-mă cum să sap.

Nikola dădu mâna cu el. Bărbatul avea vreo cincizeci de ani. Scund, chel, cu tatuaje care acopereau scalpul. *Oves minilast,* scria pe cupa mică a excavatorului. Nikola se uită bănuitor la el. În Serbia, tatuajele ar fi indicat faptul că e criminal. Și că a stat minimum zece ani în pușcărie. Era nesigur ce însemna aici, dar se hotărî să nu stea cu spatele la acel bărbat nici măcar o secundă.

— Începi să sapi stratul de la suprafață, zise Nikola. Cu grijă. Și preluăm eu și Emil când începem să ne apropiem de sicriu. De obicei sunt la o adâncime de doi-trei metri, deci nu te du mai adânc de un metru jumate, ca să fim siguri.

Bărbatul cu scalpul tatuat aprobă din cap și se duse la excavator. Nikola îl urmări, în continuare bănuitor, cu privirea.

Un bărbat și o femeie se apropiară și chiar în spatele lor erau încă o femeie și un bărbat. Cei din spate erau îmbrăcați în haine de protecție.

— Mina Dabiri, de la poliție, zise prima femeie și întinse mâna. El este Vincent Walder.

— Eu l-am adus pe Ove, zise bărbatul de lângă polițistă. E bun. Și e vecinul meu. Sau mă rog, stă în cea mai apropiată casă. Bănuiesc că v-a sunat, nu?

— E criminal? întrebă Nikola.

Era foarte bine să fie clar. Trebuie să știi cu ce oameni ai de-a face. Bărbatul se holbă la el.

— Criminal? Sunt foarte sigur că nu. De ce… cum așa…?

Nikola dădu scurt din cap, ca răspuns.

— Bun, spuse el. Pare priceput.

— Avem și tehnicieni, continuă Mina și dădu din cap spre cei doi din spate, care vor prelua sicriul imediat ce e scos.

Nikola încuviință din nou. Nu prea avea chef de vorbă, era acolo doar să-și facă treaba. Suedezii

erau mult prea vorbăreți uneori. Dădeau impresia că nu suportă tăcerea și că țin mereu s-o umple. Lui unul îi plăcea tăcerea.

Nikola și Emil făcură câțiva pași în spate ca să nu stea în calea excavatorului. Nu trebuiau să vorbească unul cu celălalt. Erau frați. Nu de sânge, dar de pe vremea în care făcuseră gropi în Srebrenița nu se dezlipiseră unul de celălalt. Amândoi pierduseră tot. Familiile lor erau undeva în mormintele comune anonime. Niciodată găsiți. Niciodată identificați.

Veniseră împreună în Suedia și împărțeau un apartament mic de două camere în Rinkeby. Nikola făcea mâncare. Emil spăla vasele. Existau. Ar fi prea mult să spunem că trăiau.

Bărbatul cu scalpul tatuat manevra cu dibăcie cupa excavatorului și primul strat de pământ fu îndepărtat cu grijă. Nikola se uita cu coada ochiului la bărbatul care venise cu polițista și la cât de atent studia procesul de excavare. Într-un fel, bărbatul îi amintea lui Nikola de fratele lui adevărat. Nermin fusese cel inteligent dintre ei doi. Când el crea cu mâinile, Nermin crea cu creierul.

Înainte de război, fratele lui fusese profesor de matematică la universitate. Lui Nikola îi era adesea dor de el. Nu înțelegea de ce el fusese cruțat, iar Nermin, de niște decenii deja, era doar oseminte.

— Ce le-ai spus tehnicienilor despre mine? o întrebă bărbatul pe femeie.

Parcă uitase că Nikola e acolo.

— Nimic, răspunse ea. Probabil că ei nu cunosc contextul exact din grupul Juliei. Așa că azi ești unul din echipă. Nu trebuie decât să intri în joc.

Nikola dădu din cap. Toți aveau secrete, chiar și aici. Prea multe secrete nu erau bune. Tocmai atunci când oamenii nu aveau încredere unul în celălalt se putea prăbuși totul. Cupa excavatorului dădu înapoi și se opri. Se deschise ușa cabinei.

— E bine așa? Sau intru mai adânc?

Nikola luă lopata în mână și se apropie de groapă. Emil îl urmă. Se uitară în jos. Aprecie distanța dintre suprafața solului și cât de adânc fusese săpat. Se uită la Emil, care aprobă dând din cap.

— Preluăm noi acum, spuse el.

Săriră în groapă și începură să sape cu lopețile. În pieptul lui se treziră amintirile unui alt pământ, unui alt mort. De acum multă vreme.

Dar în același timp, de acum.

Mereu acum.

La început nu auzi că sună telefonul. Nu până nu-i trase Maria un picior.

— N-ai de gând să răspunzi? zise ea.

El era profund absorbit de o carte despre tipare comportamentale și crize de viață legate de vârstă. Autorul relata ce opinii, valori și acțiuni erau cele mai uzuale în diferite faze ale vieții. Oamenii nu erau atât de diferiți precum credeau ei. La început cumpărase cartea pentru a-și înțelege familia. Nu voia să facă greșeala să creadă că un om de nouă ani, unul de cincisprezece, unul de nouăsprezece și unul de patruzeci gândeau la fel. Dar începuse să suspecteze că materialul pe care se baza cartea nu includea și familia lui.

De data aceasta, citea pentru a încerca să-l înțeleagă pe criminal. Prin acțiunile pe care le cunoșteau putea încerca să tragă concluzii legate de vârstă, sex și background. Dar se împotmolise când văzuse că acțiunile criminalului se contraziceau.

— Vincent? spuse Maria din nou, pe un ton iritat. Îți sună telefonul! Sau n-ai curaj să răspunzi fiindcă stau eu aici și pot auzi?

El închise cartea și se uită la mobilul care se afla pe măsuța din fața canapelei.

Numele Minei lumina pe ecran. Îl luă ca să răspundă, în timp ce Maria dădu ostentativ mai tare volumul televizorului.

— Distracție plăcută cu amanta ta, zise ea. Doar să nu-l trezești pe Aston. A avut o zi grea la școală.

El intră în camera de lucru. Ori asta, ori să concureze cu sunetul de la *Let's Dance* pe TV4 Play.

— Bună, Mina, zise el și trase ușa puțin.

— Christer a vorbit cu bunicii Tuvei, tocmai am citit raportul, spuse ea.

— Aha, și mașina merge bine?

Ce noroc că nu era un apel video. Era sigur că s-ar fi văzut pe el cât de mulțumit era de acel

comentariu.

— Foarte tare. Eu mă străduiesc aici să încerc să comunic la nivelul tău.

— Promit să tac.

El se așeză la birou și se învârti încet cu scaunul.

După cum suna, Mina vorbea cu căștile pe urechi. Evident. Sigur nu ar fi apăsat pe difuzorul telefonului pus pe o masă și nici nu l-ar fi luat din buzunar să-l pună la ureche. Nu fără să-l spele meticulos mai întâi. Întrebarea era cât țineau căștile, fiindcă și pe ele le spălase cu siguranță. Dacă i-ar cumpăra vreodată un cadou de Crăciun, atunci ar fi o pereche de *airpod*-uri, ca să aibă de rezervă.

— Christer a vorbit și cu Jesper, tatăl lui Agnes, continuă Mina. Ghici pe cine menționează toți trei?

— Daniel Bargabriel.

Își încercase norocul, dar era singurul nume pe care-l avea.

— Foarte bine, mentalistule. Sigur că sunt doar indicii vagi. Märta și Gunnar ziceau că Tuva nu îndrăznea să vorbească despre el de teamă ca el să nu-i facă rău. Jesper a susținut că Daniel voia apartamentul lui Agnes. Sigur că a zis asta din rasism, dar…

— Dar Daniel a fugit de la cafenea dintr-un motiv.

Mina amuți. Se auzeau voci pe fundal. Erau din ce în ce mai puternice, apoi slabe din nou. Ea era bineînțeles la serviciu și nimeni nu știa că-l sunase pe el. Aștepta ca ea să spună ceva. Îi plăcea să o asculte.

— Deci profilul tău ce spune? întrebă ea după ce se îndepărtară vocile de pe fundal. Are dreptate Ruben? Poate fi el?

El se gândea la ce văzuse când îl observase pe Daniel în timpul primei lor vizite la Fab Fika. Prin peretele sufrageriei, Tony Irving se auzea zicând

ceva despre un *slowfox* perfect. Maria trebuie că dăduse sunetul și mai tare când văzuse că nu se mai întoarce. Probabil va fi decapitat sau cel puțin asurzit când se va întoarce înapoi la ea. Dar asta era o posibilă problemă viitoare.

— Când ne-am întâlnit cu Daniel, el a dat semne de nervozitate, dar și că ar ascunde ceva, spuse el. Dar nimic mai mult. E posibil să devină violent dacă e presat mai tare. Dar nu am văzut niciun semn de furie reprimată. În cazul acesta, ar fi fost mai sarcastic sau cinic, ar fi marcat cu oftaturi în discuție, n-ar fi activat *orbicularis oculi*…

— Orbi… ce? îl întrerupse Mina.

— N-ar fi dat așa din ochi. Și stresul la care l-am supus noi ar fi trebuit să ducă la un fel de tic nervos al mâinilor și al feței. Nimic din astea nu s-a întâmplat. În același timp, e periculos să generalizăm de la o singură întâlnire. Doar fiindcă Daniel n-a fost agresiv cu noi nu înseamnă că nu poate fi în alte situații. Dar eu am spus și că pare a avea două fețe. Criminalul nostru. Una explozivă și agresivă, da, dar și una care planifică cu calm. Rămâne de văzut dacă Daniel le are pe ambele.

Mina înjură.

— Pare că prioritatea noastră e să-l aducem pe Daniel la poliție imediat, spuse ea. Ori e vinovat de crime. Ori e nevinovat și atunci poate avea nevoie de protecție împotriva susținătorilor partidului Sveriges Framtid. Tatăl lui Agnes are o funcție înaltă în partid și e foarte furios. El e o persoană prea publică, nu ar face ceva care să se întoarcă împotriva lui. Dar e simplu să roage pe altcineva să pună numele și poza lui Daniel pe pagina de Facebook a partidului, cu îndemnul de „a face singurul lucru corect”. S-a mai întâmplat până acum.

Vincent gemu și se mai învârti o tură cu scaunul.

— Sveriges Framtid, ce clovni, zise el. Acum o să trebuiască să avem de-a face și cu ei?

— Clovni? zise Mina. Zilele tale de naștere trebuie că au fost foarte ciudate. Ne vedem curând.

Ea închise.

El mai rămase o clipă cu telefonul în mână, în timp ce-și aduna forțele să se ducă la Maria. *Let's Dance* părea că se apropie de final, îi auzea pe prezentatori făcând rezumatul serii. Se uită la ecranul mobilului, încercă să-l facă din nou să lumineze cu numele Minei pe el. Dar rămase negru. Trase adânc aer în piept, deschise ușa și intră în sufragerie.

— Stau aici și pot s-aud tot, izbucni Maria. Iar voi faceți sex la telefon în camera de alături. Ce scârbos! Nu ți-ar fi rușine!

El se uită la soția lui. Sute de răspunsuri tăioase i se învolburau în creier, unul mai bine formulat ca altul. Unul mai rău pentru relația lor ca altul. Într-un final nu spuse absolut nimic. Dar simțea o tristețe enormă pentru unde ajunseseră.

Daniel stătuse cât de mult posibil fără să părăsească locuința din Märsta, dar acum nu mai mergea. Trebuia să cumpere mâncare. Hârtie igienică. Și să stea afară măcar puțin. Se studie în oglinda din baie. Fusese înzestrat cu niște petice jalnice de barbă, răsărite din loc în loc, și de aceea încerca mereu să fie proaspăt ras. Nicio umbră sexy în stilul Zac Efron n-ar fi putut vreodată să-i acopere obrajii. Deja vârfurile se rășchirau sălbatic. Părul, care-i stătea de obicei într-o frizură aparent spontană, dar aranjată de fapt cu mare atenție, era nespălat cam de o săptămână și-i stătea lipit de cap, ca o căciulă. Îi crescuse și se vedea la rădăcini că e șaten. Arăta ca dracu', sincer vorbind.

Ce noroc că Evelyn nu era acolo, i-ar fi zis că arată ca un om al străzii bolnav de cancer. Ea avea talentul de a spune oamenilor tocmai acel lucru care în orice situație îi călca cel mai mult pe bătătură. Îi era dor de ea mai mult ca oricând. Dar ea probabil că ar fi terminat-o cu el cât ai clipi dacă l-ar fi văzut cum arată acum. Nu l-ar mira să și miroasă urât. Întrebarea era dacă ei știau. Dacă poliția era la curent unde se afla el. Nu fusese deloc precaut. Și fusese nevoit să mintă referitor la Tuva. Sau nu să mintă neapărat, dar firește că nu spusese tot. Ceea ce se putea întoarce împotriva lui. Fusese de două ori la mustață. Nu-și permitea mai multe erori.

Daniel se uită în oglindă din nou. Pentru început, ar trebui să aibă pe el mai multe haine în afară de tricoul și chiloții pe care-i purtase în ultima vreme și pe urmă să iasă odată pe ușă. Înainte ca situația să scape total de sub control. Dar nu putea înlătura convingerea că poliția se va arunca asupra lui imediat ce va păși afară din locuință. Îi vor da o mamă de bătaie. Sau cineva o să-l vadă și-o să sune la 114 14 pentru a da indicii despre unde se află. Chipul lui va fi cu siguranță pe afișele acelea cu „Dat în urmărire", puse pe

fiecare stâlp de iluminat de la locuință până la ICA. Și asta nu fără motiv.

— Vino-ți în fire, își spuse el cu voce tare. Ei mai au și altele pe cap în afară de tine.

Dar un fapt era cert. Indiferent dacă-și făcuse asta cu mâna lui sau nu, îi era frică să iasă afară. Și îi va fi din ce în ce mai frică, pe măsură ce va trece timpul. Se privi în oglindă pentru a treia oară. Își trecu mâna peste barba rășchirată. Își privi tricoul pătat. O să-l sune pe Samir. Samir sigur poate să treacă pe la el cu haine și mâncare. Dar odată cu Samir vor veni și o grămadă de alte probleme. El va considera că e super să aibă unde să-și vândă pliculețele. Iar Josef, care avea apartamentul, sigur n-o să fie încântat. Nu, Samir nu era, în continuare, o alternativă. Daniel nu mai vorbise cu Evelyn de când fugise. Dar nu voia s-o piardă, pentru nimic în lume.

Evelyn era cea care lua hotărâri.

Nu mai putea fi cel vânat, trebuia să fie cel care ataca. Singurul mod de-a se elibera de monstru era să-l ucidă. Pentru a păstra controlul, va contacta singur poliția, înainte ca ei să-l găsească. Și trebuia să fie atât de convingător, încât ei să-l uite o bună bucată de vreme de-aici înainte. Pentru că „mereu” nu suna ca o perioadă bună.

Dădu jos cartea de vizită care era prinsă de oglindă, luă telefonul și formă numărul de pe cartea de vizită.

Cineva răspunse de la celălalt capăt, dar nu auzi exact ce spuse. Vuietul din capul lui era prea puternic, din cauza nervozității.

— Bună, spuse el. Ai trecut pe la mine pe la serviciu. Voiai să vorbim. E vorba despre Tuva. Tuva Bengtsson.

Kvibille 1982

El despături desenul pe podeaua din grajd care fusese măturată cu atenție, ca să nu se murdărească desenul. Îi luase mai multe zile să deseneze, să măsoare, să schimbe, s-o ia de la capăt, dar acum era în sfârșit gata. Se așeză pe jos lângă desen și se uită atent la fiecare detaliu, pentru a verifica dacă făcuse vreo greșeală. De multă vreme nu mai fuseseră animale în grajd, dar tot mirosea a vacă și bălegar când se întinse pe podeaua de lemn. Lui Jane mirosul i se părea foarte scârbos și refuza să pună piciorul în grajd. Dar pe el, mirosul îl făcea să se simtă în siguranță.

Era locul lui și al nimănui altcuiva. Probabil că petrecuse mai mult timp acolo, cu construcțiile lui, decât în casă.

Cineva ciocăni și se deschise ușa. Jane apăru în cadru, cu mâna pe clanță.

— Pot să intru? întrebă ea.

— Da, dar ție nu-ți place aici…? răspunse el și se ridică în fund.

— Știu, dar mi-am dat seama că nu sunt decât molecule de miros. Exersez să le interpretez. Am citit că poți face asta. Și voiam să te întreb cum a mers cu puzzle-ul cu numere. Am uitat de tot de el.

El scoase rama de plastic cu cifrele din buzunarul de la spate, se ridică și se duse la sora lui. Încercase timp de mai multe zile să rezolve provocarea ei.

— Nu înțeleg, spuse el și-i întinse puzzle-ul. Pare că… nu e posibil?

— Bingo, spuse ea. Nu poate fi dezlegat.

El se încruntă. Cum putea să fie posibilă o ordine a cifrelor și nu alta? Părea că n-are sens.

— Așa, spuse ea. Toate cifrele trebuie să fie la locul lor obișnuit, în afară de 14 și 15 care trebuie să-și schimbe locul. Dacă începem cu una dintre celelalte cifre: care e cel mai mic număr de mișcări

posibil pe care le poți face pentru a termina în același loc din care ai început, dacă trebuie să faci cel puțin una?

— Două mișcări. Mai întâi o mișcare într-o direcție, oricare, și pe urmă iar înapoi.

— Bun. Un număr par de mișcări. Asta înseamnă că oricâte mișcări faci, trebuie mereu să se încheie într-un număr par pentru ca o cifră să se poată întoarce în același loc. Nu te uita așa la mine, e logică matematică. Dar de câte mișcări e nevoie pentru ca 14 să ajungă pe locul lui 15?

— Una, spuse el. Aha. Un număr impar de mișcări.

— Ai priceput. Bine lucrat, deși ești atât de mic. Întotdeauna va fi necesar un număr impar de mișcări pentru ca 14 și 15 să-și schimbe locul. Dar e nevoie de un număr par pentru a le păstra pe celelalte pe locurile lor. Și nu poți avea impar și par în același timp. Prin urmare nu poate fi rezolvată.

El dădu din cap. Nu înțelegea tot ce spune ea. Dar într-un fel suna corect.

— Mie-mi place par, spuse el. Nu există vreo asociație pentru cei ca tine?

— Pentru cei extra inteligenți, vrei să spui?

— Nuuu, pentru surori mai mari enervante.

După care adăugă, lent:

— Auzi, moleculele acelea pe care-ți antrenezi tu nasul, tu știi că sunt molecule de caca, nu?

Jane se înverzi la față.

— Câh! țipă ea. Oo, ce scârbos ești!

Ieși în fugă din grajd, în timp ce el se schimonosea de râs. Râse și mai tare când o văzu cum încearcă să-și sufle nasul în mâneca puloverului, căutând să scoată chestiile invizibile care puteau fi în nas.

Pe urmă se întoarse la desen și scutură câteva paie care ajunseseră pe el. Nu era primul lui desen. Pe pereți erau proiecte mari și mici, iar el le construise pe toate. Trucurile lui de magie. O parte

funcționau, altele nu. Allan, proprietarul depozitului de cherestea, știa de marele lui interes și era impresionat de cât de priceput devenise la construit și schițat. Așa că existau mereu o placă fibrolemnoasă, scânduri și o bucată de material la îndemână, când avea nevoie. Și când nu existau, folosea carton de la cutiile vechi de cereale.

Cea mai recentă schiță era totuși altceva. Iluzia care stătea sprijinită de perete o inventase singur, după ce văzuse magicieni la televizor și încercase să-și dea seama cum fac. Nu știa deloc dacă a ghicit corect. Dar schița de pe podea, aceea era *pe bune.*

Cu ajutorul mamei comandase niște cărți despre iluziile scenice, de la biblioteca din Kvibille. Durase peste o lună să le primească. Cărțile se dovediseră a fi în principal bibliografii cu poze ale unor magicieni îmbrăcați în paiete din cap până-n picioare, din diferite show-uri din Las Vegas. El sperase că va găsi informații despre cum își construiau ei iluziile scenice. Dar niciunul nu era aparent pregătit să dezvăluie asta. Până când găsise o carte cu titlul mai mult decât trist: Seria *Hobby 12: Construiește-ți propriul număr de magie!* Aproape că nici nu voise s-o comande. Dar mare parte a cărții se dovedi a consta din schițe de construcție pentru cele mai cunoscute iluzii. Nu-i venea să creadă că există o asemenea carte. O carte cu toate secretele.

Era neglijent făcută, instrucțiunile nu erau scrise special pentru carte, ci erau niște schițe fotografiate. Probabil erau americane, autorul schimbase măsurile de la țol la centimetru, pe marginea fiecărei fotografii. Dar nu conta. Cartea conținea explicații pentru numărul său favorit de iluzionism: *The Substitution Trunk.*

Celelalte iluzii pe care le văzuse constau în mare parte din momentul în care magicianul își băga asistenta într-o ladă și pe urmă făcea ceva cu lada respectivă. O tăia în două, îi dădea foc, băga săbii

prin ea. Pe urmă asistenta ieșea de acolo, cu hainele schimbate. Mereu i se păruse puțin ciudat. Un truc de magie care constă în a face rău cuiva. Timp în care acel cineva se schimbă de haine. Probabil era o chestie pentru adulți.

Ceea ce deosebea *The Substitution Trunk* de toate celelalte iluzii era că magicianul și asistenta trebuiau să treacă prin același lucru. Amândoi erau magicieni. Amândoi erau asistenți. Magicianul devenea asistent. El putea schimba locul cu altcineva. Putea deveni altcineva. Era o poveste mai interesantă.

Trase cu coada ochiului la poza din cartea deschisă, care se afla pe podea, lângă desen. Două persoane zâmbeau și primeau aplauze.

Trebuia să-și găsească o asistentă. De Jane putea să uite. Dar cu noile măsuri pe care le luase în calcul în schiță, mama ar încăpea foarte bine în cutie. Ar fi atât de surprinsă, atât de mândră de el. În sfârșit ar putea să facă magie singură. El verifică măsurile încă o dată, pentru mai multă siguranță.

Avea să fie cel mai bun truc al lui făcut vreodată.

— Ați stat până târziu la petrecerea de 70 de ani?

Tonul lui Vincent era delicat. Trăia cu speranța că ea va trece peste asta. Nu fiindcă ar fi avut șanse. Adevărul e că dacă s-ar întâmpla, aceasta ar fi ziua în care ar ieși să-și cumpere primul său loz instant.

Exista o șansă la 250.000 să câștige un milion, dar șanse mult mai bune, de una la cinci, de a câștiga *ceva* răzuind un loz. La loto, șansa de a ghici cele șase numere și de-a deveni milionar era de doar una la 490.860. Și una la cincizeci pentru orice tip de câștig. Deci loz răzuibil va fi. Pe de altă parte, cu Bingolotto șansa era de unu la aproximativ 166.000 de a ajunge ori la Superșansă, ori la Cinci Colorate, iar pentru câștig, în mare, șansa era de unu la 7,7 lozuri, așa că el poate ar trebui…

— Vincent! Tu măcar asculți când vorbesc? șuieră Maria cu fața vânătă de furie.

El clipi des și se întoarse la realitate. Maria era mereu teribil de nervoasă după ce se întorcea de la o întâlnire cu familia ei. Plină de otrava amară pe care frații, surorile și părinții ei continuau să i-o picure în urechi.

Cu toate astea, inima i se făcu mică în piept când realiză că astăzi n-o să fie zi de loz răzuibil. Din contră. O să fie managementul conflictelor prin mila Domnului. Se ridică, puse cafea în *Cuculconfetti* și se așeză în fața ei.

Soarele trimitea o rază aurie pe masă, ca și cum exersa înaintea verii.

— Tuturor li s-a părut foarte dubios că n-ai fost la petrecere, spuse Maria. Le-am explicat că ai un spectacol în aceeași seară, dar și mama, și tata s-au simțit lezați.

— Ce neplăcut, spuse el și observă în aceeași secundă din limbajul trupului Mariei că răspunsul era complet greșit.

El putea să citească un public de opt sute de oameni, dispozițiile și nuanțele lor cele mai mărunte, și să-i dirijeze ca pe o orchestră. Dar dintr-un motiv anume, nu făcea față în comunicarea cu câmpul minat viu care era soția lui. Mai ales după ce minele fuseseră montate de părinții ei. Și de Ulrika.

— *Neplăcut?*

Vocea Mariei urcă în falset. Avea pe masă cana favorită cu *Pizda-Glamour,* iar el se gândi încă o dată cât de prost se potrivea acel epitet. Erau multe cuvinte care o descriau mai bine pe soția lui. Majoritatea celorlalte cuvinte, de fapt.

— Bineînțeles că n-am vrut să spun…

Bătea ritmul cu piciorul pe sub masă, dar își impuse să înceteze. Dacă părea nervos, ea doar se va enerva și mai tare. Uneori se întreba ce văzuse ea de fapt la el. De ce se îndrăgostise de el. El era genul total greșit pentru ea. Sau dacă era să fie spus invers, poate că ea era genul complet greșit pentru el. Cum priveai asta depindea de cine alesese pe cine. Și care dintre ei doi inițiase ceea ce în continuare se considera a fi o trădare la adresa familiei, de o asemenea magnitudine încât relațiile de familie încă își lingeau rănile.

El susținea că ea fusese cea care făcuse primul pas. Ea susținea că el. Poate că adevărul se afla undeva la mijloc. Maria concurase dintotdeauna cu Ulrika, ceea ce nu fusese chiar ușor, de vreme ce Ulrika avea un prost obicei enervant, acela de a face totul perfect. Maria era sora mai mică și ei nu-i ieșea niciodată. În același timp, poate că tocmai perfecțiunea Ulrikăi făcuse ca el să se simtă atras de Maria. Era epuizant să încerci să te ridici la standardele Ulrikăi. Maria nu avea niciun standard. Oricum, nu în felul acela. Ea era acolo, în prezent. Deschisă. Spontană. Cel puțin așa crezuse el atunci. Se dovedise, bineînțeles, că imaginea pe care Maria o afișase se afla foarte departe de cum era ea de fapt. Dar când descoperise asta, deja era

prea târziu. Atunci trădarea lor era deja publică și stăteau împreună pe câmpul de luptă, înconjurați de pustiul pe care ei înșiși îl creaseră. Și, sincer vorbind, nici el nu se ridicase la așteptările pe care le avusese ea de la el.

Totuși, Maria fusese cea care luase inițiativa să treacă granița interzisă. El susținea asta cu fermitate. Chiar dacă Maria nu era de acord.

Starea de spirit dintre ei se crease pe parcursul unor luni întregi. Priviri. Mișcări. Corpuri care se atingeau ușor când treceau unul pe lângă celălalt. Se întâmplase în casa de vară a părinților Mariei și Ulrikăi. Ceilalți erau plecați la scăldat. Vincent rămăsese cu scuza că are de lucru. Cu ce scuză venise Maria, asta nu știa. Dar acolo, în bucătăria veche și ponosită de casă de la țară o făcuseră prima oară. Maria se apropiase de el. Îl luase în brațe, îl sărutase și pe urmă, fără ocolișuri, îi băgase mâna în pantalonii scurți și-i apucase sexul tare. El o ridicase, o dusese în brațe în camera de oaspeți, unde el și Ulrika obișnuiau să stea când veneau în vizită. Pe urmă o pătrunsese.

Amândoi știuseră că atunci și acolo aleseseră un drum fără întoarcere. O decizie pe care și-au asumat-o chiar cu demnitate, spre groaza familiei. O săptămână mai târziu, el deja cerea divorțul de Ulrika.

Făcuseră sex ca nebunii în acel prim an, mai mult la inițiativa Mariei. Părea că vrea să-i cucerească trupul, să-l asedieze ca pe o fortăreață în care sora ei fusese comandant. Iar el nu avusese nimic împotrivă. Îi plăcea să se culce cu Maria. Cu Ulrika fusese vorba mai mult de prestație. Cu Maria se simțea sexul mai… autentic.

Dar orice fusese, se retrăsese rapid. În ultimii ani era ceva neobișnuit și o dată pe lună. Acum abia dacă-și amintea când îl atinsese Maria ultima dată. Și când îi permitea să se apropie de ea era cu acea pudicitate nou inventată și solicitarea de a stinge veioza. Acum i se părea o fantezie

îndepărtată faptul că Maria odată voise să-l privească în ochi atunci când era în ea.

— Dar Doamne, alooooo, unde ești? Ai putea măcar să te prefaci că te interesează cât de cât ce spun! șuieră ea.

El nu înțelegea de ce îi era atât de greu să se concentreze la ce spune ea. Poate că din cauză că deseori el știa dinainte ce-o să spună și uneori spunea replicile ei încet, ca pentru sine, în același timp în care ea le spunea cu voce tare.

— Tocmai ți-am spus că trebuie să-i suni pe mama și pe tata ca să-ți ceri scuze, spuse ea. O aniversare de 70 de ani nu e o aniversare obișnuită. Când ai de fapt de gând să începi să dai prioritate familiei tale? Îmi dau seama că e minunat să vii și să pleci după bunul plac, dar noi, ceilalți, noi cei de aici, din realitate, noi nu ne prea permitem acest lux!

— Nu vin și plec cum vreau, spuse el obosit, am un job care face să fiu plecat mult seara și în weekend. Dar e job.

— Și-atunci asta nouă, asta cu care ești așa de-al dracu' de secretos? Cu ea, cu polițista? Și asta e tot job?

El știa că nu contează ce spune. Maria n-avea un dialog cu el, era ca de obicei doar un monolog. Dar se săturase să acționeze doar ca spectator, limitat la a scoate sunete potrivite pentru a arăta că ascultă cu atenție. Nu de data aceasta.

— Tu ce crezi de fapt? continuă el. Doar fiindcă am un reflector pe mine când lucrez, asta înseamnă gagici, droguri și petreceri în fiecare seară? Știi, chiar ai dreptate. Exact așa arată viața mea. Dacă ai ști câte televizoare am aruncat pe ferestrele hotelurilor în timp ce trăgeam liniuțe de pe abdomene goale de fotomodele. Mai ales în Vara și în Kalmar, știi, în localitățile mai mici, acolo se trage pe nas *al dracu' de tare!* Bingo Rimer mi-a dat lista lui de contacte, abia apuc să fac față

tuturor gagicilor de 22 de ani care se aruncă la picioarele mele.

Maria se holba la el.

— Acum te prostești, spuse ea.

— Știai ce implică jobul meu când m-ai ales, zise el. E solicitant, călătoresc mult și da, m-a făcut și persoană publică. Dar să spui că nu dau prioritate familiei! Când nu sunt în turneu, stau de fapt cu familia mai mult ca majoritatea. Care dintre noi e cel care-l lasă, dar îl și ia pe Aston patru zile din cinci? Cine e cel care i-a condus acasă pe Rebecka și Benjamin de la școală în fiecare zi, două ore înaintea celorlalți copii? Și sunt aici, Maria. Tu când ai meșterit ultima oară la mașina cu telecomandă a lui Aston? Când ai avut o discuție reală cu Rebecka? Să stai cu cana de cafea în față și să scrolezi pe Facebook nu înseamnă să fii cu familia. Să te afli sub același acoperiș nu înseamnă că ești prezentă. Și apropo, tu cine crezi că plătește pentru cănile tale artizanale de ceai, cu texte „amuzante”?

El își trase sufletul. Nu intenționase să meargă atât de departe, dar în același timp… Tot ce spusese era adevărat.

Maria se ridică cu cana *Pizda-Glamour* în mână.

— Vreau să mergem la terapie, zise ea. În plus, habar n-ai cât de multe fac cu Aston. Tu de ce crezi că nu vrea să-și facă temele cu tine?

Măcar o dată reușise și ea să-l surprindă.

— Terapie, zise el precaut. Și ce ramură?

Se afla pe nisipuri mișcătoare. Nu-și putea imagina ceva mai lipsit de sens decât să bage bani și timp în a sta în cabinetul cuiva care probabil deținea semnificativ mai puține cunoștințe despre psihicul uman decât el însuși. Era ca și cum un neurochirurg s-ar duce la un ginecolog să-i dea sfaturi înainte de următoarea lui operație. O nebunie. Dar știa că poate nu asta trebuia să transmită Mariei chiar în acest moment.

— Alege tu, pufni Maria și ieși pe hol. Am întârziat la yoga.

Vincent așteptă să plece. Pe urmă luă telefonul care-i vibrase în buzunar în ultimele trei minute. Două apeluri pierdute de la Mina. Și un mesaj.

Poți să vii la Palatul Poliției acum? Daniel e în drum spre noi. Vreau să participi și tu la interogatoriu.

Îl conduseră într-o cameră mică din Palatul Poliției. El bănui că e o cameră de interogatoriu, fiindcă arăta ca în toate filmele pe care le văzuse. O masă cu două scaune, unul pe fiecare parte. Câteva scaune la perete. În rest, gol. Singura diferență era că masa era din lemn bej și arăta a mobilier de birou din anii nouăzeci. Lipseau și buclele pentru fixarea cătușelor. Daniel nu fusese niciodată într-o cameră de interogatoriu în Siria, dar avea o bănuială că acolo nu aveau mobilă de la Ikea.

Ușa se deschise și intră polițista drăguță care-l vizitase la cafenea. Mina. Era cu același bărbat ca data trecută.

— Scuze că a trebuit să aștepți, spuse ea. Nu eram amândoi în clădire când ai sosit.

Bărbatul dădu din cap spre el și se așeză pe unul dintre scaunele de la perete. Oare cum îl chema? Ville sau ceva de genul. I se păruse cunoscut deja de data trecută, iar acum sentimentul era și mai puternic. Dar nu știa de unde.

— E posibil să mă fi văzut la televizor, zise bărbatul ca răspuns la întrebarea pe care Daniel o pusese doar în gând. Și mă cheamă Vincent.

Aparent putea fi citit ca o carte deschisă. Acest interogatoriu poate nu fusese totuși o idee bună.

— Vincent Walder ne ajută cu ancheta, spuse Mina. Nu e polițist, dar știe… alte lucruri.

Daniel se întreba dacă Mina știa că zâmbește când vorbea despre Vincent.

— Astăzi doar va sta cu noi și va asculta, continuă ea. Nu știu dacă-ți amintești, dar pe mine pe cheamă Mina Dabiri.

Îi întinse mâna. Era uscată și puțin cojită când dădu mâna cu ea. Mirosea vag a dezinfectant.

— Ba da, scria pe cartea de vizită, spuse el.

— Voiai să vorbești cu noi.

Mina se așeză vizavi de el și deschise un laptop.

— Vrei să-ți scoți geaca?

El repetase ce trebuia să spună și mai ales cum trebuia să sune. Dacă părea prea bine pregătit, va suna nesincer. Dar dacă părea mult prea nervos, va suna vinovat. Trucul era să se situeze exact la mijloc. Să facă suficient de multe pauze, dar nu prea multe. Ca din când în când să se oprească în mijlocul unui cuvânt, ca și cum nu ar ști exact ce să spună. Dar fără a fi inconsecvent din acest motiv. De aceea își repetase discursul cu atenție. Dar Vincent ăla se uita de parcă era posibil să vadă drept prin el. Nu îndrăznea să-și țină discursul. Trebuia să găsească altceva.

— Scuze că am fugit de la cafenea, zis el. Dar m-am panicat. Și geaca e subțire, e cald afară. Prefer s-o țin pe mine.

— De ce te-ai panicat? întrebă Mina. S-a întâmplat ceva ce-ar trebui să știm?

— Cine nu s-ar panica dacă ar ciocăni poliția brusc la ușă? spuse el și încercă un zâmbet, pe care-l șterse repede, după ce se uită spre Vincent.

— Ultima dată când am avut de-a face cu voi, ați vrut să mă acuzați de crimă, zise el. Știți că locuiam cu Agnes Ceci. De aceea am reacționat… puternic… când ați venit.

— Și acum? zise Mina. Acum de ce vrem să te acuzăm?

Era deșteaptă. Îl lăsa pe el să conducă toată discuția. Daniel dădu din umeri, sperând că arată natural. Băgă mâinile în buzunarele gecii. Geaca era o bună protecție, spera că nu e la fel de ușor să fie citit cu geaca pe el. Simțea că parcă se observă pe el însuși prin ochii lui Vincent. Tot ce făcea ar putea părea dubios. La fel, tot ce nu făcea. Nervozitatea îl cuprinse pe nesimțite. Clipi repede din ochi de câteva ori. Căcat și pișat. Să clipești din ochi era sigur un semn rău.

— Bănuiesc că Tuva e în continuare dispărută, spuse el. Altfel n-ați mai fi fost interesați să vorbiți cu mine. Dar adevărul e că nu știu nimic. Abia o

cunoșteam. Agnes și Tuva, în schimb, se cunoșteau.

Mina deveni rigidă în tot corpul și chiar și Vincent, care era mai încolo, la perete, păru să reacționeze.

— Se cunoșteau? zise Mina. Asta e ceva nou pentru noi. N-am auzit nimic despre asta nici când am vorbit cu cei care o cunoșteau pe Agnes, nici de la bunicii Tuvei. Știam că tu ai fost un factor comun, dar exista așadar o legătură între ele? Asta spui?

El se fâstâci. El doar presupusese că ei știu. Dacă Vincent ăla ar înceta să se mai holbeze la el.

— Deci, se cunoșteau, mă rog, zise el, poate că e cuvântul greșit. Mai degrabă se cunoșteau din vedere. Agnes a lucrat la cafenea înaintea Tuvei. Așa mi-am găsit și eu jobul, Agnes mi-a făcut rost de numărul de telefon al Tuvei. Dar eu am făcut singur restul.

— Și amândouă te cunoșteau, zise Mina care scria intensiv la laptop.

Pe urmă își ridică privirea, se aplecă peste laptop și-l privi în ochi.

— Mai întâi moare cea cu care locuiești, zise ea. Împușcată în față. Și la o lună și-un pic… dispare… colega ta de serviciu. Înțelegi cum arată toate astea pentru tine? Dacă ai ceva de spus, fă-o acum. Ca să nu fie mai rău.

Lui Daniel i se uscă gura. Acum ori niciodată. Dacă scotea din el următoarele cuvinte greșit, era terminat. Ei îl vor mânca de viu.

— Înțeleg cum arată, zise el. Înțeleg foarte bine.

Avu grijă să sune îngrijorat, dar nu neliniștit.

— Dar ce să spun? continuă el. Stockholmul nu e foarte mare. Așa cum am explicat deja, motivul pentru care lucram cu Tuva era doar că locuiam cu Agnes.

— Și asta îți șterge implicarea în ce fel?

Ea nu-l slăbea din ochi.

— Dar privești din direcția greșită! zise el, ceva mai disperat. Nu eu sunt numitorul comun pentru Agnes și Tuva, Agnes e numitorul comun. Dacă altcineva ar fi locuit cu Agnes, atunci altcineva ar fi lucrat cu Tuva. E doar o întâmplare că tocmai eu mă aflu aici. N-am nimic de-a face cu asta. Înțelegi, nu?

— De ce spun bunicii Tuvei că ea nu voia să vorbească despre tine, că îi era teamă că o să-i faci rău? De ce tatăl lui Agnes te indică pe tine ca suspect?

Pentru asta nu era pregătit. Înghiți în sec. Și-ar fi dorit să nu trebuiască să povestească, Evelyn ar înnebuni dacă ar afla. Dar nu avea de ales.

— Tatăl lui Agnes e rasist, dacă nu știați. E suspicios față de toți cei care nu vin din adâncul pădurilor suedeze. Legat de Tuva… Tuva nu voia să vorbească despre mine fiindcă aveam o chestie.

— O chestie?

— Am fost împreună, spuse el și se foi. O vreme. Dar eu eram și cu Evelyn. Tuva știa că n-o s-o las pe Evelyn pentru ea. La asta se referea când zicea că o să-i fac rău. Emoțional. Nu fizic. N-aș putea niciodată…

— Daniel, zise Vincent care tăcuse până acum. Descrie-mi un *double lift.*

— Un *double…* ce? E un… o, nu nu nu, n-am avut niciodată un triunghi amoros cu Tuva și Evelyn, n-ar fi funcționat niciodată.

Vincent se uita la el cu o privire care nu putea fi interpretată. Daniel era disperat să glumească despre ceva, dar realiză că cel mai bine era să-și țină gura.

— O să ne jucăm un mic joc, zise Vincent. Încearcă să răspunzi fără să te gândești. Care e primul lucru la care te gândești când auzi cuvântul… iluzionism?

— Eh, Harry Potter?

— Tipar? continuă Vincent.

— Cămașă.

— Violență?

— Au.

— Cod?

El roși și se uită în jos.

— Evelyn, zise el.

Pe urmă văzu privirea uimită a lui Vincent.

— Scuze, n-ai zis cot?

Vincent zâmbi pieziș. Pe urmă dădu din cap scurt către Mina. Despre orice o fi fost vorba acolo, se terminase chipurile. Expresia de pe chipul Minei deveni ceva mai relaxată ca înainte. Ea se lăsă pe spate pe scaun.

— Deci tu ești doar o victimă a circumstanțelor? zise ea. OK atunci. O lăsăm așa pentru moment. E posibil să fi fost la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. E ceva ce vrei să adaugi la interogatoriul tău anterior referitor la Agnes? Vreun gând legat de cine i-ar fi putut pune capăt zilelor?

— Pune capăt? zise Daniel uimit.

— Ucis, clarifică Mina.

El negă, dând din cap.

— Știi în cazul ăsta pe cineva care ar vrea să-i facă rău Tuvei? S-a comportat cineva amenințător la cafenea? Cineva care venea acolo regulat și vorbea cu ea?

El respiră și se sili să nu inspire prea repede. Poate că va merge totuși bine. Dar adrenalina îi gonea în continuare prin corp.

— Se întâmplă tot timpul să intre oameni prăjiți sau doar ciudați, zise el. Și sigur că avem clienții casei printre ei. Dar mare parte din cei care vin regulat folosesc cafeneaua ca pe biroul sau sufrageria lor.

— Cum adică? întrebă Mina.

— Cei care lucrează în media au mereu la ei laptopuri și căști de Iphone. Un client de-ai casei stătea mereu și se uita la niște desene dintr-o mapă. Am avut și niște tipe tinere care tricotau pulovere. Seara veneau cei care joacă table. Dar nu-mi aduc

aminte de cineva care să se fi comportat ciudat tocmai cu Tuva, nici printre cei normali, nici printre cei… puțin ciudați.

— Gândește-te mai bine, zise Mina și dădu din cap îngândurată. Vezi ce-ți vine în minte. Gândește-te și dacă vreunul dintre clienții… mai… originali a încetat brusc să mai vină la cafenea. Și mai gândește-te o tură la Agnes.

Ea întoarse laptopul spre el.

— Vreau să completezi aici unde te putem găsi, zise ea și arătă cu degetul la un formular de pe ecran. În afară de locul de muncă. O adresă și un număr de telefon. Dacă mai avem întrebări. Până pleci, o să verificăm dacă sunt corecte informațiile.

Îi luă câteva secunde să înțeleagă ce înseamnă.

— Suntem gata, deci? zise el și completă formularul rapid. Se simți brusc mult mai ușor, aproape chicotea. Nu aveau nimic pentru care să-l rețină. Chiar dacă ar fi vrut. Poliția suedeză poate că totuși era OK.

— Aproape gata, zise Mina și se întoarse spre Vincent care stătea la perete. Vincent, tu ce spui? Ai ceva de adăugat?

Vincent se scărpină pe gât.

— Daniel, fă-mi un serviciu, zise el. Descrie cinci obiecte care se află în locuința ta, dar unul dintre ele inventează-l.

— Ce? zise Daniel și realiză că avea nevoie urgentă la toaletă. Dar eu… OK. Există, eh, jaluzele, un fierbător de apă, oglindă în baie, un ventilator în tavan și un birou. De ce?

— Eram doar curios, zise Vincent.

Mina tuși tare.

— OK, am terminat, zise ea și se ridică. Poți să pleci. Mulțumesc că ai venit. Îți dau un semn când mai avem ceva.

Își strânseră mâinile din nou, iar el dădu din cap spre Vincent.

— Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți la prietena mea, Evelyn, zise el. Am trecut și numărul

ei de telefon. Trebuie să-i dau niște explicații.

— A FOST interesant, zise Vincent.

Se simțea uimitor de entuziasmat de experiența de a fi participat la interogarea lui Daniel. Nu era foarte diferit de ceea ce făcea el pe scenă cu oamenii, de ceea ce făcuse de mii de ori. Dar sentimentul de a fi pe bune era amețitor.

— Nu putem să luăm liftul? Sunt cam multe etaje de mers.

El arătă cu degetul la ușa de oțel a liftului și simți repulsia Minei lovindu-l puternic și vădit. Ca un mormânt în mișcare. Dar el măcar încerca să lucreze la claustrofobia lui, pentru ca lumea să nu fie mult prea limitată. Nu era sigur dacă Mina măcar exersa. Și dacă cineva avea nevoie de o lume mai mare, atunci ea era aceea.

— Apropo, cum se face că mi s-a permis să particip la interogatoriu? zise el și-i distrase atenția înainte ca anxietatea cauzată de cutia cu bacterii, cum o auzise pe ea numind liftul, să devină prea puternică.

— I-am povestit Juliei ce mi-ai zis la telefon despre Daniel, zise ea, întorcându-se spre el. Mai întâi a fost puțin surprinsă că ținem în continuare legătura, fiindcă n-a mai auzit nimic despre profilul pe care te-a rugat să-l faci. Dar a fost interesată de analiza ta și ți-a aprobat prezența când am întrebat dacă e OK.

Cifrele de pe displayul de pe peretele din spatele Minei marcau faptul că liftul ajunsese. Trebuia doar să nu forțeze. Să nu apese prea tare. Doar ghionturi mici, mici, în direcția corectă, pentru ca ea, bucată cu bucată, să-și recucerească spațiul vital. Până acum mersese bine. Nu se îndrepta spre scări, în orice caz.

— Mulțumesc, zise el când se deschise ușa liftului. Iar profilul o să vină, dacă-l vrea în continuare. Dar credeam că Jan acela v-a dat deja tot ce aveți nevoie.

El dădu din cap întrebător spre ușa deschisă a liftului. Mina ezită. Pe urmă dădu din umeri cu nonșalanță prefăcută.

— OK, atunci, zise ea. Ca să nu mai fii nevoit să alergi iar în fața mea la etajul greșit. Iar Jan sigur o să ne dea o grămadă de chestii. Din care cele mai multe probabil vor fi greșite.

El intră primul și ținu ușa cu brațul. Reticentă și cu picioarele grele, Mina păși înăuntru. Se uită în jur dezgustată și rămase exact în mijlocul liftului, pentru a nu atinge ceva din greșeală.

— Pot să întreb un lucru despre interogatoriu? zise Mina. Ce-a fost cu întrebările alea de la final?

— Am vrut doar să verific schimbarea lui comportamentală când minte. N-are niciun ventilator de tavan.

Vincent apăsă pe butonul marcat cu „P”, iar ușa se închise. Liftul începu să se miște în sus, iar el își concentra gândurile asupra discuției, ca să nu-l năpădească senzația de asfixiere.

— În cazul ăsta n-ar fi fost mai bine să pui acele întrebări la început? zise ea. Pentru ca apoi să poți vedea dacă minte restul interviului.

— Despre asta pot oricum să trag concluzii și după. Dacă aș fi pus întrebările la început ar fi putut să devină suspicios și mai studiat cu propriul comportament, ceea ce ar fi distrus posibilitatea de a-i observa tiparul comportamental natural.

Mina părea că nu mai ascultă la ce zice el. Avea mâinile strânse atât de tare pe lângă corp, încât i se albiseră articulațiile. Se uita fix la o pată de grăsime de pe oglindă. Cineva care folosise din belșug produse pentru păr trebuie că se sprijinise cu capul de ea.

— Eu… începu el.

Liftul se opri brusc cu o smucitură. Dar ușa nu se deschise. Nu era la un etaj. El încercă să apese pe buton pentru a deschide ușa. Dar nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou și din nou și din nou. În zadar.

— Trebuie că s-a blocat, zise Mina.

El continuă să apese febril pe buton. Poate nu se făcea bine contactul. Asta era, probabil. Încercă să-și controleze respirația, dar era greu, oprirea îl luase prin surprindere. Nu putea începe hiperventilarea, avea nevoie să controleze transportul de oxigen către creier. Se uită în jur după ceva care să-i distragă atenția, dar nu găsi nimic. Era închis înăuntru.

— Auzi, nu cred că ajută la nimic, zise ea.

El auzi vocea, dar abia dacă era conștient că ea e acolo. *Ușa nu s-a deschis.* Erau blocați într-o cutie de tablă și nu puteau ieși.

Pereții începeau ușor să se miște spre ei.

I se uscă gâtul, iar aerul deveni prea greu pentru a fi respirat. Se dădu în spate, înspre ușă, timp în care câmpul vizual i se micșoră, până când văzu doar ca printr-un tunel îngust, înconjurat de un întuneric negru. Pereții veneau în continuare mai aproape. Aproape că vedea cum oxigenul e supt din lift.

Aer.

Nu exista aer.

Tot felul de steluțe și modele îi dansau în dreptul ochilor. Mina era ca un punct mic, departe, în tunel. Vocea ei suna înfundat, iar el nu se putea concentra asupra ei. Nu când pereții erau pe cale să se prăbușească peste el.

Punctul cel mic deveni brusc mai mare. Mâinile cuiva erau pe umerii lui.

— Vincent. Ascultă-mă.

Atingerea îl stabiliză, îl sili să se concentreze.

— Ai un atac de panică.

Cuvintele începură să pătrundă ușor, ușor, în haosul din creierul său.

— Ceea ce simți acum e oribil, dar nu e real, zise vocea. Sunt hormoni, adrenalină și cortizol care-ți gonesc prin corp și te fac să te simți așa cum te simți.

El încercă să respire adânc. Nu merse. Își puse mâinile peste cele de pe umerii lui. Inspiră din nou. Merse mai bine.

— N-o să mori, zise Mina. Nu e niciun pericol. Sunt doar reacții chimice care au pus stăpânire pe creierul tău. Orice gândești acum, nu e realitatea.

În continuare nu putea să răspundă, se concentra la mâinile ei care se aflau sub mâinile lui. La pielea ei caldă. Înțelegea ce efort făcea ea pentru a rămâne acolo, înțelegea că ea nu luase în calcul că el o va atinge. Dar nu-și retrăsese mâinile.

— O să ieșim imediat de aici, am apăsat pe butonul de alarmă, zise ea. Liftul ăsta se blochează uneori, este unul din motivele pentru care prefer s-o iau pe scări. Dar opririle nu țin niciodată mult. Așa că respiră cu mine acum. Adânc, calm. Respirăm împreună, Vincent… Respiră.

El se dădu pe spate, spre ea, și făcu așa cum îi spusese. Căldura corpului ei se răspândea ca un val liniștitor prin el. Pereții existau și erau în continuare mult prea aproape, dar nu se mai mișcau spre interior. Mina îi făcuse să se oprească. Îl făcuse pe el să se simtă în siguranță. De mult nu-l mai făcuse cineva să se simtă așa. De foarte, foarte multă vreme.

Liftul se clătină brusc și ușa se deschise. El își umplu plămânii cu aer, aer *proaspăt,* care era mai mult decât binevenit. Mina era acum lângă el. El se întoarse spre ea.

— Iartă-mă. Chestia aia a fost… nedemnă.

Mina dădu din umeri.

— Data viitoare o luăm pe scări, nu? Poți să exersezi terapia comportamentală pe mine în alte locuri decât în liftul de rahat din Palatul Poliției. OK?

Vincent respiră adânc. Pe urmă zâmbi vag.

— M-ai ghicit, deci. OK. *Deal.*

Vincent se uita la fiica lui. Ca de obicei, ea nu se atinsese de micul dejun. El nu înțelegea cum supraviețuiește. Lui îi era mereu o foame de lup dimineața, o particularitate pe care și Benjamin, și Aston o moșteniseră. Mama Rebeckăi, Ulrika, era mai pedantă și uneori el se întreba dacă asta i-ar fi putut cauza Rebeckăi tulburări de alimentație. Dar în apărarea Ulrikăi ar trebui spus că ea de fapt considera că e foarte important să mănânci. Doar că nu orice și nu oricând. Fitnessul și silueta fuseseră mantra ei. O mantra pe care Rebecka probabil o auzise de câteva ori prea mult în copilăria ei.

Fiica avea telefonul alături și-i clipea în permanență cu update-uri de pe Whatsapp și Snapchat. Gașca de prieteni ai Rebeckăi simțea aparent nevoia de a se afla în permanentă legătură unul cu celălalt, chiar și atunci când luau micul dejun. Vincent oftă. Nu va înțelege niciodată chestia asta. Ca intenționat să nu-ți dai niciodată timp ție însuți să gândești un gând al tău, să-ți dezvolți o gândire personală. Ca doar să-ți fondezi opiniile pe ceea ce alții deja au considerat în ultimele zece secunde. Dar și el fusese cu siguranță la fel când avusese vârsta ei. Sau nu, de fapt. Era mai degrabă foarte sigur că nu fusese chiar așa. Dar atunci erau alte vremuri. Și alte împrejurări.

— Aston, ai haine curate în baie, strigă Maria la fiul său. Să zici dacă ai nevoie de ajutor cu ciorapii.

— Mamă, am de fapt nouă ani, zise Aston și ieși din baie. Pot să mă îmbrac singur.

În ziua aceea, își pusese pe el pantaloni de trening gri și tricoul cu o pisică ce se dădea cu scuterul. I-l cumpărase Maria și devenise instant bluza lui favorită.

— Dar ești în continuare desculț, observă Maria.

Aston îi dădu jenat ciorapii și întinse un picior.

Vincent nu-și putea aminti dacă Aston îl rugase vreodată să-l ajute cu hainele. Când termină, îi dădu lui Aston două felii de pâine și untul, ca să-l întindă singur. Renunțaseră de comun acord la bucățile de măr, acum câteva săptămâni.

— Apropo de haine, nu ți-e puțin cald în chestia aia? zise Maria trăgând de mâneca puloverului Rebeckăi. E sfârșitul lui aprilie și tu porți în continuare mânecă lungă.

Rebecka își smuci mâna.

— Lasă-mă în pace! șuieră ea printre dinți și se ridică. Port ce vreau!

Rebecka înhăță telefonul de pe masă și intră furtunos în camera ei.

— Și eu am mânecă lungă, zise Benjamin, ridicându-și privirea din castronul cu iaurt. Nici eu n-am voie sau cum?

Maria roși.

Vincent înțelegea exact cum gândește. Benjamin nu avusese niciodată stimă de sine socială, iar faptul că voia să-și ascundă corpul când toți ceilalți alergau în costume de baie pe lângă el nu era ciudat. El personifica clișeul adolescentului palid, îmbrăcat în negru, care stă la umbra unui copac – sau mai degrabă în camera lui, cu jaluzelele lăsate –, citind o carte, cât timp ce ceilalți jucau volei pe plajă. Dar Rebecka era un profesionist social și deseori cea care dădea tonul în gașca ei.

— Poate că există un motiv pentru care nu vrea să-și arate brațele, mormăi Benjamin și duse castronul în mașina de spălat vase, unde îl înghesui printre paharele de vin de ieri. Poate întrebați și voi odată.

Vincent își umplu cana cu cafea și se duse la ușa închisă a Rebeckăi.

— N-am vrut să zic acum, zise Benjamin în drum spre baie. Fii subtil.

Vincent ciocăni la ușă și intră. Fiica lui stătea pe pat, concentrată asupra telefonului mobil.

— Rebecka, mă întreb dacă mă poți ajuta, zise el.

— N-o să mănânc nimic, dacă la asta te referi, zise ea rapid, fără să-și ridice privirea din telefon.

El dădu din cap și se așeză lângă ea pe marginea patului. Rebecka puse rapid telefonul pe genunchi, cu ecranul în jos, și se uita la el cu sprâncenele ridicate.

— Știi că ajut poliția la o anchetă. Ieri a fost audiat un suspect principal. Am nevoie de ajutorul tău ca să interpretez.

— Eu? Nu tu ești cel cu dacă-se-uită-sus-în-stânga-minte?

— În primul rând, chestia aia e un mit. Nu există nicio mișcare a ochilor care să însemne automat minciună. Ce vreau să faci e să asculți.

Își scoase mobilul.

— Tu ai o rețea socială mult mai mare ca a mea, continuă el și începu să caute înregistrarea în telefon. Și ești la o vârstă la care ești acut pornită să descoperi mici variațiuni în comunicarea voastră. Fiindcă un pas social greșit, la vârsta ta poate fi egal cu ostracizarea pentru restul anului.

Rebecka se holba la el.

— Deci tu de pe ce planetă vii de fapt?

Se uită la fiica sa. Despre care odată știa totul. Acum nici măcar nu știa care e înghețata ei preferată. Asta în cazul în care îi plăcea înghețata. Dar știa ceea ce se vedea clar pe chipul ei îngrijorat.

— Știu că nu e ușor, zise el. Dacă semeni cu mine câtuși de puțin, atunci mergi în vârful picioarelor când ești la școală, fiindcă reacțiile celorlalți sunt imprevizibile. Nu trebuie să răspunzi, știu că din afară ești un geniu social. Dar îmi amintesc cum era cu prietenii pentru mine. Sper doar că ai tăi sunt puțin mai buni. În același timp, nu m-aș mira dacă totuși nu sunt cine știe ce.

Rebecka rămase tăcută câteva clipe bune. În cel mai rău caz el tocmai întrecuse măsura în mod

magistral și se afla la câteva secunde de-a fi aruncat pe brânci din camera ei.

— Deci interogatoriul, zise ea dând din cap spre telefon. Ai voie să mi-l pui să ascult?

El interpretă asta prin faptul că a fost iertat.

— Probabil că nu. De fapt sunt uimit că m-au chemat și pe mine. Dar ascultă aici. Durează doar zece minute. Și spune-mi după aia ce crezi despre el.

Vincent apăsă pe play și o lăsă pe Rebecka să asculte tot interogatoriul. După care închise și șterse documentul.

— Sigur pot fi chemat în fața procurorului pentru asta. Dar trebuie să știu. Ce părere ai?

Rebecka se uita în podea și părea concentrată.

— După voce părea speriat, spuse ea. Nervos. Dar, oricum, știu cum sună prietenii mei când mint legat de ceva pentru care ar putea să și-o ia. La el n-am auzit asta. Poate că ascunde ceva, dar părțile acelea pe care le povestește cred că sunt adevărate.

— De fapt și eu cred la fel, spuse Vincent dând din cap afirmativ.

Pe urmă o înghionti ușor pe Rebecka.

— Deși se uita în sus în stânga tot timpul.

Ar fi vrut s-o cuprindă cu brațul, dar se abținu. Niciunul dintre ei nu s-ar fi simțit comod cu asta. Și existau alte căi de a-i arăta copilului său iubirea. Primi totuși un zâmbet în loc de răspuns, ca recompensă.

— Dar, tată, zise Rebecka. Polițista aceea care a condus interogatoriul. Cu ea lucrezi? Cum e?

— Te referi la Mina.

— Whatever. Știi că e interesată, nu? S-a auzit super clar. Cea mai mieroasă voce imediat ce vorbea despre tine.

Vincent simți cum îi ard obrajii. Înțelese că roșea ca un școlar.

— Nu e nimic între noi, spuse el repede.

— Știu. Tu n-ai înțelege că o femeie flirtează cu tine nici dacă ar scrie asta pe un panou mare și ți l-

ar ține în față. Deși e așaaaa de evident aici. Dar nu-i spun nimic mătușii Maria.

— Nu-i nimic de spus.

— Păi da, exact. Acum trebuie să mă duc la școală.

Rebecka îl lăsă singur pe pat. El rămase acolo, așteptând să-i treacă roșeața din obraji.

Era în continuare lumină afară. Era mai ușor să privești înăuntru, pe fereastră, în lunile de toamnă și iarnă, atunci putea vedea toată bucătăria și camera de zi. Era și mai ușor să nu fie văzută când se întuneca devreme. Acum trebuia să fie mai precaută.

Asta chiar dacă știa că poate nici măcar n-ar fi recunoscută. Trecuseră atâția ani. Mina nu mai era același om. Era un alt timp. O altă viață.

Fata pe care o așteptase răbdătoare apăru în sfârșit în dreptul ferestrei. Părul negru îi căzu pe față când se aplecă peste ceva la masa din bucătărie. O veioză o lumina din spate și Mina o vedea distinct prin fereastră, deși era la etajul al patrulea. Fata purta același hanorac gri cu care Mina o văzuse des. Trebuie să fie o piesă vestimentară favorită. Mina o văzu cum își mestecă distrasă un șiret de la glugă, dar fata era prea departe ca să i se poată vedea expresia feței.

Un câine începu să latre exact lângă Mina și ea tresări. Câinele era un chihuahua mic și furios, purtat în lesă de o femeie într-un pardesiu care părea scump și mocasini cu sigla Gucci.

— Stai în drum! șuieră femeia printre dinți și se înghesui brusc pe lângă ea.

Mina se abținu să răspundă. În cartierul Östermalm nici nu se aștepta la altceva. Câinele continua cearta stăpânei sale, rămăsese pe loc și chelălăia și o lătra, în timp ce femeia trăgea de lesă.

— Hai, Chloe!

Într-un final, câinele o urmă reticent, dar nu fără încă câteva priviri răutăcioase către Mina, care rămăsese pe trotuarul de pe Linnegatan.

Își ridică din nou privirea spre apartament. Fata nu se mai zărea, iar Mina simți, ca întotdeauna, cum ceva îi împungea inima. Dor. Vină. Tristețe. Nu știa exact. Probabil un amestec din toate astea și încă ceva. Nu clarificase niciodată asta. Și nici

nu avea vreo intenție s-o facă vreodată. O cutie a Pandorei nu era menită să fie deschisă.

Se întreba cum arată apartamentul, camera fetei. Nu fusese niciodată acolo, evident. Dar își amintea un alt apartament. O altă cameră. Mult mai mici. Un apartament de două camere în cartierul Vasastan, la etajul al treilea. La ieșirea de la stradă se afla un restaurant grecesc. Cel mai bun din oraș. Dar nu putuse niciodată să se mobilizeze să mai meargă din nou la acel restaurant. Amintirile puteau face atâta rău. Rău fizic.

Fata reapăru brusc, de data aceasta în camera de zi. Gesticula. Vorbea cu cineva. Se mișca înainte și înapoi. Părea o ceartă, dar era greu de stabilit. Dacă Vincent ar fi fost acolo, sigur ar fi putut să interpreteze limbajul corpului mai în detaliu. Mina se surprinse ridicată pe vârfuri. De parcă ar fi făcut vreo diferență când încerca să vadă la etajul patru. Cu toate astea, se întindea în continuare.

După câteva momente, nu mai văzu hanoracul gri la fereastră. Mina coborî ușor călcâiele pe pământ și porni încet înapoi spre mașină.

Deși mai erau câteva zile până la Noaptea Valpurgiei[3], vremea părea că-și închipuie că e miezul verii. Vincent n-avea nimic împotriva căldurii de vară, surprinzătoare, ținând cont că plimbarea lui putea dura ceva. Se gândise unde ar putea să vorbească la telefon fără ca oamenii din apropiere să fie prea curioși. Cel mai simplu ar fi fost să sune de acasă, dar nu-l țineau puterile să-i dea explicații Mariei de câte ori vorbea cu Mina.

La început se gândise să stea pur și simplu în mașină, dar avea nevoie să se miște pentru a putea gândi cum trebuie. Și voia să capteze impresii. Multe impresii. Creierul avea nevoie de tot sângele și serotonina pe care el i le putea da. Într-un final, se hotărî pentru o plimbare prin Södermalm. Chiar dacă oamenii de pe stradă îl puteau auzi, nimeni n-ar fi putut prinde din zbor mai mult decât fragmente scurte din ce spunea el.

Își băgă căștile în urechi și activă *noise cancelling* pentru a omorî sunetul traficului de pe Götgatan, capătul dinspre Skanstull. Pe urmă sună la centrala Palatului Poliției și ceru să vorbească cu Mina. Ea răspunse după două bipuri. Așa cum ghicise el că va face. Așa era ea. Conștiincioasă.

— M-am gândit mult la profilul psihologic al criminalului, spuse el. Mai ales după interogatoriul cu Daniel. Ai timp?

Lângă el, pe trecerea de pietoni, era un bărbat la șaizeci de ani cu părul prins în coadă și cu țăcălie. Bărbatul făcu ochii mari pentru o fracțiune de secundă când îl văzu pe Vincent, apoi își reveni. Vincent văzuse acea reacție de sute de ori. Cineva care-l recunoștea de la televizor sau de pe scenă, dar care nu avea de gând să arate asta.

— Sunt numai a ta, spuse Mina.

El simți cum roșește.

— Stai, să pun pe înregistrare, dacă e OK, spuse ea și făcu ceva la computer. Dacă te cunosc bine, o

să fie mult prea mult ca să apuc să notez cu creionul. Sau cu cinci creioane.

— OK. Fii atentă acum, spuse el. Așa cum știi, am fost uimit de cum poate fi criminalul și atât de calculat, și atât de agresiv emoțional, așa cum am văzut. De aceea, m-am gândit că voi căutați pe cineva cu o tulburare de personalitate narcisistă. Adică atunci când te crezi superior celorlalți oameni. Când ceilalți nu au pur și simplu nicio valoare. Ei devin unelte pe care le poți trata cum vrei.

Lumina semaforului se schimbă în verde. Bărbatul cu coadă de cal trecu pe lângă Vincent și probabil se decisese să îndrăznească să lase garda jos, pentru că ridică degetul mare când trecu pe lângă Vincent. Vincent zâmbi un *mulțumesc* când li se întâlniră privirile. Lauda costa atât de puțin. Era de ajuns un deget mare. Cu toate astea, oamenii nu erau deloc buni la asta. Își reaminti sieși că și el avea nevoie să devină mai bun.

— O asemenea tulburare narcisistă poate explica planificarea studiată a crimelor, continuă el. Construirea iluziilor, răpirea victimelor, numerotarea corpurilor, plantarea ceasurilor sparte plus abandonarea victimelor în locuri specifice. Un narcisist n-ar avea nicio problemă cu asta, deoarece crimele nu au fost făcute asupra unor „oameni cu drepturi depline”, în lumea narcisistului există, așa cum spuneam, doar un asemenea om, acela fiind el însuși.

Vincent își puse ochelarii de soare când ajunse pe cealaltă parte a străzii, unde lumina era mai puternică, și trebui să se ferească de o femeie de vârstă mijlocie pe un skateboard cu motor.

Oamenii. Să se spună orice despre ei, dar ar fi chiar plictisitor fără ei. Începu să meargă pe Götgatan în direcția pieței Medborgarplatsen.

— Acea explicație chiar poate fi de ajuns? întrebă Mina.

— Putem să adăugăm și o verosimilă tulburare de empatie, spuse el, poate creată de un defect fiziologic al creierului, precum un *corpus amygdaloideum* atrofiat sau o conexiune deteriorată între cortex și hipocamp, ceea ce ar face și mai ușoară comiterea de fapte de violență. În plus, e posibil ca făptașul să fi creat o realitate proprie în jurul crimelor. Shoko Asahara, cel care a dat cu gaz sarin la metroul din Tokyo și a omorât o grămadă de oameni, a susținut că atunci când lua viața cuiva îi prelua păcatele și-i conducea spre iluminare. Deci conform concepției sale asupra lumii, el nu comitea nicio crimă, el ajuta oamenii. Și atunci firește că e mai ușor să ucizi.

Mina tăcu câteva momente bune.

— Sună de-a dreptul extrem, spuse ea apoi.

El ajunsese la stația de metrou Medborgarplatsen și se gândea dacă să schimbe direcția spre Danvikstull sau să continue spre Slussen. Poate să intre în vreun magazin de viniluri din Mosebacke. Maria ar ofta adânc dacă s-ar întoarce acasă cu și mai multe viniluri, dar el avea nevoie de o contrapondere la canalele radio comerciale care se auzeau mai tot timpul la ei acasă. În plus, tocmai plătise un canal tv care părea să arate doar *Real Housewives of New Jersey* și emisiuni de genul ăsta, pentru că așa voia ea. Alese Slussen.

— Ai perfectă dreptate, spuse el. Nu e obișnuit. Bine observat. Ești inteligentă, ca de obicei.

El, ce spusese, spusese din inimă, altfel n-ar fi spus-o. Dar lauda își făcu efectul scontat, auzi prin telefon cum Mina zâmbea. Atât de simplu era. Totuși, bărbatul care mergea alături de el, pe trotuar, cu doi copii de șase ani după el, nu zâmbea. Unul dintre copii părea îngrijorat, iar celălalt plângea. Vincent își dădu seama că mersese lângă ei și vorbise câteva minute.

— Tată, nu vreau să merg cu metroul acasă, protestă copilul care plângea. E gaz „savarin”

acolo.

Bărbatul părea că nu mai are mult și-i trage una lui Vincent, care mări rapid pasul.

— O asemenea personalitate tot nu explică acea componentă emoțională despre care eu cred că există acolo, spuse el cu voce mai joasă, timp în care se uită să vadă dacă mai sunt copii prin preajmă. Dacă acesta ar fi fost un film, criminalul ar fi avut o dedublare a personalității. Dar e neverosimil în realitate. Oricum, pe undeva pe-acolo mă aflu acum.

— OK, a fost… mult, spuse Mina. Vrei să zici, așadar, că Daniel nu se încadrează aici?

Se opri brusc pe trotuar. Un cuplu care ieșise dintr-o librărie aproape că se ciocni de el. Vincent făcu o față jenată către ei, în semn de scuze, iar ei zâmbiră.

— Cam așa. Este exact pe dos, spuse el. Doar l-ai văzut. Daniel n-a arătat niciun asemenea semn, nici când ne-am întâlnit la cafenea, nici în Palatul Poliției. Gradul de narcisism ar avea influență, de exemplu, în perspectiva folosită atunci când vorbește. Iar Daniel a folosit cuvântul „noi” mult mai des decât „eu”. Sigur că e egocentric, dar Doamne, tipul are douăzeci de ani. Cine nu e egocentric la vârsta aia?

Aproape ajunsese la primul magazin de discuri. O parte din creierul lui începu să reflecteze dacă lipsea ceva din colecția de acasă și ajunse la concluzia că nu. N-avea decât să se dedice shoppingului impulsiv.

— Dar ai menționat și tulburarea de empatie, zise Mina. Ca la psihopați. Ei se pricep să mimeze empatia, nu?

— E posibil să simulezi omenia dacă știi că trebuie, zise el și încuviință fără să se gândească că nu se vedeau la telefon, iar Daniel a fost foarte atent la ce a spus și cum s-a comportat. Dar acea mărire de pupilă care s-a petrecut când am vorbit despre iubita lui nu poate fi controlată cu intenție.

În plus, în cazul în care comportamentul lui de până acum e ceva pe care se poate merge, eu nu cred că poate face planuri mai avansate decât să se gândească ce va mânca la cină.

— Deci tu nu ești de acord cu Ruben. Tu nu crezi că Daniel e ucigașul.

— Să fac profilul unor infractori nu e competența mea de vârf, știi asta. Și grupul știe asta. Mă pot înșela întru totul. Dar, după mine, Daniel e un criminal neverosimil.

El puse mâna pe clanța ușii magazinului și se opri puțin pe scară.

— E ceva ce-l apasă pe Daniel, spuse el. Se controlează extrem de atent și nu-i place contactul cu poliția. Aș vrea foarte mult să știu de ce.

— Știi, și eu vreau. Și mulțumesc pentru profil. O să am grijă să i-l dau Juliei cât mai curând.

El trase cu coada ochiului la discurile de vinii din vitrină.

— Mina? zise el. Ție ce fel de muzică îți place?

— Eh… muzică? De ce întrebi?

— Fără motiv. Doar am gândit cu voce tare. Ne auzim mai târziu.

Închise telefonul și intră în butic. Ce noroc că Rebecka nu era acolo ca să audă ultima chestie. S-ar fi prăpădit de râs.

Visa un vechi prieten. Făcea asta uneori. Îl visa pe Lasse. De ce, asta nu știa. Fusese un om care venise și plecase din viața lui. Acum multă vreme. Și alți oameni veniseră și plecaseră. Pe ei nu-i visa. N-o visa nici măcar pe mama lui. Dar asta probabil fiindcă ea era în continuare foarte prezentă. Toate lucrurile ei existau în continuare în jurul lui acasă. Îl privea din fotografiile de pe pereți. Nu exista loc pentru ea în visele lui.

Lasse tocmai se pregătea să-i spună ceva în vis, când o altă voce îl făcu să se îndrepte pe scaun și să se uite buimac în jur.

— Ce?

Ruben stătea lângă el cu mâinile încrucișate și cu un rânjet larg.

— Trăgeai un pui de somn?

— Nu, nu, nu… Eu doar… Îmi odihneam ochii puțin. Mă ustură de la atâta privit la jegul ăla de film de pe camera de supraveghere, ore întregi.

— Dormi, că și Peder doarme jumătate din timp…

Ruben ridică o sprânceană, dar după aceea adoptă o mină serioasă.

— Auzi, ai informat-o pe Julia despre cine mergea la cafenea?

Ruben arătă cu degetul la filmul de pe camera de supraveghere care rula, iar Christer se uita derutat între ecran și Ruben.

— Ce? Cine?

Ruben se aplecă, luă mouse-ul și dădu click ca să deruleze filmul puțin mai înapoi. Apăsă pe play din nou și arătă cu degetul.

— Acolo.

Arătă cu degetul la bărbatul cu mers șchiopătat, iar Christer simți cum i se scufundă inima în piept. Știa că e ceva la bărbatul acela, o conexiune pe care ar fi trebuit s-o facă.

— Nu trebuie să ai mustrări de conștiință, zise Ruben și-l bătu ușor pe umăr. Dar eu nu uit

niciodată o față. Se ducea des acolo?

— În fiecare zi. Câteva ore pe zi.

Gândurile i se învârteau prin cap ca un șobolan stresat într-un labirint, goneau de colo-colo, căutau răspunsurile despre care el știa că există pe undeva. Și brusc șobolanul se opri. Creierul găsise în sfârșit ceea ce căuta. Știa cine e. Alb la față se întoarse către Ruben.

— La dracu'.

MAI

Vedran își freacă mâinile ca să alunge frigul. Mănușile au rămas în mașină. Ce uituc! El știe că diminețile sunt mereu reci, chiar și în mai. Primele raze de soare tocmai și-au găsit drumul peste coamele de acoperiș ale Pavilionului pentru Grădini de la Halele de Comerț cu Ridicata, la sud de Stockholm. Ceasul digital de la mână arată 04:45. Exact atunci trebuie să răsară soarele, conform INMH. Un bun început al zilei.

Pavilionul pentru Grădini deschide la ora cinci. Dar mătușa Jodranka l-a învățat deja de când era mic cât de important e să ajungi la timp. Și dacă lucrezi cu florile, ca Vedran, e decisiv. Vedran aleargă ușor pe loc, ca să-și pună sângele în mișcare. E o dimineață foarte rece, deși se promisese că mai târziu, în cursul zilei, va fi în continuare căldură de vară. Noroc că-și luase șosete groase. Florăria sa din Haninge nu avea așa mare concurență, dar cei care cumpărau de la el trebuiau să fie mulțumiți. Mai mult decât mulțumiți. Trebuiau să se întoarcă. De aceea așteaptă să fie primul care intră în Pavilionul pentru Grădini. Ca să aleagă ce e mai bun.

Lucra cu flori de aproape patruzeci de ani, începuse înainte ca majoritatea celor care lucrau acum la Pavilionul pentru Grădini să se fi născut. În Belgrad, livrase flori chiar și pentru echipa de fotbal Crvena Zvezda, când aveau nevoie de buchete pentru câștigători. Înainte de încăierările de pe stadionul Maksimir, bineînțeles. Fusese o poveste rușinoasă. Dar când se întâmplase, el deja se mutase de acolo. O întâlnise pe Monica și iubirea fusese nemărginită. Fusese foarte evident că se va muta la ea, în Suedia.

Vedran e în continuare singur acolo. Dă din cap. În cei patruzeci de ani n-a dormit dimineața nici măcar o singură dată. Asta s-o facă leneșii. Riscă și

face câțiva pași pe lângă fațada clădirii, ca să mențină corpul în mișcare. Ceilalți, care sunt și ei matinali, îl cunosc. Când apare vreunul dintre ei, știe că el e primul la rând.

Când ajunge în parcarea din fața laturii mici a clădirii, nu e chiar gol. Un dulap negru e în mijlocul parcării. E acolo de câteva zile, a apărut în aceeași noapte în care parcarea s-a închis pentru lucrări. O țeavă care trebuia montată. Se gândea la dulapul acela în fiecare dimineață în care-l vedea. Dar astăzi parcarea s-a redeschis. Băieții de la antrepriza solului trebuie că au terminat lucrările.

Vedran traversează și se duce la dulap. Picături de umezeală strălucesc în soarele dimineții pe el. De neînțeles de ce l-ar fi lăsat acolo cineva. Probabil vreun milenial dintr-ăia care-au primit să-l transporte și să-l lase în primul loc care-i iese în cale. El nu și-ar lua niciodată un ajutor la florărie care să aibă sub treizeci de ani. Mucoși din ăia speriați de muncă, cu mobilul lipit permanent de mâna dreaptă. Ei nu găsesc niciodată flori bune.

Se apropie de dulap și face o tură în jurul lui. E înalt aproape cât el și aproximativ la fel de lat. Ca o mică garderobă. E neglijent construit din placaj neșlefuit și vopsit la fel de neglijent. O ramă metalică încadrează marginile. Trece cu mâna peste lemn, cu grijă să nu se înțepe în așchii. Arată aproape de parcă cel care l-a construit era nervos. Lemnul e mai degrabă rupt decât tăiat cu fierăstrăul. Mai multe cuie ies pe jumătate în afară și sunt îndoite. Jenant. Se pare că nu mai există nimeni preocupat de meșteșugul de calitate. Suedia e o țară bună în multe feluri, dar permite mult prea multă neglijență. Dulapul ăsta n-ar fi fost acceptat acasă în Serbia.

Când ajunge în partea din față vede că ușa dulapului e despărțită în trei. Ceea ce el crezuse a fi un dulap erau de fapt trei cutii mari stivuite una peste alta, într-un cadru metalic, fiecare cu ușa ei. Cutia de la mijloc pare că ar putea fi împinsă în

lateral față de celelalte, prin intermediul unor șine care ies din cadru. Împinge cutia, dar aceasta rămâne pe loc.

Dulapul poate nu va ajunge absolut nicăieri. Poate că e părăsit. Vreun idiot l-a abandonat pur și simplu acolo, în parcare. Probabil cineva căruia îi era rușine de construcția asta neglijentă. Dar nu poate rămâne acolo. O să încurce locul. Trage cu coada ochiului la încheietura mâinii. Ceasul digital arată 04:50. Are timp să tragă dulapul spre marginea parcării. Puțină muncă fizică nu-i face decât bine.

În același timp ar fi o prostie să-și forțeze spatele. Dacă dulapul e plin cu lucruri, o să-l lase unde e. Există niște limite în cât de mult trebuie să se implice. Vedran bagă degetele sub marginea ușii din mijloc și trage. Ușa cedează cu un sunet cleios, dar nu se mișcă din loc. Știe exact ce cauzează sunetul ăla. Idiotul care a vopsit dulapul a lăsat culoarea să se usuce cu ușile închise. Mileniali, cum spuneam.

La intrarea în Pavilionul pentru Grădini începuse să apară lume. Hala se deschide curând. Dar nu-l învinge pe el o ușă. Vedran trage mai tare de ușa dubei până când vopseaua cedează. Când ușa se deschide, îl lovește un miros înțepător de fier și putregai. Face automat un pas în spate, cu mâna la nas.

Nu e numaidecât clar ce se află în dulap. Animalul a fost făcut bucăți ca să aibă loc în cutie, dar părțile sunt aruncate de-a valma. Cea mai mare bucată de carne arată a fi de la un porc. Ceva fără blană, în orice caz. Cele două părți mai mici pot fi de la picioarele porcului. E doar o bănuială. El lucrează cu flori. Habar n-are care e diferența dintre părțile unui animal și cum arată ele. Un lucru totuși e limpede. Nu de la vopsea era înțepenită ușa. Ci de la sânge. Atât bucățile de carne, cât și interiorul cutiei sunt acoperite de sânge. Roșeala lipicioasă e peste tot. Aproape de

zici că a fost întinsă cu pensula. Cine face așa ceva? În plus, la Halele de Comerț cu Ridicata nu se vinde carne, din câte știe el. Doar pește și legume. Și florile lui.

Trebuie să se întoarcă, vor deschide pavilionul în orice moment. Totuși face un pas în față spre dulap. În continuare, cu mâna la nas. Lângă leșul de animal, în balta de sânge, se află un obiect. Nu l-a văzut la început, dar cineva își lăsase în cutie, în mod total de neînțeles, ceasul stricat. Se uită mai atent la bucata mare de carne. Ceva nu e în regulă. Porcii nu au pielea așa netedă. Senzația de rău i se ridică în gât, dar trebuie să fie sigur. Chiar i-ar fi prins bine mănușile acum. Trage cu reticență ușa de sus, până se deschide cu același sunet hidos, de clei.

Trebuie să știe.

E la fel de mult sânge în cutia de sus, poate mai mult, însă Vedran abia dacă remarcă asta. Singurul lucru pe care-l vede sunt ochii care se uită fix la el. Doi ochi căprui-castanii și foarte umani.

— Jodranka, ajutor, șopti el și păși, împiedicat, în spate.

Senzația de rău îi blochează capacitatea de a gândi.

Părul băiatului e încâlcit cu sângele care-i acoperă și fața, și bustul gol. Corpul e retezat la nivelul sfârcurilor. Exact cât să încapă în cutie. Vedran își dă seama că ce a găsit în cutia de la mijloc sunt resturi de bust și brațe. Și mai există o cutie, cea de dedesubt.

Îl cuprinde groaza.

Vedran dă înapoi tot mai repede, incapabil să-și smulgă privirea de la ochii holbați, plini de reproș. Ochi care-l întreabă de ce. După care vraja se rupe. Vedran se întoarce și o ia la fugă spre Pavilionul pentru Grădini, mai repede decât alergase el vreodată. Chiar înainte de a ajunge acolo, începe să țipe.

Soneria se auzi de patru ori, scurt. Doar o persoană suna atât de agresiv. Vincent deschise ușa și acolo era Ulrika, în carne și oase. Fosta lui soție. Sora Mariei. De parcă viața nu era oricum suficient de complicată. Dar trebuiau să vorbească.

— Poftim, zise el făcându-i semn să intre.

— Despre ce voiai să vorbim? întrebă Ulrika și-și scoase ochelarii de soare.

Direct la obiect, ca întotdeauna. Fără vreme de formalități. Pentru Ulrika, rezultatul conta. Ca să fie și mai clar, era îmbrăcată în treningul ei obișnuit. La biroul de avocatură, avea întotdeauna haine scumpe, croite impecabil. Dar acum purta o bluză de trening roz și pantaloni scurți, completate de o centură de care erau prinse sticle mici cu apă. El nici măcar nu trebuia să se uite la pantofi ca să vadă că, desigur, erau o pereche de Philipp Plein. Totul părea nou și scump. Nu se schimbase deloc.

— Cafea? întrebă el.

Ulrika își desprinse elasticele din părul foarte blond, care i se revărsă pe umeri.

— Știi că nu beau cafea.

— Voiam doar să văd dacă s-a schimbat ceva, zise el.

Ulrika îl ignoră și intră în bucătărie. El observă că era loc pentru șase sticle de apă în centura de la brâu. Una lipsea. Era convins că ea o luase de acolo cu gândul la el. Un număr impar, ca să-l dezechilibreze. Îi va fi greu să se gândească la altceva în afară de gaura în care ar fi trebuit să stea a șasea sticlă. Era un gând complet paranoic, era conștient de asta. În același timp, el nu întâlnise niciodată pe cineva care să-i manipuleze cu atâta nerușinare pe alții, și care să fie și bun la asta, ca Ulrika. Iar ea îi știa toate butoanele.

— Unde-i soră-mea? zise ea umplându-și un pahar cu apă de la robinet.

Vincent merse după ea și o așteptă să bea.

— Maria nu e acasă, spuse el. Consider că e mai bine ca tu și cu mine să vorbim singuri.

Ea așeză paharul pe blatul de lângă chiuvetă și-l cercetă din priviri pe Vincent. Când se întâlneau așa era ușor să uite cât de toxică fusese relația lor odată. Timpul făcea majoritatea lucrurilor să nu mai pară atât de periculoase, când te aflai la o distanță de zece ani deja de ceea ce se întâmplase.

Era ușor să consideri că totul fusese din vina ei, cu exigențele ei inaccesibile față de prestațiile copiilor, față de cât de bună trebuia să fie situația lor financiară, față de cât de strălucitor și proaspăt de curat trebuia să fie acasă, în cazul în care ar veni cineva în vizită, și cu cicălelile ei că niciodată nu era suficient de bine. Dar adevărul era că ei nu fuseseră buni unul pentru celălalt. El nu era bărbatul de care avea ea nevoie. Și invers.

Totul luase o turnură abruptă când el o alesese pe Maria în locul ei. Prin asta, el devenise nemernicul. Dar adevărul era că el și Ulrika trăiseră într-o relație toxică mai mulți ani înainte de asta. Amândoi știau asta.

— E vorba despre fiica ta, zise el. Fiica noastră. Cred că e posibil să aibă un comportament autodistructiv. Dar nu vrea să vorbească cu mine. Aș vrea s-o duc la CPCA.

Ulrika se încruntă, părând că nu înțelege.

— Clinica de Psihiatrie pentru Copii și Adolescenți, explică el.

— Nici nu începe discuție, pufni ea și-și încrucișă brațele la piept. Vrei s-o stigmatizezi social pe fiica noastră?

El ar fi trebuit să știe că asta va fi reacția ei. Totul se învârtea în jurul a ce vedeau și considerau alții. Ceea ce se întâmpla în interiorul unui om nu fusese niciodată interesant pentru fosta lui soție. Singurul lucru important era ce se vede din afară. Iar ea era foarte bună la asta. El începuse de multă vreme să se întrebe dacă nu cumva ea avea trăsături ușor psihopate. De un fel de tulburare

empatică era vorba, în orice caz. O calitate bună, poate, la firma ei de avocatură și care sigur o ajutase să facă carieră. Dar era mai puțin bună pentru rolul de mamă.

— Nu e vorba despre a stigmatiza, spuse el. E vorba despre a o ajuta să se simtă mai bine. Tu și cu mine nu mai suntem suficienți. Există profesioniști pentru așa ceva.

— CPCA, zise Ulrika, parcă mestecând cuvântul. Tu îți dai seama cum ar arăta? Pentru ea? Pentru mine? Toți or să afle!

— Da, sigur, ar fi îngrozitor dacă fiica ta n-ar fi perfectă, spuse el și se sprijini de masa din bucătărie. Probabil că ți se va cere să părăsești țara.

Ceva din agitația Ulrikăi îl făcea să nu se poată relaxa și așeza jos. Ea îi respinse comentariul cu un gest rigid cu mâna. Unghii proaspăt date cu ojă, din câte văzu. Manichiură franțuzească. Niciodată ceva șocant, cum ar fi roșul. Sau negrul, culoarea pe care o prefera Rebecka pe unghiile ei.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, zise ea. Doar nu m-ai chemat aici doar să discutăm despre Rebecka?

Ea își întinse brațele și folosi ambele mâini pentru a-și prinde iar părul în coadă.

— Haide, zise ea când văzu că el pare că nu înțelege. Puteam să vin aici oricând, dar tu ai vrut să vin acum. Când nu sunt copiii aici. Când Maria nu e acasă. Apropo, tot sconcs cu dulceață mănâncă la micul dejun? Intercalate cu câte un sendviș cu avocado, doar ca să se păcălească pe ea însăși cât de sănătos mănâncă?

Brațele ridicate îi făceau sânii să se încordeze vizibil în topul roz. Vincent înțelese că asta și fusese intenția și se blestemă că s-a uitat.

— Soră-mea, completă ea când îi observă confuzia de moment, soția ta.

Ulrika își curbă un colț al gurii în sus, într-un zâmbet microscopic, care o făcea să arate

insuportabil de mulțumită.

— Maria nu e chiar genul de persoană căreia să-i pese de cum arată, zise ea și făcu un pas spre el. Nu înțeleg ce-a fost în capul tău atunci.

— Ne-am îndrăgostit, zise el, încercând să dea înapoi. Iar noi doi încetasem să mai fim așa de foarte multă vreme.

— Poate. Dar noi aveam altele, care înclinau balanța spre mai mult decât bine, Vincent.

Ea stătea mult prea aproape.

— Doamne, Dumnezeule, au trecut zece ani, Ulrika. Cât o să mai reîncălzim ciorba asta?

Ulrika îi ignoră întrebarea, care oricum era retorică.

— Vii și tu la o tură? întrebă ea.

Respirația îi mirosea vag a dulce, ca de la o băutură energizantă.

— Putem să încheiem acasă la mine. Dacă mai poți, evident.

El se afla pe un câmp minat. Orice va spune, va fi greșit. Așa că tăcu. Ulrika îl apucă brusc de penis prin pantaloni.

— Sau poate-ai îmbătrânit? continuă ea. Poate mai bine stai aici și mănânci pâine cu dulceață cu soția ta.

Ea îl masa, iar el simțea cum se întărește în mâinile ei, fără a se putea apăra. Ar trebui să facă un pas și să se îndepărteze. *Acum.* Dar picioarele nu se mișcau. Ea îi luă mâna și o băgă între picioarele ei, pe sub marginea pantalonilor scurți. Când degetele lui atinseră pielea ei caldă, înțelese brusc, ca fulgerat de un șoc electric, ce era pe cale să se întâmple. Își smulse mâna și făcu un pas împiedicat în spate, drept în masă.

— Exact cum credeam, pufni Ulrika și ieși valvârtej din bucătărie. Bătrân.

Mina stătea în colțul patului ei. Cearșaful era nou, tocmai scos din husa de plastic. Durase cinci minute să-l netezească corect pe pat, ca să nu aibă cute. Întoarse cutiuța pe care-o ținea pe genunchi. *Satisfyer Pro 2,* scria pe partea din față. Și acolo mai era și o poză cu o femeie tânără, hotărâtă, care flutura un steag. *The Next Sexual Revolution.* Ceva despre *Air Pulse Technology.*

O voce plăpândă în interiorul ei spunea că ideea asta nu era decât un eșec al abilității ei sociale. Că nu e sănătos să înlocuiești un om cu un obiect acționat de baterii. O altă voce spunea că acel prim gând e plin de prejudecăți. Erau vremuri noi acum. Femeia avea puterea asupra sexualității sale, ea știa asta și nu avea de ce să-i fie rușine. Nu avea nevoie de niciun bărbat. Tipa tânără de pe ambalaj o arăta foarte clar. Chiar că revoluție.

Rupse sigiliul ambalajului. Obiectul din cutie era colorat cu galben și arăta mai mult a clanță de ușă din plastic, ușor de apucat. Cu încărcare USB. Nicio șansă ca acel plastic să o atingă fără a fi dezinfectat mai întâi. Se întinse după sticla cu spirt care se afla pe noptieră, în timp ce încerca să facă pe cearșaf cât mai puține cute posibil. După ce dădu cu spirt pe partea moale a *Satisfyer Pro 2* trecu cu degetul mare peste el. Poate prea uscat. Se pregătise pentru asta și scoase uleiul de masaj, pe care-l comandase odată cu aparatul de masaj, și frecă cu ulei cauciucul. O picătură era de ajuns. Dacă era prea uleios, nu putea continua.

Nu era vorba că nu reușise să facă niciun bărbat să fie interesat de ea. Era vorba că nu voia să-l aibă deasupra ei. Doar gândul de a trebui să se lupte cu un trup transpirat de bărbat, urât mirositor – ca să nu mai vorbim despre organ în sine… Ea se cutremură și înghionti imaginea afară din minte înainte de a deveni prea clară.

Era OK să nu vrea asta? Cel puțin nu în felul în care fusese înainte? Se uită din nou la femeia de pe

cutie și caută un fel de răspuns în ochii ei. Dar femeia era prea ocupată să fluture din steagul ei. Iar Mina realiză că femeia are dreptate. Un mâner auriu steril, drăguț, câștiga competiția șapte zile din șapte.

Singurul lucru care-i lipsea era să privească pe cineva în ochi. Oamenii o înțelegeau greșit. Ei credeau că ea nu vrea apropiere, doar pentru că nu voia să fie atinsă de focarele acelea de bacterii care erau mâinile lor. Dar contactul vizual era cu mult mai intim decât orice atingere. Ce noroc că putea să privească pe oricine în ochi când închidea ochii. Închise sunetul mobilului, pe care-l puse pe noptieră. Pe urmă își scoase pantalonii și chiloții, se întinse pe pat și căută butonul care pornea clanța aurie.

Air Pulse Technology. Da da. O jumătate de oră, atât aprecia că va întârzia la serviciu.

Era totuși prima întâlnire.

— Nu știam dacă o să te mai găsesc aici.

— Am voie să lucrez în continuare la anchetă, spuse Milda. Slavă Domnului. Și-așa mă simt suficient de rău din cauza greșelii mele, dacă ar mai fi trebuit și să stau acasă și să mă gândesc numai la…

Ea dădu din cap. Mina încuviință. Nu era treaba ei nici să acuze, nici să absolve medicul legist de vinovăție. Pentru asta exista ancheta. Oamenii greșeau. Oamenii nu erau perfecți. Era, apropo, unul din motivele pentru care Mina prefera să trăiască singură. Acesta, plus faptul că majoritatea părea să aibă o concepție extrem de defectuoasă asupra a ceea ce implica igiena.

Observase că Julia o căutase de câteva ori și se gândise dacă s-o sune direct, dar se hotărî ca mai întâi să vorbească cu Milda. Își băgă telefonul în buzunar.

— Am urmărit căutarea lui, spuse Milda.

Îi închise ochii lui Robert, care până acum fuseseră deschiși, și își scoase mănușile de plastic.

Se îndepărtă de masa lucioasă pe care se aflau părțile din corpul victimei.

— Tu și toată Suedia, zise Mina și se apropie.

Era ciudat să-i vadă chipul acum, aici, după ce-l văzuse pe reclamele la prima pagină a ziarelor, mai bine de o lună.

— Dispar mii de oameni în fiecare an în Suedia. Robert e unul din acea statistică. Dar ceva la el a captat în plus interesul tuturor. Ca să nu mai vorbim despre presă.

— Lipsa de apărare, spuse Mina aplecându-se peste chipul lui Robert.

Cu ochii închiși, părea că doarme. Nimic de pe chip nu arăta ceva despre brutalitatea la care fusese supus restul trupului său.

— Suntem mereu mai mișcați de cineva pe care-l simțim neajutorat, continuă ea. Robert avea douăzeci și doi de ani, însă, mintal, era un copil.

— Disperarea părinților ne-a ajuns drept la inimă, spuse Milda adunând instrumentele pe care le folosise.

Medicul legist își luase o pereche nouă de mănuși de plastic. Mina dădu din cap întrebătoare spre cutie, iar Milda i-o întinse. Sentimentul plasticului subțire pe piele îi făcea pielea găină de atâta încântare. Dacă ar fi putut, ea ar fi purtat mănuși în permanență, dar o idioțenie mare precum convenția socială o ținea departe de acest obicei. Dacă s-ar fi născut în Japonia, ar fi putut merge nestingherită peste tot cu mască și mănuși, dar în Suedia așa ceva era considerat ciudat. Ei una i se părea singurul lucru care avea sens. Dar n-ar fi niciodată ceva acceptat la locul ei de muncă. Parcă auzea deja comentariile lui Ruben și ale lui Christer.

— Părinții au fost înștiințați? întrebă Milda în timp ce primi cutia cu mănuși de la Mina și o așeză la locul ei pe banc. Totul era aranjat frumos în rânduri drepte aici. Milda păstra o disciplină militară în regatul ei steril.

— Da.

Mina răspunse scurt și nimic mai mult. Era acea parte a meseriei pe care o găsea cea mai grea. Faptul că fiecare victimă implica oameni care vor fi îndoliați. Și era treaba lor să le dea vestea.

— E…? zise Mina arătând la unul dintre obiectele de lângă cadavrul de pe masă.

— Da. Era în buzunarul lui din spate. Hainele au fost găsite în cutia de jos.

Obiectul indicat de Milda era o praștie. Era uriașă, din lemn și cu o bandă de cauciuc. Fusese și ea descrisă când se vorbise despre Robert în edițiile de seară ale ziarelor, că el deseori era văzut cu o praștie, că o arăta cu plăcere străinilor pentru a le demonstra cât de bun era la tras cu ea. Aparent putea nimeri o carte poștală de la o distanță de zece metri.

Mina își desprinse privirea de la obiect. Era ceva prea personal, care i se îngrămădea sub piele și ea nu voia să aibă ceva sau pe cineva acolo. Ea de obicei se pricepea să țină aspectele personale departe de ea, oamenii, destinele, tot ce era personal. Dar ceva legat de Robert Berger pătrunsese prin carapace. Chiar și acum, cu trupul ciopârțit, chipul lui era liniștit, amabil. Avea chiar urma unui surâs.

În toate fotografiile din ziare apărea râzând, cu ochi licărind de bucurie și poftă de viață. Conform unui articol din *Aftonbladet,* părinții lui îi ziceau Bobu, iar ea ura să știe ce poreclă avusese cadavrul. Era prea aproape. Se forță să se concentreze la ce zice Milda. Munca de polițist. Să se concentreze doar la munca de polițist. Rutină. Reguli. Procese. Proceduri. Curat. Clinic.

— Așa cum vezi, e secționat în trei părți principale, zise Milda. Ies mai multe, cu brațele și mâinile, bineînțeles. Suprafețele tăieturilor sunt curate și îngrijite, s-a folosit o lamă foarte ascuțită.

— Trăia când a fost secționai?

— Da, zise Milda și arătă cu degetul la locurile unde fusese tăiat corpul. A sângerat foarte mult. Inima îi bătea în continuare când lama a pătruns în el. Și pe urmă avem asta, evident. Motivul pentru care te-am sunat.

Ridică părul de pe fruntea lui Robert. Acolo se zărea un doi roman clar, incizat în pielea netedă, care se ridicase în jurul tăieturilor adânci.

— Ceasul era într-una din cutii, zise Milda, arătând către celălalt obiect de lângă corp. Așa cum vezi, e potrivit la ora 14. Bateriile sunt scoase, cu toate astea, cadranul a fost spart.

Mina simți că se sufocă. Ceasul. Cifra doi pe frunte. Vincent avusese dreptate tot timpul. Era o numărătoare inversă. Ruben o să aibă un atac de apoplexie.

— Ce crezi despre locul crimei? Primar sau secundar? întrebă Mina.

— La asta cel mai bine pot răspunde tehnicienii care-au cercetat locul în care-a fost găsit. Dar dacă e acceptată o supoziție, atunci eu bănuiesc până una-alta că secundar, pornind de la ce-am văzut.

— De ce? întrebă Mina.

— Cutia nu pare să fi stat în cantitatea de sânge pe care Robert a pierdut-o. E prea curată pe dedesubt. Așa că probabil a fost mutată în locul unde-a fost găsită.

Mina își luă avânt.

— Examen toxicologic? zise ea sperând că Milda n-o va urî că a întrebat.

— Se va face ca parte din autopsie. Se va preleva fiere, ținând cont de cât de puțin sânge a rămas în corp. Dar crede-mă. Acea eroare nu se va întâmpla din nou. Și i-am rugat să mute probele la prioritare. Și pe ale lui Robert, și pe ale lui Agnes.

— E voie? întrebă Mina fără nicio nuanță în ton.

— Nu. Dar am avut mici servicii de revendicat. Și măcar atât de puțin am putut să fac pentru a compensa.

— Deci despre cât timp e vorba?

Mina nu-și putea smulge privirea de la chipul liniștit al lui Robert.

— Doar câteva zile, cu ceva noroc, chiar mai repede de atât. Dar nu pot promite nimic. Mai am și autopsia în sine. Doar ce mi l-au adus. Vrei să stai? Poți să rămâi și să observi, dacă vrei.

Milda își puse o pereche nouă de mănuși și începu să pregătească instrumentele care stăteau frumos organizate pe masa de lângă cadavru. Chiar și un cântar era pregătit, iar Mina știa că acela va fi folosit pentru a cântări organele. Totul, de la inimă până la creier, chiar și conținutul stomacului va fi pus pe cântar. Ea mai fusese la autopsii înainte.

— Nu, mulțumesc, spuse ea. Sar peste această distracție azi. În schimb, aș vrea să mă uit la cutie.

— Sigur că da, e aici, afară, așteaptă să plece la CNEC.

Trebuia să dea de Julia imediat. Și de Vincent.

Milda încuviință, fără s-o privească, și începu să aleagă instrumente. Mina o lăsă să continue în liniște și se îndreptă spre ieșire. Când se întoarse din ușă văzu cum Milda îl mângâia pe Robert pe obraz. Era o mișcare tandră, dar și plină de durere.

Ea prefera să lucreze singură și se simți ușurată când plecă Mina. Pe fundal, pusese acum muzica veselă a unei formații de muzică ușoară, la un nivel potrivit cât să nu-i acopere observațiile orale. Milda știa că e un clișeu în cultura pop. Medicul legist care asculta un anumit gen de muzică pe durata autopsiilor. Cel mai adesea, operă. Dar toate clișeele aveau o bază reală. Muzica pe fundal dădea calm și concentrare. Simțea într-un fel și că e mai demn față de oamenii pe care-i avea în fața ei pe masă. În plus, ea prefera muzică veselă, șlagăre sau dance, pentru a contracara prezența apăsătoare a morții. Iar cei care pe urmă ascultau și documentau notițele ei vocale se obișnuiseră de mult cu zgomotul de pe fundal.

Milda cânta *Eloise* cu trupa Arvingarna. Melodiile de la selecția națională pentru Eurovision aveau un loc special în inima ei, iar ea nu pierduse nicio ediție de când se făcuse suficient de mare cât să se uite la ele la televizor.

— *Îmi adun gândurile, înainte de a ieși în oraș, în singurătate,* cântă ea cu empatie și pipăi cu grijă marginile tăieturilor.

Curat. Drept. Fusese necesar un instrument ascuțit pentru a le realiza. Nu era loc de o lamă semiboantă aici, nu, nu. Dar retezarea putea totuși dezvălui ceva interesant. Desprinse bucățile de os din incizie și le duse pe o masă de lucru din oțel inoxidabil. Acolo, le scufundă într-o soluție preparată din apă, detergent de vase și Alconox. Dacă exista ADN de descoperit, soluția asta era cea mai bună pentru a nu-l deteriora. Termometrul arăta că apa avea 55 de grade. Perfect. Ea trebuia să îndepărteze țesutul moale înainte de a continua.

— Când ți-am spus adio, am crezut că am dreptate.

Se întoarse iar la Robert. Cu încăpățânare, îndepărta gândurile care o măcinau, când îl avea pe acel bărbat tânăr pe masa ei. Putea fi Conrad

peste câțiva ani. Dacă nimic nu se schimba. Dacă ea nu reușea să schimbe nimic. Mângâie cu grijă obrazul lui Robert. Trebuia să se concentreze asupra lui. Era obligația ei. Datoria ei.

— Mi-e dor de tine și iată-mă aici, la ușa ta.

Mildei îi era în continuare rușine de greșeala pe care o făcuse cu examenul toxicologic al lui Agnes. Nu avea voie să facă greșeli. Asta însemna nu numai trădarea aparținătorilor, ci, înainte de toate, trădarea victimei. Ea avea o obligație. Obligația de a acționa perfect, de a nu pierde nimic, de a face toate evaluările corecte, de a parcurge toate etapele corect. Poate că nu putea face toate astea ca mamă, dar la serviciu nu exista niciun motiv să omită ceva. Reprimă imaginea că cel întins pe masă era Conrad și continuă.

— Îmi deschizi când sun? Nu vrei să rămân?

Versurile vesele făceau ecou în suprafețele goale. Ea nu avea cine știe ce voce, dar publicului său nu-i păsa. Nici acustica nu era de fapt prea rea și o ajuta puțin în acest context.

— Ieși afară, vino la mine.

Milda își îngădui să se oprească un moment. Erau proceduri de urmat, dar erau complicate puțin de faptul că trupul era împărțit în mai multe bucăți. Majoritatea cadavrelor pe care le primea pe masa ei erau întregi. Tranșarea nu era foarte des întâlnită.

— Eloise! Suntem mai mult decât doar amici?

Chiui refrenul în timp ce se întinse după secator. De obicei, avea alături un asistent care o ajuta, dar de data asta voise să facă totul singură. Oricum, în timp ce lucra la cadavru totul era documentat amănunțit cu cameră video, plus notițele ei orale.

— Atunci arată ce simți. Și pe urmă, să aleagă sentimentele.

Chiuitul ei se amesteca cu vocea lui Casper Janebrink și scrâșnitul secatorului care tăia prin cartilagiul moale din jurul toracelui lui Robert.

Ea ridică cu grijă și îndepărtă toracele și expuse regiunea mediană a corpului. Avea colegi care preferau să taie un pic din coaste, dar ea n-avea niciun chef să riște să se taie în margini de os ascuțite. Erau suficiente bucăți de oase retezate în corpul lui Robert.

— *Eloise!*

Abia dacă mai rămăsese sânge în corp, iar ce mai rămăsese era coagulat. Cantitatea minimă de sânge indica faptul că ea avusese dreptate, Robert fusese secționat în timp ce încă era în viață. Lumea era aparent plină de monștri.

Lipsa sângelui dăduse cadavrului o culoare gri-deschis și însemna că nu existau pete evidente pe cadavru, ceea ce făcea mai grea evaluarea orei la care murise. N-avea niciun rost să pună picături de ochi, conținutul de potasiu creștea în mod cert timp de câteva ore după survenirea morții și putea da un indiciu, dar Robert era mort de niște zile.

— *Chiar și vânturile în altă parte pot zbura. Pentru mine tu ești singura.*

Băgă mâinile în pieptul deschis al lui Robert. Observă situația măruntaielor și făcu câteva fotografii. Mai bine să documenteze prea mult decât prea puțin. Totul arăta normal, în afară de inima ușor mărită, care din păcate era atât de obișnuită în cazul oamenilor cu sindromul Down.

— *Și iubirea, ea e un paradis, Eloise.*

Ea bătea ușor ritmul din picior. O ajuta în mod destul de ciudat să-și stabilizeze mișcările mâinilor acum, când trebuia să desprindă organele cu grijă. Fiecare organ trebuia scos, măsurat și cântărit. Abia când era complet gata cu autopsia le va pune înapoi, pentru ca apoi să le coasă la loc, pe cât de frumos posibil, gata de livrat cuiva de la pompele funebre.

— *Nu e ușor când greșelile mi le număr.*

Cântări inima, rinichii, ficatul, plămânii. Totul normal. În afară de inimă.

— *Sunt ca o bilă într-un aparat de flipper.*

Stomacul necesita puțin mai multă muncă. Dar, cu puțin noroc, ultima masă a lui Robert putea da un indiciu despre locul unde își petrecuse ultimele ore din viață.

— Mi-e dor de tine și iată-mă aici, la ușa ta.

Melodia rulase pe *repeat* și nu fusese schimbată dintr-un motiv anume, iar ea o lăsase așa. Ea iubea *Eloise.* Fusese atât de îndrăgostită de Casper Janebrink atunci când apăruse melodia asta. Simțea în continuare puțină căldură în corp de fiecare dată când îl vedea pe cântăreț la televizor. În plus, omul acela părea că nu îmbătrânește. Poate că avea un portret al lui Dorian Gray în pivniță. De-ar ști unde se găsesc, și-ar cumpăra și ea unul. Poate pe Wish sau Ebay?

Vărsă cu grijă conținutul stomacului într-un castron metalic. Mirosul era înțepător, neplăcut, dar așa ceva nu o mai afecta de mult. Ea nu era ca acei medici legiști care foloseau cremă mentolată sub nas pentru a face față mirosurilor asociate cu un cadavru. Exista un risc prea mare de a-ți scăpa ceva. De exemplu, otrăvirea cu arsenic e scoasă la iveală de un miros slab de migdale, când e deschis stomacul.

— Îmi deschizi când sun? Nu vrei să rămân?

Scormoni ușor cu degetul în conținutului stomacului. Totul va fi trimis la analize la CNEC în Linköping. Ea știa că ei nu sunt foarte încântați când primesc conținut de stomac, dar nu avea ce să facă. Totuși, ea făcea mereu singură un inventar mai întâi, înainte de a-i lăsa pe tehnicienii criminaliști să se ocupe de asta. Milda ridică din sprâncene.

— Ieși afară, vino la mine. Îmi e dor de tine.

Ea șoptea încet versurile în timp ce pescui un ghemotoc de ceva închis la culoare din stomacul lui Robert.

— Suntem mai mult decât amici? Atunci arată ce simți…

După care amuți.

Stomacul lui Robert era plin de păr.

Ura faptul că avusese dreptate. Nu voia să aibă dreptate. Dacă ar fi greșit, Robert ar fi trăit în continuare. Era de parcă el provocase uciderea lui Robert insistând pe numărătoarea inversă. Gândul era greșit, știa asta, era doar așa-numitul efect de *spotlight* care își arăta mutra urâtă. El nu era motivul acțiunilor unor necunoscuți. Dar nu se putea abține, creierul voia să gândească așa și atunci așa făcea. Era o programare de multe mii de ani căreia el nu-i putea rezista. Exista acolo pentru că uneori îl ajuta pe om să supraviețuiască. Dar astăzi, pe Vincent îl făcea să-i fie rușine.

Urca scările cu Mina.

— Ce cutie a fost de data asta? întrebă când ea se opri la etajul corect pentru a deschide ușa.

— Mai bine vezi singur.

Știrea că Robert Berger fusese găsit îl întristase foarte tare. Din punct de vedere pur profesional, era fascinat de acea schimbare de cromozomi care se numea Trisomi 21. Că era suficient un cromozom în plus pentru a crea un cu totul alt tip de personalitate. El nu avea foarte mare experiență cu persoane cu sindromul Down, dar toate cele pe care le întâlnise aveau anumite trăsături de caracter comune. Prin faptul că abilitatea cognitivă era diminuată, *corpus amygdaloideum* predomina și îi făcea să fie incredibil de ghidați de sentimente. Dar, prin aceasta, și să fie mai sinceri decât mulți alții. Toate sentimentele erau mari. Și toate sentimentele erau importante. Exista ceva frumos, ceva neprefăcut în asta. Știa că romantizează la greu, totuși…

Diminuarea, în cazul lui Vincent, era în cealaltă direcție. Lui pur și simplu îi era greu să exprime sentimente. Știa totuși un lucru: de cineva atât de deschis și de receptiv ca Robert ai grijă, ești inspirat. Nu-l distrugi. Cel care putea face așa ceva era pierdut.

— Aici, spuse Mina și se opri în fața unui dulap înalt cât el.

Văzu imediat ce e.

— O, drace, zise el și își întoarse privirea.

Ușile erau închise din fericire, dar el nu avea nicio problemă să-și închipuie ce fusese acolo. Trei uși. Două lame. Un dulap. Trei doi unu. Robert fusese o numărătoare inversă în sine.

— Lamele găsite în cutie sunt aici, zise Mina.

— Dă-mi o secundă să-mi revin, spuse el. În orice caz, e *Zigzag lady,* asta e sigur. Adică iluzia pe care trebuie s-o înfățișeze.

El își trase respirația și scoase mobilul.

— Trebuie să-i arăt asta lui Sains Bergander. Bănuiesc că nu pot face poze, nu?

Mina dădu din umeri.

— Fă câte vrei. Prin asta, ești oficial o parte din anchetă. Julia îți transmite salutări.

— OK? Ruben ce zice?

— Nu cred că l-am mai văzut așa înverșunat în viața mea.

El începu să facă fotografii. Era mai simplu când vedea lucruri sinistre printr-un ecran. Atunci putea să se concentreze la detalii, în loc de ansamblu. Să aibă grijă să prindă tot ce credea că Sains trebuie să vadă. Era însă o problemă. Ar avea nevoie să fotografieze și interiorul.

Vincent deschise mapa roz din plastic și împrăștie conținutul pe birou, cu siguranță pentru a zecea oară. Cugetase toată noaptea la cum ar fi putut cel mai bine să convingă grupul de la poliție. Și ce avea acum în față erau concluziile la care ajunsese.

Nu mersese prea bine data trecută. Dar atunci el nu înțelesese că de fapt trebuie să-i convingă. Acum știa că puterea de concentrare nu era întotdeauna cea mai bună la toți cei din grup, așa că el se concentrase pe imagini colorate, clare, care totuși trezeau curiozitatea. Retoric, se gândea să folosească vechiul truc al lui Marcus Antonius, acela de a începe prin a fi de acord cu atitudinea lor față de el, pentru ca mai apoi să folosească asta ca pârghie pentru a răsturna acea opinie. Trebuia, de asemenea, să nu uite că situația de pornire era alta de data aceasta. El avusese dreptate. Iar ei știau asta.

Băgă fotografiile la loc în mapă. Fusese nevoit să adauge câteva fotografii de familie ca să fie un număr par de zece poze. Trebuia doar să fie cu băgare de seamă să nu scoată poza greșită. Ar fi o atmosferă neplăcută dacă ar arăta poza din concediul din Las Vegas, când îl duruse stomacul tot timpul și Aston insistase să-l fotografieze.

Las Vegas. L era a douăsprezecea literă din alfabetul suedez, V era a douăzeci și doua. 1222. 12:22 se numea oră-oglindă triplă în formele mai evoluate ale numerologiei creștine. Lui îi reamintea că uitase să mănânce prânzul cu o oră în urmă.

Se uită la ceas. Nu era vreme pentru mâncat. Trebuia să plece dacă nu voia să întârzie.

Zece fotografii în mapă însemnau 1+0, adică 1. O fotografie. O fotografie era cea mai importantă. Dar pe aceea trebuia să o creeze pentru ei, în capul lor.

Julia îl aștepta la recepție, în Palatul Poliției.

— Bună, Vincent, zise ea cu un zâmbet și-l lăsă să treacă de barieră.

El o urmă la etajul al treilea, într-o sală de ședințe identică cu cea în care fusese prima dată. Dacă nu cumva era aceeași sală. Ceilalți erau deja acolo. Peder. Christer. Ruben. Și Mina. Își dădu seama că îl așteptau. Ruben nu se uită spre el.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Vincent. Am stat să-mi pregătesc prezentarea până în ultima clipă.

Julia se așeză lângă un bărbat pe care Vincent nu-l mai văzuse până acum. Ochelari cu ramă de oțel, păr rărit spre tâmple, vestă tricotată, verde-mușchi, încheiată la toți nasturii, și o înfățișare gravă. Dacă ar exista un arhetip al înfățișării psihologilor, atunci acest bărbat ar îndeplini toate criteriile. Trebuie să fie acel realizator de profiluri pe care-l menționase Mina. Jan.

— O să împărțim totul în două, zise Julia cu o față serioasă. Terminăm cu desenele lui Vincent. Dar mai întâi Christer și Jan. Mai exact, am avansat un pas în anchetă. Christer?

Julia dădu din cap îndemnându-l, iar Vincent văzu cum Christer înghiți în sec înainte de a răspunde.

— Păi, m-am uitat la filmările de pe camera de supraveghere. De la banca de vizavi de cafenea.

El ezita. Julia dădu din cap spre el, încurajându-l. Christer scoase unul din oftaturile sale adânci, caracteristice, și continuă.

— Mda, cum spuneam. M-am uitat pe filmările camerei de supraveghere. Și-au fost o grămadă de oameni care-au trecut pe acolo. Bărbați, femei, băieți, fete, bătrâni, tineri, câini, bebeluși, chiar și un tip cu un dihor. Dar la început n-am găsit nimic care să mi se pară că ar ieși în evidență, deși m-am uitat intens și atent, treaz și vigilent și…

— Treci la subiect, spuse Julia nerăbdătoare.

Christer oftă adânc din nou. Părea extrem de chinuit.

— Da, o persoană mi s-a părut cunoscută. N-am putut să văd exact fețele oamenilor, dar el șchiopăta, și era ceva… era ceva care mi se părea cunoscut.

— Și-atunci am venit eu și-am rezolvat chestiunea, zise Ruben, împreunându-și mâinile în spatele cefei.

— Da, da, Ruben, știu, dar continuă, Christer.

Julia se holbă furioasă la Ruben.

— Da, nu puteam să-l plasez corect pe respectivul, dar așa cum Ruben a indicat foarte corect, el l-a recunoscut.

Ruben se aplecă agitat în față. Răbdarea lui față de Christer se terminase.

— Era Jonas Rask.

— Ce dracu' zici? Jonas Rask? E liber?

Peder își îndreptă poziția pe scaun.

— Cine e Jonas Rask? întrebă Vincent întorcându-se spre Mina.

— Violator și ucigaș, răspunse Ruben. A stat închis la Skogome timp de, da, douăzeci de ani minus o lună. A ieșit în septembrie, toamna trecută. L-au considerat reabilitat.

Ruben făcu în aer, cu degetele, un semn de ghilimele în jurul ultimului cuvânt.

Vincent încuviință.

— Da, exact, cei la Skogome lucrează pornind de la metoda RECO, zise el.

Peder arăta de parcă Vincent ar fi vorbit în grecește.

— RECO? zise Vincent uitându-se la ceilalți pentru a-l sprijini. Cineva? Nu? E acronimul pentru Relație și Conviețuire, un program opțional pentru bărbații condamnați pentru infracțiuni sexuale. Metoda constă în participarea atât în grupe de lucru, cât și la discuții private cu psihologi. Există la cinci penitenciare, printre care Skogome, și s-a arătat că aceia care au participat în RECO au un risc de recidivă mai scăzut. Diferența s-a dovedit a fi destul de mică, evident, opt

procente față de zece. Pe de altă parte, materialul adunat nu e suficient de vast pentru a fi garantat statistic…

Bărbatul în vestă croșetată îl întrerupse.

— Bună ziua. Scuze. Mă numesc Jan Bergsvik, spuse el și întinse mâna. Dar acum am intrat pe domeniul meu. Sunt psiholog și am o experiență îndelungată în a ajuta poliția la anchete, cel mai adesea cu descrieri de făptași. Conducerea m-a rugat să vin aici să dau o mână de ajutor. Voi aveați, se pare, nevoie, de un specialist în profiluri. Ancheta a stagnat în această zonă, din câte înțeleg.

Vincent trase cu coada ochiului la Mina și apoi dădu mâna cu el. Era ca un pește mort. Strângerea clasică de mâini a oamenilor care se considerau superiori celorlalți. Nici măcar nu se oboseau să salute cum trebuie.

— Am lucrat de fapt la cazul Jonas Rask, continuă Jan. Sunt uimit că n-ai auzit de el. A trezit o mare atenție în media în anii 1990. Jonas era șofer de camion la una dintre cele mai mari companii de transport. Conducea prin toată Suedia, chiar și Norvegia.

O amintire începu să iasă la suprafață în capul lui Vincent.

— E cel care răpea și viola fete tinere care făceau autostopul? Pe două dintre ele parcă le-a și ucis, nu?

— Tess Bergström și Nina Richter, mormăi Christer.

— Le-a violat, le-a sugrumat, pe urmă le-a mai violat o dată, zise Jan. Toate cadavrele au fost abandonate de-a lungul șoselei în saci de gunoi. Bucăți. Le-a tăiat în bucăți în camionul lui. Nimeni n-a observat sângele. În avantajul lui, făcea transporturi pentru măcelării.

— Dar asta e un *no brainer,* zise Ruben exaltat. Jonas fucking Rask a fost la aceeași cafenea la care lucra Tuva. Așa a găsit-o și pe Agnes. Clar, el e!

— Hai să nu ne grăbim cu concluziile încă, spuse Julia pe un ton de avertisment.

Vincent ridică cu grijă un deget.

— Modus operandi-ul lui Jonas Rask nu pare că ar coincide, ce să spun, nu coincide deloc cu cel al făptașului nostru.

Jan cel cu vesta croșetată scoase un râset ușor și clătină din cap, de parcă Vincent ar fi fost un copil care a spus ceva caraghios.

— Scuze, tu cine spuneai că ești?

— Vincent a fost de curând cooptat consilier, interveni Julia. De probă.

Aparent nu voia să strice relația cu Jan intrând în detalii despre ce făcea Vincent acolo.

— Atunci cel mai bine e să explic de la început cum funcționează oamenii, în mod specific infractorii, zise Jan și se uită la Vincent pe deasupra ochelarilor. Metoda tuturor infractorilor se dezvoltă în timp. Dar impulsul lor fundamental este același. Jonas Rask este un autor de mari violențe. Aveți trei crime bestiale pe masă. Femei de aceeași vârstă cu cele pe care Rask le-a atacat anterior. Corpuri mutilate grav, exact cum făcea Rask. Și în plus aveți o pistă care duce la Jonas Rask în persoană. Probabilitatea ca el să nu fi fost implicat e microscopică.

— Sigur că tu ești expertul, zise Vincent. Eu mă gândesc doar că Robert nu e femeie și că nimeni n-a fost abuzat sexual, ceea ce părea a fi semnătura lui Rask. În plus, doar Robert a fost ciopârțit. Ce părere ai despre asta?

Jan rămase tăcut o secundă. O mână îi alunecă inconștient peste nasturii vestei, de jos în sus. Gest clar de căutare a siguranței. Întrebarea lui Vincent părea a fi declanșat în Jan o doză de cortizol, hormonul stresului.

— Rask nu mai are, evident, impulsuri sexuale, spuse el. Cine știe ce-au făcut din el niște ani de pușcărie. Dar lipsa componentei sexuale explică și de ce acum poate ucide chiar și tineri bărbați.

— Adică impulsul primar anterior al lui Rask era sexual? întrebă Vincent.

— Absolut, răspunse Jan mulțumit. Chiar violența avea o funcție sexualizată. Omuciderea în sine era totuși secundară, ca o necesitate ca ele să nu poată povesti, chiar dacă el probabil a savurat și acea parte.

— Și acum, când sexualitatea lui a dispărut, conform celor spuse de tine, el și-a găsit din senin un nou impuls în a comite doar fapte de violență complicate? Sunt foarte curios să aud cum descrii tu profilul psihologic al unei asemenea persoane. Mai ales că ai spus în introducere că el e mânat de același lucru ca înainte. Acum, acesta nu e domeniul meu, firește, dar nu reușesc să le pun cap la cap.

Vincent îl privi pe Jan cât de inocent putu. Psihologul căută susținere în ochii celorlalți polițiști. Mina era ascunsă în spatele unui caiet de notițe.

— Văd foarte clar: competența mea de expert nu e apreciată aici, spuse el pe urmă și-și țuguie buzele. Succes pe cont propriu cu ancheta. Conducerea o să afle despre asta.

Jan își netezi din nou nasturii de la vestă și se ridică.

— Și pentru data viitoare poate ar trebui să-i învățați pe consilierii voștri și bunele maniere, spuse el și dispăru din încăpere.

Se lăsă o tăcere de mormânt. Vincent vedea cu coada ochiului cum Mina încerca să nu râdă.

— Uf, Vincent, zise ea când psihologul probabil se îndepărtase suficient cât să nu audă. Ține minte că te afli în continuare aici din milă.

— Hm, eu sunt de acord cu Vincent, zise Ruben și-și încrucișă brațele.

Vincent se holbă la el. De când era Ruben de partea lui? Asta era ceva nou.

— Vincent n-a zis niciodată că n-a fost Rask, zise Ruben. El doar a întrebat cum gândește Rask

acum. Asta aș fi vrut și eu să știu. Așa, ne-ar fi mai ușor să-l prindem.

— Aveți dreptate într-o privință, spuse Vincent. Un calcul simplu al probabilității ne arată că Rask poate foarte bine să fie implicat. Cel puțin mai mult decât oricine altcineva în acest moment. Eu doar nu înțeleg de ce.

— Ar trebui să-l localizăm cât mai curând pe Jonas Rask și să-l audiem, zise Julia dând din cap. Și căutarea e de fapt în plină derulare. Deci ce-ar fi să-l lăsăm puțin deoparte pe Jonas Rask și să ascultăm ce are de spus Vincent?

Se uită curioasă la mapa roz din mâna lui.

Vincent se întoarse spre Julia. Cel mai bine să se adreseze celei a cărei atitudine a semnalat restului grupului ce părere să aibă. Observă cum Ruben îl urmărea cu privirea, dar cum aceasta, pe urmă, continuă din reflex în jos și ateriză pe fundul Juliei. N-ar fi trebuit să-l mire, Mina spusese de mult că Ruben vrea să se culce cu toate. Totuși. Exista un timp și un loc… OK. Concentrare acum.

— Pot să? zise el arătând spre *whiteboard*-ul de pe perete.

— *It's all yours,* zise Julia gesticulând.

El deschise mapa de plastic, scoase câteva fotografii și le prinse pe *whiteboard* cu niște magneți pe care-i găsi în colțul tablei. Nu era întâmplător că făcea exact în același fel cum o văzuse pe Mina făcând. Prinzând fotografiile în acel fel, Mina crease în capul colegilor o asociere între acea acțiune și munca serioasă de polițist. Când Vincent proceda acum în aceeași manieră, el spera să trezească polițiștilor acea asociere inconștientă și să facă să simtă că și prezentarea lui era la fel de serioasă. Avea nevoie de toată încrederea pe care o putea primi, dacă voia ca ei să cumpere ceea ce avea el de gând să propună. Dacă voia ca ei să vadă tabloul pe care el avea să-l picteze. Aceasta era ultima lui șansă. Privirea ușor

somnoroasă a lui Peder era totuși în continuare la mapa roz.

— Ca vata de zahăr, mormăi el.

Peder își linse de pe degete zahărul de la o chiflă și se întinse după alta.

Christer îi întinse farfuria.

— Cred că ți-a intrat creierul în colaps, zise Christer cu voce joasă. Lasă-mi și mie o jumătate de chiflă.

— E a fiului meu, zise Vincent bătând ușor cu mâinile pe mapă. Eu n-aș fi… în orice caz.

El își drese glasul și începu.

— Am două lucruri pe care vreau să vi le arăt. Primul: aceste fotografii. Vedeți ce reprezintă?

În poze se vedeau niște bărbați zâmbitori în costume strălucitoare, cu paiete. Câțiva dintre ei stăteau în fața unui decor scump, reprezentând un templu egiptean sau alt loc „exotic”, în timp ce alții se aflau în mijlocul unui show cu lumini de laser și mult fum. Toți pozau lângă diferite tipuri de lăzi mari și toți aveau alături cel puțin o femeie sumar îmbrăcată.

— Colegii tăi, magicieni, zise Ruben. Și ce?

El își mutase în sfârșit privirea de pe fundul Juliei.

— Corect. Dar mai uită-te o dată, zise Vincent.

Ruben făcu ochii mici către poze, iar Peder se aplecă peste masă.

— Ce dracu? izbucni Ruben după câteva secunde.

— Dar e… zise Peder.

— Exact, aprobă Vincent. Ceea ce vedeți acum sunt diferite reprezentații cu *Bullet catch, Sword casket* și *Zigzag lady.* Trei dintre cele mai cunoscute iluzii scenice. Dar e și…

— …așa cum au murit Agnes, Tuva și Robert, completă Julia.

Ea se apropie de poze și se uită curioasă la ele.

— Lada cu săbii a Tuvei a fost în mod absolut un surogat de truc de magie, zise Vincent. Ați fost

conștienți de asta chiar de la început. Uciderea lui Agnes a fost cel mai probabil tot așa. Sau nu. Dar în cazul lui Robert nu mai e niciun dubiu. Infractorul vostru este un foarte bun cunoscător al magiei de scenă, clasică, suficient de mult încât să construiască propriile numere de iluzionism. Ceea ce ar trebui să micșoreze numărul de posibili suspecți cu circa 99,9 la sută.

— Deci noi vânăm un magician criminal? întrebă Julia dând din cap. Știe cineva dacă Daniel sau Rask se pricep la scamatorii cu cărțile de joc?

— Acesta a fost, cum spuneam, unul dintre lucrurile pe care am vrut să vi le arăt, zise Vincent. Nu cred că a venit ca o surpriză pentru nimeni. Dar celălalt e acesta.

El luă un marker negru și scrise numele lui Agnes, al Tuvei și al lui Robert pe *whiteboard.* Sub Agnes scrise cifra 14, sub Tuva 15 și sub Robert 14.

— Ora de pe ceasurile sparte, zise Ruben. Probabil momentul la care s-au petrecut crimele. Adică singurul lucru de care avem nevoie pentru a prinde criminalul. Am încercat să spun asta tot timpul.

— Da? zise Peder. Mie mi s-a părut că tu ai zis că Daniel era într-un triunghi amoros cu Agnes și Tuva.

Ruben părea că se face că n-a auzit. Se uita la fotografiile cu magicienii îmbrăcați în paiete.

— Ăștia sunt atât de homo, zise el.

Peder și Christer ridicară în același timp din sprâncene, de uimire. Julia râse scurt.

— Doamne, Dumnezeule, Ruben, cine mai zice homo în zilele noastre? spuse ea. Ai o sută de ani? În plus, să-ți fie rușine.

Vincent își muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Era pe cale să-i piardă. Exact când urma ce era mai important. Acesta era motivul pentru care mereu refuza să țină conferințe în fața elevilor

de liceu. Iar capacitatea lor de concentrare era oricum ceva mai bună decât a acestor polițiști.

— Dar… Ruben, la ce te referi acum? Legat de ceasuri, adică nu, de… paiete, zise Peder ascunzând cu mâna un căscat.

— Mi se par drăguți, zise Christer.

Ultima chiflă se terminase de mult, dar Peder își umezi vârful degetului arătător și începu să culeagă bobițe de zahăr de pe masă. Nu părea că a dormit de când îl văzuse Vincent ultima dată.

— Verificați orele, zise Ruben mulțumit. În principiu e aceeași oră de fiecare dată. Două ore identice ar fi putut fi o întâmplare, dar nu trei. Ori criminalul are o rutină exactă, făcând același lucru în fiecare zi la o anumită oră, ori victimele o au. Sau, cel mai verosimil, toți o au. Acum, când avem trei ore, nu trebuie decât să verificăm unde obișnuiau victimele noastre să se afle în jur de două-trei după-amiaza. Acolo îl găsim pe criminalul nostru.

Ruben își împreună triumfător mâinile la ceafă, de parcă tocmai rezolvase cazul pe cont propriu.

— Ceea ce spune Ruben chiar e cea mai evidentă concluzie, bine lucrat, ai ajuns aici foarte rapid, începu Vincent.

Ruben se întinse și părea, dacă acest lucru mai era posibil, și mai mulțumit.

— Și e probabil total greșit.

Zâmbetul mulțumit al lui Ruben dispăru fulgerător. Poate că era o răutate. Dar Vincent nu putu să se abțină. Ruben era totuși unul dintre principalele motive pentru care el fusese exclus data trecută. Tot ce făcuse fusese să-i dea lui Ruben o cazma, să-i arate unde poate săpa, iar după ce Ruben săpase groapa, sărise singur în ea.

— OK, domnule a-toate-mental-știutor, zise Ruben și se holbă la el furios, cu privirea unui copil care tocmai a aflat că Moș Crăciun nu vine anul acesta. Dă-mi ceva mai bun atunci. Dar atunci chiar să fie mult mai bun.

Vincent nu răspunse. În schimb, luă un marker roșu și scrise două date sub numele lui Agnes, respectiv al Divei, pe *whiteboard:* 13 ianuarie sub Agnes și 20 februarie sub Tuva. Sub Robert desenă două semne ale întrebării. Unul pentru zi și unul pentru lună. Pe urmă, șterse cifrele negre pentru oră și le rescrise cu roșu.

— Criminalul vrea ca noi să știm ora crimelor, zise el. De unde și ceasurile. Dar el vrea ca noi să știm mai mult decât la ce oră, el vrea ca noi să știm în ce zi s-au întâmplat. Cadavrele au fost lăsate în locuri unde era garantat că vor fi găsite imediat. Criminalul a riscat mult să le transporte acolo, ar fi putut fi prins cu ușurință. Deci trebuie să fi fost important să fie găsite rapid, înainte de-a începe să se deterioreze, ca voi să puteți concluziona exact în ce zi s-a petrecut crima.

— OK, stai, zise Christer. Criminalul vrea ca noi să știm exact când acționează el. Dar de ce? Vrea să fie prins?

— Tocmai aceasta e întrebarea, zise Vincent. Nu există niciun tipar evident care să ne spună când va acționa data viitoare. Este vorba despre un număr diferit de săptămâni între fiecare crimă. Iar orele nu sunt, așa cum vedeți, total identice. Deci eu cred că e vorba despre altceva.

— Am cercetat dacă s-a întâmplat ceva tocmai la acele date și ore în istorie, zise Mina, dar n-am găsit nimic. Bineînțeles că e posibil să se fi întâmplat ceva în viața criminalului în acele date, ceva important doar pentru el. Dar atunci de ce să se chinuiască să ne spună nouă asta, când noi oricum n-avem de unde să știm toate astea?

— Sunt de acord cu Mina, zise Vincent, și de aceea eu cred că soluția e alta.

Făcu o pauză ca să verifice dacă are atenția tuturor. Mina avusese dreptate data trecută. Era totuși ca o conferință. Și acum era în elementul lui.

— Eu cred că data și ora sunt părți dintr-un mesaj, spuse el.

— Părți? Vrei să zici că… trebuie să se lege? spuse Peder încet. Ca niște piese de puzzle?

Vincent încuviință.

— Un mesaj pentru cine, atunci? întrebă Julia.

— Pentru noi. Pentru voi. Dar nu-l putem înțelege încă, pentru că mesajul nu e complet. Crimele sunt o numărătoare inversă, nu? Cadavrele sunt însemnate cu cifre romane. Crimele patru, trei și doi au avut loc. Se va întâmpla cel puțin încă una până să avem tot mesajul.

— Cel puțin una? zise Christer îngrozit.

— Crima numărul unu. Nu știm ce se va întâmpla la zero. Dar…

Vincent făcu încă o pauză. Îi privi în ochi pe rând. Începea să se apropie de punctul culminant.

— Nu trebuie să așteptați decât până la următoarea crimă, zise el. Nu trebuie de fapt nici măcar să știți ce înseamnă mesajul. Pentru că infractorul a făcut o greșeală.

El simți cum toată camera își ținea respirația. Chiar și Ruben era concentrat. Peder rămăsese cu mâna la jumătatea drumului în sus spre gură și uitase de mult de zahărul care îi cădea de pe degete pe masă.

— Ultima victimă, Robert, a fost lăsată într-un loc închis timp de mai multe zile. Cadavrul a fost acolo prea mult pentru ca voi să puteți garanta o dată a morții. De fapt, voi nici măcar nu știți în ce lună s-a petrecut. A fost găsit pe cinci mai, așa că e posibil să fi fost ucis cel târziu pe patru mai. Dar ar fi putut la fel de bine să se fi întâmplat cu câteva zile înainte, adică deja în aprilie. În cazul în care criminalul vrea să ne dea piese de puzzle ca să le punem cap la cap, așa cum spunea Peder, atunci de data asta n-a reușit. Lipsesc ziua și luna. Iar eu cred că el e foarte doritor să îndrepte asta, ținând cont de cât efort depune.

Julia făcu ochii mari când înțelese brusc. Inteligentă tipă. Aproape la fel de ageră ca Mina.

— Ținem o conferință de presă, zise ea. Ca să-l momim să iasă. Imediat ce vorbim cu părinții. Trebuie să facem ceva radical. N-am vrut să vă presez prea mult cu politica internă, dar vă pot spune că timpul nostru a început să se scurgă. Răbdarea de sus începe să se termine. Dacă nu ajungem curând la o decizie, ne întoarcem cu toții la posturile noastre permanente și vom vedea acest grup dizolvat într-un viitor foarte apropiat. Eu cred că o conferință de presă poate zgâlțâi copacul și așa poate o să cadă vreun fruct. Cu marele detectiv opinia publică există întotdeauna o grămadă de posibilități către informație nouă și asta e exact ce avem noi nevoie.

— Va atrage după sine și grămezi de dezinformare, știi asta, mormăi Christer. O să intrăm cu picioarele în căcat până deasupra gleznelor.

— Ieșiți în media, zise Vincent, încuviințând, fără să se sinchisească de ce spusese Christer.

În fapt, el avea dreptate. Să apelezi la opinia publică era o sabie cu două tăișuri, dar când ceea ce aveau ei tocmai în acest moment putea fi asemănat cu un cuțit de bucătărie bont, alegerea era simplă.

— Explicați că sunteți în căutare de informații despre când ar fi putut fi lăsată o ladă neagră în fața Halelor de Comerț cu ridicata din Årsta. Ziceți că nu știți. Poate că e bine chiar să dezvăluiți că urmăriți un criminal în serie, așa cum se face în serialele de televiziune. Dacă profilul meu psihologic corespunde, cred că asta l-ar flata pe criminal. Un narcisist vrea să audă că e cel mai bun, fiindcă asta corespunde propriei concepții asupra lumii. Atunci mărim șansa ca el să dea un semn și să ofere cea de-a treia piesă de puzzle care lipsește. Chestia e că eu nu cred că se va putea abține.

Peder părea că nu înțelege.

— Dar mesajul oricum va fi incomplet, așa ai zis, spuse el, căscând cu mâna la gură. Doar are patru piese. Cum îl găsim înainte de a ucide a patra oară?

— Facem public un număr de telefon pentru ponturi și sperăm că făptașul sună și dă în vileag ceva, zise Julia. Vincent poate să-i asculte vocea, să vadă dacă putem lua ceva de acolo. Putem, de asemenea, s-o suprapunem cu înregistrări cu Rask și să vedem dacă el e. Putem chiar să analizăm sunetele de fundal, să vedem dacă ne dăm seama de unde sună. Dacă avem noroc, putem chiar să identificăm locul apelului. Dacă sună de pe un mobil, putem să-l găsim prin GPS. Începem pregătirile chiar în acest moment.

Mina dădu din cap spre Vincent și zâmbi. Se descurcase bine. Julia se duse la el și-i strânse mâna.

— A fost de neprețuit, zise ea. La conferința de presă vreau ca până una-alta să păstrării pentru noi informația despre Jonas Rask. Și vreau să ținem secretă și colaborarea ta, încă o vreme. Dacă mă întreabă cineva, l-am văzut pe Vincent Walder doar la televizor. OK?

El aprobă din cap ca răspuns. Era foarte aproape de aplauze la scenă deschisă din partea acestui public.

— Mai e o chestie, înainte de a fi prea absorbiți de asta, zise Julia adresându-se din nou grupului.

Peder rămase pe jumătate ridicat de la masă, vizibil nesigur dacă să se așeze la loc sau nu.

— Așază-te, îi spuse Julia cu un oftat. Da, dacă cineva dintre voi încă n-a citit dosarul anchetei legate de dispariția lui Robert, s-o facă numaidecât. Va trebui s-o luăm din nou de la început acolo. Părinții lui Robert și personalul de la Centrul Rezidențial de Asistență au fost audiați de mai multe ori. Dar nu de noi. Și nu după ce el… a fost găsit. Sunt alte întrebări de pus acum. Eu și Christer vom avea grijă să ne întâlnim cu părinții

poimâine. Și ne ducem la Centrul Rezidențial de Asistență imediat ce avem posibilitatea, după conferința de presă. Acum, la treabă, oameni buni!

Christer aprobă dând din cap, dar nu spuse nimic. Ceilalți se ridicară de la masă. Julia se întoarse din nou spre Vincent și-i dădu un mic ecuson din plastic.

— Uite aici propriul pașaport. Ești unul dintre noi acum.

Julia trase adânc aer în piept înainte de a apăsa pe sonerie. Scara era frumoasă. Înaltă. Podea cu pătrățele negre și albe. Stucatură. Simțea prezența sumbră a lui Christer în spatele ei. Pe tot drumul spre imobilul din Vasastan, el o chestionase de ce tocmai el trebuise să vină cu ea. Ca un copil. Julia tare ar fi avut chef să zică: „De-aia!” Dar se abținuse. Era șefă și cu asta veneau și anumite îndatoriri.

Verifică din nou telefonul, rapid, înainte ca cineva să apuce să deschidă ușa. Jonas Rask fusese dat în urmărire generală, ea avea oameni care-l căutau la adresele lui anterioare și se aștepta să primească în orice moment un mesaj că a fost localizat. Dacă-l găseau pe Rask rapid poate nici măcar nu mai trebuiau să țină conferința de presă.

Se auziră pași. O femeie elegantă deschise ușa.

— Intrați, spuse ea cu voce joasă și se dădu la o parte.

Erau așteptați.

Intrară în hol. Julia nu se putu abține să admire locuința. Exact așa ar fi vrut să locuiască și ea. Dar ea și Torkel fuseseră de acord că o vilă simplă cu grădină era cea mai bună variantă, ținând cont că aveau să-și clădească o familie. Când stătea acolo, în holul de la îngemănarea secolelor, se întreba dacă decizia lor chiar fusese corectă. Mai ales că locuiau în vila din Enebyberg de aproape cinci ani, fără să fi apărut cineva care să se poată juca în grădina din spate.

— Vreți o cafea?

Vocea mamei lui Robert era reținută, fără să dezvăluie vreun sentiment, dar marginile roșii din jurul ochilor îi trădau durerea. În bucătărie era un bărbat cu părul cărunt, jeanși și cămașă albă, și el elegant și cu un număr de ani mai în vârstă decât femeia. În ciuda cearcănelor de sub ochii lui, erau un cuplu frumos.

— Cu multă plăcere cafea, spuse Julia, iar Christer aprobă dând din cap.

— Thomas.

Bărbatul întinse mâna dreaptă, iar Julia și Christer dădură mâna cu el.

— Scuze. Jessica, zise femeia care începuse să prepare cafea ca o profesionistă, într-un aparat mare de bar, care pufăia și gemea. Se pare că uităm lucrurile cele mai simple. Ceea ce altminteri ar fi evident. Precum politețea. Rutina. Obișnuințe care înainte erau atât de importante…

Thomas se așeză greu la o masă mare de bucătărie, din lemn, aflată în dreptul ferestrei, și le făcu semn să ia loc.

Avea o expresie ușor uimită pe chip. De parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui vis. Nesigur pe ce e sus și ce e jos. Afară și înăuntru. Julia recunoscu acea mimică, la fel cu a multor aparținători cu care vorbise de-a lungul anilor..

— Mulțumesc, zise Christer când Jessica îi întinse o cană de cafea.

În spuma de lapte de deasupra era conturată o frunză de stejar și Christer se uită derutat la Julia. Era cu totul altceva față de acea cafea-la-filtru-veche-reîncălzită, cu care erau obișnuiți în asemenea vizite.

— Suntem proprietarii unui magazin de delicatese aici, la parter, zise Jessica în timp ce-i pregătea cana Juliei. Sigur l-ați văzut când ați intrat.

Julia dădu din cap. Chiar se oprise în fața vitrinei. Mâncase cu ochii. Bucăți mari de șuncă uscată atârnau la fereastră. *Pata negra. Prosciutto. Bresaola.* O roată imensă de parmezan trona maiestuos în compania a tot felul de brânzeturi de capră, brie și cu mucegai nobil. Nu știa numele nici măcar unei mici părți din ele, dar îi lăsase gura apă doar când le văzuse.

— Moștenire de familie, zise Thomas și dădu din cap când Jessica se uită întrebătoare la el, după

ce îi dădu Juliei cana ei.

A Juliei avea o inimioară în spumă.

— Familia lui Thomas e familie de brânzari de trei generații, explică Jessica și se așează cu ei la masă.

Nici ea, nici Thomas nu-și luaseră cafea. Judecând după obrajii lor căzuți, Julia bănuia că abia dacă mâncaseră sau băuseră ceva de zile întregi.

— Da, eu obișnuiam să glumesc că în loc de un rege, m-am ales cu un Reggiano, zise Jessica.

Niciunul dintre ei nu zâmbi. Gluma rămase atârnată în aer, pentru ca mai apoi să se dizolve și să dispară. Nu mai exista râset în acest cămin.

— Luați, *cantucci,* zise Thomas și împinse un castron spre ei.

Julia iubea micile pâinici italienești, uscate, cu migdale. Dar era greu să porți o discuție serioasă în timp ce mâncai pâine uscată, așa că se abținu. Christer luă totuși cu bucurie trei deodată și prima mușcătură scoase un sunet scrâșnit, zgomotos. Julia se uită enervată la el și el o privi la rândul lui, părând că nu înțelege.

— E adevărat? întrebă Thomas cu vocea tremurându-i.

Se uita în jos, la tăblia mesei, când întrebase. Lemnul purta mărturia unor vremuri mai fericite. Cerculețe de la pahare cu vin roșu. Pete galbene lăsate poate de feluri de mâncare indiene, cu turmeric sau curry. Cine. Familie. Prieteni. Râsete.

— Ce anume? zise Julia, deși știa ce urma s-o întrebe.

Ea își mobiliza toate forțele. Se obligă pe ea însăși să se gândească la altceva și nu la băiatul cu zâmbetul larg, a cărui imagine fusese văzută în fața fiecărui magazin, benzinărie și chioșc în ultimele săptămâni.

— Că nu era… întreg… când l-au găsit.

Julia încerca să se gândească la florile care erau aproape să înflorească în grădina de acasă. La

patul pe care Torkel îl făcuse și care era în continuare gol. La sentimentul de la injecțiile care-i intrau în partea moale a stomacului. Depresia care venise la pachet după ce tratamentul cu hormoni îi scăzuse estrogenul.

Christer ronțăia în continuare dintr-un *cantucci* și o cioară croncănea la fereastra deschisă, într-unul din copacii mari din curtea interioară. Julia se forță să răspundă.

— E adevărat, zise și văzu cum Jessica se prăbușește.

— Și acum vreți să spuneți asta întregii lumi?

— Dacă ni se permite. Dar vă respectăm, evident, hotărârea dacă voi…

— Faceți tot ce e necesar pentru a-l prinde pe bolnavul care a făcut asta, zise Jessica cu o voce de piatră.

Julia tresări la schimbarea bruscă și rămase iar fără glas.

— Povestiți-ne despre Robert, zise ea apoi.

Chipul Jessicăi se lumină. Aruncă repede o privire soțului ei. Schimbară un zâmbet scurt. Aveau în ochi expresii de veselie și fericire.

— Ne-am căsătorit de tineri, dar a durat câțiva ani până să vină Robert. Eu aveam douăzeci și cinci de ani. Micul nostru miracol.

Ea întinse mâna spre soțul ei și îl luă de mână. Julia văzu cum el îi strânse mâna atât de tare, că trebuie s-o fi durut. Afară, cioara se apucase iar să croncăne.

— Bobu era cel mai cuminte, mai amabil și mai iubitor suflet care a venit vreodată pe acest pământ.

Vocea lui Thomas se rupse. El își adună forțele și continuă.

— Băiatul acela ne-a dat multă bucurie în fiecare zi. Dar… Dar când s-a făcut mai mare n-am mai putut avea grijă de el în același fel. Nu-l puteam ține sub observație zi și noapte, iar el avea nevoie de asta. De mai multe ori a plecat de unul

singur, uneori în miezul nopții, da, puteți vedea cu siguranță că există mai multe anunțuri în care-l dădeam dispărut pe Bobu, pe Robert adică. Prin urmare, de aceea la început n-am fost foarte neliniștiți. În orice caz, nu mai mult ca de obicei. Dar apoi… Când zilele au trecut…

Christer se întinse spre castron și mai luă un pumn de *cantucci.* Julia îl lovi ușor cu piciorul pe sub masă. Părinții lui Robert nu părură să observe asta.

— Erați mulțumiți cu căminul la care locuia?

Christer fu cel care întrebă asta și Julia îl privi uimită.

I se păruse mai concentrat pe cafea și biscuiți decât pe ce se vorbea.

— Foarte mulțumiți, spuse Jessica. Era acolo de cinci… nu, stați puțin, de șapte ani. Timpul trece așa repede! Personalul e minunat. Mergem să-l vizităm în fiecare zi și el vine acasă și stă aici în fiecare weekend. E ocrotit. Iubit…

Ea suspină dintr-odată și Thomas îi strânse din nou mâna tare. Brățara subțire din argint zornăia ușor de fiecare dată când mișca mâna, iar Julia văzu că avea o plăcuță gravată cu Robert. Jessica observă că se uită. Dădu drumul mâinii lui Thomas și ridică brațul cu lănțișorul.

— Cadoul meu de ziua mamei de anul trecut, de la Robert. Și-a economisit banii săptămânali și l-a rugat pe Thomas să meargă cu el să-l cumpere.

— E frumos, zise Julia.

Gândul apăru fără ca ea să-l poată împiedica. Se întreba dacă ea va fi vreodată sărbătorită de ziua mamei. Îndepărtă gândul la fel de repede cum venise. Îngrijorările ei erau neînsemnate prin comparație.

— Știți pe cineva care să fi avut ceva împotriva lui Robert?

— Nu, nu, nu, pe nimeni, zise Thomas dând vehement din cap. Toți îl iubeau pe Bobu. Iar el

iubea pe toată lumea. N-am întâlnit nici măcar un om pe care să nu-l fi încântat.

— O ții minte pe femeia a cărei fereastră a spart-o din greșeală cu praștia? zise Jessica izbucnind în râs. Cea de vizavi de grădină? Conflictul s-a terminat cu ea invitându-l la prăjituri și suc.

— Îmi amintesc.

Thomas zâmbi și aprobă dând din cap. Își ridică privirea și o întâlni pe a Juliei.

— Există mii de asemenea istorii despre Robert. El era lumina noastră. Bucuria noastră. Da, s-a născut cu un handicap, sau mai degrabă cu ceea ce lumea se încăpățânează să numească handicap, în necunoștință de cauză. Dar credeți-mă. Lumea ar fi un loc mult mai bun dacă toți ar fi ca Robert. El era perfect.

Cu colțul ochiului, Julia văzu o fotografie înrămată, cu Robert în picioare, pe bufetul de lângă perete. Aceeași fotografie care fusese pe primele pagini ale ziarelor. Ea se întreba cum ar reacționa ea dacă ar avea un copil cu sindromul Down. Avea patruzeci și doi de ani acum. Nu era improbabil. Dar probabilitatea devenea mai mare cu fiecare an care trecea. Se întreba ce-ar spune Torkel.

— O să vorbim și cu cei care lucrează la căminul lui Robert. Mai e și altceva ce ați vrea să adăugați? zise Christer uitându-se mirat la ea când observă că a amuțit brusc.

— Era naiv, zise Thomas. Ar fi urmat cu bucurie pe oricine, oriunde.

Thomas ezită înainte de a continua.

— Aveți vreun suspect?

Julia dădu din cap afirmativ.

— Un autor de fapte violente și recidivist. Suntem pe urmele lui chiar acum.

— Trebuie… trebuie să promiteți că-l veți prinde, zise el încet. Noi cum o să… noi cum o să putem trăi altfel?

Julia se ridică. Se gândea la ce-ar trebui să spună. Ea ar trebui să știe. Auzise aceeași rugăminte de multe ori până atunci. Rugămintea ca o încheiere. Rugămintea ca eliberare. Pedeapsa care avea să îndrepte totul. Dar știa că nu poate face o promisiune pe care nu știa dacă o poate ține. După ce puse cana de cafea în chiuvetă și deschise gura să răspundă, Christer i-o luă înainte.

— Din păcate nu putem promite asta, zise el. Dar putem promite că vom face tot, tot ce ne stă în putere. Și el pare un băiat deosebit. Bucurați-vă de momentele frumoase. Amintirile voastre frumoase. Nu lăsați ca ele să vă fie luate.

Julia îl privea uimită. Christer, care de obicei considera viața un chin și moartea o eliberare. Probabil cel mai bine era să-i miroasă discret respirația după ce vor fi ieșit de aici.

Când plecară, Thomas și Jessica rămaseră așezați la masa din bucătărie. Ultima imagine pe care Julia o văzu înainte să se închidă ușa fu cu cei doi care se țineau în continuare de mână.

Kvibille 1982

Jane o găsi pe mama sa în capătul gazonului, exact acolo unde începea pădurea. Stătea la umbra copacilor și curăța buruiana. Jane ar fi vrut să întrebe ce rost are să curețe păpădia unde oricum creștea pădure, dar știa că acea discuție n-ar duce nicăieri.

— Cum merge? întrebă ea în schimb și se așeză pe vine lângă mama ei.

Mama ei curățase păpădia pe o linie exactă, dreaptă.

— Nu pot spune că se vede vreo mare diferență.

Mama își îndreptă spatele, care pârâi.

— Au. Dar îmi place să am ceva de făcut. Apropo, te-ai uitat la fratele tău?

— A plecat cu bicicleta cu fetele alea trei din clasă, zise Jane și smulse o frunză de păpădie. Probabil că sunt pe undeva și se giugiulesc.

— Jane! zise mama cu groază în glas. Au șapte ani! În plus, pe „fetele alea" le cheamă Malla, Sickan și Lotta. Ar trebui să te bucuri că fratele tău are prieteni.

— Să fiu surprinsă, ar fi formularea corectă, mai degrabă.

Jane studie frunza de păpădie, după care mușcă încet din ea.

— Știi că pot fi mâncate, nu? zise ea. Păpădiile. Dacă nu vrei să le îndepărtezi, adică.

— De ce-aș vrea eu să mănânc păpădii? zise mama ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii, care în schimb îi lăsă o dungă de pământ deasupra sprâncenelor.

Jane dădu din umeri.

— Conțin o grămadă de fier, potasiu și magneziu.

— Și cum se face că știi asta? Tu, care nu prea participi la clubul fanii pădurii.

— De ce *nu* știi tu asta? Știi măcar că numele păpădiilor în franceză e *piss-en-lits,* care înseamnă pipi-în-pat, fiindcă au puternice proprietăți diuretice?

— Puternice proprietăți diuretice, o imită mama pe un ton de superioritate. Uneori mă întreb fata cui ești. Ești prea isteață pentru locul ăsta.

Aia era! Deschizătura pe care o așteptase. Mama băgă o unealtă de metal lângă frunzele următoarei păpădii și începu să meșterească. Jane trase adânc aer în piept. Acum. Trebuia s-o spună acum.

— Apropo de mine și de locul ăsta, zise ea, n-ai uitat că plec peste opt zile.

— Știu.

Mama scoase păpădia cu rădăcini cu tot.

— Te duci în vizită la Ylva în Dalarna. Am vorbit despre asta. Mama Ylvei pare în ordine, nu sunt câtuși de puțin neliniștită. O să fii plecată două săptămâni.

— Nu e doar asta, zise Jane.

Zi-o acum, zi-o acum, zi-o acum.

— Când mă întorc acasă, e ca să-mi fac bagajul, zise ea și-și ținu respirația.

Mama se opri în mijlocul unei mișcări și-și ridică privirea din gazon.

Jane trebuia să continue, să spună totul dintr-odată, acum cât mai avea curaj.

— O să mă mut, zise ea. Nu mai pot sta aici, la ferma asta. Vreau să fac chestii. Să locuiesc într-un oraș. Să-mi fac prieteni. Să studiez. Eu… eu nu mai am putere să mai rămân aici. Înnebunesc aici.

Mama se uita la ea fără să spună nimic. Jane începu să clipească des, ca să împiedice lacrimile. Nu trebuia să plângă. Nu *trebuia.* Atunci n-ar mai putea să plece. Atunci mama ar câștiga. Se uită în sus la cerul albastru, senin, și clipi din nou. Cerul era atât de gol. Ea nu avea nevoie de goliciune, ea avea nevoie de contrariul său. Și asta probabil n-ar avea niciodată aici, la fermă.

— Nu-ți face griji, zise ea. Am în principiu șaisprezece ani. Mă descurc. Deja mi-am aranjat unde să stau.

— Nu pentru tine îmi fac eu griji, zise mama încet. Ci pentru mine. Tu mereu ai fost cea puternică dintre noi două. Cea deșteaptă. Tu știi lucruri, cum ar fi că faci pipi de la păpădie și cum se calculează chestiile și… Eu abia reușesc să pun mâncare pe masă. Fără tine aici… fratele tău e în felul lui special… n-o să fac față.

Mama se uită din nou în jos, la iarbă.

— Dacă pleci, îmi iau zilele, zise ea.

Aerul dispăru din plămânii lui Jane. Simțea că parcă o lovise cineva în piept. Credea că mama se va enerva, îi va interzice, va începe să plângă, va avea o criză de depresie, orice. Dar nu asta. Furia începu brusc să crească în ea.

— Să te ia dracu', zise ea. Și tu ar trebui să-mi fii mamă? Chestia asta e șantaj. Nu pot să am grijă de viața ta în locul tău. Trebuie s-o am pe-a mea. Și nu rămâi singură. Fratele meu nu e așa fragil cum crezi tu. Și dacă tu chiar nu te descurci singură, poate e vremea să-ți găsești pe cineva care să vrea să stea aici cu tine. Fiindcă eu nu vreau.

Jane se ridică și se uită la mama ei, care se uita în continuare în jos, în iarbă, la linia ei perfectă de buruiană curățată. Părea atât de mică. Atât de lipsită de coloană vertebrală. Jane procedase corect că-i spusese. Trebuia să plece de aici. Altfel s-ar fi prăbușit. Exact ca mama.

Peder aștepta neliniștit în fața ușii toaletei, în timp ce de cealaltă parte a ușii se auzea de parcă soția lui urma să-și dea suflarea.

— Iubito, cum îți e? strigă el cu urechea lipită de lemnul vopsit în alb.

O mormăială chinuită ajunse la el, ca răspuns. Cam după un minut, Anette descuie ușa. Era livid㠄.

— Dă-te înapoi, zise ea fluturând din brațe spre el ca să păstreze distanța. Am luat norovirus. Gripă de iarnă, pe care eu o fac vara… Oricum, tu și tripleții nu aveți voie să vă apropiați.

Părul lung îi atârna în șuvițe ciufulite și mirosul din baie îl făcu să închidă rapid ușa după ea.

— Nicio problemă, iubito, zise el, te înfășurăm în folie de plastic. E bine pentru tripleți să simtă ceva rezistență la mestecat când o să fie alăptați.

Anette își dădu ochii peste cap și luă o sticlă de dezinfectant din baie. El își ținu respirația. Și-ar fi dorit ca ea să nu fi deschis ușa de la baie din nou. Ea pulverizã și șterse clanța pe ambele părți.

— Vorbesc serios, zise ea. Toaleta asta e acum *off limits.* E doar a mea. Dacă nu ai senzația acută că-ți vine constant să vomiți și să faci caca pe tine.

Peder făcu câțiva pași în spate cu un șoc jucat în privire.

— Fluide corporale? Avem așa ceva în familia asta? Tripleții, care sunt atât de sterili.

El o trase pe soția sa lângă el și-i mângâie părul ciufulit. Anette era prea obosită pentru a protesta.

— Propun să te baricadezi aici înăuntru, zise el și-o conduse în dormitor. Îți aduc Ipad-ul. Nu ieși până nu te însănătoșești sau ai văzut tot pe Netflix, oricare dintre ele va fi prima. Eu și fetițele luăm camera de zi. Putem construi o căsuță. Dacă le e dor de mama pot să le spun că ne-ai părăsit.

Anette zâmbi ușor.

— Poți să te gândești la ceva sex de recunoștință, după, spuse ea privind patul plină de

dorință. Peste un an sau doi.

— În cazul ăsta trebuie să-mi verific de două ori agenda să văd dacă sunt liber atunci, zise Peder și aduse câteva perne. Trebuie doar să sun la serviciu să explic că intru câteva zile în concediu de îngrijire a copiilor.

Scoase telefonul, în timp ce Anette se așeză cu grijă pe marginea patului. Chiar părea bolnavă. El poate ar trebui să profite de ocazie s-o roage pe Mina să le dea câțiva litri de dezinfectant pentru mâini. Sub niciun chip nu voia să se îmbolnăvească așa tare ca soția lui.

— Auzi? zise ea. Sigur că încerc să alăptez cât pot, dar cu mâncarea cum o să faceți?

Peder se mușcă de limbă. Chiar n-ar trebui. Ea nu l-ar ierta niciodată. Dar era liber la poartă.

— Putem mânca hamburgeri îmbibați de ulei, zise el trăgând de fiecare cuvânt. Din ăia care lucesc de grăsime topită. Sau supă neagră. Știi tu, cu sânge și sare. Cu niște găluște în ea.

Anette se holba la el. Pe urmă ieși valvârtej din dormitor și intră din nou în baie.

— Peder era la telefon, zise Julia celor din sala de conferințe. N-o să poată participa la interceptarea telefoanelor. Anette e bolnavă, așa că el trebuie să stea cu copiii.

Ruben nu era mirat. Câtuși de puțin, de fapt. Ar fi pus pariu că Peder n-o să mai reziste mult. „Anette, bolnavă." I-auzi! Mai degrabă Peder era cel care avea nevoie de o pauză. Sigur stătea acum la Riche, în Stureplan, la un *lunch after-work* prelungit. Probabil că erau o grămadă de femei care dintr-un motiv sau altul nu trebuiau să se întoarcă la birou după prânz și care în schimb stăteau și sorbeau din vreun *cava,* imediat ce bătea de ora două. Și asemenea femei s-ar aprinde tare de la faptul că Peder e polițist. Ruben avea experiență cu așa ceva. Uniforma era cel mai bun lucru din toate, dar nu dădea așa de bine la restaurant. Îmbrăcat civil era foarte OK, dar cireașa de pe tort era dacă o cătușă se zărea pe sub sacou. Atunci ele parcă înnebuneau. Verigheta de pe deget nu mai conta în situația asta. Nu-l invidia pe Peder pentru asta, din contră. Anette nu prea era ceva de dorit în pat, momentan. Posibil, pentru multă vreme de-aici înainte.

— Are grijă singur de cele trei fetițe? întrebă Christer dând din cap. Bietul om. O să fie o umbră a fostului Peder când se va întoarce. Sau e deja asta. O umbră a unei umbre.

Christer se lăsă pe spate, scaunul pârâi, iar el oftă adânc.

— Cineva poate ar trebui să meargă acolo să-l ajute, mormăi el.

Dacă era așa iubitor de copii, să se ducă el acolo. Scutecele erau ultimul lucru de care Ruben avea nevoie în viața lui.

— În orice caz, acum suntem cu unul în minus, continuă Julia.

Avea pe ea un sacou și un fel de pantaloni de costum, largi de la fund în jos. El bănui că îi purta

pentru că o făceau să arate mai mult a șef. El unul o prefera în fustă. Sau jeanși mulați. Dar nu puteai să ai mereu totul.

— Ruben, tu îți faci tura cu Vincent, zise Julia.

— Eu și magicianul? pufni el. *A match made in heaven.*

— Poate ne salută din mers dacă-i mai zici așa, spuse Mina. Magician, adică.

— Zău? zise Ruben băgând o voce exagerat de optimistă. E bine de ținut minte.

Mina nici măcar nu se uită la el. La naiba, ce greu era să flirtezi cu ea.

— Deci așa, zise Julia adunându-și hârtiile. Jonas Rask e în continuare de negăsit, așa că voi ține conferința de presă peste două ore. N-o să menționez nici colaborarea lui Vincent la anchetă, nici că îl căutăm pe Jonas Rask. Încă n-avem nicio dovadă împotriva lui, doar indicii. Aș fi recunoscătoare dacă nici voi n-ați spune nimănui ceva off the record – sau on în cazul ăsta. Conferința se va transmite live pe toate canalele noastre de social media și la televiziunile pe care am apucat să le chemăm. După care stăm pe baricade lângă telefon, cât timp e nevoie. Ruben și Vincent, voi luați primul interval.

El deschise gura, dar Julia ridică un deget, semn să tacă.

— *A match made in heaven,* cum spuneai și tu, zise ea. De fapt, *made of me.* Vincent e unul de-ai noștri acum.

Stăteau lângă zidul de piatră de sus, de pe culmea pe care se afla Fjällgatan. De acolo puteau vedea tot centrul vechi, Skeppsholmen și părți din Djurgården. Priveliștea era fantastică. Când vedeai orașul de la distanță, aproape că puteai să-ți abați gândul de la toată mizeria, toate gazele de eșapament și toți oamenii jegoși. De la distanță, strălucea. Aveau o priveliște bună și asupra parcului de distracții Gröna Lund, unde fusese găsită Tuva. Dar Mina încerca să nu se gândească la asta, ci doar să privească parcul de distracții pentru ce era el.

Fusese propunerea lui Vincent să facă o plimbare pentru a discuta despre caz, fără ceilalți din grup. Mergeau deja de o oră, trecuseră de zeci de ori prin totul, răscoliseră și întoarseră pe toate părțile tot ce știau până acum sau ceea ce credeau că știu.

— Ce planuri ai pentru vară? întrebă Vincent din senin, cu privirea ațintită la priveliște.

Mina se uită mirată la el.

— Planuri? Doar știi că suntem în mijlocul unei anchete, nu?

— Da, doar că mă gândeam, vine iunie acum și…

El își drese glasul și amuți, de parcă nu mai știa ce să spună.

— Vincent. Asta a fost o încercare de discuție de complezență?

Mina abia își reținea zâmbetul.

— Poate. Mă gândeam că am vorbit deja atâtea despre anchetă.

— Ce bine că te ții în priză.

Ea se întoarse cu spatele la priveliște și se sprijini de zidul de piatră, dar nu înainte de a așeza o sacoșă de plastic de la Coop, pe care o avea la ea, între spate și zid. Soarele îi încălzea fața. Noii ochelari de soare picau la țanc.

I se păru că vede pe cineva cunoscut, dar persoana se întoarse cu spatele când Mina o zări și o luă în cealaltă direcție. Se înșelase.

— Apropo de anchetă, zise ea. Nu știu dacă e o idee bună să mergi la conferința de presă. Dacă te recunoaște vreun jurnalist și începe să-ți pună întrebări despre ce faci acolo, asta poate distrage atenția de la mesajul pe care vrem să-l transmitem. Julia a fost clară că nu vrea să spună că tu ne ajuți.

— Sunt doar puțin curios cum decurge o asemenea conferință de presă în realitate, zise el.

Ea închise ochii în spatele ochelarilor de soare.

— O să facem publice anumite detalii, iar pe altele le vom ține pentru noi. Din cele pe care numai criminalul le cunoaște. În felul acesta putem sorta declarațiile false de cele adevărate. E mult mai obișnuit decât se crede ca oamenii să sune și să recunoască tot felul de chestii pe care nu le-au făcut. Peste șaizeci de persoane, de exemplu, au recunoscut crima asupra lui Palme.

Ea își scoase ochelarii și lăsă soarele să o încălzească. Îi plăcea când era frig, pentru că simțea totul atât de curat. Dar căldura dădea un sentiment de… viu. Doar să nu transpire. Acum era numai bine, cu o briză răcoroasă care adia ușor peste față.

Începură să meargă din nou.

— În acest caz, spuse Vincent, propun să vă dați naivi referitor la „piesele de puzzle”, ca să-l citez pe Peder. Datele și orele crimelor trebuie să fie un cod, nu-mi imaginez că poate fi altceva. Dar nu trebuie să dezvăluiți că ați înțeles asta.

— Nu, așa e.

Mina amuți o clipă. Pe urmă se uită la Vincent cu coada ochiului.

— Rask? Tu ce crezi?

— N-a fost evident? zise Vincent și lovi cu piciorul o piatră care ricoșă mai încolo. Am senzația că scârțâie. Nu coincide, pur și simplu. Rask e un infractor cu impulsuri sexuale, nu am

absolut niciun sentiment că a existat vreun motiv sexual în legătură cu victimele noastre.

— Nu înseamnă neapărat că ele nu există. În sex nu e vorba numai despre acțiuni explicite. Mulți bărbați pe care i-am întâlnit în profesia mea au făcut uz de violență, putere, superioritate, durere, groază, frică.

— Suntem o specie căreia ar trebui să-i fie rușine pentru ce face lumii.

— Femeile pot provoca și ele nenorociri. Nici de asta n-am fost scutită. Dar bărbații înseamnă violență pe o cu totul altă scală. Ce vreau să spun e că noi nu putem spune cu siguranță că nu există un element sexual în motivația acestor crime.

Vincent aprobă dând din cap.

— Ai perfectă dreptate. Eu nu exclud nimic. Nu ne permitem așa ceva. Dar nici pe Jonas Rask nu-l simt suficient de… rafinat, ăsta e poate cuvântul pe care-l caut. Deci sunt mai mulți factori care mă fac să mă simt nesigur că pe el ar trebui să ne concentrăm forțele.

Mina nu răspunse. Discuția despre sex îi trezise gânduri pe care era deja preocupată să și le reprime. Sexul ca supremație. Sexul ca putere. Ea avea o experiență mult prea personală cu asta. Dar, gata, se terminase. Nu se va mai întâmpla niciodată. Prin comparație, *Satisfyer Pro 2* era cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

Merseră în tăcere câteva momente. O tăcere surprinzător de confortabilă. Pe urmă Vincent ridică mâna și arătă cu degetul, privind cu ochii pe jumătate deschiși în soare.

— Uite, acolo ne-am căsătorit, eu și Maria.

Ea se întoarse și încercă să vadă unde arată el cu degetul.

— La Gröna Lund?

— Nu. Vezi insulița aceea mică de lângă? Kastellholmen. Familia ei a refuzat să vină.

Mina izbucni în râs.

— Luând în calcul ce suișuri și coborâșuri au fost în căsnicie, Gröna Lund ar fi fost, cred, mai potrivit.

Ea văzu o clădire roșie, lungă, pe o insulă mică în fața lor. Trebuie că la ea a arătat. Părea foarte frumoasă. Dar el avea dreptate, Gröna Lund ar fi fost mai amuzant.

— Vincent, tu știi chestia aia cu exersatul discuțiilor de complezență, zise ea și veni mai aproape de el. Tu ești foarte OK și la discuții obișnuite.

— Doar la unele.

Ea zâmbi și se uită din nou la oraș. Undeva sub ei era un criminal care aștepta următoarea ocazie. Ea și Vincent nu aveau altă soluție.

Trebuiau să i-o ia înainte.

El se sprijini de perete și își încrucișă mai întâi picioarele, pe urmă brațele. Îi promisese Minei să se țină departe de ochii lumii.

— Ale dracu' hiene, zise Ruben care stătea lângă el, în fundul sălii.

— Își fac meseria, zise Vincent obiectiv.

Ruben părea să-i fi acceptat locul în grup, cel puțin pe moment.

— Ușor de spus pentru tine. Pentru noi, ei sunt cel mai adesea doar o circumstanță agravantă. Și cred că acel telefon pentru informații la care trebuie să răspundem n-o să dea nici măcar un jeg de căcat.

— Înțeleg cum gândești, dar în același timp e nevoie de corpul jurnaliștilor, a patra putere în stat, ca o contrapondere la guvern și parlament. Altfel, poate lua ființă o putere polițienească mult prea dominantă care…

— Da, da, totuși Suedia nu e vreun jeg de republică bananieră, zise Ruben iritat și se uită cu furie la Vincent.

— Așa e, chiar ar fi ciudat, spuse Vincent cu privirea ațintită la pupitru. Expresia republică bananieră s-a referit la început la Honduras, care era dependentă de exportul de banane, fapt care a dat companiei americane United Fruit Company influență politică. Expresia a devenit pe urmă sinonimă cu țările din America Latină, dependente de un număr mic de produse de export, cu un guvern corupt sau junta militară, și unde statele și companiile străine au mare influență. Deci e…

Vincent se întoarse, dar Ruben nu mai era lângă el. Ridică din umeri. Unii oameni nu erau interesați de cultura generală.

Un murmur se răspândi în sala mare de adunări din Palatul Poliției. Ceasul bătuse ora la care trebuia să înceapă conferința de presă, iar contingentul de jurnaliști era uriaș. Văzu siglele celor două mari ziare de seară, restul dragonilor

grei din media care scoteau ediții de zi, TT, câțiva din presa locală și diverse media noi ale căror nume nu le recunoștea. Microfoane, camere de filmat, reportofoane, telefoane mobile, dar și obișnuitele și respectabilele carnețel și pix.

Julia intră și se așeză la pupitru. În spatele ei existau panouri mari cu sigla poliției. Era îmbrăcată în uniformă, așa cum n-o mai văzuse până atunci. Îi stătea bine. Avea o strălucire reținută, care se potrivea cu hainele stricte ale poliției, iar părul ei blond se asorta frumos cu uniforma albastră. Avusese mereu senzația că e ceva trist în limbajul corpului ei. Ca o margine de tristețe care-i contura întreaga ființă.

Ea își drese glasul, iar rumoarea din sală se stinse. El o observă brusc pe Mina, care stătea ușor ascunsă în față, în partea dreaptă. Îl mira că nu o văzuse până acum, el de obicei pe ea o vedea prima într-o cameră. Se pricepea să stea nemișcată.

— Vreau să vă urez bun venit la conferința de presă de azi, referitoare la crimele despre care credem acum că au fost comise de unul și același autor, începu Julia. Vă rog să respectați regulile în vigoare, să nu vorbiți până nu primiți cuvântul și să mă lăsați să-mi duc ideile până la capăt.

Nimeni nu comentă nimic, iar Julia continuă, după ce își aruncă repede privirea pe hârtiile pe care le avea în fața ei, pe masă.

— Avem motive să credem că poliția caută același făptaș pentru crimele comise asupra următoarelor persoane: Tuva Bengtsson, Agnes Ceci și Robert Berger.

Un murmur se iscă din nou în sală și Julia ridică enervată din sprâncene. Așteptă să se facă liniște la loc, înainte de a continua.

— Avem nevoie de ajutorul populației pentru a-l identifica pe făptaș. În momentul de față avem niște piste asupra cărora nu putem da detalii și ne propunem, în situația dată, să fim deschiși față de orice tip de informație care ar putea avea o cât de

mică legătură cu aceste crime. Unul dintre lucrurile la care avem nevoie de ajutor este dacă există vreo conexiune între victime. Avem, de asemenea, un motiv bun să credem că ucigașul va acționa din nou.

Murmurul crescu într-o cacofonie revoltată. Se declanșară blițuri de aparate foto, reporterii începură să strige întrebările direct și să fluture din mâini. Cu coada ochiului, văzu cum Mina se holbează cu furie la jurnaliști. Lookul încrâncenat o prindea bine.

— Liniște! urlă Julia și jurnaliștii, reticenți, se temperară totuși și o lăsară să continue. Ceea ce știm despre crime și putem spune în această etapă e că au fost aranjate ca niște numere de magie care în mod deliberat au dat greș. De asemenea, nu pare că victimele ar fi fost ucise acolo unde-au fost găsite, ci că au fost transportate de la locul originar al crimei. Avem motive să credem că a fost necesar un mijloc de transport spațios pentru o asemenea încărcătură, și nu un autoturism personal obișnuit. Poate un fel de dubă. Dar acestea sunt până una-alta doar speculații. Bănuim că victimele au fost sedate și că asta e clar o componentă a executării actului, ținând cont de violența faptelor. Avem, de asemenea, nevoie de ajutor pentru a stabili data celei de-a treia crime, cea asupra lui Robert Berger. Robert a fost găsit pe cinci mai în parcarea Halelor de Comerț cu Ridicata din Årsta, în Stockholm. Dar din păcate nu putem stabili data faptei, ținând cont că trupul stătea în parcare deja de câteva zile când a fost descoperit. De aceea, căutăm informații și despre asta, poate cineva a văzut ceva. Am alocat o linie telefonică specială pentru public, vedeți numărul pe ecranele de aici, din față.

Ea oftă adânc. Se uită fără să se grăbească la marea de scaune pline de reporteri și fotografi și dădu din cap spre un bărbat la vreo patruzeci de ani care ținea un microfon cu sigla *Expressen.*

— Ce anume vă face să credeți că mai sunt plănuite și alte crime? Și avem, cu alte cuvinte, de-a face cu un criminal în serie? Cineva cunoscut?

Julia nu răspunse direct, își luă timp pentru a-și gândi formularea.

La suprafață părea pe deplin calmă, dar Vincent putu să observe fără dificultate micile semne de stres. Cum se sprijinea în piciorul drept pe care-l ținea mai în față, de parcă era pe cale să plece de acolo. Cum aproape că încetase să mai clipească, dar, în schimb, avea niște zvâcniri imperceptibile în colțul ochiului. Cum mâinile ei împreunate se odihneau aparent relaxat de pupitru, dar vârfurile degetelor mari se frecau discret unul de altul pentru a frâna fluxul de cortizol din organism.

— Este unul dintre aspectele pe care nu le pot detalia, spuse Julia. Dar avem argumente solide să credem că așa e. Doar atât pot spune.

Mai multe mâini ridicate.

Julia dădu din cap spre reporterul TT, o femeie tânără.

— Ce trucuri de magie au fost folosite? Privitor la descoperirea de la Gröna Lund s-a vorbit despre o ladă?

— Nici aici nu pot intra în detalii.

Reporterul TT continuă să întrebe.

— Credeți că e cineva care are o legătură personală cu magia? Cineva cu acest background?

— A verificat cineva dacă Joe Labero are alibi? strigă cineva și atrase râsete răzlețe.

— Sau Brynolf & Ljung? continuă un alt glumeț.

Ridul dintre sprâncenele Juliei se adânci. Mina părea nervoasă. Vincent fu din nou surprins cât de frumoasă e. De fapt, îi era greu să-și desprindă privirea de la ea.

— În acest moment, nu putem porni războaie împotriva eventualilor suspecți, zise Julia. Dar un profil al făptașului e în curs de realizare. Totuși nu

cred că se va potrivi nici cu Joe Laber, nici cu domnii Brynolf și Ljung.

Umorul frust, de jurnalist, nu părea că a afectat-o.

— Poate căutăm vreun fel de Houdini suedez… criminalul-Houdini! strigă entuziast un tânăr jurnalist de la GP și stârni câteva râsete estompate.

Dar Vincent observă că majoritatea jurnaliștilor luau frenetic notițe. Numele acela va prinde incontestabil, pentru că a patra putere în stat mereu părea să considere că un criminal în serie avea nevoie de o poreclă care să sară în ochi.

Julia doar continua să zâmbească. Din ce în ce mai rigid.

Vincent înțelese. Trebuia să păstreze relațiile bune cu jurnaliștii. Oricât de lipsită de gust i se păruse gluma, Julia avea nevoie să-i facă să o placă, era singurul mod de a păstra controlul asupra poveștii. Altminteri ar putea scrie orice.

— Nu voi mai răspunde la alte întrebări acum. Avem nevoie de ajutorul populației, iar numărul la care se poate suna îl vedeți, așa cum spuneam, pe ecrane. Va fi și pe pagina poliției, plus pe Instagramul și Facebookul nostru.

Cacofonie din nou, mâini ridicate, întrebări țipate. Dar Julia întorsese spatele jurnaliștilor și se îndreptă spre Mina. Dispărură amândouă prin dreapta, iar Vincent își lungi gâtul încercând s-o vadă pe Mina cât de mult posibil. Când dispăru complet, el se furișă discret afară pe ușă. Altfel era doar o chestiune de timp până ar fi fost recunoscut. Și *acele* întrebări Julia nu trebuia să le primească. Trebuia să se grăbească și pentru a se vedea cu Ruben la telefonul pentru informații.

— Cum funcționează chestia asta? se miră Vincent încercând să priceapă ce vedea pe ecranul computerului din fața sa.

Camera în care el și Ruben se aflau era plină de echipamente tehnice ale căror funcții doar le putea ghici. Ecranul din fața lor nu arăta totuși prea avansat din punct de vedere tehnic, amintea mai degrabă de Microsoft Excel.

— Localizăm apelurile cu acest program? întrebă el încercând să ascundă cât de aproape copilăresc de amuzat era de toată situația.

Sigur că ar fi fost mai bine dacă unul dintre pereți ar fi fost acoperit cu ecrane care să arate cifre și imagini misterioase de la drone-spion, exact ca în filme, dar nu puteai avea totul, nu?

— Avem această centrală telefonică, zise Ruben. Toți cei care sună la telefonul ăsta sunt înregistrați, dar noi doi vom asculta ponturile pe care ni le dau ei în timp real. Bineînțeles că nu funcționează dacă sună mai mulți concomitent, dar de obicei nu e mare îmbulzeală. Dacă auzim ceva care pare câtuși de puțin suspect, de exemplu cineva care are vocea ca Rask, marcăm acea convorbire. Așa. Doar atât și nimic altceva.

Ruben dădu click pe un rând din document, care se înroși. O centrală telefonică. Nu era chiar *Boume.* Lui Vincent îi era greu să-și ascundă dezamăgirea.

— Dar localizarea? întrebă el.

— Acolo suntem futuți în cur juridic, zise Ruben și se duse la filtrul de cafea care era pe o masă de lângă ușă.

Ruben turnă cafea într-un pahar pentru el, pentru Vincent nimic, dar el simți după miros că mai bine zice pas. Cafeaua aceea nu avusese o copilărie fericită.

— Decizia de a avea voie să localizezi se ia în instanță, continuă Ruben în timp ce ștergea cafeaua pe care o vărsase pe masă. Dar pentru a

primi un asemenea permis trebuie să indicăm pe cine vrem să localizăm. Iar noi nu știm asta. Deoarece tocmai pentru asta suntem aici, să aflăm. E clar, în secunda în care avem o convorbire suspectă, putem să-l sunăm pe procuror și să le cerem lor să ia o decizie. Temporară, ca să localizăm imediat. Dar mă îndoiesc că vom apuca să facem asta până la finalul convorbirii. Putem localiza, din punct de vedere pur tehnic putem primi acea informație în aceeași secundă în care suntem sunați, dar n-avem voie.

— Atunci care-i faza, de ce ne mai aflăm aici? întrebă Vincent.

Ruben se așeză pe scaunul de lângă el.

— Drace, ce caldă e, zise el suflând în pahar. Pentru că pe urmă vom solicita listele cu traficul mobil de la toți operatorii. Apropo, ăsta e încă un lucru pentru care mai întâi avem nevoie de aprobare de la tribunal. O să dureze câteva săptămâni să primim listele, dar ele ne vor da informații despre cei care-au sunat aici. Dacă apucăm să primim listele înainte de-a fi șterse, evident, ceea ce se întâmplă după două luni. Am zis că suntem futuți în cur?

— Ai zis că listele sunt cu traficul mobil, zise Vincent. Deci când voi aveți informația, puteți vedea în ce locuri au fost telefoanele acelea, verificând la ce mașt ere mobile au fost cuplate?

— Noi le numim stații-bază. Dar exact așa, cititorule de gânduri. Putem ajunge foarte aproape. Numai că listele alea sunt un coșmar, așa că n-are decât să se ocupe de ele Departamentul de analiză. Peder o să primească și el o copie să-și bage dinții în ele.

Liste de trafic. Dacă ar avea acces la ele, i le-ar putea da lui Benjamin. Lui i-ar plăcea mult. Dar probabil Departamentul de analiză se lăsa și mai greu convins decât Ruben. Pe Peder l-ar putea eventual convinge. Alternativ, să le copieze pe

furiș cât dormea Peder puțin. Dar, dar. Listele puteau fi o grijă ulterioară.

— Deci suntem aici pentru a observa ce convorbiri pot fi demne de localizat, constată el. După ce vă primiți listele.

— Ura, uite-l, mă, cum învață! Mda, o să ascultăm. Deși e clar, dacă tot ești aici, ai putea să le citești gândurile. Oricum, am impresia că Julia așa speră.

Ruben scoase un râs sec. Vincent știa că observația era retorică. Dar tot avea de gând să răspundă. Ruben trebuia să înțeleagă că se aflau de aceeași parte a baricadei.

— Poate nu să citesc gânduri, zise Vincent. Dar pot fi găsite și alte chestii doar ascultând. De exemplu, e mai simplu să identifici un psihopat prin cuvinte. Psihopații se pricep să simuleze sentimente pe chip și prin limbajul corpului, dar ratează vorbirea. Ei accentuează cuvintele neutre în același fel ca pe cele sensibile. De asemenea, ei pot povesti întâmplări mărunte, precum ce-au mâncat la micul dejun, în aceeași propoziție în care dezvăluie o infracțiune gravă. Și rar vorbesc despre altcineva în afară de ei înșiși și le place să folosească timpul trecut, pentru a se distanța. Dar în afară de psihopatie putem să ascultăm și schimbările din…

Ruben îl opri ridicând o mână.

— Sigur o să fie bine, zise el și se uită la ceas. Conferința de presă ar trebui să fie deja pe paginile de internet ale tuturor ziarelor. O variantă mai scurtă tocmai a fost publicată în social media, alături de numărul de telefon. Așteptarea a început.

— Cât așteptăm?

— Cât e nevoie.

Primele zece convorbiri au fost un amestec de încercări evidente de a primi atenție și oameni care chiar voiau să ajute, dar nu aveau cu ce. Nimic despre care să aprecieze că ar merita o analiză mai

îndeaproape. După ce, momente bune, ascultase în mare doar vorbe în vânt, Vincent cedă într-un final și-și luă și el o cană pe care-o umplu de la filtrul de cafea.

Trei căni mai târziu, ascultarea telefoanelor era deja cel mai puțin interesantă chestie la care luase parte. Ruben nu vorbea prea mult, mai mult stăteau tăcuți așteptând să sune telefonul. Într-un final, Ruben își îndreptă spatele cu un geamăt.

— Mă gândesc să dispar un pic, zise el. Chestia asta nu ne dă nimic.

— Să dispari? Unde?

Ruben ridică din umeri.

— Să joc *padel,* poate. De obicei sunt mai mult tipe de douăzeci și cinci de ani în sală la ora asta, gagici cu pantaloni din ăia de yoga mulați, știi tu. Orice, numai să nu stau aici.

Ruben se ridică și-și luă geaca de pe scaun.

— Te descurci singur, zise el. Mă întorc peste vreo oră. Mă suni dacă apare ceva.

Vincent era prea stupefiat ca să răspundă. El era panicat și când Ruben îl lăsa singur în cameră. Nicio șansă să fie permis să-l lase singur cu tot echipamentul acela sensibil. Trebuia s-o caute pe Mina s-o întrebe dacă poate veni acolo. În plus, ea ar fi o companie mult mai bună.

Luă telefonul să-i dea un mesaj, când simbolul pentru intrare apel de pe ecranul computerului își schimbă culoarea de la roșu la verde. Mesajul înregistrat care spunea că cel care suna ajunsese la telefonul poliției unde se puteau oferi ponturi se încheie și i se dădu legătura.

— Sunt extrem de dezamăgit de incompetența voastră, zise o voce de bărbat iritată. Chestia asta e pur și simplu bătaie de joc.

Încă un nebun care voia să se plângă. În jumătate din toate convorbirile fusese vorba despre cum poliția nu reușea să-și facă treaba. Vincent începu s-o caute pe Mina în lista cu numere favorite din telefon.

— Robert a murit pe trei mai, zise vocea. E evident pentru oricine, nu? Trei mai.

Degetul lui mare se opri pe telefon. Ce tocmai spusese bărbatul? Extrem de puține dintre celelalte discuții fuseseră specifice și nimeni nu vorbise despre o dată exactă. Vincent se aplecă peste birou și mări sunetul boxei de lângă ecran.

— Sunt deprimat de nivelul inferior cu care tratați chestia asta, continuă bărbatul, acum și mai iritat.

Deși era revoltat, totuși pronunța fiecare silabă cu acuratețe. Ca și cum era important să fie corect. Vocabularul indica de asemenea că el îl desconsidera pe cel cu care vorbea, că se punea deasupra lui. Posibilă tulburare narcisistă de personalitate. Mulți sunaseră și pretinseseră că ei sunt criminalii, dar el îi citise cu ușurință pe toți. De data aceasta era altfel. Creierul lui Vincent înălțase toate steagurile roșii fără a se sinchisi să explice ce semnale a adunat. Vincent era convins. Persoana cu care vorbea era chiar criminalul. Cel pe care-l căutau era atât de aproape, încât îl putea auzi respirând. Dar nu avea nicio idee dacă e Rask.

— Retardul poate a tras puțin de timp, zise bărbatul, brusc pe un alt ton. Dar voi știți când a murit. Chiar n-ați înțeles ce înseamnă ceasurile stricate?

Vincent avea o sută de întrebări pentru bărbatul de la telefon. Ce însemna numărătoarea inversă. Pentru cine era. De ce tocmai iluzii scenice. Dar nu putea face altceva decât să asculte.

— Trebuie să faceți o treabă mai bună decât asta, zise bărbatul și închise telefonul.

Vincent se holba la ecran.

Cu mare precauție mișcă cursorul mouse-ului peste fila Excel și marcă apelul cu roșu. După care realiză că Ruben nu-i lăsase numărul lui de telefon.

— Data e, cu alte cuvinte, la fel de importantă cum credeam, zise Vincent gânditor.

Mina și Vincent stăteau în sala de conferințe și aveau în fața lor tabla cu tot ce adunaseră legat de anchetă.

— Da, zise ea în timp ce-și picură gel dezinfectant pe mâini și se frecă bine. Cineva a fost foarte grijuliu ca noi să primim toate orele și datele corect.

Mâinile se cojeau când le atingea, alcoolul le usca atât de mult, încât se formau crăpături mici în ele. Dar era un preț pe care era obligată să-l plătească. Ținu întrebătoare sticla spre Vincent. Inițial, el păru că e pe cale să zică nu, pe urmă dădu din umeri și întinse mâinile ca ea să-i poată turna puțin în palme.

— Nu înțeleg totuși cum se încadrează Robert aici, continuă el în timp ce-și freca mâinile.

Mirosul iute de alcool se risipi în camera mică de conferințe. Era un miros încântător.

— Nu, nici eu. Există o conexiune naturală între Tuva și Agnes și am intervievat temeinic familia lui Robert. Dar nu găsim nimic. Absolut nimic. Julia a luat legătura telefonic cu personalul de la Centrul Rezidențial de Asistență și nici asta n-a dus la nimic. Ea și Christer sigur că vor merge acolo și vor vorbi cu ei personal, ca să fie siguri. Robert nu se încadrează în tipar.

— Mm…

Vincent se învârtea cu scaunul, așa că era întors cu fața drept spre tablă.

— Ce nu pot eu să pun cap la cap în cazul ăsta, zise el. Sunt prea multe lucruri care bat la ochi, care se contrazic singure. Până și eu știu că un criminal în serie se menține la aceeași categorie de victime. Nu trebuie să fii polițist pentru a ști asta, e suficient Google. Tuva și Agnes am putea spune că au multe asemănări. Două fete tinere. Dar Robert? Robert n-are ce căuta acolo. Ca în *Cinci furnici*

sunt mai multe decât patru elefanți, cu Brasse care se joacă „Cine nu se potrivește?”. În cazul ăsta, Robert e cel care nu se potrivește în mod absolut. În plus, el avea o rețea de contacte extrem de limitată. Nicio viață socială în afară de familie și oamenii de la Centrul Rezidențial de Asistență. El se învârtea în cercuri foarte strâmte. Spre deosebire de Tuva, de exemplu, care întâlnea un număr mare de oameni în fiecare zi la serviciu.

— Apropo de asta, am primit un pont despre unde se poate afla Jonas Rask. Una dintre fostele sale soții a auzit că locuiește într-o rulotă pe lângă Stockholm, dar n-am localizat încă unde. Există diferite grupuri de spații de locuit acolo, dar e posibil și să se fi izolat pe undeva. Simt în orice caz că am început să ne apropiem. Îl vom avea curând. Poți să-l întrebi atunci.

— Probabilitatea zice, cum spuneam, că e foarte posibil să fie implicat, zise Vincent și-și întoarse privirea de la tablă spre ea. Dar nu știu. Nu mă pot împiedica să cred că Jan Bergsvik, psihologul vostru criminalist, o ia pe arătură. Nu se leagă, pur și simplu.

Simțea că ochii lui de un albastru glaciar vedeau drept prin ea. Ea își coborî privirea.

— Oamenii fac lucruri ciudate, care nu pot fi înțelese, zise ea. Dar munca poliției e deseori banală. Soluția simplă e cel mai adesea cea corectă. Chiar e o întâmplare că un bărbat care a ucis două fete și a violat și mai multe a fost văzut peste tot, plus la cafeneaua unde lucra Tuva?

— Dar niciuna dintre victime nu a fost violată, obiectă Vincent.

— Cine știe. Rask a stat douăzeci de ani la pușcărie. Poate că nici măcar nu mai are libido. Acțiunea de a le ucide și de a ciopârți trupurile poate funcționa ca un substitut psihologic.

Vincent o privi surprins.

— Mai știu și eu câte ceva, spuse ea clipind.

— Mm, zise el, dar ea auzi că nu e de acord cu ea. Parcă ești Jan.

Ea îl lovi cu piciorul.

— Poate că Jonas Rask e cel care-a sunat să ne spună despre dată, zise ea, dar simți, cu fiecare cuvânt, cum se îngropa tot mai adânc în mlaștina improbabilității.

— Da, ba da, e posibil. Cum lucrați mai departe cu acel apel telefonic?

O musculiță de oțet dădea târcoale platoului cu fructe, iar Mina înghiți câteva regurgitări acre de scârbă, înainte de a-i putea răspunde lui Vincent. Scoase sticla de dezinfectant și turnă un clic mare în mână. Se gândea dacă ar putea nimeri musculița cu dezinfectantul, dar șansa era probabil mică. Vincent îi aruncă o privire în fugă. Pe urmă se ridică, luă fructiera și o scoase din cameră. Se întoarse cu mâinile goale și se așeză ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mina simți cum îi dau lacrimile, înghiți febril și-și drese glasul.

— Când trebuie să pleci?

Vincent se uită la ceas.

— Avionul spre Malmö pleacă peste două ore. Deci, destul de curând.

Ea n-ar fi vrut ca el să plece încă. Nu mai apucaseră să se vadă cum trebuie de dinaintea conferinței de presă. Dar cum s-o spună? Oricum ar fi formulat, ar fi dezvăluit mai mult decât și-ar fi dorit. Își menținu fața neutră.

— Atunci cel mai bine e să ne continuăm treaba.

Kvibille 1982

— Pot să intru mai repede? Mor de curiozitate, zise mama râzând.

Vocea era clară, de parcă s-ar fi aflat înăuntru, în grajd, și nu de cealaltă parte a ușii.

— Mai stai doar puțin. Imediat.

El își îndreptă cămașa și se încruntă. Spera că gândise corect, că va ieși bine. Mama fusese atât de supărată de când plecase Jane. Aproape că nu vorbise deloc cu el de atunci, în afară de momentele în care îi tăia triunghiurile de pâine prăjită la micul dejun și-i explica cât de important era să facă la fel de fiecare dată. În rest, fusese parcă absorbită complet de liniile ei de buruiană. Avea chiar și un plan pentru ele pe frigider. Sigur că era o schiță făcută de mână cu stilou cu cerneală, pe o pagină din cartea de telefon. Totuși. Era un desen.

Malla, Sickan și Lotta îl văzuseră și li se păruse foarte ciudat. Aparent, părinții lor nu făceau așa ceva. Dar el înțelese cât de important era să fii meticulos. Iar el chiar spera că fusese așa. Dacă era ceva de care mama avea nevoie, atunci era să se bucure din nou. Dacă asta nu ajuta, el nu mai știa ce altceva putea să facă.

Își drese glasul și deschise apoi ușa, ceremonios. Optimismul lucea în ochii mamei când păși peste prag și intră în atelierul lui magic. Făcu câțiva pași înăuntru și se opri brusc când văzu ce construise.

— Dar, dar… e de-a dreptul… Ooooooohh!

Era cea mai mare ladă pe care o făcuse vreodată. Îi ajungea mamei aproape până la mijloc. Și avea roți, pentru a putea fi învârtită și văzută din toate părțile.

El deblocă frâna uneia dintre roți și apoi roti lada dramatic. Simțea vopseaua albastru-închis în continuare umedă pe degete.

Mama își duse mâinile la gură de admirație. El respiră ușurat. Își făcuse griji de pomană. Și, în plus, mai avea o surpriză. Când roti la vedere partea din spate a lăzii, se dovedi că nu era vopsită. În schimb, el lipise cu bandă adezivă o hârtie cu textul *Loc rezervat pentru Les Vargas.*

— Trebuie că am fost o sfântă în viața anterioară, zise mama ștergându-se la ochi cu palmele. Altfel nu știu ce-am făcut ca să te merit.

— Deci cum funcționează? întrebă ea după ce termină de vopsit. O să-mi zici sau…

Pictase steluțe și pe partea aceasta.

— Trebuie să-ți spun, fiindcă o să-mi fii asistentă, zise el și deschise lada. Dacă nu te-ai răzgândit?

— Nu, nu, nu, nu vreau nimic mai mult. Îți dai seama, *eu* o să fac magie!

Aburii vopselei îl amețeau. Poate că n-ar fi trebuit să închidă ușa. Dar acesta era secretul lor. Nimeni altcineva n-avea voie să vadă. Nu că ei ar fi primit de obicei vizite, dar oricum.

— Mai întâi te bagi în ladă, zise el. De fapt trebuie să ai cătușe și să fii și într-un sac, dar n-am sac. Și nici cătușe.

— Slavă bunului Dumnezeu pentru asta, râse mama.

— Pe urmă încui lada pe dinafară cu un lacăt și mă așez pe capac. În acest timp, tu te furișezi afară prin ușița secretă din partea din spate a lăzii și te ascunzi în spate.

— N-am văzut nicio ușiță secretă!

Mama lui păru dintr-odată neliniștită.

— Acesta e trucul, zise el zâmbind. E ascunsă în model.

El arătă ușa secretă din partea din spate a lăzii, ascunsă în cadrele pe care le vopsise.

— Am atârnat țesături pe acest inel de hula-hoop, continuă el. Eu stau deasupra lăzii, în inel, și-l țin în jurul meu, astfel încât țesătura să mă

acopere de tot, pe toate părțile. Tu intri într-o gaură din spatele țesăturii, te așezi lângă mine și iei inelul. Eu ies pe furiș din gaura din țesătură și mă furișez pe ușița secretă în ladă. Pe urmă tu dai drumul inelului. Atunci tu o să fii cea care stă pe ladă și eu cel ghemuit înăuntru. O să pară că în mod magic am schimbat locurile. Sau că ne-am transformat unul în celălalt. Eu am devenit mama. Tu ai șapte ani.

Mama trecu cu mâna peste ușa secretă.

— E foarte bine construită, spuse ea.

— Am avut schițe bune. Dar trebuie să exersăm mult, trucul în sine constă în a face totul rapid. Jane n-o să înțeleagă nimic.

O umbră neagră trecu peste ochii mamei. El se mușcă de buze. N-ar fi trebuit s-o pomenească pe Jane. Frățior prost, prost. Mama era în continuare supărată că sora lui plecase la prietena ei din Dalarna. Chiar dacă trecuseră două zile de când plecase. Două zile erau o veșnicie. Și-ar fi dorit ca mama să se concentreze pe altceva. Cum ar fi, să se antreneze la acel truc de magie cu el.

— Lada nu e foarte spațioasă, zise ea de parcă i-ar fi citit gândurile. Ești sigur că încap?

— Asta e o parte a iluziei. E mai mare decât pare.

El arătă desenul în același timp în care silabisea pentru sine. J-a-n-e conținea patru litere. Ea era plecată pentru paisprezece zile. Patru plus paisprezece făceau optsprezece. De optsprezece ori trebuiau să repete trucul. După aceea, Jane va veni acasă, iar mama va fi bucuroasă din nou.

— Stai în ladă cel mult o jumătate de minut, zise el, după care te strecori afară și schimbăm locurile.

— O jumătate de minut, zici.

— Cel mult.

Vincent stă pe canapea în cabina actorilor. Vocea de la telefon continuă să facă ecou în capul lui pe *repeat,* așa cum făcuse încă de la începutul convorbirii.

Spectacolul serii avusese loc în sala de concerte de la Malmö Live. E întotdeauna puțin dificil să-și facă show-ul în spații pentru concerte, cel mai adesea trebuie blocate rândurile din spate. Altminteri, cei care ar sta acolo ar fi prea departe de scenă. El vrea ca tot publicul să-l poată vedea cât mai bine și el să vadă tot publicul la fel de bine. Dar și așa, cu locuri blocate, tot fuseseră șase sute de persoane la spectacolul din acea seară. Ceea ce e foarte bine, luând în calcul că e sfârșitul lui mai. Terasele sunt marele lui concurent când se apropie lunile de vară.

Nu șase sute, se corectează el. Cinci sute optzeci și șase. El simte cum creierul vrea numaidecât să pornească pe urma acelui gând și îl lasă s-o facă, în timp ce îndreaptă sticlele de Loka nedeschise, de pe masa din fața canapelei. Toate etichetele în aceeași direcție. E tentat să-i trimită lui Umberto o poză cu textul *#apădelarobinet,* dar renunță.

Cinci sute optzeci și șase.

5+8+6 fac 19, 1+9 fac 10, 1+0 înseamnă 1.

586 e și o melodie de pe cel de-al doilea album al celor de la New Order. E cântecul acela ciudat în care au băgat bucăți din *Blue Monday,* singura melodie ascultabilă a celor de la New Order. Monday înseamnă luni, care e prima zi a săptămânii. Cifra 1 din nou.

Conform numerologiei, 1 reprezintă creativitatea și creația. Dacă ar fi să se autoflateze, atunci ar spune că 1, ca cifră, îi descrie extrem de bine spectacolul. Cifra 1 e de asemenea considerată un număr masculin. El bănuiește că asta e din cauza formei ei de falus erect, o dovadă că numerologia e în mod plauzibil creată de

bărbați. Un număr masculin mai aproape de realitate ar fi 9.

Care alături de 1 e, evident, 19, suma pentru 5+8+6.

Cinci sute optzeci și șase.

Dar 1 reprezintă și singurătate, individul în sine. Care momentan stă singur pe o canapea neagră tocită în Malmö. Îi e dor de Mina.

De Mina?

Nu de Maria?

Bineînțeles că îi e dor și de copiii lui. De familia lui. Dar, da, îi e dor de polițista ciudată. Foarte mult. Nici măcar n-a întrebat-o dacă până la urmă a rezolvat cubul Rubik pe care i-l dăduse. El unul se luptă cu puzzle-ul pe care criminalul i l-a prezentat la telefon.

Dar voi știți când a murit. Chiar n-ați înțeles ce înseamnă ceasurile stricate?

Sigur că e evident că acele ceasuri indică momentul morții. Dar el nu poate să nu se gândească că ucigașul a vrut să spună ceva mai mult.

Trei ceasuri. Trei victime. Două femei. Un bărbat.

3321.

Izbucnește în râs. Dacă nu-și amintește greșit, e codul *clearing* al băncii Nordea. Probabil nu asta are în minte ucigașul.

Dar măcar a putut face o analiză a persoanei care a sunat, bazată pe tonalitatea vocii și vocabular. I-a promis Juliei să raporteze în fața întregului grup, de îndată ce se întoarce la Stockholm. Să sperăm că îl vor asculta încă o dată.

Se ridică în picioare, se duce la chiuvetă și lasă apa să curgă până se răcește ca gheața. Se stropește pe față. De ajuns pentru seara asta cu gândurile care-l distrag. De fapt, îi fusese greu să-și mențină concentrarea și în timpul spectacolului. O femeie din public îl strigase Dumbledore, ceea ce trezise multe râsete. Dar îl dusese cu gândul la audierea

lui Daniel, care asociase spontan magia cu Harry Potter.

Daniel e un criminal neverosimil în comparație cu Rask. Dar el a spus ceva la interogatoriu, ceva peste care Vincent trecuse în acel moment, dar care îi rămăsese undeva în minte și-l rosese de atunci.

Se șterge pe față cu un prosop și se uită în oglindă, de parcă ar încerca să vadă în străfundurile minții sale. Este acolo, undeva, înăuntru. Ceva important. Trebuie să afle ce e. Și probabil că vor trebui să se întâlnească cu Daniel Bargabriel din nou.

Daniel stă în fața ușii blocului lui Evelyn și se uită în sus spre fațadă. E târziu și strada e întunecată, dar la fereastra bucătăriei ei de la etajul doi e lumină. Arată ca o carte poștală: fațada galbenă de clădire de sfârșit de secol și o singură fereastră luminată. S-a făcut de râs. Știe asta. Dar nu e așa ciudat că s-a ținut departe de poliție. El știe cum e. Dacă nu ești la fel de alb ca ei, riscul să fii băgat la răcoare e mult mai mare. Samir știe cel mai bine. Nu contează dacă ai făcut ceva sau nu.

Așa cum stă în fața ușii de la intrare, unghiul e prea înclinat ca să poată vedea pe fereastră, dar știe că ea stă acolo sus, de cealaltă parte a geamului, și îl așteaptă. A fost plecat de lângă ea prea mult. Credea că va face poliția să-și piardă interesul pentru el. Dar Vincent ăla vede atât de bine totul… Probabil că Daniel e mai suspect decât a fost vreodată până acum. Doar fiindcă n-a vrut să dea de necaz. Are nevoie de ajutorul lui Evelyn înainte ca toate astea să o ia razna. Nu e vinovat de nimic altceva decât că-i e frică. Nimeni nu-i poate reproșa asta. Samir știe cel mai bine, cum spuneam.

Dar nu vrea doar ajutorul lui Evelyn. El o vrea *pe ea.* Îi e dor de *ea.* Ei obișnuiesc să înceapă serile în bucătăria ei, unde vorbesc despre toate lucrurile posibile, deseori la un pahar de vin sau o bere. Evelyn fumează în fața ferestrei deschise. Altfel, ea nu fumează, dar după două pahare de vin, îi place să stea la fereastra bucătăriei, cu o țigară aprinsă. În bluza ei în carouri, atât de decoltată, că se întâmplă să-i alunece în jos și să-i dezgolească umerii.

Spune că asta o face să se simtă ca la Paris sau la Roma și nu într-un Stockholm căcăcios de corect. Mai ales primăvara. Atunci ea ar prefera să fie oriunde, numai în acest oraș nu.

El n-a înțeles niciodată asta, lui Stockholmul i se pare frumos primăvara. Și-apoi, el n-a fost nici

la Paris, nici la Roma. După acele discuții, ei de obicei i se încețoșează privirea și-l trage în dormitor. Uneori încep deja din bucătărie. Ea are gust de fum și vin și primăvară și dorință. Totul e previzibil, dar lui îi place. Simte că e ce trebuie. Romantic.

Seara de început de vară era călduroasă. Putea la fel de bine să fie la Paris. De ce nu? El oricum își dăduse singur foc la valiză la cafenea, dispărând pur și simplu, deci ar putea foarte bine să plece undeva împreună. Dacă își golește conturile, banii ar trebui să ajungă cel puțin un weekend pentru amândoi. Trebuia să fi făcut asta acum multă vreme. Ea va fi atât de fericită.

Dar există lucruri pe care trebuie să le explice mai întâi. De ce a dispărut. De ce nu i-a răspuns la mesaje. Că Tuva a dispărut. Speră să-l poată ierta că nu a dat niciun semn, speră ca ea să înțeleagă că i s-a făcut frică atunci când a venit poliția. Speră că ea nu a încetat să-l iubească.

Sunt multe lucruri la care are nevoie să spere.

Ei o să-i apară acel rid de îngrijorare pe frunte. Poate chiar o să-și strângă buzele. Dar el o va săruta pe gură, oh, cât de dor îi e să-i cuprindă din nou chipul cu mâinile. Respiră adânc, se duce la ușă și începe să tasteze codul, când aude o voce în spatele său.

— Daniel?

În spatele lui e un bărbat necunoscut, la vreo treizeci de ani. Păr negru, costum albastru.

— Daniel, tu ești, nu? zice bărbatul. Locuiai cu Agnes, nu-i așa?

El nu răspunde. Agnes e ultima persoană din lume de care vrea să i se amintească în acest moment.

— Sebastian, zice bărbatul cu un zâmbet și-i întinde mâna. Sunt prieten cu Agnes. Sau am fost. Înainte, da, știi tu. Cred că noi doi ne-am întâlnit la o petrecere cândva.

— Poate, răspunde Daniel ezitând.

E convins că nu s-au mai văzut niciodată.

— Aici stai acum? zise bărbatul și se uită în sus la bloc.

— Nu, prietena mea locuiește aici.

Sebastian, așa cum se pare că-l cheamă, izbucnește în râs. Tare.

— Ce repede te-ai mișcat! Agnes e moartă doar de, cât, patru-cinci luni? Și la ce fereastră e noua ta iubită?

— Nu e nouă. Iar eu și Agnes nu eram împreună. Doar stăteam în chirie la ea.

— *Yeah, right,* zice Sebastian clipind din ochi.

Daniel se încruntă. Nu-i place chestia asta. Nu trebuie să se apere în fața acestui individ. Dar s-a săturat să fie acuzat de tot felul de lucruri. Dacă insul ăsta ar putea pur și simplu să dispară! Evelyn e acolo, sus, în bucătărie. Sigur a turnat deja vin pentru el. A aprins o țigară. A început să se gândească la Paris. Poate s-a îmbrăcat cu bluza în carouri în care e așa de-al naibii de drăguță. Pentru el. Iar el e tot aici, jos, în stradă.

— Scuze, dar am întârziat, zice el și începe să tasteze codul din nou.

Sebastian îl cuprinde de după umeri și-l trage de lângă interfon.

— Oricum, e foarte bine ce s-a întâmplat cu Agnes, zice Sebastian cu calm.

Daniel încremenește.

Vincent se lasă pe spate pe canapeaua din cabina actorilor și închide ochii. Se gândește la interogatoriu și la ce a spus Daniel. În orice caz, Daniel nu știa nimic despre magie, asta era sigur. El crezuse că un *double lift,* când ridici adică două cărți de joc dintr-un set de cărți, astfel încât să pară că e una, e o formă de sex în grup. Lui Vincent îi fusese greu să rămână serios.

Daniel arătase de asemenea o neliniște vădită față de posibilitatea ca ei să nu-l fi crezut când povestise despre relația cu Agnes și Tuva. Dar că Daniel le-ar fi cunoscut pe amândouă din pură întâmplare era, într-un fel, atât de neverosimil, încât era mai simplu să crezi că altceva era la mijloc. Pe de altă parte, statistic vorbind, era la fel de neverosimil să presupui, într-o anchetă, că *nu* s-ar putea întâmpla așa ceva. Toate variantele posibile se vor întâmpla la un moment dat. Asta nu înțeleg oamenii când susțin că „trebuie să însemne ceva" faptul că întâlnesc pe stradă o veche cunoștință exact în momentul în care se gândesc la acea persoană pentru prima oară în mai mulți ani.

Vincent oftează. Dacă se corelează numărul de persoane pe care cineva le întâlnește în viața sa cu numărul de gânduri pe care acel cineva le are pe zi, în principiu e imposibil ca cele două variabile să *nu* se intersecteze o dată. Nu la toți oamenii, dar la suficient de mulți. Nu e „incredibil", din contră, e foarte probabil.

Iar în limbajul corpului sau în microexpresiile feței lui Daniel, nu existase niciun semnal care să indice faptul că nu spunea adevărul despre Tuva și Agnes.

Vincent deschise ochii. Nu în acest fel o să-și amintească ce vrea să-și amintească. Trebuie să sape printre informațiile pe care creierul nu le-a înregistrat conștient. Amintiri pe care el nu știe că le are. Există doar un mod de a ajunge la ele. Trebuie să se autohipnotizeze.

Se ridică și încuie ușa ca să nu sperie personalul responsabil cu curățenia în caz că ar intra peste el, asta pentru Umberto. După care se întinse pe podea și se uită fix în tavan. Obișnuiește să folosească autohipnoza ca să adoarmă când Maria stă întinsă în pat și citește cu lampa ei de citit inutil de puternică, dar de data aceasta nu are voie să adoarmă. Mai degrabă trebuie să alunece pe toboganul subconștientului său. Vincent se uită în jur și memorează:

— Scaun, roșu, picioare metalice, mormăie el. Perdea, înflorat, oribil. Banchetă, albastru, MDF. Susur în ventilație, aud mașini afară și agregatul minibarului zumzăie. Covorul de sub mine e moale, podeaua tare, temperatura ridicată.

Pe urmă închide ochii.

Bărbatul pe care-l cheamă Sebastian râde din nou. Râsul e amabil, dar brațul cu care-l ține pe Daniel transmite altceva.

— Agnes nu prea apăra familia albă tradițională, zice Sebastian. Deci, într-un fel, tu ne-ai făcut un serviciu. Foarte bine că am scăpat de o mizerie ca ea. Ce crezi că a dat-o pe spate, marea pulă siriană?

Sebastian îl mângâie provocator între picioare, peste pantaloni. Daniel încearcă să se smucească, dar Sebastian îl ține foarte tare. Gâtul îi e uscat ca un deșert. Nu poate răspunde nici dacă ar vrea. Asta nu se întâmplă. Nu se *poate* întâmpla.

— Aceeași pulă cu care tu acum murdărești altă femeie suedeză? continuă Sebastian. Nu prea cred, Daniel. Sau cum s-o fi pronunțând în limba ta blestemată.

Sebastian îl îmbrâncește de lângă ușa blocului. Departe de Evelyn. Departe de siguranță, de lumină. Cât pe-aci să-și piardă echilibrul, dar se redresează repede. Dacă o să cadă, s-a terminat. Fereastra de la bucătăria lui Evelyn luminează primitoare, cam la un metru deasupra lui. El încearcă s-o forțeze să deschidă fereastra, cu puterea gândului. *Uită-te pe geam. Sunt eu.*

Patru bărbați în geci *bomber* ies brusc din umbrele de pe cealaltă parte a străzii. Literele SF strălucesc ca niște fulgere albe pe brațul lor drept. Nu au nimic de-a face cu sigla Cinematografiei Suedeze, Sveriges Film. Nimic de-a face cu o distracție de familie, plăcută, la cinematograf. SF de pe brațele bărbaților au alt font și reprezintă abrevierea de la Sveriges Framtid.

Dacă înainte nu-i fusese frică, acum îi era. A auzit de ei. Sveriges Framtid, Viitorul Suediei, se dă a fi partid, dar de fapt sunt doar huligani cu o siglă. Josef i-a povestit ce-i făcuseră vărului său. O lovitură în moalele capului fusese de ajuns ca vărul să trebuiască să poarte sac stomic pentru restul

vieții. Avea cincisprezece ani. Și fusese doar *unul* dintre acei idioți rasiști. Acum erau cinci.

În afară de acei bărbați, strada e pustie. Dar tot poate striga după ajutor.

Poate Evelyn îl aude prin fereastra închisă.

— Evelyn! țipă el. Sună la poliție!

Cuvintele sunt ca retezate când Sebastian îi dă un cap în nas. Daniel urlă când chipul i se transformă în durere pură. Câmpul vizual îi e acoperit de modele în culori derutante și, în același timp, ochii i se umplu de lacrimi. Nu vede nimic, nu aude nimic. Doar un vuiet în urechi. Și durerea. Ca și cum cineva l-ar fi lovit cu un baros. Nu poate respira. Sângele de la nasul spart îi umple gura și i se prelinge în jos, prin gâtlej.

Se dezechilibrează. E imponderabil. *Să nu cazi. Orice s-ar întâmpla.* Clipește pentru a-și reține lacrimile și vede că bărbații sunt în fața lui. Doi dintre ei țin câte o rangă de fier în mână.

— Am auzit că poliția ți-a dat drumul, zice Sebastian ștergându-și de pe față, cu o batistă, sângele lui Daniel. Dar e OK. Facem noi curățenie în urma lor.

Vincent înoată de colo-colo, adânc, prin amintiri. E înapoi în sala de interogatoriu. Dar când creierul în mod normal sortează și stabilește priorități printre diverse impresii, tot ce se întâmplă e acum la fel de important. Este copleșit de culori, cuvinte și mișcări. E un tsunami de impresii care amenință să-l înece. Trebuie să sorteze. Să găsească ce iese în evidență.

Cuvintele lui Daniel.

Trebuie să se concentreze asupra cuvintelor lui Daniel. Mai ales asupra părților de care nu i-a păsat mai devreme.

Agnes și Tuva se cunoșteau între ele. Nu. Nu asta.

Tatăl lui Agnes e rasist.

Nu. În continuare, tot ce-și amintise deja. Trebuie să găsească fisurile, petele albe din memorie.

Se întâmplă tot timpul să intre oameni prăjiți sau doar ciudați… sigur că avem clienți ai casei printre ei.

Acolo undeva. Acolo a zis Daniel ceva.

…majoritatea folosesc cafeneaua ca pe biroul lor… cei care lucrează în media au laptopuri…

E aproape acum.

Un client al casei stătea mereu și se uita la niște schițe într-o mapă.

Acolo era. Schițele nu stau de obicei în mape. Sunt prea mari. Dar Vincent a văzut schițe într-o mapă chiar de curând. La Sains Bergander.

Deschide ochii, nu se sinchisește să se scoată ușor din hipnoză și simte cum creierul luptă pentru a accelera la viteza la care Vincent îi solicită să funcționeze.

Daniel a văzut un client al casei uitându-se pe schițe.

Vincent poate pune pariu că erau schițe pentru iluzii scenice. E de la sine înțeles acum, când se gândește la asta. Ruben avea dreptate într-o

privință: criminalul vizita cafeneaua regulat pentru a o pândi pe Tuva și a-i învăța rutina, înainte de a trece la atac.

Daniel știe cum arată criminalul. Poate chiar și cum îl cheamă. Vincent își smulge geaca unde are telefonul mobil, bâjbâie la el o secundă, după care găsește numerele favorite și apasă pe numărul Minei. Blestemă faptul că munca lui obișnuită îl obligase să fie atât de departe de centrul evenimentelor. Trebuiau să-l găsească pe Daniel cât de repede posibil.

Unul dintre bărbați își învârte ranga de fier spre Daniel, care își ridică automat brațele spre cap pentru a se apăra. Mare greșeală. Lovitura nimerește antebrațele ridicate și rupe ambele oase. El țipă tare și se îndoaie în față.

Evelyn. Trebuie că a sunat deja la poliție. Ea vede ce se întâmplă? Stă la fereastră și se uită, îi e frică s-o deschidă?

— Ajunge, geme el. Ajunge. Am priceput.

Următoarea lovitură îl nimerește în spate și-i rupe cel puțin o coastă. Probabil mai multe. Nu mai poate țipa și-l doare când respiră. Bucățile de oase probabil i-au înțepat plămânul.

Încearcă să se dea în spate din calea bărbatului, dar nu e în stare să fugă nicăieri. Ei par aproape amuzați. Loviturile se succedă rapid, dar e de parcă terminațiile nervoase au fost supraîncărcate cu semnale de durere. Creierul nu le poate prelua și sorta pe toate. Tot ce a rămas e sentimentul că arde.

Vor înceta curând.

Doar el și Evelyn trebuie să meargă la Paris.

O pauză de lovituri. Poate sunt mulțumiți acum. Și-au transmis mesajul.

— Un, doi, trei!

Doi dintre bărbați numără, după care ambele rângi îl lovesc peste rotule. Cade în față în timp ce încearcă să urle, dar iese doar un șuierat. Aterizează pe brațele rupte și cade cu fruntea de asfalt. Șocuri de la milioane de volți îi ajung în creier, iar fulgere albe îi acoperă vederea.

Evelyn îl cuprinde de după gât cu mâna în care ține țigara și-l sărută în timp ce-i suflă fum în gură.

Continuă să ardă în timp ce bărbații lucrează la el în tăcere. Aude bubuitul surd al bocancilor care-l lovesc. E prea mult, durerile se așază într-o stivă, își așteaptă rândul.

Fereastra aprinsă a lui Evelyn deasupra lui. Atât de aproape. Încearcă să strige, dar din gura lui nu iese nici de data asta decât un șuierat. Dacă ea ar putea să se uite afară! Să-și aprindă țigara aia! Dar știe că ea îl așteaptă pe el pentru asta.

Bluza ei care alunecă și-i dezgolește umărul, un umăr care este o promisiune de mai mult.

Sunt aici. Vreau să mă vezi. Sună la poliție.

Paris, Evelyn, Paris.

Un bocanc foarte puternic în stomac și el se chircește din reflex în poziție de făt. Șutul forțează coastele rupte să intre și mai bine în plămâni. Un fluid acru pornește din stomac și e presat în sus pe gât și iese prin colțul gurii.

— Vomiți pe încălțămintea mea, scârbă, zise bărbatul cu bocancul și-i trase cu șutul în rotulă.

Bucățile de os din genunchiul rupt se mută de la lovituri și el e aproape să-și piardă cunoștința. Un întuneric care-i dansează în fața ochilor. Lipsă de oxigen, gândește el detașat.

De ce nu vine poliția?

Brusc, loviturile încetează. O schimbare în aer. El știe ce înseamnă asta, ce urmează. Ceea ce nu se poate întâmpla.

— Rândul tău, Sebastian, zice unul dintre bărbați. Termină aici și acum.

El închide ochii.

Se concentrează la Evelyn.

Ea are o sticlă de bere care-i atârnă nonșalant între degetul arătător și cel mijlociu.

O durere infernală, iar el se concentrează la cum își înclină ea capul când îi zâmbește.

Cum arată ea când se trezesc goi împreună.

Cum miroase ea când îl sărută.

Fum și vin.

Paris.

Nemernicii de rasiști nu i-o pot lua niciodată de lângă el.

El păstrează imaginea lui Evelyn în timp ce Sebastian sare în sus și aterizează cu ambele

picioare pe capul lui.

IUNIE

— Bine ați venit!

Un bărbat pe la un treizeci de ani incert, cu un *vibe* clar de hipster, le deschise ușa de sticlă. Christer se uită în jur. Arăta chiar plăcut. Luminos, curat, confortabil. Nu ca urgențele de psihiatrie pe care le vizita la intervale regulate în interes de serviciu. Acelea erau mai degrabă reci, jegoase, pline de anxietate și țipete îndepărtate care făceau ecou între pereți. Dar așa cum Julia îi precizase în mașină, acesta era un centru rezidențial de asistență. Nu era un loc pentru pacienții de psihiatrie.

Ceea ce el știa foarte bine. Dar i se părea amuzant s-o tachineze uneori și să vadă cum i se încrețește nasul ușor pistruiat. Julia era un șef bun. Chiar dacă ea probabil nu credea, el o plăcea, dar ascundea bine asta. Doar că avea nevoie să-și scoată acel băț din fund din când în când.

Hipsterul îi conduse într-un birou mic. Masa de scris era curată și îngrijită și biblioteca plină de cărți pe rânduri drepte. Literatură de specialitate. Un steag LGBTQ+ și o fotografie cu hipsterul îmbrățișând un alt hipster erau pe pervazul ferestrei din spatele biroului, lângă un ghiveci cu o plantă simandicoasă. Păi sigur că da. Radarul lui Christer de depistare gay era foarte fin și-l ghicise pe Hampus Norlén imediat ce-l văzuse deschizând ușa.

El unul nu putea înțelege chestia cu două penisuri în același pat, asta sfida totuși orice formă de biologie logică. Ce era mai acceptabil? Două șuruburi sau un șurub și o piuliță? Răspunsul era evident. Dar credea în același timp că fiecare poate să fie fericit în felul lui. Atâta vreme cât nu fluturau cu dildouri în fața familiilor cu copii venite la parada Pride, ci își vedeau de treaba lor. Așa cum făcuse Lasse.

Lasse.

Doamne, Dumnezeule, cât era de-atunci? Trebuie să fi fost acum patruzeci de ani. Lasse fusese cel mai bun prieten al lui în adolescență. O vreme, când aveau vreo douăzeci de ani, chiar locuiseră împreună. Împărțiseră totul timp de câțiva ani. Așa că nimeni n-a fost mai uimit decât Christer când Lasse s-a dovedit a juca în cealaltă echipă. Își amintea că se îmbrățișaseră deseori. Aveau o asemenea relație, Lasse era un băiat plăcut. Dar nu însemnase nimic. Pe urmă devenise mai greu, după ce aflase. Într-un final, au pierdut legătura.

— Condoleanțe, zise Julia și se așeză pe unul dintre cele două scaune pe care Hampus le pusese în fața biroului.

Christer se așeză pe celălalt. Hampus mulțumi înclinând capul și se așeză pe scaunul său.

— Am sperat până în ultima clipă, zise el cu o voce gâtuită. Speranța e ultima care ne părăsește. Chiar dacă ne temeam de ce e mai rău. Dar dacă e adevărat ce am auzit, atunci cel mai rău lucru pe care ni l-am putut închipui nu e nici măcar pe aproape de…

Vocea i se rupse și se întoarse rapid să se șteargă la ochi.

— Din păcate, nu putem comenta nimic legat de anchetă, zise Julia pe un ton calm.

Se lăsă tăcerea. O muscă grasă bâzâia într-un colț și încerca disperată să iasă prin sticlă, fără a înțelege de ce stătea ceva între ea și libertate.

— Cât timp a locuit Robert aici? rupse Christer tăcerea și se aplecă puțin în față. Scaunul era oribil de incomod și-l dureau deja fundul și spatele.

— De când avea cincisprezece ani.

— Ne-am întâlnit cu părinții lui, spuse Julia. Au vorbit foarte frumos despre voi.

Hampus încuviință.

— Da, avem o colaborare bună cu ei. Și Bobu e un tip mișto. Era. Calm, niciodată agresiv. Alte

persoane care stau la noi au probleme mari cu agresivitatea și de aceea nu pot locui acasă. Cu Bobu nu era așa. Numai că fugea deseori și nu putea fi lăsat nesupravegheat nici acasă. Așa că a combina un serviciu cu a-l supraveghea în permanență nu a mers pe termen lung. Atunci am intervenit noi. Din punctul nostru de vedere, noi am împărțit cu părinții responsabilitatea pentru Bobu. Custodie comună, cum s-ar zice.

Hampus zâmbi în barbă. Christer își scărpină bărbia. El unul se menținea proaspăt bărbierit. Așa făcuse mereu. Mama lui îl învățase de mic că nimeni n-are încredere într-un bărbos. În plus, vara ține de cald și pare că te mănâncă al naibii de tare. Ca să nu mai vorbim de toată mâncarea care probabil se oprește într-un tufiș atât de stufos. Christer își mută enervat privirea de la barba lui Hampus la musca din colțul ferestrei. A naibii, ce zgomotoasă era.

— Poți să ne povestești puțin despre Robert? Despre Bobu? zise Julia, părând total neafectată de bâzâitul sonor al muștei.

— Da, Bobu… ce tip.

Lui Hampus i se lumină fața și-i sclipiră ochii.

— Cel mai amuzant din lume, zise el. Ne uitam împreună la episoade vechi din *Jackass.* Îl distrau. Și iubea mâncarea. Trebuia să fim foarte atenți cu meniul zilnic, fiindcă altminteri ar fi putut lejer să ajungă la două sute de kilograme. N-am văzut niciodată pe nimeni căruia să-i placă atât de mult să bage mâncare în gură.

— Apropo de asta, zise Christer. Părinții lui au menționat ceva despre o tendință de-ale lui de-a băga în gură și altceva în afară de mâncare.

Privirea îi trecu fără să vrea peste fotografia cu Hampus și iubitul lui. Spera ca Hampus să nu fi înțeles greșit sensul a ce spusese el despre băgatul chestiilor în gură… Nu voia să pară plin de prejudecăți.

— Da, o chestie ciudată. Noi eram mereu puțin neliniștiți că lui Bobu i-ar putea rămâne ceva în gât. Băga tot în gură. Plante, pământ. Granule de argilă. Pietriș. *You name it.*

Vorbăria despre tot ce mergea băgat în gură nu-l ajută pe Christer câtuși de puțin. O imagine apăru pe retina lui înainte ca el să apuce s-o reprime. Hampus cu penisul celuilalt bărbat în gură. El se scutură puternic pentru a îndepărta gândurile.

— Și când fugea? întrebă Julia.

Părea rece și neafectată, deși în cameră era sufocant de cald. Christer simțea cum îi curge transpirația pe șira spinării și cum i se lipește cămașa de șale. Musca ridică nivelul decibelilor, în încercarea ei de evadare prin geam.

— Da, asta era marea problemă cu Bobu, zise Hampus. Îi plăcea grozav să plece la drum pe cont propriu. Aveam un sistem prin care unul dintre noi îl ținea mereu sub supraveghere, dar el era un nemernic șiret, așa că într-un fel sau altul tot reușea să se furișeze. Cu praștia la el. Oriunde era Bobu, era și praștia. N-aveți idee cât de iscusit devenise cu chestia aia. Obișnuia să-i distreze pe ceilalți locatari cu demonstrații. Putea să „împuște” capacul unei sticle fără ca măcar să răstoarne sticla. O nebunie, de-a dreptul.

Hampus dădu din cap. Pe urmă se întoarse și, cu o mișcare cu mâna, rapidă și cuprinzătoare, omorî musca.

— Scuze, dar nu mai suportam, zise el.

Christer încuviință, recunoscător.

— Cum a fugit de data asta? întrebă. Și cât dura până descopereați că a plecat?

— Descopeream imediat. Era dimineață, pe la zece, și, culmea, eu trebuia să-l supraveghez, numai că unul dintre ceilalți locatari a alunecat pe scară, așa că m-am dus acolo să văd ce s-a întâmplat. Totul era OK și m-am întors după cinci minute. Dar Bobu deja nu mai era acolo. La început, nu ne-am făcut prea multe griji. El

dispare, cum spuneam, una-două, dar îl găsim mereu. Dar… Dar nu și de data asta. Când a început să se însereze și-am văzut că tot nu-l găsim, i-am sunat pe părinți. Și-am decis de comun acord să-l dăm de îndată dispărut, să anunțăm poliția. Slavă Domnului că voi ați luat chestia asta imediat în serios.

— A existat în dimineața aceea ceva care să-ți fi atras atenția? Poate ai văzut pe cineva în apropiere, cineva care nu avea ce să caute aici? Orice ai gândit atunci?

Hampus cugetă temeinic la întrebare. Pe urmă dădu lent din cap și gesticulă din mâini.

— Nu… Nu, totul era ca de obicei. Nu mi s-a părut nimic neobișnuit. Sigur că au trecut o grămadă de oameni și mașini pe aici prin față, dar așa e mereu. Nimic sau nimeni care să-mi atragă atenția.

— Bobu s-ar fi dus cu un străin? întrebă Julia, căreia în sfârșit îi apăruse o urmă de sudoare pe buza superioară.

Christer era mulțumit. Era un semn că totuși era și ea un om și nu un robot cu sistem AC încorporat.

— Da, cu bucurie. Bobu iubea pe toată lumea. Credea numai de bine despre toți. Și n-am întâlnit niciodată pe cineva care să nu-l iubească pe Bobu. Nu puteai să nu-l iubești pe Bobu.

După voce, părea din nou că i se opresc vorbele în gât. Hampus se uită în jos, la genunchiul său, și-și împreună mâinile pe birou. Julia se ridică.

— Cred că e suficient, deocamdată. Dar cu permisiunea voastră vom reveni dacă mai avem alte întrebări.

— Nu trebuie decât să dați un semn, zise Hampus și se ridică pentru a da mâna cu ei.

Christer ezită. Vedea cu ochii minții ce obișnuia Hampus să apuce cu mâinile acelea. În spatele ușilor închise. Dar dădu mâna cu el. Totuși, nu era contagios. Strângerea de mână a lui Hampus era în

mod surprinzător puternică, deși mâna era moale și catifelată la atingere. Christer îi ținu mâna strânsă mai mult, ca să-i arate cât de afectat era.

Camera era doar pe jumătate plina. Vremea era prea frumoasă ca să vrei să stai în miezul zilei într-o sală de adunări și să-ți recunoști păcatele. Sau viciile. Depindea cum alegeai să le numești. Mina fusese aproape să spună pas. Dar, tocmai când începea să simtă că nu mai are nevoie să meargă acolo, că e gata, știa că are cea mai acută nevoie de asta. Așa că se dusese.

Se uită în jur. Fata-cu-Delfinul stătea pe locul ei obișnuit. Și deși Mina era la o oarecare distanță, îi văzu pe braț clar conturat un lup, cu textul *Living on the edge* deasupra. Chiar și *Carpe diem* fusese considerat suficient de semnificativ și-i acoperea tot antebrațul. Evident. Ce original. Poate că ar trebui s-o reboteze Fata-cu-Delfinul-și-Lupul. Sau Fata-Platitudinilor.

Kenneth și soția sa în scaun cu rotile erau și ei acolo. Bineînțeles. Și câinele lor. Basse? Bosse? Da, Bosse. Câinele o studia interesat, de acolo de unde stătea, lângă scaunul cu rotile, dar se ridică entuziast când privirea Minei îi întâlni privirea. Ea își întoarse repede capul. Nu voia atenția câinelui și spera că lesa era legată de ceva, așa încât să nu poată veni la ea. Nici măcar nu voia să se gândească ce mișuna prin blana aceea.

Deși era doar începutul lui iunie, era apăsător de cald. Căldura timpurie care lovise orașul nu părea să aibă în plan să se domolească, iar picăturile de transpirație își căutau calea în jos pe sub talia pantalonului.

Mina rezistă impulsului de-a se ridica, de-a ieși, de-a merge acasă și de-a intra în pas alergător sub duș. Fremăta de neplăcere din pricina transpirației, simțea de parcă mizeria din interior se înghesuia și ieșea la suprafață, prin piele. Vara, ea făcea duș de două ori mai des decât iarna. Dacă era după ea, ar fi făcut duș cel puțin o dată pe oră când era cald, dar în cazul acesta ar fi fost destul de complicat să se mai ocupe și de altceva.

Kenneth îi făcu semn cu mâna, puțin absent. Soția lui dădu din cap în semn de salut. Mina realiză că habar n-are cum o cheamă pe femeie. Poate ar trebui să întrebe. Să fie politicoasă. Dar voia să evite să facă cunoștință cu prea mulți dintre cei care se adunau acolo. Deja făcuse o excepție cu Bosse.

Femeia din scaunul cu rotile părea obosită. Palidă. Și îi era cald, transpirația îi curgea abundent de pe frunte în ochi. Clipea și ridica din când în când mâna ca să șteargă picăturile sărate.

Vocile se auzeau adormitoare. Își împărtășeau, pe rând, experiențele. Se întorceau pe față și pe dos pe ei înșiși. Succes. Înfrângere. Tragedie. Triumf. Unii erau la începutul călătoriei, alții erau pe drum de multă vreme. Câțiva aveau privirea luminată a celui tocmai mântuit, încă nu dăduseră de prima piedică. Încă nu știau că drumul înainte nu era drept, așa cum părea mereu la început.

Îi invidia. Ea una se identifica mai mult cu fermitatea obosită a veteranilor. Era mai realistă. Realism construit pe experiența celor care deja au eșuat. Și s-au ridicat din nou. Și iar au eșuat. Și iar s-au ridicat. Era privirea cuiva care vedea înaintea sa un drum întortocheat, dar acceptase că acela e drumul pe care trebuie să meargă.

Dădu involuntar din cap. Deschise ochii apoi, de parcă nu știa că fuseseră închiși. Fără să-și dea seama, moțăise de la căldură. Se uită în jurul ei ca să vadă dacă observase cineva că ațipise.

Tresări. Ceva nu era în regulă cu soția lui Kenneth. Pielea era de un alb spongios și respira cu icnete scurte, violente. Chiar și Kenneth sesizase că ceva nu e în regulă și-i spunea ceva cu voce joasă, dar ea doar nega vehement din cap.

Mina ezită. Pe urmă se duse cu pași mici până la ei și se așeză pe vine în fața femeii. Bosse se ridică fericit și începu să smucească lesa ca să ajungă la ea. Mina se dădu în spate instinctiv.

— Cum te simți? întrebă ea aruncând rapid o privire spre Kenneth.

— Nu vrea să sun la salvare, răspunse el cu un glas care trăda panică.

Soția lui respira anevoie, părea că nu poate răspunde, în schimbă, dădu din nou din cap. Mina scoase telefonul.

— Nu contează. Trebuie să ajungă la spital. Imediat. Sun.

Kenneth păru ușurat, dar soția lui dădea vehement din cap. Mina o ignoră. Bosse gâfâia de la căldură, cu limba scoasă. Părea că nu înțelege că ceva nu e în regulă cu stăpâna lui, așa că își canaliza toată energia entuziastă asupra Minei. Ea vorbi scurt la telefon. Se identifică drept polițistă, dădu adresa clădirii și descrise situația. Menționă și că femeia care avea nevoie de ajutor era în scaun cu rotile.

Ceilalți din grup abia acum observară că e pe cale să se întâmple ceva. Fata-cu-Delfinul își freca mâinile și se holba neliniștită la Mina.

Mina încheie convorbirea.

— Sunt pe drum, zise ea apoi.

— Mulțumesc, spuse Kenneth. Nu face așa de obicei, ea mereu a…

Vocea îi deveni neclară, apoi continuă să mormăie pentru sine. Probabil se afla în stare de șoc. Mina era pe cale să pună o mână de consolare pe brațul lui, dar se abținu. El arăta la fel de transpirat precum se simțea și ea. Soția lui Kenneth părea panicată, iar respirația îi devenea din ce în ce mai greoaie. Chiar și Bosse păru acum să înțeleagă că ceva nu e în regulă. Își puse capul pe genunchii stăpânei și începu să plângă. Ea îl mângâie stângace pe cap, luptând în continuare cu respirația.

Mina vorbea liniștitor, cu urechile ciulite după sunetul de sirene. Nu trecură multe minute până când îl auzi și ieși afară ca să întâmpine ambulanța. Pe urmă totul decurse rapid.

Paramedicii intrară în grabă cu targă și echipament și toți cei din cameră se ridicară în picioare. Stăteau tăcuți, uluiți, urmărind cu atenție ce se întâmplă. Infirmierii o ridicară pe soția lui Kenneth pe targă, iar el o ținu în tot acest timp de mână. Mina ieși după ei afară și văzu cum urcară targa rapid și eficient în ambulanță. Kenneth urcă și el, fără să dea drumul mâinii soției sale. Exact înainte ca ușile să se închidă, strigă către Mina.

— Bosse! Te rog, ai tu grijă de Bosse.

Mina se uita fix la ambulanța care pornise cu viteză și sirenele aprinse. În spatele ei, în local, se auzea Bosse lătrând fericit.

Un urlet de abis primordial se auzi dinspre camera de lucru și o făcu pe Rebecka să tresară atât de tare, încât își scăpă paharul cu apă. Vincent încercă să-l prindă, dar paharul se sparse de plăcile de clincher. Apa formă o băltoacă mare, în care aproape pluteau cioburi de sticlă. El tocmai se întorsese acasă de la Malmö și găsise totul ca de obicei.

— Vincent! țipă Maria ieșind valvârtej din camera de lucru, stacojie la față. Parcă trebuia să scapi de drăcovenia aia.

Aston, care stătea și construia lego pe podeaua din camera de zi, începu să plângă când auzi ce nervoasă era mama lui.

— Mama nu e nervoasă, zise Maria încercând să se calmeze, oricum nu pe tine, iubitule. Doar o să-l strâng de gât pe tatăl tău, care-o lasă pe mama ta să creadă că e atacată și să facă, din cauza asta, infarct.

Vincent era pe picior de plecare. El convocase pentru prima oară grupul la întâlnire și nu voia să întârzie rămânând blocat în trafic. Spera că deja îl găsiseră pe Daniel. Mina avusese telefonul închis ieri-seară, probabil că se culcase devreme, dar el îi trimisese mesaj că e important să vorbească din nou cu Daniel și că el unul vine cu drag la discuția de azi. Sau imediat ce ei îl vor aduce pe Daniel la sediu. Trebuiau să afle cu ce fel de schițe stătuse clientul acela la cafenea, iar Daniel urma să vadă dacă le poate recunoaște. El avea și să confirme dacă acel client era sau nu Jonas Rask, dacă ei îi arătau o poză cu el. Gândul îi provoca exaltare. „Vincent Walder, detectiv particular!”

Dar el știa exact ce se întâmplase cu Maria în camera de lucru. Compania de producție tipărise o siluetă de carton în mărime naturală, ca reclamă pentru cel mai recent serial de televiziune al lui. O siluetă de carton care-l reprezenta pe el însuși. Maria o botezase instant Drăcovenia, când venise

acasă cu ea. Personal, i se părea chiar elegantă. Îi promisese s-o arunce, dar nu-l lăsase inima s-o facă. Câți puteau să se laude cu copia lor în mărime naturală? Dacă era să fie foarte sincer, lui i se părea de-a dreptul cool. În plus, cum ar putea s-o distrugă? Totuși era el. Din punct de vedere psihologic exista ceva profund de neliniștitor doar în gândul de a se arunca pe sine însuși. Citise de fapt, cu puțin timp în urmă, un tratat incredibil de interesant despre psihoterapia autostructurantă. Un fir roșu în tratat era istorisirea lui Ovidiu despre Narcis. Iubirea de sine și fascinația pentru propriul eu ar fi fost adânc ancorate în psihologia umană. Chiar și Freud a avut, evident, un cuvânt pentru această fascinație a recunoașterii – *Verliebtheit.*

— Ai grijă, calci pe cioburi, îi zise el Mariei când aceasta porni spre el cu o viteză alarmant de mare.

— Cât de mare este egoul tău? întrebă ea. De-ți trebuie și o copie de-a ta în camera de lucru! Ce faci de fapt cu ea, vă masturbați împreună când noi nu suntem acasă?

— Maria! țipă Rebecka îngrozită. Vino, Aston, hai să construim în camera ta.

— Mi-e frică când se enervează mama, zise el nefericit.

Chipul Mariei schiță o expresie chinuită. Vincent știa că asupra lui va fi aruncată vina și pentru Aston. Rebecka trecu precaută pe lângă cioburi și băltoaca de apă și intră în camera de zi. Acolo își luă ostentativ fratele mai mic de mână, strânse câte piese de lego putu și închise ușa în urma lor. Fără să arunce o privire spre tatăl său și spre mătușa-mamă vitregă.

— Scuze, zise Vincent. Dar nu înțeleg cum de te sperii în continuare la fel de tare. Doar știi că e acolo.

Maria își țuguie buzele.

— Iar eu nu înțeleg fascinația ta pentru chestia aia.

— *Verliebtheit,* zise Vincent.

Maria se holba la el.

— Arunc-o, zise ea, uitându-se adânc în ochii lui.

— Promit, spuse el și scoase cârpe și mătură.

Se pare că va întârzia câteva minute.

Mina se uită la câine cu privirea încordată. Bosse părea că nu mai fusese spălat de multă vreme. Și în mod garantat nu i se făcuse duș cu vreo soluție antibacteriană. În schimb, părea bucuros. Foarte bucuros. Coada bătea un solo ritmic în asfalt și crea vârtejuri de particule de mizerie care mai apoi se cuibăreau în blană.

Vincent convocase tot grupul la o întâlnire după prânz. Voia ca ei să vorbească din nou cu Daniel, care ar putea deține o informație importantă. Mina găsise azi-dimineață un apel nepreluat și un sms de la Vincent, dar nu apucase să-l contacteze. Așa că acum trebuia să se întoarcă urgent la serviciu.

Se uită la câine din nou.

Pur și simplu nu mergea.

Trebuia să rezolve asta în alt mod. Dar cum? Deja cerșise, implorase și chiar încercase să facă pe vreunul dintre cei aflați în sala de adunări de la AA să-l ia. Dar nimeni nu voise să facă fapta bună a zilei. Nu putea să-l abandoneze pur și simplu. Oricât de murdar și infectat cu bacterii ar fi fost, Bosse era totuși o ființă vie.

Măcar avea noroc că era o distanță ușor de parcurs pe jos între AA și Palatul Poliției. Își imagina cu groază ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să ia mașina. L-ar fi legat fedeleș pe mașină? L-ar fi acoperit cu folie? Dacă el ar fi țopăit în mașina ei, i-ar fi distrus-o pe veci.

Trebuie să-l sune pe Vincent să-i spună că întârzie puțin. Scoase telefonul, dar înainte să apuce să sune, apăru un mesaj pe ecran. De la Milda, medicul legist. Curioasă, Mina deschise mesajul, în timp ce Bosse își continua soloul de tobe cu coada. Venise rezultatul de la probele toxicologice. Era un record de celeritate, dar ea bănuia că Milda implicase toate contactele pe care le avea la CNEC pentru a compensa eroarea de la autopsia lui Agnes. Mina citi și băgă telefonul în buzunar. *Trebuia* să plece.

Îl fixă pe Bosse cu privirea. Avea o sticlă nouă de dezinfectant în buzunar. Dacă nu-și vedea de treaba lui, o să i-o toarne pe toată în cap.

Vincent tocmai dădea să intre pe ușa Palatului Poliției, când văzu un golden retriever mare venind spre el în viteză. Ceea ce-l făcu să se oprească fu însă ce văzu după. Trăgând de lesă, în urma câinelui venea Mina.

— Fii cuminte, țipă ea.

Vincent se așeză pe vine și așteptă câinele. Când ajunse în dreptul lui, întinse mâna câinelui, să i-o miroasă. Dacă îl va linge pe față, probabil că Mina va insista asupra plexiglasului între ei de acum încolo. Câinele chelălăi de fericire când avu în sfârșit voie să adulmece. După o examinare minuțioasă a mâinii, îi linse degetele, unul câte unul, și păru că se mulțumește cu asta.

— Tu vorbești și cu câinii? zise Mina gâfâind după pasul alergător.

El se ridică și luă dezinfectantul pe care Mina îl scosese din buzunar și i-l întinsese.

— Doar cu accent puternic. Dar nu mi-a dat impresia că m-a înțeles greu.

El se spălă pe mâini atent, mai mult de ochii ei. Câinele se uita fericit în sus la el.

— Un câine?! E ceva ce nu mi-ai povestit?

— Îl cheamă Bosse și am grijă de el și acum nu mai vorbim despre asta. Care-i treaba cu Daniel?

Mina îi aruncă o privire care explica limpede că avea de gând să-l ucidă dacă va menționa măcar în treacăt existența lui Bosse, câinele de lângă ea. El îi luă lesa din mână, fără să se uite la Bosse, care scoase un lătrat vesel. Femeia începu să respire mult mai ușor.

— Daniel a zis o chestie la interogatoriu. Un client de la cafeneaua unde a lucrat obișnuia să stea acolo și să studieze schițe. Atunci n-am înțeles, dar cred că Daniel l-a văzut pe criminal. Poate nu doar o dată, ci de mai multe ori. Următoarea crimă va avea loc mâine. Sau în miezul verii. Sau al toamnei. Sau peste un sfert de oră. Nu știu data exactă, pentru că încă n-am

descifrat codul. Dacă se mai petrece o crimă, atunci va fi vina mea și nu știu dacă pot trăi cu asta. Dar dacă-l găsim pe Daniel, îl găsim, cu puțin noroc, și pe criminal. Înainte de a apuca să lovească din nou.

Bosse scoase un lătrat, de parcă ar fi aprobat.

— Nu, Bosse! Nu coșul de gunoi! Nu, Bosse, nu ai voie chiflă! Lasă! Șezi! Adică mergi! O luăm încolo! Ce dracu'! Al naibii câine, greu de cap! Încolo, am zis!

Mina încerca să-l conducă pe Bosse spre sala de ședințe, cu rezultate mixte. Vincent se lăsase păgubaș și-i predase lesa deja de când intraseră în clădire. Ea bănuia că lui i se pare pur și simplu mai amuzant să privească.

Ușa sălii de ședințe se deschise și Christer băgă capul cu o față buimăcită. I se măriră pupilele când îl zări pe Bosse.

Câinele îl zări și el pe polițist, în același timp, și începu să dea sălbatic din coadă. Christer se așeză pe vine în fața câinelui, exact cum făcuse și Vincent. Ce era cu bărbații și câinii, de fapt? Ea, una, era în mod definitiv o iubitoare de pisici. Nu că un animal, vreodată, avea să-i treacă pragul casei, dar dacă ar fi fost obligată să aleagă… Măcar pisicile aveau puțină demnitate, spre deosebire de câini. Ca exemplu edificator, furtuna aurie tăbărî pe Christer de parcă tocmai își întâlnise cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

— Ei, bună, băiatule! îl alintă el. Ce frumos ești! Da, ce bine e să fii scărpinat după ureche. Da, așa, da…

Câinele îi lingea cu entuziasm fața lui Christer, iar el nu părea să aibă ceva împotrivă. Mina privea îngrozită, în timp ce Vincent era tot un zâmbet. Într-un final, Christer se ridică chinuit, cu genunchii trosnindu-i sonor.

— Tu nu urai animalele? întrebă ea perplexă.

— Ce? Nu! Cine-a zis asta? zâmbi Christer. E un coleg nou? Noul Vincent? Oricum, se asortează amândoi la culoarea părului!

Mina îl fixă furioasă cu privirea, după care se uită în jur cu lesa în mână. Era o masă pe coridor. Poate că era suficient de grea ca să-l țină în loc pe

Bosse. Ea ridică unul din picioarele mesei și băgă cu migală bucla lesei sub el, astfel încât câinele să nu ajungă nicăieri.

— Nu întreba. Trebuie să am grijă de el puțin.

Vincent îi ținu ușa sălii de ședințe și ea intră.

— Christer! Vii?

— Da, da, da, ce mă mai bați la cap, zise Christer, care se așezase să se joace iar cu câinele.

Mângâie cu putere blana aurie o ultimă dată, după care intră după ei.

— Nu înțeleg cine ar fi putut să spună că mie nu-mi plac câinii, mormăi el. Doar oricine vede cât de frumos e!

Privirea câinelui era și uimită, și tristă când Mina închise ușa de sticlă și-l lăsă singur afară. Își clătina capul, înainte și înapoi, fără să înțeleagă, iar chelălăitul lui trist se auzea prin ușă. Ea îl ignoră.

În sala de ședințe, așteptau Peder și Ruben. Julia se pare că nu ajunsese încă. Peder și Ruben auziseră în mod garantat gălăgia de afară, iar ea se holba furioasă la ei, mai ales la Peder, care acum era tot un zâmbet și-i făcea câinelui semn cu mâna.

— E un câine, zise ea cu un oftat. Îl cheamă Bosse. Să sperăm că scap de el în curând. Începem?

— O așteptăm pe Julia, spuse Ruben.

Ea se așeză ostentativ cu spatele la Bosse, scoase un pachet cu șervețele umede antiseptice și se șterse atent pe mâini. Se cutremura la gândul că Bosse, cu cea mai mare probabilitate, stătea cu botul lipit de sticla din spatele ei și lăsa urme.

Așteptară în tăcere un minut, timp în care și Christer, și Peder îi tot făceau cu mâna lui Bosse prin peretele de sticlă.

— Apropo, Anette e mai bine acum, nu? Asta ținând cont că ai venit, întrebă Ruben, clipind spre Peder.

— Daa!? zise Peder nedumerit.

— Cred că Ruben te suspecta că tu de fapt trăiești tot felul de aventuri prin oraș și că Anette ar fi fost doar o scuză, zise Christer.

— Ba n-am zis asta! izbucni Ruben.

— Nu, dar noi, care te cunoaștem, îți auzim gândurile foarte clar, oftă Christer.

Peder băgă mâna în geanta de lângă scaunul lui și scoase o băutură energizantă. Doza scoase un șuierat vioi când o deschise.

— Ăsta e cel mai aventuros lucru pe care-l trăiesc acum, zise el ridicând doza spre Ruben în semn de noroc.

Julia intră pe ușă.

— E un câine aici, afară, începu ea, dar amuți când văzu privirea Minei. OK. Începem? Eu și Christer am fost azi-dimineață la căminul la care stătea Robert, dar n-am obținut nimic. Cum Vincent e cel care a convocat această ședință, îi dau cuvântul.

Vincent își drese glasul.

— Așa cum știți, după conferința de presă ne-a intrat un apel prin care ne-a fost indicată data crimei ca fiind trei mai. Cred că acea informație e autentică. Mai devreme, eram convins că avem de-a face cu cineva a cărui personalitate are două fețe, un fel de doctor Jekyll și mister Hyde, dacă ar fi să exagerăm puțin. În acest caz, Hyde a fost cel care-a sunat. Era corect și cu adevărat indignat, timbrul acela legănat în voce ar fi fost greu de falsificat, dacă nu ai fi fost actor profesionist. În plus, hybrisul[4] pe care-l implică acțiunea aceasta, de a suna la poliție, coincide perfect cu aroganța pe care făptașul a arătat-o până acum. De aceea sunt convins că cel care a sunat era criminalul în persoană.

Bosse începuse să împungă cu capul în fereastra de sticlă și chelălăia tare. Mina îl ignoră și-i făcu semn din cap lui Vincent să continue.

— Era Rask? întrebă Peder.

— Înregistrările pe care le avem cu Jonas Rask sunt prea vechi pentru a fi siguri, zise Julia. O voce se schimbă în timp.

— Vocabularul nu indică asta, spuse Vincent. Am ascultat interviuri vechi cu Rask și nu așa vorbește el. În același timp, cuvintele celui care a sunat erau atent alese. E posibil să fi avut un scenariu. Oricine poate citi așa ceva cu voce tare, chiar și Rask. Dar intonația părea diferită.

Bosse împungea capul atât de tare, încât ușa de sticlă zornăia și chelălăitul se transformase acum într-un sunet care mai mult amintea de un lup care urlă la luna plină.

— Ce dracu' are! țipă Mina enervată și se întoarse spre ușa de sticlă.

— Doamne, Dumnezeule, vrea doar să intre și să stea cu noi, zise Christer calm și se ridică.

— Nu-i da drumul înăuntru.

Christer se făcu că n-aude și deschise ușa de sticlă. Bosse se smuci din lesa de sub piciorul mesei și intră glonț în sală. Alergă imediat în jurul mesei și-i salută pe toți, adulmecă și linse. Într-un final se așeză între Peder și Christer. Mina se ștergea frenetic pe mâini cu încă un șervețel umed. Ea era singura care nu fusese atinsă de câine.

— Circ nenorocit! mormăi ea.

— Așadar, convorbirea telefonică, să revenim la ea, continuă Julia. Cel care-a sunat a dat vreun indiciu?

Vincent se gândi bine.

— Nu. Ba da, unul. E clar că vrea să fie, dacă nu prins, atunci măcar înțeles. Voi știți că eu tot timpul am văzut zilele și lunile ca părți ale unui mesaj. Acum nu mai există niciun dubiu. E foarte important pentru el ca noi să avem toate piesele, să înțelegem mesajul. Dar n-am nicio idee *de ce* e atât de important.

Mina încerca să proceseze ceea ce el tocmai spusese. Știa deja în mare despre ce e vorba, dar era altceva să le audă așa, adunate, și împreună cu

ceilalți din grup. Când ea și Vincent vorbeau singuri, ea le vedea drept posibile teorii, dar în sala de ședințe deveneau realitate. Văzu pe chipurile celorlalți că ei nu se mai îndoiau câtuși de puțin în privința lui Vincent Walder.

— Pare că putem închide linia telefonică pentru informații, zise Julia. Am primit ce aveam nevoie. Celelalte apeluri care au intrat n-au fost de interes. Ruben? Peder? Ceva de adăugat? Am putut localiza apelul? L-am putut analiza? Listele au dat ceva? Tehnicienii au găsit vreun sunet de fundal care poate fi de folos?

— Lucrăm intens la asta, dar încă nu avem ceva mai concret. Așteptăm informații de la operatorii de telefonie mobilă, plus o analiză tehnică de voce pentru comparația cu Rask. Și analiza sunetelor de fundal e în plină desfășurare.

Vocea lui Ruben suna, ca întotdeauna, de parcă întrebarea care i se pusese era o acuzație.

— Atunci e rândul meu, zise Mina și dădu din cap rezervat către Ruben. Milda m-a sunat exact când veneam încoace. A primit rapoartele toxicologice. Nu numai pentru Agnes, ci și pentru Tuva și Robert.

Făcu o pauză retorică. Voia să tragă de timp, savura efectul pe care-l creau vorbele ei.

— Chetamină, zise ea.

— Chetamină? întrebă Ruben uimit.

— Chetamina e un anestezic folosit la operații, explică Mina. Există sub formă de pulbere, tablete și fiole. Ușor de administrat, chiar și celor reticenți.

Christer îl scărpina pe Bosse pe burtă, cu gândul în altă parte. Câinele se întinsese pe spate, cu labele în sus, urechile crăcănate ca niște evantaie și un rânjet caraghios.

— Chetamina e și un așa-numit drog disociativ, exact ca gazul ilariant și PCP-ul, completă Vincent. Printre consumatori este numit Ket, Kitkat sau Special-K. Ca cerealele pentru micul

dejun. Dar ăsta e, exact cum spune Mina, un anestezic, chiar dacă e atât de puternic încât poate provoca halucinații, delir, creșterea pulsului și vedere dublă. Chestiunea e că această chetamină este folosită medicinal atât pe oameni, cât și pe animale.

Vincent tăcu. Toți îl priveau.

— Ar trebui să-mi fac griji că te pricepi atât de bine la astea? îi șopti Mina.

— Versiunea scurtă este așadar că asta s-a folosit pentru a le anestezia pe victime, zise Ruben.

— Consumatorii numesc asta „a cădea în gaura-K", zise Vincent.

— Avem, așa cum spuneam, trei victime cu chetamină în corp, zise Mina și-și drese glasul. Probabil pentru a le face mai ușor de manevrat. Sau pentru a amplifica experiența de coșmar în care se aflau. Poate un amestec din ambele.

— Cât de des întâlnit e drogul ăsta? întrebă Julia.

— Am sunat un coleg de la grupul de investigație pentru narcotice când… mă plimbam… încoace, zise Mina ignorând fața amuzată a lui Vincent.

Nu prea fusese o plimbare. Mai degrabă Bosse o trăsese energic. Doar o sanie îi lipsea. Vincent încerca probabil să-și imagineze acea discuție la telefon și câte înjurături îndreptate către Bosse putuseră să-i ajungă colegului la urechi.

— Există pe stradă, zise ea. Chetamina. Poate că nu e cel mai obișnuit drog, dar există. În sistemul de sănătate obișnuit, e prescris de unii medici ca medicament antidepresiv, dar nici asta nu e prea uzual. Pe urmă este folosit de veterinari la intervenții chirurgicale pe diferite animale. Pisici, câini, cai, rozătoare, maimuțe, jderi, păsări de pradă și papagali.

— Știa cel de la investigații toate astea, despre animale? întrebă Ruben. Ce dracu', nu prea au

legătură.

Mina oftă.

— Nu, asta am găsit pe Google.

— În timpul plimbării? întrebă Vincent cu o față inocentă.

— Da. În timpul plimbării. Doamne, Dumnezeule. Parcă explic unei grupe de grădiniță.

— Copiii! Eu stau cu copiii! E rândul meu! țipă Peder și sări în sus din starea de moțăială.

Lovi doza cu băutură energizantă, pe jumătate plină, și aceasta se răsturnă. Se formă o băltoacă pe masă, în fața lui.

— Eu cred că la Peder în corp se produce chetamină în mod natural, zise Ruben. Cine dracu' adoarme *în timp ce* bea băutură energizantă?

— Mă dau bătută, zise Mina și se așeză cu un oftat în capătul mesei.

Bosse se ridică și avu o tentativă să se ducă la ea, dar Christer apucă lesa și-l ținu. Ce noroc pentru el. Era etajul trei. Mina era clar pregătită să-i dea acelui câine prima și ultima lui lecție de evadare.

— Un ultim lucru, zise Vincent. Daniel a spus ceva la interogatoriu. Un client de-ai cafenelei unde lucra obișnuia să studieze schițe. Atunci n-am înțeles. Dar cred că e posibil să-l fi văzut pe criminal. Poate nu numai o dată, ci de mai multe ori. Daniel poate fi cheia noastră la identificarea criminalului. Dacă Rask e cel pe care l-a văzut, atunci n-ar trebui să aibă nicio problemă în a-l recunoaște. De aceea i-am propus Juliei să-l aduceți iar aici pe Daniel, imediat. Putem rezolva asta foarte repede.

— L-am dat în urmărire de azi-dimineață, zise Julia. Dar o să văd dacă putem face mai mult.

Cineva ciocăni la ușă și un bărbat băgă capul înăuntru. Mina nu era sigură cum îl cheamă pe bărbat, știa doar că are legătură cu serviciul de salvare.

— Scuze, voi l-ați dat în… vai, ce câine frumos!

— Voiai ceva? întrebă Mina rece.

— Da, exact, da, voi l-ați dat în urmărire pe un Daniel Bargabriel, nu?

— Da, de fapt tocmai vorbeam despre el, spuse Julia uimită. Trebuie să-l aducem aici pentru niște întrebări, cât de repede posibil.

— E mai dificil, spuse bărbatul. Sau, mă rog, e deja aici. Dar l-am pus la rece.

— La rece? întrebă Vincent nedumerit.

— E mort, zise Mina încet și își coborî privirea în podea.

Până și Bosse observă că ceva e în neregulă și chelălăi.

— Mă gândeam doar că vreți să știți, zise bărbatul și închise ușa.

Vincent se oferise să meargă să cumpere niște cafea adevărată, în locul celei din sala de ședințe, pe care Ruben o numea zoaie de cafea. Adevărul era de fapt că avea nevoie de un motiv să părăsească clădirea. Ieși prin față, înconjură colțul și se sprijini apoi de zid. Respiră adânc. Daniel nu putea fi mort. Doar ce-l întâlnise pe Daniel, vorbise cu Daniel. Îl audiase.

Faptul că totul era pe bune îl afecta din plin. Ceea ce se întâmplase cu Tuva și Agnes era îngrozitor, dar ele mereu fuseseră niște nume pe hârtie, imagini într-un computer. Robert fusese cineva despre care citise în ziare. Niciunul dintre ei nu existase ca persoană în carne și oase în preajma lui. Se putuse raporta la ei foarte rațional și obiectiv. Se putuse distanța. Dar acum era altceva. Acum era vorba despre cineva care-i oferise cafea. La dracii dracilor! Continua să-și controleze respirația, până când adrenalina și cortizolul vor fi început ușor să-i iasă din corp. Pe urmă, se îndreptă cu pași grei spre cafeneaua pe care i-o recomandase Julia. Unde aveau reducere cei de la Poliție.

Cumpără cafea pentru toată lumea și, cu Peder în minte, toate produsele de patiserie care mai rămăseseră în cafenea.

Când se întoarse, atmosfera din sala de ședințe era la fel de apăsătoare precum o lăsase. Bosse stătea întins cu botul pe labe. Îi aruncă lui Vincent o privire nefericită, fără să ridice capul. Câinii aveau voie să mănânce chifle cu zahăr? Poate știa Christer.

— Ce-am pierdut? zise el, punând pungile de hârtie pe masă și scoțând ce era în ele.

Ei primiră cafeaua cu recunoștință. Când chiflele frumos mirositoare fură scoase din pungă, se auzi un lătrat pofticios dinspre podea.

— Poți să primești și tu puțin, zise Christer și rupse o bucată dintr-o chiflă pentru Bosse și i se

adresă în continuare ca unui bebeluș. Dar aluatul nu e bun pentru tine. Așa că primești doar o bucățică mică, mică. Altfel o să te doară stomăcelul, înțelegi tu, micuțule.

— Suspectați vreo legătură între moartea lui Daniel și celelalte crime? întrebă Vincent.

— Există declarația unui martor, zise Julia dând din cap. Tocmai am primit o copie. Niște persoane cu emblema Sveriges Framtid pe haine ar fi fost văzuți fugind de la fața locului.

— Atacurile asupra oamenilor nevinovați se petrec mai des decât am crede, zise Ruben. Lumea e un loc nedrept. Dacă nu sunt rasiștii în acțiune, atunci sunt femeile.

— Sigur că vom urmări cu atenție ce urmează, continuă Julia pe un ton sever și cu o privire enervată spre Ruben, dar nu cred că trebuie să sperăm prea mult. Orice sau pe oricine ar fi văzut Daniel, n-o să aflăm probabil niciodată. Ce putem face cât așteptăm să-l găsim pe Rask e să încercăm să ne dăm seama care va fi următoarea armă a crimei, adică următorul truc de magie. Nu că ne poate ajuta să împiedicăm ceva, la cum stă treaba. Dar poate ar fi bine să știm la ce să ne așteptăm dacă nu rezolvăm asta.

— Ce vrei să spui? întrebă Peder și dădu pe gât băutura energizantă care nu apucase să se verse. Terminase deja cafeaua din paharul *to go.* Puse doza goală pe masă și scoase una nouă din geantă.

— Tu chiar o să bei și cafea, și două… începu Mina, dar amuți când Peder își întoarse privirea obosită spre ea.

— Vreau să spun, răspunse Julia, în ce alte lăzi bagă magicienii oameni, astfel încât să pară că au murit? Mai există și altele în afară de ce-am văzut noi?

Ochii tuturor se îndreptară spre Vincent. El își trecu mâna peste bărbie, în timp ce se gândea. Uimit, simți un început de barbă zgâriindu-i degetele. Trebuie să fi trecut mai multe zile de

când nu se mai bărbierise. Atipic pentru el. Un semn de stres. Să nu uite să se bărbierească după ce ajunge acasă. Sau nu. Dacă se bărbierea seara, nu mai trebuia s-o facă în dimineața următoare, adică exact acea parte a zilei în care se bărbierea de obicei. Și-atunci când ar trebui s-o facă data viitoare? Toată rutina se va duce naibii.

Daniel era mort.

Îl apuca durerea de stomac doar când se gândea la asta. Trebuia să nu uite să se bărbierească mâine- dimineață și gata.

Dar Julia pusese o întrebare bună. Toți se așteptau ca el să spună ceva. Chiar și Bosse se uita la el cu ceva în privire care semăna a așteptare. Sau era doar speranța de a primi ceva bun.

— Mi-e teamă că există mai multe, zise el. Numerele de iluzionism în care pare că mor sau sunt schilodiți oameni nu sunt neobișnuite, din contră. Acum îmi dau seama că majoritatea sunt așa. Marele clasic e, firește, *Sawing a lady in half.* Femeia tăiată în două cu fierăstrăul. Horace Goldin și P.T. Selbit s-au certat care din ei a făcut primul asta, pe la începutul anilor 1920. Dar probabil acest număr de iluzionism e de la începutul secolului al XIX-lea. Inițial, asistenta era tăiată în două într-o ladă. Apoi Goldin a îndepărtat lada și-a folosit un fierăstrău circular mare. O grămadă de sânge artificial. De-a dreptul lipsit de gust, dacă mă întrebați pe mine. Există și variante cu două asistente care sunt împărțite și apoi schimbă partea de jos a corpului între ele, sau *Janet box,* unde nu două bucăți, ci nouă sunt tăiate. Asemeni acelui cal feliat al lui Damien Hirst aproximativ, dacă l-ați văzut. Dar, da, o variantă a femeii tăiate în două cu fierăstrăul ne-am putea aștepta să vedem.

— Și altceva? întrebă Julia.

Arăta cam palidă după comparația lui cu calul feliat.

— Păi, *Origami box* poate? Asistenta intră într-o ladă care este pliată rapid până e mult prea mică

pentru a avea loc un om în ea.

— Nu pare în mod neapărat că ar muri cineva de la asta, zise Christer scărpinându-l pe Bosse după urechi.

Câinele începuse să lingă băutura energizantă care se prelingea de pe masă.

— Lada devine mică, aproximativ cât capul tău, zise Vincent. Și pe urmă evident că e băgată și o sabie prin ea.

— În iluziile scenice pare deseori că e vorba despre un bărbat care străpunge o femeie, zise Julia. Chiar toți magicienii au penisuri așa mici?

Peder tuși în doza cu energizant din care tocmai băuse, iar Ruben se înroși foarte tare la față. Deschise gura, părând că intenționează să apere tot neamul bărbătesc, dar o închise la loc când văzu cum se uită Julia la el.

— Sau e vorba despre a demonstra puterea asupra vieții și morții, zise Vincent. Deși poate e același lucru. Și era să uit: *Crusher.* Lada cu asistenta care pare că e strânsă într-o menghină până devine plată.

— Plăcut, zise Christer. Cred că începem să ne facem o imagine clară. O să fie multe lăzi de căutat.

— Mda, nu e chiar așa simplu, zise Vincent. Nu toate numerele de iluzionism au lăzi. Cum ar fi *Impaler,* unde asistenta se balansează, la orizontală, pe un vârf de sabie. Arată de parcă plutește pe sabie. Până cade peste ea și sabia îi penetrează corpul.

— Mor! zise Julia. Eu până acum glumeam, dar mai multă simbolistică a falusului nu poate exista!

— Atunci poate te-ar distra să știi că tocmai acel număr de iluzionism magicianul îl execută cu plăcere singur, zise Vincent cu un zâmbet pieziș. Nu știu ce-o să găsești aici.

Băutura energizantă părea să-și facă efectul, pentru că Bosse se scutură brusc și alergă apoi fericit două ture în jurul mesei, spre groaza

evidentă a Minei și încântarea lui Peder. Când trecu pe lângă Christer pentru o a treia tură, acesta îl apucă de blană.

— Șezi aici, acum, Bosse, zise el ferm.

Câinele îl ascultă imediat, se așeză lângă Christer și se uită fericit în sus la el.

Vincent nu se putu abține să se întrebe dacă vreunul dintre ei ascultase un cuvânt din ce spusese el până atunci. El unul încerca în continuare să digere vestea despre Daniel. Dar probabil că munca de polițist te călea.

— *Impaler,* zise Peder. *Crusher. Zigzag lady. Origami box. Sword box.* Trucurile de magie sună mult mai cool în engleză. „Lada cu săbii" nu are chiar același impact.

— Ai terminat cu iluziile, Vincent? întrebă Julia.

— Nu chiar, zise el dregându-și glasul. Pentru că există, firește, și numere de iluzionism unde moartea este doar o amenințare dacă magicianul eșuează. Ca în *Table of death.*

El îi aruncă o privire lui Peder, care păru aproape că se amuză copilărește de numele iluziei.

— Magicianul e legat de o masă și trebuie să apuce să se elibereze înainte ca un disc mare cu săbii să cadă pe el și să-l străpungă. Sau trebuie să se elibereze dintr-o cămașă de forță, atârnat cu capul în jos peste ceva periculos, și de preferință legat cu o funie care arde. Și pe urmă, evident, favorita lui Houdini, *The Water Torture Cell.* Marele iluzionist, încătușat și atârnând cu capul în jos, trebuia să scape de la înec dintr-un rezervor cu apă, care în plus e închis cu lacătul pe exterior.

— Dar asta îmi place mai mult, zise Peder și stivui cu grijă noua lui doză goală peste cea de dinainte. Omul care-și depășește limitele.

Peder vorbea mult mai repede acum. Doza triplă de cafeină începea chipurile să-și facă efectul.

— Exact așa, zise Vincent. Unul dintre motivele pentru care Houdini a ajuns atât de mare a fost că el a activat într-o perioadă în care situația

economică era grea și cei mai mulți oameni erau neliniștiți pentru cum se vor descurca. Atunci, apare un bărbat scund, evreu, care nu numai că, încătușat și literalmente claustrofob, în cazul lui chiar așa era, încearcă să depășească un mediu mai mult decât ostil și-i reușește mereu. Eu cred că mesajul pozitiv pe care l-au transmis trucurile lui Houdini e posibil să fi salvat sănătatea mentală a mai multor oameni în timpul depresiunii din anii 1920.

— Vincent, a fost mai multă informație decât m-aș fi așteptat, zise Julia. Sau de care aș fi avut vreodată nevoie. Sau de care să avem timp. Dar mulțumesc. Poți să fii amabil să scrii toate astea într-un e-mail, de preferință ceva mai concis? Și verifică împreună cu contactele tale dacă e necesar ceva specific pentru a construi majoritatea iluziilor. Un anumit material, balamale speciale, ce știu eu. Încearcă să găsești un numitor comun pentru cât mai multe dintre ele. Transmite apoi acea informație lui Peder, care va suna pe la depozite de cherestea, recuziteri sau ce-or mai fi, ca să verifice dacă cineva a cumpărat lucruri care să indice faptul că ar construi o iluzie. Mina, tu ai putea să verifici partidul Sveriges Framtid, să vezi dacă-și asumă responsabilitatea pentru Daniel sau dacă se vor dezvinovăți. Și sper din suflet că mass-media va înceta să folosească denumirea penibilă „Criminalul-Houdini” în legătură cu făptașul. Dar cerem presei prea mult, bănuiesc, să fie puțin rezonabilă și să înceteze vânătoarea ieftină de ediții speciale și clickuri.

Se făcu din nou tăcere în cameră. Vincent bănuia că toți se gândesc la același lucru. Planul Juliei părea sortit eșecului. Un gând începu să se joace de-a v-ați ascunselea în capul lui, dar imediat ce crezu că l-a prins, se ascunse din nou. Era ceva în ce spusese ea, ceva cu a construi…

— Știu ce gândiți, zise Julia. E un plan prea amplu. Și probabil că nu va duce nicăieri. Dar fără

Daniel și în așteptarea lui Jonas Rask nu știu, sincer vorbind, ce am mai putea face în momentul ăsta. Peder, tu te pricepi să despici firul în patru.

A construi…

Sains Bergander zisese și el ceva despre a construi. Despre faptul că a fost nevoit să refacă schița construcțiilor. Vincent realiză brusc ce însemna asta. Îl căutase pe Sains din nou, imediat ce fotografiase lada în care-l găsiseră pe Robert. Dar Sains nu răspunsese. Și, în plus, explicase deja o dată că nu știe cine a construit lada cu săbii a Tuvei.

Dar Vincent pusese întrebările greșite. Sains știa mai multe. Vincent luă telefonul și sună direct. Ajunse la un robot. Telefonul lui Sains era închis. La naiba. Trebuia să dea de Sains cât mai repede posibil.

Panica se intensifica tot mai mult, pe măsură ce se apropia de apartament. Doar să se afle într-un taxi și, în plus, cu un câine provoca suficientă anxietate încât respirația Minei să devină rapidă și superficială. Vincent era lângă ea și o ajuta să controleze respirația. Bosse era plasat tocmai în spatele taxiului, model combo.

— Inspiră și numără până la patru, zise Vincent și respiră cu ea. Ține-ți respirația până la patru. Și acum expirăm până la patru. Calm.

Respirară de câteva ori împreună. Apoi, ea simți cum sângele începe să se oxigeneze din nou și că era mai ușor să gândească de când adrenalina nu mai gonea nestingherită în creier.

Trecură prin rondul din Gullmarsplan și ea aproape că putea simți cum se apropie de apartamentul ei, oaza ei curată și lipsită de bacterii. Locul ei de refugiu, locul unde, cel puțin pentru scurte momente, se putea simți curată. Acum se terminase cu asta. Casa ei avea să fie invadată de toate particulele, de toți bacilii, microorganismele și tot felul de chestii dezagreabile pe care Bosse le purta pe corpul său acoperit cu blană, iar ea nu avea ce face.

— Al cui e câinele, de fapt? întrebă Vincent. Căci presupun că nu e al tău.

Ea dădu din cap vehement.

— Al unei… prietene… care a ajuns la spital. Am fost nevoită să am grijă de el. S-a întâmplat puțin cam repede.

Ea făcu o pauză. O deranja să ceară ajutor. Era un semn de slăbiciune să nu te descurci singur. Să nu fii un fort inexpugnabil de autonomie pe toate planurile vieții. Să ceri ajutor însemna să dai drumul cuiva înăuntru. De aceea nu întrebase pe niciunul dintre colegi. Să le ceară lor ajutor ar fi sugerat o amiciție care nu exista. Ea nu lua cina acasă la ei. Ea nu-i întreba despre viața lor privată. Uneori, ei povesteau oricum, parcă nici măcar nu

observau că ea nu răspunde niciodată, nu comentează niciodată și, înainte de toate, nu dă niciodată înapoi ceva despre ea însăși. Ea știa la ce se poate ajunge dacă s-ar deschide. Dar acum nu avea de ales.

— Poți… poți să-l iei tu pe Bosse? zise ea. Aș putea să fac un tort pentru copiii tăi, în semn de recunoștință. Sau nu, n-aș putea. Dar pot să le ofer unul… cumpărat?

Acum veni rândul lui Vincent să dea din cap.

— Aș fi făcut asta cu plăcere, spuse el. Lui Bosse i-ar plăcea mult, cred, pădurea din fața casei mele. Dar Maria e alergică la păr de animale. N-ar fi prea bine, ținând cont de cât păr lasă câinele ăsta.

Era ultimul lucru pe care Mina ar fi vrut să-l audă. Nu trebuia să se întoarcă pentru a vedea vârtejul de nori de păr căzut din blana câinelui. Iar în blană existau cu siguranță și o grămadă de alte ființe vii. Închise ochii strâns și se cutremură.

— Nu mai ai pe cine să întrebi?

Ea întoarse capul.

— Nu e ca și cum am planificat să fie așa, zise ea încet. Nu m-am decis de pe o zi pe alta să fiu singură. Slujba… Slujba e familia mea.

Mina amuți. Nu pricepea ce e cu Vincent care o făcea mereu să spună cu mult mai mult decât ar fi intenționat să spună. Decât obișnuia să spună.

Odată, pe vremuri, ea avusese prieteni. Avusese chiar și familie. Dar întâmplările vieții se aliniaseră asemenea unui colier de perle care, exact ca drumul de aur al lui Dorothy spre Oz, o condusese neînduplecat într-o singură direcție posibilă. Unul după altul, ea îi îndepărtase pe toți. Conștient sau inconștient, nu știa. Dar slujba îi era suficientă, nu mai avea nevoie de nimic.

Dădu din umeri, cu ochii ațintiți la podeaua taxiului.

— Viața doar s-a întâmplat. Probabil că n-am avut niciodată sentimentul că pot controla ceva din

ceea ce se întâmplă…

Vincent stătea tăcut lângă ea. Ea era recunoscătoare că nu zice nimic.

Taxiul se apropie de casa Minei, iar pulsul începu să i se accelereze tot mai mult.

Bosse lătra de la locul lui din spațiul deschis pentru bagaje, iar șoferul se uita la el enervat prin oglinda retrovizoare. Mina se apucă de piept. Se simțea captivă, înțepenită. Nici măcar nu avea un nume de familie, cu atât mai puțin un număr de telefon al stăpânilor lui Bosse. La AA se folosea doar prenumele și uneori nici măcar acesta. Kenneth. Și soția lui. Atât știa. În adâncul ei, sperase că ei deja o căutau pentru a-l lua înapoi. Că soția lui Kenneth se refăcuse rapid și că acum ei erau în drum spre casă și voiau să-și ia imediat câinele. Dar niciun semn de viață. Oricum, lor le-ar fi mai ușor s-o găsească pe ea, după calculele ei. Știau că e polițistă și că o cheamă Mina. Era un nume neobișnuit, iar ea era singura polițistă din Stockholm cu acest prenume. Poate că ei erau la ușa ei și așteptau? Dar nu, când taxiul vră după colț și se opri la adresa ei, nu era nimeni în fața ușii de la intrare.

Poate Fata-cu-Delfinul știa cum ar putea Mina să dea de ei, dar cum s-o găsească? Singurul lucru pe care-l știa despre ea era că o cheamă Anna.

Panica se intensifică. Bosse lătra și se arunca înainte și înapoi în portbagaj.

Ea ieși din mașină cât de repede putu.

— Eu mă duc cu taxiul în continuare spre casă, spuse Vincent.

— Cât îți datorez? întrebă ea în timp ce trăgea cât mai adânc în plămâni aerul proaspăt și călduț.

— Chitanța o să intre în contul Showlife Productions. Nu că Umberto ar ști asta, dar oricum.

Șoferul de taxi se dădu jos pentru a deschide ușa de la portbagaj și a-i da drumul afară lui Bosse. Câinele sări sălbatic și bucuros în jurul Minei, care

încerca disperată să-i pareze săriturile, ca să n-o atingă. Lesa îi atârna în jurul corpului, iar șoferul de taxi luă ostentativ, cu o față acră, mânerul lesei și i-l întinse. După câteva secunde de ezitare, ea o luă.

Ce prostie.

Ce prostie ireparabilă.

Dar nu avea decât să strângă din dinți acum. Stai, șezi aici. Ea tastă codul de la interfon, deschise ușa, intră în scara blocului și urcă în apartament, în timp ce taxiul pleca cu Vincent. Scoase cheile lent din buzunar și bâjbâi cu ele în broască, după care auzi pocnetul care marca faptul că ușa putea fi deschisă. Încă mai avea timp să se răzgândească. Să-și păstreze bula intactă. Dar ea pusese mândria înaintea sfinteniei căminului său și acum nu mai exista nicio cale de întoarcere. Mina apăsă clanța. Bosse ajunse repede în fața ușii, își băgă botul prin deschizătură și, înainte ca ea să clipească, el deja se înghesuia să intre.

Era ca o explozie drept în mijlocul unui domeniu alb, luminos și închis. În doar câteva secunde, el adulmecase deja în camera de zi, în dormitor, bucătărie, baie, se frecase de suprafețe, lăsase în urma lui păr care se ridica în vârtejuri prin aer, pentru ca mai apoi, încet, încet, să cadă pe podea. Mina se holbă la un smoc de păr care deja se lipise de partea laterală a canapelei. Alaltăieri doar ce trecuse peste canapea cu bandă adezivă înfășurată în jurul mâinii, pentru a îndepărta câte particule de praf era posibil. Acum particulele erau cel mai mic necaz al ei.

Închise ușa după ea. Simți lacrimile țâșnindu-i din ochi. De la panică, pieptul i se ridica și cobora spasmodic. Bosse păru să simtă că ceva nu e în regulă. Se întoarse alergând și se așeză cu urechile ciulite în fața Minei, acolo unde rămăsese ea, pe covorul din hol. Mina nu suporta gândul că ieșeau chestii din el, că mișunau pe canapeaua ei, pe podeaua ei, pe cuvertura de pe patul ei, pe covorul

ei din sufragerie, pe masa ei din bucătărie, pe podeaua ei din baie, pe dușul ei, pe frigiderul ei, pe cafetiera ei, pe hainele ei, pe…

Deschise ușa și se aruncă afară din apartament. Bosse ieși după ea prin ușa deschisă. Ea închise repede, se așeză cu spatele lipit de ușă și apucă bine lesa. Cu mâini tremurânde, scoase apoi telefonul. Mândria va fi sacrificată total de data aceasta.

Vincent rămase în picioare în mijlocul bucătăriei, cu mobilul în mână. Discuția pe care tocmai o avusese fusese neașteptată. Se duse în camera de zi în timp ce încerca să-și pună ordine în gânduri.

— Ce-i cu fața aia? zise Maria de pe canapea. Mina nu mai vrea să facă sex cu tine la telefon?

Ea molfăia la niște jeleuri gumate dintr-o pungă. Bomboanele erau foarte OK atâta vreme cât erau vegane, după Maria. Nu că ea ar fi fost vegană. Dar aparent erau mai sănătoase. Pe el nu-l lăsase inima să-i spună că și zahărul provenea tot de la o plantă.

— Nu, tocmai am vorbit cu Ulrika, zise el. Sora ta.

— Nu știu cine e.

Maria băgă un jeleu roșu și unul verde în gură. I se părea că au gust mai bun așa, combinate.

— Vrea să ne vedem, zise el. Și să vorbim despre Rebecka. Cred… părea că de fapt m-a ascultat. Și-a fost cu Rebecka la CPCA.

Maria mototoli punga cu un foșnăit agresiv, dar nu spuse nimic.

— Nu părea deloc enervată și fermă, cum e de obicei, continuă el. Din contră. Cred că de fapt a cântărit mai bine.

— Nu-mi place că te vezi cu sora mea, zise Maria. Tu știi că ea n-a renunțat la tine. Nici măcar nu și-a schimbat la loc numele de familie.

El dădu din mâini a frustrare. Ar fi trebuit să-și dea seama că asta va urma.

— Numele și l-a păstrat pentru Rebecka și Benjamin, zise el. Doar știi asta. Și *trebuie* să mă văd cu ea din când în când. Totuși, e mama a doi dintre copiii mei. Trebuie să ne sfătuim în diferite chestiuni. Nu vreau ca Rebecka și Benjamin să fie tratați superficial. Tocmai acest lucru necesită, în plus, consimțământul scris și de la ea, și de la mine, pentru a se putea întâmpla.

Maria deschise punga din nou și băgă în gură trei jeleuri deodată. El nu văzu ce culori erau.

— Tot nu-mi place, zise ea. În calitate de mamă a unuia dintre cei trei copii ai tăi. Și când vă vedeți?

— Peste o lună. Avocat ocupat, știi tu. Și ne vom vedea în oraș. Teren neutru. Ea iese la cină cu o gașcă de prieteni, așa că ne vedem să vorbim înainte.

— Aha. Distracție plăcută, atunci. N-o să te aștept trează.

— O să ne vedem la ora șapte.

Maria dădu din umeri și începu să caute telecomanda televizorului, care dispăruse printre pernele de pe canapea. În mod evident, discuția se terminase.

Vincent oftă. Încă o dată, o discuție cu soția lui se terminase cu el simțind că a făcut ceva greșit, fără a ști exact ce.

— Ești fericită? întrebă el brusc.

Nu era planificat, nu știuse că acele cuvinte îi vor ieși pe gură până nu le auzise singur. Și atunci era prea târziu ca să le retragă.

— Ce-ai zis? întrebă Maria ușor absentă.

Ea își întoarse capul pe jumătate spre el, dar fără să-și ia ochii de la televizor, unde se cânta genericul emisiunii *Căsătorit la prima vedere.* Știa că se uită pe SVT Play. Putea să pună pe pauză oricând, dacă într-adevăr ar fi vrut să vorbească cu el. Dar ea preferă să nu o facă.

— Nimic, zise el.

Adevărul era că nu știa cum să continue.

Peder era în drum spre casă când îl sunase Mina. Dar întorsese mașina imediat. Mina să ceară ajutor, asta nu era ceva obișnuit. Și să o facă într-o chestiune privată, asta nu se întâmplase niciodată, oricât ar fi încercat să-și amintească. Era ca și cum cometa Halley s-ar fi întors deja după numai treizeci și cinci de ani. Dar el o plăcea pe Mina. Și auzise disperarea din glasul ei. Așa că, oricât de mult s-ar fi grăbit de fapt, întorsese mașina. El nu fusese niciodată acasă la ea, dar fu ușor să găsească adresa cu GPS-ul.

— Bună.

Mina îi făcu un mic semn vlăguit cu mâna când el ieși din mașină. Ea se ridică de pe trotuar, ridică punga de plastic pe care stătuse și se îndreptă spre el cu pași fermi, ținând temeinic de lesa lui Bosse. Câinele începu să țopăie bucuros cu limba scoasă când îl văzu pe Peder, care-i răspunse cu un zâmbet larg conturându-i-se pe chip.

Era ceva la câinii golden retriever care făcea să-i trepideze stomacul de fericire. Erau atât de deschiși din fire, mai mult decât orice în viața asta. Dacă ar fi putut să se reîncarneze într-un animal și să aleagă care, fără ezitare s-ar întoarce ca golden retriever.

— Mulțumesc, zise Mina întinzându-i lesa.

Peder doar încuviință. N-avea de ce să facă mare caz de faptul că ea îl căutase.

— Sună-mă dacă stăpânii dau de veste, zise el deschizând o ușă din spate, ca Bosse să sară înăuntru.

Văzu că ochii Minei erau ațintiți asupra câinelui aflat pe locul din spate și că-i tremurau ușor mâinile. Bănuia ce gândește ea. Dar pe el, părul de câine nu-l afecta câtuși de puțin. De mult nu mai considera mașina Volvo a lui și a Anettei drept un vehicul igienic. Niciunul dintre ei nu era chiar genul care păstrează curățenia, iar de când veniseră tripleții, renunțaseră de-a dreptul. Cu coada

ochiului văzu cum Bosse lingea scaunul, exact în locul unde vomitase Molly alaltăieri. Realiză totuși că cel mai înțelept era să nu transmită mai departe acea informație Minei.

— Dau un semn imediat ce sună, zise Mina.

— Apropo, spuse el și se opri înainte de a intra în mașină, era să uit. Am trecut pe la Fab Fika în Hornstull. M-am gândit că dacă Daniel a văzut pe cineva suspect, atunci poate l-a mai văzut și altcineva. Dar nimeni n-a văzut acolo vreun client cu schițe.

— Bineînțeles.

— Înțeleg de ce. Cei care lucrează acolo chiar și pe mine m-au văzut abia după cinci minute. Erau foarte prinși într-o conversație. Clienții nu erau în mod evident o prioritate.

El dădu din cap.

— Tinerii din ziua de azi și chestii de genul ăsta, zise el.

— Cele trei fetițe ale tale sigur nu vor fi niciodată așa, spuse Mina și zâmbi.

— Mda, o să fie școală de bune maniere la mine-acasă. Bebelușul care nu învață să-i dea un cappuccino tatei în trei minute o să aibă de-a face cu câinele. Iar în spumă trebuie să fie desenat portretul meu.

Se urcă în mașină și Mina ridică o mână în semn de rămas-bun.

După ce porni, o văzu prin geamul mașinii îndreptându-se spre ușa blocului cu spatele mult mai drept decât îl avea când sosise el acolo.

O oră jumătate mai târziu, era acasă. Fiindcă întorsese, nimerise în traficul cel mai infernal și drumul durase de două ori mai mult ca de obicei. Bosse dormise bușteан pe bancheta din spate, dar imediat ce Peder intră pe alee și opri mașina, se ridică și se uită curios în jur.

Zbură din mașină când se deschise ușa, Peder abia a reușit să apuce lesa înainte ca el s-o ia la goană. Și pe-acolo pe undeva, pe aleea din fața

casei, Peder își dădu seama că asta nu fusese poate una dintre cele mai bune idei ale sale. Acel sentiment se confirmă când deschise ușa de la intrare și fu întâmpinat de vocea Anettei și o cascadă de reproșuri venite din baie.

— Eu nu mai pot, îmi dau demisia, n-au dormit un minut toată ziua, ba nu, exact, un minut au dormit, dar n-au dormit minutul ăla în același timp, iar eu n-am dormit nici azi-noapte, știu că trebuia să te trezesc, dar tu, să mă ia dracu' dacă tu n-ai fi în stare să dormi și în toiul unui război mondial și eu oricum eram trează și n-am putut să adorm la loc, așa că acum sunt în a douăzecea mea oră trează, iar Molly tocmai a vomitat pe Meja și exact după ce le-am schimbat pe amândouă, Majken a făcut caca și i s-a scurs prin scutec, deci acum trebuie s-o schimb din nou și să mă ia dracu', eu nu la asta am dat *sign up,* eu trebuia să stau cu un copil, *un* copil nemernic, în brațe, și să arăt ca una dintre vedetele alea de pe coperțile revistei *Mama* și să fiu fabuloasă și maternă, în timp ce sorb dintr-un latte și mănânc o biluță nenorocită cu semințe de chia, nimeni nu mi-a zis nimic despre iadul ăsta cu căcat și vomă, dacă o singură chestie mai iese pe dos azi, o să sar de pe pod, de pe Västerbron, ai auzit, Peder, încă *o singură chestie* și sar.

Bosse chelălăia și trăgea de lesă, dar Peder îl scoase repede pe ușă și o închise cu grijă în urma lui. Scoase telefonul și-i trimise un sms lui Anette, scriind că au primit o alarmă și că trebuie să plece iar. Pe urmă verifică o adresă. Pentru o clipă, se gândi să sune. Dar pe urmă băgă telefonul în buzunar.

Cel mai bine fără avertisment.

Muzică în surdină, dar ciudată, se auzea prin ușa lui Benjamin. Vincent stătea cu mâna ridicată pentru a ciocăni, dar se opri. Încerca să înțeleagă ce aude, să găsească referințe muzicale pe care să le poată folosi în discuția cu fiul său, pentru menținerea în bune condiții a relației lor. N-avea nicio ambiție să fie un așa-zis tată cool. Era o categorie de oameni pe care cu greu o suporta, mai ales pe cei care simțeau nevoia să scoată în evidență cât de „soft" și de „mișto" sunt ei. Mai ales în relația cu copiii lor. Însă întotdeauna era mai simplu să vorbească despre lucruri serioase abia atunci când aveau un subiect comun pe care-l puteau discuta.

În plus, interesele și gustul muzical ale copiilor erau o provocare. Ei probabil nu se gândeau la asta, dar datorită lor, el avusese experiențe pe care altminteri nu le-ar fi avut. Și modul de departe cel mai bun pentru a ține creierul antrenat era să-i dea regulat impulsuri neașteptate. Era o enigmă cum de nu înțelegeau toți asta. Majoritatea părea să facă același lucru în același fel toată viața și să fie mulțumită de asta. Vincent chiar n-ar putea niciodată să priceapă lucrul acesta.

Lipi urechea de ușă. Nu era foarte sigur ce părere are despre alegerea muzicală a lui Benjamin pe ziua respectivă. Nu că ar fi sunat rău, dar îi lipsea un context pentru a o plasa. Cel mai apropiat la care putu ajunge fu muzica de circ. Asta dacă tot ansamblul de acrobați ar fi format din criminali cu topoare. Un circ de criminali. Înainte de a apuca să-și reprime acest gând, capul i se umplu cu imagini despre cum ar putea arăta un asemenea circ, cum mirosea probabil la manej, ce scria pe afiș. Cum suna circul, asta știa deja. Bătu de șase ori la ușă, două bătăi în trei ture, și senzația de lemn în articulații îl aduse înapoi la realitate. Vincent nu primi nicio reacție dinăuntru, așa că deschise ușa și păși înăuntru aruncând o privire

rapidă la computerul lui Benjamin, unde pe Spotify cânta o trupă cu numele The Tiger Lillies. Trei bărbați palizi machiați ca niște demoni, cu gambete, făceau niște grimase ciudate. Deci nu ghicise deloc greșit.

Benjamin era întins pe pat cu un laptop pe burtă. Avea căști pe urechi și era adâncit într-o prelegere pe Youtube. Probabil nici nu auzea muzica. Abia când Vincent se așeză pe marginea patului reacționă. Benjamin puse filmul pe pauză și își ridică privirea, dar păstră căștile pe urechi.

— La ce te uiți? întrebă Vincent.

— Super interesant. Imaginează-ți că faci parte dintr-un grup de soldați care-a fost învins de dușman și în loc să fiți luați prizonieri, vă gândiți, ar fi mai bine să vă sinucideți colectiv. Dar din motive religioase nu aveți voie să vă luați singuri viața.

— Benjamin, ar trebui să-mi fac griji pentru tine? spuse Vincent și se încruntă. Asta sună a fanatism.

— Nu sunt terorist, oftă Benjamin. E o problemă de matematică. Aparent s-a întâmplat pe bune, cu soldați evrei capturați de romani. Imaginează-ți că ești unul dintre soldați și că vă așezați într-un cerc. Tu îl omori pe cel din stânga ta. Și așa mai departe. După câteva ture, toți vor fi morți. În afară de unul, evident, care e obligat să supraviețuiască. Dar hai să spunem că vrei să fii cel care supraviețuiește. Dacă știi cine începe să ucidă și știi numărul de locuri, la câte locuri de la cel care începe să ucidă trebuie să te așezi pentru a fi cel care supraviețuiește?

— N-ai și ceva mai greu de-atât? întrebă Vincent. Dar matematica din spate e interesantă. Atunci când în cerc sunt persoane al căror număr e puterea lui doi, mereu supraviețuiește cel care începe, deci cel care stă pe locul numărul unu. Deci singurul lucru care trebuie făcut pentru a supraviețui, indiferent de câți stau în cerc, e ca mai

întâi să calculezi numărul de persoane și să ridici la puterea a doua. De exemplu, să spunem că sunt nouăsprezece persoane. Atunci dăm la o parte șaisprezece. Pe urmă luăm doar ce-a rămas, trei în cazul nostru, deși dublăm, fiindcă turele sar peste fiecare a doua persoană, deci peste cei care mor. Și pe urmă se adaugă asta la poziția de start, care e unu. Unu plus trei plus trei. Fac șapte. Deci din nouăsprezece persoane, cel de pe locul șapte supraviețuiește.

Benjamin dădu din umeri. Vincent se aștepta la puțin mai mult entuziasm față de răspunsul lui elegant, dar cum Benjamin era adolescent, putea să ia ca pe un compliment faptul că măcar era în continuare treaz.

— Apropo de oameni care se ucid între ei, zise Benjamin, cum merge cu Criminalul-Houdini? Ați ajuns undeva?

— Te rog, nu-i spune așa, zise Vincent și își ridică picioarele pe pat și își sprijini spatele de perete. Crimele acelea chiar nu au nimic magic. Iar ancheta e și mai puțin magică. Și când venisem și eu în sfârșit cu ceva concret, s-a terminat abrupt.

— Ce s-a întâmplat?

— Tipul a murit.

Vincent văzu cum fiul lui se făcu livid. Benjamin închise laptopul și se așeză lângă Vincent.

— Am încercat să dau iar de Sains, referitor la lăzi, zise Vincent. Dar nu mai răspunde nici la telefon, nici la e-mail. Știu că el are tendința să se izoleze cu totul când e implicat într-un proiect mare. N-am altceva de făcut decât să-l aștept. Dacă-l bat prea mult la cap, poate nu mă mai ajută deloc. Iar lăzile sunt tot ce am în acest moment. Deși cred în continuare că există un mesaj în datele și orele crimelor. Dacă n-ar fi importante, de ce să fi lăsat ceasurile sparte? De ce să sune la poliție și să riște să fie localizat, doar ca să aibă

grijă ca noi să avem data corectă pentru Robert? Clar, e ceva care ne scapă.

Benjamin se duse la computer și puse Spotify pe pauză.

— Apropo, când are loc următoarea crimă? Cât timp aveți la dispoziție ca să rezolvați asta?

— Nu știu mai multe decât tine și încetează să mai fii așa exaltat. În cazul în care criminalul apucă să lovească din nou doar fiindcă eu sunt prea încet de cap, chiar n-ai de ce să fii euforic.

Benjamin dădu click pe documentul la care începuseră să lucreze cu câteva luni în urmă și-l deschise. Era frustrant de gol, în afară de cele câteva puține date fundamentale pe care le aveau. Benjamin gândi cu voce tare.

— Înainte de toate nu știm câte cifre intră în fiecare bit de informație din cod. Adică avem zilele, lunile și orele. Dar avem și cadavrele numerotate. E inclus numărul în cod? Crima asupra lui Agnes s-a petrecut pe treisprezece ianuarie la ora 14. Deci avem 13–1–14. Sau poate 14–13–1. Dar Agnes era și marcată cu cifra 4. S-o includem și pe asta? E codul 4–14–13–1? Sau patru trebuie să fie la final? Vezi cât de derutant e?

Vincent se uită la ecranul de pe biroul lui Benjamin. Se așezase pe ceva tare și dădu pătura la o parte ca să îndepărteze obiectul. Gândul că fiul lui poate a ascuns intenționat ceva sub pătură îi apăru în minte, dar mișcarea mâinii era deja pornită și nu mai putea fi oprită. Sub pătură era o carte cu titlul *Applied Cryptography.* El nu se putu abține să zâmbească. Era foarte clar pornografie, chiar dacă una de un soi mai aparte.

— Criminalul vrea ca noi să rezolvăm cazul, zise el. N-ar face toate astea prea dificile pentru noi. Datele și orele aparțin aceluiași tip de informație. Sunt date de calendar, însă numerotarea, nu. Sunt în continuare convins că e o numărătoare inversă și nimic altceva. Iar în ceea ce privește ordinea, dacă tu ar fi să indici o oră și o

anumită dată, cum ai spune? Zi-mi când ești născut.

— Sunt născut pe unsprezece noiembrie, la ora 23:03… Ah. Pricep.

— Exact. Tu zici ziua, luna și pe urmă ora. Asta e ordinea ta.

— Înțeleg ce zici, Maestre Mentalist.

Benjamin ridică exagerat o sprânceană când spuse ultimele două cuvinte.

— Nu știu, zise Vincent. Încep să suspectez că și copiii mei sunt la fel de deștepți ca mine.

— Mai deștepți, zise Benjamin, făcându-se că tușește.

Benjamin închise documentul și ecranul se făcu negru. Pozele cu Agnes, Tuva și Robert se conturau pe muzică din Star Wars. *Darth Vader's theme.* Se învârtea pe scaun, părând insuportabil de mulțumit. Vincent nu știa dacă să-l laude pe fiul său pentru prezentarea Powerpoint sau să fie îngrijorat. Sub poze apăreau acum datele crimelor cu sclipici, împreună cu titlul „Vânătoarea Criminalului-Houdini".

— Chiar ți s-a părut potrivit sclipiciul? zise el.

— Păi ce, e sclipici roșu! Dar acum taci, tată. Mai bine fii atent aici. Avem următoarele: crima asupra lui Ag- nes, 13–1–14. Tuva, 20–2–15. Robert, 3–5–14. Am încercat să gestionez datele și orele matematic. Să le adun, să caut secvențele numerice și așa mai departe. N-am obținut nimic. Că ar fi un cifru, ăsta a fost primul lucru pe care l-am încercat împreună, așa că am tăiat și asta. Într-un final am încercat să traduc cifrele în alte formate, precum frecvența luminii, frecvența radiațiilor sau frecvență radio, măsură de lungime, coordonate, dar n-am obținut nimic. Bănuiesc că asta e din cauză că mesajul nu e complet. Vă lipsește în continuare a patra piesă de puzzle, și anume chiar acea crimă pe care încercați s-o împiedicați.

— Mmm, zise Vincent îngândurat.

El arătă cu degetul la computer.

— Introdu secvențele numerice cu datele și orele în Google.

Benjamin făcu cum spuse el.

— Ce ciudat. Toate secvențele sunt și coduri poștale. Ale unor orașe din străinătate.

Vincent se aplecă foarte interesat.

— Coduri poștale? Pentru ce orașe?

— Blainville, Washington și Mexico din New York. E cu siguranță doar o coincidență.

— Scrie toate trei toponimele în Google, ca o căutare comună, zise Vincent.

Ceva se mișca în stomac, oricum s-ar fi numit, instinct, presimțire, dar îi spunea că se aflau pe pista corectă. Benjamin scrise „Mexico Blainville Washington" și apăsă pe căutare.

— Să vedem, zise el. Mai întâi avem niște planificatoare de călătorii pentru deplasarea între aceste orașe, dar sunt autogenerate, deci putem sări peste ele. Pe urmă vin trei cărți. *Gulf of Mexico Origin,* un *Mollusca*-ceva, plus *Mammals of Mexico.* Ciudat. Ultima carte are chiar și o referință specifică de pagină, deja din rezultatele căutării.

— Asta, zise Vincent arătând cu degetul la ultima. Asta bate la ochi. Prea specifică. Verific-o.

Era ceva foarte cunoscut cu cartea aceea. Mult prea cunoscut. Benjamin dădu click pe linkurile cu cele trei cărți și le compară.

— Ai dreptate, zise el după câteva secunde. Uite aici. Celelalte cărți par a avea cuvintele căutate răspândite peste tot prin text. Dar ultima le are doar la una. Pagina 873.

Benjamin dădu click pe linkul cu *Mammals of Mexico* și Google arătă un pdf cu pagina de carte în cauză, cu cele trei cuvinte căutate marcate cu galben. Dar Vincent nu se sinchisi de ele. El rămăsese cu gândul la mamiferele din Mexico. Atât de incredibil de familiar. După care privirea i se fixă asupra numărului de pagină.

— Pagina 873, zise Vincent și arătă cu degetul la număr. E o dată. Opt a șaptea. Opt iulie. Și cum celelalte crime s-au petrecut la orele 14 și 15, e rezonabil să credem că ultimul trei înseamnă trei după-amiaza. Ora cincisprezece. Nu poate fi o întâmplare. Cred la fel ca tine că ucigașul a vrut să ne ușureze munca. Greșeala noastră a fost că am gândit prea complicat. O căutare simplă pe Google era tot ce trebuia ca să obținem ultima dată.

Vincent se sprijini mulțumit de perete. Ar trebui s-o sune pe Mina imediat. Dar ceva îl rodea. Mai era ceva.

Opt iulie.

Nu, era altceva.

Lui de obicei îi era ușor să caute în banca lui cu amintiri și să găsească ce avea nevoie. Dar asta necesita să fi memorat amintirea de la început. Opt iulie era o amintire prea veche. De acum foarte multă vreme. Când era mic. Animale în Mexico…

Un leopard îi arătă dinții lui Vincent de pe ecran. El *văzuse* acea carte înainte.

Iarna trecută.

La biroul lui Umberto.

Pentru că…

Pentru că cineva îi trimisese cartea.

Ieși valvârtej din camera fiului său și intră alergând în camera de lucru.

— Și când o să fiu plătit pentru asta? strigă Benjamin după el. Te-am ajutat de fapt să găsești soluția!

Într-un dulap, Vincent păstra cărți pe care le primise cadou și pe care n-avea de gând să le citească niciodată, dar pe care nu putea să le arunce. Pur și simplu, cărțile nu se aruncă. Nu-i luă mult timp să găsească ce căuta. O cărămidă de carte, cu un leopard pe copertă, așa era. *Mammals of Mexico* de Gerardo Ceballos. Aceeași carte pe care tocmai o văzuse în computerul lui Benjamin.

Avea mâinile atât de transpirate, încât cartea grea îi alunecă, dar o prinse și răsfoi febril până la

pagina 873. Ajunse la pagină și aerul i se opri în gât. Pe toată pagina erau linii trasate cu pix roșu. Arăta de parcă cineva încercase să facă să pară că sângerează cartea. Răsfoi înainte și înapoi, dar nici o altă pagină nu era mâzgălită. Printre linii erau pictate puncte roșii mai groase, dar nu ele îi tăiară respirația. Ci literele de alături. Literele roșii. Umplute de mai multe ori, cu un scris de mână hotărât. Citi mesajul de mai multe ori.

Bună, Vincent,

Aș fi grav dezamăgit în cazul în care ai crezut că opt iulie e data unei noi crime. Chiar nu-ți amintești? Trebuie să privești mai bine de atât, dacă vrei să mă găsești.

Aerul tot nu ajungea să parcurgă tot drumul până la plămâni. Totul era prea mare pentru ca mintea lui să poată cuprinde. Trebuia să spargă totul în bucăți manevrabile ca să nu înnebunească. Cineva îi trimisese o carte cu un mesaj. Și o trimisese cu o lună înainte ca prima crimă să aibă loc. Două luni înainte ca el să o întâlnească pe Mina la teatrul din Gävle. Cu mult înainte ca el să fie cooptat în anchetă.

Într-un fel, în toate astea era vorba despre el.

Întotdeauna fusese vorba despre el.

Fără ca el să înțeleagă în ce fel.

Și asta îl îngrozea.

Christer își contempla îngândurat biblioteca. Se gândea cu ce carte de pe „noul raft” să înceapă. Cea nouă a lui Anders de la Motte? Sau cea a lui GW? Se lăsase convins de vânzătoarea de la Akademibokhandeln să cumpere și un thriller polițist, romanul de debut al actorului ăluia, Alexander Karim. Dar după ce-o răsfoise puțin, stătea în dubiu. Călătorii în timp și rahaturi. Nu, lui îi plăceau romanele polițiste care respectau tradițiile. Peter Robinson. El chiar știa cu ce se mănâncă. Și Håkan Nesser. Nu mai apăruse vreo carte nouă despre Van Veeteren de mult timp, dar puteau fi recitite, ceea ce Christer făcea la intervale regulate.

Prefera romane polițiste cu eroi bărbați. Pe muierile din romanele polițiste le găsea exasperant de enervante. Da, iar autoarele de romane polițiste i se păreau oribil de enervante chiar și ca oameni. O grămadă de opinii încolo și încoace despre una și alta despre care nu au niciun habar. Acum, serios vorbind, și Leif G.W. Persson avea câte ceva de spus despre aproape orice. Dar ce căcat? Leif G.W. Persson era Leif G.W. Persson. Și vinul lansat de el era bun.

Totuși, majoritatea eroilor bărbați din serialele polițiste nu beau vin. Ei beau whisky. Christer încercase să învețe să bea whisky tocmai din acest motiv. Timp de vreo două luni se chinuise în fiecare seară să termine un pahar cu whisky. Treptat, cu tot mai multă gheață în el, ca să reușească să ajungă la fund. Ultimul fusese un pahar de gheață cu o înghițitură mică de whisky în ea. Pe urmă renunțase.

De fapt, nu băutul de whisky și posibilul alcoolism îl atrăgeau la comisarii criminaliști din grămada de romane polițiste pe care le citea permanent în timpul liber. Ci melancolia. Singurătatea. Problemele în construirea unei relații sănătoase. Simțea că este unul de-ai lor. Ca și cum

ar fi putut fi și el acolo, în paginile cărților, ca erou de roman polițist. În permanență gânditor. În permanență împotriva curentului. Dar, sincer vorbind, tipii din cărți munceau o idee mai mult decât era el dispus s-o facă. Poate cu excepția lui Evert Bäckström. Dar Kurt Wallander, Van Veeteren, Martin Beck, Alan Banks și Mikael Blomkvist… Vai de mine, ce mai trăgeau! Asta și whisky-ul erau două lucruri care simțea că nu prea i se potrivesc.

Cel mai mare idol al lui era totuși Harry Bosch. Aveau multe în comun, din ce constatase de-a lungul anilor în care citise despre eroul lui Michael Connell. Deja în prima carte despre Bosch simțise că își găsise geamănul în lumea romanelor polițiste, alter ego-ul său. Aproape că-i dăduseră lacrimile. Fusese de parcă și-ar fi găsit un frate pierdut de mult. Sigur că existau o grămadă de deosebiri. Mama lui Harry Bosch era prostituată. Mama lui Christer era ca o fată bătrână, pudică, cu doar câteva relații platonice. Mama lui Harry a fost ucisă brutal. Mama lui Christer a murit în somn de la un *stroke.* Harry Bosch era soldat în războiul din Vietnam. Christer a făcut armata ca soldat necombatant în divizia K3 din Arboga.

Totuși.

Destul de multe asemănări încât să-l facă pe Christer să se simtă comod cu acea comparație. Casa lui. Casa părintească pe care o moștenise de la mama lui. Amplasată pe o coastă abruptă cu vedere la strâmtoarea Skurusund. Iar pe Harry îl chema de fapt Hieronymus, după un pictor olandez. Al doilea prenume al lui Christer era Engelbert. După marele idol al mamei sale, cântărețul Engelbert Humperdinck. Harry Bosch era stângaci, și Christer era la fel, și aveau chiar și aceeași înălțime. Și, la fel ca Harry Bosch, și el iubea jazzul. Sincer vorbind, el începuse să asculte și învățase să iubească jazzul tocmai datorită preferinței lui Bosch pentru acest gen muzical.

Mersese cu mult mai simplu decât cu whisky-ul. Acum se auzea *Time after Time,* cu Chet Baker, încet, pe fundal. El și Harry. Atât de asemănători. Atât de incredibil de asemănători, constată Christer mulțumit, uitându-se în zare, la panoramă.

Sună la ușă. Cine putea fi? Christer se ridică din fotoliul cu *recliner.*

La ușă era Peder, cu Bosse în lesă.

— Tu ești? zise Christer derutat. Credeam că Mina o să vină cu câinele.

— De ce să crezi că Mina o să vină cu câinele? întrebă Christer uimit. De unde știai…?

Christer nu răspunse. Cum putea Peder ca măcar să întrebe ceva atât de cretin. Cineva chiar crezuse pe bune că Mina va reuși să țină câinele la ea? Doamne, Dumnezeule! Ultimul idiot aparent încă nu se născuse. Christer făcu un pas în lateral și-i făcu semn cu mâna să intre în hol. Un sac mare cu hrană pentru câini era deja sprijinit de perete.

— Am cumpărat cea mai rafinată mâncare pentru câini, două castroane și o pernă pe care să doarmă.

Se aplecă și desfăcu lesa de la gâtul lui Bosse. Cățelul dădu imediat năvală în sufragerie și începu să cerceteze tot.

— Dar cum ai știut că tocmai tu… zise Peder consternat, cu gura căscată.

Christer dădu din umeri.

— Eu eram singura alegere logică. Dar, ca de obicei, nimeni nu se gândește la mine ca la o primă alegere.

În spatele lui, se schimbase melodia, se auzea acum *Who can I turn to,* cu George Cables.

Kvibille 1982

Se uita la cele trei prietene care erau pe bicicletă chiar în fața lui. Drumul cu pietriș îi ducea la micul lac în care obișnuiau să se scalde. Când ajungeau, Malla, Sickan și Lotta se aruncau urlând în apă și pe urmă îl tachinau fără milă, pentru că el nu se băga în apă. Dar nu făcea nimic. Știa că ele nu vorbesc serios când îl tachinau și îl stropeau cu apă, acolo unde obișnuia el să rămână, la marginea pădurii. În schimb, întunericul din lac era înfricoșător la modul cel mai serios. Jos, în adâncuri, putea exista orice. Și dacă nu puteai vedea, cum să știi când era gata să te tragă în jos?

Pietrișul huruia sub roțile bicicletelor. Era puțin cam cum se simțise el în ultima vreme. Ca și cum ceva acolo, departe de tot, în adâncuri, amenința să-l tragă în jos. O umbră întunecată dinăuntrul capului lui. Avea nevoie de Malla, Sickan și Lotta. Prietenele lui care făceau lucruri obișnuite, normale. Care-l tratau ca și cum era normal.

— Hei, Mini-Yoda, strigă Lotta din spatele lui. Apasă tare pe pedală!

El era îmbrăcat cu un tricou pe care Jane nu-l mai purta, cu o figură verde, care părea foarte bătrână. El nu văzuse *Războiul stelelor* de care vorbea toată clasa, dar cunoștea personajele din auzite și știa că ar fi fost mai cool să-l aibă pe tricou pe Luke Skywalker sau pe Chewbacca. Chiar și cel rău, Darth Vader, ar fi fost mai bun. Dar Jane îi spusese că Yoda era cel mai tare, fiind cel mai inteligent dintre toți.

— Oricum, sunt mai înalt decât tine, strigă el, dar fetele deja dispăruseră după o cotitură.

Acceleră ca să le prindă din urmă. Mantia pe care se dusese s-o ia din casă când trecuseră fetele pe la el era mototolită pe locul pentru bagaj. Yoda era pentru tonți. Azi, el era Chewbacca.

După ce se scăldară, se întinseră fiecare pe prosopul ei ca să se usuce. El se dezbrăcase în chiloți ca să intre în apă, dar se răzgândise în ultimul moment, așa cum ele știau că va face, de altfel. Era însorit și cald și începuse să i se facă foame. Își dorea să fi luat la el câteva dintre sendvișurile triunghi ale mamei.

— Crezi că mama ta a observat c-ai șters-o? întrebă Lotta. Noi am încercat să fim discrete, dar poate că tot a observat ceva.

Oh, nu. I se răci tot corpul. N-ar fi trebuit să se gândească la chestia aia cu sendvișurile. Atunci cu siguranță ea n-ar mai fi întrebat de mama.

— Dar era acasă? întrebă Malla. N-am văzut-o.

— Se odihnește, zise el. Știți voi. Așa că foarte bine că n-am făcut gălăgie.

Măcar era aproape adevărat. Prietenele dădură din cap în semn de aprobare. Ele știau că mama lui avea zile din acestea uneori. Zile în care avea nevoie de odihnă, zile când era mai bine ca ea să nu stea cu ei. Zile când ea părea o umbră întunecată.

— Vrei să mănânci la noi azi? întrebă Sickan. Mama face mereu prea multă mâncare.

El văzu cum lumina soarelui strălucea în picăturile de apă de pe abdomenul ei. Ușurat, descoperi că picăturile sunt prea multe ca să le poată număra.

— Nu cred că…

— Mama ta nici măcar n-o să observe că ești plecat, zise Malla. Tu știi asta. Eu zic să mâncăm cu toții acasă la Sickan!

Lotta scoase un urlet de bucurie, iar Sickan izbucni în râs.

— O să moară mama! râse ea. Ne ducem la mine imediat ce ne uscăm.

El știa că lipsa lui de acasă n-o să rămână nepedepsită. Mama îl aștepta. Îi zisese că se duce doar să ia o chestie. În schimb, plecase cu prietenele lui. Dar chiar acolo și atunci, în lumina

soarelui, pe iarba de pe malul micului lac, pentru prima oară în viața lui nu-i mai păsa foarte tare de asta. Pentru o clipă, întunericul din lac nu mai era chiar la fel de negru.

Își mai turnă un deget de Balvenie Portwood. Al treilea pahar la rând. Whisky-ul de douăzeci și unu de ani, favoritul lui din ultimul timp, era de fapt ca și aruncat pe apa sâmbetei, pentru că în seara asta ar fi putut la fel de bine să bea alcool sanitar. Sau orice pentru a-și calma nervii. O voce plăpândă din interior îi spunea că efectul calmant al alcoolului era de-a dreptul neglijabil în raport cu paranoia pe care tot alcoolul o putea trezi, dar nu-l țineau puterile să fie rațional. Și era prea bătrân ca să fumeze iarbă.

Mammals of Mexico era în fața lui, pe biroul din camera de lucru. Vincent închisese cartea, n-avea niciun chef să vadă mesajul din nou. Când Maria se dusese la culcare, el spusese că mai are puțin de lucru. Rebecka și Benjamin nu sosiseră încă acasă. Copiii lui mai mari își luau în mod clar libertăți legate de ora până la care aveau voie să stea afară. El stinsese lampa din tavan și păstră doar veioza slabă de pe birou.

Se învârtea cu scaunul înainte și înapoi, dintr-o parte în alta. Adevărul era că nu știa ce trebuie să facă. S-o contacteze pe Mina, bănuia. Să sune la poliție. Dar ce să spună? Că primise de la criminal un mesaj, care ar fi putut fi găsit doar dacă aveai un creier ciudat ca al lui? Învârti paharul de whisky și văzu cum lichidul de culoarea chihlimbarului se mișca încet. El bea Balvenie, fără gheață, spre deosebire de Lagavulin, în care punea câteva cuburi. Dar rămăsese reflexul de a învârti paharul pentru a auzi gheața zornăind.

Cum ar reacționa Ruben dacă i-ar povesti că mesajul însemna că ucigașul, sau, în fine, cineva care cunoștea datele crimelor înainte ca acestea să se petreacă, știa că Vincent va fi cooptat în anchetă, înainte ca el însuși să aibă măcar habar de asta? Ruben ar crede probabil că în sfârșit creierul mentalistului se prăjise. Ruben, da. Era un bărbat cu demoni. Se întreba cât de conștient era acest

Casanova al Palatului Poliției de comportamentul său. Experiența lui Vincent cu masculii alfa de felul ăsta era că sub carapacea de macho se ascundea ceva foarte fragil. Nu pentru că era rolul lui Vincent să atragă atenția asupra acestui lucru, probabil s-ar alege cu o vânătaie sub ochi, dacă ar încerca. Dar poate că era timpul ca cineva nu numai să-i vorbească, ci să-l și asculte pe Ruben.

Bău o gură de whisky și simți cum îi calmă și-i înfierbântă în egală măsură gâtul. Închise ochii. Încercă să se concentreze exclusiv asupra senzațiilor gustative și olfactive câteva secunde. Dar nu funcționă. Vedea în fața ochilor doar textul roșu din cartea aia blestemată cu leopard. Deschise ochii din nou.

Mesajul trezea, firește, o întrebare interesantă. Și anume cine ar fi putut știi, sau cel puțin bănui, că el va colabora cu poliția. Nu-i veniră în minte decât două persoane. Mai întâi Julia, care aprobase ca Mina să ia legătura cu el. Și pe urmă, chiar Mina.

Mina știuse. Mina era cea care avusese grijă ca el să devină suficient de curios pentru a accepta. Dacă altcineva și nu Mina l-ar fi contactat în acea seară în Gävle n-ar fi fost, probabil, mai mult decât o întâlnire politicoasă și un nu hotărât. Dar Mina nu se lăsase.

El dădu pe gât restul de whisky și turnă un alt pahar.

Nu putea să fie Mina.

Nu avea voie să fie Mina.

Gândul era absurd. El o cunoștea. Sau, de fapt, nu. Dar își închipuia că știe cum funcționează ea. Doamne, Dumnezeule, îi putea simți prezența chiar și când nu era acolo. Ea se mutase în el.

Nu Mina trimisese cartea.

Dar dacă.

Dacă Mina *trimisese* cartea?

Simți o răceală în tot corpul și respinse gândul nepoftit. Era prea neplăcut ca să rămână un timp

mai îndelungat. Pentru că dacă era adevărat, atunci totul se prăbușea.

Se va ocupa de acea pistă a gândurilor mai târziu. Dacă el presupunea că nu e Mina, cine putea fi atunci?

Îi era foarte greu să creadă că venea de la Julia. Mai rămânea… nimeni.

Se ridică și începu să meargă înainte și înapoi prin camera mică. Trebuia să mărească fluxul de sânge spre creier pentru a putea gândi mai bine. Dar era prea neliniștit pentru a se întinde pe podea.

Se întoarse în amintiri înapoi, la prima întâlnire.

Seara în Gävle.

Mina stând în fața lui.

La bar, cei din Helsingborg veniți la conferință.

Paiul ei de băut.

Hamburgerul lui.

Șefa mea a aprobat să luăm un consultant extern.

Mi s-a dat un pont să te contactez.

Un pont. Dar nu neapărat de la Julia. Dacă nu de la Julia, de la cine? Aici era ceva despre care trebuia s-o întrebe. În secunda în care ar povesti despre mesaj și carte ar fi implicat personal în anchetă, într-un fel pe care nu și-l dorea. Prefera să amâne cât mai mult posibil. Dar nici nu voia să pună piedici anchetei. Din contră. Avea o crimă de oprit.

Puse dopul la sticlă și o duse în dulapul din bucătărie. Pasul unu era să afle cu cine vorbise Mina, să găsească pe cel sau pe cea care-i propusese implicarea lui.

Pe urmă putea povesti despre carte.

Cartea pe care Mina nu avea voie să o fi trimis.

IULIE

Milda știa din experiență că cel mai bine era să rezerve mai mult timp pentru o vizită la bunicul său. Bunicul Mykolas și mama erau din Grecia, în timp ce tata era din Lituania. Milda era numele unei zeițe lituaniene a iubirii, din perioada păgână. Cu alte cuvinte, ea era o intersecție spectaculoasă. Lituaniancă-grecoaică, crescută în Suedia. Combinație imbatabil de ciudată.

În plus, ea considera că originea numelui era ironică. Iubirea nu era ceva de care să fi avut parte prea mult în viață, în orice caz dacă iubirea se referea la cea a bărbaților. Căsătoria ei fusese una mai mult de maniera cotidian-practic, iar ieșirile la întâlniri de după căsătorie, inexistente. Evident că se înregistrase pe Tinder și-și făcuse profil acolo acum mai bine de un an, într-o seară în care băuse prea multe pahare de vin acasă, pe canapea. Dar nici măcar nu mai intrase acolo să verifice. Ce auzise de Tinder nu era chiar înălțător. Exista și riscul să-l găsească acolo pe tatăl copiilor.

— Bunicule? strigă ea când intră în casă, fără să primească răspuns.

Găsise ușa de la intrare, ca de obicei, descuiată, dar ea știa din experiența de ani întregi că n-ar avea rost să-l tragă de urechi. Încrederea lui în bunătatea inerentă a umanității era înduioșătoare. Dar periculoasă de moarte. Nu mai departe de săptămâna trecută primise un bătrân pe masa de autopsie, omorât în casa lui, în urma unui jaf. Doi tineri îl torturaseră și-l omorâseră în bătaie pe bărbat, pentru impunătoarea sumă de cinci sute șaptezeci de coroane.

Trecu prin bucătărie și camera de zi, spre ușa din spate, care dădea în grădină. În sera lui iubită.

Nu strigă când ajunse pe mica terasă din lemn. În schimb, se opri câteva minute și-l privi atent, înainte ca el s-o vadă. Câte ore petrecuse aici când

era mică! În grădina căsuței roșii din Enskede, vecină cu Pădurea Enskede. Sera o primise de la ea, cadou de ziua lui de naștere, când împlinise șaizeci de ani. Era micul lui paradis.

Milda îl văzu mișcându-se înainte și înapoi de cealaltă parte a pereților de sticlă. Uda puțin ici și colo, pipăia pământul ca un profesionist, rupea delicat câteva frunze moarte, vorbea cu plantele sale care creșteau frumos sub supravegherea lui. Ea știa ce se află acolo. Roșii, chili, ardei gras și zucchini. Chiar și pepene roșu reușise să planteze. Nimic nu era imposibil pentru bunicul Mykolas.

Într-un final, el o observă. Se lumină la față și-i făcu semn cu mâna să vină. Ea simți un surâs luminându-i tot chipul și o luă grăbită pe un mic povârniș care ducea la seră.

— Bună ziua, bunicule!

Îl îmbrățișă și simți mireasma de roșii coapte, pământ și iubire. Știa că iubirea de fapt nu are miros. Dar dacă ar fi avut, ar fi mirosit ca bunicul Mykolas.

— Uite! zise el cu mândrie în glas. Uite ce frumoase sunt florile de zucchini! O să culeg câteva să le prăjesc, știu că-ți plac mult, iar restul or să devină niște zucchini frumoși-frumoși.

Făcea gesturi ample cu mâna peste micul său regat și ea ascultă cum povestește despre fiecare plantă în parte și despre stadiul procesului de creștere în care se afla. Îi plăcea mult asta. Știa că fratele ei mai mare număra zilele până când bunicul Mykolas avea să moară și să le lase moștenire casa din Enskede. Pentru a fi de îndată scoasă la vânzare. Ea una avea un nod în gât doar la gândul că bunicul nu va exista întotdeauna aici, meșterind în sera lui. Erau foarte diferiți, ea și fratele ei.

— Ce mai face Adi? întrebă bunicul de parcă i-ar fi citit gândurile.

Adi însemna lup în lituaniană. Era un nume potrivit pentru fratele ei.

— E bine, minți ea.

Niciodată nu era bine când venea vorba de Adi. Mereu avea câte o combinație în derulare despre care credea că o să-l îmbogățească.

Rareori era cât de cât legal. Puteai crede că un an de închisoare pentru fraudă la asigurări ar fi trebuit să-l învețe ceva. Dar nu. Adi era incorigibil. Și ca fiu mai mare și lumina ochilor mamei și tatei, el era, de asemenea, perfect convins de excelența sa.

— Dar Vera și Conrad?

Văzu în privirea bunicului său că n-are rost să mintă despre copii. Așa că nu răspunse.

— Tu știi, Conrad poate veni oricând să stea la mine, spuse el grav. Poate fi bine pentru el să schimbe mediul, mai ales acum, în vacanța de vară. În plus, în casa asta nu există nici măcar o picătură de alcool. Poate sta cât vrea, oricum am nevoie de ajutor cu recolta, când o să se precipite totul.

— Mulțumesc, dar e la tratament. Trebuie să stea acolo toată vara. După aceea, poate.

Expresia rănită din ochii bunicului o făcu să-și muște limba. Ea alesese un cămin anonim pentru fiul său, în loc să se adreseze familiei. Nu așa făceai în lumea bunicului Mykolas.

— Cred că i-ar plăcea să stea aici, spuse ea și puse mâna pe mâna lui. Trebuie doar să poată.

Chipul bunicului se lumină din nou cu un surâs.

— Da. Vino, zise el, pun de cafea.

Ieși înaintea ei din seră și coborî puțin chinuit mica treaptă de lemn dinspre panta care ducea spre casă. O durea să-l vadă mișcându-se poticnit, el mereu fusese un bărbat puternic, în continuă mișcare, în permanență activ. La cap nu era nimic în neregulă, creierul îi mergea brici și după o viață lungă ca profesor de biologie, era exact cel cu care avea nevoie să vorbească.

— Așa deci. Tu știi deja că mi-e drag să treci pe la mine și nu trebuie să vii cu vreun motiv anume.

Dar văd pe tine că e ceva. Ce ai pe inimă, fetița mea?

Cu musca pe căciulă, ea acceptă o cană cu cafea proaspătă. Apoi se întinse după o pungă pe care o adusese. Ar trebui să vină aici mai des. La asta se gândea de fiecare dată când se vedea cu el. Dar viața intervenea mereu, într-un fel, între ei.

— Am avut un băiat pe masa de autopsie acum ceva vreme, zise ea. Ucis brutal. Și-am găsit asta în stomacul lui.

Îi întinse punga cu fermoar lui Mykolas, care o luă serios. Se așeză în fața ei la mica masă din bucătărie, de sub fereastra care dădea la drum, și examină conținutul cu atenție.

— Pot?

Ea dădu din cap afirmativ.

El deschise punga, mai întâi mirosi în ea și apoi scoase conținutul. Un smoc de păr. Era o parte din părul care fusese găsit în stomacul lui Robert. Marea parte ea o marcase, conform protocolului, și o trimisese la CNEC pentru analiză. Dar știa că *backlog*-ul lor era lung și chinuitor de lent, cel mai probabil avea să dureze cam o lună până să primească răspuns. Era ceva, atât cu acest caz, cât și cu acest băiat, care făcea ca ea, contrar obișnuinței, să vrea să primească un răspuns mai rapid decât putea da administrația medico-legală suedeză. Bunicul făcuse o pasiune pentru sera sa la bătrânețe, dar ea nu mai întâlnise niciodată în cariera ei un biolog mai competent. Nici zoolog, la o adică.

— Cred că știu ce e. Dar trebuie să mă uit la el la microscop, ca să fiu sigur. Așteaptă aici. Bea-ți cafeaua. Mă întorc imediat.

Bunicul Mykolas se ridică și ea observă că el se strâmbase de durere când făcuse mișcarea. Milda începu să bea cu înghițituri mici din cafeaua ei, privind în acest timp pe fereastră. Iubea Enskede. Ea copilărise în Bagarmossen, nu era nimic în neregulă cu locul acela, dar Enskede avea un șarm

și o grație primitoare, ca-n vremurile de demult, aici se simțea ca acasă. Poate că n-avea nimic de-a face cu zona, ci mai degrabă cu faptul că acolo locuia bunicul. Și totuși. Vechile tufișuri de trandafiri. Liliecii care-și risipeau mireasma pe toată strada în zilele de primăvară-vară. Copiii care se jucau pe stradă, așa cum se jucau copiii odinioară.

Un bărbat mic de statură trecu prin fața ferestrei și i se păru că-l recunoaște, că e cineva cu care se jucase când era mică, dar nu era sigură. Când ridică mâna în semn de salut, el deja apucase să treacă.

— Da, da, așa e!

Bunicul se întoarse cu o față mulțumită și se așeză pe scaunul de vizavi. Cu aceeași expresie schimonosită pe față. Milda își aminti că trebuie să-l oblige cât mai repede pe bătrânul căpos să meargă la un control medical.

— E așa cum credeam. Părul aparține unui animal din familia *Neovison vison.* Vison este și cuvântul francez pentru animalul ăsta.

Făcu o pauză. Ea știa că n-are rost să-l grăbească. Acesta era momentul bunicului pe scenă și savura fiecare cuvânt. Ei nici măcar nu-i trecea prin minte să-l priveze de această plăcere. Așa că mai luă o înghițitură de cafea și-l contemplă, optimistă, în tăcere.

— Acest animal este originar din America de Nord, aparține familiei cordatelor, încrengătura vertebrate. Clasa mamifere. Evident. Ajung până la 30–45 de centimetri, exclusiv coada, care poate avea circa 13, până la 23 de centimetri. Masculul cântărește între 1 și 1,5 kilograme, în timp ce femela cântărește doar vreo 750 de grame. Soiul de crescătorie poate totuși cântări mai mult decât cel sălbatic.

Milda aprobă dând din cap. Începea să bănuiască despre ce animal este vorba. Dar îl lăsă

pe bunicul său să continue. Era în elementul lui și ochii îi scânteiau de fericire.

— Înainte, animalul era plasat în aceeași grupă cu dihorul, în familia mustelidelor, dar studiile genetice au indicat diferențe atât de mari, încât în prezent deseori sunt plasați fiecare în familia lui. Acesta, dragă Milda, e, așadar, păr de la un vizon!

El ridică triumfător smocul de păr spre ea. Ea aprobă dând din cap.

Deja ghicise asta acum câteva momente.

— Se poate în vreun fel să limităm de unde anume poate proveni părul acestui vizon? Vreun soi special care crește într-un loc anume din Suedia?

— Nu, din păcate. Există două soiuri distincte despre care se vorbește de obicei. Vizonul sălbatic și cel de crescătorie, care trăiește în ferme de vizoni. Da, știi sigur toate controversele din jurul obiceiurilor de la fermele de vizoni. Dar nu e nicio diferență între blana celor sălbatici și a celor de crescătorie.

— Eu nici măcar nu mai credeam că există ferme de vizoni, dacă e să fiu sinceră.

Milda se ridică și aduse cana de cafea ca să umple cestile amândurora.

— Ei, cum, există în continuare. N-am idee câte și pe unde sunt, dar asta sigur se poate găsi pe *internit.*

Milda zâmbi ușor. Bunicul Mykolas nu era vreun fan al tehnicii moderne și se încăpățâna să nu învețe cuvintele cum trebuie.

— Unde se găsesc cei sălbatici? În ce mediu? întrebă ea în timp ce se așeză la loc.

Pe stradă, câțiva copii începuseră să joace *bandy*[5] iar strigătele lor vesele se auzeau cristaline prin fereastra întredeschisă.

— Vizonul stă de preferință în preajma apelor. Lacuri, cascade, estuare. Se hrănește cu pește, raci, broaște și alte animale mici.

Milda aprobă dând din cap, în timp ce se gândea intens. Păr de vizon. În stomacul lui Robert. Ce putea însemna asta? Avea vreo însemnătate? Ei bine. Nu era treaba ei să afle asta. Putea să predea pur și simplu ceea ce a găsit și să facă ceilalți restul. Îi zâmbi bunicului.

— Mulțumesc. A fost de mare ajutor. Spune-mi acum. Ce experimente ciudate ai în derulare sus, în seră, anul acesta?

Bunicului Mykolas i se lumină toată fața. El puse atent smocul de păr înapoi în pungă, îi închise fermoarul și își sprijini coatele de marginea mesei, cu vârfurile degetelor împreunate.

— Vezi tu, m-am gândit ca anul ăsta să mă joc puțin cu hibrizi și să văd dacă pot fi combinate două soiuri de morcov, London Torg cu Early Nantes, cred că ar ieși un rezultat drăguț. Mă gândeam chiar să încerc să încrucișez două din soiurile mele de trandafiri. Cred că poate ieși ceva foarte frumos dacă încrucișez Rugelda și Dream Sequence, da, e cel care se numește și Astrid Lindgren. Rugelda e, așa cum sigur știi, un hibrid de Rosa Rugosa, iar Dream Sequence e un floribunda. Deci cred că…

Milda îl privea cu atenție cum vorbea fericit despre hibrizii lui. Încă o dată își spuse să nu uite să-l viziteze mai des. Și să-l ducă la cabinetul medical din Dalen, cu forța, dacă va fi necesar.

Vincent balansa cele două farfurioare cu tort Prințesa până la masa unde aștepta Sains Bergander. Una dintre bucățile de tort se răsturnă când le puse pe masă. Se gândi s-o așeze la loc, dar renunță. În schimb, se duse la cafetiera care se afla pe o masă în mijlocul localului.

— Cum o vrei? întrebă el peste umăr.

— Neagră ca sufletul, răspunde Sains.

— Da, păi, când construiești răstigniri ca hobby înțeleg că așa simți, zise Vincent. Se întoarse la masă cu două căni de cafea. Mulțumesc că ți-ai luat din timp să te vezi iar cu mine. Și-mi cer scuze că te-am bătut la cap.

Încă n-o sunase pe Mina. Nu avea curaj. Așa că atunci când Sains se dovedi a fi în oraș, profită de ocazie ca să-l întâlnească și să se concentreze pe altceva în afară de carte. În plus, chiar avea nevoie să discute cu constructorul.

— Îmi face multă plăcere, zise Sains. Îmi pare rău că am fost greu de găsit, am avut de terminat o comandă mare. Dar măcar ai fost scutit de un drum până la Sundsvall. Sunt în oraș ca să-mi ajut fratele cu o iluzie, înaintea unei reprezentații la tv. Nu prea ne iese mărimea flăcărilor.

Vincent dădu din cap. Magicienii.

El și Sains erau la Vete-Katten, marea cofetărie din centrul orașului Stockholm. Ca de obicei, era plin de turiști acolo, ceea ce însemna că era mai ușor să vorbească nestingheriți. Toți magicienii știau că cel mai bun loc să ascunzi un secret era acolo unde oricine îl putea vedea.

Se holbă la straturile vizibile din bucata de tort răsturnată. Blat de tort. Cremă de vanilie. Dulceață de zmeură. Frișcă. Marțipan. Cinci straturi. La naiba. Dar era zahăr farin deasupra.

Respiră ușurat. Cu zahăr cu tot, erau șase straturi.

Tocmai văzuse o prelegere a matematicianului Eugenia Cheng, în care folosea coptul pentru a

explica teoria categoriilor. Ea sigur ar putea să transforme bucata de tort într-o teoremă matematică. În mod obișnuit, asta l-ar fi distrat. Dar acum se întreba cum arătase Robert în secțiune transversală, după ce fusese tăiat în trei în lada *Zigzag lady.* Straturi de țesuturi de grăsime și sânge. Amintea de tortul Prințesa? Cu pielea ca marțipanul? El împinse prăjitura mai încolo.

— Dar aș fi putut la fel de bine să vin acasă la tine, zise Sains. Chiar dacă aici e, evident, plăcut.

— Nu, nu e chiar un subiect de discutat acasă la mine, zise Vincent. E mai bine așa. Și știu că te grăbești, așa că trec direct la subiect. Îți aduci aminte iluzia pe care ți-am arătat-o atunci, lada cu săbii?

— Cea construită ciudat, zise Sains și dădu din cap afirmativ.

Sains luă o furculiță, o băgă în bucata lui de tort și duse o bucată considerabilă la gură. Straturi de grăsime și sânge. Vincent închise ochii strâns. Aparent, Sains nu auzise de conferința de presă, deși era legată de domeniul lui profesional. Prețul de a fi un inventator genial era că legătura lui Sains cu lumea din jurul lui nu era mereu cea mai puternică.

— Ceea ce nu știi, continuă Vincent, e că lada a fost folosită pentru o crimă. Și e mai rău de atât. S-au mai găsit încă două victime care-au fost ucise cu ceea ce par a fi iluzii scenice.

Lui Sains îi rămase bucata de tort în gât și începu să tușească violent. Vincent se grăbi să-i aducă un pahar cu apă. El bău recunoscător, puse pe masă paharul gol și se șterse cu grijă la gură cu un șervețel, de parcă încerca să obțină mai mult timp de gândire.

— Ce spui acolo, zise el apoi. *Crime?* Pe bune? Cum adică „s-au mai găsit”? Cine le-a găsit?

Vincent se uită în jurul lui să se asigure că nimeni nu se uita la ei după atacul de tuse al lui Sains și scoase apoi fotografiile din mapă.

— Ajut poliția la o anchetă, zise el. Detaliile sunt secrete, evident, chiar dacă am ieșit în mass-media cu acest caz. Se pare că avem de-a face cu cineva nebun de-a binelea. Adică uită-te la pozele astea.

El mută cănile de cafea și paharul pentru a face loc și împrăștie pozele pe masă. N-ar fi trebuit să le mărească în format A4. Erau puțin cam vizibile pentru restul clienților. Dar detaliile trebuiau să fie clare. Sains puse prăjiturile pe masa goală de alături. Și lui îi pierise în mod evident apetitul.

— Aici e lada cu săbiile, zise Vincent și arătă cu degetul. Aici sunt săbiile, nu știu dacă ți le-am mai arătat. Și aici, patru poze care reprezintă lamele și lada pentru un…

— *Zigzag lady,* spuse Sains. Nu e greu de ghicit ce s-a petrecut în ea. Hidos.

— Pe mine mă apucă claustrofobia doar să văd oameni băgându-se în lăzi din alea în mod obișnuit, zise Vincent. Nici măcar nu-mi pot imagina ce trebuie să fi simțit băiatul pe care l-au găsit în ea.

Sains se uita la el cu o mimică ciudată.

— Eu cred că înghesuiala a fost ultimul lucru la care s-a gândit când a fost închis în ladă. Dar ziceai că au fost trei iluzii, care a fost a treia?

— *Bullet catch.*

— Oh, la dracu'. Mulțumesc că n-ai adus o poză și cu aia. Sains se uita la fotografii și le întorcea pe o parte și pe alta. Pozele ar fi putut reprezenta recuzită nevinovată de scenă, dacă lăzile și tăișurile n-ar fi emanat răutate doar prin existența lor. Nicio persoană zdravănă la cap n-ar confecționa așa ceva.

— Ce vrei să spun? zise Sains. N-am mai mult decât ți-am zis data trecută.

— Poate că nu. Dar atunci am pus accent mai mult pe întrebarea dacă cineva a comandat o ladă sau schițe de la tine sau altcineva. Nu mi-am dat seama că soluția poate există în construcția în sine

a iluziilor. Atunci aveam doar o ladă ca punct de pornire, singurul lucru pe care l-ai putut spune atunci a fost că e făcută neglijent. Dar acum avem două. Tu mi-ai explicat că deoarece sunt necesare atât o mare măiestrie artizanală, cât și o cunoaștere solidă a magiei, atunci sunt puțini cei care de fapt pot construi iluzii.

— Da, nu suntem mulți cei care stăpânim ambele domenii, zise Sains și aprobă dând din cap, gânditor.

— Poate că mă înșel, zise Vincent, dar îmi imaginez că toți cei care creează ceva au un stil personal, că-și pun amprenta pe ceea ce fac. Sau, în acest caz, pe ceea ce construiesc. Chiar dacă urmează o schiță, oricum vor face „chestia lor". Așa e?

— Semnătura lor, încuviință Sains. Spunem că cel care construiește își pune semnătura.

— OK. Deja am constatat că aceste lăzi nu sunt construite de un profesionist. Așa că ele poate nu au o amprentă profesională, ca o siglă. Dar poate că totuși există una. Cele două iluzii din fotografii sunt construite de aceeași persoană. Observi ceva comun la ele? Poate un detaliu pe care doar tu îl poți vedea, dar care poate da un indiciu asupra celui pe care-l căutăm. Semnătura cui o poartă lăzile acestea?

Un grup de cinci persoane trecu pe lângă masa lor. Turiști olandezi, după limba pe care o vorbeau. Toți în tricouri cu imprimeuri, identice. Sigur făcute artizanal, cu un slogan care spunea că ieșiseră să călătorească prin Europa. Vincent puse rapid mâna peste poze, dar nu suficient de rapid. O tânără le zărise și se opri.

— *Oh my god,* zise ea într-o engleză perfectă. *Are you guys building magic tricks? Awesome!*[6]

— *Thank you,* zise Sains zâmbind. *Not many would have recognized it.*[7]

Ce-l apucase? Vincent voia ca femeia să plece, nu să fie cooptată într-o discuție. Nu l-ar mira dacă

Sains i-ar oferi și tort Prințesa. Curând vor avea în jurul mesei restul de olandezi, în tricourile lor identice.

— *Well, magic is for nerds,* zise femeia. *Got to go.*[8]

Ea alergă după grupul ei, în timp ce-i strigă lui Sains peste umăr:

— *Us nerds need to stick together!*[9]

Vincent își încrucișa brațele și așteptă să iasă olandezii.

— Ai terminat? zise el pe urmă.

— Îmi cer scuze. Dar rar primești laude de la cineva sub cincizeci și cinci de ani. Apropo, îți mai mănânci prăjitura?

Vincent negă din cap, în timp ce Sains aduse înapoi și prăjitura lui, și pe a lui Vincent, și mâncă ce rămăsese.

— În orice caz, zise el printre înghițituri. Ai dreptate că dacă cele două lăzi au fost construite de cineva pe care-l știu, ar trebui să văd asta. Dar nu văd așa ceva.

Sains mestecă îngândurat.

— Vincent, tu ignori un lucru, zise el și înghiți. Chiar dacă e neobișnuit ca *o singură* persoană să aibă competențe bune și în iluzii, și în meșteșug, e destul de neobișnuit ca noi să știm ce face fiecare…

Vincent înțelegea unde voia să bată Sains. Ar fi vrut să se apuce cu mâna de frunte. Cum a putut fi atât de bătut în cap.

— …deci nu e câtuși de puțin neobișnuit ca două persoane să știe fiecare chestia lui, zise el, continuând fraza lui Sains. Un magician e bun la iluzii. Și un meșteșugar e bun la construit.

Vincent își acoperi fața cu mâinile, voia să închidă pentru un moment lumea din jurul lui.

— Sunt doi, spuse el din palme. Am gândit prea convențional. Nu există un singur criminal. Sunt două persoane care lucrează împreună. Ceea ce explică faptul că mie mi s-a părut că văd două

personalități diferite exprimate în crime. Una, care planifică rațional, și una emoțional de violentă. M-am chinuit să le compilez într-o imagine unitară asupra ucigașului, fără să reușesc. Nu e ciudat deloc. N-a fost niciodată doar unul.

Își lăsă mâinile să cadă pe genunchi și-l privi pe Sains, care se uita în continuare foarte atent la poze.

— Vincent, zise Sains încet. O singură persoană poate acționa nebunește. Poate comite fapte de violență irațională, de neînțeles pentru toți ceilalți, dar care într-un creier bolnav par complet rezonabile. Dar două? Două persoane trebuie să se coordoneze. Să-și distribuie sarcinile între ele…

Sains împinse fotografiile cu vârfurile degetelor, de parcă l-ar fi putut contamina dacă ținea mâna pe ele prea mult, și le puse cu grijă înapoi în mapă.

— Nu vânați un singur nebun, zise el. Vânați doi monștri.

— *Folie à deux,* zise Vincent încet. O psihoză, o nebunie împărtășită de două persoane. Pe care eu nu le găsesc.

Se uită pe fereastră, afară, la lumea obișnuită, unde oamenii mâncau înghețată în soarele verii și nu trebuiau să se gândească la crime bestiale și coduri indescifrabile.

— Pentru că n-am fost suficient de inteligent. Următoarea viață pe care o vor lua va fi greșeala mea. Prostia unei persoane și nebunia a două. *Folie à trois.*

Trase din sprayul nazal cât de adânc putu. Pe urmă se mobiliză sufletește pentru pasul următor. Era îngrozită de fiecare dată când ea, din voință proprie, începea să-și bage acul în propria piele. Julia primise sfatul să vizualizeze scopul. Și încerca de fiecare dată. Închise ochii. Văzu un bebeluș viu în fața ei. Băiat sau fată, nu conta. Perișori de bebeluș. Copănele grase. Râs gângurit care începea de jos de tot din gât. Se ancora la dorul ei cât de tare putea.

Dar fără folos. În continuare, îi era la fel de frică de injecții. Acasă o putea ajuta Torkel, dar el nu prea putea să plece de la serviciu în cursul zilei, ca să vină să-i facă ei injecții. Injecțiile *lor,* așa cum zicea asistenta mereu, foarte prompt. Julia se întreba cum dracu' puteau fi injecțiile lor, când pielea ei era cea în care trebuia să intre acul. Dar acesta era doar una dintre miile de absurdități legate de procedurile prin care treceau de vreo doi ani.

Își luă avânt din nou. Își ciupi tare pielea din talie, căută un loc bun și încercă să țină acul cât mai nemișcat, deși mâna ei nu-și dorea nimic altceva decât să tremure cât mai tare.

Un ciocănit la ușă o făcu să tresară și se înțepă aproape din greșeală. Cu grijă, puse atât injecția cu hormoni, cât și sprayul nazal pe masă, în spatele unei rame cu fotografia de la nunta ei și a lui Torkel, își trase la loc cămașa ridicată, o băgă în pantaloni și se duse să deschidă.

— Bună. Deranjez?

Era Milda Hjort. Julia cântări alternativele. Trebuia să facă injecția extrem de repede. Dar Milda nu era niciodată plictisitoare. Și n-avea niciun motiv bun s-o trimită la plimbare. Plus că putea fi ceva important.

— Nu deranjezi deloc, zise Julia și-i făcu loc să intre.

Aruncă rapid un ochi la biroul ei ordonat. Spre ușurarea ei, injecția din spatele ramei nu se vedea.

— Ia loc.

Julia indică cu mâna singurul ei scaun pentru vizitatori, de parcă ar fi existat alternative.

Auzi cât de profesional sunase vocea. Detașat. Lipsită de dorul de a avea copii, vise spulberate și amintiri cu fetuși morți care ajunseseră din pântecele ei direct într-un castron metalic. „Incapabili de viață”, aceasta fusese expresia folosită.

Julia realiză că Milda o studia și înțelese pentru un moment că își pierduse controlul asupra expresiei faciale. Când se așeză pe scaunul ei, momentul fusese depășit, iar privirea era din nou tăioasă, expresia concentrată.

— Ce ai pentru noi? întrebă privind-o curioasă pe Milda.

Rolul și sarcina Mildei erau fascinante. Țelul Juliei era ca înainte de toate să se asigure că semenii ei rămân în viață. Chiar și în cazurile de crimă vedea asta ca pe sarcina ei principală. Scopul găsirii făptașului era, până la urmă, să se asigure ca nu cumva și mai multe persoane să cadă pradă aceluiași infractor. Milda, în schimb, intra în acțiune într-o fază în care decedatul era cea mai importantă sarcină de lucru. Ea își petrecea, de altfel, mai mult timp cu morții decât cu viii. Julia se îndoia că ea una s-ar descurca să lucreze cu ceea ce devenise un scop în viață pentru Milda. În schimb, avea un respect enorm pentru munca ei. Era necesară. Morții puteau vorbi. Văzuse asta de fiecare dată în cazurile la care lucrase de-a lungul anilor. Medicul legist era o piesă de puzzle importantă în fiecare anchetă.

— E vorba despre crima asupra lui Robert Berger. Extrapolând, și despre crimele asupra Tuvei Bengtsson și a lui Agnes Ceci. Dar Robert e cheia către o piesă de puzzle importantă. Cred. Sper.

Milda se fâțâia deranjată pe scaun.

— Ai întreaga mea atenție, spuse Julia interesată și se aplecă peste birou.

Dărâmă din greșeală rama cu fotografia de la nuntă, dar reuși rapid s-o așeze la loc.

Milda își drese glasul.

— Așa cum știi, Robert avea o înclinație să bage lucruri în gură, zise ea. Mânca în permanență ce nu era tocmai destinat consumului. Nu e așa neobișnuit cum s-ar putea crede. Și când l-am deschis, Robert avea o cantitate mare de păr în stomac.

— Neplăcut, zise Julia strâmbându-se.

Își imagină gustul de păr în gură și simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Da, dar poate spre norocul nostru. Nu e treaba mea să trag concluzii, eu raportez doar ce găsesc. Dar *e posibil* ca ucigașul să aibă un fel de legătură cu o… fermă de vizoni.

Julia făcu ochii mari la ea.

— Fermă de vizoni? Mai există așa ceva?

— Da, nici eu nu credeam. Dar, da, de fapt au rămas câteva ferme de vizoni în Suedia, chiar dacă organizațiile pentru drepturile animalelor luptă să le închidă.

Julia amuți.

— Mă bazez pe două lucruri, zise Milda și se așeză mai drept în scaun înainte de a continua cu înflăcărare. În primul rând, noi am găsit, așa cum știi, urme de chetamină în toate victimele. În al doilea rând, părul din stomacul lui Robert era de vizon. Poate proveni de la animale sălbatice, evident, dar nu cred asta. Chetamina este folosită mai exact, printre altele, tocmai pentru a anestezia vizonii. Aproape că aș pune pariu că Robert a fost ucis la o fermă de vizoni. Și în cazul acesta, probabil că și celelalte victime.

Julia se lăsă pe spate pentru a digera cele tocmai spuse de Milda. Informațiile primite i se învârteau în cap, căuta conexiuni, căi, adevăruri. Dar până

una-alta totul era un haos mult prea mare. O fermă de vizoni nu era încă o idee de care să se agațe.

— O să discut asta cu grupul, zise ea și se ridică.

Era o chestiune care nu suferea amânare. Milda se ridică și ea. După care păru că ezită.

— Îți faci injecțiile singură? întrebă ea precaut.

— Scuze? spuse Julia și se opri în mijlocul unei mișcări.

— Am auzit, se zvonește că sunteți în mijlocul unor… proceduri. Te descurci singură cu injecțiile sau vrei ajutor? Îți pot face eu injecția.

Julia simți un nod în gât. Ura să afle că oamenii știau și vorbeau. Dar în Palatul Poliției nu existau secrete, ar fi trebuit să știe asta după atâta vreme. Se întinse încet după seringa din spatele ramei foto. I-o dădu Mildei și își scoase cămașa din pantaloni. Simți cum o cuprinde ușurarea.

Nu o duru deloc când Milda îi făcu injecția.

Vincent stătea în fața televizorului cu telecomanda în mână. Știa că e un dinozaur deja, la doar 47 de ani. Nimeni nu se mai uita în prezent la televiziunea normală. Dar lui îi plăcea că programele erau la o anumită oră. Dacă nu le vedeai când erau difuzate, pierdute erau.

Sigur, marea parte putea fi găsită pe internet, deci în principiu era chiar imposibil să pierzi ceva. Dar tocmai asta era problema. Era complet conștient că el e doar o victimă a principiului psihologic al disponibilității: ceea ce este indisponibil este de aceea mai interesant și mai atractiv. Dar lumea modernă îi arătase limpede că principiul funcționa și în cealaltă direcție. Când totul era disponibil, nimic nu mai era interesant. Iar Vincent nu avea timp pentru ce nu era interesant.

Observă că era o liniște neobișnuită în casă. Vocea lui Benjamin se auzea neclar prin ușă, ceea ce însemna că e online. Că Benjamin de fapt avea prieteni, chiar dacă unii invizibili, era în continuare uimitor. Aston dormea, parcă pentru prima dată mulțumit, Rebecka era pe undeva pe afară, iar Maria… De fapt nu știa ce face Maria. Bănuia că e întinsă în pat și că citește o carte plină de revelații despre cum să trăiești o viață plină de sens. Maria iubea asemenea cărți. Le devora de-a dreptul. Unii citeau cărți de bucate fără să prepare măcar o rețetă. Alții rădeau literatura despre antrenamente fără să se miște câtuși de puțin. Așa era și Maria cu volumele de dezvoltare personală. În loc ca de fapt să aplice ceva din toate acele sfaturi despre care citea, era mai simplu să deschidă o carte nouă. Și pe urmă să dea vina pe acea carte când viața continua să fie la fel.

OK, asta poate a fost puțin răutăcios. Dar îl enerva biblioteca de pe noptiera soției sale, unde fiecare titlu promitea să dezvăluie *Secretul* nu-știu-pentru-ce sau *Codul* pentru altceva. Pufni. Cei care

scriau asemenea cărți nu știau nimic nici despre coduri, nici despre viața reală.

Un zgomot îi întrerupse gândurile. Ceva la fereastra din camera de zi. Își ridică privirea și apucă să vadă o siluetă chiar înainte de a dispărea. Sau? Era seară, încă era lumină afară, dar pădurea din preajma casei umbrea gazonul din fața ferestrei. Lămpile solare pe care le montase de-a lungul aleii pietruite care ducea la ușa de la intrare nu erau suficiente pentru a lumina toată partea din față a terenului. Închise televizorul, se duse la fereastră și se uită afară.

Nimic.

Unul dintre tufișurile de la marginea gazonului se mișca, de parcă ceva sau cineva ar fi trecut prin el în drum spre pădure. Probabil o căprioară. Când se mutase la țară, învățase repede cât de puțin speriată era natura de om. Se întreba cât o fi stat acolo să-l studieze prin fereastră. Căprioara probabil că se întrebase ce face el acolo, în mijlocul pădurii ei.

Observă două pete de grăsime la nivelul ochilor, pe fereastră, și încercă să le frece cu mâneca tricoului. Dar petele erau pe dinafară. Aveau forma a două semiluni. Își puse mâinile ca un binoclu și le puse pe pete. Mâinile se potriveau perfect în amprente. Ca și cum s-ar fi uitat prin ele. Sau în ele, din câte își dădu seama. Cineva stătuse în același fel de partea cealaltă. Și, în mod clar, nu era o căprioară.

Cineva ciocăni la ușă, iar sunetul neașteptat, strident, aproape îl făcu să țipe. Încă un ciocănit. Se duse și deschise cu băgare de seamă, nesigur de ce îl aștepta acolo. În fața ușii era Mina.

— Vai, bună, spuse el, fără să-și poată ascunde uimirea din glas. Tu mă spionezi?

— Spionez? zise ea. Nu, doar că n-am vrut să sun, gândindu-mă că poate doarme Aston.

— Aha… A fost cineva aici…

Începu să arate cu degetul spre pădure, dar se opri când văzu ce față face Mina.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ieși pe scara din fața casei și închise ușa după el.

— Nu, mă gândeam doar… zise Mina cu voce mică, de parcă nu avea deplină încredere în ceea ce urma să spună. Mă gândeam doar că poate facem ceva.

El nu știa ce să spună. Se uita la femeia din fața lui. Mina era specială. Dar nu un spectacol de teatru, cum considera majoritatea celorlalți. Și el aprecia asta. Trebuie că a fost necesară o doză zdravănă de curaj ca să vină acasă la el. Să riște un „nu”. Mai ales ținând cont de ce-i mărturisise în taxi. Cum a putut el crede vreodată că ea, cu tot ce era ea și cu ce se lupta ea, ar fi putut trimite cartea? Ar fi vrut să se ia singur la șuturi. Cât de insensibil putea fi? Un sunet îl făcu să arunce o privire rapidă înăuntru prin deschizătura ușii din spatele lui. Dacă Maria ar vedea-o pe Mina, s-ar declanșa iadul.

— Mă gândeam că aș putea să fac cunoștință cu familia ta, zise Mina. Acum, când lucrăm împreună atât de mult.

— Nu e o idee bună, zise el, nu în seara asta.

Mina făcu un pas în spate, să se îndepărteze de el. El nu-i mai putea vedea chipul clar, dar umerii lăsați spuneau tot ce avea nevoie să știe. O rănise foarte tare. Ea tocmai primise acel „nu” de care îi era atât de teamă.

— E o idee bună să facem ceva, se grăbi el să spună, o idee foarte bună. Eu mă referisem la familia mea. Maria e puțin instabilă azi și chiar și în situații normale e extrem de geloasă din fire. Dacă te-ar vedea așa când nu se simte confortabil cu ea însăși…

— Ce vrei să spui cu „așa”? zise Mina. E ceva în neregulă?

Vincent o privi. Nu, chiar nu era nimic în neregulă.

Părul negru prins în coada austeră îi accentua, împreună cu puloverul polo alb, atât trăsăturile, cât și personalitatea. Suma era mai mult decât părțile, într-un fel care-i tăia respirația. Spera ca asta să nu se vadă prea mult și făcea totul pentru a nu se uita la gura ei roșie când vorbea. În plus, el era aparent într-o nevoie mai mare de companie decât își dădea seama, ținând cont că adineauri era sigur că cineva îl pândește. Clar că fusese o căprioară.

— Adică, vrei să zici, are Maria vreun motiv să fie geloasă? continuă Mina.

O mișcare în colțul gurii ei, parcă un surâs. Dar nu era sigur. Putea fi o umbră.

— Geloasă pe tine? zise Vincent și realiză că roșise. Deci ea…

— Clar că nu pe mine, îl întrerupse ea. Doar nu ne-am dat întâlnire vreodată… Întrebam dacă are motiv să fie geloasă, așa, în general. Obișnuiești să ai aventuri cu alte femei?

Ei bine, iat-o, ea era! Acea Mina care-i trezise curiozitatea încă din acea primă seară din Gävle. Mina aceea aproape stângaci de sinceră, fără finețea socială pe care o cereau convenințele, dar care putea fi atât de definitiv epuizantă. Mai ales dacă nici celălalt, la fel ca el, nu are înclinație spre socializare. Mina îl făcea, poate pentru prima dată, să se simtă el însuși. Fără să fie nevoie să joace un rol doar pentru că asta doreau ceilalți de la el. Se uită la mâinile ei. Nu păreau uscate. Trebuie că s-a dat cu cremă. O mireasmă vagă de vanilie îi ajunse la nas.

— Nicio aventură, zise el. Ba da, odată am avut o aventură când eram căsătorit. Dar a fost cu ea. Cu Maria. Și pe urmă am divorțat și m-am căsătorit cu ea.

Mina aproba din cap lent, de parcă înțelegea.

— Plecăm, zise el și închise ușa. Maria e probabil cea mai bună mamă din lume, dacă te uiți la ea și la Aston. În rest, comunicarea în casa asta

poate fi hai să-i spunem epuizantă. Îi trimit mesaj să-i spun că m-ai chemat tu. E adevărat, nu?

— Deși trebuie să promiți că nu vom discuta despre serviciu, la altceva nu m-am mai gândit de mai multe luni, zise ea și-l luă de braț. Oamenii normali au concediu acum. În seara asta, luăm și noi o pauză.

Brațul era rigid și mersul la braț era chiar incomod. Foarte clar, un gest neobișnuit pentru ea. Dar el aprecia strădania.

— *Deal.* Ne ținem de discuții banale, nevinovate, despre așa-zisele mele aventuri și infidelități și despre soția mea geloasă.

O luară pe aleea pietruită ce străbătea micul petic de iarbă din fața casei și ieșiră pe drumul care șerpuia în față. Era o seară luminoasă, iar căldura verii încă se mai simțea în aer.

El se opri la căsuța poștală. Ceva lipsea. Înaintea unuia dintre spectacolele lui mai vechi, Umberto comandase niște mici plăcuțe metalice autoadezive cu textul „Citirea gândurilor interzisă!”, ca o campanie publicitară. Vincent lipise una dintre ele pe cutia poștală, când se mutaseră aici. Acum, plăcuța dispăruse. Probabil era prin iarbă pe undeva. Îi era greu să creadă că o luase cineva, probabil numai lui i se părea plăcuța aia, în continuare, amuzantă. Dar căsuța poștală era puțin mai plictisitoare fără ea.

— E foarte liniște aici în Tyresö, zise Mina. Parcă am fi la țară. A trebuit să pun GPS-ul ca să nu mă rătăcesc. Am simțit că civilizația s-a terminat acum cinci kilometri.

Vincent râse.

— N-are rost s-o ascundem sub preș. *E* la țară. Dar mie-mi priește. Nouă ne priește, voiam să zic. Când sunt plecat în turneu, întâlnesc atât de enorm de mulți oameni… De aia e frumos să mă întorc aici, unde sunt două sute de metri până la primul vecin. Da, l-ai cunoscut. Ove, cel cu excavatorul. Aston are și el o grămadă de spațiu verde pe care

să-l exploreze, iar autobuzul spre școala copiilor pleacă chiar de pe stradă, puțin mai încolo. Dar destul cu astea. Cum e cu tine, tu te simți bine în apartamentul tău din Årsta?

El își dădea seama cât de puține știa încă despre Mina, deși lucrau împreună de cinci luni. Și cât de multe voia de fapt să știe. Dar cum suna principiul psihologic al accesibilității? „Ceea ce e inaccesibil devine, de aceea, mai interesant și mai atractiv.” Termină! Nu era el genul ăla. Sigur că Mina era o persoană mereu fascinantă și, în plus, foarte atrăgătoare. Se bucura că intrase în viața lui. Dar aveau o relație de serviciu matură, profesională. Care poate era pe cale să devină o relație de prietenie. Și era chiar suficient așa.

Maria, bineînțeles, era oricum geloasă. Era inevitabil. Dar pe de altă parte, ea era geloasă și când Vincent vorbea cu Liv, la casă, la ICA. Liv, care are cincizeci și cinci de ani și e căsătorită cu Corinne care se ocupă de frigiderele cu lactate. Dar nimic din toate astea nu conta.

Și-ar fi dorit ca Maria să aibă o imagine de sine mai bună. Ca măcar *una* dintre acele cărți s-o ajute. De vreme ce el eșuase atât de lamentabil.

— Da, e bine, zise Mina și dură o secundă până când el își aminti ce întrebase.

— Am de fapt o întrebare legată de serviciu, zise el ezitând. Dar promit că e singura. Știi, când ne-am văzut în Gävle, tu ai zis că cineva îți vânduse pontul să iei legătura cu mine. Cine a fost?

Mina se opri în mijlocul unui pas și se întoarse spre el.

— De ce vrei să știi? zise ea.

— Promit să-ți spun de ce întreb. Doar că nu chiar acum. Dar poate fi important.

Ea continuă să-l privească câteva momente bune. Aparent, se gândea ce să spună.

— Am… am fost cu o prietenă la Alcoolicii Anonimi, zise ea. Ca susținător.

La asta nu se așteptase. Dar toate informațiile pe care le putea primi erau importante. Răspunse doar dând din cap afirmativ.

— Am întâlnit-o acolo. O cheamă Anna. Ea mi-a dat pontul despre tine. Singurul lucru pe care-l știu despre ea, în afară de faptul că te cunoaște, e că are un tatuaj cu un delfin pe gambă. Și un lup pe braț, și câteva alte tatuaje. Dacă vrei s-o găsești, trebuie să stai ca un *stalker* în fața localului de întâlniri din Kungsholmen. Pot să-ți dau adresa.

Ea menținu contactul vizual câteva secunde, ca și cum aștepta să vadă ce are el de spus.

— Anna, zise el și zâmbi. Delfin. Kungsholmen. Mulțumesc. Gata cu serviciul acum, pe cuvânt de onoare.

Ea ridică un deget arătător, iar pe celălalt îl băgă în buzunar. Își scoase telefonul. El nici măcar nu auzise că începuse să vibreze.

— E Julia, zise ea arătându-i displayul. N-am ce face, răspund, altfel serviciul ne va urmări. Bună, Julia!

Mina amuți rapid și păru că ascultă cu atenție.

— Ferme de vizoni, pe bune? zise Mina după câteva momente. OK, mulțumesc pentru informație.

Închise și băgă telefonul la loc în buzunar, dar el apucă să vadă cum ea mai întâi opri vibrațiile și-l puse pe silențios.

— Deci, tot trebuie să muncim? zise după ce Mina închise telefonul. Părea important.

Mina dădu din cap.

— Sunt la fel de frustrată și neliniștită ca tine în legătură cu următoarea crimă care va avea loc, spuse ea. Dar în seara asta nu cred că vom prinde niciun criminal. Milda a găsit o legătură între crime și ferme de vizoni. Și-am văzut e-mailul tău când veneam încoace, că probabil nu e un singur ucigaș, ci doi, care colaborează.

— Da, deși asta nu schimbă semnificativ profilul psihologic, zise Vincent. Mai degrabă

devine mai inteligibil. Dar dacă sunt doi, atunci au o capacitate neplăcut de bine dezvoltată de a planifica rațional acțiuni agresive pe o perioadă lungă. Poate chiar foarte lungă.

Mina încuviință.

— Dar asta nu ne apropie de găsirea lor, zise ea. Oricum, nu în seara asta.

El aprobă dând din cap și ea se uită la ceasul de la mână. El aprecia că ea are ceas. În zilele noastre, era mult prea obișnuit să folosești doar mobilul pe post de ceas. Pe de o parte, un ceas la mână era mai elegant și, pe de altă parte, el nu suporta lipsa de autocontrol care ieșea la iveală când oamenii rămâneau automat înțepeniți în social media de fiecare dată când se uitau să vadă cât e ceasul.

— E prea târziu să trimitem pe cineva în seara asta să verifice fermele de vizoni, zise ea, oricum n-ar găsi pe nimeni acolo. Facem asta mâine-dimineață. Îl trimitem pe Ruben. În seara asta, tu și cu mine putem încerca să ne gândim la altceva, măcar o dată.

— Julia s-a culcat cu Ruben, nu? întrebă el.

— Taci, nimeni nu știe nimic despre asta, zise ea. În afară de toți cei din Palatul Poliției care-au fost atunci în croaziera aceea de Crăciun, bineînțeles. Dar asta a fost cam acum cinci ani. Mai mult chiar. De ce întrebi?

— Ruben mă interesează. Suprafața aceea pe care o afișează, de a fi un dar de la Dumnezeu pentru femei, mai ceva ca Björn Ranelid. Există multe sub acel înveliș.

Mina se strâmbă.

— Asta-i treaba ta, zise ea. Apropo, unde mergem?

— Nu știu, dar e chiar frumos afară, zise el și evită o băltoacă. Tu la ce te-ai gândit?

— Nici eu nu știu, spuse ea. Nici măcar nu știam dacă vrei să te vezi cu mine. Dar aș prefera cât mai departe de pădure. Am văzut-o suficient.

El suspecta că Mina făcea tot ce-i stătea în putință să nu-și imagineze toate acele mici vietăți care mișunau printre copaci și frunze. Probabil cel mai bine era să nu spună nimic despre mușuroiul mare de furnici pe lângă care tocmai trecuseră.

— Păi, atunci dacă nu lucrăm, poate… poate mergem la un film? zise el îmbrăcând în cuvinte prima idee care-i trecu prin minte.

Ea râse scurt și se uită în sus spre el cu un zâmbet pieziș. Definitiv un zâmbet, de data aceasta.

— La film? Cum se face la o întâlnire?

El roși. La naiba. Așa de departe nu gândise.

— Nu, clar. Iartă-mă. Ție ce-ți place să faci?

— Îmi place să mă antrenez, spuse ea. Și să joc biliard. Sunt foarte bună la biliard. Dar merg cu plăcere la film cu tine. De mult n-am mai văzut un film.

Ea îl îmbrânci cu cotul în lateral.

— Acum, dacă Maria oricum se va oripila, măcar să-i dăm motiv.

Luară mașina Minei până la cinematograful Filmstaden din shopping centerul Söderhallarna. El nu spuse prea multe în mașină, era greu să vorbească stând lângă ea fără să-i poată vedea expresia feței. Rezultatul fu un drum cu mașina în tăcere. Când plăti în aplicația parcării, se obligă să nu ajusteze timpul într-o sumă cu soț, în defavoarea uneia fără soț. Nu voia să facă nimic care să pară prea ciudat.

Ajunși în Filmstaden, cumpărară bilete la un film de care niciunul dintre ei nu auzise și intrară în foaierul cinematografului. În spatele caselor, erau dulapuri de sticlă cu popcorn în pahare mari de carton. El se îndreptă către cea mai apropiată casă, dar se opri. Ar trebui să cumpere suc și snackuri? Sau n-ar trebui? Dacă le-ar lua, atunci ar fi o întâlnire? Nu era foarte sigur care sunt regulile.

Se întoarse ca s-o întrebe pe Mina și descoperi că nu mai e lângă el. Se oprise câțiva metri mai în spate, înghețase parcă, cu privirea ațintită asupra paharelor de popcorn. Era palidă la față. Pe urmă, ochii îi trecură jucăuși într-o parte, la automatele de suc și grămezile de paie împrăștiate. Pupilele mărite și maxilarul încordat dezvăluiau panica efervescentă dinăuntrul ei.

Era un idiot.

Orice angajat și oricât de mulți vizitatori ar fi putut atinge popcornul din paharele deschise. Sute de oameni nespălați pe mâini scotociseră printre acele paie. Ca să nu mai vorbim despre toți cei care stătuseră deja pe scaunele pe care aveau să se așeze, sau despre sucul vărsat care risca să li se lipească de tălpile pantofilor înăuntru, în sala cinematografului. Cum a putut el crede că ei o să-i placă asta?

— Mina, zise el și-i atinse cotul cu băgare de seamă. Plecăm de aici.

Ea reacționă la atingere cu o tresărire, dar se uita în continuare fix la dulapurile cu popcorn.

— Dar am plătit biletele, zise ea.

Apoi începu să-și frece mâinile, ca și cum le-ar fi spălat. Deveniseră uscate și zgrunțuroase din nou.

— Nu putem pleca de aici, zise ea, dacă am plătit.

— Ba sigur că putem. Am plătit ca să facem cum vrem. Doar fiindcă am luat mâncare, nu înseamnă de fapt că trebuie s-o și mâncăm pe toată. Întotdeauna putem alege. Toți părinții greșesc.

Apucând-o cu grijă de braț, o scoase din cinematograf. Ea începu să respire mai ușor imediat ce întoarseră spatele foaierului. Intrară în shopping center, în labirintul de restaurante adiacente cinematografului.

— Așază-te aici, zise el arătându-i cel mai apropiat loc de servire. Comandă-ți ceva de băut.

Ai nevoie. Vin și eu imediat.

Fără să aștepte răspuns, ieși alergând din shopping center și intră la Coop, care era exact alături, în timp ce se blestema pentru nechibzuința lui.

Trei minute mai târziu era înapoi. Mina stătea la o masă în fundul localului. Era o bere pe masă, în fața lui. O Cola Zero în fața ei. Sticla părea neatinsă.

— Uite, zise el și-i întinse un pachet sigilat cu paie pe care tocmai le cumpărase. Am bănuit că nu ți-ai luat la tine azi.

Mina păru că e gata să izbucnească în plâns.

— Iartă-mă, începu ea. Nu vreau să mă crezi nebună, încerc, doar că e atât de…

Dacă începea să plângă, el nu știa ce-ar trebui să facă. Erau cinci paie în pachet. La raft erau șapte pachete. Treizeci și cinci de paie în total. Mina probabil nu avea mai mult de treizeci și trei de ani. Lipseau două între treizeci și cinci și treizeci și trei. Câte un pai pentru fiecare dintre ei. Dădea doi. Chiar nu voia ca ea să înceapă să plângă.

— Am văzut, zise el. Tu ești ultima persoană din lume care o să facă gripă. Nu e rău deloc.

Mina zâmbi recunoscătoare, deschise pachetul cu paie și băgă unul în sucul ei. Se uită la el și după aceea băgă unul și în berea lui.

Nu era foarte târziu când Vincent se întoarse acasă, dar familia dormea deja. Aston obișnuia să se stingă de epuizare în jur de ora opt, Maria prefera să meargă la culcare la cel târziu nouă și jumătate, iar adolescenții cam o oră mai târziu. El unul își avea perioada cea mai creativă între zece seara și două noaptea, așa că a veni acasă ca acum, la miezul nopții, era ideal. Mai avea încă două ore în care era vigilent și eficient.

Dar nu în seara asta. Mintea era prea plină de gânduri, la Mina și la tot ce vorbiseră. Se spălă pe dinți și se furișă în dormitor, cu grijă să n-o

trezească pe Maria. Dacă se trezea, l-ar întreba cu obișnuita ei voce acuzatoare de ce se întorsese acasă la miezul nopții, iar el n-avea puterea să fie nevoit să se apere.

Se dezbrăcă fără să aprindă nicio veioză. Ciorapii și chiloții împăturiți și aruncați pe jos. Erau haine de spălat. Celelalte haine, care puteau fi purtate în continuare, pe comodă. Când ochii începură să se acomodeze cu întunericul, văzu o umbră pe noptiera Mariei. Teancul ei de cărți. Exact ca soția lui, nici el nu știa prea multe despre cum funcționează viața. Și exact ca soția lui, nu avea cum să învețe asta din câteva cărți. Diferența era că el știa asta.

Dar începea să învețe.

Mina începea să-l învețe.

Mora 1982

Jane stătea pe un scaun în hol la Ylva. Pe comoda de lângă ea era telefonul familiei. Jane stătea cu mâna pe receptorul gri, fără să-l ridice din furcă. Să sune acasă sau să nu sune acasă. Asta era întrebarea. Îi fusese teamă că mama va suna în fiecare zi, de vreme ce-i spusese că plecase să-și viziteze prietena, sau chiar de mai multe ori pe zi, ca s-o întrebe ce mai face și când are de gând să se întoarcă acasă. Părinților Ylvei le spusese că mama ei putea fi puțin maniacă și își ceruse scuze anticipat pentru ceea ce credea că se va întâmpla.

Dar mama se comportase uimitor de bine. Sunase doar în prima zi. Și atunci doar ca să verifice că Jane a ajuns cu bine și că totul e în ordine. După care nu mai dăduse niciun semn. Deși trebuie că îi e incredibil de greu să se abțină. Dar era un lucru bun. Mama poate că își dăduse seama că ea se descurcă minunat. Exact așa cum Jane gândea logic în urmă, când reconstruia numerele de magie ale fratelui său, și mama poate că realizase că nu Jane o ținea la suprafață, în ciuda tuturor lucrurilor. Poate că nu va fi nicio problemă să se mute.

Totuși stătea și ținea receptorul telefonului, în timp ce mâna transpira din ce în ce mai tare de la plasticul gri. Fiindcă simțea că ceva e în neregulă. Foarte în neregulă. Nu putea s-o explice, nu era un sentiment rațional. Probabil era doar ridicolă. Probabil conștiința ei încărcată era cea care o bântuia. Ar fi trebuit mai degrabă să fie bucuroasă decât îngrijorată că mama nu-și urma obișnuitul ei tipar pe care-l avea programat în ea.

Și în același timp. Intuiția îi spunea că ceva nu e cum trebuie. Ceva acolo, acasă. Răsucea între degete firul telefonului. Dacă ar suna și ar arăta că e neliniștită, mama ar ruga-o să vină acasă direct.

Dacă nu suna, va avea în continuare un nod irațional în stomac.

Mută receptorul în cealaltă mână, se șterse de transpirație pe pantaloni și formă numărul de acasă. După câteva secunde de pârâit și pocnete în ureche, primi legătura. Când în sfârșit sună la celălalt capăt, semnalul era la fel de slab și firav de parcă suna în celălalt capăt al pământului. După cinci semnale, cineva răspunse.

— Familia Boman, alo?

— Salut, frate! Jane la telefon!

Tăcere. Știa că frățiorului ei nu-i plăcea să vorbească la telefon. Ea trebuia să conducă discuția.

— Ce mai faceți? întrebă ea.

— Bine. La micul dejun.

Ea zâmbi în sinea ei. Totul era bine. Nodul din stomac nu avea decât să se așeze în colțul rușinii.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ea. Triunghiurile de pâine prăjită ale mamei?

— Da, fără margini. Cu ou feliat. Știi tu…

— Rutina e importantă.

— …rutina e importantă.

Râseră amândoi în același timp.

— Pot să vorbesc cu mama? Dacă a terminat cu sendvișurile tale?

— Mnu, nu poate vorbi chiar acum.

— E… o zi… din acelea? zise ea coborând vocea. Te descurci?

— Nu, doar că nu-i aici. Sunt OK.

Măcar mama era suficient de sănătoasă cât să pregătească micul dejun. Deci așa. Neliniștea nu fusese decât conștiința ei încărcată. Și atâta vreme cât nu vorbea cu altcineva în afară de fratele ei, mama n-o putea ruga să se întoarcă acasă.

— Apropo, tu nu construiai un truc de magie secret, înainte să plec eu? zise ea. Mama zicea că poate participă și ea într-un fel sau altul. O să-mi arătați când vin acasă?

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt. Ea apăsă receptorul de ureche ca să audă dacă el mai e la telefon. Se auzi o respirație slabă. Lui nu-i făcea plăcere să vorbească despre secretele lui. Atunci se ducea toată magia, așa cum obișnuia el să spună. Dar nu era nevoie să fie atât de colosal de iritabil.

— Nu-ți face griji, zise ea. Mama nu mi-a dezvăluit nimic.

— Nu mai vreau să vorbesc acum. Vreau să mănânc. Se răcesc sendvișurile.

— OK, frate. Ne vedem peste o săptămână. Salut-o pe mama.

El închise înainte ca ea să apuce să termine de vorbit, își desfăcu degetele din cablu și puse receptorul în furcă, în timp ce vorbiseră i se păruse că totul e bine. Dar acum, neliniștea reveni. Frățiorul ei avusese o voce ciudată spre final. Ar trebui să meargă acasă. Să verifice dacă totul e bine.

— Termină, Jane, își zise ea cu voce tare și dădu din cap.

Mama ei era cea mai manipulatoare ființă pe care-o întâlnise. Mama era expertă în a-și înfige ghearele în oameni, până nu mai rezistau. Acele gheare erau, se pare, mai adânc înfipte în Jane decât își dăduse seama. Fără ca măcar să fie nevoie să facă ceva, mama o făcea să vină acasă. Dar nu de data aceasta. De data aceasta, Jane avea de gând să câștige.

Își luă sacoșa cu care fusese la scăldat ieri și ieși prin spatele casei. Ylva era întinsă pe o pătură în iarbă și citea o carte.

— Ylva, zise ea. Ce zici, ne ducem să facem o baie?

— Ai rămas atâât de în urmă, zise Ylva și se ridică de pe pătură.

Ea își pusese deja costumul de baie.

— Cine ajunge ultima e un ou stricat! strigă Jane și o luă la fugă spre biciclete.

N-avea de gând să se întoarcă acasă până nu voia chiar ea asta.

Poate pentru a o suta oară, Ruben se întinse după schimbătorul de viteze, doar ca să descopere că nu e acolo. Și pentru a o suta oară regreta că nu-și luase Chevroletul Camaro. Schimbător automat, ce porcărie. Totuși nu era handicapat. Dar fermele de vizoni îi sunau a noroi, mizerie industrială și ghemotoace de păr de animale peste tot. Nu era ceva la care voia s-o expună pe Ellinor, așa cum își botezase el mașina. Când cineva îl întreba de nume, făcea referire la un film de acțiune vechi, cu Nicolas Cage. Motivul adevărat îl privea doar pe el.

Ellinor tocmai fusese la service și chiar în acest moment strălucea proaspăt lustruită sub o prelată, în garaj. Vecinii cu care împărțea garajul evident că-l tachinau pentru prelată, dar ei n-aveau decât să vorbească, la cât de jegoase erau mașinile lor. El n-avea de gând să lase particulele de grăsime din aerul din garaj să se apropie de lacul ei alb.

Așa că luase mașina de serviciu de data aceasta. Era de ajutor și că scria POLIȚIA pe mașină atunci când se ducea în vizită, neinvitat. Se folosea rapid de nervozitatea pe care o trezea mașina. Dar în ciuda tuturor, ziua fusese pierdere de vreme totală. Exact cum bănuise. La trei ferme de vizoni apucase să meargă până acum și intenționa să meargă și la a patra, după care era suficient.

Până una-alta, planul era doar să se uite să vadă ce e pe acolo. Să încerce să-și facă o impresie despre măsura în care fermele de vizoni chiar se pretau la a fi un loc în care cineva ar putea ține oameni prizonieri, poate chiar și ucide, fără a fi prins. Dar locurile pe care le vizitase nu aveau nici măcar un centimetru pătrat liber. Erau vizoni peste tot. Mii, presați în sisteme automatizate care permiteau unei singure persoane să se ocupe de ei. Abia dacă era loc pentru animale, cu atât mai puțin pentru un atelier de tâmplărie discret, dar ucigaș.

Ultima fermă pe ziua de azi era pe insula Lidö, în arhipelagul Norrtälje, ceea ce necesita trecerea cu bacul. Imediat ce ajunse la bord, închise motorul și coborî din mașină. Vântul îl trăgea de sacou și de păr. Aerul proaspăt era foarte binevenit. Mirosise ca dracu', sincer vorbind, la fermele acelea. Știa că multă lume e revoltată de cum sunt tratate animalele, industria de vizoni nu era o ramură economică populară pentru cei care se considerau conștienți. El îi înțelegea într-un fel, ceea ce văzuse azi nu-l umpluse chiar de bucurie.

În același timp, dacă voiai să te plângi că ceva nu merge bine, existau mulți oameni care chiar aveau nevoie de ajutor, mai înainte de a te apuca să-ți pese de animale. Dacă voiai să ajuți, puteai să alegi cum. Puteai să devii polițist și să te faci util. Sau te puteai înscrie într-un partid de stânga și să ieși la demonstrații.

După un sfert de oră, bacul ajunse la destinație, iar Ruben se așeză la loc în mașină, în același timp în care îi sună telefonul.

— Ruben Hook, răspunse el la sistemul *handsfree* al mașinii.

— Bună, Ruben, Vincent sunt. Cum merge? Am auzit că ești prin țară și urmărești o pistă, ceva despre o legătură cu fermele de vizoni?

Vincent? Nu era chiar primul om la care se gândise că l-ar suna. Mina dăduse, se pare, din casă. Ea părea convinsă că „magicienașul" acela făcea o treabă mai bună decât poliția. Sigur voia doar să și-o tragă. Înfășurată în folie alimentară. Râse în sinea lui de imaginea care-i apăru în minte.

— Dacă e să fiu sincer, e o pierdere totală de vreme, zise el și porni motorul. Mă îndrept spre ultima locație acum. Sper că nu vom face vizite și în baza altui conținut din stomacul lui Robert. O să avem chiar multe Mc Donald's-uri la care să ne ducem, în cazul ăsta.

Mașina se scutură când bacul acostă la mal.

— Cum se face că mă suni? zise el în timp ce bariera se ridică pentru a putea trece.

— Voiam să vorbesc cu tine despre o chestie fără ca ceilalți din grup să audă.

Mai erau doar două mașini pe bac. El le depăși uitându-se concomitent pe harta din aplicația telefonului. Ferma de vizoni nu era departe de stația feribotului. Chiar voia ca această zi să se termine odată.

— Nu ne cunoaștem, continuă Vincent. Dar te-am studiat. Te-am ascultat cum vorbești. Atitudinea ta față de femei. Cât a trecut de când te-a părăsit?

Ruben scoase un fluierat și coti spre marginea drumului. Cele două mașini pe care tocmai le depășise trecură pe lângă el claxonând enervat. Aproape înainte de a opri, începu să scormonească în buzunar după *airpod*-uri. Chestia asta era prea personală ca să audă cineva din greșeală. Sigur că nu mai era nimeni în mașină, dar oricât.

— Ce întrebarea dracu' mai e și asta, zise el după ce își puse căștile fără fir. În primul rând, habar n-am la ce te referi, și în al doilea rând, e mult prea personal. Cine te crezi?

— Nu vreau să pară că-mi bag nasul, zise Vincent. Dar recunosc o inimă zdrobită când văd una. Spun asta pur obiectiv.

El nu știa ce să spună. Nu voia s-o recunoască, nici față de el însuși, nici față de altcineva. Dar mentalistul ăla blestemat avea dreptate, în ciuda lipsei lui totale de finețe socială. Ruben n-avea niciun chef să se gândească la asta. Nici acum, nici mai târziu. În femei nu puteai avea încredere și cu asta, basta.

— Îmi pare rău că sunt atât de direct, zise Vincent, pe un ton care, din fericire, n-avea nimic a face cu o simpatie lipicioasă. Dar eu cred că tu vrei ca lumea să vorbească cu tine în alt fel. Și prefer să mă înșel și să fiu considerat un idiot insensibil decât să te văd simțindu-te atât de rău în

continuare. Presupunând că am dreptate că te simți rău.

— Sună de parcă ai vrea să mă iei de bărbat, pufni Ruben și porni iar mașina. Ce-ți pasă ție de cum mă simt eu, poți să-ți bagi picioarele în asta, nu?

Zărise ferma de vizoni puțin mai încolo. Probabil exista un drum lateral din șoseaua pe care era, care să-l ducă la o parcare din fața clădirii principale. Mai avea până acolo cam un minut.

— Nu vreau. Sau, eu…

— Deci ai de gând să fii terapeutul meu acum? îl întrerupse el.

— Deloc, zise Vincent. Nici măcar nu vreau să știu dacă am sau nu dreptate. Dar, Ruben, tu când ești bun, ești bun. Din câte-am înțeles de la colegii tăi. Chestia asta a doua, asta pare să te deranjeze. Capacitatea ta are de suferit.

Ruben parcă mașina poliției și ieși. La celelalte ferme auzise deja din parcare sunetele inconfundabile de activitate în plină desfășurare. Animalele necesitau hrănire, aer condiționat, bandă rulantă pentru transport. Ca să nu mai vorbim de animalele în sine. Toate astea scoteau sunete. Bănuia că ferma fusese închisă. Se întâmpla cu tot mai multe dintre ele, din câte înțelesese. Bănuiala era confirmată și de cât de părăsită arăta clădirea. Zări apă la vreo zece metri în spatele fermei. Era aproape pașnic, dacă n-ar fi fost mirosul. Era chiar mai rău ca în celelalte locuri. Dacă nu existau animale aici, atunci existaseră până de curând. Din locurile pe care le vizitase astăzi, acesta era primul care măcar în teorie ar putea îndeplini cerințele unui loc al crimei retras.

— Dar comportamentul tău îi tulbură pe colegii tăi, continuă Vincent, întrerupându-i gândurile. Spun toate astea, fără a te judeca. Dar văd cum ceilalți reacționează la comentariile și privirile tale. Ție poate ți se pare un jargon amuzant și ce

știu eu, poate chiar e. Dar pe ei îi dezechilibrează. Îi face să comită greșeli. Eu nu judec. E doar o constatare obiectivă.

O constatare obiectivă? Ce om sub o sută de ani vorbea așa?

— La Mina te referi acum? zise Ruben.

Un bărbos la vârsta pensiei ieși din ce arăta a fi o casă de locuit de lângă fermă. Doamne, Dumnezeule, moșul locuia acolo? Practic, chiar în ferma de vizoni? Ruben nu spera decât că moșul își pierduse mirosul acum multă vreme.

— Cum spuneam, nu e treaba mea, zise Vincent. Dar cred că e o situație nefericită dacă voi, ca grup, nu funcționați la capacitate maximă, ținând cont de unde vă aflați cu ancheta.

Măcar nu se inclusese și pe el și nu spusese „unde *ne aflăm* cu ancheta". Tot era ceva. Pe gazonul de lângă casă se afla o mobilă de grădină din lemn alb, spre care se îndrepta acum bărbatul. Ruben putea să vadă de departe că vopseaua de pe mobilă era coșcovită. O femeie stătea pe unul din scaune. Bărbatul îl zări pe Ruben și schimbă direcția spre el.

— Pot să te ajut? spuse bărbatul când ajunse la mașina poliției.

Ruben îi făcu semn la căști, să-i arate bărbatului că e într-o convorbire.

— În plus, Ruben, eu personal aș prefera ca tu să te simți bine, încheie Vincent.

— Vincent, stai o secundă, spuse el și se întoarse apoi către bărbat.

— E ferma ta?

— A mea și a soției mele.

Bărbatul arătă cu degetul la femeie.

— Sau a fost, în orice caz. Acum, mi-e teamă că n-a mai rămas prea mult. Activiștii au intrat și-au „eliberat" vizonii. N-am reușit niciodată să-i prindem și să-i băgăm la loc. A trebuit să-i concediem pe Goran și pe Martin, angajații noștri, și să închidem activitatea. E în continuare

neobișnuit de plin de vizoni și pe insula asta și pe insulele de lângă. Vizonii sunt buni înotători, știi asta, zise bărbatul râzând. Am reclamat la poliție, dar nu s-a întâmplat nimic. Ai venit în legătură cu asta? Chiar ar fi timpul ca poliția să se ocupe de toate astea. M-aș bucura să-i văd pe activiștii ăia plătind cândva.

Ruben dădu din cap afirmativ.

— Știi dacă ați mai avut și alți oaspeți nepoftiți pe aici? întrebă el. În afară de activiști?

— Aici, în larg? râse bărbatul și făcu ochii mari. Asta e o insulă mică. Bacul cu care-ai venit e singurul drum care duce încoace, asta dacă n-ai barca ta, evident. Am fi auzit dacă ar fi fost cineva aici. Așa că nu, nicio petrecere sălbatică aici, sau la ce te-ai gândit.

Bărbatul chicoti.

— Fără vizoni nu mai suntem interesanți nici măcar pentru activiști, continuă el. Aici nu vine nimeni dacă n-are o treabă directă. Ne bate gândul să vindem și să ne mutăm în Herrijunga. Familia, înțelegi tu.

Ruben zicea hm și lua notițe. Încă o fundătură. Pe insula aceasta nu se întâmplase ceva mai palpitant în afară de vopseaua care se desprindea încet de pe fațada casei. Dar ei chiar ar trebui să facă ceva cu mirosul.

— Dacă îți aduci aminte să fi văzut pe cineva aici, să mă suni, zise el și-i dădu bărbatului cartea sa de vizită.

Bărbatul încuviință și luă cartea de vizită. Pe urmă se întoarse și se duse la mobila de grădină și la soția sa. Ea îi făcu cu mâna lui Ruben.

El se așeză din nou în mașină și își reactivă căștile. Făcu cu mâna cuplului de bătrâni și ieși din mica parcare, înapoi spre drum.

— Vincent, m-am întors, zise el în căști. Ce încerci să spui, de fapt?

Îl surprindea că nu simte niciun pic de iritare. De obicei, pălăvrăgeala despre sentimente și

oamenii care încercau să scormonească înăuntrul lui erau cele mai rele lucruri pe care le știa. Dar mentalistul ăla se pricepea, era nevoit să recunoască. Ceva din Ruben nu voia nimic mai mult decât să continue să vorbească cu el.

— Începusem să cred că ai închis, zise Vincent. Dar mă gândesc așa. O să-ți trimit prin sms un număr de telefon. E al unei persoane cu care e bine să vorbești despre așa ceva. Una dintre cele mai bune, de fapt. Ia legătura cu ea. Eu n-o să știu ce alegi să faci și nici nu vreau să știu. Dar ar trebui să înțelegi că ești apreciat și plăcut de colegii tăi. Le pasă de tine. Când nu te comporți ca un idiot.

Ruben nu zicea nimic, doar conducea în jos, spre bac. Vocea moale a lui Vincent rămăsese suspendată în el. El voia să povestească. El. Voia. Să povestească.

— Sunt unsprezece ani în curând, zise el apoi. O chema Ellinor. A fost ultima oară când am avut încredere în cineva. Nu că ar fi treaba ta.

Ultima chestie n-o spusese serios. Dar Ruben cel obișnuit se zvârcolea înăuntru în semn de protest față de această discuție, căreia i se opunea cu întreaga sa ființă. Deși mai departe de atât nu reușea totuși să meargă. Ceva s-ar putea rupe. Ceva de care abia reușise, după un deceniu, să se poată feri.

Închise telefonul și urcă la bordul bacului. Mintea era plină de gânduri despre ceea ce Vincent trezise, despre ceea ce fusese odată.

Gânduri pe care rareori, de fapt, niciodată nu îndrăznise să le aibă, dar care acum îl năpădeau într-un fel care nu putea fi împiedicat. Ellinor. Ell-i-nor. Ea fusese ancora lui, stânca lui și siguranța lui. Fusese perfectă. Dar el fusese tânăr și nu înțelesese. Așa că risipise tot ce era frumos. Acolo era. Adevărul pe care încercase să-l îndepărteze făcând sex în stânga și-n dreapta timp de peste zece ani. Pentru că după Ellinor venise un colier de perle, de Isabelle și Jannike și Melisse. După o

Sanna, disprețul față de femei fusese total. Dacă experiența lui îl învățase ceva, era că în mod clar femeile nu voiau decât un lucru, și anume ceea ce avea de oferit contul lui bancar. Ceea ce, în cazul lor, era ceva jenant de jos de țintit, ținând cont de cât câștiga el ca polițist. Dar dacă ele asta voiau, atunci să nu se mai plângă dracului nici când o termina cu ele. Și el învățase treptat că femeile îl plăceau pe noul Ruben, cel tupeist. Chestia asta le ațâța. Niciuna nu-l întreba de ce e așa cum e. Atâta vreme cât era nostim, obraznic, le plătea și le futea mai bine decât soții lor. Niciuna nu voise să știe ce se ascunde de fapt în spate.

Ellinor.

Până apăruse Vincent Walder. Nemernicul ăla. Ruben aranjă oglinda retrovizoare și se uită la el preț de o secundă. Spre uimirea lui, descoperi că zâmbește. Doar puțin, dar era foarte clar un zâmbet. Auzi un bip de la telefon. Își dădu seama ce e. Se hotărî să mai aștepte puțin înainte de a șterge sms-ul de la Vincent.

Mina își scoase mănușile albe de bumbac, le aruncă în coșul de gunoi și scoase o pereche curată din cutie. Stătuse și lucrase la computer toată ziua fără să schimbe mănușile. Nu avea curaj să se gândească la focarul de bacterii care ateriza acum peste celelalte resturi. Nu mai golise coșul de gunoi de la pauza de cafea de la zece. Ar fi preferat să-i dea foc. Vedea cu ochii minții cum flăcările sterilizau tot ce era acolo înăuntru. Dar atunci sigur ar porni alarma de incendiu. Își puse noile mănuși și-și aplecă capul în mâini, înainte de a realiza că prin contactul direct cu fruntea ei tocmai făcuse mănușile inutilizabile. Le aruncă peste cele vechi și-și puse o pereche nouă.

Pe urmă se ridică și scoase o sticlă cu spray de curățare. Era o săptămână întreagă de când spălase ultima oară pereții din cameră, deci era vremea. În plus, acțiunea o ajuta să se concentreze. Dar mirosul de dezinfectant o făcu brusc să se gândească la bunica Ellen. Adăpostul ei, stânca ei.

Micul apartament de două camere din piața Mariatorget fusese întotdeauna proaspăt și curat, iar mirosul de detergent universal se amesteca cu mireasma unui chec proaspăt, tocmai scos din cuptor. În fiecare zi după școală, Mina se ducea acolo în loc să meargă acasă, în vila goală. Acolo crescuse, în brațele bunicii. Uneori se gândea că evoluția ei treptată spre singurătate începuse la cincisprezece ani, când bunica Ellen murise brusc din pricina unui infarct. De fapt, de atunci nu mai avusese acel sentiment de apartenență față de niciun om. Nici măcar față de mama cu care locuise. Nu până acum. Față de Vincent.

Mina se uită la sprayul din mâna ei, oftă și-l puse la loc în sertar.

Dincolo de fereastră era miezul verii și soarele se afla sus pe cer, iar din cauza aceasta era aproape insuportabil de cald în birou. Dar refuză să deschidă fereastra. Știa că aerul nu va aduce cu el

numai răcoare, ci și polen, gaze de eșapament, particule din asfalt, fum de țigară și orice altă mizerie existentă pe stradă. Ar fi preferat un costum de protecție antichimic, dar probabil că n-ar fi apreciat de cei din jur. Trebuia să se mulțumească cu transpirația. Hainele puteau fi spălate, chiloții și ciorapii puteau fi aruncați.

Nu ajunsese nicăieri. Trei victime. Trei persoane ucise de același individ. Nu putea să creadă că fuseseră aleși la întâmplare. Erau prea diferiți ca să fie așa. *Trebuia* să existe un numitor comun. Dar după Robert nu aveau nimic. Nicio crimă nouă, nicio mărturie, nimic. Nu era posibil să se fi terminat, ea știa că nu e așa. Numărătoarea inversă nu era gata.

Mina se învârti o jumătate de tură pe scaun, ca să vadă peretele unde lipise copii după pozele cu Agnes, Tuva și Robert, plus armele crimelor. Numerele de iluzionism. Lăzile. Acolo exista și o poză cu Daniel și un decupaj dintr-un ziar despre Jesper, tatăl lui Agnes. El negase orice implicare în uciderea lui Daniel. Aveau doi suspecți principali reținuți pentru faptă, identificați de martorii de la fața locului. Recidiviști, așa că nu fusese nevoie de prea mare efort polițienesc pentru a-i găsi pe vinovați. Bărbații arestați insistau că acționaseră pe cont propriu. Ea nu va afla niciodată ce e adevărat sau nu referitor la eventuala implicare a lui Jesper Ceci. Totuși îi era greu să creadă că Sveriges Framtid ar avea vreo legătură cu restul crimelor. Sigur, Tuva era evreică, iar Robert avea un handicap de gradul întâi. Nu era loc pentru cineva ca ei în lumea pe care Sveriges Framtid voia s-o construiască. Dar îi era greu să creadă că un partid politic care voia să intre în parlament ar organiza crime în mod sistematic. Cel mai probabil, Daniel căzuse victima unor indivizi rasiști, plini de testosteron, care acționaseră impulsiv. Doar atât, nimic conspiraționist.

Pe perete exista, datorită bunicilor Tuvei, chiar și o poză cu fostul iubit al Tuvei din Londra. Pe el încă nu-l căutaseră, Mina era de acord cu Julia că asta cel mai probabil n-ar duce nicăieri. Adevărul se afla mai aproape.

Vincent povestise că e foarte probabil ca ucigașul să fi fost la cafeneaua din Hornstull de mai multe ori. Daniel văzuse pe cineva acolo. Cu alte cuvinte, criminalul își alesese victimele cu grijă. Nu erau răpite la întâmplare de pe stradă, așa cum obișnuia să facă Jonas Rask. Rask, care se afla în continuare în libertate, fără ca ei să reușească să-l găsească.

Mina se ridică, se duse la perete și cercetă chipurile de parcă le-ar fi putut obliga să răspundă. De ce fuseseră aleși tocmai ei? Ce îi lega pe ei?

Se întoarse la computer și își tăie cu băgare de seamă o gaură în bumbacul de pe degetul arătător drept, astfel încât să poată folosi *touchpad*-ul laptopului. Era o jertfire, dar altfel n-ar putea să lucreze pe el. În permanență aceste compromisuri, aceste excepții, aceste crăpături în echipamentul ei, pe unde puteau intra toate rahaturile posibile.

Mina trase adânc aer în piept și atinse *touchpad*-ul cu vârful degetului eliberat. Pe urmă căută informațiile existente despre Agnes, Tuva și Robert în registrul de persoane și scoase la imprimantă rapoartele convorbirilor care avuseseră loc cu apropiații. Avea nevoie să o ia iar de la început, să treacă prin tot. Undeva exista o legătură. Trebuia doar găsită. Și era urgent. Criminalul nu terminase.

Vincent știa și el ceva ce nu povestea. El întrebase despre Fata-cu-Delfinul și păruse a fi important. Ei nu-i plăcea să nu știe, dar nu avea decât să aibă încredere că el îi va explica de îndată ce va fi posibil.

În orice zi, o nouă persoană nevinovată putea fi închisă într-unul dintre aparatele oribile pe care le menționase Vincent. Ea trebuia să le-o ia înainte.

Vincent traversă podul pietonal care ducea la restaurantul Gondolen. Restaurantul era aproape plin când intră, turiști și locuitori ai Stockholmului aflați în concediu erau înghesuiți la mese, deși ceasul arăta abia șapte și jumătate. N-o zări nicăieri pe Ulrika.

— Bună seara, aveți rezervare? întrebă un șef de sală care-l văzuse.

— Nu. Nu stau mult. Mă așez la bar.

Cu puțin noroc, discuția cu Ulrika se putea încheia destul de rapid. El avea de gând să se concentreze doar asupra nevoilor Rebeckăi, să ignore toate sarcasmele despre căsătoria lui cu sora ei. Mariei îi spusese că un restaurant e un loc de întâlnire neutru și dacă asta era adevărat, la fel de adevărat era că nici Ulrika n-ar putea încerca nimic într-un mediu public. El nu voia o reluare a întâmplărilor de data trecută.

Se așeză la bar și comandă o cană de cafea la filtru. De fapt, nu de asta avea nevoie stomacul său. Îl rodea de foame, nu mai apucase să mănânce de la micul dejun. Dar nu intenționa să stea mai mult decât era necesar. Imediat ce el și Ulrika vor fi terminat de vorbit, o să-și ia un kebab de la colț.

Băuse jumătate din cana de cafea, când un pahar plin ochi cu vin roșu i se băgă în față. Lângă el stătea Ulrika cu un pahar la fel de plin. Se uită întrebător la ea.

— Ai nevoie, zise ea ca explicație.

— Aha, e așa serios dintr-odată? zise el și învârti paharul, astfel încât vinul să clătească marginile. Când vin prietenii tăi?

El se uită cu atenție la vinul care se învârtea tot mai încet și curgea înapoi în pahar, asemenea picăturilor de ploaie pe o fereastră.

— Avem o oră până apar, zise Ulrika, apoi se așeză alături și dădu din cap spre paharul lui. Verifici conținutul de alcool, sau ce?

Vincent oftă. O oră. 60 de minute. 3.600 de secunde. Deci kebabul trebuia să mai aștepte o vreme. Luă o înghițitură mare de vin.

— Chestia aia, că poți aprecia cantitatea de alcool doar privind, e un mit, zise el. Alcoolul se evaporă mai repede ca apa, ceea ce înseamnă că tensiunea superficială crește și formează picături pe partea interioară a paharului. Asta vedem. Un fenomen chimic. Dar nu spune neapărat ceva despre calitatea vinului sau despre ce gust are. E mai degrabă ceva drăguț.

3.510 secunde rămase.

— Nu știam că ai devenit cunoscător de vinuri, zise ea scurt.

— Nu, nu știu nimic despre vin. Dar știu cum funcționează lichidele. Auzi, aș prefera să nu fiu aici când vin prietenii tăi, așa că hai să vorbim.

— Nu e nicio grabă, spuse ea moale. Ce mai e pe-acasă? Cum sunt de fapt Rebecka și Benjamin când stau la tine?

Era ultimul lucru la care Vincent se așteptase. Ulrika nu aprecia foarte tare să vorbească cu copiii lor, probabil că a fi mamă a doi adolescenți nu se potrivea stilului ei de viață condus de carieră. Ea nu vorbea niciodată mai ales despre ce făcuseră copiii acasă la el, în afară de cazurile în care avea vreo plângere. Că ea era obligată să împartă copiii cu sora ei era o rană care probabil nu avea să se vindece niciodată.

El o privi, încercă să vadă ce avea pe agendă, ce se afla de fapt în spatele întrebării. Dar capul înclinat și privirea întoarsă nu trădau niciun plan ascuns. Din câte putea el să estimeze, ea chiar era curioasă și atât. Aceasta nu era nici pe departe Ulrika cea agresivă pe care o întâlnise în primăvară. Își permise să se destindă puțin. Poate că totuși vor avea o discuție civilizată.

— Mda, pentru început, îi zic surorii tale mătușă tot timpul, spuse el.

Ulrika era cu paharul de vin ridicat ca să bea și râse drept în el, iar vinul aproape că dădu pe dinafară. Era un râs necioplit, plin de bucurie față de necazul altuia, dar vocea ei răgușită îl făcu totuși să sune interesant. Tocmai asta era atât de enervant la ea. Ea avea totul. Aspect, bani, motivație. Un instinct competitiv incredibil. Chiar și când râdea, excela. Singurele de care nu era sigur că ar avea erau sentimentele.

— Iartă-mă, dar ea chiar asta e. Adică, mătușă.

El devenise de-a lungul anilor tot mai convins că fosta lui soție avea de fapt o tulburare empatică. La început, o bănuise doar că e rece. Neinteresată de alții. Dar realizase că era mai mult de atât. Ea era incapabilă din punct de vedere mental să se pună în situația altora sau în viața lor emoțională. În schimb, putea să joace bine. Știa exact ce să spună pentru a-i atrage pe alții de partea ei, când avea nevoie de asta. Probabil că de aceea era un avocat eminent.

— Cred totuși că preferă să i se spună Maria, zise el. În rest, Benjamin n-a mai ieșit din camera lui de două săptămâni. Încep să suspectez că niște troli mici și-au făcut cuibul în teancurile de rufe murdare din camera aia. Rebecka are o grămadă de prieteni și zice că totul e super, deci garantat se simte îngrozitor de rău. Tot nu vrea să-și arate antebrațele.

— Poate doar i se pare că e pufoasă?

El tăcu. Acolo era. Motivul pentru care, într-un final, conviețuirea cu Ulrika nu funcționase. Una era să aibă pretenții absurde, chiar nesănătoase, de la ea însăși. Era un adult. El nu se băga în asta. Dar devenea o problemă atunci când ea solicita ca toți cei din jur să fie măsurați cu aceeași unitate de măsură. Și când ea, într-un final, începuse să aibă aceleași pretenții și de la copii, explicând câți bani ar trebui să câștige sau cum trebuie să arate pentru a fi acceptați, atunci se umpluse paharul. Atunci începuseră certurile.

— Dacă Rebecka are complexe legate de corpul ei, le are de la tine, zise el tăios. Dar e puțin mai rău de atât. N-am avut ocazia s-o spun data trecută. Dar eu cred că fiica noastră se taie pe brațe. Cu lama. Sau un cuțit. Până sângerează. OK?

El dădu vinul pe gât. Ulrika nu mai râdea. Dădu și ea vinul pe gât. După care făcu semn barmanului și comandă două ginuri tonice tari. Aparent lua în serios informația despre Rebecka. În felul ei.

— Nu se taie acasă la mine, în orice caz, zise ea. Chestia aia trebuie să fie ceva ce voi induceți acasă la voi. La mine e mai mult veselă.

— Doamne, Dumnezeule, zise el holbându-se la fosta lui soție. Cât de străină de lume poți să fii? Tu ce știi de fapt despre fiica ta? Când ai avut ultima oară o discuție serioasă cu Rebecka?

— Cum adică, dar vorbim, protestă Ulrika sorbind din ginul tonic care apăruse pe tejgheaua barului.

El amestecă iritat cu bățul de cocktail în ginul său. Dacă discuția va continua așa, era recunoscător pentru alcool.

— Cum o cheamă pe cea mai bună prietenă a ei? zise el. Și acum să nu spui că tu ești aia. Nu există ceva mai rău decât mamele care vor să fie „bff" cu fiicele lor adolescente.

— Hm, nu Emma?

Vincent se învârti pe scaunul de bar ca să ajungă în fața Ulrikăi.

— Ea nu are o cea mai bună prietenă, zise el serios. Ea are o grămadă de cunoștințe, dar niciun prieten adevărat. Zâmbetul ăla pe care-l vezi pe buzele ei nu e un zâmbet real. El nu ajunge niciodată până la ochi. Cum poți să nu vezi asta? Sau nu vrei să vezi, fiindcă nu se potrivește cu imaginea pe care o ai despre tine, de mamă de succes, cu corpul bine lucrat, cu copii perfecți?

Paharul lui era aproape gol. De furie băuse prea repede. Trebuia să aibă grijă. Trebuia să-și aducă aminte că nu mâncase.

— Ce dracu', Vincent, șuieră ea. Hai, las-o baltă. Dar mulțumesc că mă consideri de succes, cu corpul bine lucrat, bănuiesc.

Vincent oftă. Ca de obicei, ea reușise să întoarcă argumentarea cu susul în jos.

— E vina mea brusc că tu nu vezi ce se întâmplă? zise el. Poate că situația Rebeckăi e chiar din vina mea, dacă tot am ajuns aici? Uneori mă întreb dacă tu chiar ești pe bune.

— Nix, zise ea și învârti bățul de cocktail în paharul gol, zăngănind cuburile de gheață. Eu sunt produsul imaginației tale. De fapt, tu stai aici și bei și vorbești cu tine însuți. Cei de la mesele din spate deja au început să-și pună întrebări.

Ea făcu semn barmanului arătând cu degetul la paharul ei și al lui Vincent, iar acesta începu imediat să prepare alte două cocktailuri.

— Aveți migdale sau altceva de ronțăit? întrebă Vincent.

Barmanul dădu din cap afirmativ, dispăru un minut și se întoarse apoi cu o farfurioară cu migdale încălzite pe care o puse în fața lui Vincent. Era mult prea puțin drept cină, dar bun pentru moment.

Vincent băgă un pumn de migdale în gură. Arsura provocată de alcool în stomac se mai domoli puțin.

Telefonul Ulrikăi bipăi.

— O să întârzie, zise ea după ce citi mesajul. Poți să-mi ții companie încă puțin.

El trase cu coada ochiului la ceas. Ar mai fi avut doar 840 de secunde.

— Privește-o ca pe o seară liberă, fără copii, în companie adultă, adăugă ea. Nu cred că ești prea des alintat cu așa ceva. Pace?

El dădu din cap afirmativ. Ea avea dreptate. N-avea decât să profite la maximum de situație. Totuși se întreba dacă vor vorbi vreodată despre Rebecka la modul serios.

Barul se tot umpluse, iar acum era chiar înghesuială. Ulrika continua să comande cocktailuri. El se strânsese din ce în ce mai mult spre ea și acum stăteau umăr la umăr. N-o mai putea vedea când vorbeau. Dacă își întorcea capul, fața lui ar fi fost doar la un decimetru de a ei. Mult prea aproape. Bula lui de intimitate solicita o distanță de cel puțin o jumătate de metru. Dar nu era nicio șansă de așa ceva în barul înghesuit.

Era la a treia farfurioară cu migdale și mai băgă câteva în gură.

— Vincent, Vincent, zise Ulrika cu o pronunție cam vagă a primei litere din numele lui.

Ea zâmbi când barmanul puse un pahar cu cava în dreptul ei și unul cu whisky în dreptul lui. Trecuseră de mult de gin tonic.

— Ce s-a întâmplat cu tine de fapt? continuă ea lipindu-și umărul de al lui.

— Ce s-a întâmplat cu *mine*? zise el și oftă. Nu știu, Ulrika. Ce s-a întâmplat cu *tine*? Stai acolo ca o păpușă perfectă și nu vrei să vezi pe nimeni altcineva în afară de tine însăți. Așa ai fost mereu?

— Mă consideri perfectă?

El trase cu coada ochiului și i se păru că vede un zâmbet mulțumit. Era cam greu să vadă clar, când stăteau atât de aproape. În plus, văzul lui părea afectat de aceeași problemă ca vorbirea ei.

— Termină, zise el. Clar că ești frumoasă, pur obiectiv. Știi asta foarte bine. Problema nu e asta, ci faptul că…

Ea se întoarse spre el. Suficient de aproape încât respirația ei să-i încălzească urechea.

— Vrei să mă săruți, nu-i așa? zise ea.

— Dar ce dracu', răspunse el dând din mâini într-un gest resemnat, cel puțin atât cât fusese posibil în înghesuială.

— Exact asta vreau să zic. Ești imposibil.

El turnă pe gât ce mai rămăsese din whisky și își puse paharul gol lângă al ei. Când își terminase ea de băut cava, habar nu avea. Avea impresia că

parcă adineauri primiseră băuturile. Se părea că nu. Și el care voia s-o ia cu grijă. Dar mergea bine.

— Când v-ați futut tu și Maria ultima oară, de fapt? zise ea, în continuare în urechea lui. Acum câte luni?

Nu era atât de prost încât să muște momeala. Asta era introducerea Ulrikăi pentru a începe din nou să vorbească despre cât de mult mai bună fusese viața lor sexuală. De parcă sexul regulat de câte o oră însemna că ei nu aveau probleme în restul de ore din douăzeci și patru.

— Dar tu, când ți-ai luat-o ultima dată? contră el. Am auzit că n-ai pe nimeni. Pui accent pe ce aduci acasă de prin baruri la ora închiderii sau cum?

— Și vina cui e, zise ea dând pe gât o jumătate dintr-un nou pahar pe care el nici măcar nu-l văzuse când a apărut.

Nu era nimic rațional de răspuns la asta. În schimb, el se holba drept în fața lui, prin pereții de sticlă ai restaurantului. Gondolen avea, mulțumită amplasării sale la înălțime, o panoramă magnifică asupra întregului oraș. El iubea să se uite la Stockholm noaptea, mai ales dintr-un avion. În drum spre casă, de la vreun spectacol, obișnuia să încerce să-și dea seama peste ce parte a orașului zbura, studiind configurația punctulețelor de lumină de sub el.

Din poziția sa în restaurant știa că privește Skeppsholmen și Djurgården, dar creierul refuza să pună cap la cap puzzle-ul de puncte luminoase. Luminile de noapte ale orașului dansau sub privirea lui. Era mult prea beat. Se uită la paharul gol. Nu fusese umplut din nou? În orice caz, trebuie că cineva i l-a golit, n-avea nicio amintire cu el bând alt pahar. Dar luminile care dansau sub el susțineau altceva. Chiar ar fi trebuit să mănânce mai mult decât doar micul dejun.

— Deci, ce facem? zise el, în continuare cu privirea la noaptea de vară.

Era nevoie de efort pentru a forma cuvintele corect. Totuși nu ieșiră chiar cum voia el.

— Adică cu Rebecka? întrebă ea. Sau cu noi?

Evident că el se referise la Rebecka. Dar nimic nu mai era evident. El nu avea curaj să spună nimic, nu putea ști ce va ieși în cazul în care ar deschide gura.

— Vincent, ești jalnic, zise ea. Doar nu crezi că te vreau în continuare.

— Asemenea, zise el și ridică paharul gol în semn de noroc. Trebuie să mă piș.

El se ridică de pe scaunul de bar și simți lumea învârtindu-se. Căcat. Chiar reușise să se îmbete rangă. Da, da. N-avea rost să regrete acum. Oricum o va regreta mâine, în momentul ăsta trebuia să se concentreze cum să iasă din toaletă fără să pară mult prea penibil. Cu puțin noroc, nimeni nu-l va recunoaște. Pe urmă va mulțumi și va lua un taxi spre casă. Discuția despre Rebecka o vor continua în altă zi. Chiar avea nevoie de mâncare în stomac înainte ca totul să deraieze.

Intră la toaletă clătinându-se, se așeză în fața unei chiuvete și răsuci robinetul. Când apa se răci suficient, se stropi, pe față. Nu ajută deloc. Doar reuși să-și ude cămașa fleașcă. Cineva intră după el, cineva care nici el nu mergea drept.

— Nenorocitu' dracu', o auzi pe Ulrika spunând.

Înainte ca el să apuce să reacționeze, ea îl împinse spre una din ușile de la cabine și se lipi de el. Își presă buzele de ale lui, iar el îi răspunse. Limbile li se întâlniră și se sărutară ca două animale de pradă hămesite.

El o apucă de păr cu ambele mâini și-i trase capul pe spate, să o dea mai încolo. Ea gemu ușor când el o trase de păr.

— Să te ia dracu', zise el.

Pe urmă deschise ușa de la cabina toaletei, intră cu spatele, împleticindu-se și ea încuie ușa. Ea îi

desfăcu pantalonii, în timp ce el bâjbâia la nasturii bluzei ei, dar ea îi trase una peste mâini.

— Așază-te, zise ea și el se așeză greu pe capacul toaletei, cu pantalonii și chiloții trași în vine.

Ea își ridică fusta până la șolduri, își trase chiloții într-o parte și se așeză rapid călare pe el. El fu uimit cât de tare era când alunecă în ea. O apucă de șolduri pentru a o ține pe loc, dar și pentru ca ea să nu se apropie prea tare. Ea îl călări cu furia cuiva care a fost dezamăgit și nervos un timp atât de îndelungat, încât nu mai știa altceva. Nu exista nicio iubire când se poticnea de el, numai furie. El nu știa dacă pe el sau pe altcineva era ea nervoasă și nici nu-i păsa. El nu se uita în sus, nu voia să-i vadă fața, se uita doar la șoldurile ei și la cum pătrundea în ea. Prin sex, vor distruge tot ce avuseseră, tot ce fusese bine, îl vor face de neiertat și inevitabil de stricat și ei știau asta amândoi.

Brusc, ea se opri din mișcări. Tuși tare o dată și se dădu jos de pe el.

Nu-l privi, și nici el pe ea.

Ulrika își îndreptă chiloții, își trase fusta în jos și se încheie la bluză, în timp ce el se uita în jos, la penisul lui semitare. O auzi ieșind din cabina toaletei, închizând ușa.

Vincent rămase unde era, cu pantalonii căzuți la picioare.

La dracu'.

La dracu' dracilor, la dracu' dracilor dracilor.

Tocmai se pregătea să meargă la culcare, când îi sună telefonul. Era în baie, doar ce își aruncase chiloții de bumbac pe care-i purtase în timpul zilei și își punea pe ea unii noi pentru noapte. Ar fi preferat să se bage în cearșafurile ei proaspăt spălate cât mai repede posibil, dacă zăbovea prea mult până să se bage la culcare, n-ar mai fi simțit curați chiloții cei noi și ar fi trebuit să-i schimbe iar.

La început se gândi să nu răspundă. Era oricum trecut de miezul nopții. Dar telefonul continuă să sune. Mina se duse în dormitor, unde avea telefonul la încărcat, și se uită pe ecran. Era Vincent. Nu prea-i stătea în fire să sune așa târziu. Trebuie că se întâmplase ceva.

Își puse căștile în urechi și răspunse.

— Bună, Vincent, ce faci?

— Mina, bună, zise el repede și mult prea tare.

Vorbind ușor bâlbâit. Își dădu seama imediat că e beat.

Sunetul de trafic se amesteca cu cuvintele. Era afară pe undeva. Părea că merge pe marginea unei șosele.

— Scuze, n-am vrut să te trezesc, continuă el. Doar că nu știam pe cine să sun.

Cuvintele erau neclare, de parcă avea vată în gură. Auzea cum se chinuiește să formeze consoanele. În mod evident, Vincent era foarte, foarte beat. Ea spera ca el să nu se apropie prea tare de mașinile care se auzeau pe fundal.

— S-a întâmplat ceva? zise ea încruntându-se.

Asta chiar că nu-i stătea în fire. Vincent obișnuia mereu să se controleze.

— Se poate spune, zise el. Am făcut ceva atât de-al dracu' de cretin. Atât de-al dracu', de-al dracu' de cretin.

El făcu o pauză lungă.

Ea își înfășură halatul de baie pe ea și se așeză pe marginea patului, în timp ce aștepta ca el să

înceapă să vorbească din nou. Zgomotul de trafic de pe fundal scăzu puțin. Probabil că a găsit un loc mai bun în care să stea.

— Am înșelat-o pe Maria, zise el pe urmă. Cu sora ei. Fosta mea soție.

— Fosta ta soție? izbucni ea.

Dintr-odată, nu mai știa dacă vrea să ia parte la această discuție. Era prea aproape, prea intim. Prea năclăit. Ea și Vincent aveau o relație profesională. La distanță potrivită. Ea îl plăcea, chiar îi dăduse drumul înăuntru mai mult decât o făcuse cu altcineva de multă vreme, dar era suficient așa. Acum el îi dădea o parte din viața lui, pe care ea nu o ceruse. În plus, el părea că are o viață privată extrem de încâlcită. Dar în același timp. El tocmai o sunase. Pentru că avea încredere în ea. Putea să fi sunat pe altcineva, pe oricine, de fapt. Dar el n-o făcuse. Dintre toți oamenii din lumea asta, el alesese să-i ofere ei încrederea lui. Trebuie să valoreze ceva.

Mina își vorbea sieși, febril. Încerca să se convingă că aceasta era o discuție bună. Ca între prieteni. Dar pe undeva, ea știa adevărul. Că gelozia îi ardea stomacul.

— Vincent, spuse ea tăios. Tu zici că te-ai culcat cu fosta ta soție?

Ea încerca să-și facă glasul să sune controlat, dar simțea cum strânge convulsiv receptorul în mână.

— Nu știu dacă poate fi numit că ne-am culcat, zise el. S-a simțit mai mult ca și cum ne-am fi bătut. A fost doar… furie. Atât, atât de stupid. Nu știu ce-o să mă fac.

El fonfăi ultimele cuvinte prin vuietul traficului și suna de parcă plângea.

— Maria știe?

— Nu, nu, atunci aș fi fost deja mort în bătaie. N-am curaj să mă duc acasă. Am distrus tot.

Ea își privea mâinile uscate și se gândea la alegerile pe care le făcuse singură. Alegerile care o

făcuseră să-și piardă prietenii. Familia. Alegerile care făcuseră ca ea să stea singură la AA în fiecare săptămână, fără să aibă cui să se încredințeze. Și îi era frică de ce mai distrusese Vincent. Mai mult decât, poate, familia sa.

— Ce simți pentru fosta ta soție? zise ea.

La obiect. Rece. Sudoarea îi cuprinse palmele.

— Să simt? întrebă Vincent, care nu mai părea atât de beat. O vreme credeam că o urăsc. Dar de fapt e doar… nimic. Cenușă. Cred că acel sentiment chiar e împărtășit. Știi că au fost încurcături mari. Foarte mari. Acum foarte, foarte multă vreme. Da, sunt încurcături în continuare. Dar n-a fost plănuit să mă îndrăgostesc de sora ei mai mică, acolo… acolo s-a ajuns pur și simplu… Iar eu și Ulrika, n-a fost nimic bine, nici măcar nu prea mai vorbeam unul cu celălalt, așa că nici măcar nu știu de ce ei i-a păsat de fapt. Dar da, e clar, a fost o situație nefericită că tocmai de sora ei m-am…

Vocea bâlbâită a lui Vincent se stinse. Apoi reveni în forță.

— A durat zece ani, dar ea și-a luat revanșa, și-a luat-o. La dracu'… Nu știam că pot urî așa.

Mina se întinse pe pat și închise ochii. Cearceafurile apretate foșneau sub halatul de baie. Și pe undeva înțelegea și ea. Propriile alegeri nu fuseseră conștiente. Doar se întâmplaseră. Cel puțin asta se convinsese pe sine după aceea. Deci cine era ea ca să judece? Cine era ea ca să stea cu un stomac arzând de durere pentru ceva care nici măcar nu se întâmplase? Nu exista nicio promisiune între ei. Nu exista nimic.

În afară de faptul că exista.

Ea își drese glasul. Strânse tare ochii.

— Du-te acasă, Vincent. Tu și fosta ta soție sunteți oameni maturi. Ați făcut o prostie. Așa facem uneori. Chiar și noi, adulții. Nimeni nu e fără pată. Important e că tu știi că a fost o greșeală

și că nu se va mai întâmpla. Nu trebuie să-i spui. Las-o așa.

Dacă era ceva ce învățase la AA, atunci era că viața e compusă din faptul că făceai câțiva pași în față și apoi un pas dublu în spate. Cel care credea altceva nu era decât dezamăgit. Ei erau oameni, ceea ce însemna că nu sunt fără pată. Ea cunoscuse adevărul în acea mantră de mai multe ori decât și-ar fi dorit.

— Mi-e atât de rușine de tine, zice Vincent încet. Nu vreau să mă disprețuiești. Nu ăsta sunt eu. Eu… eu te plac mult, Mina.

Ea deschise ochii la loc. Asculta vuietul orașului prin telefon. Ea era înăuntru, la căldură, în patul ei moale. El era afară, în întuneric, pe undeva. Dar respirau împreună. Niciunul dintre ei nu spuse nimic câteva momente bune.

— Mulțumesc, Mina, zise Vincent și rupse tăcerea. Scuze din nou că am sunat.

El închise. Ea rămase cu ochii închiși și cu telefonul în mână. Arsura din stomac dispăruse. Dar singurătatea era brusc aproape asurzitoare. Se așeză pe-o parte, în poziția fetusului.

Vincent era în fața casei din Kungsholmen. Așteptase două zile după întâlnirea de la Gondolen ca să prindă curaj să meargă acolo, ca să fie sigur că nu miroase în continuare a alcool. Simțea că-și ținuse corpul la marinat în alcool. Nu pentru că l-ar fi spălat și l-ar fi curățat pe interior, mai degrabă fusese invers. Rușinea pentru ce se întâmplase la Gondolen era a lui, trebuia s-o ducă și s-o gestioneze. Nu se putea dezvinovăți. Dar totul avea timpul și locul său. Și chiar acum, el trebuia să se concentreze la motivul pentru care se afla acolo.

Casa arăta ca toate celelalte clădiri din acea parte a orașului. Nimic altceva în afară de o plăcuță mică de lângă sonerie nu arăta că Alcoolicii Anonimi își aveau sediul la etajul întâi. Dar e clar, un panou mare, luminos, nu era chiar potrivit în context. Întrebarea era cum va face acum. Va sta acolo, la ușa de la intrare, sperând că poate o va zări pe acea Anna cu tatuaje cu animale? Sau ar trebui să intre? Oare era binevenit, dacă nu avea propria problemă legată de dependență? Putea foarte bine să se prefacă, evident, dar nu i se părea foarte OK.

În timp ce se gândea, creierul lui se juca cu literele de pe plăcuță. *Alcoolicii Anonimi* deveni după o prelucrare de câteva secunde *Minioni laici acolo.* Se simți de-a dreptul mulțumit de el. Dar asta nu-l ajuta s-o găsească pe Anna. N-avea altă soluție decât să intre.

În holul din fața sediului era o masă cu un termos de cafea. Prin crăpătura ușii arăta exact cum se așteptase: o cameră mare cu un număr de scaune în cerc. Frumos că unele clișee erau totuși adevărate. Scaunele erau goale. O femeie la vreo cincizeci de ani intră în sediu printr-o ușă laterală, îl zări pe Vincent și-i făcu semn cu mâna să intre în sală.

— N-am început încă, zise ea, dar ia-ți cafea, intră și ia loc. E prima dată?

El era gata să spună că nu e unul dintre ei, dar se abținu când își dădu seama cum ar suna. În loc de asta își turnă cafea într-un pahar de carton și intră.

— Lena, zise femeia și dădu mâna cu el. Nu știu cât de bine te-ai informat, dar nu trebuie să vorbești mai mult decât vrei. Nici măcar să-ți spui numele. Bineînțeles, există un risc ca nu numai eu, ci și alții să te recunoască de la televizor, dar dacă ești aici, atunci ai lucruri mai importante la care să te gândești.

— Hm, OK, mulțumesc, fură singurele cuvinte pe care le scoase.

Se așeză pe unul dintre scaunele de plastic, în timp ce căuta ce ar fi potrivit să spună, fără să găsească ceva. În același timp, poate că nu era cel mai nebunesc plan din lume să participe la o întrunire. Ar putea să-i observe pe ceilalți participanți în liniște. Ar putea fi un lucru bun să știe cum stă treaba cu acea Anna.

Sala începu să se umple de oameni care se așezară toți în cerc. Dar nu văzu nicio femeie tânără cu un tatuaj cu delfin pe gambă. Când începu întâlnirea, ea tot nu era acolo.

El le ascultă prezentările despre speranță pierdută și regăsită, despre curaj și putere, dar și despre a te dezamăgi pe tine însuți. Anna părea că nu va mai veni.

— Întrerupem pentru câteva minute, zise Lena după o vreme. Avem cafea și fursecuri pe masă, ca de obicei.

Vincent se ridică și ieși în foaier. Spera doar că vreunul dintre ei care eventual îl recunoscuse să nu lucreze la unul dintre ziarele de seară. Lena avusese totuși dreptate că faptul că el era acolo însemna că are lucruri mai importante la care să se gândească. Chiar dacă ea înțelesese greșit motivul vizitei.

— Puțină cafea?

Un bărbos îi bară calea și gesticulă spre masă.

— Nu, mulțumesc, o să plec, zise Vincent zâmbind.

— Înțeleaptă alegere. Nu că pleci, ci legat de cafea. Eu vin mereu cu cafea de acasă. Kenneth mă numesc.

Bărbatul întinse mâna.

— Obicei vechi, zise el scuzându-se. Nu trebuie să spui cum te cheamă, dacă nu vrei. Bănuiesc că e prima vizită? Cred că și eu am plecat în pauză, prima oară. Poate fi prea mult.

Vincent dădu mâna cu Kenneth, dar fără să se prezinte.

— Caut pe cineva, zise el. Cea cu tatuaj cu delfin.

— Trebuie că te referi la Anna, zise bărbatul și râse. Cred că delfinul acela a primit compania unui zoo în miniatură în ultima vreme.

Aduse o pungă de plastic de pe raftul pentru pălării și scoase un termos.

— Nu vine mereu, zise el. Sunteți prieteni?

— Nu, mi-a găsit un job, s-ar putea spune. Indirect. Voiam doar să-i mulțumesc.

O doamnă mai în vârstă, cu un șal mov, se alătură la masa cu cafeaua. Se mișca prin sală cu grație, de parcă traversa mai degrabă un apartament de paradă, și nu o sală de adunări.

— Olga, zise Kenneth către doamnă, știi când vine Anna sigur aici?

— *Da.* Joia, zise ea pronunțând litera „o” cu buzele țuguiate.

Vincent nu era convins că accentul e neaoș.

Kenneth dădu din cap afirmativ.

— Joi. Încearcă atunci, zise el. Ești sigur că nu vrei puțină cafea?

Vincent zâmbi cât de politicos putu. Nu-l ajutase cu nimic să vină aici.

— Data viitoare, zise el.

Va fi nevoit să-i ceară Minei ajutorul din nou. Trebuia să-i fi povestit chiar atunci.

Sara Temeric își freca tâmplele. Lucra la poliție de aproape zece ani. Mai întâi fusese la Departamentul de Criminalistică și apoi la UON, Unitatea Operativă Națională, când aceasta înlocuise Departamentul de Criminalistică. Investigase finanțarea terorismului și făcuse parte din grupul care se ocupa de Forțele Naționale de Intervenție. Erau sarcini pline de responsabilitate pentru cineva care tocmai împlinise treizeci de ani, dar se descurcase foarte bine. Atât de bine, de fapt, că în urmă cu patru ani i se oferise un post nou în cadrul UON, cu un titlu nou și relocare provizorie în New York. Urma să fie expert de activitate, ce-o mai fi însemnând și asta.

Nu ezitase nicio secundă și se mutase în SUA. Și, evident, întâlnise un bărbat. Ea și Michael aveau acum doi copii, Leah și Zachary, care erau lumina ochilor ei. Dar pusese condiția ca ei să nu crească în SUA, ci în Suedia, iar Michael nu avusese nimic împotrivă. Așa că planul era să rămână câțiva ani în SUA, cât erau copiii foarte mici și Michael avea șansa de a se consacra ca dezvoltator de jocuri, pe urmă să se mute cu toată familia în Suedia. Ea acum putea fi considerată avangardă: urma să se acomodeze cu slujba nouă și concomitent să caute o locuință pentru familie și birou pentru Michael.

Își iubea slujba și găsea profund satisfăcător căutatul unei locuințe. Era foarte mulțumită că s-a întors în Suedia. Dar îi lipsea familia în fiecare zi și se gândea cu dor la ziua când vor veni și ei aici.

De când se întorsese, pe la mijlocul verii, preluase în principal sarcini de la analiștii operaționali. De fapt, era sub nivelul ei de competență, dar îi plăcea să ia parte la activitatea practică, în așteptarea clarificării circumstanțelor din jurul postului ei.

Din păcate, ea se afla și în trista situație de a trebui să-i predea lui Ruben Hook o analiză de

supraveghere. Se întâlnise cu el doar o dată până atunci, înainte de a pleca în SUA. Dar fusese suficient. El îi aruncase rapid o privire și-i spusese ceva de genul că „Heist s-ar fi potrivit mai bine". Abia după aceea aflase că Heist era o marcă de lenjerie intimă pentru femeile care aveau nevoie să țină strâns sau să ridice anumite părți ale corpului.

Ea întotdeauna fusese mândră de formele ei feminine, dar după întâlnirea cu Ruben se simțise studiată și supraponderală tot restul zilei. Iubitul ei de atunci se văzuse nevoit să petreacă toată seara asigurând-o solemn cât de frumoasă e și cât de idiot era Ruben care probabil se aprindea după școlărițe anorectice.

Anumiți spini erau greu de scos. Cu doar câteva cuvinte, Ruben Hook o făcuse să se simtă grasă și urâtă. Nu-l iertase niciodată pentru asta. Și acum trebuia să se întâlnească din nou cu el. De data asta, măcar găsise pe Google marca de lenjerie bărbătească Addicted: chiloți cu umplutură extra și în față, și peste fund. *Pentru a-ți întări masculinitatea,* scria în reclamă. Dacă Ruben doar va deschide gura într-un fel care o să-i displacă, va face o comandă de cinci perechi de Addicted în numele lui.

Când veni în sala de ședințe, Sara văzu, spre ușurarea sa, că Julia convocase și restul gărștii pentru a asculta raportul. O plăcea pe Julia. Era concentrată și inteligentă, era clar că nu primise slujba de polițist datorită tatălui ei, ci pentru că era la fel de capabilă ca el. Și-l ținea pe Ruben disciplinat.

Sara îi salută pe fiecare pe rând. Când dădu mâna cu Ruben, își mută privirea în ultima secundă către Peder, care stătea chiar în spatele lui Ruben. Era un joc de putere urât să nu ai contact vizual cu cel pe care-l saluți și în loc de asta să te uiți la altcineva, dar el o merita. El sigur nici măcar nu-și amintea că se mai întâlniseră. În plus, Peder o ajutase să sorteze datele de trafic atunci

când fusese necesar. Nu-și amintea ca Ruben s-o fi ajutat cu ceva.

Își cuplă laptopul la ecranul din sala de ședințe și porni *slide*-urile. O grilă cu cifre și coloane apăru pe monitor.

— Pentru cei care nu mă cunosc, mă numesc Sara, zise ea. Am ajutat divizia de analiză operațională cu localizarea convorbirilor voastre telefonice. Listele de trafic ale operatorilor de telefonie sunt o adevărată junglă. Dar aveți noroc cu o macetă ascuțită precum Peder.

Peder zâmbi mândru, în ciuda cearcănelor. Ea apăsă pe mouse și unul dintre punctele de date fu marcat cu un pătrat.

— Acesta este telefonul pe care l-ați primit.

— Pe care *eu* l-am primit, zise Ruben.

— I-auzi? spuse Mina. Din câte știu, tu nici măcar nu erai în cameră când a intrat apelul. Badminton sau ce era oare?

— Nu pleca urechea la tot ce auzi, zise Ruben încleștându-și fălcile. Și a fost *padel.*

— Ați obținut ceva din conținut, apropo? întrebă Sara întoarsă spre Julia. Parcă l-ați trimis la analiză pentru sunete secundare și de fundal, nu?

— Da, dar n-am aflat nimic interesant. Acustica de pe fundal indică faptul că acela care a sunat se afla cel mai probabil într-o cameră de mărime medie, fără prea multă mobilă. Freamăt slab de trafic, deci o zonă urbană. Dar niciun sunet de fundal specific. Am primit și o analiză psihologică de la un consultant extern, care-a tras concluzia că persoana care a sunat era chiar criminalul, spuse Julia.

— Unul dintre *criminali,* zise Ruben emfatic, dându-și ochii peste cap.

— Da, exact. Acum lucrăm după ipoteza că ar putea fi vorba despre două persoane. Dintre care una ar putea foarte bine să fie Jonas Rask, explică Julia.

— Nu știu dacă asta ajută, zise Sara și deschise o hartă pe ecran.

— Telefonul mobil de pe care s-a primit apelul era cuplat la o stație-mamă de aici, din oraș. Kungsholmen, mai exact. Păcat că analiza de sunet nu ne-a oferit mai multe despre loc.

— Bănuiesc că ai verificat cine deține acel număr de telefon? zise Mina.

Peder sorbea cafea dintr-o cană cu textul *Cel mai bun tată din lume,* dar unde *bun* era tăiat și înlocuit cu *somnoros.* Părea că și-a inscripționat-o singur. Sau poate soția lui.

— Din păcate, o cartelă *prepaid,* zise Sara și mută imaginea la coloanele cu cifre. Dar aproape că am luat în calcul asta. Atâta vreme cât telefonul e deschis, îi putem urmări rutina de mișcare, văzând la ce stații-mamă se cuplează. Așa că am verificat unde a fost în ultimele două luni. Operatorii din păcate nu păstrează informațiile mai mult de atât. Dar acest telefon nu a fost nicăieri, nici înainte și nici după acel apel.

— Burner? zise Julia, care-și luase notițe de mână cât vorbise Sara, deși urmau să primească un rezumat pe e-mail după aceea.

Sara bănuia că e un fel al Juliei de a gândi.

— Probabil, spuse ea dând din cap afirmativ. Cel care-a sunat a cumpărat un telefon ieftin și o cartelă *prepaid,* ca să sune la linia pentru informații fără să aibă un istoric localizabil.

— Bănuiesc că a trebuit să faci cerere pentru asta? zise Mina arătând cu degetul la cifre.

— Am luat un aviz de SUSCE, zise Sara, încuviințând din cap. Supraveghere secretă a comunicațiilor electronice. O procedură destul de importantă, de fapt, procurorul nostru trebuie să facă cerere în instanță pentru asta. Dar a mers destul de rapid. Probabil ținând cont de împrejurări.

— Localizarea poate continua să fie activă, ca tu să vezi dacă numărul de telefon apare din nou?

zise Mina. Nu pe liste vechi de două luni, ci în *real time!* Nu se știe niciodată.

— O să vorbesc cu procurorul. N-o să fie nicio problemă, ținând cont de cât de special e acest caz. Dar puteți fi siguri că acest telefon zace deja distrus într-un coș de gunoi pe undeva.

Sara își încheie prezentarea și se pregăti să plece. Dar nu putea să ofteze ușurată decât după ce nu se mai afla în aceeași încăpere cu Ruben.

— Aha, zise Ruben rezervat, în aceeași secundă în care ea se gândea la el. Micul Powerpoint al Sarei nu ne-a dat, cu alte cuvinte, nimic. Putem să avem de-a face cu cineva care locuiește sau muncește în Kungsholmen, la fel de bine cum ar putea fi cineva care s-a nimerit pe aici prin zonă, dar care altminteri are domiciliul în Norvegia.

— Voi știți, nu, că noi ne aflăm în Kungsholmen chiar acum? zise Christer părând aproape vesel. Poate fi un coleg de-aici din clădire. N-ar fi ceva dat dracului?

Mina păși în locul atât de cunoscut. Începea să se plictisească de el. Nu numai de clădire, ci și de toată chestia. Erau aceiași oameni de fiecare dată, care spuneau aceleași povești despre abuzul lor de alcool, stăteau pe aceleași scaune de plastic, în același cerc, beau aceeași cafea apoasă din termosul cu pompă și mâncau aceleași fursecuri uscate și anoste.

Azi erau bărcuțe cu gem de zmeură, din câte văzuse când se uitase în cutia metalică de pe masă. Cel puțin era o updatare. Bănuia că le pregătise vreunul dintre alcoolici. Se uită cu dezgust la firimiturile care erau deja pe fața de masă albă, din hârtie. Cele șapte persoane care ajunseseră înaintea ei atinseseră probabil fiecare fursec în parte înainte de a se decide pe care să-l ia. Ea n-ar fi mâncat ce rămăsese nici dacă ar fi putut să le sableze mai întâi.

Astăzi erau mai multe fețe noi. Fata-cu-Delfinul, de care întrebase Vincent, nu era acolo. Kenneth intră pe ușă și dădu din cap spre ea. Ea știa că e momentul pentru discuția obligatorie despre mărunțișuri și era pregătită pentru asta.

— Ce mai face soția ta? întrebă ea și arătă apoi cu degetul spre termos. Vrei cafea?

— Mulțumesc pentru întrebare, e mai bine acum, dar nu, mulțumesc, răspunse Kenneth cu o expresie distrată. Doamne, ce vorbăreață ești azi.

Ea dădu din umeri în loc de răspuns.

— Auzi, dacă tot veni vorba despre ea, continuă Kenneth scoțându-și termosul lui. O să rămână la spital câteva săptămâni și eu nu pot să mă ocup singur de toate acasă. Știu că cer mult, ținând cont că îl ții pe Bosse de o lună întreagă, dar crezi că ar putea rămâne la tine restul verii? Pot să-ți plătesc.

Ea se opri în mijlocul unei mișcări și făcu ochii mari la el.

El îi întoarse privirea cu ochi rugători. Nu foarte diferit de expresia favorită a lui Bosse, de fapt.

Simți un nod în gât. Kenneth nu știa că Bosse primise acasă la Christer un cămin cu mult mai bun decât ar fi putut ea să-i ofere vreodată. Iar acum nu era, evident, momentul potrivit pentru a-i spune asta. Și măcar de-ar ști cum se spune așa ceva! Bună, am dat câinele tău cu împrumut altcuiva!

— Vai, stai puțin, îmi sună telefonul de serviciu, zise ea și plecă în grabă făcând o față de scuze.

— Pot să-ți plătesc, cum spuneam, îl auzi spunând în urma ei.

Alergă la toaleta femeilor și încuie ușa. Pe urmă îl sună pe Christer. El răspunse după trei bipuri.

— Bună, Mina, ce faci? Ai uitat ceva pe birou? Tocmai am trecut pe lângă, în drum spre bucătărie, pot să mă întorc dacă vrei…

— Nu e asta, îl întrerupse ea. E vorba despre Bosse.

— E aici, lângă mine, zise Christer vesel. De aceea ne duceam la bucătărie. Apropo, cred că te salută. Dar, Mina, de ce vorbești în șoaptă?

Ea realiză nu numai că vorbește în șoaptă, dar și că stătea pe vine lângă scaunul toaletei. Se ridică și continuă pe un ton mai ridicat, dar în continuare foarte încet, sperând să nu se audă prin ușă.

— Nu știu cum să spun asta, zise ea. Dar tocmai am vorbit cu stăpânul lui Bosse.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt.

— O, nu, zise Christer pe urmă, vădit abătut. Îl vrea înapoi, nu? Și noi care azi ne duceam în oraș să căutăm perii pentru blană. Poate și o zgărdiță din acelea de mătase.

Mina închise ochii. Bosse era un golden retriever mare și jucăuș. Cu ochi foarte jucăuși și limba scoasă. Ultimele lucruri pe care le-ar asocia cu acel câine erau periile de păr și zgărdițele de mătase. Dar nu era momentul potrivit să-i explice asta lui Christer. Dacă lui îi intrase în cap că Bosse e un pudel de expoziție, atunci era treaba lui. Atâta

vreme cât se va bucura, ținând cont de ce avea să-i spună.

— Sună foarte bine, zise ea. Pentru că e exact pe dos de cum crezi tu. Stăpânul se întreba dacă l-aș mai putea ține restul verii. Tu sigur ai planuri, dar poate am putea să împărțim…

— Excelent! o întrerupse Christer.

Era aproape un urlet de fericire, primul pe care-l auzise vreodată de la polițistul altminteri laconic.

— Bosse și cu mine vom avea cea mai bună vară din lume, zise el. Transmite salutări și mulțumește din partea mea!

Când ieși de la toaletă, Kenneth era tot lângă masa cu cafeaua. Se uita la ea cu aceeași expresie distrată ca mai înainte.

— Tu toate convorbirile telefonice le ai la toaletă? zise el.

— E confidențial, răspunse ea încercând un zâmbet lipsit de griji.

Atmosfera era rigidă.

— Dar îl iau. Pe Bosse. Nicio problemă. Să-mi spui doar când să ți-l aduc înapoi. Doar ne vedem aici. Îmi faci cinste cu niște cafea din aia bună?

Kenneth îi mulțumi iar și iar, în timp ce-i turnă bucuros cafea din termosul lui, într-un pahar nou. Ea îl luă, dar știa deja că nu are de gând să atingă cafeaua. Gestul era important, un mod de a se avea bine cu Kenneth. Și un mod de a muta subiectul de discuție de la Bosse.

Ea intră în sala de adunare cu paharul în mână și se așeză pe un scaun plasat astfel încât să vadă ușa. Poate că era vremea să facă niște schimbări. Dacă tot se săturase de monotonie, se putea ocupa să fie altfel de data aceasta.

În timp ce se gândea, aproape că-și atinse buzele de cafeaua din pahar, dar își dădu seama în ultima secundă ce era pe cale să facă. Puse repede paharul jos, sub scaun, sperând că Kenneth nu va observa.

Deja purtase o discuție amiabilă, ca încălzire. Poate că azi era momentul să-și împărtășească

experiențele.

După ce se așezară toți, dădu din cap în semn că vrea să înceapă. Toți se uitau la ea. Încordați. Optimiști. Mina deja regreta. Dar acum era prea târziu să se răzgândească. Trenul ieșise deja din gară și începuse să accelereze.

Se ridică în picioare și își drese glasul.

Apoi se așeză la loc pe scaun.

Toți pasagerii din tren trăseseră semnalul de alarmă. Nu mergea.

Kenneth se uita insistent la ea.

Mina își întoarse capul. Asta era treaba ei și numai a ei.

A nimănui altcuiva.

Crângul Tanto din Södermalm era plin de pături pentru picnic, tineri care jucau volei și familii cu copii care se bucurau de soarele de vară. Mirosea a mâncare de la tonetele de cârnați și hamburgeri înșirate de-a lungul țărmului de promenadă și el auzi cel puțin cinci stiluri muzicale diferite, în același timp, din diferite locuri din parc. Vincent iubea asta. Se simțea excelent într-un furnicar de oameni, deși asta de fapt ar fi trebuit să-l secătuiască. Dar într-o mulțime de oameni, el putea să simtă că aparține unui grup. Că e unul dintre ei, un profesionist într-ale picnicului, care-și împachetase coșul plin cu căpșune și șampanie sau biscuiți Marie și suc sau bere populară sau ce mai aveau la ei. De fapt nu știa.

— Acesta e un mediu de lucru mult mai bun decât Palatul Poliției, care e atât de închistat, zise Mina de lângă el.

Mergeau prin Tanto în drum spre apă. Vincent propusese să se plimbe de-a lungul țărmului din Hornstull, spre Skanstull. Apa i se păruse mereu și frumoasă, și stimulantă pentru creativitate. Și exista suficientă apă în Stockholm.

Apa reprezenta și altceva la care să se concentreze în afară de Mina, care în ziua respectivă avea o pereche de pantaloni deschiși la culoare și un maiou albastru. Îi era greu să-și mute privirea de la linia gâtului ei. În ciuda hainelor de vară, ea reușea să arate la fel de impecabil ca întotdeauna. Maioul părea nou-nouț și-i venea perfect și nu exista nici măcar o cută pe pantalonii de in. Vestimentația era poate lejeră, dar nu exista nimic neglijent la Mina. Era exact așa cum trebuia să fie.

— Eu gândesc mai bine când mă mișc, zise el. Eliberează endorfine și dă un puls ceva mai ridicat, adică mai multe resurse pentru creier. Cu o priveliște frumoasă alături, sunt furnizate, în plus, serotonină și dopamină, unguent curat pentru

sinapse. Mai multe gânduri pe secundă înseamnă mai multe posibilități de soluționare a problemelor pe secundă.

Virară pe țărmul de promenadă. Câte o barcă cu motor duduia plăcut de-a lungul canalului, iar razele soarelui se reflectau în carenele lor.

— Mulțumesc, zise Mina. Cred. Dar a sunat cam boșorogesc, Vincent.

— Ce anume?

El aparent pierduse ceva. Mina trebuie că a vorbit fără ca el să audă. El se întoarse la ceea ce tocmai spusese, dar nu văzu nimic „boșorogesc", nici în celule cerebrale, nici în serotonină. Poate că ea a auzit greșit.

— Că m-ai numit o priveliște frumoasă, zise ea. Cum te poziționezi de fapt, ca bărbat de patruzeci și șapte de ani, față de obiectivizare?

El simți cum devine stacojiu la față și brusc îi veni foarte tare să facă pipi.

— Chiar n-am vrut să… îngăimă el. Mă referam la apa de aici, de lângă noi… tu nu ești…

Nu-și dorea nimic mai mult decât să intre în pământ. Ce insuportabil de jenant! Sigur că nu s-ar exprima niciodată…

— Vincent, zise ea tăios.

El clipi mirat.

— Am glumit, Vincent.

Nu se putu abține să izbucnească în râs. Cam prea sonor. Dar reflecta cât de ușurat era.

Continuară de-a lungul țărmului de promenadă, dându-se din calea bicicletelor care treceau șuierând pe lângă ei.

— În plus, eu nu te-aș numi niciodată priveliște, zise el zâmbind. La tine doar interiorul e plăcut, nu și exteriorul.

— Auzi! zise ea și-l boxă pe braț. Tu măcar ai putut să-ți faci o familie.

— N-a fost așa simplu. Dar se poate închiria.

— Apropo de familie, care e situația cu Maria și… Ulrika?

Nu era chiar un subiect despre care voia să discute. Dar ținând cont că o sunase la miezul nopții, îi era dator cu un răspuns.

— Pentru Ulrika probabil nu s-a întâmplat niciodată, zise el. Iar Maria nu știe nimic. Ea e geloasă și dacă ies să iau corespondența de la poartă. N-ar înțelege niciodată. Și iartă-mă încă o dată că am sunat așa.

Mina încuviință în semn de răspuns. Îi privi cu atenție chipul. Părea ușor rigid și pentru prima oară nu-i putu interpreta expresia feței.

— Cum te descurci cu asta, apropo? zise el după câteva momente și schimbă subiectul. Să stai în natură?

— Mă vezi punând mâna pe ceva? zise ea și flutură din degete. Sunt mai mulți metri până la copaci. Și tu știi bine că am mereu mănuși de plastic în buzunar, dacă e neapărat nevoie.

Trecură pe lângă o rulotă vopsită în culori vesele, transformată în punct de servire, și trebuiră să meargă în zigzag printre șezlongurile aliniate în mijlocul drumului pietonal. Palmieri artificiali și lămpi în toate culorile decorau locul, dintr-o boxă crăpată ieșeau ritmuri de calypso și pentru un moment avură sentimentul că nu mai sunt în Suedia, ci mai degrabă în străinătate, în concediu. El și Mina.

— Deci, despre ce vrea marele mentalist să vorbim de data aceasta? întrebă ea.

El rămase tăcut câteva secunde, brusc nesigur de cum să înceapă.

— Știi când te-am întrebat cine ți-a vândut pontul despre mine, zise el. A existat un motiv pentru asta. De fapt, am încercat s-o găsesc pe Anna, dar n-am reușit. Aș fi preferat să vorbesc singur cu ea, dar cel mai important e să dăm de ea. Chestia e că cineva mi-a trimis un mesaj. Un mesaj pe care-l găsești doar în cazul în care cunoști datele crimelor. Și ai un creier la fel de întortocheat ca al meu.

— Da, îmi imaginez că ai niște… admiratori… mai ciudați, zise ea. Datele acelea nu cred că sunt prea greu de găsit pe net, mai ales după conferința de presă, zise ea. Totul există sigur pe Flashback.

— Am fost neclar. Mesajul a fost trimis înainte ca măcar să încep să ajut la anchetă.

Ea îl fixă cu privirea.

— Nu înțeleg. Cum… cum adică?

— Exact cum spun. Dinainte de Crăciun, cu mai bine de o lună înainte ca Agnes să fie găsită pe bancă, cineva a trimis un mesaj codat agentului meu, cu instrucțiunea să mi-l dea. Ca un cadou de Crăciun. Dar el a uitat, așa că am primit cadoul mult mai târziu. Și abia de curând am înțeles mesajul.

— Doamne, Dumnezeule, zise Mina și-și duse mâna la gură.

Urmară drumul pietonal și ajunseră pe un ponton. El văzu că ea gândește intens.

— Deci… cel care l-a trimis a ghicit că tu vei lucra cu noi înainte ca eu măcar să te întreb? Acum înțeleg de ce vrei s-o găsești pe Anna. Vincent, trebuie să discutăm asta cu restul grupului.

Era să-i pună mâna pe brațul gol, dar se abținu în ultimul moment. Ar fi inutil să facă așa, obligând-o să se spele. El se opri la balustrada pontonului și privi valurile care sclipeau.

— Nu știu, zise el. Mi-e teamă că vor dori să mă excludă iar din grup, dacă se dovedește că sunt implicat în vreun fel.

— O să fie bine, zise ea. Ei te plac.

Dar nu sună foarte convingător.

— Vreau mult să rămân. Știi, acel Palat al Poliției din Kungsholmen are o… privelișteca-re-mi place mult.

— Ce lingușitor ești, Vincent.

Mina stătea cu spatele la sala de ședințe când Vincent explică celorlalți cum datele crimelor duseseră la mesajul din carte. Din punct de vedere pur practic, stătea așa pentru că nota faptele pe *whiteboard*-ul mare, pe măsură ce el le prezenta. Dar din punct de vedere emoțional făcea asta pentru că avea nevoie de puțin timp în plus să respire adânc de câteva ori înainte de a se întoarce. Cartea era în mijlocul mesei, dată la pagina cu liniile roșii și mesajul.

— Vincent și cu mine suntem de acord că persoana care mi-a sugerat să-l implic pe el poate fi cea care a trimis cartea.

Ea se așeză la masă, dar evită să-i privească pe ceilalți în ochi. Ea văzu că îi tremura mâna în continuare.

— Mi se pare că sună al dracu' de *psycho,* zise Ruben sec și dădu neîncrezător din cap. Suntem foarte departe de Jonas Rask acum. Scuze, dar voi sunteți conștienți că trăiți în lumea reală, nu? Nu în vreun film nenorocit sau în vreun roman polițist jegos, apărut în ediție de buzunar. În viața reală, nu e așa complicat. Oamenii se omoară între ei dintr-un capriciu de moment, nu se ocupă cu planuri alambicate, cu coduri și căcat pe care apoi le ascund în cărți criptice despre leoparzi. Doar eu simt așa, sau ați intrat cu toții în aceeași sectă?

Ruben își aruncă frustrat pixul pe masă, se întinse pe spate, cu brațele încrucișate la piept.

— Îți mulțumim pentru contribuția echilibrată, Ruben, zise Julia și se întoarse apoi către Mina. Cine ți-a dat de fapt pontul despre Vincent?

Mina se uită la mâna ei, pe masă. Se ruga ca ceilalți să nu vadă cum tremură. Își ridică privirea. Bineînțeles că Vincent se holba la mâna ei. Ea îl ignoră și-i răspunse Juliei cu calm forțat.

— M-am dus cu o prietenă, să o susțin, la… vizitele sale… la AA, aici, în Kungsholmen. Și

acolo am întâlnit persoana cu pontul. Anna o cheamă.

— O, drace, tu ai prieteni? zise Ruben și râse mitocănește.

Peder îi aruncă o privire enervată, iar Mina observă, spre bucuria ei, că și privirea lui Vincent se întunecă. Chiar și Christer se holba furios la Ruben.

— Continuă, Mina, zise Julia.

Ruben pufni.

— Anna era acolo și, da… a venit la mine.

— Așa, pur și simplu? De unde știa cine ești? întrebă Peder aplecându-se curios în față.

Mina simți cum îi iese sudoarea prin palme. N-avea curaj să se uite la Vincent, dar simțea clar privirea lui. Ea dădu din mâini și din umeri.

— M-a auzit vorbind la telefon despre chestiune. Uneori e greu să te ascunzi când primești un apel de serviciu. Ea e mai mereu acolo.

— Deci e rezonabil să credem că Anna i-a trimis cartea lui Vincent, zise Julia, pentru că ea era hotărâtă să-l implice pe el în caz.

— Sau poate că ea îl cunoaște pe cel care-a trimis mesajul, zise Vincent.

— Indiferent cum ar fi, trebuie s-o găsim imediat, zise Julia.

Mina simți transpirația chiar și pe șira spinării. Nu putea merge la AA cu vreun coleg. Atunci castelul de cărți de joc se va prăbuși. Ori avea grijă să primească această misiune singură, ceea ce era improbabil, ori cineva o să…

— Peder, zise Julia și se întoarse spre el. Poți să te ocupi tu de asta? Mina o să-ți dea semnalmentele detaliate. Du-te la AA și află cât mai multe despre Anna. Încearcă să obții adresa de domiciliu. Și fii cu băgare de seamă. Dacă o vezi acolo, să ceri întăriri înainte de a te apropia de ea. Dacă e implicată, nu știm cum va reacționa față de poliție.

— Nu e mai bine să se ocupe Mina? zise Peder. Ea e familiarizată cu locul.

— Tocmai de aceea. N-ar fi potrivit ca Mina să meargă acolo în interes de serviciu, ținând cont că a fost acolo ca susținător. Nu vrem să-i punem prietena într-o situație incomodă.

— Mulțumesc, zise Mina și vorbi serios, dar din cu totul alte motive decât credea Julia. Mulțumesc.

Mâinile încetară în sfârșit să mai tremure și se întinse pe spate în scaun, ca bluza să absoarbă picăturile de sudoare care se adunaseră pe șale. Îl privi pe Vincent. El îi zâmbi.

— Vincent, aș vrea ca tehnicienii noștri să se uite pe carte, zise Julia.

— Sigur că da.

Vincent dădu din cap spre carte.

— Tocmai mă gândeam să propun asta. În schimb, aș vrea mult s-o primesc înapoi cât de repede posibil. N-o să pot să descifrez ce înseamnă mesajul dacă nu am cartea.

— Nu e procedură standard, ținând cont că poate fi material folosit ca probă, zise Julia.

Pe urmă oftă.

— Nu că ceva ar fi standard în tot acest caz. Și n-am curaj să mă gândesc la câte violări ale protocolului am comis deja. Dar ce naiba, o să vorbesc la CNEC să primești cartea înapoi imediat ce va fi posibil. Christer, tu iei o pereche de mănuși și predai cartea tehnicienilor, cu cea mai mare prudență posibilă. OK?

— Eu tocmai voiam să merg în pauză, nu pot…

Christer deveni posomorât și mormăi, dar fu întrerupt de Julia.

— Va fi predată imediat. De către tine. Cinci minute din pauza ta de prânz n-o să fie o dramă. Tu oricum ai obiceiul să depășești cu zece minute fiecare pauză de prânz, așa că bănuiesc că plătitorii de taxe au aproximativ…

Se uită la ceas pentru efectul dramatic.

— Un an, patru luni, o săptămână și trei zile la dispoziție din timpul tău.

Peder chicotea pe înfundate.

Christer pufni și se ridică.

— Nu există niciun motiv să fii nepoliticoasă, fac asta, uite, sunt deja pe drum…

El se întinse după carte, dar se dădu înapoi când Julia strigă la el.

— Mănușile, Christer!

— Da, da, da.

Se întoarse și se duse să ia o pereche.

— Nu înțeleg, zise Vincent.

— Acum ce mai e? pufni Ruben. Alte mistere?

— Nu, dar dacă Christer a tras de timp zece minute la fiecare pauză de prânz, timp de mai bine de un an și patru luni, atunci asta înseamnă… puțin rotunjit… șaptezeci de mii de prânzuri. Sunt aproximativ două sute cincizeci de zile lucrătoare într-un an, prin urmare Christer ar fi trebuit să depășească pauza de prânz de la serviciu timp de două sute optzeci de ani ca să ajungă la asta.

Vincent se uită cu o față nevinovată la Ruben. Mina își mușca buzele ca să nu izbucnească în râs. Nu era foarte sigură că Vincent glumește. Dar bănuia.

— Sună aproximativ rezonabil, ținând cont că vorbim despre Christer, zise Peder.

Dar Ruben se ridică cu o față la fel de furioasă ca a lui Christer.

— V-ați pierdut mințile cu toții, zise el. Mie mi se pare în continuare că sună a plan jegos à la *Codul lui Da Vinci.* Soluția simplă e întotdeauna cea corectă, nu așa se spune?

— Briciul lui Occam, zise Vincent.

Ruben se holbă la el.

— Al cui? zise Peder în mijlocul unui căscat. Ce legătură are bărbieritul cu asta?

— N-am mai văzut așa casă de nebuni…

Ruben ieși din sala de ședințe dând din cap. Mina nu avea putere nici măcar să se enerveze. Era

ușurată, aproape că plutea, că secretul ei era încă o vreme la adăpost.

Sentimentul dispăru totuși când începu să se gândească iar la Anna. Anna cea cu tatuajele. Anna care mereu păruse atât de inofensivă. Dar care poate era mai periculoasă decât ar fi bănuit vreunul dintre ei.

AUGUST

Seara de vară era luminoasă și caldă. Nicio adiere de vânt, aveai senzația că ești învelit într-o pătură. Cerul de deasupra Stockholmului avea mii de nuanțe de roz. Mina auzise că cerul ar avea culoarea roz din cauza gazelor de eșapament, dar indiferent de motiv, era un spectacol care merita toată atenția.

Fata stătea puțin mai încolo, cu picioarele bălăbănindu-se pe marginea cheiului. Atât de aproape, totuși atât de departe. Singură. Ca întotdeauna. O familie de lebede trecu plutind pe lângă ea, cu o maiestate lentă, iar părinții șuierară strident când un caiac se apropie prea mult de ei. Palatul regal se ridica în fața lor, o clădire asemănătoare unei închisori care îi dezamăgea mereu pe turiștii americani din cauza lipsei de creneluri și turnuri.

Pescari aliniați își ridicau captura pe care o puneau în găleți de plastic uzate. Mina se furișă mai aproape. O urmărise pe fată tocmai din fața casei, de la o distanță adecvată. Dar acum era prea ispititor să se apropie puțin mai mult.

Părul negru era mai scurt decât ultima oară când o văzuse. Trebuie să fi tăiat pe puțin zece centimetri din el. Acum îi ajungea până la umeri. Des, mătăsos, drept. Breton care-i cădea pe față. De parcă ar fi auzit-o, fata ridică mâna și-și dădu bretonul după ureche. Un pescar trase un biban mare și-l puse în găleată. Puse imediat o altă momeală și, în apă cu undița. Familia de lebede plutea în preajmă, șuierându-l pe pescar.

Mina veni câțiva pași mai aproape. Se încruntă. Se opri. Doi băieți adolescenți se apropiară și se așezară lângă fată. Erau prea departe ca să audă ce spun, sigur că puteau fi niște prieteni cu care-și dăduse întâlnire. Dar ceva în limbajul corpului lor sugera că nu e cazul. Mina ezită, mai făcu doi pași.

Trebuia să se apropie suficient ca să poată auzi ce spun.

Atât de aproape nu fusese niciodată.

Chiar din spate putea vedea clar cum umerii fetei se ridică și devin încordați. O reacție tipică de apărare. Mâinile unuia dintre băieți se întinseră spre rucsac. Mina făcu o analiză rapidă a situației și se apropie de ei.

— Și, care e treaba aici? zise ea arătând legitimația de polițist.

Băieții se uitară în sus, mai întâi la legitimație, apoi la ea și se ridicară rapid în picioare. O luară la fugă în direcția parcului Kungsträdgården. Fata îi zâmbi recunoscătoare. Își luă rucsacul și-l ținu strâns în brațe.

— Voiau să le dau rucsacul, zise ea.

— Am bănuit, spuse Mina și simți cum corpul îi reacționa devenind când rece, când cald.

— Mulțumesc.

Fata se întoarse cu fața spre ea și se uită fix la Mina.

— E jobul meu, zise Mina scurt și făcu o încercare să plece.

Dar înainte de a se putea abține, se auzi spunând:

— Pot să te invit la un suc?

Văzu ezitarea fetei.

— Avem un program acum în cadrul poliției, în care suntem încurajați să avem contact cu tinerii. Pentru a crea relații bune de timpuriu. Pentru a nu mai fi numiți „agib” de generația voastră și din astea… Ce spui? Deci statul îți face cinste.

— Nu beau suc, zise fata și se ridică. Dar un cappuccino cu plăcere.

Mina simți cum inima începe s-o ia la goană de nervozitate și mii de alte lucruri pe care nu le putea identifica. N-ar fi trebuit să procedeze așa. N-ar fi trebuit să întrebe. Dar ce era făcut era făcut.

— La terasa de acolo au cafea bună, zise fata arătând spre parcul Kungsträdgården.

Aceeași direcție în care fugiseră băieții. Mina încuviință. Băieții sigur erau deja foarte departe. Trase cu ochiul la telefon. Nimic nou, nici de la Peder, nici de la Julia. Avea clipa asta pentru ea și doar pentru ea.

Merseră pe jos spre terasa deja plină, dar avură noroc, o masă mică pentru două persoane se eliberă exact când ajunseră ele. Pentru prima oară, Minei nu-i păsa că masa era prost ștearsă și că scaunele nu păreau a mai fi fost spălate de ani și ani. Nimic din toate astea nu avea importanță.

Se duse și cumpără două cappuccino pentru ele, iar fata se așeză la masă. Din obișnuință, ceruse pahare *take-away,* deși urmau să bea acolo. Nici măcar paharele de carton nu o afectau.

— Mulțumesc, spuse fata radiind, când Mina apăru cu paharele.

Fata luă unul și închise ochii când luă prima înghițitură.

— Nu ești puțin cam tânără ca să-ți placă cafeaua? zise Mina.

— Am locuit în Italia când eram mică. Acolo copiii învață să bea cafea de mici. Iubesc cappuccino, dar urăsc cafeaua scârboasă la filtru, din aceea stătută de multă vreme. Din aia beți voi la poliție tot timpul, nu?

Fata râse, dar nu răutăcios.

— Nu pot decât să-ți dau dreptate în prejudecata asta, zise Mina.

O chelneriță care părea obosită și supărată luă apatică farfuriile și cănile murdare lăsate pe masa lor.

— Și eu mă gândesc să mă fac polițistă, zise fata veselă și Mina luă o înghițitură mare de cappuccino.

Se holba la fată.

— De ce?

Fata ezită.

— Păi… Mama mea a fost ucisă de cineva fugit de la locul accidentului, când eram eu mică.

Posibil cineva prins beat la volan, așa zice tata. Și nu l-au prins niciodată pe cel care-a făcut asta. Nu e cinstit! Vreau să îndrept astfel de lucruri.

— Îmi pare rău, zise Mina.

— Da, deocamdată nu trebuie să mă hotărăsc ce vreau să fiu, continuă fata. Dar e unul dintre lucrurile la care mă gândesc serios. Sau poate pur și simplu mă fac *influencer.* Dedic ore întregi să obțin fotografia perfectă când înfloresc cireșii aici, în Kungsträdgården.

Fata arătă cu degetul la copacii care-și pierduseră de mult culoarea roz intensă și care acum erau niște copaci obișnuiți, deloc fotogenici, cu frunze verzi.

Ea își scoase mobilul din rucsac. Se uită rapid la el, oftă greu și-l băgă la loc.

— Cineva care-și face griji? întrebă Mina.

— Ei, e doar tata. El e, da, el e puțin… supraprotector. Dar trebuie s-o lase mai moale.

— Când ai meseria mea înțelegi de ce părinții sunt supraprotectori.

— Da, trebuie că vezi o grămadă de mizerii, zise fata constatând la rece și mai bău din cappuccino.

Puțină spumă îi rămase pe buza de sus și Mina trebui să se lupte cu dorința de a se întinde și a o șterge.

N-o întrebase pe fată cum o cheamă. Știa deja asta. Dar pentru a nu risca s-o ia gura pe dinainte, o numea mereu doar „fata” în gândurile ei.

— Aș prefera să fiu un polițist din aceia de investigație. Nu unul care se plimbă cu mașina poliției prin oraș și urmărește drogați. Dar am auzit că trebuie să faci mai întâi câțiva ani pe stradă, așa e? Sincer vorbind, nu știu dacă am curaj.

— Da, ba da, așa e acum, zise Mina dând din cap afirmativ. Dar au de gând să schimbe asta. Tocmai din acel motiv. Că poliția riscă să piardă oameni care sunt buni la anchete, dar nu sunt

interesați, sau construiți, să facă față vieții de stradă.

— Tu ai făcut față? zise fata privind-o curioasă.

Mina se gândea ce să răspundă. Se gândea dacă să-i spună sincer cât de greu fusese. Nu cu scandalurile sau turele de lucru sau frica, toate cu care se luptau ceilalți proaspăt licențiați. Ci cu propriii demoni. Mizeria, mediile pe care nu le putea controla, presiunea de a-și ascunde particularitățile de ochii colegilor, pentru a nu fi considerată ciudată. Era important să aparții. Grupului, colegilor, exact ce putea face diferența între viață și moarte când trebuiau luate decizii într-o fracțiune de secundă.

— Am făcut față, răspunse sec.

Erau mult prea multe care trebuiau explicate. Era mai simplu să nu explice deloc.

— Vreau să-ți dau ceva, zise fata brusc și-și scoase unul din nenumăratele coliere pe care le avea la gât. Drept mulțumire.

— Nu e nevoie, mi-am făcut doar datoria, protestă Mina.

Fata îi întinse un colier cu un pandantiv negru.

— Dar ești amabilă, zise fata. Nu toată lumea e așa. Acest pandantiv e magnetic.

— Magnetic?

— Se zice că e bun pentru corp. Ceva cu globulele roșii. Sau nu știu. Dar vreau să fie al tău.

Mina nu voia nimic mai mult decât să-l ia, dar dacă ea deja nu încălcase toate regulile, ar face-o definitiv acum. În același timp nu putea să spună nu. Colierul nu părea, oricum, să fi costat prea mult.

— Magnetic, deci, zise ea primind bijuteria. Mulțumesc, înseamnă mai mult decât crezi.

Ea încercă să se abțină să arate cât de aproape de a izbucni în plâns era când și-l puse la gât. Sigur era doar închipuire, dar simțea cum pandantivul îi încălzea pieptul ca un mic soare. Își împreună mâinile în formă de pâlnie în jurul lui.

— Și cum rămâne cu școala de poliție? zise ea.

— O să văd, răspunse fata și luă ultima înghițitură de cappuccino. Am timp destul, cum spuneam.

Mina văzu o mișcare cu coada ochiului. Un bărbat veni la masa lor și o apucă ferm de braț pe fată. Ea nu protestă, ci se ridică. Dar privirea pe care i-o aruncase Minei era resemnată.

— La revedere, a fost plăcut să ne întâlnim, zise fata, se întoarse împreună cu bărbatul și plecă.

Mina vru să se ridice și ea, dar o mână fermă pe umăr o făcu să se așeze la loc. Încă un bărbat se apropiase în spatele ei. El dădu înconjurul mesei și se așeză unde stătuse fata. Avea o înfățișare anostă. Pantaloni scurți și tricou, pantofi sport cu vestitul *swoosh,* un ceas de la Daniel Wellington. Dar Mina era suficient de inteligentă cât să nu se lase păcălită de aspectul lui.

Bărbatul nu spuse nimic, doar scoase un Iphone și i-l întinse. Mina știa cine trebuie să fie acolo, știa a cui voce o va auzi pentru prima dată de mulți ani. Ea știuse care sunt consecințele în cazul în care ia legătura cu fata. Dar ce să fi făcut? Totuși, era polițistă.

Ascultă în tăcere vocea.

Nu zise nimic, nu răspunse nimic.

Când întinse înapoi telefonul, mâna îi tremura puternic. Bărbatul luă telefonul, în continuare fără un cuvânt, și plecă. Mina rămase pe scaun. Tremura atât de tare, încât îi era teamă că o să se prăbușească dacă se ridică în picioare.

Kvibille 1982

El tocmai coborâse de la etaj și se îndrepta spre bucătărie, când se auzi un ciocănit la ușă. De două ori. Se opri în mijlocul unui pas și rămase pe loc. Mai întâi se întrebă dacă auzise corect, în principiu nu se întâmpla niciodată să ciocănească cineva la ei. Dar văzu umbra unei persoane pe fereastra cu sticlă mată de lângă ușă.

Nu era mama, asta știa. Și Jane mai avea până să se întoarcă acasă. Deveni neliniștit. Voia să-i roage să plece, nu avea nevoie de nimeni. Dacă nu se mișca din loc, atunci poate că oricine-ar-fi-fost va renunța și va pleca de acolo.

Ciocăni din nou. De trei ori, de data aceasta. Și pe urmă o voce de bărbat.

— Alo?

Bărbatul auzise evident pârâitul treptelor când coborâse el. Nu era nimic de făcut. Avu grijă să deschidă ușa doar cât să încapă el în deschizătură și s-o acopere.

— Bună, zise Allan, care stătea pe scara din față. Nu știam dacă m-ai auzit.

Allan, cel care avea depozitul de cherestea. Pe care el îl sunase acum o oră – o discuție de care uitase complet. Putea la fel de bine să fi fost acum două săptămâni. Timpul nu mai era cum obișnuia să fie.

Allan își scoase o șapcă cu verde și galben cu sigla BP și-și șterse sudoarea de pe frunte. Pe treaptă, lângă el, erau două sacoșe de la ICA, pline până la refuz cu mâncare.

— Cred că am adus tot ce m-ai rugat, zise Alan. Chiar dacă au fost o grămadă. Deci mama ta e cam bolnavă, nu?

— Da, abia dacă poate vorbi. De aceea am sunat eu. Uite, aici. Sunt bani ficși.

El întinse două bancnote de o sută de coroane și Allan le băgă în buzunarul pantalonilor.

— Dar atunci cine are grijă de tine? întrebă Allan, cu o expresie îngrijorată. Ați sunat doctorul să vină? Aș putea eu să mă uit să văd cum e, dacă trebuie să aduc ceva de la farmacia din Halmstad sau din astea.

El ținu cu piciorul când Allan puse mâna pe clanță.

— Doarme acum, zise el și tuși. Și… și gândește-te, dacă te contaminezi? Nici măcar n-ar trebui să stai așa aproape de mine.

Allan dădu din cap afirmativ și luă mâna de pe clanță. Se șterse din nou pe frunte.

— Ai perfectă dreptate, zise el. Sunt singur la depozit săptămâna aceasta, cu o grămadă de chestii de făcut. Nu-mi dă mâna să mă îmbolnăvesc. Dar măcar să car sacoșele în casă? Nu trebuie să faci asta singur.

— Mulțumesc, spuse el și se dădu mai încolo din crăpătura ușii, ca să nu stea în drum. Du-le acolo.

El arătă cu degetul spre bucătărie și Allan ridică sacoșele pline până la refuz, cu un geamăt. Un măr verde căzu dintr-o sacoșă și se rostogoli pe podeaua din hol. El se holba la măr ținându-se cu mâinile de burtă, ca să nu se audă cum îi chiorăie mațele. Trecuse prea mult de când nu mai mâncase. Allan se întoarse pe hol, luă mărul și se opri în dreptul scării.

— Ești sigur că doarme acolo, sus?

El dădu din cap afirmativ, cu mâinile pe burtă.

— OK, zise Allan și-i dădu mărul. Transmite-i însănătoșire grabnică. Și sună-mă din nou dacă mai ai nevoie de altceva.

El rămase în crăpătura ușii, uitându-se după Allan, până când fu sigur că nu se mai întoarce. Abia atunci își băgă dinții în măr. Pe urmă se întoarse în casă și încuie ușa cu grijă în urma lui.

Două dintre lucrurile pe care-l rugase pe Allan să le cumpere erau pastă de dinți și ață dentară. Desfăcu cutiile și le așeză pe masă. Mama insista

mereu că dinții trebuie periați timp de două minute. Își pusese la mână ceasul primit în dar de Crăciun, ca să numere secundele pe el.

Două minute. El nu știa ce se întâmplă dacă îi periai prea mult și nici nu voia să știe. Cu ața dentară era mai greu. Nu își amintea dacă trebuie s-o folosească înainte sau după periatul dinților. Ce spusese mama?

Înainte părea mai plauzibil.

Sau după?

O, nu. Încâlcise ața dentară. Deși fusese atât de atent. Dar două minute însemnau o sută douăzeci de secunde. 12 plus 0 făceau 12. Trebuia să folosească doisprezece centimetri de ață dentară înainte de a merge la culcare. Atunci o să fie bine din nou.

Rutina mamei era importantă.

Suntem ceea ce obișnuim să facem, așa zicea ea.

El trebuia să-și amintească ce obișnuia ea să facă.

Veni alergând, cu mâna încleștată pe mobil.

— Tată, mă bușesc în cursă când sună! urlă el.

Vincent dădu drumul polonicului, cu care amesteca ușor printre *pipele rigate* care fierbeau, și își desprinse mobilul din mâna fiului, înainte ca Aston să apuce să-l azvârle prin cameră.

— Închide-l, continuă Aston să țipe. Joc *Asphalt 9* pe telefon!

— Nu mai joci, zise Vincent și flutură din mână către fiul său să meargă mai bine să-și atace mama.

Displayul arăta că e Mina. În sfârșit. Nu reușise să dea de ea tot weekendul. Nu-i răspunsese la niciun mesaj. El trebui să-și amintească încă o dată că efectul psihologic de *spotlight,* care-i face pe toți oamenii să creadă că ei sunt cauza mult mai multor întâmplări decât sunt de fapt, era valabil și pentru el. Dar tot nu putea trece peste gândul că ea îl evitase intenționat.

— Alo, Mina, zise el în același timp în care îl auzi pe Aston aruncându-se asupra Mariei cu un urlet.

Fiul și mama deveniră imediat parte a unui meci de gâdilat pe podea. Aston părea să aibă un avantaj clar.

El se întoarse spre aragaz și începu să amestece iar în paste, întorcând concomitent și parizerul în tigaie. Feliile aproape se lipiseră. Era deplină tăcere în telefon.

— Mina, ești acolo?

O auzea respirând. Dar respirația venea cu intermitență. Suna aproape ca și cum ea… plângea? El coborî vocea atât de mult, încât aproape fu acoperită de hotă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el precaut.

Acum era clar că Mina plângea. Dar suspinele tăiate scoteau la iveală că ea lupta să-și controleze vocea. El așteptă, o lăsă să-și revină. *Pipele rigate* de pe aragaz erau deja fierte prea mult, fără ca el să reacționeze.

— Sunt aici, zise el. Nu e nicio grabă.

Era incredibil de incomod s-o audă pe Mina plângând. Mereu îi fusese greu să facă față emoțiilor exteriorizate vădit, niciodată nu știa cum trebuie să se comporte. Dar acum era mai rău ca de obicei. Mina era mereu atât de stăpânită, atât de exactă. Concentrată. Să o audă pierzându-și controlul era ca și cum ar fi privit pe furiș ceva mult prea intim. Ceva ce el n-ar fi trebuit să vadă niciodată. Că ea totuși sunase, asta spunea probabil ceva despre cât de serioasă era treaba.

Apa de la paste începu să se scurgă peste plita cu inducție. Dispozitivul de siguranță reacționă și închise plitele ude. Ceea ce era un noroc, fiindcă parizerul din tigaie începuse să miroasă a ars.

— Nu sunt bine, spuse ea într-un final, cu vorbe care veniră la fel de poticnite precum plânsul. N-am putut nici să mănânc, nici să beau tot weekendul.

— Adică la propriu sau la figurat?

— La propriu. Sunt trează de șaptezeci și două de ore. Mai mult. Sunt atât de tristă. Nu știu ce să mă mai fac.

Apa picură de pe plită și-i ajunse la picioare. Abia când îi arse degetul mare de la picior Vincent realiză că transformase cina într-un fel de catastrofă. Nici măcar n-avea curaj să se uite la parizer. Dar acela era cel mai puțin important lucru tocmai acum.

— Vin imediat, zise el. Ești acasă? Sunt acolo într-o jumătate de oră. Să nu faci nimic până una-alta, rămâi acolo unde ești, nu te mișca din loc.

Nu explică de ce, nu-i spuse că îi e frică de moarte de ce-ar putea face ea până ajunge el.

— OK, zise Mina cu o voce nu prea convingătoare.

Nici măcar nu avusese putere să se împotrivească.

Dar îi dădu codul de la interfon.

Vincent se uită la podeaua umedă. Chiar ar trebui să se ocupe de asta. Dar mai târziu.

Rebecka scoase capul pe ușă din camera ei.

— Tată, ce naiba faci? întrebă ea. Pute a ars până în camera mea.

— Rebecka, bine, zise el și șterse rapid aragazul cu un prosop de bucătărie. Continuă tu cu cina, eu trebuie să rezolv o chestie.

— Dar eu, ce? Ooooh!

Rebecka gesticulă cu mâinile într-un gest disperat, dar veni în bucătărie.

— Mă duc să cumpăr pizza, zise ea după ce văzu catastrofa. Să-mi trimiți bani prin *swish.* Știi că e ud pe jos, nu?

Vincent luă mobilul și-i viră bani Rebeckăi. Pe urmă își luă laptopul.

— Ce faci? zise Maria, ridicându-se de pe jos cu Aston atârnat de piciorul ei. Cine te-a sunat?

El ezită. Respiră adânc. Asta nu va pica bine.

— Era Mina. S-a întâmplat ceva. Trebuie să mă duc acolo s-o liniștesc.

Deschise Google și făcu o căutare rapidă.

— Sigur glumești. Îți bați joc de mine? zise Maria cu voce pițigăiată. S-o liniștești? Nu poate să sune pe altcineva? Ce dracu', Vincent, e duminică seară!

El era concentrat în computer.

Maria n-o auzise pe Mina la telefon.

— Acum, m-a sunat pe mine, zise el. Deci e responsabilitatea mea.

O privi pe soția sa care ostentativ își încrucișa brațele.

— Maria, chiar m-am speriat. La modul cel mai serios. Dacă ai fi auzit-o…

— Aha, și-atunci de ce nu pleci odată? Dacă trebuie acum să fii salvatorul ei pe un cal alb?

— Alb? Toyota noastră nu e roșie?

— Zău, uneori… mormăi Maria dând din cap.

— Asta n-are nimic de-a face cu cavalerismul, spuse el. O persoană din cercul meu de apropiați se

află într-o situație potențial periculoasă, fizic sau psihic. Eu par a fi singurul care știe asta și de aceea sunt singurul care pot sări în ajutor. Așa că, din punct de vedere pur rațional, trebuie să o fac. Trebuie doar să verific, ca să nu fac ceva greșit, spuse el și întoarse laptopul ca ea să vadă.

Dăduse click pe o pagină Wikipedia cu numele *How to confort a friend.*

— Glumești? zise Maria cu dezgust. Cât de autist ești de fapt? Trebuie să cauți pe Google ca să știi cum să consolezi pe cineva? Așa ceva *știi* pur și simplu. Spui „Sunt aici dacă ai nevoie de ceva". Asta e cel mai important. Tu chiar n-ai pic de empatie autentică?

Ea înțelesese greșit, ca de obicei. El nu căutase pe net pentru a simula grija, ci tocmai *din cauza* grijii. El nu era câtuși de puțin convins că ceea ce „știi pur și simplu" e mereu corect. Existau atât de multe astfel de prostii. Toți „știu" că copiii n-au voie să facă baie în decurs de o oră după ce-au mâncat, fiindcă vor face crampe. Ceea ce e pur și simplu o minciună născocită de părinți ghiftuiți, care vor să se destindă o oră. Și toți „știu" pur și simplu că mâncarea pierde nutrienți în cuptorul cu microunde. Tot niște prostii. Sigur că nici el nu era imun la asemenea iluzii. Mina însemna mult prea mult pentru ca el să aibă curaj să riște. Dar cum i-ar putea explica asta Mariei?

— Nu sunt obișnuit să consolez adulți, zise el. Și nu vreau să înrăutățesc situația și mai mult. Așa că am vrut să văd dacă există greșeli pe care e bine să le evit. Ca aceasta.

Vincent citi cu voce tare de pe pagina de internet:

— O *greșeală obișnuită e fraza* Sunt aici pentru tine, dacă ai nevoie de ceva. *Problema e că e prea generală. Îi soliciți celui pe care-l consolezi să găsească singur cu ce îl poți ajuta. Mai bine, fii specific. Explică în ce fel poți ajuta și propune-i să*

faci curățenie sau să-i pregătești ceva de mâncare sau să rămâi peste noapte acolo.

— Să rămâi peste noapte, spuse Maria țuguindu-și buzele. Asta ar mai lipsi.

El oftă adânc. Ca de obicei, ea înțelesese total greșit.

— Știi, zise Maria cu amărăciune. Nu te mai obosi să vii acasă după aia.

Vincent se încruntă. Ea nu voia ca el să rămână la Mina peste noapte.

Dar nu avea voie nici să vină acasă. Doamne, Dumnezeule. Cum o să reușească el vreodată să înțeleagă logica femeilor?

Ușa de la intrare a apartamentului Minei nu era încuiată. Covorașul din fața ușii, pe interior, era suficient de mare cât să te poți descălța pe el fără să fie nevoie să intri încălțat în casă. Asta dacă erai relativ elastic și aveai un echilibru bun. Ca să fie mai sigur, Vincent își scoase pantofii în fața ușii, intră și-i puse apoi cu grijă pe covoraș. Nu se sinchisi s-o strige, ci intră în apartament.

Mina ședea pe canapeaua din sufragerie, ținând în continuare telefonul în mână. După cum arăta, probabil că spusese adevărul când spusese că nici nu dormise, nici nu mâncase. Era palidă ca un cadavru, mai puțin cearcănele negre. Poziția corpului amintea de un balon dezumflat. Puțina energie rămasă părea să fie consumată de plânsul care-i făcea corpul să tremure.

Așeză punga de hârtie pe care o cumpărase pe drum pe măsuța din fața canapelei. Pe urmă, se duse în bucătărie să caute un pahar. Când se întoarse, luă din pungă o sticlă cu suc și turnă câțiva mililitri. Bănuia că n-are nevoie de pai de băut pentru propriile pahare.

— Suc, iaurt, sendviș, zise el și despachetă restul. Sendviș bun, chiar. Cu avocado.

Căzură câteva firimituri pe masă, dar nu credea că Minei îi pasă pe moment. Ea doar dădea din cap.

— Știu, zise el. Nu poți mânca. Nici n-am de gând să te rog. Dar când o să-ți dai seama că poți, e aici. Chiar acum, eu vreau doar să bei ceva. Dar nici cu asta nu e grabă.

Puse paharul cât mai aproape de ea și apoi se dădu mai încolo, pentru a marca cât de neimportantă era mâncarea pentru el. Spera ca ea să nu-și dea seama din vocea lui cât de vitală o considera de fapt. Mina părea că se poate prăbuși în orice moment.

În schimb, el se așeză pe canapea lângă ea și, după o ezitare de o secundă, o cuprinse de după

umeri. Ea îl lăsă să facă asta și se chirci la pieptul lui. Chiar îi mirosea cămașa în continuare a parizer ars și *pipe rigate* fierte în exces.

Plânse în tăcere, timp în care el o mângâia pe cap. Una din ilustrațiile la *How to confort a friend* îi arătase exact cum să facă. Dar oricum i-ar fi venit ideea asta de la sine. Era un sentiment de bine. De natural.

În timp ce aștepta să treacă ce e mai rău, studie casa Minei. Și-o imaginase complet albă. Mobilă albă, pereți albi și tablouri albe. Ca mizeria să nu se poată ascunde. În schimb, pereții din apartamentul Minei erau gri-deschis și mobila era din lemn deschis la culoare, cel puțin în sufragerie și bucătărie, camerele în care intrase. Îl uimi bunul gust. Stilul minimalist făcea, firește, să nu pară ciudat că fiecare lucru era așezat simetric la locul său și că totul era perfect șters de praf. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Mina, ar fi crezut că a intrat în scenografia unui articol de amenajări interioare și nu într-o viață atent sterilizată. De asemenea, nu existau semne ale oricărui fel de interacțiune cu alți oameni. Nicio fotografie cu rude, nicio poză cu prieteni, niciun calendar pe perete cu notițe despre o cină sau o cafea cu cineva.

După câteva minute, respirația i se calmă o idee. Atunci, el se întinse după pahar și i-l dădu. Ea îl luă cu ambele mâini și bău câteva înghițituri. Pe urmă făcu o pauză, părea că se gândește dacă să i-l dea înapoi, dar îl păstră și bău restul. El respiră ușurat. Acum măcar avea câteva picături de vitamine și zahăr în ea. Spera că era suficient ca și apetitul să se reîntoarcă încet.

— Pot să întreb? zise el.

— Dacă trebuie, răspunse ea încet.

— Nu trebuie. O să rămân aici cât o să cred că ai nevoie. O să-ți dau posibilitatea să mănânci și să dormi. Dar doar când vrei tu. Și nu e nevoie să vorbim.

Ultima propoziție nu era pe pagina de internet. Îi venise lui. Aparent fu corectă, căci Mina dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic. Își ținea iar capul la pieptul lui. Lacrimile curgeau în continuare, dar nu la fel de violent ca înainte.

— Apropo, ce-a zis Maria că ai venit aici? zise ea. A fost geloasă?

— Are Papa o mitră ciudată? Înainte de toate, ea crede că sunt prost la cap și că ar trebui să primesc un diagnostic.

Mina râse.

— Privitor la ultima chestie suntem, probabil surprinzător, de acord, spuse. Știi că miroși a parizer?

Veni rândul lui să râdă. Apoi amuțiră amândoi. Mina era vizibil epuizată. Ar fi bine dacă ar putea-o face să doarmă. Își potrivi respirația cu a ei până când respirară și inspirară pe același ritm, sincronizat unul cu celălalt. Ea se mai relaxă puțin. El continuă astfel câteva momente, își permise să savureze sentimentul pur fizic de a fi sincron cu cineva. Nu simțea des așa. Și trecuse foarte mult de când o făcuse ultima oară. Curând, încetini ritmul respirației sale și se asigură ca ea să facă același lucru inconștient. El continuă să respire lent cu ea, micșoră ritmul și mai mult, dar cu pași mici, astfel încât corpul ei să apuce să se adapteze. După cinci minute de respirație lentă, ea dormea adânc.

Răsuflă ușurat. Nu îndrăznise niciodată să le consoleze nici pe Maria, nici pe Ulrika, ele în mod garantat ar fi râs de el dacă ar fi încercat. Dar cu Mina mersese bine, chiar foarte bine. Aproape că se simțise natural.

O întinse cu grijă pe canapea, fără să știe care e următorul pas. Se uită în jurul lui în sufragerie. Un cămin dezvăluia întotdeauna amănunte despre cel care locuia acolo, chiar dacă era mai greu acum, când nu te mai puteai uita prin colecțiile de discuri și cărți ale oamenilor. Să verifici ce-a salvat cineva

în Spotify și Storytel nu era chiar același lucru. El totuși învățase că cea mai interesantă informație exista acolo unde oamenii nu se gândeau că au lăsat urme. O bucățică de *post it* care amintea de o nouă vizită sau programare. Cuvinte magnetice care formau propoziții pe ușa frigiderului. Obiecte uitate pe polița de jos a măsuței din fața canapelei.

Sufrageria și bucătăria Minei nu aveau asemenea urme. Tablourile de pe pereți nu dezvăluiau nici ele nimic, din câte putea vedea, erau cumpărate de la IKEA. N-avea de gând să intre în dormitorul ei, mai ales când ea dormea. Ar fi o intruziune prea mare în viața ei privată. Pe biroul din sufragerie era un cub Rubik. Probabil tot cel pe care-l văzuse în buzunarul ei prima oară când se întâlniseră.

Luă cubul și-l ținu în palmă între degetul mare și degetul mijlociu, ca să poată roti rândurile cu arătătorul și inelarul. Rândurile pe care le muta se mișcau aproape fără a opune rezistență. Avusese dreptate atunci. Era un *speedcube,* suficient de lipsit de fricțiuni pentru a putea fi rezolvat cu o mână. Îl uimea că Mina îl lăsase nefăcut. El unul era *old school.* Începea mereu cu crucea. Știa că există căi mai rapide, dar asta era întipărită în memoria musculară. Învârtea cu o mână, cu gândul în altă parte, în timp ce se uită mai departe prin apartament.

Pe birou erau și documente pe care le recunoscu, toate legate de anchetă. O mică fotografie înrămată care stătea în capătul biroului îi trezi atenția. De ramă atârna un colier. Vincent îl recunoscu, era o bijuterie din aceea magnetică. Fu uimit, Mina nu părea să creadă în abureli *new age.* Dar asta nu era treaba lui.

Mina începu să se miște neliniștită pe canapea. Mormăi ceva, dar el nu reuși să audă ce spune. Fotografia din ramă era un portret al unei fete tinere. Poza avea doar zece centimetri înălțime și-i amintea de genul acela de fotografii făcute la

școală, unde părinții plăteau pentru coli cu mult prea multe poze, în speranța că bunica din partea mamei, bunica din partea tatălui și restul familiei se vor bucura la fel de tare să primească un portret cu copiii și anul acesta. O bucurie pe care el bănuia că părinții o calculau cu totul greșit.

— Natti, mormăi Mina.

De data aceasta auzi deslușit. Probabil că zicea *nighty night* și el auzea „natti”.

— Natti, natti, zise el moale. Trebuie să dormi.

— Natti, iubirea mea, sunt aici, zise ea din nou, încrețindu-și fruntea. Nu mă vezi?

Natti, iubirea mea? El simți cum roșește. Atât de bine nu se cunoșteau. Mina părea că doarme în continuare, dar mai agitat ca înainte. El se uită iar la fata din fotografie. Pe urmă întoarse rama cu grijă. *Nathalie, 10 ani,* scria pe verso. El roși și mai tare. Mina nu la el se referise. Natti era o persoană. El puse la loc rama, avu grijă să stea exact ca înainte și îndreptă colierul. Găsi un pix și întoarse prima filă din raportul despre Agnes.

N-o să întreb. Dar când o să vrei să vorbești, o să ascult, scrise el pe spatele colii.

Abia atunci văzu că îi rezolvase cubul Rubik pe care-l ținea în continuare în mână. O făcuse fără să se gândească la asta.

PS. Scuze pentru cub, adăugă el în mesaj și-l așeză pe măsuța din fața canapelei, împreună cu cubul, alături de sendviș.

Într-un capăt al canapelei, era o pătură împăturită perfect. El o despături și puse pătura moale peste Mina. Pe urmă își luă pantofii în mână și ieși încet din apartament.

Vincent nu putea să doarmă. Exercițiul de autohipnoză de care obișnuia să se folosească nu funcționa. Nu i se mai întâmplase până atunci. Gândurile erau în continuare haotice. Noua scrisoare îl luase pe nepregătite. Era obișnuit să primească scrisori de la admiratori sau e-mailuri de la persoane care îi cereau ajutorul, ori pentru a-și pune ordine în viață, ori pentru vreun interviu de angajare. Și nu se mai gândise la scrisorile de amenințare pe care le primise în primăvară. Dar acum îi scrisese din nou aceeași persoană.

Se ridică în fund, cu picioarele peste marginea patului și aprinse lanterna de la mobil. Ar fi fost o prostie s-o deranjeze pe Maria. Deschise scrisoarea pentru a cincea oară.

O *să fim tu și cu mine,* scria. *Dar înțeleg că nu-i poți spune asta soției tale. O să mă ocup eu.*

Era ca și cum un cub de gheață invizibil i se prelingea pe șira spinării de fiecare dată când o citea. Ora târzie nu-l ajuta să gândească limpede. Avea nevoie să recapete controlul asupra centrului emoțional al creierului său, care aparent intrase în vrie. Dacă ar da la foc mai mic carburantul care alimenta sentimentul de neliniște, acesta ar fi forțat să piardă din intensitate. Cel mai simplu mod era să rezolve o problemă abstractă. Sau să citească o carte complicată. Dar toate cărțile lui erau jos, în camera de lucru. N-avea putere să se ducă până acolo. Totuși, era miezul nopții.

Se uită la năluca întunecată de lângă el, pe cealaltă parte a patului. Soția lui avea un talent să-și strângă bine pilota în jurul corpului când dormea. Era înfășurată ca o sarma. Maria avea cărți, știa asta. Sigur, cu curcubeie pe copertă, dar poate că măcar o dată ar putea să nu mai fie atât de plin de prejudecăți. Când era mic, chiar și el își dorise ca magia să existe. Chiar făcuse tot ce-i stătuse în putință ca s-o găsească. În plus, acum era noapte, acel moment când lumea nu e chiar ca

de obicei. Dacă exista vreo ocazie când ar putea găsi ceva interesant în una din cărțile Mariei, atunci acum era.

Înconjură patul și aprinse veioza mică de pe noptiera Mariei. Veioza era o sferă strălucitoare care întruchipa luna. Bineînțeles. Soția lui scoase un mormăit scurt și se întoarse pe partea cealaltă, departe de lumină.

Chiar erau patru cărți pe noptieră. Să spună cine ce-o vrea, dar Maria lua în serios autoperfecționarea. Teoretic, în orice caz. Cartea din vârful teancului se numea *Grit. Puterea pasiunii și a perseverenței*[10]. Ar trebui să fie bună. De fapt o citise, iar autoarea, Angela Duckworth, era o tipă concisă, tobă de argumente. El avea nevoie de ceva mai nebunesc, idei cu care să boxeze.

Următoarea carte se numea *Cum să-i iubești pe toți necondiționat – Magia vieții.* Pe copertă era un desen cu o broască verde care creștea dintr-un soare, iar broasca avea forma unei inimi cu încă un soare în mijloc. Niciun autor, doar o trimitere la o pagină de internet. Acum începea să semene a ceva. Aici va avea de lucru. Dar ar putea fi și mai bine.

A treia carte avea titlul *Învață să iubești ce ai.* Iar ultima se numea *E un idiot, dar e idiotul tău.* El rămase în picioare, ținând ultimele trei cărți.

Învață să iubești.

E un idiot.

Iubește necondiționat.

O simți ca pe o lovitură când realiză ce înseamnă toate astea, cu părți egale de anxietate și vertij. El crezuse că intensul consum de carte al Mariei era legat de „a te cunoaște pe tine însuți” sau „a-ți găsi eul spiritual”, sau altceva meditativ. O tachinase legat de asta de mai multe ori decât voia să-și aducă aminte. Dar situația părea să fie cu totul alta. În cărțile Mariei era vorba despre cum să facă să-l înțeleagă *pe el.* Să încerce să găsească

drumul într-o familie în care doi copii nu erau ai ei. El înțelesese totul greșit. Soția lui avea dreptate. Era un idiot. Ea avea un bărbat de pe altă planetă. Și el de fapt nici nu știa dacă merita să fie iubit.

— Vincent, zise Maria somnoroasă. Ce faci?

El puse cărțile la loc și îndreptă teancul. Pe urmă se șterse la ochi, sperând ca ea să nu observe lacrimile. Maria se ridică într-un cot și se uită la el cu ochii mijiți.

— S-a întâmplat ceva? zise ea.

El închise veioza-lună, ca ea să nu fie nevoită să-l vadă cât de rușine îi e.

— Îți amintești când ne-am îndrăgostit? zise el cu o voce nu prea convingătoare.

— Mmmm… Ce?

— Eu ți-am zis că e dificil de trăit cu mine. Doar că nu aveam idee cât de greu. Câtă muncă a fost pentru tine!

— E clar o experiență care te pune la încercare, căscă ea. Mai ales la miezul nopții. De ce nu vii să te culci?

— Dar merită?

Maria deschise ochii de tot.

— Adică să trăiesc cu tine?

El dădu din cap afirmativ, în tăcere, fără să fie sigur că ea îl vede în întuneric.

— Cred că depinde de tine, zise ea. Tu vrei să merite?

El aprobă iar dând din cap. Mai mult pentru el.

— Iartă-mă, spuse el. Am fost un idiot.

— Știu, spuse ea și zâmbi. Și uneori îmi vine să te sufoc cu frunze de ceai. Dar ești idiotul meu. Hai, bagă-te în pat. Te pot ține în brațe, dacă vrei.

— Dar tu nu știi ce…

— Ce știu e că e ora 02:30 noaptea, zise ea uitându-se la ceasul digital de sub veioza-lună, și dacă nu vrei să te părăsesc, te întorci în pat. Peste patru ore sună alarma.

Maria puse capul la loc pe pernă, se întoarse și se foi puțin în pat până găsi cea mai confortabilă

poziție. După câteva momente, respirația ei deveni mai grea și mai lentă.

El rămase în picioare, privind silueta soției sale. Mama fiului său celui mic. Nu numai că renunțase, când venea vorba de relația lor, dar el făcuse totul pentru a o distruge. Ea însă nu renunțase niciodată. Încercase mult mai mult decât o făcuse el vreodată. Vor fi schimbări în această privință, începând de acum. Nu pentru că el merita asta în vreun fel. Dar dacă din căsnicia lor mai rămăsese un mic ciob care încă putea fi salvat, avea de gând s-o facă. Dacă ea îi permitea.

Un ciocănit ușor o făcu pe Mina să tresară. Ea nu observase că Julia intrase în încăpere, până când nu ciocănise discret în colțul biroului.

— Te-am strigat de mai multe ori, erai foarte departe, zise Julia. A găsit-o Peder pe acea Anna?

Mina învârti scaunul de la birou o jumătate de rotație. Avea unul făcut pe de-a întregul din oțel și crom, fără pernă îmbrăcată, așa cum aveau celelalte scaune. Țesăturile erau niște focare incredibile de bacterii. Mai ales țesăturile pe care țineai fundul o mare parte a zilei. Oțelul putea fi șters. Sau clătit, la nevoie.

— Nu, dar a făcut rost de-o adresă, spuse ea și se ridică. Tocmai m-a anunțat.

Peder trebuia, încă o dată, să stea acasă cu tripleții bolnavi. Dar îi trimisese un mesaj scurt cu informațiile pe care le obținuse, înainte de a dispărea în lumea lui plină de vomă de bebeluși.

— Tocmai mă gândeam să-l iau cu mine pe Vincent și să ne ducem acolo. Merită să mă însoțească.

Ceva îi spunea că trebuie să-l ia cu ea, deși risca să i se descopere secretul. O uimea să simtă că e atât de OK ca el să afle, eventual.

— Chiar e o idee bună să-l iei pe Vincent? întrebă Julia. El acum e implicat personal în toate astea, de când cu cartea. Nu e mai bine să-l iei pe Christer?

Mina dădu vehement din cap.

— Nu, vreau să-l iau pe Vincent. E cel mai mic lucru pe care-l putem face. De fapt, datorită lui am ajuns așa departe. Sunt mai mult decât capabilă să mă ocup de Anna, în caz că ar încerca ceva.

Julia zâmbi distrată.

— Sigur, dar colegii tăi au făcut și ei o parte din muncă. Nu uita asta înainte de a-ți străluci ochii prea tare de bucurie.

— Să-mi strălucească ochii prea tare de bucurie…

Mina pufni, dar simți, spre marea sa enervare, cum roșește.

— Doar mi se pare că ar fi cel mai potrivit să-i am cu mine pe Vincent și competența lui, n-are nimic de-a face cu felul în care…

— Da, da, să nu exagerăm, ia-l cu tine pe Vincent, atunci. Dar fiți cu băgare de seamă.

Julia zâmbi ironic când se întoarse, și ieși din birou. O parte din Mina voia s-o strige înapoi și să-i explice în continuare, dar știa că asta doar ar săpa groapa și mai adânc.

Își scoase șervețelele umede antibacteriene și șterse cu atenție bucățica de birou în care ciocănise Julia.

— Deci Peder nu s-a întâlnit cu ea niciodată? întrebă Vincent curios, în timp ce Mina parca. Dar de ce nu era la întâlnirea AA?

— Peder a zis că nimeni nu știa, nu a apărut, pur și simplu.

— Ei n-au voie să dea adresele, nu? Doar asta e toată poanta cu AA? Anonimitatea.

Mina încuviință, trase frâna de mână și opri motorul.

— AA nu dă nicio adresă nimănui, dar unul dintre membri știa unde locuiește. Aparent, sunt aproape vecini și uneori vin împreună acolo.

Ieșiră din mașină și se uitară în jurul lor. Era o zi cenușie și ploaia atârna în aer. GPS-ul îi dusese într-o regiune tristă, cu blocuri anonime. Beton și oțel într-o combinație lipsită de șarm, care la un moment dat își îndeplinise funcția de a oferi rapid locuințe unui Stockholm care crescuse cu viteză record.

— Ce etaj? zise Vincent uitându-se în sus la bloc, cu ochii întredeschiși.

— Trei, spuse Mina apăsând la interfon pe numele Annei.

După câteva semnale, ușa făcu clic și ei intrară. Mina strâmbă din nas. Domnea un miros neplăcut pe toată scara, un amestec de pipi vechi și ceva ascuțit despre care bănuia că vine de la vreun fel de material dăunător sănătății, cu care fusese construit blocul.

— Știu, știu, nu luăm liftul, zise Vincent și se îndreptă spre scară.

Pereții erau vopsiți într-o nuanță sumbră de verde-deschis, care se scorojise. Ea nici nu mai știa câte scări de bloc vizitase în interes de serviciu, cu exact același tip de vopsea. Și exact același miros.

— Aici, spuse Vincent când ajunseră sus, și arăta la o plăcuță cu un dovleac pictat, cu numele Annei pe ușă.

La ușă era un covoraș cu textul *The queen of fucking everything.*

— Așa deci, să înceapă distracția, zise Mina sec și dădu din cap.

Îl lăsă pe Vincent să sune. O sonerie infectată de bacterii mai puțin de care să-și facă griji. Cu toate acestea, simțea durere în stomac. Curând, Vincent probabil îi va afla secretul. Dar fie ce-o fi!

Ușa se deschise. Fata-cu-Delfinul se holba la ei. Timp de câteva secunde, expresia de pe chip fusese neutră, pe urmă era de parcă o lume întreagă de impresii îi traversa fața. Culmină într-un urlet care o făcu pe Mina aproape să sară din pantofi.

— VINCENT!

Anna se aruncă la gâtul lui Vincent care se clătină. Mina rămase cu gura căscată. Vincent era acolo cu o Anna țipând înfășurată de gâtul lui. Mina nu înțelegea nimic. Sigur că știa că Anna auzise de Vincent, acesta era chiar motivul pentru care ei erau acolo, dar la această întâmpinare nu se așteptase. Și nici Vincent. El părea confuz. De parcă ar fi căutat ceva în memorie.

— Bună… zise el uimit și se desprinse de o Anna care nu prea voia să-i dea drumul.

— Putem să intrăm? zise Mina. Trebuie să vorbim ceva cu tine.

Auzi și ea cât de aspru sunase, dar încă încerca să se reculeagă după atacul de îmbrățișări la care fusese supus Vincent. Era pe puțin spus un comportament ciudat din partea cuiva care ar fi putut fi implicat în crime.

— Sigur, sigur, intrați! Scuze, uff, cum arăt și nici n-am făcut curat, dacă aș fi știut că vei veni tocmai astăzi, Vincent, m-aș fi aranjat și-aș fi făcut frumos prin casă.

Anna sporovăia emoționată în timp ce se retrăgea în hol ca să-i lase să intre. Vincent era în continuare pe gânduri și părea că ezită să intre, cu toate astea, o urmă.

— Și acum stăteam și-i prăjeam niște carne tocată lui Ingo, așa că scuze, trebuie doar să verific să nu se ardă, nu-i place arsă, o vrea doar rumenită. Mda, el ar prefera-o crudă, dar nu știm ce chestii pot fi prin ea, așa că eu totuși i-o prăjesc…

Anna se opri și se uită la ea, de parcă abia acum observase că Vincent nu e singur.

— Pe tine te cheamă Mina, nu? zise Anna. Ne vedem de obicei la…

— În Kungsholmen, încheie Mina propoziția și-și înfipse ochii în Fata-cu-Delfinul. Am venit ca susținătoare de câteva ori.

Ori mesajul fusese recepționat, ori Anna nu se putea gândi la nimic altceva în afară de Vincent, fiindcă ea doar încuviință scurt și dispăru prin apartament. Mina îl urmă pe Vincent pe hol, fără a fi foarte sigură ce era chestia în care tocmai intrau.

Holul era ordonat, deloc murdar, așa cum lăsase Anna să se înțeleagă, dar foarte decorat. Șervete brodate cu vorbe de duh, tablouri cu citate, o plăcuță de email cu textul *Carpe diem* și una cu *The queen of fucking everything,* și chiar și acolo oglinzi, flori artificiale și obiecte de decor din belșug. Anna continua să sporovăiască din bucătărie și ei se îndreptară încet într-acolo.

— Doar să-i dau mâncarea lui Ingo, pe urmă pun de niște cafea pentru voi, și cred că am și ceva biscuiți. Deci nu-mi vine să cred că ai venit în sfârșit, Vincent, stai să vezi când o s-o sun pe Lindsy să-i spun, ea mi-a trimis atâât de multă energie negativă spunându-mi că nu se va întâmpla niciodată, că e doar închipuirea mea și că n-ar fi trebuit să-ți scriu scrisorile alea tâmpite, că totul e doar în capul meu! Ha! Ai auzit tâmpenie mai mare, Vincent, mai ales că, da, acum ești aici de fapt!

Anna radia ca un soare și se duse la aragaz, de unde ieșea fum dintr-o tigaie. Abia acum Mina observă că o pisică ragdoll mare și lățoasă stătea și

aștepta răbdătoare lângă aragaz. Pe Mina începură s-o mănânce ochii și îi era greu să respire doar uitându-se la pisică. Nu pentru că ar fi fost alergică, nici vorbă, dar părul de pisică era ultimul lucru pe care voia să-l care după ea acasă. Pisica aruncă o privire în direcția ei și a lui Vincent, dar pe urmă îi ignoră, de vreme ce conținutul tigăii era clar mult mai interesant.

— Așa, scumpule, acum o să mănânci, mama o să te ajute, o să fie așa bun, așa bun, nu-i așa, iubitu'?

Anna gângurea la pisică și se întinse după o lingură, în timp ce luă tigaia de pe foc și o puse pe un suport de oale de pe masă. Se așeză pe un scaun, iar pisica se întoarse spre ea, dând din coadă pe podeaua ponosită din bucătărie. Mina nu avea curaj să se uite la Vincent să vadă dacă are aceeași expresie șocată pe față, pe care ea, una, o avea mai mult ca sigur. Fata-cu-Delfinul ședea și-și hrănea pisica cu lingura. În fiecare joi o întâlnise pe Anna la AA, schimbase, cu reținere, câteva cuvinte cu ea din când în când, îi ascultase mărturiile. Totuși, Anna îi făcuse impresia că e destul de normală. Poate un pic sălbatică. Dar asta…

Ea dădu din cap fără să se poată abține și căută apoi un loc unde să se așeze. Chestia asta bănuia că o să dureze ceva. Ușurată, constată că locuința era foarte curată. Ar trece cu brio testul de a se așeza pe un scaun din bucătărie. Sigur că ar fi preferat să scoată șervețelele umede și să șteargă mai întâi și scaunul, și masa, dar își stăpâni impulsurile.

Vincent se așeză pe scaunul de lângă ea și acum Mina îndrăzni să se uite la el. El privea fascinat hrănirea pisicii cu lingura, părând că se gândește intens la ceva. Întoarse capul și-i întâlni privirea. Mina dădu din cap aprobând.

— Anna, zise el. Am vrea să lămurim un lucru cu tine. Tu ai vorbit cu Mina despre mine, mai ții

minte?

— Da, sigur, dar Doamne, Dumnezeule, Vincent, eu cu toată lumea vorbesc despre tine! Doar știi asta!

— Știu asta?

Vincent își drese glasul.

Căzuseră de acord să nu pomenească despre carte, cel puțin nu la început, în cazul în care Anna ar încerca să fugă. Dar cu fiecare secundă care trecea, Mina era din ce în ce mai convinsă că Anna nu avea nimic de-a face nici cu cartea, nici cu mesajul din ea. Nu trebuia să fii mentalist ca să vezi asta.

— Dar de ce? Și de ce cu Mina? Cum ți-a venit ideea să mă recomanzi?

Anna continua să bage linguri cu carne tocată rumenită în fălcile pisicii, în timp ce vorbea.

— Nu e așa ciudat. Câțiva dintre noi am auzit-o pe Mina vorbind la telefon și eu am înțeles că ar avea nevoie de ajutor. Și atunci, a fost de la sine înțeles să te propun pe tine.

Fata-cu-Delfinul vorbea despre Mina de parcă n-ar fi fost acolo. Apariția lui Vincent fusese, nu-i așa, atât de fantastică, încât nu mai putea fi loc și pentru altcineva în cameră. Ochii Annei străluceau când se uita la Vincent, dar într-un fel care nu părea a fi foarte sănătos. Anna răzui ultimele bucățele din carnea tocată.

— De ce a fost de la sine înțeles să te gândești la Vincent? întrebă Mina.

Anna zâmbi larg.

— Eu mă gândesc tot timpul la Vincent.

Mina îl privi consternată pe mentalist. Toată conversația era ciudată. Acolo se petrecea ceva și ea nu înțelegea ce. Dar dacă era să privească totul pozitiv, Anna măcar părea neinteresată să vorbească despre cum se cunoscuseră ea și Mina.

— Vino, trebuie să-ți arăt ceva, Vincent!

Anna sări în sus și lăsă pe aragaz tigaia cu lingura în ea. Se duse sprintenă la o ușă închisă de

cealaltă parte a holului și-i făcu semn cu mâna lui Vincent să vină. Cei doi se ridicară și o urmară vigilenți.

— Uite! Nu-i așa că e frumos?!

Anna deschise ușa larg. Arătă camera cu un gest amplu cu brațul și sărea ușor pe loc de atâta entuziasm. Curioasă, Mina se apropie, cu Vincent chiar în spatele ei. După care se opri brusc.

Toată camera era tapetată cu poze cu Vincent. Dar în cele mai multe cazuri nu era singur în poze. Întotdeauna Vincent era împreună cu Anna.

Unele poze era selfie-uri făcute la ședințe de autografe pe cărți sau la conferințe, cu Anna zâmbind fericită în planul din față și Vincent doar zărindu-se pe fundal. Altele erau colaje făcute de ea, în care tăiase și lipise singură poze cu Vincent. Mai multe dintre ele erau decorate cu titluri decupate din ziare. „Iubirea dintre vedete înflorește", „Nunta verii" și inimioare desenate de mână. Fiecare centimetru de perete era acoperit cu poze.

Pe Mina o trecură fiorii când se uită în jur. Până acum, Anna i se păruse amuzantă, chiar puțin gâsculiță. Dar ce era pe pereți era o nebunie. Pentru așa ceva primeai medicație.

În fundul camerei era o masă mică cu o fotografie înrămată cu Vincent, de la cel mai recent show al lui. În fața pozei era o mică plăcuță metalică cu textul „Citirea gândurilor interzisă". Unul din colțurile plăcuței era îndoit, ca și cum fusese smuls de undeva.

Era un altar.

Mina îl privi pe Vincent. Lui îi căzuse fața și avea gura căscată.

— Tu ești, zise el lent. Tu te urci pe scenă după spectacolele mele…

— Clar că eu! Doar știi asta!

Anna râse încântată și-l trase pe Vincent mai înăuntru în cameră. El încercă să opună rezistență, dar Anna îl ținea strâns de braț.

— Deci nu glumeai când ai spus că te gândești la Vincent tot timpul, zise Mina diplomată.

Atât de mult Vincent. Atât de incredibil de mult Vincent. Poză după poză după poză…

— Anna, trebuie să știu, spuse Vincent. Mi-ai trimis o carte? Cu un leopard pe copertă? Sau ai rugat pe cineva să facă asta?

Acum veni rândul Annei să arate uimită. Expresia ei uluită nu era prefăcută, chiar și Mina o putea citi. Intuise bine.

— Carte? întrebă Anna. Leopard? Nu, mie îmi plac pisicile, e adevărat, dar eu ți-am scris doar scrisori, sper că le-ai primit, nu?

— Da, mulțumesc. Scrisori în care ne amenințI pe mine și familia mea.

Anna nu știa nimic despre carte, asta era clar. Dar Vincent devenise foarte palid. Mina trebuia să-l scoată de acolo. Preferabil înainte ca pisicii aceleia să-i vină ideea să devină prea sociabilă. Bosse îi rezolvase cota de animale pentru viitorul apropiat.

— A fost o greșeală, îi zise el Minei.

— Ne-am bucurat să trecem pe la tine, Anna, zise Mina amabil, dar ferm. Dacă Vincent nu mai are altceva de întrebat, noi o să pornim mai departe acum.

Anna se uita la ea consternată. După care se întoarse spre Vincent.

— Ce? Nu rămâi? Dar ești în sfârșit aici, ai venit în sfârșit! Pentru că mi-ai citit scrisorile. O să stai aici acum, cu mine! Și nu cu ea.

Anna arătă cu degetul la Mina.

— Ai o casă foarte frumoasă în Tyresö, zise Anna, dar tu și cu mine nu avem nevoie de casa aia mare și goală.

— De unde știi unde… zise Vincent.

Pe urmă făcu ochii mari.

— Plăcuța aceea… e de la căsuța mea poștală, nu-i așa?

Anna tăcu brusc și începu să pipăie plăcuța de metal. Pe urmă dădu din cap afirmativ.

— Îmi place să mă uit la tine. Deși când a apărut ea, zise ea aruncând o privire în direcția Minei, am fost nevoită să mă ascund. Dar v-am văzut. Sunteți tot timpul împreună.

— Vincent? zise Mina simțind cum o trec iar fiori reci pe șira spinării. Despre ce vorbește?

Vincent nu răspunse. În schimb, începu să studieze pozele de pe pereți. Se uita cu atenție sporită la toate selfie-urile cu ei doi. Toate ocaziile când Anna fusese aproape de el fără ca el să vadă. Toate ocaziile când Anna ar fi putut să-i facă orice.

Mina studia și ea fotografiile și privirea îi rămase asupra uneia în care Anna era întinsă pe burtă pe un pat de scânduri, fără bluză pe ea. Cineva îi făcea ceva pe spate. O, nu. Fotografia era neclară, dar Mina o cunoștea pe Fata-cu-Delfinul mult prea bine ca să nu știe ce însemna asta.

Anna văzu la ce se uită ea, făcu o piruetă scoțând un piuit de fericire și își ridică bluza, ca ei să-i vadă spatele. Pe curbura spatelui își tatuase o inimă roz mare. În inimă exista un portret cu ea și unul cu Vincent. Păreau foarte fericiți împreună.

— În sfârșit e rândul nostru acum, Vincent! ciripi Anna.

Mina se holba la tatuaj. Vincent făcu încet câțiva pași în spate, pentru a se îndepărta de spatele gol. Pe urmă se întoarse și o luă la fugă din apartament și în jos, pe scări.

Pădurea nu era chiar cum se așteptase el. De fapt, nici măcar nu fusese vreodată în vreo pădure, de unde să știe așadar că e umezeală, da, chiar ud. Nu puteai să te întinzi aici pur și simplu și să te fuți.

— Mai mergem puțin, zise el întorcându-se spre ea.

O creangă îl plesni peste față și el duse mâna la obraz.

Ea se uita la el foarte plictisită și dădea din cap cu reticență.

— Da, dar nu prea mult, am Reebok noi și n-am niciun chef să-i distrug.

Ea arătă cu degetul la solul lipicios și noroios. Nu era în mod absolut o suprafață pe care să se simtă confortabil pantofii ei cei albi și noi.

— Am plătit, spuse el ca să-i reamintească, dar și în speranța că va fi suficient ca s-o motiveze.

De-aia nu mai putea el, de încălțările ei. Nu voia decât să-și bage pula în ea. S-o facă. Se uită în jurul lui. Trebuia să găsească un loc uscat, rapid. Înainte ca ea să se răzgândească. Prietenii erau cu motoarele în fața chioșcului din Tallkrogen și-l așteptau. Nu putea să se întoarcă nefutut, era pur și simplu imposibil. Era singurul rămas virgin, i se semnala asta des și batjocoritor.

— Acolo pare a fi un luminiș, cred că e puțin mai uscat.

Arătă cu degetul și începu să meargă.

Ea îl urmă cu reticentă. Ofta tare și ostentativ.

— Doar ca să știi, ai plătit doar pentru un jeg de misionar normal, nimic extra, fără supt sau din astea. Asta ca să fim clari.

Vocea era blazată. De parcă vorbea despre vreme.

El se întreba oare cu câți se futuse ea. Gândul îl scârbea și-l excita deopotrivă, într-o combinație ciudată.

Penisul întărit i se freca incomod în jeanși și el îl îndreptă rapid câțiva milimetri.

Ea mergea poticnindu-se în spatele lui și începuse să dârdâie. Își trase geaca de blugi mai strâns pe corp.

O găsise pe net. I-o aleseseră tovarășii lui. Stătuseră acasă la Asse o după-amiază întreagă și căutaseră pe cineva cu care s-ar putea fute. Fără să fie prea scump. El avea doar cinci sute de coroane, banii primiți cadou de Crăciun de la bunica. Și ajunseseră exact pentru un futai obișnuit cu Lizette. Da, de fapt scria o mie pe pagina de internet, dar Mehmet, care se pricepea la afaceri, reușise să scadă prețul la cinci sute pentru el.

— Acolo, uite! O rulotă! zise el într-un falset, pițigăiat, de ușurare și arătă cu degetul la o rulotă acoperită cu crengi, parcată puțin mai încolo, în luminiș.

Copacii erau tot mai rari pe măsură ce se apropiau și solul tot mai uscat, exact cum sperase.

Penisul era acum chinuitor de tare, iar respirația devenise mai superficială și rapidă. Se întreba cum o să fie. Deși văzuse mii de filme porno și știa în detaliu ce se va întâmpla, cum va suna, totuși nu avea încă nicio idee care va fi sentimentul de pulă băgată în pizdă. Dar curând, curând va afla asta.

— Da, dar dacă locuiește cineva acolo? zise ea și înjură când se împiedică de o creangă.

— Pare liniște, verificăm, spuse el strângând pumnii atât de tare, încât se albiră.

Curând, curând se vor putea fute.

Când ajunseră la rulotă, el adulmecă aerul. Mirosea dubios. Sigur era mucegai sau vreo scurgere stricată. Dar chiar în acest moment nu-i păsa care din ele era. Avea penisul tare ca piatra în jeanși și nu se sinchisea că miroase puțin rău. Peste doar câteva secunde o va avea sub el.

El deschise ușa și intră. Pe urmă ieși în fugă și vomă. Văzu cu coada ochiului cum Lizette aleargă prin pădure și țipă ceva despre poliție. Pantofii ei

Reebok noi și albi străluceau în întunericul dintre copaci. La dracu'. N-o să fie niciun futai.

— Ptiu, drace.

Christer scuipă pe jos și se alese cu o privire aspră de la unul dintre tehnicienii criminaliști de la fața locului. El ridică mâinile în semn că se scuză.

— Aha. Nu părea chiar proaspăt… zise Ruben abătut.

— Așa e, îmi e greu să cred că domnul Rask a alergat de colo-colo în ultimele luni ca să-l omoare pe Robert, ori pe oricine altcineva, zise Christer și înghiți o regurgitație.

Ușa rulotei era deschisă și mirosul greu de putrefacție persista în micul luminiș.

— Deloc ciudat că nu l-am găsit, zise Ruben dând din cap. Dar…

O licărire de speranță i se aprinse în ochi.

— Dar poate a fost ucis de celălalt criminal!

— Nu tu ne băteai la cap despre soluțiile simple? zise Christer și se dădu câțiva pași mai încolo, ca să nu stea în calea tehnicienilor îmbrăcați în salopete fosnitoare.

Călcă drept într-o băltoacă cu noroi și își privi trist pantofii. Îi primise de la mama și-l slujiseră bine, acei pantofi intraseră în al doilea lor deceniu, fără să arate prea uzați. Mama cumpăra mereu calitate bună, care ținea mult. Dar pădurea asta blestemată era pe cale să devină cântecul lor de lebădă.

— O să vedem de la ce a murit, zise Ruben, în continuare optimist.

Unul dintre tehnicienii criminaliști, o femeie tânără și frumoasă, cu părul orbitor de albastru, se opri pe loc.

— Nu vom ști cu siguranță decât după ce-i va face Milda autopsia, zise ea. Dar pare că Jonas Rask a murit de o supradoză, cândva în iarnă.

— Cu alte cuvinte, înainte ca Robert să fie ucis, în orice caz, mormăi Ruben și-și drese glasul. Cât de sigură ești de cauza decesului?

— Canula era rămasă în braț, explică fata cu părul albastru.

— Jonas a deprins obiceiuri din astea la mititica, zise Christer.

El jelea în continuare pantofii. Acum, umezeala începuse să intre prin ei, până sub ciorapi. Asta era cea mai apropiată activitate de ceea ce se numea viață în aer liber pe care el o avusese de ani în șir. Și nu-i făcea poftă de mai multă.

— Zi-mi unul care să nu deprindă asemenea obiceiuri la mititica. Iar el a stat totuși douăzeci de ani, zise Ruben tremurând.

De fapt, era o zi călduroasă, dar umezeala și întunericul din pădure scădeau temperatura. Rulota stătuse totuși în soarele arzător toată vara, ceea ce garantat fusese un puternic factor decisiv pentru priveliștea care-i întâmpinase înăuntru.

Cadavrul era acum dus într-un sac negru cu fermoar. Niște lichid se prelingea printre zimți și duhoarea îi izbi cu forță. Christer își ținea mâna la nas, dar tot trebuia să lupte cu greața. Spre satisfacția lui, chiar și fața lui Ruben căpătase o nuanță alb-verzuie.

Fusese imposibil să intre cu un vehicul cu roți în partea aceea de pădure, așa că sacul cu cadavrul era purtat pe o targa. Pe Milda nu o aștepta o sarcină prea plăcută. Și chiar și tehnicienii aveau serios de muncă în rulotă.

— Aha. Asta a fost, zise Ruben și începu să o ia cu pași mari în direcția drumului pe care parcaseră mașina poliției.

Bosse îi aștepta în mașină. Cu un geam tras în jos la un nivel potrivit și un castron uriaș cu apă pe jos. Oricum, se va bucura când se vor întoarce. Christer oftă cu gândul la situația dată. Pantofi distruși, ciorapi uzi și încă o pistă care se sfârșise într-o fundătură.

Doamne, Dumnezeule, cât ura concediul. Puține cuvinte din limba suedeză îi displăceau la fel de tare și tot atât de puține chestii băgate oamenilor cu de-a sila pe gât le disprețuia cu aceeași frenezie. Concediu.

„Aveți nevoie de concediu la fel ca toți ceilalți", spusese conducerea. „E august. Odihniți-vă. Există alți anchetatori în clădire care vă pot ține locurile o săptămână sau două."

Nu așa privea Mina chestiunea. Exista un motiv pentru care fusese creat grupul lor. Și acela nu fusese ca ei să-și ia liber. Dar ea avea o bănuială solidă că acest elan din partea conducerii, în legătură cu zilele libere, era de fapt primul pas spre a-i scoate, progresiv, din circuit și a desființa grupul. Așa ceva ea nu avea de gând să permită.

În ciuda muncii lor, nici măcar nu reușiseră să-l localizeze pe Jonas Rask. Ar fi trebuit să fie un lucru simplu. Cineva ieșit după mulți ani de la răcoare era de obicei ușor de găsit. Să te ții ascuns de poliție necesita resurse și rafinament. Și că oamenii erau animale cu tabieturi era mereu în avantajul poliției. Dar niciuna dintre vechile fisuri ale lui Rask nu dusese nicăieri, și nici nu reușiseră să-i găsească rulota. Fusese nevoie de un băiat de cincisprezece ani cu chef de sex pentru asta.

Catastrofă.

Trebuia să fie mai bună de atât. Avea nevoie de ceva concret. Mina făcu un pas în spate și își contemplă creația. Singurul lucru pozitiv la faptul că o obligaseră să-și ia liber era că putuse să treacă în liniște prin tot ce era legat de caz, fără să fie nevoie să-i aibă pe colegi alături, ca factori disturbatori. Chiar dacă era neplăcut că nu-l mai întâlnea pe Vincent. În ultimele două săptămâni, el ținuse conferințe una după alta, majoritatea în afara Suediei. De când se văzuseră acasă la Anna, Fata-cu-Delfinul, el nu prea mai stătuse în țară. Și poate că era foarte bine. Pe de o parte, pentru că ei

îi era greu să creadă că Anna îl va urmări în străinătate; banii ei păreau că merg în cea mai mare parte pe tatuaje noi. Și pe de altă parte, pentru că Mina nu știa dacă e pregătită să vorbească cu el despre ce se întâmplase atunci când el venise acasă la ea. Curând poate, dar încă nu.

Unul dintre pereții lungi din sufragerie era acoperit cu hârtii și fotografii prinse cu ace. De asemenea, își luase libertatea să scrie și să deseneze cu carioci direct pe perete. Era ușor de acoperit pe urmă cu vopsea. Chiar dacă auzise că tocmai cariocile necesitau trei straturi de vopsea. Dar ea oricum rezugrăvea tot apartamentul în fiecare toamnă cu vopsea nouă, gri-deschis crocant, fiindcă după un an, aceasta începea să prindă o nuanță puțin mai închisă, o mărturie mult prea agresivă despre toată mizeria care se agățase pe pereți, oricât încerca ea să-i frece.

Ei nu-i păsa că doar ea era cea care observă pereții înnegrindu-se. Ea poate că nici nu vedea asta, dacă era să fie sinceră. Dar *știa* asta. În plus, găsea zugrăvitul în sine terapeutic. Pentru că, bineînțeles, ea zugrăvea singură. Nici nu intra în discuție să permită accesul în apartament vreunui meșter în salopetă de lucru jegoasă.

Tuva. Agnes. Robert.

Ei se holbau în gol, în cameră. Pozele erau aceleași pe care le aveau la poliție, ea pur și simplu dăduse jos tot ce aveau acolo, copiase și pusese la loc. Adăugase alte câteva acasă. Biletele. Fotografii. Trasase linii, încercuise și subliniase lucruri pe care le considera deosebit de importante.

Aproape de un colț făcuse o listă cu lucruri care-i veneau în minte, ca legături posibile și imposibile între victime. Era o înșiruire de cuvinte și contexte amestecate, scrise direct pe perete. Stomatolog. Școală. Magazin alimentar. Rudenie. Și încă vreo zece cuvinte. Dacă oamenii măcar ar ști cât de simplu e să le cartografiezi obiceiurile zilnice.

Facebook. Instagram. În anumite cazuri, doar câteva supoziții urmate de telefoane de confirmare. Dacă ar găsi ce-i unea, ar începe să se apropie de adevăr, știa asta.

Dar până una-alta, nimic nu avusese rezultat. Aparent, nu exista nicio legătură între victime. Zero.

Mina se trase frustrată de coadă. Regretă imediat și se întinse după gelul dezinfectant. Luă un clic zdravăn cu care-și frecă mâinile tare și ferm și apoi se dădu mai în spate. Prinse tot colajul în aceeași privire. Apoi și-o mută spre dreapta. La coloana lui Vincent.

Sigur că verificase tot ce putuse și despre el. Mai ales de când devenise implicat personal în caz. Dar deja din martie ea alesese să aibă încredere în judecata lui într-o anchetă criminalistică sensibilă, fără să știe prea multe despre el, în afară de ce scria pe Wikipedia. Un pic cam iresponsabil, ar putea crede acum, ulterior, chiar dacă era un noroc că făcuse asta. Lacuna de cunoștințe despre Vincent Walder o compensase în ultimele săptămâni. În continuare nu avea cine știe ce informații despre el în comparație cu ceilalți care erau afișați pe peretele ei, dar el totuși nu era nici victimă a crimei și nici suspect.

Încă.

Se uită la portretul lui Vincent, o poză dintr-o reclamă la un spectacol de-ale lui. Îl cunoștea de nici o jumătate de an, dar simțea că trecuse mult mai multă vreme. Rar experimenta o asemenea legătură cu un alt om. Nu se mai întâmplase de când…

Alungă rapid gândurile și își forță creierul să se concentreze asupra lui Vincent. Poza lui se uita fix la ea. Uneori simțea că ochii lui o urmăreau prin cameră.

Îl trecuse pe Vincent prin aceleași furci caudine ca și pe ceilalți. Cu trudă rumegase cuvintele pe care le scrisese pe perete, la fel de meticulos în

dreptul lui, ca și în dreptul celorlalți. Ceea ce făcuse ca ea să și învețe mai multe despre el. La ce stomatolog mergea. De unde cumpăra mâncare. Unde copilărise. Ea chiar reușise să facă rost de o fotografie de grup cu Vincent și colegii de clasă din școala primară, mulțumită unei companii specializate în digitalizarea și oferirea de fotografii școlare vechi online. Fotografia era pe birou. El fusese teribil de frumușel, cu o strungăreață drăguță la vedere, fiindcă râdea cu gura până la urechi în poză.

Ea ura fotografiile școlare. Și își urâse colegii de clasă. Pe toți, în afară de unul: cea mai bună prietenă a ei, Pia. Așa că ea, fără discuție, în toți anii de gimnaziu, care fuseseră cei mai răi, făcuse cruciulițe peste chipurile celorlalți.

Toate numele erau scrise sub poză, în ordinea numerelor, în funcție de rândul pe care stăteau elevii. Și mereu era trecut acolo cineva care lipsise. Fotografiile veneau din părți total diferite ale Suediei și le despărțeau mai mult de zece ani. Cu toate astea, pozele lor cu clasa erau atât de asemănătoare, a ei și a lui Vincent. Pentru o clipă, se întrebă ce-o face Pia azi. Prietenia lor durase foarte mult, până la vârsta adultă. Dar Pia nu putuse înțelege alegerile făcute de Mina. Așa că drumurile lor se despărțiseră. Și ea nu-și mai făcuse alți prieteni de atunci. Prietenii se țineau scai de tine. Voiau prea mult. Întrebau prea mult. Îți cereau să-și pese, să arăți interes. Ea nu reușise să-și canalizeze energia pe un alt om, până să-l întâlnească pe Vincent. Iar întrebarea era dacă ea chiar îl voia în viața ei. Ea crease o existentă care funcționa, în care ținea la locul lor diferitele bucăți din ea. Vincent dislocase acele bucăți, se ținuse scai de ea și avea pe masă un cub Rubik rezolvat care dovedea asta.

Mina oftă, se întoarse și tocmai voia să iasă din sufragerie ca să ia niște cafea, când îi sună mobilul. Era Christer.

— Bună, bună! Bosse și cu mine ne-am gândit doar să verificăm cum merge în… concediu, zise el accentuând ultimul cuvânt cu o ușoară iritare. Bosse e cam apatic azi, așa că rămânem acasă.

Aparent nici el nu era foarte mulțumit de zilele libere băgate pe gât. Ei îi era în continuare greu să se obișnuiască cu acest nou Christer vesel. Care, mai mult, iubea animalele. Îl cunoștea de când venise în Palatul Poliției și nu-l văzuse zâmbind nici măcar unui peștișor auriu.

— Tu faci totul împreună cu acel câine? întrebă ea.

— Să știi că așa a zis și Ruben. Bosse nu se simte bine când n-are companie, are nevoie de siguranța și stabilitatea date de prezența mea. Dar bănuiesc că e greu de înțeles pentru cineva care n-a trebuit să aibă grijă niciodată de ceva mai avansat intelectual decât un arbore Yucca.

— Ce?

— Ruben, zise el repede. Arborele. Nu tu.

Ea se uită la peretele cu toate pozele și notițele. Concediul ei. Să-l mintă pe Christer și să-i spună că e într-o vie din Toscana, într-o expediție de shopping la New York sau pe o plajă din Las Palmas?

— Când spun concediu mă refer, evident, la anchetă, continuă Christer.

Mina se simțea de parcă ar fi fost prinsă cu degetele în borcanul cu bomboane.

— Așa de transparentă sunt? întrebă ea.

— Doar pentru cel care se uită. Și nu e ca și cum eu aș putea spune despre mine că am ieșit să navighez prin arhipelag.

— Sincer vorbind, nu ajung nicăieri, oftă ea. Am început chiar să-i verific pe părinții victimelor. Dar nici acolo nu găsesc nimic. Trăiesc în locuri diferite. Au meserii diferite. Nu sunt rude. Am trecut cu aspiratorul și prin mărunțișuri, și prin chestii mari, dar nu găsesc niciun element care să-i

lege. Chiar în acest moment, cel mai mult sper ca ucigașul să fi renunțat.

Ea se așeză la birou și fu nevoită să mute fotografia lui Vincent cu clasa, ca să n-o sifoneze.

— Dar legătura Halland, nici acolo nimic? întrebă Christer, cu Bosse lătrând pe fundal. Scuze puțin, trebuie să-i dau mâncare.

Zăngănitul sonor de hrană uscată ajunsă într-un castron metalic o făcu să ia telefonul de la ureche. Apoi se auzi mestecatul intens al unui golden retriever fericit. Bosse era exagerat de vesel și în mod obișnuit, ea n-avea curaj să se gândească cum e când primește de mâncare.

— Ce legătură Halland? zise ea după ce Bosse se mai calmă cu mâncatul.

— Mda, legătură și nu prea, poate e un cuvânt cam puternic, dar cred că ești de acord că e o coincidență ciudată.

— Chiar n-am nicio idee despre ce vorbești.

Oftatul lui Christer se auzi cu claritate prin telefon.

— Dar, Doamne, Dumnezeule. Da, și mie mi-a luat ceva, dar după ce-am văzut asta… Sunt convins că am spus ceva despre asta, dar poate că nu…

— Christer, zise Mina nerăbdătoare. Zi pe șleau. Despre ce vorbești?

— Păi, tatăl lui Agnes e din Halland, se aude direct din dialect, zise el. Iar părinții lui Robert au menționat că tatăl are un background în industria brânzei și atunci te gândești automat la cașcavalul de Kvibille. Kvibille, care se află în Halland. Iar privitor la Tuva… Bunicul ei din partea mamei e ornitolog și avea o planșă mare acasă, pe perete, cu un șoim călător, aceasta fiind pasărea regiunii Halland. Toate astea sunt scrise în rapoartele mele. Am crezut că legătura e atât de evidentă, că n-a putut scăpa nimănui.

Ea vedea cu ochii minții cât de mulțumit e Christer.

Păcat că era nevoită să-l dea jos de pe piedestal.

— Bunicul Tuvei avea și planșe cu alte păsări?

— Poate, zise Christer reticent.

— Și câte alte fabrici de brânză există în Suedia? Kvibille nu e nici pe departe singura.

— OK, atunci. Împușcă-mă. Legătura poate că nu e limpede ca apa de izvor. Dar am un presentiment. Eu cred că ei sunt din Halland. Dacă asta o însemna ceva. Da, da, trebuie să închid, Bosse vrea să se uite la televizor.

Ea nici măcar nu se gândea să întrebe de unde știe Christer asta, sau ce-ar putea un câine să vadă la televizor. *Ambulanța animalelor? În mijlocul naturii* poate? Sau filmul ăla, *Hachiko,* cu Richard Gere? Îi era foarte greu să-l vadă pe Christer ca Richard Gere.

Oare ce voia să facă înainte de a suna Christer… A, da, exact, cafea. Sări de la birou, puse deoparte mobilul închis și făcu un pas spre bucătărie. Pe urmă se întoarse din mers. La pozele noi pe care le afișase pe pereți, la cele pe care nu le mai văzuse nimeni altcineva. Ridică poza de pe birou. Se uită la lista cu nume de sub fotografia cu clasa. O întoarse. Citi.

Îi venea să-l sărute pe Christer. Avusese dreptate cu Halland. Dar făcuse greșeala clasic masculină de a se concentra doar asupra bărbaților. Soluția era, firește, una cu totul diferită.

Ea știa unde e conexiunea.

În sfârșit, știa care era conexiunea.

Covorul de pe holul Minei, cel din dreptul ușii, nu se făcuse mai mare de la ultima vizită a lui Vincent acolo. El își scoase un pantof și își ținu echilibrul într-un picior, în timp ce încerca să-l scoată și pe celălalt. Nu avea curaj să fie primul care lasă o amprentă de pantof pe pardoseala de clincher. Se clătină și puse mâna pe ușă ca să se sprijine.

Mina se uită la mâna lui, dar întoarse privirea când observă că el a sesizat asta. El știa că ea deja avea fantezii cu petele de grăsime lăsate pe ușă de vârfurile degetelor și se gândea cel mai probabil la cât de mult se putea stăpâni să le șteargă cu spirt. Veni în întâmpinarea ei și scoțând din buzunar un pachet de șervețele umede începu să șteargă ușa. Pe urmă se uită pe pachet și păru îngrijorat.

— Stai puțin, zise el. Astea sunt șervețelele *folosite.* Cu care am șters barele de la metrou.

O fracțiune de secundă, chipul Minei exprimă groază pură.

— Ha, ha, zise ea și-l lovi pe umăr, suficient de tare ca el să înțeleagă cât de puțin de *ha, ha* i se păruse. Bine ai revenit în Suedia! Te-ai refăcut, apropo, după contactul direct cu *stalker*-ița ta, Anna? Am observat că n-ai hipnotizat-o cât să uite de existența ta sau ceva de genul ăsta. O fi fost totuși un pic flatant pentru ego?

Vincent făcuse ochii mari. Aparent, ei i se părea povestea aceea mult mai amuzantă decât i se părea lui. Făcuse tot ce-i stătuse în putință să uite tatuajul în formă de inimă, dar tot îl putea vedea cu ochii minții când voia asta cel mai puțin.

Își trecu mâna peste față și o urmă pe Mina în sufragerie. În locuință se făcuse curățenie cu aceeași minuțiozitate ca data trecută când fusese acolo. Singurul lucru care deranja ordinea era haosul de pe peretele din sufragerie. Asta era ceva nou. Câteva tablouri erau întinse pe podea. Bănuia că fuseseră date jos pentru a face loc pentru ceea

ce acoperea acum peretele. Păreau a fi toate imaginile și documentele la care Mina avusese acces în anchetă. Pe câteva nu le mai văzuse până atunci. Totul era laminat, în folie de plastic.

— Chestia aia s-a mai întâmplat zise el. *Stalker*-ii. Doar că nu atât de extrem. Cel mai adesea sunt casnice plictisite sau bărbați tineri derutați, cu probleme de identitate, care dintr-un motiv sau altul cred că totul s-ar rezolva dacă ar fi împreună cu mine.

— Ce Casanova avem aici.

— Deloc. Dacă nu m-ar fi găsit pe mine, și-ar fi proiectat sentimentele pe altcineva sau altceva. Dar Anna e puțin altfel. Spre deosebire de majoritatea celorlalți, ea nu se mulțumește cu stadiul de fantezie. Singurul lucru care pare să ajute e păstrarea unei distanțe cât mai mari posibile între mine și ea. Cu ajutorul poliției, dacă va fi nevoie.

— Îmi ceri să te protejez? întrebă Mina zâmbind.

— O faci deja.

— Lui Ruben i-ar plăcea la nebunie dacă ar afla despre Anna, râse ea.

— Știu. Deci ce-ai spune s-o ținem doar pentru noi, OK?

Vincent se uită din nou la peretele ei. El nu înțelesese niciodată de ce ei puneau totul pe un perete în toate serialele polițiste. În afară de faptul că dădeau bine în film. Dar când văzu peretele Minei înțelese brusc. Era un mod inversat de a face un *mindmap.* În loc de a porni de la un gând central, pentru a crea mai apoi ramuri, ea avea deja ramurile, iar acum căuta ce anume le aducea împreună. Și în mijlocul *mindmap*-ului era o fotografie. El se apropie și dădu din cap spre imagine.

— Asta e…?

— De aceea te-am sunat, zise ea.

Glasul Minei nu era foarte ferm. De parcă îi era teamă cum va reacționa el. El n-avea nevoie să se uite atent la imagine ca să știe… mai văzuse fotografia de câteva ori până atunci. Chiar dacă asta fusese de mult. Atât de demult. Întinse mâna pentru a da poza laminată jos de pe perete, dar se opri când o auzi pe Mina răsuflând greu. Ar fi trebuit să știe mai bine. Pe biroul din spatele lor era o cutie cu mănuși de bumbac de unică folosință. El scoase de acolo o pereche, și le puse și se întinse din nou după fotografie. Nicio reacție de data aceasta.

Era o fotografie cu clasa. O întoarse.

Școala din Kvibille, Clasa I B, scria pe verso. O întoarse din nou pe partea cu imaginea. După haine, era pe undeva pe la începutul anilor 1980.

— Tu ești cel de pe rândul din spate, nu? întrebă Mina arătând cu degetul la un băiețel zâmbăreț cu strungăreață, pe jumătate ascuns de o doamnă învățătoare corpolentă.

Vincent dădu din cap afirmativ și înghiți puternic în sec. Era singura fotografie de la Școala din Kvibille pe care apucase să o facă, înainte de a se muta și de a schimba școala. Dar nu vedea nicio asemănare între băiatul din poză și cel care era el azi. Cum a putut acel băiat să devină el? Și era bine sau rău că nu se recunoștea pe el însuși? *Nu voia* să se recunoască pe el însuși?

— Nu știam că te cheamă Boman, zise Mina și citi din lista cu nume de sub imagine.

Vincent Adrian Boman.

Boman. Era un nume pe care nu-l mai auzise de mult timp.

— Walder a fost familia mea adoptivă, zise el dând din cap pentru sine. Le-am luat numele. Mă chema Boman înainte de asta. Dar cum mi-ai găsit fotografia asta cu clasa?

— Puțină muncă cinstită de polițist. Familia Walder a fost ușor de găsit în evidența populației. Există doar câteva, însă numai una dintre ele luase

un copil orfan pe nume Vincent. În hârtiile serviciului social era indicat numele inițial de familie ca fiind Boman, plus că ai locuit în Kvibille. Restul a fost ușor. Dar nu de aceea îți arăt fotografia.

Mina arătă cu degetul la una dintre colegele lui de clasă.

— Pe fata aceea o cheamă Jessica Widergård. E mama lui Robert. Seamănă foarte tare. Am recunoscut-o imediat din reportajul despre Bobu, de la știri.

Vincent păli. Se uită îndelung la fotografie. Pe urmă, arătă cu degetul la încă două fete care stăteau lângă Jessica.

— Erau trei. Jessica, Malin și Charlotte. Sickan, Malla și Lotta.

— Erau prietene bune? întrebă ea, făcând ochii mari.

— Da, se poate spune. Erau mereu împreună. De parcă ar fi fost surori. Dar de ce întrebi?

— Pentru că Malin Bengtsson și Charlotte Hamberg sunt mama Tuvei, respectiv a lui Agnes.

Tăcerea care urmă fu asurzitoare.

— Le-ai cunoscut? întrebă Mina într-un final.

— Pe Sickan, Malla și Lotta? zise el pe un ton înăbușit. Absolut. Noi patru ne întâlneam tot timpul în acea vară, după ce a fost făcută poza asta. Înainte ca eu să schimb școala.

Amintirile pe care le reprimase mare parte a vieții sale veneau brusc cu viteza unui tren expres. Atelierul lui de magie din hambar. Lada pe care o construise, cu steluțe pe ea.

Urmau să-i facă o surpriză lui Jane.

Mama era atât de bucuroasă în acea zi.

Șapte copii pe fiecare rând în fotografia cu clasa, distribuiți pe trei rânduri. 7+3 era 10. Poza, făcută în primăvara lui 1982. 8+2 făceau, de asemenea, 10. 10+10+10. Trei părți ale unui triunghi echilateral. Ca feliile de pâine prăjită tăiate ale mamei. Important să fie exacte. Oricât

încerca să scape, gândurile îl duceau înapoi la mama.

O *jumătate de minut, cel mult.*

Luaseră bicicletele și merseseră la scăldat.

— Nu pricep. Ar fi trebuit să reacționez direct la numele lor, dacă le-aș fi văzut în vreun raport, dar nu le-am văzut nicăieri, din câte știu. Nu înțeleg!

— Asta pentru că ele n-au fost parte din anchetă. Charlotte s-a prăpădit imediat ce a născut-o pe Agnes. Malin e mama Tuvei, dar a plecat în Franța, cu soțul ei, când Tuva a împlinit șaisprezece ani. De atunci nu s-a mai întors în țară. Jessica, mama lui Bobu, despre ea ai citit în procesul verbal. Dar nu e ciudat că nu te-ai gândit la asta, n-o mai cheamă Widergård, pentru că și ea, la fel ca celelalte, și-a schimbat numele de familie la căsătorie. Așa cum ai făcut și tu, de altfel. Adică ți-ai schimbat numele de familie.

El se uita fix la fotografie. Vechile lui prietene. Vara când s-au scăldat. Ele, nu el. El stătuse și privise lacul. Și simțea umbra neagră și adâncă din acea vară cum crește și se întinde până în prezent și cum îl înghite.

— Oricum, continuă Mina, această fotografie cu clasa arată că mamele victimelor se cunoșteau. Și acum spui că ele te cunoșteau și pe *tine.* Că vă jucați împreună. Nu poate fi o coincidență.

Mina se așeză în fața lui și, destul de incredibil, îi cuprinse mâinile. Era extrem de serioasă acum.

— În ce manieră ești implicat în toate astea, Vincent?

— Eu? Dar… Trebuie să fiu? Există în mod garantat și alți oameni care le cunoșteau. Dă-mi zece minute și-o să-ți dovedesc că Malin, Jessica și Charlotte cumpărau toate trei bomboane de la același magazin. Sau că se giugiuleau cu același băiat în adolescență. Sau că au lucrat în același loc când s-au făcut mari. O să faci interogatorii încrucișate cu toți oamenii posibili cu care s-au întâlnit toate trei?

Mina își retrase mâinile. Atacul o făcu să dea câțiva pași înapoi. Nu voise s-o rănească. Doar că era atât de nepregătit pentru cele spuse de ea. Și cele nespuse. Încă.

— Iartă-mă, spuse el întinzând mâna spre ea.

Ea nu o cuprinse.

— Ai dreptate, zise el. E improbabil ca toate astea să fie o coincidență, ținând cont că eu ajut la anchetă. Niciunul dintre eventualii lor prieteni comuni nu face asta. Vreau doar ca tu să nu crezi că am în vreun fel de-a face cu toate astea, că știu ceva și n-am spus. Mai ales după mesajul din carte. De fapt, nu înțeleg ce înseamnă toate astea.

El arătă cu degetul la fotografia cu clasa.

— Dacă nu… Crezi că eu sunt a patra victimă? Sau, mai degrabă, fiul meu, Benjamin? O să-l găsiți turtit într-un *Origami box* cu cifra unu scrijelită pe frunte?

Simțea că se află în afară și că se privește pe el însuși. De parcă totul era un film. Dar Mina dădu din cap.

— Eu cred că rolul tău în asta e cu totul altul, spuse ea și se duse la birou.

De acolo luă o coală laminată pe care i-o dădu. O copie dintr-un număr vechi din Hallandsposten. Era un articol care se întindea pe două pagini de ziar, cu un titlu de scandal încheiat cu semnul exclamării. Marea parte a spațiului era ocupată totuși de o imagine. El o mai văzuse o dată până atunci, înainte ca părinții lui adoptivi să arunce ziarul. Dar n-o uitase niciodată. În imagine era un băiețel stând în picioare într-o curte. Nu se putea vedea ce casă e, dar Vincent știa. Un ziar mai mare sigur ar fi ales o altă fotografie – sau niciuna. Dar redactorul de la Hallandsposten nu avusese nimic împotrivă să publice poze cu copii. În anii optzeci, erau alte vremuri.

În spatele băiețelului, banda adezivă în carouri a poliției marca o zonă închisă. Și în spatele benzii

adezive, în fața unui hambar, se zărea o ladă pictată cu steluțe.

Băiețelul se uita fix la cameră. Privirea lui conținea toată tristețea și durerea lumii. Vincent recunoscu privirea fără probleme. Era în continuare la fel, în fiecare dimineață când se privea în oglinda din baie.

— Câți dintre colegii tăi știu? șopti el.

— Niciunul, încă, spuse Mina.

Ea făcu o pauză lungă.

— De ce n-ai spus nimic? întrebă ea apoi. Și să te ia dracu'.

Dădu capul pe spate și începu să clipească din ochi, dar el îi auzise plânsul din glas.

— Și eu ce să mai cred acum, Vincent? Am avut încredere în tine.

— Eram un copil, Mina.

Acum lacrimile îi curgeau deschis pe obraji și ea se șterse pe față cu mâneca bluzei.

— Regula mea e să nu am încredere niciodată în nimeni, spuse ea. Dar am făcut o excepție pentru tine. Și i-am convins și pe ceilalți să aibă încredere în tine. Să te ia dracu' pentru că mi-ai dovedit că aveam dreptate. Sper că înțelegi că o să devii principalul nostru suspect imediat ce-o să le povestesc celorlalți?

Vincent își coborî privirea.

— Și tu însăți, tu ce suspectezi? întrebă el. Tu crezi că eu i-am ucis?

Mina își trase nasul și se adună. Se uită la el cu o privire care era doar profesională.

— E o întrebare bună, zise ea înfundat. Ai făcut-o?

Seara de vara era mai întunecata decât ar fi trebuit. Norii, care nu existaseră când se aflase în drum spre Mina, acopereau acum tot cerul. Părea că o să înceapă să plouă în orice moment. Lui Vincent îi era greu să se concentreze asupra șofatului spre casă, însă din fericire nu erau prea multe mașini în trafic. Oamenii încă nu se întorseseră din concedii. Norocul lor, ținând cont de cum conducea el.

În același timp, nici nu voia să ajungă acasă prea repede. Acolo n-ar avea spațiul mental necesar pentru a procesa tot ce spusese Mina. Maria atenționase deja via sms că Aston vrea să construiască „o navă spațială gigantonormă din lego” și că ea, cu mâna pe inimă, îi ceda misiunea lui Vincent. Sau cum scrisese ea: „vouă, băieților”. Maria obișnuia să spună că e important pentru ea să simtă că are aceleași drepturi cu bărbații. Dar acolo nu intra se pare construirea de lego cu fiul ei. Nu că asta îl deranja pe Vincent. Ea nu știa ce pierde.

De data aceasta, el făcea un ocol în drum spre casă pentru a-și curăța gândurile mai întâi. Ar putea să treacă pe lângă parcarea de la Halele de Comerț cu Ridicata din Årsta, acolo unde fusese găsit Robert. Să vadă dacă asta îi punea gândurile în mișcare. Pe de altă parte, poate că n-ar da bine să viziteze un loc al crimei, acum când era cât pe ce să fie printre suspecți. Mina probabil că o sunase deja pe Julia și-i povestise tot. Se întreba oare pe cine ar trimite să-l aresteze, în cazul ăsta. Pe Christer? Nu. Nu Christer. Pe Ruben. Clar că l-ar trimite pe Ruben. O ploaie ușoară începu să cadă pe capotă și porni ștergătoarele.

Informațiile Minei erau ca o cutie care trebuia despachetată în ordine corectă. Trebuia să o ia cu începutul. Colegi de clasă. Malin, Jessica și Charlotte. Sau Malla, Sickan și Lotta. Prietenele lui când era mic. Care mai apoi deveniseră mame

pentru Tuva, Robert și Agnes. Totuși nu era obligatoriu să fie vorba despre el, nu? Sau?

Ploaia crescu în intensitate, iar el mări viteza ștergătoarelor. Răpăiala din acoperișul mașinii avea un efect ușor hipnotic, gândurile voiau să plece în zbor, iar el trebuia să se chinuiască să le așeze în ordinea logică.

Ce însemna dacă în descoperirea Minei nu era vorba despre el în mod specific? Cineva voia să omoare copiii tuturor celor din clasa lui: în cazul acesta, de ce tocmai pe copiii lor, de ce nu pe cei ai colegilor din clasa paralelă?

Nu, nu copiii tuturor. Numărătoarea inversă vorbea răspicat. Aveau să fie patru crime. Și ceva special avea să se întâmple când numărătoarea inversă ajungea la zero, era convins de asta. Ceva legat chiar de Malin, Jessica și Charlotte. Avuseseră ele un dușman comun? Dar din nou. Dacă ar fi avut un dușman comun, atunci ele însele ar fi fost ucise, nu copiii lor, care nici măcar nu se cunoșteau între ei.

Și cine era a patra persoană, crima cu numărul unu, dacă nu el? Fiindcă în ciuda cărții cu mesajul ucigașului, el încă nu era pregătit să accepte că el e numitorul comun. Ei patru fuseseră o gașcă pentru scurt timp. O vară. Dar când el se mutase de acolo, ele trebuie că-și găsiseră pe altcineva. Al patrulea *putea* fi el, dar nu era sigur. Putea fi un alt prieten. Totuși, ele petrecuseră o perioadă lungă fără el, și cu el doar o perioadă scurtă. Atât de importanți nu fuseseră împreună. Nu-i dădea de cap.

În plus, nimeni din prezent nu cunoștea trecutul lui. După articolul din ziar, familia lui adoptivă făcuse totul ca să îngroape ceea ce se întâmplase. Și făcuseră o treabă bună. Sincer vorbind, era uimit că Mina reușise să dezgroape asta. Vincent Walder nu existase atunci. În Kvibille, el fusese doar Vincent Boman.

Boman.

Bo-man.

Stai stai stai.

El apăsă pedala de accelerație la maximum și intră într-un rond. Cineva îl claxonă cu furie. Atunci, cerul se deschise și ploaia începu să toarne în plină forță. Nu era important. Nimic nu era important. În afară de zile și luni. El știa ce înseamnă acestea. Trebuia să mai verifice cu Benjamin, dar spărsese codul. Vedea cifrele în aer în fața lui, atârnau la câteva zeci de centimetri deasupra capotei și străluceau în ploaie, în timp ce se transformau în litere. Și ceea ce dezvăluiau ele îl umpleau de groază.

Ea stătea pe podeaua rece și se holba la peretele ei. Fotografia cu Vincent se holba înapoi la ea. Pusese articolul de ziar deasupra fotografiei cu clasa, în mijlocul pânzei de păianjen pe care o construise. Mina avea în mână cubul Rubik, cel pe care i-l rezolvase Vincent. Îl arunca dintr-o mână într-alta. Era tentată să-l răsucească, dar n-avea curaj. Nu era sigură că-l va putea aduce înapoi, la starea inițială. De parcă ar fi pornit o reacție în lanț de neoprit printr-o răsucire ușoară, unde fiecare încercare următoare de a-l face întreg la loc ar crea doar mai multă și mai multă dezordine. Exact ca viața ei.

Vincent Boman, în vârstă de șapte ani, se uita la ea de pe perete cu ochi triști.

Ea i se încredințase. Doamne, Dumnezeule, el fusese aici când ea *dormea.*

Cubul zbura dintr-o mână în alta.

Avusese încredere să-l lase să cunoască o parte din interiorul ei. Și în tot acest timp o mințise.

Cubul făcu un semicerc în aer și se întoarse în mână.

Dacă ar fi spus măcar ceva despre asta. Despre ce pățise mama lui. Susținea că reprimase totul. Că nu-și amintea. Și ea voia să-l creadă. Dar nu știa dacă o va mai putea face vreodată.

De ce nu putuse ea să se mulțumească pur și simplu cu a fi singură?

Se uită la cub. Pe urmă îl aruncă în perete cât de tare putu. Cubul îl nimeri pe tânărul Vincent în frunte și se sparse în mai multe bucăți. Ea își cuprinse picioarele cu brațele și începu să se legene înainte și înapoi, stând în continuare pe podea și plângând încet.

Vincent dădu buzna în camera lui Benjamin, fără să ciocănească. Fiul era ca de obicei întins pe pat, cu căștile pe urechi și laptopul pe piept. Tresări când Vincent intră furtunos.

— Ce faci! zise Benjamin și închise capacul laptopului. Și ai grijă la cărțile mele de pe podea, faci băltoacă!

Benjamin avea dreptate. Se scurgea apă pe jos în dreptul lui Vincent. El nu se sinchisise să-și scoată geaca, ci alergase direct la Benjamin. Dar ploaia îl făcuse ciuciulete pe drumul scurt dintre garaj și ușa de la intrare și simțea cum îi picura regulat de pe vârful nasului. Se întinse după un prosop care era aruncat peste scaunul de la birou, dar Benjamin îl opri.

— Pe ăla sigur nu vrei să-l folosești.

Vincent își retrase mâna. N-avea de gând să întrebe.

— Crimele, zise el scoțându-și geaca. Scoate datele.

— Iar începem, oftă Benjamin, se ridică încet din pat și se duse la computerul de pe birou. Știi că a început școala săptămâna asta, nu? Am destul de multe cursuri la care să mă concentrez.

— Trebuie să văd toate datele, spuse Vincent fără să-i pese de obiecțiile fiului.

— Dar poți să te ștergi? zise Benjamin enervat și mută câteva figurine *Warhammer* pictate, la distanță sigură. Uzi tot.

Vincent luă repede un prosop din baie, în timp ce Benjamin deschise documentul Excel.

— Îți amintești primul lucru pe care am încercat să-l facem pentru a sparge codul? întrebă Vincent când se întoarse.

— Te referi la atunci când am tradus datele în litere? 1 e A, 2 e B, și așa mai departe. Cel mai simplu cifru posibil care există. Și n-am ajuns nicăieri cu asta.

— Hai să facem din nou, zise Vincent frecându-și părul cu prosopul. În ordinea numerelor.

— OK, dacă asta te face să te calmezi, atunci… Dar nu înțeleg de ce.

Benjamin deschise imaginile cu Agnes, Tuva și Robert, în care erau indicate datele și orele.

— Prima crimă, Agnes, așa-numita sinucidere, s-a petrecut pe treisprezece ianuarie la ora 14, zise Benjamin. 13–1–14. Iese M-A-N.

În timp ce vorbea, schimbă cifrele de sub imagine cu litere.

— Tuva a fost ucisă în lada cu săbii pe douăzeci februarie la ora 15. 20–2–15. Iese T-B-O. Iar Robert, conform discuției anonime, a fost ciopârțit pe trei mai la ora 14. Adică 3–5–14. Ceea ce dă C-E-N.

Schimbă ultimele cifre și împinse scaunul de lângă birou, ca Vincent să poată vedea cum trebuie.

— M-A-N-T-B-O-C-E-N. În continuare nu înseamnă nimic. Doar știam asta.

— Nu înseamnă nimic pentru că aceea e ordinea în care s-au petrecut crimele, zise Vincent și se așeză pe prosop, într-o încercare de a micșora băltoaca de pe parchet. Ordinea cronologică. Dar *ordinea numerelor* e inversă. Agnes avea crestată cifra patru pe ea. Tuva un trei. Robert n doi. Mai bine plasează-le în ordinea numerelor, deci doi-trei-patru. Robert-Tuva-Agnes.

Benjamin schimbă locurile lui Robert și Agnes pe ecran și se uită la noua combinație de litere.

— C-E-N-T-B-O-M-A-N. Tot nu înțeleg, zise el încruntându-se. În continuare e doar nonsens.

— Nici pe departe, zise Vincent. Ne spune când se va petrece următoarea crimă, crima numărul unu. Pe 22 septembrie, la ora 14. Peste o lună.

Benjamin se uita la el perplex.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pentru că 22 septembrie ora 14 e același lucru cu 22–9–14. Literele V-I-N. Iar crima

numărul unu va fi adăugată prima în ordine, înaintea celorlalte. Dar nu vezi?

Vincent se aplecă frustrat la tastatură, peste Benjamin, și scrise literele V-I-N înaintea celorlalte. Tastatura se udă, dar asta era.

— Unu, doi, trei și patru. Patru crime, zise el.

V-I-N-C-E-N-T-B-O-M-A-N lumina dinspre ecran.

— Vincent Boman e numele meu adevărat. Crimele au fost tot timpul un mesaj pentru mine.

Ale naibii momâi, zici că țineau volanul în mână doar duminica! Nu puteau să stea acasă? Ruben era pe Essingevägen și schimbă în viteza a doua. Sigur, era doar joi, dar orișicât. Ce căutau ăștia în trafic? Schimbă în a treia din nou și se gândea că ar ajunge la a patra dacă ar apăsa puțin mai tare. Dar situația nu părea prea roz. O Toyota Auris albă tocmai schimbă banda și se puse drept în fața lui.

— Așa, Ellinor, zise el mașinii. Calmează-te un pic.

El își imagina că motorul mârâia de frustrare. Spre deosebire de Ellinor cea reală, mașina nu l-ar trăda niciodată, nu i-ar spune niciodată într-o bună zi că s-a săturat de el. Trecu degetele pe marginea de deasupra tabloului de bord și observă praful. Ar trebui s-o curețe.

Pe urmă se răzgândi. Ar trebui să fie la Autobahn, asta ar trebui. Dar în loc de asta, el era în drum spre Palatul Poliției. Ancheta criminalistică stagnase prea mult. Toate indiciile se arătaseră a fi niște fundături. Și acum, aparent se uitau și alții la puținul la care ajunseseră ei. El nici măcar nu știa dacă așa-zisul grup special al lor mai exista din punct de vedere formal. Probabil colegii râdeau de incompetența lui. Era de-a dreptul jenant că el, într-un viitor previzibil, va fi asociat cu niște crime în serie celebre, dar nerezolvate. Dar picătura era totuși ceea ce se întâmpla acum: poponarul ăla de magician, Vincent Walder, îi chemase din nou la ședință. Vincent era civil. Și un mare impostor. N-avea niciun drept să convoace grupul de polițiști în acest fel. Și în toiul concediului.

Ruben puse indignat mâna pe plicul maroniu de pe locul de lângă el, ca să se asigure că e tot acolo. Îl primise în căsuța poștală. Niciun expeditor. Conținutul îl făcuse mai întâi să se sufoce, apoi să înceapă să râdă, pentru ca, într-un final să se enerveze la culme. Oricine ar fi trimis asta, era

evident cineva care știa despre implicarea lui Vincent în anchetă.

Conținutul plicului arăta o nouă imagine a mentalistului. Ruben știa acum că Vincent îi păcălise pe toți. Dar cititorul de gânduri nu considera că fusese suficient, acum voia să le frece și fețele cu minciunile lui. Despre asta se va discuta la ședință, Ruben era foarte sigur. Blestematul de Vincent Walder. Ruben începuse chiar să-l considere OK. Crezuse că Vincent o să-l ajute. Nu-l va ierta niciodată pentru asta.

Bătu din nou ușor cu mâna peste plicul de lângă el.

— Vincent Walder, *you aregoing down,* zise el încrâncenat și apăsă accelerația.

Toyota din față să facă bine și să se dea din calea lui.

Ruben sosi primul în sala de ședințe. Alese un scaun vizavi de *whiteboard,* unde bănuia că Vincent o să-și țină prezentarea. Ruben chiar voia să-l aibă în vizor tot timpul.

Peder intră agale chiar după el, împodobit de ceva care nu putea fi descris decât ca o barbă stufoasă. Aparent, nu se atinsese de aparatul de ras de când începuse concediul. În mod destul de uimitor, Peder arăta și bronzat, și odihnit. Mirarea lui Ruben trebuie că i se citise pe chip, fiindcă Peder îi făcu ștrengărește cu ochiul.

— Am stat la părinții mei două săptămâni, zise el zâmbind fericit. Deci tocmai în acest moment totul merge strună. E o minune ce pot face doi oameni sprinteni de șaizeci de ani pentru sănătatea psihică. A mea și a Anettei, în orice caz. Se pare că va mai dura câțiva ani până vom fi bineveniți înapoi. Tata părea puțin epuizat și slăbit când a schimbat ultimul scutec. Dar eu m-am apucat chiar să citesc o carte. Sau aproape, m-am gândit ce carte să citesc, de fapt.

Peder se așeză lângă el cu un oftat plăcut, timp în care Christer și Mina intrară pe ușă. Erau în toiul unei discuții. Mina era roșie la ochi, de parcă plânsese. Sau poate începuse să utilizeze și pe față acel dezinfectant care usucă, nu l-ar mira.

— Promit, spunea Christer. Nu e nicio problemă. Cum ți-am mai spus, îl țin cu cea mai mare plăcere pe Bosse. I-am cumpărat chiar o lesă mai drăguță, una cu pietricele. Sigur că nu sunt diamante veritabile, dar lucesc drăguț când ieșim la plimbare.

— Îți rămân datoare salariul pe un an după toate astea, oftă Mina și se așeză lângă Peder.

Christer râse și se așeză de cealaltă parte a lui Ruben.

— Drăguț colier, Mina, zise Peder brusc. Cred că am văzut reclama la televizor, e un pandantiv din acelea metalice?

— Doamne, ce vigilent mai ești, zise Christer și râse din nou. Ai reușit să dormi?

— Da, a fost nevoie doar de o comă totală de câteva ore ca să-mi recapăt puterea de concentrare.

— E un cadou, zise Mina scurt.

Ruben înțelese că dintr-un motiv sau altul nu era ceva despre care Mina voia să vorbească. Dar Peder era aparent atât de fericit de proaspăt regăsita lui claritate mentală, că nu prinse semnalele.

— Credeam că Vincent o să vină cu tine, zise Ruben pentru a schimba subiectul de discuție, înainte ca Peder să pună și alte întrebări despre colier.

— Păi de ce? zise Mina, la fel de scurt ca mai înainte. Doar nu locuim împreună.

— Uneori ne întrebăm.

Mina se încruntă și se holbă furioasă la el. În mod clar, Vincent nu mai era la mare căutare acolo. Mereu era ceva. Tocmai se gândea să spună câteva vorbe bine alese despre acel mentalist, când intrară Julia și Vincent.

— Ce bine, toată lumea e deja aici, zise Julia. Atunci începem direct.

Era îmbrăcată într-o rochie de vară care se termina chiar deasupra genunchilor. Nu cea mai potrivită pentru conducătorul unei anchete polițienești poate, dar Julia fusese nevoită să-și ia liber, chiar și ea. Și Ruben n-avea de gând să se plângă. Putea cu ușurință să-și imagineze restul acelor picioare bine antrenate, până în sus la fund. Doar știa exact cum arată acolo, sub rochie. Și să mă ia dracu' dacă Julia nu părea să aibă tanga azi. Ar fi fost de ajuns pentru o fantezie foarte plăcută restul ședinței, dar Vincent distruse tot. Uite-l cum stă acolo și se preface emoționat. Jegul autosuficient. Dar Ruben nu se grăbea. Avea de gând să aștepte ocazia potrivită. Conversația anterioară dintre ei sigur fusese doar o capcană, un

fel de a încerca să se dea pe lângă el, ca să afle cât de mult știa poliția de fapt.

— N-ar trebui să-i chemăm și pe papagalii ăia care se ocupă de anchetă în acest moment? zise el. Fiindcă noi, oficial, nu ne-am întors din „concediu”, nu?

— Vreau să vă povestesc asta vouă mai întâi, zise Vincent așezându-se mai bine în scaun. Cu cât mai puțină lume știe, cu atât mai bine.

— Are legătură cu tipa de la AA, cea cu pontul? întrebă Ruben.

— De-acolo n-am obținut nimic, zise Julia. S-a dovedit a fi o admiratoare de-ale lui Vincent. Nu știa nimic despre carte.

— Doamne, Dumnezeule.

— Nu există niciun mod bun de a cosmetiza toate astea, zise Vincent și-și drese glasul. Așa cum știți, am susținut tot timpul că există un cod sau un mesaj în informațiile referitoare la crime. Acum l-am găsit. Ne-a privit fix în ochi tot timpul.

El scrise *Agnes-Tuva-Robert* pe *whiteboard.*

— Aceasta este ordinea în care s-au petrecut crimele, zise el arătând cu degetul la nume. Dar dacă, în loc de asta, luăm în considerare cifrele crestate pe cadavre, ordinea devine aceasta.

El șterse numele și scrise *Robert-Tuva-Agnes.*

Pe urmă adăugă un semnul întrebării înainte de *Robert.*

— Semnul întrebării simbolizează crima numărul unu. Ultima din numărătoarea inversă. Dar prima din ordinea numerotării. Dacă traducem ziua, luna și ora celor trei crime în litere, unde unu înseamnă A, doi înseamnă B și așa mai departe, obținem asta.

Vincent trasă o linie sub nume și scrise *CEN-TBO-MAN* pe un rând nou sub ele.

— Astfel am obținut două bucăți de informație nouă, continuă el. Pe de o parte, data următoarei crime. Ceea ce e bine. Dar dacă așa e, atunci asta

mă implică în același timp și pe mine, într-o manieră pe care din păcate n-o pot explica.

Vincent își drese glasul, vizibil încurcat. Era un actor bun, măcar meritul ăsta să i-l recunoască Ruben. Intenționa să-l mai lase puțin să-și facă micul show.

— Încă un lucru, zise Vincent. Pe mine mă chema Boman înainte.

El scrise *VIN* sub cifra unu, înaintea celorlalte litere de pe tablă.

VIN-CEN-TBO-MAN. Ruben râse ușor. Fu nevoit să recunoască în sinea lui că era impresionat. Nu crezuse că Vincent va cuteza să meargă atât de departe. Trebuia să ai testicule de oțel pentru așa ceva. Sau grandomanie. Ruben știa despre care dintre ele era vorba.

— Dar acolo scrie Vincent Boman! izbucni Christer, o secundă după ce toată încăperea realizase același lucru. Ce rahat?

— Presupunând că am dreptate, zise Vincent fără să se sinchisească de Christer, atunci ultima crimă va avea loc pe douăzeci și doi septembrie, la ora 14. Pentru că 22–9–14 sunt literele V-I-N.

— Ziua de naștere a Anettei! strigă Peder și păru suspect de treaz.

Vioiciunea pe care i-o dăduseră cele două săptămâni de odihnă dispăruse în mod evident.

Ceilalți se holbau la el.

— Da, deci 22 septembrie. E ziua soției mele atunci, zise el roșind.

— Și eu am o programare importantă la doctor atunci, zise Julia ironică.

— Dar nu înțeleg, continuă Peder, de ce crimele îți ortografiază numele?

— Ruben, cred că în mod oficial am reintrat în pâine, zise Julia. Și chiar mai mult de atât. O să anunț conducerea.

— Numele nu e singura legătură cu Vincent, zise Mina pe un ton chinuit de neutru. Mamele

victimelor noastre sunt vechi prietene de joacă de-ale lui Vincent.

Ruben zâmbi când văzu că Vincent se înroșește la față ca un rac. Probabil că cel mai mult își dorea să-l înghită pământul. Acea dezvăluire nu putea fi o parte din planul lui, oricât de bun actor ar fi fost. Era pur și simplu *prea* compromițător. Prietene cu Vincent, ce dracu'! Bine lucrat din partea Minei. Vincent era în rahat. Iar Ruben nici măcar nu trebuise să deschidă gura încă.

— Credeți-mă, zise Vincent fără să-i privească în ochi. Habar nu am ce înseamnă toate astea. Într-un fel, în aceste crime este vorba despre mine. Cartea a fost doar începutul. Am încercat să-mi dau seama cine ar vrea să mi-o facă în felul acesta, dar nu-mi vine nimeni în minte. Cel mult am câțiva colegi de conferințe invidioși, dar niciun *duşman*. Așa ceva, oamenii au în cărți sau în filme. Dar nu în realitate.

— Pare că cineva vrea să-ți facă rău fără motiv, zise Ruben scoțându-și buza de jos în față. Bietul Vincent.

Pe urmă scoase plicul din geantă și-l puse pe masă.

— Deși eu am altă explicație, zise el. Și anume că Vincent însuși a comis crimele. Și că egoul lui e atât de mare, încât și-a ascuns numele în datele crimelor, așa, ca un joc. Dar când a văzut că nu găsim mesajul, a devenit neliniștit că nu suntem la fel de inteligenți ca el și a fost nevoit să ne-o evidențieze.

— Ruben! zise Christer uitându-se îngrozit la el. Ce tot spui acolo?

— Am citit și eu câte ceva despre magie, zise Ruben. Și-am aflat că cel mai bun truc de magie e să ascunzi ceva acolo unde toată lumea îl poate vedea. Vincent, povestește-le despre Al Koran și inelul lui.

Ruben văzu pe Vincent că înțelege. Îl avea.

— Al Koran a fost un magician renumit, începu Vincent încet. Era cunoscut pentru un truc în care lega împreună verighete împrumutate. Una dintre verighete era totuși a lui. Conform legendei, el începea trucul prin a prezenta un inel cu care urma să trișeze și care avea o deschizătură secretă, și spunea că așa se face trucul de obicei, dar că el nu va folosi niciodată o asemenea înșelătorie. Pe urmă, folosea chiar metoda aceea. Și nimeni nu înțelegea cum naiba era totuși posibil, tocmai pentru că el arătase trucul chiar înainte de a începe numărul. Dar nu înțeleg ce legătură are asta cu ancheta.

— Ba sigur că înțelegi, zise Ruben, după care se adresă colegilor săi. Eu cred că Vincent tocmai a făcut un Al Koran pe noi. El a dezvăluit despre ce e vorba în scamatorie și are încredere în faptul că noi tocmai de aceea nu vom crede că el e cel care a făcut-o. Deși toate dovezile indică contrariul.

— Ruben, vii cu acuzații foarte grave, zise Julia. Despre ce dovezi vorbești? Chiar sper că ai mai mult decât un truc cu inele.

— Dar voi aveți memorie de peștișori aurii?

El ridică vocea de frustrare și arătă cu un deget întins la Vincent și cu unul la literele de pe *whiteboard.*

— Bunului Vincent îi place la nebunie să-și folosească numele când manipulează lumea! „Un artist își semnează mereu operele”, sună vreun clopoțel? Bărbatul care-a scris VINCENT WALDER de o sută de ori pe ziduri, fără să-și amintească asta, doar pentru a-i flata egoul lui Vincent?

Vincent se făcu alb ca varul la față.

— Acel experiment avea ca subiect explicarea fanatismului, începu el fără vlagă, dar amuți când văzu cum se uitau ceilalți la el.

Lui Ruben îi plăcea asta grozav.

Și nu terminase.

Păstrase ce era mai bun pentru final.

Deschise plicul și plasă conținutul în mijlocul mesei, ca să vadă toți.

— Am primit asta prin poștă, zise el. De la o persoană anonimă care se pare că nu vrea să cădem în capcana lui Vincent. Înainte să întrebați, am verificat și da, articolul e real.

MAGIE TERMINATĂ CU TRAGEDIE! era titlul articolului vechi din ziarul Hallandsposten. Christer, Peder și Julia se aplecară curioși. Mina îi aruncă o privire fugitivă lui Vincent, pe care Ruben apucă să o intercepteze. În mod evident, articolul nu era o noutate pentru ea. Se pricepea foarte bine Mina!

— La o fermă din apropierea localității Kvibille, un număr de iluzionism făcut în joacă s-a transformat brusc în realitate mortală, citi Ruben cu voce tare din preambulul articolului.

După care își ațintă din nou privirea asupra lui Vincent.

— Nu e foarte ciudat că Vincent știe atât de multe despre cum se ia viața oamenilor prin spectacole de iluzionism. Scumpul nostru Vincent *Boman* a experimentat pe tot parcursul vieții cum se omoară oameni în lăzi.

Kvibille 1982

El coborâse la bucătărie foarte devreme. Micul dejun al mamei era greu de făcut și când îl făcea el, dura mai mult. Știa că trebuie să fie *exact.* Ritual, așa îl numea mama. Băgă două felii în prăjitorul de pâine, verifică să fie ajustat la 3,5 și aşteptă. Soarele lumina deja prin fereastra de la bucătărie. Dar răsărise cu douăsprezece minute mai târziu față de acum câteva săptămâni. Vacanța de vară aproape se terminase. Și astăzi, Jane se va întoarce acasă. Astăzi *totul* trebuia să fie exact.

Când pâinea sări în sus, o ridică din prăjitor cu grijă, cu o tijă pentru cartofi, ca să nu se ardă. Pe urmă tăie minuțios și îndepărtă una din marginile feliilor de pâine, apăsând precaut cu cuțitul, exact cum îi arătase mama. Pe urmă cealaltă margine. Când tăie a treia margine, pâinea pârâi. El se opri cu cuțitul în aer. Felia de pâine crăpase. Iar crăpătura era de un centimetru. Nu mai era bună. Aruncă pâinea la coșul de gunoi și o luă de la capăt. Două felii de pâine în prăjitor, reglaj la 3,5. După ce se gândi câteva secunde, micșoră la 3. Prăjitorul era deja încălzit. Nu voia să ardă feliile noi.

A fost nevoie de trei încercări înainte de a tăia o felie prăjită în triunghiuri perfecte. În sfârșit. Primul pas, dus la bun sfârșit. Aruncă una din cele patru jumătăți din fața lui.

Trei sendvișuri.

Trei părți per triunghi.

A treia margine crăpase.

Trei plus trei plus trei fac 9.

Dar trei ori trei ori trei fac 27. Și 2 plus 7 dă tot 9. Oricum calcula, 9 era deci același lucru cu un triunghi, își puse capul în mâini și apăsă tâmplele cu degetele. Nouă plus vârsta lui dădea șaisprezece, adică vârsta lui Jane. Diferența dintre

el și Jane era deci nouă, un triunghi. El, Jane, mama. Era triunghiul lor.

Un triunghi cu a treia margine crăpată.

Termină. Termină. Termină.

Înțelese de ce ritualurile mamei erau atât de importante. Câtă vreme făceai totul în exact același fel, gândurile nu puteau să preia controlul. Și în plus, el uitase ceva. Oare ce…

Cafeaua. Uitase să dea drumul la cafetiera mamei. Umplu cu apă cana de sticlă și-o puse pe plita cafetierei, în timp ce se întreba oare ce-i venise mamei mai întâi. Ritualurile sau gândurile pe care ritualurile trebuiau să le oprească? Sau poate erau același lucru?

Jane ajunse acasă pe seară, cu mult mai târziu decât crezuse. Dar nici nu se sinchisise cineva s-o ajute. Asta spunea suficient despre cât de mult îi păsa de fapt mamei ei de altcineva în afară de ea însăși. Mama simțise doar nevoia să arunce din ea toate amenințările înainte ca Jane să plece. După aceea, nici măcar nu se sinchisise să mai dea vreun semn.

Jane urcă scara din fața casei și apăsă pe clanță. Încuiat. De când încuiau ei ușa de la intrare? Sună furioasă la sonerie. Niște limite trebuiau să existe. Dacă nu sunt acasă, o să înnebunească. În cazul ăsta, ar putea să plece chiar în seara asta.

Ușa fu descuiată de cealaltă parte și îi deschise frățiorul său, îmbrăcat în pijama.

— De ce nu răspundeți la telefon? zise ea și-și puse rucsacul cu un zgomot surd pe hol.

Frățiorul părea mirat.

— Telefon? întrebă el.

Ea își puse mâinile pe șale și își îndreptă spatele. Ultima bucată de drum trebuise s-o parcurgă pe jos și era de-a dreptul terminată. Rucsacul nu fusese împachetat cu gândul de a fi cărat prea mult.

— Am sunat de la gară înainte de a mă sui în tren, zise ea. Și din nou, când m-am dat jos în

Halmstad. Și pe urmă încă o dată din autogara din Kvibille. Am crezut că poate vreți să veniți să mă așteptați. Puțin ajutor la cărat ar fi fost de fapt foarte apreciat.

Frățiorul trăgea cu coada ochiului spre bucătărie și ea îl urmărea. Receptorul telefonului era scos și pus lângă telefon, pe blatul din bucătărie.

— Dar ce dracu'? zise ea.

— Probabil că am uitat să-l pun în furcă, zise el ezitând.

— Doamne, Dumnezeule. Aici totul e ca de obicei, evident.

Dădu din cap și intră în bucătărie.

— Măcar știu că am ajuns acasă, zise ea. Chiar dacă doar pentru câteva zile. Bănuiesc că mama ți-a povestit, nu?

Ea deschise frigiderul și scoase tot ce găsi. Tatăl Ylvei îi făcuse două sendvișuri să aibă pe tren. De atunci nu mai mâncase. De o veșnicie.

— Să-mi povestească ce?

Ea oftă și arătă cu degetul la un scaun din fața mesei din bucătărie. Frățiorul ei se așeză. Ea alese scaunul de alături, puse pe masă ce găsise în frigider și-l luă de mână. Era rece și puțin umedă.

— O să mă mut, zise ea. Mă duc la liceu în Mora. Nu e Stockholm, cum voiam de fapt, dar măcar nu e… asta. Ții minte cei trei T ai mei?

— Teatru, tivoli, trafic, zise frățiorul încruntându-se.

— Mora are cel puțin doi din trei, spuse ea. Cine nu e din Mora poate sta la căminul școlii. Tatăl Ylvei m-a ajutat cu toate detaliile, mama trebuie să semneze o hârtie, ca să-și dea acordul să locuiesc acolo.

Ochii frățiorului se umplură de lacrimi. A naibii mama, că o obliga să facă așa ceva. Ea chiar sperase că mama fusese suficient de curajoasă să-i povestească, înainte de-a ajunge ea acasă. Frățiorul ei nu reacționa bine la schimbări, trebuia pregătit cu mult înainte.

— Peste câți ani te muți? șopti el.

— Nu ani. Acum. Sunt acasă doar patru zile. Pe urmă plec iar.

— Dar Jane, nu se poate!

Se aruncă la gâtul ei.

— Un triunghi nu poate avea doar o latură, zise el în obrazul ei. Atunci e doar o linie. Atunci se prăbușește. Nu vreau să mă prăbușesc, Jane. Te rog, te rog. Nu vreau să mă prăbușesc.

Jane îl împinse de lângă ea și-l privi în ochi.

— Despre ce vorbești?

— Triunghiul, zise el printre suspine. Tu. Eu. Mama. Nu pot fi doar eu. Tu ești mai mare, tu știi cum să te descurci, dar eu… eu… eu promit să urmez ritualurile exact. *Exact* Am exersat atât de mult. Nu pleca, te rog.

Nodul din stomac pe care-l avusese când sunase acasă acum aproape două săptămâni era iar acolo. Își făcuse griji că ceva nu e în ordine acasă. Pe urmă se convinsese pe ea însăși că nu e nicio problemă. Dar ceva *chiar nu era* în regulă. Mai mult decât atât, ceva nu era în regulă la modul foarte grav. Frățiorul ei o speria.

— Unde e mama? întrebă ea și se desprinse cu grijă din strânsoarea lui.

El arătă cu degetul spre blatul din bucătărie, fără să se uite la ea. Tot blatul era plin de triunghiuri de pâine prăjite tăiate minuțios. Sute. Perfect prăjite.

— Acolo e pâinea mamei pentru sendvișuri, zise ea, dar unde e *mama*?

Începea să-i fie frică cu adevărat. Starea de leșin din stomac se transformase într-o gaură neagră.

— Pe blat, zise el. Nu ții minte? „Suntem ceea ce obișnuim să facem”, așa spunea ea mereu. Și am făcut asta de atâtea ori. Și *exact,* de fiecare dată. Așa că ea e acolo.

Simțea de parcă niște insecte îi mișunau în părul de la ceafă. Se ridică în picioare și făcu câțiva pași în spate de lângă frățiorul ei, care se uita în continuare în podea.

— Mamă? strigă ea pe hol, fără a primi vreun răspuns.

Alergă panicată în sus pe scară și deschise ușile la toate dormitoarele. Mama nu era nicăieri.

Coborî în fugă scările și alergă spre ușa de la intrare. Frățiorul rămăsese în bucătărie și plângea. Ar fi trebuit să se oprească acolo, să-l ia în brațe, să-i spună că totul e bine, dar n-avea timp. Și nu era totul bine.

Trebuia să știe.

Începea să se întunece afară. Ei aveau doar lumină electrică pe scara din fața casei și în fața hambarului. Întunericul era risipit ușor de stelele care începuseră să apară, numai bine ca ea să poată vedea gazonul mare conturându-se ca un câmp de umbre. Dar arăta pustiu. Nicio mamă.

Pădurea de la marginea îndepărtată a gazonului era interzis de neagră, nu putea să intre acolo decât după ce se lumina.

— Mamă!

Strigă din nou. Mama putea, evident, să fie la Allan. Ei îi plăcea la el. Poate că uitase că azi i se întoarce fiica acasă. Dar frățiorul de ce n-a zis nimic, în cazul ăsta? Și telefonul de ce era deconectat?

Ce tot făceau aici?

În cel mai rău caz, mama ei făcuse un atac de panică și zăcea pe undeva pe afară, prin întuneric, și nu se putea ridica singură. Mama poate avea nevoie de ajutor. Clar că frățiorului îi era frică, dacă așa era, că mama făcuse un atac. Bineînțeles că era în stare de șoc. Asta îi explica purtarea. Totuși, nu avea prea mulți ani.

Alergă la hambar. Se opri în lumina felinarului de la intrare și respiră adânc. Ceva mirosea. Un miros dulce și… grețos. Vara trecută, frățiorul ei își mâncase pachețelul în hambar și lăsase resturi care se prăjiseră încet în căldura verii. Suportaseră o duhoare incredibil de scârboasă până găsiseră

resturile de mâncare. Acest miros îi amintea de acela. Deși acesta era mai rău.

Mult mai rău.

Deschise ușa hambarului și-și duse imediat mâna la nas și la gură. Duhoarea făcu să-i dea lacrimile. Mirosea a pipi și transpirație și putred și mort. Lumina felinarului ajungea doar într-un colț al hambarului, restul era în întuneric.

Clipea să-și țină lacrimile și realiză că întunericul se mișcă.

Și că *scoate sunete.*

Ceea ce ea crezuse că sunt umbre erau de fapt muște în roiuri mari, concentrate. Mii de muște albastre grase care bâzâiau exaltat, în timp ce zburau și mișunau una peste alta. Roiul era mai mare decât ea. Un lichid acru din stomac îi umplu gura. Trebui să iasă ca să nu vomite. Se aruncă afară pe ușa hambarului, timp în care o bucată din norul de muște se risipi suficient de mult cât ea să apuce să vadă în jurul a ce roiau.

Era o ladă.

O ladă albastră cu un lacăt mare și steluțe pictate.

Grindina bătea în prelata de deasupra capului. Ea propusese să se întâlnească la TAK, restaurantul în aer liber de pe acoperișul mallului Gallerian. Era ceva bine în a urca atât de sus. Aerul se simțea mai ușor de respirat. Ca și cum mizeria rămânea jos.

Dar abia apucaseră să primească tăițeii, serviți în cutii de carton, că veni grindina. Intraseră în grabă sub prelata care acoperea partea cu bucătăria și barul restaurantului, împreună cu ceilalți clienți. Grăunțele albe se rostogoleau cu furia cuiva care trebuise să aștepte prea mult. Ea tremura și se uita la brațele ei goale. Erau aspre de la frig. Aproape că-și dorea ca Vincent să-i ofere sacoul lui, dar știa că el n-o va face. Mai ales acum, când atmosfera dintre ei era atât de încordată. Ea nu se arătase de partea lui la ședința din Palatul Poliției. Fusese prea șocată de cele dezvăluite de el.

— Vincent, trebuie să știu, zise ea.

El încetă să se mai uite fascinat la furtuna cu grindină și se întoarse spre ea.

— O să întreb asta doar o dată, continuă ea, dar trebuie să fii sincer. Tu ai în vreun fel vreo legătură cu toate astea? Nu trebuie să-mi spui cum, doar… ai?

Văzu cât de mult îl răneau cuvintele ei. Poziția corpului, altminteri atât de dreaptă, se dezumflă, iar sclipirea din ochii lui dispăru. Dar ea trebuia să știe. O dată pentru totdeauna. El se întoarse și rămase tăcut momente bune. Pe urmă făcu un pas în față, sub boabele de grindină. Departe de ea.

— Dacă aș avea, zise el, tu crezi că aș mai fi acceptat astă-iarnă să iau parte la anchetă? Sau crezi că mai degrabă aș fi apucat-o în pas alergător, în direcția opusă, cât de rapid aș fi putut, când te-am întâlnit în seara aceea, în Gävle? E clar, nu-i așa, că nu am nicio legătură cu asta.

Grindina i se prindea în părul blond și pe umeri, unde se topea și i se scurgea pe spate.

— Iartă-mă, zise ea. A trebuit să întreb.

El se întoarse și o privi în ochi.

— A trebuit? spuse el. Chiar a trebuit? Credeam că ne cunoaștem mai bine de atât. Credeam că noi… că noi…

Ea dădu din cap spre el să continue, dar mentalistul amuți. Ieși în grindină și se așeză lângă el. De la puțină apă înghețată nu murise nimeni. Priveau împreună acoperișurile ude ale caselor. Fără să-și dea seama ce face decât după ce fu prea târziu, își împleti mâna în a lui. La naiba. Nu trebuia. Își ținu respirația așteptând o reacție din partea lui. Dar el nu se retrase. În schimb, îi cuprinse mâna mai tare.

— Că noi ne cunoaștem, zise ea terminându-i fraza.

El dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic.

Pe urmă se uită prin furtuna de grindină cu ochii întredeschiși și tresări brusc.

— Doamne, zise el. Pentru o fracțiune de secundă mi s-a părut că o văd pe Anna acolo.

Ea se uită încolo, dar era greu să-i vadă pe ceilalți clienți clar, printre boabele de grindină.

— Nu era ea, zise el și dădu din cap. Acum am evident halucinații cu *stalker*-ii mei. Minunat.

Grindina se opri la fel de brusc cum începuse. Clienții începură să iasă precauți de sub prelată, iar ei își dădură drumul mâinilor.

— Și acum, întrebă ea uitându-se la cutia cu tăiței distrusă de apă, din cealaltă mână. Vrei s-o iei în pas alergător în direcția opusă acum?

El găsi un coș de gunoi ca să arunce ceea ce odată fusese prânzul lor. Pe urmă pescui din buzunar o sticlă de dezinfectant și i-o întinse. Privirea era în continuare rănită.

— O iau în pas alergător unde îmi ceri tu, zise el. Credeam că știi asta.

— Conform teoriei lui Vincent avem o dată la care e posibil să fie comisă următoarea crimă. Și cum celelalte crime au avut loc în Stockholm, avem motiv să bănuim că și aceasta se va întâmpla tot aici.

Ruben se uită sceptic la Julia după ce aceasta își termină ideea.

— Vincent, da, zise el. De câte ori mai e nevoie să spun că trebuie să-l ridicăm? Băgați-l în arest ca suspect pe temeiuri rezonabile, mai sunt doar câteva săptămâni până pe douăzeci și doi. Poate are ajutoare de care noi nu știm, l-ați întrebat asta? L-ați întrebat dacă-l cunoștea pe Rask? În continuare nu știm nimic. Parcă am căuta acul în carul cu fân. Și singurul care știe ceva, pe acela voi nu vreți să-l interogați. Doar eu văd ce se petrece? Câte dovezi vă mai trebuie?

Mina se holba acră la el. Sentimentul ei de deznădejde în fața situației se accentua și mai tare în fața atitudinii lui Ruben.

Se simțea copleșită. Undeva acolo, afară, era un om, în viață, preocupat de activitățile cotidiene, prieteni, probleme, convins că viața sa se întinde fără sfârșit, în viitor. Fericit în neștiința lui că totul se va sfârși peste câteva săptămâni, dacă ei nu reușeau să oprească asta. Și cel mai rău lucru: era posibil ca Ruben să aibă dreptate.

Dar ea îl cunoștea pe Vincent. Era briliant, dar îi lua zece minute să-și înnoade corect șireturile de la pantofi. Și avea cuvântul lui că e nevinovat.

Vincent măcar înțelesese gravitatea legată de suspiciunile care se îndreptau împotriva lui. Își anulase toate contractele pentru restul lunii și promisese să nu părăsească orașul. Dar el nu mai făcea parte din echipa anchetei.

Julia continuă cu calm.

Era unul dintre lucrurile pe care Mina chiar le aprecia la șefa ei. Își păstra calmul în orice situație. Chiar și când Ruben se comporta ca un nemernic.

— Am vorbit direct cu șeful poliției și am primit promisiunea pentru resurse în plus pe data de 22 septembrie, zise Julia. Nu știm locația, aveți dreptate, dar până acum victimele au fost găsite în locuri reprezentative pentru Stockholm. Au fost locuri publice cunoscute, nu vreo stradă lăturalnică aleasă la întâmplare.

Peder ridică mâna și Julia dădu din cap afirmativ.

— Dar au fost și locuri diferite de fiecare dată, zise el. Așa că poate ne asumăm riscul și tăiem acele locuri care au fost deja folosite? Deci să nu investim în resurse care să supravegheze Gröna Lund, parcul din fața Teatrului China sau Halele de Comerț cu Ridicata din Årsta?

— Bine gândit, și cred că ai dreptate. E clar un risc, ne putem înșela, dar cred că merită să ne asumăm acest risc. Nu vom supraveghea acele locuri. Dar atunci ce locuri ni se par foarte reprezentative pentru Stockholm? Locuri cunoscute?

Ea ridică markerul pentru a începe să noteze propunerile lor pe *whiteboard.*

— Turnul Kaknäs, Ciuperca de la Stureplan, parcul Humlegården, zise Mina.

Julia nota cu un scris greu de înțeles.

— Platoul din Piața Sergel, Palatul, zise Ruben neimplicat.

— Junibacken, Djurgården, Muzeul Vasa, completă Peder în timp ce Julia continua să noteze.

— Hornstull, zise Peder.

Ruben pufni.

— Hornstull? în Södermalm?

Zisese „Södermalm” de parcă era un cuvânt urât.

— Horns… tull, silabisi Julia în timp ce scria pe tablă.

— Și cum, ne băgăm picioarele de tot în Södermalm? zise Peder.

— Da! Cui dracu' îi pasă de Södermalm? Și cum adică Hornstull, ce e acolo? zise Ruben.

— Auziți, liniște în clasă, spuse Julia pe un ton sever.

Mina își dădu ochii peste cap. Snob mai era Ruben! Ceea ce era extrem de ironic, fiindcă ea știa întâmplător că el se născuse și crescuse în Rimbo. Nu în Vasastan, așa cum susținea el.

— Teatrul Regal Dramatic, zise Christer încuviințând din cap pentru sine. Eu cred cu adevărat în teatrul ăsta. Dacă aș fi fost criminal, aș fi așezat în mod absolut un cadavru pe treptele de acolo. Foarte de efect.

— Acum nu știm dacă efectul e cel pe care-l caută criminalul sau dacă există vreo legătură personală cu aceste locuri.

— Sau dacă până și locurile sunt o parte din nu știu ce cod, adăugă Mina.

Ruben oftă.

— Hai, gata, ce dracu', zise el. Vincent ne-a arătat un mesaj ascuns. Pe care chiar el l-a pus acolo. Dar nu totul e cifru și morse și mesaje ascunse. Puțină muncă cinstită de polițist se impune acum. Nu o grămadă de hocus-pocus care doar creează haos.

— Teatrul Regal Dramatic, adăugă Julia pe tablă și făcu un pas în spate.

— Să nu uităm un lucru, zise Mina. Locurile în care am găsit victimele erau locuri secundare ale crimei. Crimele s-au petrecut în altă parte. Sunt de acord că această supraveghere crește posibilitatea de a-i găsi pe ucigași. Dar asta doar după ce crima s-a petrecut. Avem în continuare de împiedicat o crimă.

— Și vom face asta cu toate mijloacele pe care le cunoaștem, zise Julia. Dar acesta măcar e un început. Mă așez să organizez distribuirea resurselor, fac orar și din astea, iar dacă vă vin în minte și alte locuri către care ar trebui să distribuim resurse, treceți-le pe lista de aici de pe

tablă. O s-o rog și pe Sara Temeric de la Departamentul de analiză să facă o supraveghere mai activă a rețelei mobile începând din acest moment. Bineînțeles că vom avea în general o prezență polițienească mai mare pe străzi. Și toate ideile despre cum putem acționa înainte ca lista să intre în vigoare sunt acceptate cu recunoștință.

— Un ac în carul cu fân, cum spuneam, mormăi Ruben, un ac pe nume Vincent Walder.

Julia se întoarse și se uită furioasă la el.

— Atitudinea ta nu ajută câtuși de puțin! Și ce propuneri ai tu, mai mult decât ideea ta briliantă de a-l reține pe Vincent? Doar să ne băgăm picioarele în rest? Să stăm să ne frecăm degetele în timp ce așteptăm să sune telefonul? Așa ai rezolva tu?

— Am putea să-i audiem pe foștii lui profesori și pe colegii de clasă, mormăi Ruben. Și pe Jessica aia, mama lui Robert, doar era tovarășa lui de joacă. De ce nu vorbim iar cu ea?

— Pentru că Vincent nu e suspect pe temeiuri rezonabile! țipă Julia. Nu există nimic concret care să-l lege de crime. Ce anume nu înțelegi?

Ruben se făcu roșu în obraji și-i evită privirea.

Mina și-ar fi dorit niște popcorn. Să vadă cum e Ruben certat era în mod clar una dintre preocupările ei favorite.

— L-ai putea pune pe Ruben responsabil de supravegherea zonei Södermalm? zise Christer, iar Peder chicotea pe înfundate.

— Ai dracu' glumeți, mormăi Ruben.

În timp ce ceilalți se ridicau, el părăsi camera rapid. Mina mai zăbovi o clipă și se uită la tablă și la lista care urma să devină și mai lungă. Ruben avea dreptate într-o chestiune. Era ca și cum încercau să găsească un ac în carul cu fân.

SEPTEMBRIE

Pentru prima oară de multă vreme, nimeni din familie nu era acasă. Aston era la școală, Benjamin avea, în mod neobișnuit, un curs fizic pe undeva prin Kista, Rebecka avea întâlnire cu o prietenă, iar Maria era la yoga. Foarte bine. În cazul ăsta erau scutiți să vadă mașina poliției parcată de partea cealaltă a străzii, ținând sub observație casa și aleea dinspre garaj. El nu era suspect, nu oficial, dar după ce Ruben insistase, el acceptase să fie totuși supravegheat. Pentru că aceasta era ziua în care el susținuse că se va comite următoarea crimă. 22 septembrie. Dacă altceva nu putea să-i dovedească nevinovăția, asta putea, când se va constata că la finele zilei nu omorâse de fapt pe nimeni, foarte probabil spre marea dezamăgire a lui Ruben.

Ruben ar fi putut lua o mașină civilă. Vincent bănuia că așa se obișnuia când stăteau la pândă. Dar nu, Ruben voise să fie vizibil. Ce naiba, mașina albă a poliției, cu însemnele ei galbene și albastre, părea chiar proaspăt spălată. Ruben trebuie să fi fost atât de dezamăgit când a descoperit că Vincent nu are vecini. Vincent îi făcu cu mâna prin geamul de la bucătărie. Când Ruben se întoarse cu fața în altă parte, Vincent îi arătă degetul.

Că nimeni altcineva nu era acasă însemna că are toată casa pentru el. Ar putea să caute pe site-uri porno de pe computerul lui Benjamin, să termine de construit modelele de lego ale lui Aston, să coacă fursecuri pentru Rebecka sau să danseze gol în sufragerie, fără să-i pese cuiva. De fapt, asta n-ar face deloc. Ultima chestie adică. Să danseze gol era mai degrabă fantezia Mariei. Nu în realitate, evident, dar ea ar fi vrut probabil să fie așa.

Luă albumul *Telekon* cu Gary Numan și-l puse în pick-upul din sufragerie. Prima oară când auzise

și altă muzică decât cea pentru copii, fuseseră tocmai melodii de-ale lui Gary Numan, Kim Wilde și alți artiști ai scenei britanice de *new wave.* Tocmai începuseră să fie difuzați la radioul suedez atunci. Când auzise la cinci ani melodia *I Die: You Die* pentru prima oară, avusese coșmaruri toată noaptea. Erau sunete care nu veneau de la niciun instrument pe care-l cunoștea. Tonuri și armonii care erau orice, numai liniștite și sigure nu. Mai întâi îl speriaseră. Apoi îl fascinaseră. Viziunea sa foarte clară asupra a ceea ce era muzica, bazată pe experiența de viață a unui copil de cinci ani, se dovedise a fi complet greșită. Și dacă așa era cu muzica, ce altceva mai putea fi în același fel? Lumea era complet diferită față de cum crezuse el că ar fi. Totul era posibil. Și nu existau plase de protecție.

Ajungea și acum în aceeași stare mentală când asculta muzica aceea. Iar de data asta, era exact ce avea nevoie. Avea nevoie să fie creativ. Să gândească *outside the box.* Căci, chiar dacă avea să-l dezamăgească pe Ruben pentru a nu fi comis nicio crimă în această zi, *cineva* avea s-o facă. *Unii,* se corectă el. El nu credea nicio secundă că Rask fusese unul dintre criminali. Iar Anna probabil nu era nici ea implicată.

Se aplecă în fața acvariului, dar umbridele se țineau ascunse. De parcă simțiseră că se întâmplă ceva.

Ridică volumul muzicii și intră în camera de lucru. Cu toată casa la dispoziție, tot camera de lucru era locul lui preferat. Nu avea parte de surprize, știa exact unde se află orice lucru și ce era orice lucru. Înainte de toate, era a lui. Nimeni nu se enerva că volumele din bibliotecă erau sortate după culoare, în loc de ordine alfabetică. Sau că în bibliotecă, chiar printre premiile mai importante pe care le primise, era un portret pictat cu el ca zombie, un cadou de la un cunoscut autor de benzi desenate.

Vincent se întinse pe covorul verde gros de pe jos pentru a se gândi. Gary Numan cânta în sufragerie că are de gând să te avertizeze când vei cădea. Vincent încercase să treacă prin toate bucățile și să vadă unde, în complicatul puzzle, se potrivea el, dar oricum făcea nu putea să-i dea de capăt. Era o mare dezordine în mintea lui și nu mai putea să-și țină gândurile în frâu. Avea niște vârtejuri atât de violente în creier, încât avea senzația că o să cadă din picioare, deși era deja lungit pe jos. Întinse brațele într-o încercare de a atenua amețeala și simți firele covorului sub mâini. Concentră respirația. Vertijul scăzu încet. Toate bucățile de puzzle erau identificate. Dar în continuare nu înțelegea nimic.

Era un noroc chior că ceilalți polițiști nu erau la fel de convinși de vina lui, precum era Ruben. Nu că-i reproșa lui Ruben, și el probabil ar fi gândit la fel. Dar asta doar îi cumpărase un răgaz. Mai devreme sau mai târziu implicarea lui va ieși în presă. Atunci Mina și ceilalți nu vor mai putea să-l protejeze, oricât de nevinovat ar fi fost.

Se concentra pe lumina galbenă, slabă, a plafonierei. O dăduse mai mică, chiar înainte de a se întinde pe jos. Acum arăta ca un glob galben-auriu acolo sus, în tavan.

Presa o să-l mănânce de viu. Criminalul-Houdini, mentalistul Vincent Walder. Va fi declarat vinovat la final. Vinovat de trei crime. Sau patru, până la sfârșitul zilei. Nu vor avea de ales. Era, cum spuneam, doar o chestiune de timp. Și probabil nu-i mai rămăsese mult. Deci ce avea el, de fapt? O luă de la început pentru a mia oară, ca să vadă dacă omisese ceva.

Vincent închise ochii și scoase trei lăzi din rețeaua sa de gânduri. În fiecare ladă existau mai multe straturi de raționamente, posibile concluzii și eventuale tipare. Dar pentru moment se mulțumea să se uite la etichetele lor.

Lada unu: *Mamele victimelor: Vechile lui prietene de joacă.* Deci, cu alte cuvinte, ucigașii știau unde a copilărit el și cu cine.

Lada doi: *Victimele au murit în numere de iluzionism greșite: La fel ca mama.* Ucigașii știau așadar ce se întâmplase cu mama lui.

Lada trei: *Datele crimelor reprezentau literele din numele lui din copilărie.* Vezi lada unu.

Deschise ochii din nou și-i ațintì asupra globului auriu.

Totul trimitea la copilăria lui.

Era ușor să tragă concluzia că ucigașii trebuie să-l cunoască, poate chiar să fi copilărit cu el. Dar era o capcană psihologică de gândire. E foarte ușor să credem că totul pornește de la noi. Să credem că noi înșine stăm la originea a tot ce se întâmplă. Toți gândesc asta într-un fel, e imposibil să n-o faci, pentru că toți oamenii sunt centrul propriului univers. Dar asta nu însemna că era chiar așa.

Toate informațiile despre el copil puteau fi găsite pe net. Nici măcar nu erau greu de găsit, dacă știai doar cum să cauți. Ucigașii nu trebuiau să aibă absolut nicio legătură personală cu el, doar o conexiune funcțională la internet.

Dar dacă ucigașii nu-l cunoșteau, nici nu putea vedea vreun motiv. De ce-ar face un străin toate astea? Ca să-l măgulească? Să-l provoace? Egoul lui poate era mare, dar nu suficient de mare pentru a crede serios o asemenea explicație. Nebunia unui *stalker* nu se întindea de obicei mai departe de fantezii, ca ale Annei. Sigur, Moriarty crease povești cu crime pentru Sherlock Holmes, doar pentru a vedea dacă acesta le poate rezolva. Dar asta era în cărțile de beletristică. Exista extrem de puțin romantism, de mister învăluit în ceață, în ceea ce se întâmplase cu Agnes, Tuva și Robert.

Globul auriu începu să bâzâie și lumina lui spori brusc în intensitate. Se pare că *dimmer*-ul trebuia schimbat. Se ridică în fund pe covor, cu picioarele drepte, întinse în față. Schimbă pista și cochetă cu

gândul că ucigașii de fapt îl cunoșteau. Nu că ar fi existat cineva din mediul lui care ar putea înfăptui așa ceva, totuși… Dacă exista. Gary Numan părea într-un mod pervers să fie de acord de dincolo, din sufragerie, unde se împotmolise în refrenul de la *I Die: You Die.*

Dar și dacă i-ar cunoaște pe ucigași. Tot nu găsea niciun motiv. Și a patra crimă urma să aibă loc azi.

O a patra ladă imaginară îi apăru brusc în minte. Nu-și putea aminti să o fi creat. Dar era acolo, distinct, la rând, lângă celelalte trei. Închise ochii și se uită în noua ladă. Era complet goală. Subconștientul lui încerca aparent să-i spună ceva. Patru lăzi, patru piese de puzzle cu informații, din care una era goală.

Aha. Bineînțeles.

Puzzle-ul nu era complet, totuși. Existau informații importante pe care le omisese. O a patra și ultimă piesă de puzzle care urma să dezvăluie tot.

Discul se terminase acolo, în sufragerie. Auzea acul hârșâind la marginea etichetei. Îl lăsă așa.

A patra și ultima piesă de puzzle nu era ultima crimă, așa cum crezuseră ei. El știa exact ce e. Și era acasă la el.

Mina tocmai se schimbase cu haine curate și-și pusese colierul Nathaliei, când sună la ușă. Ea tresări. Nu suna niciodată la ușă. Nimeni n-o vizita niciodată. Sau? Putea fi Vincent? Intraseră pe nesimțite într-o fază a relației lor în care el simțea că poate să treacă spontan pe la ea? Nu. Mai ales nu astăzi, nu cu Ruben în coasta lui. Nu părea a fi Vincent. Trebuie că era vreun agent de vânzări. Vreun tânăr care voia să-i vândă ciorapi de fotbal sau lalele.

Sau martorii lui Iehova. Bărbați tineri bine pieptănați, în cămașă albă și cravată neagră și cu lumina Domnului strălucindu-le în ochii absenți. Ca niște mici roboți oribili, spălați pe creier.

Deschise. La ușă era Kenneth.

— Bună! zise ea uimită. Tu aici?

— Bună și ție! Da, mă gândeam să-l iau pe Bosse. Îmi cer scuze că s-a prelungit atât. Din fericire ți-am găsit adresa pe Eniro. Un vecin amabil mi-a dat drumul în clădire.

Ușurare amestecată cu vină. Ușurarea de a avea, în sfârșit, contact cu stăpânul lui Bosse. Dar vină, deoarece Kenneth credea că patrupedul locuia la ea.

— Începusem să cred că te-a înghițit pământul, zise ea, ca să mai tragă puțin de timp. Cred că nu te-am mai văzut la AA din vară.

— Probabil că am fost acolo în zile diferite, zise el. Totul a mers bine cu Bosse?

Kenneth o privea plin de interes și se uita în jur după câine. Mina simți cum pe fața ei se contura o grimasă forțată când răspunse.

— Mda, deci Bosse o duce bine. Dar nu e aici…

— Păi și unde e?

Kenneth avea o față mirată. Mina dădu din umeri scuzându-se.

— Nu se potrivea cu programul meu să-l țin eu. Chiar am vrut. Dar, din păcate, nu a mers, pur și

simplu. Am un coleg fantastic care s-a oferit să ajute. Așa că e acasă la Christer.

— Aha, la Christer, zise Kenneth cu fața în continuare derutată.

— Cum se simte soția ta? se grăbi ea să întrebe.

— Ce drăguț din partea ta. Da, a fost cam oribil o vreme, dar s-a dovedit a fi doar un atac cerebral blând, au stabilizat-o rapid, așa că a stat acasă și s-a odihnit toată vara și începutul toamnei. Acum e suficient de bine cât să pot să am iar grijă de Bosse.

— Ce mă bucur să aud, zise Mina. Și chiar vorbea serios.

Iubirea evidentă dintre Kenneth și soția sa o mișcase, se întrebase de multe ori în decursul ultimelor luni ce or mai fi făcând.

— Unde îl găsesc pe… Christer? zise Kenneth și ridică o sprânceană mirată.

Mina luă telefonul și începu să caute prin lista sa de contacte.

— Locuiește în Skurusund, dacă o iei înainte pe Värmdövägen, o să vezi strâmtoarea cam după zece kilometri și un pic, faci direct la dreapta după rond și mai mergi cam cinci sute de metri, e o casă maronie pe partea dreaptă, arată ca o cabană.

Ea știa toate astea doar fiindcă de curând, într-un acces de mustrări de conștiință, se dusese până la Christer cu un sac mare de hrană pentru câini și i-l lăsase la ușă.

— Uite aici și numărul lui, să-l suni să-i ceri adresa și…

— Cam multă informație. Nu poți să vii cu mine să-mi arăți tu?

Vocea era imploratoare și ochii lui Kenneth erau la fel de mari ca ai lui Bosse.

Mina aruncă o privire pe fereastră și se uită jos, pe stradă. O dubă era parcată în fața ușii blocului. Părea să aibă mulți kilometri la bord. Își putea imagina care era factorul de igienă pe interior.

— Chiar aș aprecia, noi ție ți l-am dat pe Bosse și tu ai zis că o să ai grijă de el pentru noi…

Mina se zvârcolea de aversiune. Era ziua complet nepotrivită. Dar Christer o s-o ducă după aceea cu mașina lui la Palatul Poliției. Kenneth apăsase direct pe acel buton din conștiința ei încărcată și nu vedea cum i-ar putea refuza acest serviciu. Oricât de mult îi protestau trupul și sufletul să intre în acea dubă murdară. Se întinse după geaca de blugi.

— OK, vin cu tine să-ți arăt.

Încuie ușa, se strecură pe lângă el ca s-o ia pe scări, ieși pe ușa blocului și apoi în pas rapid spre dubă, ca să nu apuce să se răzgândească. Kenneth o urmă în grabă, ocoli ca să ajungă la locul șoferului și descuie. Mina deschise ușa de pe partea pasagerului și respiră adânc. Era așa cum se temuse. Respiră adânc, încă o dată. Și urcă.

Vincent se ridică de pe covor și luă cartea. Cartea mare pe care cineva i-o trimisese lui Umberto la Showlife Productions înaintea Crăciunului, ca să i-o dea lui. Cea cu leopardul pe copertă. O primise înapoi de la poliție după o săptămână. Cu siguranță, ei ar fi vrut s-o păstreze mai mult, dar el nu credea că soluția se afla în a face teste chimice pe paginile cărții. Probabil că n-ar găsi altceva în afară de amprentele lui și ale lui Umberto. Dacă exista o soluție, atunci aceea se afla în mesajul în sine.

Mesajul venea garantat de la ucigași, dar data trecută nu se sinchisise prea tare în legătură cu asta, fiindcă nu se potrivea cu celelalte piese de puzzle. Interpretase asta ca pe o zeflemea din partea ucigașilor. Dar poate că nu se uitase cum trebuie. Dădu la pagina 873, cea la care ajunsese Benjamin. În continuare nu găsise ce reprezenta 8 iulie ora trei. Dacă reprezenta ceva. Exact ca mai înainte, suna un clopoțel, dar era atât de slab, încât putea foarte bine să-l fi inventat singur. Uneori nu exista de fapt niciun tipar, chiar dacă suntem convinși că l-am văzut.

Mesajul de pe acea pagină se holba la el la fel de criptic ca data trecută.

> Bună, Vincent.
>
> Aș fi grav dezamăgit în cazul în care ai crezut că opt iulie e data unei noi crime. Chiar nu-ți amintești? Să te uiți mai bine de atât, dacă vrei să mă găsești.

„Să te uiți mai bine.” O formulare ciudată. De ce nu „să lucrezi mai bine” sau „să cauți mai bine”? Ignoră mesajul și studie în schimb restul paginii. Liniile agresive și cocoloașele colorate cu roșu. Cele din urmă erau de fapt puțin mai structurate decât niște cocoloașe. Tocmai realiză asta. Aveau margini clare, dar formele erau

ciudate. Încet, vârtejul din capul lui începu să prindă contur. O amintire dintr-o vară la care nu se mai gândise de mulți ani. Fusese întunecată și reprimată de ceea ce se întâmplase mai târziu, în aceeași vară. Amintirea unei pături pe iarbă.

Ziua de naștere a mamei.

Când îl chema Vincent Boman.

Rochia favorită a mamei.

O felicitare.

Se uită la liniile de pe pagină din nou. Unele dintre ele nu erau trasate întregi, ci doar întrerupte. Dar era imposibil… Nu putea fi așa. *Nu avea voie* să fie așa. Cu mâinile tremurând rupse cu grijă pagina din carte, aproape s-o distrugă, fiindcă tremura atât de tare.

Trebuie împăturită ca un avion de hârtie.

Nu voia să vadă silueta care prindea contur în mintea lui, dădu din cap ca să scape de ea, dar nu exista nicio cale de scăpare. Trebuia să știe.

Rochia favorită a mamei avea model-leopard.

Un leopard pe prima copertă a cărții.

El avea un joc de cărți în mână.

Liniile întrerupte le plie înăuntru, pe cele întregi în afară. Cu fiecare pliu formele roșii începeau să se îmbine.

Țineți minte această zi, ora trei după-amiaza, opt iulie, fiindcă o să povestiți despre ea nepoților voștri.

Așa spusese el. Ora trei după-amiaza, opt iulie. 873. Ziua de naștere a mamei. Nu mai serbase acea zi de aproape patruzeci de ani.

După ce termină de împăturit, se holbă la rezultat. Aceeași literă groasă, roșie, repetată de trei ori.

T T T

Scoase un țipăt și mototoli pagina. Pe urmă luă cartea și o aruncă pe raftul bibliotecii, iar premiile lui căzură pe podea cu un zdrăngănit. Portretul-zombie căzu pe jos și sticla ieși din ramă. T T T.

Auzise acele litere repetându-se mult prea des în copilăria lui ca să nu știe ce reprezintă.

Care coincideau și cu locurile în care fuseseră găsiți Agnes, Tuva și Robert. Agnes, în Parcul Berzelius din fața Teatrului China. Tuva, în fața parcului de distracții Gröna Lund. Robert, într-o parcare.

Teatru, Tivoli, Trafic.

Jane.

Ucigașul era sora lui mai mare. Era complet irațional, dar în același timp singura explicație. Trebuia să dea de Mina. Rapid.

— Iartă-mă, eu… Ar fi trebuit să-ți spun. Bosse…

Minei îi era greu să-și găsească vorbele. Să-și ceară scuze era una din părțile ei cele mai slabe și ceva ce evita pe cât posibil. De aceea simțea formulările groase și neobișnuite în gură. Dar Kenneth îi veni în întâmpinare.

— Nicio problemă, zise. Cineva a avut grijă de el, asta e principalul.

— Mulțumesc, zise Mina și sună mai concis decât intenționase.

Pentru a mușamaliza totul, inițiie tot ceva ce evita de obicei pe cât posibil. Discuție de complezență. Disprețuia puține lucruri atât de tare precum acela de a fi nevoită să converseze fără scop. Dar tocmai în acest moment, asta servea totuși unui fel de scop. Mizeria din dubă mișuna pe ea, la figurat, evident, dar oricum. Simțea că niște particule invizibile i se mișcau pe piele. Să umple tăcerea ar fi putut măcar să-i mute puțin concentrarea de la panica pe care o simțea crescând ușor.

— Cum v-ați întâlnit tu și… soția ta? Scuze, mi-am dat seama că nu știu cum o cheamă.

— Jane. O cheamă Jane.

— Jane. Ce frumos. Da, dar cum v-ați întâlnit tu și Jane?

Mina auzea cât de răgușită și nedeprinsă îi suna vocea, în ceea ce ar fi trebuit să reprezinte o conversație lejeră. Majoritatea oamenilor stăpâneau această formă de artă. Credea că și ea are această abilitate. Doar că nu avusese niciodată voința să exerseze.

— Ne-am întâlnit pe fund.

— Pe fund?

Mina se uita la el. Nu era răspunsul la care se așteptase. Ceea ce făcu ca interesul ei de a ține conversația în mișcare să crească imediat. Kenneth

își menținea privirea concentrată la drum când răspundea.

— Am găsit-o pe stradă. Aproape moartă în bătaie. Avea… probleme. N-a avut o viață ușoară. Nici eu. Și eu am avut probleme. Dar e ca atunci când doi de minus devin un plus. Ceva s-a întâmplat când am văzut-o zăcând acolo. Maxilarul era dislocat. Un ochi era atât de umflat, că nici măcar nu se vedea. Avea trei coaste și un picior rupte. Fractură la brațul drept. Și cineva o lovise cu picioarele în spate atât de tare, că i-a distrus coloana.

Mina încuviință.

— Deci nu scoliozã? zise ea.

Kenneth dădu din cap.

— Acum o să virăm imediat, zise Mina și el aprinse semnalizatorul drept.

— Oamenii în general nu vor să audă adevărul. Așa că mințim. E mai simplu așa, spuse el.

— Înțeleg ce vrei să zici, spuse Mina uitându-se pe geam.

Și ea făcea la fel. Mințea. Pe toți. Mereu fusese cel mai simplu așa.

— Am sunat la ambulanță. M-am dus cu ea la spital. De atunci suntem împreună.

— Și-ați venit la AA. Vă ajută? Cu… problemele?

— Da, ne ajută. Asta, plus lucrurile pe care le facem singuri. Uneori trebuie să fii proactiv. Nu poți doar să stai și să aștepți să se întâmple chestii. Să se schimbe lucruri. Uneori trebuie să iei lucrurile în propriile mâini.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Mina din nou și chiar așa era. Sunteți de aici? Din Stockholm?

— Da. Și nu.

El nu mai continuă. Și ea nu întrebă mai mult.

— Cât mai ai? zise ea în schimb.

Kenneth nici măcar nu tresări. Ea regretă întrebarea imediat ce o puse. Dar parcă îi lipsea acel filtru, pe care-l aveau alți oameni, între creier

și gură. Acesta era și unul din motivele pentru care evita conversația. Se termina cel mai adesea ca interlocutorii să i-o ia în nume de rău.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă el, în continuare cu privirea ațintită la drumul din fața sa.

— Nu știam sigur până s-o confirmi tu acum. Dar am bănuit bine. Ai ochii galbeni și o nuanță gălbuie la piele. Exact ca bunicul meu care a murit de cancer hepatic. Și e un flacon gol de Nexavar pe jos. Și bunicul meu lua din ăsta.

Mina pipăi precaut cu degetele de la picioare un flacon gol de medicamente care era aruncat pe jos, la picioarele ei.

— Câteva luni, dacă am noroc, spuse el. Prea multe metastaze. Nici măcar nu mai iau Nexavar.

— Îmi pare rău, zise ea.

Rămaseră tăcuți câteva momente.

— Trebuie să fac totul pentru Jane, zise el apoi. E singurul lucru pe care i-l pot da. E singurul lucru pe care-l pot face. Să-i dau ce are nevoie.

— Frumos, spuse Mina.

Ea se suci pe scaun și se sprijini mai bine. Începea să fie prea personal, prea uman. Simți că i s-a lipit ceva de mână. Un ambalaj de bomboană. Scârbită, încercă să-l îndepărteze, dar se lipise de degete. Simți cum se intensifică starea de rău. Într-un final îndepărtă hârtia. Își ridică privirea.

— Trebuia să virezi acolo, zise ea arătând cu degetul spre drumul adiacent pe lângă care tocmai trecuseră.

Dar în loc să încetinească, mașina mări viteza.

— Ai ratat drumul, zise Mina și se întoarse spre el ridicând din sprâncene.

Kenneth nu răspunse. Doar apăsa și mai tare pedala de accelerație, vitezometrul arăta acum o sută cincizeci de kilometri la oră.

— Ce faci? strigă Mina uitându-se fix la el.

Într-un final, el întoarse încet capul spre ea și spuse calm:

— O să vii cu mine acasă.

Pe urmă întoarse privirea înapoi la drum. Mina rămase nemișcată câteva secunde, pe urmă își scoase telefonul din buzunar. Înainte ca ea să apuce să reacționeze, Kenneth i-l smulse din mână și-l aruncă prin deschizătura ferestrei. Și în acel moment Mina înțelese că făcuse o greșeală.

O mare greșeală.

Kvibille 1982

Frățiorul stătea pe canapeaua din sufragerie cu picioarele ridicate la piept. Le cuprinsese cu brațele și plângea. Lacrimile îi curgeau pe bluză și pe perna de sub el. Ea abia îl auzea ce zice.

— Ea s-a băgat în ladă, spuse el plângând în hohote. Eu am încuiat cu lacătul. Pe urmă trebuia doar să-mi aduc mantia. Cea pe care mi-ai făcut-o tu. Am alergat în casă. Atunci mi s-a făcut foame. Am mâncat trei felii de pâine cu o felie de caşcaval și o jumătate de felie de șuncă pe fiecare. Și am băut…

— Ce-ai mâncat și-ai băut nu e important! țipă ea fără să se poată stăpâni.

— Ba da, e! țipă și el. Radioul era deschis în bucătărie. Era o emisiune despre manoderpresi… mano… așa cum e mama uneori. Așa că am ascultat-o. Pe urmă au venit Malla, Sickan și Lotta. Erau pregătite de picnic. Ne-am dus cu bicicletele la lac și ne-am scăldat acolo. Pe urmă am mâncat cina acasă la Sickan.

Simțea iar că-i vine să vomite.

Mantia aia blestemată. Dacă nu i-ar fi dat-o, ar fi rămas în hambar. Atunci nu s-ar fi întâmplat nimic. Totul era din vina ei. Deși, nu. Acel gând era vechea Jane. Nu de data aceasta. Nu în continuare.

— Prietenele tale nu s-au întrebat unde e mama ta?

— Ba da, au întrebat de ea, iar eu mi-am adus aminte că e în hambar, dar ele au zis să plecăm pe furiș să nu ne vadă. Ca o ghidușie.

Ca o ghidușie. Lui Jane îi venea să le omoare pe fetele alea.

— Când ți-ai adus aminte că ai lăsat-o în ladă? întrebă ea și încercă să pară calmă.

Se așeză pe canapea lângă frățiorul ei și el își puse fruntea pe genunchi.

— Seara, zise el încet. Când să mă duc la culcare.

— *Seara?* Dar cum ai putut să uiți așa ceva? *Tu,* dintre toți oamenii?

— Dar n-am uitat! Era întuneric afară. Mi-e frică atunci.

El se uită brusc în sus la ea cu ochi sfidători.

— În plus, ea putea să iasă de acolo! Exista o… de fapt n-am voie s-o zic, un magician nu-și dezvăluie niciodată secretele, dar…

— O să te bat.

— Exista o ușiță secretă. Tot trucul consta în faptul că ea se putea furișa afară prin partea din spate. Am crezut că a făcut-o, că a ieșit imediat ce-a văzut că nu mă mai întorc și că poate după aia s-a dus la vreo prietenă sau ceva. Sau că a curățat păpădia. Nu știu.

Ea înghițea greu. El avea doar șapte ani. Și nici nu era ca majoritatea celorlalți copii de șapte ani. Dar niște limite trebuiau să existe.

— De ce nu te-ai dus pur și simplu acolo ca să verifici? întrebă ea. Când ai văzut că nu vine acasă?

— Mi-a fost frică. Poate era enervată. Sau poate o durea ceva după ce a așteptat în ladă atâta timp. N-am vrut să mă certe. Dar Jane, nu înțeleg, de ce a rămas acolo?

— Pentru că blestemata ta de ușiță secretă nu funcționa!

Frățiorul ei tresări puternic. Pe urmă își încreți fruntea.

— Nu funcționa? zise el. Nu cred că am calculat greșit… Dar atunci n-ar fi trebuit să bată tare?

Uneori era atât de bătut în cap. Era o minune că nu-și înțepenise mantia în ușa hambarului și nu se strangulase singur cu ea.

— De unde știi că n-a bătut? zise ea. Tu oricum erai plecat. Și pe urmă nu te-ai dus acolo! Ai evitat hambarul aproape două săptămâni. Pentru că nu

voiai să fii certat. Ce e în *capul* tău? Poate că a bătut în ladă mai multe ore. Sau mai multe zile!

O mică parte din ea nu era foarte mulțumită. Poate că nu era atât de simplu cum voia ea să facă să pară. Chiar era de la sine înțeles că era pur și simplu vina frățiorului? Imaginea mamei pe gazon era în continuare foarte clară în amintire. Auzea cuvintele la fel de limpede, ca și cum ar fi fost spuse acum o secundă.

Dacă pleci, îmi iau zilele.

Dar nimeni nu-și lua zilele înfometându-se, ca să nu spunem *fierbând* în suc propriu, într-o ladă de lemn în care era cald ca într-o saună. Nu. Cel puțin nu ca un plan conștient. Mama sigur nu sabotase ușița intenționat. Dar când realizase că e închisă acolo. Oare cedase vreo parte din ea atunci? O voce din ea îi spusese că nu contează? Că ei se vor descurca mai bine fără ea, și ea doar… aștepta?

Jane dădea din cap atât de vehement, că o durea. Gândul era complet inuman. Nu era posibil să faci așa. Nu era posibil. Nu? Se uită la băiețelul care stătea lângă ea pe canapea și se hotărî. Aceasta era pur și simplu vina lui. A frățiorului ei deranjat la cap, care nici măcar nu se dusese acolo să verifice. Dacă el n-ar fi fost atât de prost la cap, totul ar fi fost altfel. Era cum era și nu în alt fel.

Sună la ușă.

— Cine crezi că e? întrebă frățiorul ei suspinând.

Ea se uită în tavan și clipi ca să-și oprească lacrimile. El îi distrusese viața. N-o să mai fie niciun liceu în Mora, în ceea ce-o privește. În schimb, fără părinți va nimeri în plasament și știa cât de bine o să meargă *asta.* Dacă o învățaseră ceva anii din Kvibille era faptul că ea nu era ca ceilalți. Profesorii își dădeau ochii peste cap când termina temele prea rapid și punea întrebări pe care ei nu le înțelegeau. Niciun băiat din clasă nu se dădea la ea, aparent nimeni nu voia să fie cu

cineva care putea gândi în mai multe direcții deodată. Chiar și fetele din clasă amuțeau când apărea ea, de parcă n-ar fi știut ce limbă să folosească. Nu era vina ei că ele erau atât de naspa de bătute în cap.

Dar în Mora urma să fie altfel. Acolo existau și alții ca ea. Alți oameni inteligenți. Ylva îi povestise asta. Acolo ea ar fi fost normală. Nu ar fi trebuit să se abțină, din contră, ar fi înflorit.

O viață nouă.

Se ridică de pe canapea și merse și deschise ușa poliției. Îi sunase cu o oră în urmă. Noua viață se terminase înainte ca măcar să fi început. Îl ura atât de tare pe frățiorul ei! Atât de incredibil, de incredibil de mult! Și pe prietenele lui blestemate.

Kenneth parcă duba pe o esplanadă cu pietriș, în fața unei clădiri mari. Ea recunoștea structura din pozele pe care le văzuse când făcuse *research* despre chetamină. Ei avuseseră dreptate. Era o fermă de vizoni. Kenneth opri motorul și se întoarse spre ea.

Fără niciun avertisment, îi dădu brusc o palmă tare. Tactică de intimidare. Un mod eficient de a le face pe victime conciliante și ușor de manevrat, dacă nu pot prevedea când se va întâmpla din nou. Ea știa toate astea. Era șocată că bătrânul avea atâta putere în lovitură. Cortizolul și adrenalina explodară în tot corpul și o făcură să se simtă cu adevărat îngrozită.

— Așteaptă aici, zise el, deschise ușa pe partea lui și ieși.

Ea lupta cu frica și adrenalina care o împiedicau să gândească limpede. Trebuia să se încreadă în instinct, că toți anii de antrenamente la poliție o programaseră cu reflexe care o ajutau să supraviețuiască.

Kenneth ocoli mașina ca să-i deschidă ușa. Când ajunsese pe la mijlocul drumului, în fața mașinii, ea se gândi să se arunce afară pe portiera din partea lui, dar el probabil ar fi apucat să se întoarcă înainte ca ea să apuce să iasă. Așa că își scoase rapid cureaua și-și legă picioarele. Când Kenneth apăsă pe clanța din dreptul ei, Mina lovi direct, cât de tare putu. Ușa zbură și-l nimeri în cap și piept. El scoase un țipăt și căzu greu pe spate, pe pietriș. Spera că-l doare.

Se aruncă afară din dubă și trecu în grabă pe lângă un Kenneth năuc. Mirosul care o izbi era copleșitor. Se așteptase la miros de animale, dar asta… asta era ceva mai mult. Ceva bolnăvicios. Își duse mâna la gură.

Părea că există doar un drum din esplanada cu pietriș și acesta era chiar drumul pe care veniseră ei. Începu să alerge într-acolo, dar făcu doar câțiva

pași înainte ca o pocnitură puternică să facă ecou printre copaci. Se întoarse. În fața clădirii cenușii stătea Jane în scaunul cu rotile. Cu un pistol îndreptat spre ea. Mina își blestemă stângăcia. Cum a putut să nu se gândească că Jane o să fie acolo?

— Să nu faci vreo prostie, zise Mina și ridică încet mâinile.

Modul firesc în care Jane ținea pistolul arăta că nu era prima oară când îl folosea. Poate că era bătrână și în scaunul cu rotile, dar țintea cu mare precizie.

— Și eu îți pot zice același lucru, spuse Jane serioasă. Ai văzut ce pot să fac cu așa ceva.

— Agnes?

Jane încuviință mulțumită.

— Bună concluzie, *agibe.* Drept în gură. Să fi văzut ce mirată era.

Mina trebuia s-o dezarmeze pe Jane și asta cât mai repede. Jane era, se pare, un foarte bun ochitor. Dar una era să tragi într-o țintă nemișcată și cu totul altceva să nimerești una mobilă. Mai ales una care se mișcă în direcția celui care trage. Singura alegere a Minei era să o ia la fugă spre Jane în zigzag și să spere că aceasta o s-o rateze. Un glonț în braț nu era ceva la care să se gândească cu bucurie, dar putea suporta. Atâta vreme cât îi lua lui Jane pistolul.

Coborî lent brațele, menținând contactul vizual cu Jane. Nu avea voie să arate vreo încordare în mușchii picioarelor sau ai abdomenului, nicio schimbare a punctului de greutate, nimic care putea arăta că se pregătește pentru un sprint. Când va începe să alerge, va trebui practic să se oprească înainte ca Jane să-și dea seama că a plecat.

O lovitură puternică în spate o propulsă brutal înainte. Pietrișul îi juli genunchii când căzu. Aterizâ cu fața pe pietricele. Aerul îi ieși din plămâni, dar când încercă să inspire, doar horcăi. Auzi pași și două picioare îi apărură în fața ochilor.

Nu putea să ridice capul ca să vadă cine e. Se chinuia suficient în încercarea de a băga aer în plămâni. Nu fiindcă avea nevoie să vadă. Știa cine e. Ce nesăbuit.

— Cred că asta e puțin mai jucăușă decât ceilalți, chicoti Kenneth deasupra ei.

A cincea oară când sună primi exact același mesaj ca primele patru dăți. O voce amabilă care îl anunța că abonatul nu poate fi contactat. Telefonul Minei era închis.

Mina era într-adevăr o persoană foarte retrasă, dar singura dată când ea își închidea de fapt telefonul, de când se știau ei, era când mergea la întâlnirile acelea despre care credea că nu știe nimeni. Și chiar și acolo părea deseori să uite asta. Altminteri, ea era mereu accesibilă, dedicată slujbei sale într-o manieră aproape demodată. Poate era la o întâlnire din acelea, motiv pentru care l-o fi închis. Deși nu astăzi. Nu în ziua care trebuia să se încheie cu o crimă bestială, dacă ei nu apucau s-o împiedice la timp. Și cu toate astea, ea nu răspundea.

Vincent nu avea nicio explicație rațională pentru senzația de pericol mortal care-l învăluise și de aceea ar fi trebuit să o poată ignora. Dar ea își înfipsese colții cu încăpățânare în amigdala cerebrală, acoperea cu totul ceea ce-i spuneau lobii frontali raționali.

Trebuia să sune pe altcineva din grup. Problema era că în afară de Mina, mai avea doar numărul lui Ruben și pe al Juliei. Ruben care în plus stătea în mașină la doar câțiva metri de acolo. Iar Ruben nu l-ar crede niciodată, ar porni de la premisa că Vincent încearcă o manevră ca să iasă din casă.

Așa că o sună pe Julia, dar îi răspunse robotul. El închise înainte ca acesta să termine de vorbit. Se uită pe fereastră la mașina lui Ruben. Aici era vorba despre *Mina.* Dacă i se întâmpla ceva, nu și-o va ierta niciodată. Nu avea de gând nici măcar să permită ca ea să aibă bătăi de cap, dacă el putea să împiedice asta. Trebuia pur și simplu să-l facă pe Ruben să-l creadă.

Înainte să apuce să deschidă ușa de la intrare, îi sună telefonul, pe care-l avea în mână. Un număr pe care nu-l recunoscu. Care, în plus, cerea

permisiunea pentru apel video. Singurul om încântat de apelurile video pe care-l cunoștea era Aston, dar fiul său nu avea un telefon al lui. Ezită, dar răspunse.

— Da, alo?

Imaginea care apăru în telefon îl făcu să-și țină respirația. Era Mina. Stătea într-un scaun cu rotile, cu mâinile legate de scaun. Părul prins mereu atât de perfect atârna în șuvițe, iar fața îi era murdară. Purta colierul pe care-l văzuse pe biroul ei, iar puloverul alb devenise negru. O mânecă avea o tăietură mare. Se vedea că se luptase cu cineva. Violent, așa părea. Și pierduse.

Un bărbat în vârstă stătea în picioare lângă ea. Imediat ce Mina își dădu seama că a pornit camera, începu să vorbească repede.

— Vincent, zise ea. Nu știu unde sunt, dar pute ca de la…

Bărbatul o întrerupse dându-i o palmă puternică peste față. Vincent își dădu seama că l-a mai văzut. Era bărbatul pe care-l întâlnise la întrunirea de la AA. Kenneth.

— Știi ce tâmpenia dracu' e să lovești un polițist? țipă Mina și smuci frânghiile cu care era legată. O să te închid pe viață!

Kenneth doar râse pe înfundate. Pe urmă smuci de o frânghie prinsă de scaunul cu rotile și care era înfășurată în jurul bustului Minei. Mina scoase un geamăt când frânghia se strânse, semn că o durea foarte tare. Apoi nu se mai mișcă. Cea care ținea telefonul schimbă camera mobilului pe modul selfie și acum Vincent se uita fix în ochii unei femei bătrâne. Părea bolnavă, fața era zbârcită și parcă mai mică decât ar fi fost normal. Pielea era bronzată și crăpată, de parcă ar fi trăit în aer liber mare parte din viață. O viață care nu părea să fi fost deosebit de drăguță cu ea.

Și îi văzu privirea. Și o recunoscu. Privirea era la fel de vie cum fusese întotdeauna. Făcu ochii

mari când realiză la cine se uita. Cum îmbătrânise sora lui atât de tare?

— Bună, frățioare, zise ea. Ce mai faci?

— Ce-ai făcut cu Mina? țipă el.

— Șșșt. Ce maniere! pufni Jane. Un „bună” ar fi fost drăguț. Dar nu pari uimit să mă vezi, așa că bănuiesc că până la urmă ai rezolvat puzzle-ul din carte. Recunoaște că ai apreciat micul detaliu!

Sora lui chicoti mulțumită.

— Apropo, am auzit la AA că ai tracasat-o pe admiratoarea ta, Anna, zise ea. N-a fost frumos din partea ta. Ea, care vorbea continuu despre „fantasticul Vincent Walder”. Ce om credul! Kenneth n-a trebuit decât să spună că poate ar trebui cineva s-o ajute pe Mina să iasă din impas și ea a făcut treaba în locul nostru și te-a propus pe tine. Noi, care întocmisem ditamai planul cum să te implicăm, am muncit de pomană. Aproape că nici măcar n-a mai fost amuzant când am văzut ce ușor merge.

— Dă-i drumul Minei, șuieră el printre dinți.

Chipul surorii sale acoperea în continuare tot ecranul. Trebuia s-o vadă pe Mina din nou, să vadă că e OK.

— Înțeleg, zise Jane. Vrei să începi direct. Foarte bine, din partea mea. Avem timp să vorbim mărunțișuri mai încolo. Dar, înțelegi tu, mai întâi avem câteva reguli de joc.

— Despre ce vorbești? Ce vrei să d…?

— Nu întrerupe când vorbesc cei mari, șuieră Jane printre dinți. Atât de tipic pentru tine. Mereu să stai în centru. Știu sigur că vrei s-o întrebi pe Mina o grămadă de lucruri. Unde e, cum se simte și tot felul de chestii din astea normale. Dar îți jur. Dacă mai pui o singură întrebare, toate astea s-au terminat înainte ca măcar să fi început.

Vincent tăcu. Jane părea că vorbește serios. Ce se întâmplase cu sora lui? Ea, care era atât de deșteaptă. Acum era psihotică. Nebună. Nu-i venea să creadă că femeia de la telefon era fata cu care

odinioară se distra pe o pătură, făcând trucuri cu jocul de cărți.

Jane schimbă din nou cadrul, ca el să poată vedea cum bărbatul o apucase pe Mina puternic de maxilar. Ea smucea din cap înainte și înapoi ca să scape din mâinile lui, dar fără folos. Bărbatul îi presa obrajii.

— S-a înțeles? zise Jane.

Bărbatul mișca mâna în sus și în jos, semn că Mina încuviința din cap, însă fără să spună ceva. Dar panica din ochii ei nu putea fi trecută cu vederea. În același timp, Vincent văzu în privirea ei că nu renunțase.

— E OK, Mina, zise el încercând să-i comunice de fapt: *Te văd, văd că te doare, dar ei nu știu ce avem noi, cât de strânsă e legătura dintre noi.* Facem cum spun ei.

Ochii Minei îl sfredeleau.

Ieșim noi din asta, am încredere în tine.

— Dar m-am uitat pe mine, ce nepoliticos, zise Jane. Și eu care te învinovățeam pe tine că n-ai maniere. Pe Kenneth l-ai întâlnit deja. Soțul și partenerul meu.

Bărbatul care-i strângea în continuare fălcile Minei făcu o plecăciune, zâmbind spre cameră. Jane se dădu mai în spate, iar panorama se mări. Se dovedi că Mina stătea în spatele unui banc de lucru. Pe banc era o sabie. Vincent recunoscu numaidecât modelul. Condor Grosse Messer. Același model care o sfredelise pe Tuva. Mânerul sabiei era prevăzut cu o clemă cu strângere cu șurub, care la rândul său era prinsă de un ciocan rotopercutor. Asta explica semnele pe care le văzuse pe mânerele săbiilor când fusese la IML. Ciocanul rotopercutor arăta exact ca unul din acelea cu care se desprinde asfaltul de pe șosele, deși era puțin mai mic. La dracu'! Băgaseră săbiile în Tuva cu acel ciocan. Nici măcar nu-și putea închipui cât de tare trebuie să fi durut.

Dar nu sabia sau ciocanul rotopercutor îi atrăgeau cel mai mult atenția.

Ci, mai exact, cele cinci pungi de hârtie din fața Minei, numerotate și așezate cu gura în jos. Suficient de mari încât să încapă câte un cui inelat pentru lemn, de 20 de centimetri în picioare, sub fiecare dintre ele. Vincent simți sudori reci în tot corpul.

— Nu sunt haină, zise sora lui. Văd cât de importantă e Mina pentru tine. Oh, ce e cu fața aia uimită? Anna ne-a povestit cât de des v-a văzut împreună prin oraș. Se pare că ați flirtat peste tot. În Parcul Rålambshov. Pe Fjällgatan. La restaurantul ăla de pe acoperiș. Chiar și acasă la ea. Așa că nu te face că plouă. Aș crede chiar că în momentul acesta nimeni în afară de ea nu înseamnă mai mult pentru tine. Și știi ce? O să primești șansa de a o salva.

Kenneth râse pe înfundate.

— Sau de a o ucide, zise el zâmbind indiferent.

— Nu e ciudat că asistenta e mereu cea care dă de belea, zise Jane aplecându-se în cadru, ca să-l privească pe Vincent în ochi. E treaba scumpei asistente să fie închisă și torturată în spații strâmte. Dar tu, frățioare, știi totul despre chestiile astea. Apropo, tu știi cum am cunoscut-o noi pe Mina? Știi despre mica ei… problemă?

Jane își ațintи privirea la Mina, care o evită.

— E lașă. Știai? Tu știi cât de lașă e Mina?

Întrebarea era retorică și Jane nu părea să se aștepte la vreun răspuns.

— A stat acolo, continuă ea. De fiecare dată. Săptămână de săptămână. I-a auzit pe toți deschizându-se. I-a auzit pe toți împărtășindu-și experiențele. A luat parte la durerea lor, la lupta lor, la poveștile lor. Dar ea. Ea nu a împărtășit niciodată nici măcar un rahat. Așa că acum. Acum ai șansa, Mina. Ce ai de spus? Ce ne vei împărtăși? Acesta e publicul tău. Poate ultima ta șansă. Așa că n-o rata.

Mina nu schiță nici măcar un gest.

— O să dau la o parte una din pungi. Una fără cui sub ea. Dacă nu împărtășești nimic.

Vocea lui Jane era calmă. Total lipsită de sentimente. Mâna lui Kenneth se mișcă spre masa cu pungile.

— Mina. Fă cum zic ei, zise Vincent, chinuindu-se din răsputeri să rămână calm.

Cinci pungi însemna că există un risc de 20 la sută de a nimeri cuiul, oricare ar fi fost aleasă. O pungă în minus mărea riscul la 25 de procente. El avea nevoie de toate procentele de partea lui.

Mina ridică ușor capul. Se uită drept la Vincent și respiră adânc. Nervozitatea și neliniștea ei erau irosite dacă despre reacția lui era vorba. El știa deja ce va spune ea.

— Eu… Eu mă numesc Mina. Și sunt… sunt dependentă de pastile.

— Ia uite. Hai că n-a fost așa complicat, nu?

Jane zâmbi. Un zâmbet deschis, surprinzător de cald.

— Frumos, nu-i așa, Vincent? De ce-a trebuit să fie așa greu? Ce dracu', chiar atât de specială nu e. Nu e mai bună decât noi ceilalți de aici. Nu-i așa, Vincent? Doar o blestemată de toxicomană obișnuită… Ce tot stă atât cu nasul pe sus…

— Știam deja, zise Vincent întrerupându-și sora.

Bucuria de pe fața lui Jane dispăru imediat, luându-i locul o figură posacă. Mina se uita mirată la el. Sora lui părea că e pe cale să mai spună ceva, dar el nu mai asculta. Se holba la pungi și simțea cum îl trec toate sudorile. Se uită la Mina. La Jane. Gândurile ricoșau în interiorul craniului, se eliberau și fugeau țipând. El și Jane și Mina erau trei laturi ale unui triunghi, un triunghi perfect în care pâinea nu avea voie să se crape, fiindcă atunci mama trebuie s-o arunce, dar erau și cinci pungi, trei plus cinci fac opt, iar asta nu înseamnă nimic.

termină

dar opt plus Kenneth (de ce pe soțul surorii lui îl chema Kenneth, cum să te cheme așa?) fac nouă și nouă centimetri înseamnă 3,5 inchi

termină, termină

și 3,5 era valoarea la care era setat prăjitorul de pâine, dacă nu era deja încălzit, pentru ca triunghiul să iasă perfect crocant, dar suprafețele se stricau mereu, la fel ca el și-și-și-

TERMINĂ.

— Aveam șapte ani, Jane, zise el. A fost un accident.

Privirea surorii sale căpătă o expresie aspră.

— Tu crezi că aici e vorba doar despre mama? șuieră ea. Ești la fel de egoist ca întotdeauna, frățioare. Gata cu vorba. A sosit vremea.

Ea dispăru din cadru și acum el vedea din nou clar pungile și pe Mina.

— Doar vă înrăutățiți situația, zise Mina și smuci iar frânghiile.

Fu ignorată, la fel ca data trecută. Kenneth o apucă iar de cap, de partea din spate a capului de data aceasta.

— Știi regulile, frățioare, zise Jane. Doar e trucul tău favorit. Alege o cifră.

Vincent înghiți greu, își reglă respirația până când simți că gândurile erau iar ale lui. Era nevoit să facă precum spunea ea. Nu-și permitea să se piardă cu firea. Nu se îndoia nicio clipă că o vor omorî pe Mina în secunda în care ar constata că el nu urmează instrucțiunile. Dar în același timp, cum ar putea să aleagă?

— De unde știu că n-ai pus cuie sub toate pungile?

— Alege o cifră acum, zise Jane amenințătoare. Altfel o fac eu.

El se concentră.

Cinci pungi. Cinci poziții. Când oamenii erau rugați să aleagă dintre cinci obiecte înșirate, cel mai adesea alegeau ceea ce se afla pe poziția a patra, poziția a doua ocupând locul doi în acest

clasament. Teoriile psihologice asupra cauzelor erau multe, dar toți erau de acord că ele coincid. Dacă Jane nu cunoștea fenomenul și plasase cuiul fără să se gândească prea mult, șansa era așadar bună ca el să se afle pe locul doi sau patru.

Dar dacă ea cunoștea aceste teorii, atunci îl plasase pe unul dintre celelalte locuri, pentru ca în acest fel să sporească șansa ca Vincent să aleagă cuiul, fiindcă ea știa că el va evita doi și patru, în cazul în care crede că acolo e cuiul.

Dacă ea nu lua în calcul varianta în care Vincent înțelegea manevra și, prin urmare, faptul că acel cui nu s-ar afla sub doi sau patru. Atunci ea ar fi amplasat intenționat cuiul tocmai sub doi sau patru, luând în calcul că el va alege una dintre acele cifre, în speranța că acel cui se afla pe unul dintre celelalte trei locuri.

Evident, pornind de la premisa că nu existau mai multe cuie.

La dracu'.

N-o mai văzuse pe sora lui de când era mic. Dar ea fusese întotdeauna inteligentă. Inteligentă până la capăt. În schimb, ea nu-l considerase niciodată cine știe ce isteț. De aceea, când erau mici, numerele lui de magie o uluiau. Chiar dacă ea, după aceea, susținea mereu că își dăduse seama. Ea n-a crezut niciodată că el ar putea-o întrece. Probabil nici acum nu credea asta.

— Aleg punga doi, zise Vincent și-și ținu respirația.

— Ceea ce se întâmplă acum e pur și simplu din vina ta, zise Jane. Vreau să știi asta.

Kenneth luă capul Minei și lovi cu el puternic în jos, peste punga numărul doi. Punga aleasă se mototoli sub fruntea Minei, când aceasta lovi masa.

— Au! țipă Mina.

Kenneth o trase tare de păr. Mina avea un semn roșu pe frunte. Dar niciun cui. Vincent respiră ușurat.

— Norocul începătorului, zise sora lui mai mare. Alege din nou.

El își luă inima în dinți și puse o întrebare.

— Mina, ești OK?

Ea dădu din cap. Pe obrajii ei curgeau lacrimi. Musculatura feței era flască.

— Știi unde e cuiul? întrebă el.

Ea dădu din cap din nou. Împotrivirea pe care o văzuse în ochii ei aproape că se stinsese.

— Te avertizez, Vincent, zise Jane. Nu mai pune întrebări dacă nu vrei ca soțul meu să folosească sabia. Alege. Acum.

— OK, OK, stai, aleg… punga unu, zise Vincent.

N-avea nicio idee, n-avea de unde să știe acum. Mai mult decât faptul că statistica era în continuare de partea lui. Cu patru pungi rămase era o șansă de șaptezeci și cinci la sută să fi ales o pungă goală. Pe de altă parte, era un risc de douăzeci și cinci de procente ca tocmai să o fi ucis pe Mina.

Mina țipă fără ezitare când capul ei fu trântit iar de bancul de lucru. Pocnetul când fruntea izbi placa de lemn zornăi în telefon. Kenneth o ridică imediat în poziția de șezut. Tot corpul ei tremura cu spasme. Plângea necontrolat și nu se mai uita în ochii lui Vincent. Semnul din frunte era roșu-închis. Dar în continuare niciun cui.

— Nu e mișto, Vincent? râse Jane. Acum începe să devină palpitant! Trei rămase. Publicul își ține respirația! Alege.

— Termină acum, zise el încet. Ajunge. O să facă comoție cerebrală. Fac ce vrei tu. Dar termină, te rog. Nu mai pot.

El clipea și simțea cum îi curg lacrimile pe obraji.

— Alege! răcni sora lui.

— Nu! țipă Vincent înapoi.

— Cum vrei.

Jane îi făcu semn cu mâna lui Kenneth, care fără avertisment bușsi capul Minei în masă, peste punga

cinci. Mina nu apucă decât un scâncet. Încă o dată fu smulsă înapoi în sus, în poziția șezând. De data asta, fruntea ei lăsă o pată de sânge pe masă. Părea să fie la granița pierderii cunoștinței. Plânsul încetase și umerii îi atârnau. Mina se uita drept înainte, dar ochii ei își pierduseră concentrarea. Nimic din privire nu dezvăluia dacă era încă prezentă sau dacă se refugiase altundeva, unde el nu putea s-o urmeze. Din semnul din frunte i se prelingea sânge în jos, spre ochii negri, frumoși. Dar era în continuare doar un semn. Nu era niciun cui în capul ei.

Vincent se holbă la cele două pungi rămase. Numerele trei și patru. Șansă cincizeci la sută. Chiar în acest moment, Mina era în egală măsură moartă și vie.

Asistenta lui Schrödinger, gândi el, fără să se poate stăpâni. Existența ei era incertă. El alesese și o condamnase la una din două ieșiri posibile. El, Vincent. Nu se putea ca el să aibă acea putere, să aibă viața ei în mâinile sale, era prea mult.

Se uita la ea, la polițista pe care ajunsese să o cunoască mai bine decât pe oricine altcineva. Mai bine decât se cunoștea pe el însuși. Părul ei negru, trăsăturile ei frumoase și nasul ei distinct. Buzele cărnoase și mâinile crăpate, legate. Mina se uita în continuare, cu o privire inexpresivă, în gol, dar ochii ei erau cei mai inteligenți pe care-i văzuse.

Ea îi băgase un pai în bere.

Ea îl luase de mână.

Ea plânsese pe umărul lui.

Ea avusese încredere în el.

Și acum el o va trăda.

Avea nevoie de ea pentru a putea rămâne în realitate, în realitatea adevărată. De când Mina venise în viața lui, totul fusese altfel, mai mult decât știa ea, mai mult decât ar putea el vreodată să explice. Când ea era lângă el, umbra adâncă din el nu mai avea forță. Fără ea, el era… Gândul nici măcar nu putea fi dus până la capăt.

Două pungi. O alegere.

Ea ar trăi.

Ea ar muri.

Evident că nu mergea. El avea nevoie de un fel de a ști, de un fel de a înțelege unde era cuiul.

— Și acum, un mare bubuit de tobe, zise Jane dramatică. Marele mentalist își va face absolut ultima lui alegere în cinci secunde.

Mina începu să-și miște pleoapele, părea să revină la realitate. Se uită la pungile din fața ei și scuturã din cap când își dădu seama de situație. Privirea o întâlni pe a lui Vincent. El arăta probabil la fel de panicat ca și ea.

— Nu, mormăi ea, iar și iar. Nu, nu, nu.

El gândea mai rapid ca oricând. *Marele mentalist,* așa zisese Jane. Dar un mentalist era și un iluzionist. Și când erai așa ceva aveai în mânecă mai multe trucuri decât știa publicul. Fire invizibile. Dublete. Oglinzi. Și… Da. *DA!* El se mușcă de obraz pentru a nu arăta cât e de euforic. Poate că ar fi posibil să funcționeze. Și asta era tot ce avea.

— E OK dacă se apropie puțin mai mult de pungi? întrebă el cât mai neutru cu putință.

— Ooo, puțină dramă! De ce nu? râse Jane. O să-i vedem substanțele din creier în prim-plan!

— Vincent, zise Mina derutată, de ce-aș vrea…?

Pe urmă tăcu.

Facem asta împreună. Trebuie să avem încredere unul în celălalt. Vom reuși.

— Apleacă-te puțin spre punga trei.

Ea făcu întocmai.

— Bun. Și acum punga patru.

Mina se aplecă din nou. *Acolo.* Vincent se străduí să nu arate nici măcar un micromilimetru de sentimente pe față. Din cauza poziției sale, Mina nu văzuse ce se întâmpla. Nici Jane și nici Kenneth nu păreau să fi remarcat ceva, dar Vincent văzuse clar cum pandantivul magnetic de la

colierul Minei se mișcase un milimetru când se apropiase de punga numărul patru.

Ca și cum reacționase la metal.

De exemplu, la un cui de douăzeci de centimetri.

— Trei! țipă Vincent. Aleg punga trei!

— Ține minte că tu ai ales, frățioare, zise sora lui. La revedere, Mina.

Mina trase puternic aer în piept și strânse ochii. Se opuse cât îi stătu în putință, dar Kenneth era mai viguros. El îi împinse capul în față până când fruntea ei ajunse pe marginea de sus a pungii trei. Pe urmă continuă să apese, încet, dar ferm. Punga se mototoli de la greutate, iar capul fu forțat să atingă bancul de lucru. Kenneth îi ținea partea din spate a capului cu ambele mâini, de parcă l-ar fi presat într-un cui care trebuia să intre în craniu cu putere. Un sunet ca de gargară ieși odată cu saliva pe buzele Minei, iar corpul ei se zvârcoli în spasme. Când Kenneth îi dădu drumul într-un final, ea rămase acolo, cu fruntea pe masă. Capul părea lipit de blatul mesei. Mina era complet nemișcată. Mult, mult prea nemișcată.

Alerga pe coridor în Palatul Poliției. În sfârșit se întâmpla ceva. Michael și copiii veniseră de la New York la începutul lui august. Luaseră trei săptămâni de concediu împreună și merseseră cu mașina prin Suedia, iar după aceea copiii începuseră școala. Sara credea că se vor adapta rapid la viața din Stockholm. Dar se înșelase.

Coborî din două în două trepte scara lungă care ducea spre atrium, îl traversă și alergă mai departe. Nu voia să irosească timpul sunând-o pe Julia, chestia asta era mult prea importantă ca să nu se ocupe de ea personal.

Stockholmul la care se întorsese era complet inert, în comparație cu pulsul vieții din New York. Copiilor le era în continuare dor de prietenii lor americani, iar Michael spunea că ar vrea să se mute în California, fiindcă firma de jocuri pentru care lucra oricum se afla acolo. Începea din ce în ce mai mult să sune a o idee bună. Dar măcar ar putea să facă acest ultim lucru înainte de a renunța la munca de polițist.

Sara nu îndrăznise să aibă încredere că liftul va veni suficient de rapid, așa că o luase la fugă pe scări, trei etaje, până unde-și avea Julia biroul.

Așteptase răbdătoare să afle ce va implica noul ei post de aici, de acasă. În continuare, nimeni nu știa exact. Când Julia îi ceruse ajutorul în primăvară, ea acceptase recunoscătoare. Era în orice caz ceva care s-o țină ocupată. Și din același motiv spusese din nou „da” când Julia își reînnoise cererea. De data aceasta, munca fusese mai intensă. În ultima săptămână, ea stătuse zi și noapte să supravegheze traficul din rețeaua mobilă în timp real. La început, primise ajutor de la Peder. Ochii lui pătrunzători nu scăpau nimic. Când erau deschiși, mai exact. După ce adormise de două ori în toiul supravegherii căzuseră de acord că e mai bine ca Sara să preia. Trecea, evident, mult prea multă informație prin rețele pentru ca ea să le

poată sorta într-un mod relevant. Dar avea un soft inteligent care făcea treaba în locul ei, care știa ce voia ea să țină sub observație. Nu că ar fi crezut că toate astea vor duce undeva. Din experiența ei, în asemenea situații telefoanele erau folosite doar o dată. Pe urmă erau aruncate, tocmai pentru a nu putea fi localizate. Rar se înșela în ceea ce făcea. Era mult prea minuțioasă. De data asta însă, greșise. Și era cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

După luni de tăcere, criminalul tocmai își folosise telefonul.

Vincent se uita fix la imaginea cu Mina lipsită de viață. Era greu să vadă cum trebuie, mâna îi tremura prea tare. Sperase că acel colier magnetic al Minei va reacționa la cui. Și așa se întâmplase. Poate. Mișcarea fusese atât de vagă, ar fi putut la fel de bine să fi fost Mina care să se fi mișcat imperceptibil, făcând astfel să se legene pandantivul. Cuiul poate nici măcar nu era feromagnetic. Majoritatea cuielor nu erau.

Dar ce să fi făcut? Una din două. Ar fi putut la fel de bine să aleagă corect doar zicând la nimereală. În loc de a spune greșit. Era atât de îngrozitor de nedrept! El chiar încercase.

Capul Minei se contura pe lemnul deschis la culoare din care era făcut blatul mesei. Se contura pe *lemnul deschis la culoare,* pentru că… Pentru că nu exista sânge.

Nu exista sânge deloc.

Inima îi sări peste o bătaie.

Mina ridică încet capul. Nu privi în cameră.

Câștigaseră. Dar nu simțea asta. Nici pe departe.

— Vai de mine, râse Jane. Nu te recunosc, frățioare, să-ți salvezi tu asistentele…

— Ești bolnavă la cap, zise el. Hidoasă. N-a fost niciun cui, nu?

Kenneth ridică ultima pungă, ca răspuns. Punga cu numărul patru.

Poziția care în mod normal era cea mai obișnuită alegere. Cuiul stătea drept în sus, prins de o plăcuță de lemn, cu vârful atât de șlefuit, încât lucea. Când Mina văzu cuiul, vomită direct pe masă.

Jane smulse telefonul de pe bancul de lucru și de lângă Mina, astfel încât Vincent să vadă restul atelierului. În mijlocul camerei era ceva care arăta ca un acvariu gigantic așezat pe înălțime.

— Pe ăsta îl pusesem bine pentru tine, zise ea. Pentru azi. Sincer vorbind, n-am crezut că va face față. Acum va trebui s-o băgăm pe ea acolo.

— Stai puțin, am făcut cum ai vrut! țipă el. Dă-i drumul.

— Sigur. Dacă vii să-i iei locul. Îți trimit prin sms o adresă. În mod normal durează o oră patruzeci să conduci până aici, pornind de la premisa că nu pierzi feribotul. O să-ți băgăm prietena în rezervor acum. Peste nouăzeci și cinci de minute începem să umplem cu apă. Durează cinci minute să se umple tot. Te sfătuiesc să nu pierzi feribotul.

Kenneth începu să împingă scaunul cu rotile în care stătea Mina spre rezervorul de apă. Mina trăgea și se smucea ca să scape, dar fără folos.

— Și, Vincent, zise sora lui mai mare și se uită în ochii lui, dacă măcar bănuim că mai vine și altcineva în afară de tine, sau dacă nu vii singur, o împușc în față.

El o strigă pe Mina cât de tare putu, dar Jane închisese deja telefonul. Vincent se uită afară pe fereastra de la bucătărie. Ruben era în continuare parcat cu mașina lui pe drumul de pe cealaltă parte a gazonului. Mașina lui Vincent era pe aleea din fața garajului. Nu putea ajunge la ea fără să-l vadă Ruben. Întrebarea era cum ar putea reuși. Ruben n-avea voie să-și dea seama că el a părăsit casa. Dacă îl urmărea poliția, se putea termina cu o catastrofă. Și-ar fi dorit să se transforme ca prin minune într-un nor de fum, dar asta era mai degrabă chestia lui Tom Presto. Dacă ar fi fost îndemânatic, ar fi putut eventual să încropească, dintr-o pălărie și o geacă, o păpușă care să-i semene și pe care s-o pună în spatele perdelei. Râse amar la acest gând. Cel mai probabil, era un truc care funcționa doar la televizor.

Dar o copie a lui.

Asta avea, de fapt.

Alergă în camera de lucru.

Figura de carton care-l întruchipa pe el în mărime naturală nu fu greu de găsit, era sprijinită de perete, în spatele unor cutii. Cartonul se mânjise

un pic, după ce echipa de la înregistrări luase figura la o rundă prin baruri, când el nu putuse să meargă cu ei. Dar era mult mai bună decât o pălărie și o geacă. Figura aia era chiar el. *Verliebtheit,* cum spuneam.

Cel puțin cinci secunde, înainte ca Ruben să-și dea seama că nu se mișcă.

Avea nevoie să intensifice iluzia. O privire rapidă la ceas. Trecuseră două minute de la discuția telefonică. Peste maximum trei trebuia să fie în mașină. Consumă un minut și jumătate trăgându-și pe el aceleași haine pe care le avea versiunea lui de carton. Pe urmă alergă afară, peste gazon, până la Ruben, care coborî geamul de la mașina poliției când îl văzu.

— Bună, Ruben, zise Vincent și ridică un deget arătător, potrivit de sus încât Ruben să fie nevoit să se uite în sus, cu ochii după deget.

Sperase ca Ruben să fie o persoană care să urmeze inconștient instrucțiunile fără să ezite și părea că e corect. Ochii lui Ruben erau ațintiți la deget.

— Așa o să faci acum, zise Vincent și cobori degetul rapid, în același timp în care coborî și tonalitatea cu o octavă pe „așa”.

Privirea lui Ruben urmă mișcarea în coborâre a degetului până când ochii i se închiseră automat. Vincent puse rapid mâna pe ceafa lui Ruben, ca el să-și țină capul ușor aplecat în față. Ruben n-o să-l ierte niciodată pentru asta.

— Relaxează-te și respiră adânc, zise Vincent. Cu fiecare respirație simți că ești din ce în ce mai relaxat. Mai adânc, și mai adânc.

El așteptă câteva secunde, până îl auzi pe Ruben respirând greu și ritmic.

— Peste câteva secunde o să mă vezi la fereastra din bucătărie, continuă el. Atunci o să ne jucăm un joc. Înțelegi?

— Da. O să ne jucăm un joc, mormăi Ruben pe tonul monoton al cuiva care a fost hipnotizat cu

ușurință.

— Vom sta nemișcați și ne vom uita fix unul la celălalt, zise Vincent. Cel care clipește primul a pierdut. N-ai văzut niciodată pe cineva care să fie atât de nemișcat ca mine. Dar cu cât sunt mai nemișcat, cu atât mai mult tu ești decis să câștigi. Înțelegi?

— Tu ești nemișcat, mormăi Ruben. Dar eu o să câștig.

Vincent îndepărtă mâna și ridică în sus capul lui Ruben. Ochii erau în continuare închiși. Ar fi putut să pocnească din degete pentru a-l face pe Ruben să tresară și să-i deschidă, dar nu-i plăcuse niciodată chestia aia cu pocnitul din degete. Era atât de… nesofisticat.

— Ruben, uită-te la mine, zise el în schimb și accentuă asta ca pe o comandă.

Ruben clipi uimit spre el.

— Bun, deci așa rămâne, zise Vincent. Bună conversație, o să mă gândesc la ce mi-ai spus. O să fie o seară liniștită pentru tine.

Era important să continui imediat să vorbești după o sugestie plantată, pentru a împiedica creierul lui Ruben să încerce să descâlcească ceea ce tocmai se întâmplase.

— Hm, da, zise Ruben încercând să se adune. Sunt cu ochii pe tine, Vincent. Să nu încerci nimic.

Vincent alergă ușor înapoi spre casă, în timp ce se uita la ceas. Toată chestia durase un minut și jumătate. Mai rămăsese un minut. Ajuns în casă se așeză pe vine sub fereastra de la bucătărie și așeză silueta de carton la fereastră, o întoarse spre mașina poliției și văzu cum Ruben se așază puțin mai drept.

Se furișă afară pe ușa terasei, prin spatele casei, în timp ce-i trimitea mesaj lui Benjamin să se ducă să-l ia pe fratele lui mai mic de la școală după-amiază.

Vincent înconjură casa, mergând pe lângă zid, și ajunse la mașina lui, care era parcată în fața

garajului. Mașina era între el și Ruben. Ruben trebuia să aibă, spera el, toată atenția canalizată pe fereastra de la bucătărie, câteva momente bune de acum încolo, dar nu strica să fie precaut.

Vincent descuie cu băgare de seamă, deschise portiera din dreapta și escaladă pe acolo spre partea șoferului. Pe urmă dădu încet cu spatele, la doar câțiva metri de mașina poliției. Pietrișul scrâșnea sub cauciucuri, dar Ruben nu părea să reacționeze. Vincent nu avu curaj să treacă pe lângă mașina poliției și să spargă, astfel, câmpul vizual al lui Ruben. Așa că se îndreptă în cealaltă direcție. După ce luă o curbă și Ruben deja nu mai avea cum să-l vadă, apăsă pedala de accelerație. Trebuia să caute drumul pe Google, din mers. N-avea voie să-și iasă din mână acum. Trebuia să continue să se concentreze. Să continue să gândească fiecare pas pe rând. Dar doar câte unul.

Mina.

Jane.

Să nu se gândească la rezervorul acela cu apă. Să nu se gândească la faptul că accelerează cât de tare poate, ca să-i permită surorii sale mai mari să-l încuie într-o ladă de sticlă plină cu apă. Să nu se gândească la faptul că Jane îl va lăsa să se înece, să nu se gândească la faptul că gonește spre moartea sa, cu pedala de accelerație apăsată la maximum. Îl claxonau tot felul de mașini când trecea pe lângă ele suficient de aproape cât să le julească vopseaua. Apăsă pedala și mai în jos.

Mina.

Jane.

Sara își trase sufletul câteva secunde la ușa Juliei. Pe urmă ciocăni și intră. Camera era goală. Nu la asta se așteptase. Ea credea că toți sunt pe baricade în această zi, când starea de alertă era atât de ridicată. Știa că biroul lui Christer era mai încolo, pe același coridor, și porni spre el. Ușa era larg deschisă, dar și biroul lui era gol. Despre ce era vorba? Poate că plecaseră la o intervenție. În acest caz, aveau și mai mare nevoie de informația ei.

Râsete cristaline și muzică se auzeau la câteva încăperi mai încolo. Ritmurile inconfundabile ale lui Bob Marley. Ce naiba? Se grăbi spre camera de unde veneau sunetele și amuți pe loc în fața priveliștii care o întâmpină.

Peder dansa reggae pe *No Woman No Cry,* sprijinit de un perete și cu genunchii ridicați. Pe burtă avea un marsupiu BabyBjörn în care un bebeluș gângurea încântat. Pe o pătură groasă așezată direct pe jos, erau întinși încă doi bebeluși. Cu o încântare amestecată cu groază erau aproape să fie înecați de pupături pline de bale de un golden retriever exaltat. Christer ținea de lesă și se străduia din răsputeri să împiedice câinele să fie prea entuziast cu copiii. Peder o zări pe Sara, se opri în toiul unei mișcări energice din picior și roși ca un rac.

— Aa, da, e ziua soției mele azi, zise el jenat.

Sara nu răspunse. Era ocupată să încerce să proceseze ce a văzut.

— Cadoul ei, continuă Peder ca răspuns la întrebarea nepusă, sau solicitarea, poate mai degrabă, mda, solicitarea s-ar putea spune, a fost să iasă în oraș să ia prânzul. Singură. Pe urmă să se ducă să se tundă. Singură. Și pe urmă să adoarmă într-un colț pe undeva pe la o cafenea. Am hotărât asta de multă vreme. Așa că, da. Hm.

El încuviință spre tripleți de parcă asta explica totul.

— Am înțeles de la Julia că azi e o zi importantă, zise ea. Mobilizare *full.* Nu cred că s-a referit la ziua de naștere a soției tale.

Peder își drese glasul și mai jenat și-l închise pe Bob Marley, care se auzea din calculator. Christer luă câinele de lângă copiii care râdeau și gângureau pe pătură. Câinele păru imediat profund nefericit.

— Este adevărat că avem supraveghere *full* astăzi, zise Christer. Suntem în alertă, așa cum ai spus și tu. Conform lui Vinc… Adică avem informații că azi poate avea loc o nouă crimă. Mașinile sunt în alertă maximă prin oraș. Dar fiindcă nu avem altceva de făcut pe moment, eu și Peder suntem pe poziții aici. În caz că apare ceva și trebuie să acționăm rapid.

— Atunci o să vă placă asta, zise Sara. Țineți minte telefonul pe care l-am localizat în primăvară? Cel de pe care s-a sunat din Kungsholmen? Voi ați spus că probabil era ucigașul vostru.

Peder și Christer încuviințau din cap atenți. Tripleții și câinele părură să simtă gravitatea din atmosferă, fiindcă toți patru amuțiră în același moment.

— Julia m-a rugat să supraveghez numărul acela toată săptămâna, în caz că ar fi reactivat. Ceea ce tocmai s-a întâmplat. Telefonul a fost deschis acum zece minute și s-a inițiat o convorbire. Dar de data asta apelul s-a făcut din arhipelagul de lângă Norrtälje.

Bebelușul din marsupiul lui Peder începu să gângu- rească neliniștit. El luă cu grijă mânuțele mici și durdulii în ale sale.

— Norrtälje? zise el. Despre ce-a fost vorba în apel?

— Nu știu. N-avem voie să ascultăm conținutul, asta necesită un alt aviz. Julia nu mi-a cerut niciodată să solicit așa ceva.

Sara simți un gol în stomac. Se făcuse de râs. Sigur că ar fi trebuit s-o întrebe pe Julia de ce au nevoie. Să primești un aviz lua timp, era nevoie de planificare pe termen lung. Dar nu era ușor să știi procedurile dacă nu lucrai zilnic cu ele. Sigur că ar fi trebuit să verifice de două ori. Trei luni la noua slujbă și nu era mai bună ca un începător.

— Nu e vina ta, zise Christer de parcă i-ar fi citit gândurile. Julia ar fi trebuit să-ți ceară asta, dar ea a avut altele pe cap. Mai știm și altceva în afară de faptul că apelul a fost făcut din arhipelag?

— Mult mai multe, zise Sara ușurată. Știm către cine a fost efectuat. Un anume Victor… scuze, Vincent Walder.

Peder și Christer se uitară șocați unul la celălalt. Sara nu înțelegea, nu crezuse că vor reacționa atât de puternic. Sau că nu vor reacționa deloc, de fapt. Aici era mai mult decât îi povestise Julia.

— La dracu', zise Peder încet, după care se întoarse spre ea. Îl cunoaștem.

— Sun la forțele speciale și-i rog să trimită acolo imediat o echipă, zise Christer. Hai, Bosse. Avem de lucru.

— Ruben e deja acasă la Vincent, zise Peder. Îl contactez și pe urmă încerc să dau de Julia. Mulțumim, Sara. Bine lucrat.

Ea nu se putu abține să zâmbească atunci când Peder și Christer dispărură să-și ducă la îndeplinire sarcinile. Pentru clipele acestea trăia. Când simțea că munca ei contează cu adevărat. Când toate orele de verificare de statistici care aproape o băgau în moarte clinică dădeau rezultate în realitate. Ea și Michael ar putea să mai aștepte puțin cu mutatul în California.

Se uita disperată la geanta de pe pat. Subliniase, de mai multe ori, ca să fie sigură, că nu trebuie să facă bagaj ca și cum ar pleca în străinătate. Uppsala se afla la nici o oră distanță. Și nu vor sta mai mult decât era nevoie. Dar lui Torkel îi plăcea să fie pregătit. Atât de bine pregătit, încât era la granița de a fi un *survivor* din aceia cum văzuse într-un documentar pe Netflix. Fără să deschidă geanta, Julia bănuia că ce se afla înăuntru i-ar putea ajuta pe amândoi să treacă printr-un război de proporții rezonabile. Și acasă s-ar putea descurca mai mulți ani fără să facă vreo aprovizionare. Înainte de toate aveau hârtie igienică cât să întrețină o municipalitate întreagă o bună bucată de vreme. Ce nebun făcea stocuri de hârtie igienică? Dar el era nebunul ei.

Și pe de altă parte. El nu putea face prea multe sau altceva în această fază. Nu lui i se va băga un furtun de aspirator în corp, nu ovulele lui vor fi trase afară cu duzina, ca să se verifice dacă există două sau trei care pot fi folosite.

Singurul lucru semnificativ pe care-l putea face era să-i pregătească ei geanta. Ea nu-i putea reproșa că a făcut asta cu prea multă abnegație.

În schimb, chiar în acest moment, atitudinea lui o enerva. Pentru că nu era doar soția lui și eventual mama posibilului lor viitor copil. Torkel refuza să înțeleagă că ea avea de fapt și un serviciu de care trebuia să se ocupe.

— Se descurcă și fără tine, zise el din hol. Haide odată.

Ea îl auzi luând cheile de la mașină din cârligul de lângă ușă.

— Nu știu cum s-o spun mai clar, șuieră ea printre dinți. Eu nu doar lucrez la o anchetă. O conduc. Dirijez un întreg grup. Unul unic, în care sunt în cel mai mare grad activă în toate direcțiile. Și azi e ziua când încercăm să oprim o nouă crimă.

Tu nu înțelegi cum o să arate dacă eu nu sunt pe poziții?

Era gata să plângă. Cum putea să fie atât de limitat în gândire și să nu înțeleagă? În același timp, ea își băgase atâtea seringi în abdomen și inspirase sprayul ăla nenorocit de atâtea ori, că nici nu le putea număra. Toate acestea trebuiau să se sfârșească. Torkel intră în dormitor. Lupta să nu arate, dar frustrarea i se citea clar pe chip.

— Chiar tu ai spus-o, zise el. Nu ești singură în anchetă. Ceilalți se descurcă. Știu ce au de făcut. Totuși nu tu, personal, trebuie să împiedici crima, nu?

— Mulțumesc pentru încredere, zise ea și se dădu câțiva pași mai în spate.

Torkel oftă și se așeză pe pat. Ea știa că nivelul ei scăzut de estrogen o făcea irascibilă, dar uneori el era atât de bătut în cap.

— Ceea ce *poți* tu să faci, zise el, e asta. Să ne dai o șansă. N-a funcționat data trecută când am încercat. Știu că timing-ul e catastrofal. Dar ziua aceasta e marcată cu roșu în calendar de multă vreme. Dacă nu mergem la Spitalul Universitar din Uppsala azi, va trebui să reîncepi totul de la zero, cu injecții și tot caruselul, timp de mai multe săptămâni. Doar ca să ajungi iar în acest punct. Merită?

Ea se așeză lângă el și se șterse la ochi cu mâneca bluzei. Pe urmă lăsă umerii în jos, disperată.

— Nu, nu merită, zise ea. Dar tu îmi ceri să aleg între a crea o viață, o viață despre care noi nici măcar nu știm dacă va exista cu adevărat, și a încerca să împiedic curmarea unei vieți, o viață care există garantat astăzi. Nu e drept.

Simți că-i vibrează ceva sub fund. Se așezase pe telefon. Se ridică și-l luă. Un mesaj de la Peder lumina pe display. Două cuvinte. Două cuvinte banale care luară decizia în locul ei.

— Trebuie să plec în acest moment, zise ea. Dă-mi cheile de la mașină.

Torkel îi întinse cheile fără să riposteze.

— Te pup, iubito, mai vorbim după aia, zise el în timp ce ea își aruncă geaca pe ea.

Citi mesajul din nou în drum spre mașină.

Vincent e.

Un sunet iritant, bipăind surd, îi întrerupse concentrarea. Ca și cum cineva ar fi declanșat o alarmă foarte departe. Săptămâna trecută sau cam așa. Ruben se încruntă.

Nu avea voie să fie deranjat, dacă tresărea câtuși de puțin, Vincent va câștiga.

Vincent stătea atât de nemișcat. Ruben se străduia din greu.

Nu înțelegea cum poți sta atât de nemișcat, așa cum stătea mentalistul ăla la fereastră.

Dar Ruben n-avea de gând să piardă.

Își fixă privirea și mai intens la Vincent.

Sunetul veni din nou, mult mai strident acum. Ciudat. Prin comparație, data trecută sunetul se auzea de parcă trecea printr-un strat de vată. Acum mai degrabă îi tăia urechea ca un brici ascuțit.

Făcu ochii mici spre Vincent.

Ceva arăta altfel.

Ceva nu era în regulă.

Sună a treia oară. Ruben clipi ca și cum se trezea din somn. Unul din acelea adevărate, adânci din care te lupți să ieși.

Deși știa că nu dormise. Nici măcar un pic.

Se uitase fix la Vincent tot timpul și nu ațipise nicio secundă.

Dar era ceva cu umbrele de pe chipul lui Vincent, acolo, la fereastra din bucătărie. Ceva nu era în regulă.

Cum era posibil?

Telefonul sună a patra oară și el fu nevoit să-și întoarcă privirea ca să-l găsească pe locul de lângă el. Apăsă pe difuzor când răspunse.

— Ruben Hook, despre ce e vorba? zise el enervat.

— Peder sunt. Criminalul tocmai l-a sunat pe Vincent. Știu că tu îl consideri suspect și asta sigur

că indică într-acolo. Dar poate și să însemne că a pățit ceva. Christer a cerut o echipă în formațiune completă, tu rămâi acolo, să nu faci nimic până nu vin ei.

Ruben închise. Se gândi. Se uită spre casă, de pe cealaltă parte a străzii. Pe urmă ieși din mașină. Ezită și rămase pe loc câteva secunde, sprijinit de ușa mașinii. Pe urmă alergă peste gazon și se opri la fereastră. Vincent cel din carton se uita calm la el. Ruben ar fi putut să jure că silueta îi zâmbea.

Intră cu mașina pe platforma cu pietriș din fața fermei de vizoni. Kenneth îl aștepta. Nenorocitul chiar îi făcu semn cu mâna. Vincent îl ura. Parcă și ieși din mașină. Era o duhoare puternică de putreziciune. Părea că vine din clădirea principală. Ceva se întâmplase la fermă, chestia asta era sigură. Dar chiar în acest moment, lui nu-i păsa absolut deloc. Voia să-l ucidă pe Kenneth, să-l șteargă de pe fața pământului pentru tot ce-i făcuse Minei. Dar știa că nu e o idee bună să-l atace pe pensionarul bărbos. Atunci n-ar mai vedea-o niciodată pe Mina.

— Unde e? zise el în schimb.

Kenneth îi întoarse spatele și începu să meargă. Vincent nu avea de ales decât să-l urmeze. La capătul clădirii era o ușă mai mică prin care bărbatul dispăru. Cu mâna la gură, Vincent se opri în deschizătura ușii. Lumina soarelui de afară făcea să pară întuneric înăuntru. Orice putea să se afle dincolo de ușă. Putea fi o capcană. Dar Mina era acolo.

Camera se dovedi a fi un atelier, atelierul pe care-l văzuse în apelul video. În mijloc, era rezervorul de apă. Mina ședea pe fundul lui. El alergă la ea și bătu în peretele rezervorului. Se așeză pe vine ca s-o vadă mai bine. Sângele de pe frunte începuse să i se usuce. O să rămână cu o vânătaie uriașă. În rest părea nevătămată, atât cât putu aprecia. Dar nu se mișca.

— Mina, strigă el cu gura lipită de sticlă.

— E tranchilizată, explică bărbatul și închise ușa de la intrare. A făcut prea mult scandal.

Soarele blând de toamnă de afară fu înlocuit de lumina unor neoane reci. Un generator huruia pe undeva.

— Dar se trezește sigur când o să umplem bazinul cu apă, zise Kenneth și întinse mâna spre el. Telefonul.

Vincent se ridică. Nu fusese sigur când văzuse doar rezervorul în telefon, dar acum nu mai era nicio îndoială. Lada de sticlă era o copie exactă după *Water torture cell* a lui Houdini, construită exact cât să aibă loc în ea un om. Nu numai că era îngustă. În original, Houdini stătea în ea atârnat, cu capul în jos, prins de picioare. Imediat avea să vină rândul lui să facă același lucru. Nu va merge. Dar nu exista alternativă.

Lucra la controlul respirației. Nu avea voie să arate cât de frică îi era de fapt. Îi dădu telefonul lui Kenneth, care se îndreptă cu el spre un container mare dintr-un colț.

— Nu trebuie să umpleți cu apă, strigă Vincent după el. Acum sunt aici. Așa cum ați vrut. Scoateți-o de acolo.

Rezervorul de apă era cu mult mai bine construit decât celelalte lăzi, cele în care găsiseră victimele. Adevărul e că părea un original.

— Asta e singura ladă pe care n-am construit-o noi, zise sora lui.

Ea ieși dintre umbre, rulând în scaunul cu rotile, și se apropie de rezervor, unde bătu în pereții de sticlă.

— Pe asta am păstrat-o pentru final, zise ea. Doar ce e mai bun e suficient de bun pentru tine.

— Dar cum…?

— Celelalte au venit de fapt de la tine, continuă ea și aruncă ceva pe podea, la picioarele lui.

Era o carte subțire pe care n-o mai văzuse de când avea șapte ani. O carte cu titlul *Seria Hobby 12: Construiește-ți propriile numere de magie!*

— Schițele acelea nu sunt deloc bune, zise Jane și râse grosolan. Nu că am fi vrut să fie, de altfel. În schimb, pe asta am cumpărat-o de la iluzionistul ăla, oare cum îl cheamă, Tomas Pesto? Presto?

I se puse un nod mare în gât. „Nu știu pe unde stă și adună praf acum”, îi spusese Umberto despre rezervorul de apă al lui Presto. Iar Vincent nu-l rugase să verifice mai departe. Cât de idiot a putut

fi. Dacă ar fi făcut-o, acum Mina n-ar mai fi stat pe fundul lui.

— Dar să nu-ți faci griji, continuă sora lui mai mare. Presto a explicat cum funcționează numărul ăsta de iluzionism. Clapeta, lacătul și toate bolțurile care pot fi controlate că sunt fixe pot de fapt să fie ridicate ca o singură clapetă mare pentru a ieși de acolo. Incredibil de inteligent. Prin urmare, Kenneth a sudat totul. Îți garantez că nu există cale de ieșire de acolo.

El se uită la sora lui. Arăta atât de șubredă, atât de bătrână și de fragilă, acolo, în scaunul ei cu rotile. Pielea era palid-cenușie și tremura ușor când se mișca. Era greu de crezut că era cu doar nouă ani mai mare decât el.

— Dar de ce, Jane? zise el.

Ea își ridică privirea la el, cu ochi care ardeau la fel ca atunci când erau copii.

— Mi-ai luat viața, spuse ea. În vara în care ai omorât-o pe mama. Atunci am trăit ultima oară. Tu știi la câte familii am stat în plasament de atunci? Să-ți povestesc despre cel care mă biciuia cu o antenă de radio în timp ce soția sa privea? Sau despre tatăl bețiv din cauza căruia ne încuiam în baie? Despre primul meu iubit care m-a luat cu el la o petrecere, ca amicii lui să mă poată viola? Despre pastile? Despre seringi? Am trăit în iad începând din acea vară. În timp ce tu, care ești cauza tuturor relelor, tu ai putut să mergi mai departe și să ai o viață fericită. O *carieră.* Unde e dreptatea aici?

Creierul lui Vincent lucra până la durere. Nu putea procesa ceea ce povestea Jane, gândurile îi rămăseseră la ceea ce spusese mai devreme: „Schițele acelea nu sunt deloc bune”.

Luă cartea de pe jos. Sains spusese și el ceva când Vincent îl vizitase prima oară. Oare ce… Exact, își amintea cuvintele. „Multe schițe clasice sunt intenționat desenate greșit. Dacă vrei să construiești numărul de iluzionism, trebuie să

schimbi schița astfel încât să funcționeze de fapt. Altminteri pârghia nu se va deschide. Sau ce-o mai fi acolo.”

El nu greșise totuși. Când avea șapte ani. El făcuse așa cum scria în carte. Era un copil. Îi fusese frică să nu se enerveze mama. Dar nu era suficient. Nu mai era suficient. Jane acumulase combustibil prea mulți ani pentru ca el să-l mai poată anihila acum cu adevărul. Și în plus, ea avea dreptate. Dacă el n-ar fi construit lăzi, nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Am jurat acolo și atunci, continuă ea, că și de-ar fi ultimul lucru pe care-l voi face, tot o să-ți iau ce mi-ai luat tu. Dar n-am fost suficient de puternică s-o pot face pe cont propriu. Nu până a apărut Kenneth în viața mea. El e primul care m-a înțeles.

Kenneth întinse mâna spre ea și Jane o cuprinse tandru. Vincent văzu cu coada ochiului că Mina se mișcă. Dacă trăgea suficient de timp, până se trezește ea, poate că ar rezolva situația împreună.

— Dar de ce toți ceilalți? zise el. De ce i-ai omorât, adică i-ați omorât, pe Agnes, Tuva și Robert? Dacă pe mine voiai să te răzbuni?

El încerca să se uite în jur fără să se observe, să vadă dacă poate găsi o armă. Ceva care s-o poată opri pe Jane, dar și pe Kenneth. La peretele cel mai îndepărtat exista bancul cu scule, acolo unde o torturaseră pe Mina. Dar acum era gol. Nu-și asumaseră niciun risc.

— Tu știi cine erau mamele lor, zise Kenneth. Jane mi-a povestit despre prietenele tale. Și ele au fost vinovate de moartea mamei voastre. Acea vină o împărțiți toți patru. Doar că partea ta e cea mai mare. I-ai luat lui Jane mama. Noi le luăm copiii. Karma.

— În plus, zise Jane și râse pe înfundate. Nimănui nu i-ar fi păsat dacă am fi ucis niște tanti de vârstă mijlocie. Dar copiii lor. Vincent, oh, copiii lor. Femei tinere și băieți handicapați? Presa

iubește așa ceva. Să ataci niște oameni tineri și nevinovați a fost cel mai rău lucru pe care l-ai putut face, Vincent.

El tresări. Trebuie că auzise greșit.

— Eu? întrebă el dând din cap.

— Doar am zis că o să iau același lucru pe care mi l-ai luat tu, zise Jane. Tu mi-ai luat viața pe care aș fi putut-o avea. Așa că eu o s-o șterg pe a ta. Când te vor găsi mort în rezervorul cu apă vor găsi și o scrisoare. De la tine. În care explici că ai făcut lumea un loc mai bun, curățând-o de paraziți.

El tot nu înțelegea. Era clar că Jane delirează.

— Hai odată, nu fi încet cum ești de obicei, zise Jane enervată. Agnes se ocupa cu amestecul raselor. Tuva era evreică. Și Robert, handicapat mintal. Tot ce urăști tu. Cel puțin, conform scrisorii. Acea mărturie, combinată cu faptul că ți-ai lăsat propriul nume ca indiciu în datele crimelor, o să fie suficient pentru a te condamna și pentru a te face urât de generații de acum încolo. Nimeni n-o să mai vrea să-ți pronunțe numele. Vei fi scos din cărțile de istorie, ca o pată rușinoasă. O să fie ca și cum n-ai fi existat.

— Nu poliția a descoperit indiciul cu numele, zise el. Eu le-am atras atenția asupra lui.

Jane izbucni din nou în râs, un hohot răgușit, cu gura până la urechi.

— Oh, frățioare! Cum faci tu treaba în locul meu! Și te-au crezut, evident, când ți-ai susținut nevinovăția sus și tare?

— Nu chiar.

Ochii lui Jane luceau de o fericire nebună, iar el își lăsă privirea în pământ. Cum a putut fi atât de prost?

— Bineînțeles că de aceea i-ai trimis lui Ruben articolul din ziar, zise el. Ca să ajuți poliția s-o scoată la capăt cu codul.

— Articolul din ziar? zise Jane uitându-se la el nedumerită. Acum chiar nu știu la ce te referi. Dar ai dreptate, în mod clar trebuie să le dăm organelor

legii câte un ghiont uneori. Ca de exemplu să lăsăm o admiratoare fanatică să le propună să colaboreze cu tine.

— Fata-cu-Delfinul.

Jane chicoti mulțumită.

— Da, uneori avem puțin noroc, zise ea. Kenneth era lângă ea când au auzit-o pe Mina vorbind cu șefa ei. Am realizat ce deschidere perfectă e pentru noi. Când pe urmă Kenneth nici măcar n-a mai trebuit să te propună Minei, ci doar să-i menționeze asta Annei… Doamne, Dumnezeule. Unele lucruri parcă sunt făcute să fie așa.

Mina.

Vincent trase iar cu coada ochiului în direcția ei. Ea nu se mai mișca. Avea nevoie de mai mult timp.

— Și ce explicații ai fi dat despre Mina, dacă ați fi omorât-o cu cuiul? întrebă el.

— Conform scrisorii, „marea ta operă” se termină cu tine punându-ți capăt zilelor, zise Kenneth. Dar când Anna ne-a povestit cât de mult înseamnă Mina pentru tine, nu ne-am putut abține. În plus, cu un nume ca Dabiri, se potrivește perfect în tipar. Tu urăști și musulmanii, știi asta.

O schimbare în atmosferă. Ceva se întâmplă. Simțea că discuția se va termina curând.

— Văd ce gândești, zise Jane. Te gândești că telefonul de pe care te-am sunat e urmărit. Că poliția știe unde ești și că se îndreaptă încoace. Așa e. Vreau ca ei să știe. Chiar o să sun ca să mă asigur că vin. Cât mai mulți posibil, ca să se bucure de ultimul tău spectacol și de mesajul tău către posteritate. Poliția va fi aici chiar după ce vei fi tras pentru ultima oară aer în piept.

Ultima șansă.

— Mina, trezește-te! strigă el bătând în sticlă cât de tare putu.

Minei i se vedeau globurile ochilor mișcându-se sub pleoapele închise și se auzea de parcă ar spune ceva. Pe urmă deveni din nou nemișcată.

Kenneth îl apucă pe Vincent de umeri și-l trase de lângă lada de sticlă.

— Ia vezi, spuse Kenneth.

— Destul cu vorba, zise Jane și rulă până la o scară sprijinită de una din părțile rezervorului. A sosit vremea, frățioare.

El se uită la scară. Se uită la lada de sticlă. Era făcută doar pentru o persoană.

— Mai întâi o scoateți pe Mina, zise el.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru asta, spuse Kenneth. Cobori și ridici de dedesubt, iar eu ridic de sus.

Nu avea de ales. Acum urma să se întâmple. Nimeni n-o să vină să-i salveze. Se sui pe scară. Deschizătura cutiei de sticlă era căscată spre el și amenința să-i înghită mințile. Prea înghesuit. Mult prea înghesuit. Și nu se va termina acolo. Maria va crede scrisoarea. Benjamin, Rebecka și Aston îl vor urî toată viața de-acum încolo. Vor trebui să-și schimbe numele de familie. Presa nu va crede vorbele Minei, că e nevinovat. Nu când dovezile erau atât de copleșitoare. Dar familia lui poate că da. Era singura speranță care-i mai rămăsese. Că familia lui va crede.

El își concentră atenția asupra Rebeckăi, asupra lui Benjamin și a lui Aston și asupra Mariei, în timp ce făcu ultimii pași și coborî în rezervor. Poate că ei n-o să-l urască. Poate că nu. Se ghemui când ajunse jos în lada de sticlă și îndepărtă părul de pe fața Minei. Era complicat, n-avea loc să se aplece. Singura modalitate de a ajunge la Mina era să îndoaie genunchii, cu bustul drept.

— Mina, spuse el tandru și o lovi ușor pe obraz. Trebuie să te trezești acum. Trebuie să mă ajuți să te scot de aici.

Mina mormăi din nou, adâncită în somn. Ce-i dăduseră, de fapt? Spera că nu chetamină.

— Hai, Mina, trezește-te.

Un sunet hârșâit care venea de deasupra capului îl făcu să se uite în sus. Kenneth trăsese capacul pe

rezervor. Auzi ceva zăngănind deasupra capacului. Un lanț. Bineînțeles. Jane bătu în geam ca să-i atragă atenția.

— Înțelegi că ea n-are cum să trăiască, nu-i așa, frățioare? Ar putea distruge totul.

Jane scoase un pix și o hârtie împăturită.

— O să adaug un rând în scrisoare, zise ea, despre motivul pentru care ai vrut să mori împreună cu ea. Ca să te asiguri că ea nu ajunge în raiul musulman sau ceva de genul ăsta. Ce e ironic e că Mina mi-a salvat viața. Dacă n-ar fi sunat la salvare când m-am prăbușit la AA, n-aș mai fi fost azi aici. Mulțumește-i tu din partea mea.

Despături hârtia, scrise câteva rânduri, o împături la loc și o băgă într-un plic.

— Jane! țipă el, bătând în sticlă cât de tare putu. Ești sora mea! Am avut o înțelegere. Mina trebuia să trăiască!

— Sora ta? zise ea holbându-se la el cu ochii ei reci, pătrunzători. Acea Jane a murit acum mai bine de treizeci de ani. Iar frățiorul ei moare azi.

El bătu în capacul de deasupra capului, dar nu avea niciun rost. Kenneth coborî de pe scară și se duse la perete, unde un furtun era prins într-un robinet. Furtunul continua pe podea și ajungea până la rezervor. Când Kenneth învârti robinetul, se auzi un vâjâit în furtun. Câteva secunde mai târziu, la picioarele lui Vincent începu să curgă apa. Ridică din reflex un picior, înainte să înțeleagă creierul că nu era posibil să evite umezeala. Dar apa trebuia să intre pe undeva. Cu puțin noroc, ar fi putut măcar să fie scurgeri pe lângă gaură. Căută febril pe fundul lăzii, dar nu găsi nimic. Probabil era ascunsă prin spatele unui ventil. Bun design.

— Suntem chit, Vincent, zise Jane dincolo de sticlă. Sau, oricum, o să fim imediat. Acum o să sunăm la poliție. Le ia o jumătate de oră să ajungă aici cu feribotul din Norrtälje. Când o să vă găsească trupurile, pe al tău și pe al Minei, plus

mărturia detaliată, atunci s-a terminat, în sfârșit. Să ne scuzi, dar noi nu putem rămâne până atunci.

Zâmbi vag și lipi scrisoarea pe peretele de sticlă, la nivelul ochilor, ca el s-o vadă clar. Pe urmă oftă adânc, de parcă ar fi scăpat de o mare povară, și-l lăsă pe Kenneth să o scoată din atelier, în căruciorul cu rotile. Dacă ar fi fost într-un film, ar fi spus o replică de adio super inteligent de bine formulată, iar Vincent ar fi găsit în ultima secundă un mod genial de a ieși din rezervor, sau cineva ar fi trecut pe acolo și ar fi spart sticla tocmai când nu mai exista nicio speranță.

Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă.

Tot ce se auzea era susurul apei care urca încet și vocea cuiva care pronunță numele surorii sale, în timp ce un bărbat în vârstă împinge o femeie în scaun cu rotile afară, la lumina soarelui.

Silueta de carton care-l reprezenta pe Vincent era îndoită, era singurul mod de a o băga în mașină. Când Christer îl întrebase la ce-i trebuie, el doar mormăise ceva despre dovezi și continuase să îndese cartonul pe bancheta din spate.

Acum, sincer vorbind, Ruben nu prea știa de ce voia să ia cu el silueta de carton. În afară de faptul că îi amintea de mutra arogantă a lui Vincent și-i menținea astfel nivelul de adrenalină ridicat în corp, fiindcă se înfuria de fiecare dată când se uita la ea. Ceea ce-i făcuse Vincent era de neiertat. Vincent ar fi putut la fel de bine să-i lege între ele șireturile de la pantofi și să-i tragă pantalonii în jos.

Niciun coleg nu îndrăznise să râdă, cel puțin nu cât să audă el, dar o văzuse în ochii lor. Marele Ruben Höök. Dus de nas de un mentalist fătălău. Se uită în jur să se asigure că nimeni nu se uită în direcția lui și dădu cartonului o scatoalcă drept în bot, înainte să închidă portiera. Al dracu' Vincent. Din nou.

Se duse la Christer, care stătea lângă mașina patrulei, puțin mai încolo, pe drum.

— Chiar a fost nevoie să cari după tine toate forțele de intervenție? îi zise el acru. Mâine tot Palatul Poliției o să vorbească despre asta.

— Nu știam cum se prezintă situația, zise Christer. Cu informația pe care o aveam se putea foarte bine ca Vincent să fie pe cale să devină următoarea victimă.

— Tu nu pricepi că ne-a dus de nas? Am zis deja de la început să-l săltăm pe Vincent. Dacă ați fi ascultat, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Să țineți minte asta când o să găsiți următoarea victimă.

Peder și femeia aceea de la Departamentul de analiză, Sara-nu-mai-știu-cum, coborâră dintr-o mașină civilă. Peder trebuie că-i pasase pe tripleți soției lui. Halal zi de naștere.

Ultima oară când Ruben o întâlnise pe Sara, ea îl tratase de parcă era invizibil. Habar n-avea de ce, nu-și amintea să se fi văzut înainte. Sigur linguristă. Nu l-ar mira câtuși de puțin.

— Avem idee unde se află Vincent în acest moment? îl întrebă el pe Peder.

— Nu chiar, răspunse Sara. Un apel telefonic se cuplează la cea mai apropiată stație-mamă. Vincent a primit un apel pe care l-am localizat la o stație-mamă din insula Gräddö, în arhipelagul Norrtälje. Așa că bănuim că e pe undeva pe acolo. Dar problema e că stațiile-mamă din arhipelag acoperă zone mult mai mari decât aici, în oraș. Dacă ar fi fost în oraș, am fi știut pe ce stradă e. Acum avem destul de multe insule din care să alegem. Tjockö, Edsgarn, Lidö…

— Lidö? întrerupse Ruben. Nu poate fi o coincidență. Am fost acolo, la ferma de vizoni.

Îi fixă cu privirea, pe fiecare la rând.

— Știu exact unde e.

Apa îl ajunge până la marginea de sus a șireturilor, îi udă șosetele și-i umple pantofii. Nu te gândi la asta. Nu te gândi la apa care în doar cinci minute va umple lada de sticlă. Lada care are patru laturi, șase, dacă sunt socotite și acoperișul și fundul, e prea strâmt, nu poate rămâne acolo și *nu poate* rămâne acolo cu Mina.

Trebuie s-o ajute pe Mina.

Patru plus șase fac zece, adică unu și zero, bărbat și femeie, el și Mina. Ei sunt o funcție matematică a rezervorului de apă, el trebuie să-i scoată de acolo. Cinci minute până se umple. A cincea roată. Cinci degete la fiecare mână. Între două corpuri cerești care se învârt unul în jurul celuilalt există cinci puncte unde un obiect poate fi ținut în echilibru perfect de gravitația corpurilor, unde curentul îi trage la fel de mult pe amândoi și de aceea sunt nemișcați. Două corpuri. El și Mina. Cu un echilibru perfect între ei. Atâta vreme cât sunt doi.

Pentru că Mina stă în fund, apa îi udă pantalonii, picioarele și spatele. Ea se încruntă și mormăie ceva, dar fără să deschidă ochii.

— Mina, trebuie să te trezești!

El îndoaie genunchii, cu trunchiul în continuare foarte drept, pentru că e atât de strâmt acolo, apoi încearcă să așeze brațele ei în jurul umerilor lui ca s-o ridice sus, dar nu poate s-o apuce. Nu merge. Lada e atât de îngustă, că nu pot sta în picioare amândoi, chiar dacă stau presați unul de celălalt. Unul dintre ei trebuie să fie sub celălalt.

Unul dintre ei trebuie să ajungă primul sub apă.

Unul dintre ei trebuie să moară primul.

Brusc, Mina respiră adânc și deschide ochii. Șocul din privirea ei.

— Vincent! Unde suntem, ce se întâmplă, de ce…

El încearcă să se uite în sus, dar își lovește creștetul de peretele de sticlă.

— Au! strigă ea și își ține din reflex respirația.

— Patru pereți de sticlă, zice el fără să se poată abține. Un spațiu închis. Litera numărul patru e D. Ultima literă din alfabet, Ö. *Dö.* Adică „a muri”.

Creierul e în cădere liberă. Gândurile lui lovesc febril în pereți, la fel de închise ca el însuși și el doar urmase instrucțiunile, mereu urmase doar instrucțiunile până la punct și virgulă, nu era vina lui, el avea doar șapte ani…

— Vincent! țipă Mina și-l lovește tare în coapse.

— Iartă-mă, zice el. Iartă-mă pentru tot.

Jane se uită la apă și la arhipelag în timp ce Kenneth o împinge în căruciorul cu rotile pe poteca din spatele fermei de vizoni. E foarte frumos acolo, pe insulă. Mai ales azi.

Ea îi e recunoscătoare. Nu poate spune că a avut o viață bună. Dar Kenneth măcar o făcuse să aibă, spre final, un sens. Nu-i ceruse să-i pese de ea. Dar el înțelesese. Poate pentru că și el era deja atât de aproape de sfârșit când se întâlniseră. O ajutase să obțină acele reparații care credea că i se cuvin. Ce declarație mai mare de dragoste ar fi putut primi din partea cuiva.

Ajung jos la debarcader și Kenneth se oprește. Apa clipocește liniștită, lovind stâlpii de lemn care susțin debarcaderul, iar un pescăruș sur țipă după prietenii lui din îndepărtare. El îi pune o mână pe umăr și ea o mângâie ușor, drăgăstos, fără să se întoarcă.

— Se termină curând, zice el.

— Știu, răspunde ea. Mulțumesc. Fără tine, încă ar fi continuat.

Nu trebuie să vorbească mai mult. Nu trebuie ca el s-o întrebe dacă vrea cu adevărat. N-a mai pus întrebarea aceea de multă vreme. Au depășit toate astea. Și, oricum, n-ar mai avea de ales.

Bărbatul scoate o rolă de bandă adezivă argintie, o înfășoară în jurul mâinii sale stângi și a mânerului scaunului cu rotile. O dată și încă o dată și încă o dată. E important ca mâna să fie bine legată. Ea îl ajută să-și fixeze bine mâna stângă. Abia când termină își ridică privirea spre el. Dar nu o întâlnește pe a lui, privirea lui a dispărut deja în depărtare. E acolo undeva în larg, poate împreună cu pescărușii.

El începe să împingă scaunul cu rotile pe debarcader. Mai întâi încet. Scândurile răpăie sub roți. Cu cât se îndepărtează, cu atât mai mult mărește viteza. Ea se ține bine în scaun, să nu cadă.

Când ajung în capătul debarcaderului, el nu se oprește, în schimb, face un salt și lasă scaunul cu rotile să continue drept în aer.

Kvibille 1982

— Vincent? Ușița nu pare să funcționeze cum trebuie.

Ea apasă pe ușa ascunsă pe care i-o arătase fiul ei, dar e înțepenită. De neclintit. Sau poate că nu știe ea, poate că apasă dintr-un unghi ciudat. De unde să știe? În plus, ea are o greutate aproape dublă. Aparent trebuie să fii subțire ca un băț, dar flexibilă ca o balama dacă vrei să fii asistenta unui magician.

— Vincent, unde-ai plecat? strigă ea din nou.

Încearcă acum să ridice capacul, dar și acela e înțepenit. Bineînțeles, el l-a încuiat cu lacătul acela. Vincent spusese că se duce să aducă ceva. Probabil e o surpriză pentru ea. Așa e, firește. El știe că nu se poate deschide clapa. Acesta este felul lui de a glumi. În orice moment o să descuie capacul și-o să prezinte hainele de asistentă pe care le făcuse pentru ea, cu paiete în culorile curcubeului. Sau altceva. Să nu uite totuși să nu-l certe prea mult.

Dar durează mult până la întoarcerea lui. Mult prea mult timp, ținând cont de cât de incomod e să stai chircit și îndoit în ladă. Ea se răzgândește. Probabil o să fie totuși un mare scandal. Aceasta nu este una dintre cele mai bune idei ale lui Vincent. În sfârșit, aude sunete. Voci. Nu sunt înăuntru în hambar, încă nu. Afară. Îl aude pe Vincent, e foarte sigură. Și nu e singur. Sunt mai multe voci. Voci de fete. Ele râd. Și Vincent râde. Pe urmă își zic șșșt șșșșt. De parcă ar face o năzbâtie.

— De ce ți-e așa frică de apă, Vincent! strigă cineva. Hai odată!

Pe urmă, vocile dispar.

— Vincent! strigă ea și bate în peretele lăzii, cel din fața ei.

Mult mai tare de data aceasta.

— Te-ai întors, Vincent?

Mina îl examinează pătrunzător. El doar dă din cap în semn de răspuns, îi e prea rușine să spună ceva. Ea încearcă să se ridice în picioare, e nevoită să se lipească de el ca să aibă loc. Reușește cu chiu cu vai. Apa le-a ajuns până la coapse. Piepturile lor se strivesc unul de celălalt, făcând să le iasă aerul afară din plămâni. El nu se poate uita la ea. E prea aproape. Dar o simte. Nu doar fiindcă e strâns lipită de el, ci pentru că… e. Patru plus șase fac zece, adică unu și zero, adică el și Mina. Două corpuri pe orbită. Un mic obiect, o înțelegere fragilă, într-un echilibru perfect între ele. Dar nu asta spune. Doar nu e idiot.

— Nu ne putem mișca dacă stăm așa, zice el chinuit. Și atunci nu putem ieși de aici.

— Spune că știi cum ieșim de aici, zice ea tot așa, chinuit.

— Știu cum ieșim de aici.

— Vorbești serios?

— Nu, habar n-am. Știu doar că nu avem suficientă forță să spargem sticla dinăuntru. Asta funcționează doar la televizor. Trebuie să găsim altceva.

— E extrem de multă apă, Vincent.

— Știu. Iartă-mă.

— Încetează să mai spui iartă-mă, mai bine gândește. Ești bun la asta. Uneori.

Apa le ajunge până la burtă. Le-au rămas cel mult două minute. Dar ea are dreptate. Și gândurile sunt ale lui, din nou. El ignoră apa, ignoră rezervorul de sticlă, încearcă să gândească.

Sau stai, apropo. Derulează înapoi.

Rezervorul de sticlă. Spre deosebire de Agnes, Tuva și Ruben, ei nu se află într-o ladă meșterită în casă. Se află într-un număr profesionist de iluzionism cu apă. Și așa ceva are mereu straturi peste straturi de secrete. Poate că Presto nu i le-a dezvăluit pe toate lui Jane. Există modalități de a

ieși de acolo și există și… modalități de a respira aer.

Tuburi pentru scafandri.

O iluzie cu apă are mereu țevi ascunse care duc spre exterior și prin care magicianul poate respira. El își lovește fruntea tare de sticlă, de frustrare.

— Vincent? zice Mina, iar el aude neliniștea din glasul ei.

Dar nu se poate ierta. Ar fi trebuit să-și dea seama de asta mult mai devreme. În continuare, din cauza lăzii, creierul nu poate funcționa cum trebuie. E atât de strâmt. Peste un minut și un pic aerul se termină și el trebuie să găsească tubul rapid.

Pornind de la premisa că Jane și Kenneth nu l-au îndepărtat.

Pentru o secundă simte că parcă zboară. Că parcă nu are greutate, sau ca și cum ar cădea în sus. Pe urmă scaunul cu rotile lovește apa cu un plescăit puternic. Frigul din apă îi taie respirația lui Jane. Ea știa că va fi rece, dar nu atât de rece. Ține în continuare tare de scaun când încep să se scufunde.

Lumina soarelui dispare aproape instantaneu. Apa mării e întunecată, ea nu vede nimic în fața ei. Nu așa trebuia să fie. Dă drumul scaunului, se întoarce și caută brațele lui Kenneth în întuneric. El e în continuare lipit cu bandă adezivă de scaunul cu rotile care se scufundă, nu poate răspunde atingerii ei. Ea se ține de brațul lui și se trage în sus, să scape din scaun și să-l îmbrățișeze pe Kenneth. El o cuprinde, într-o îmbrățișare insuficientă.

Trebuia ca la final să se întâlnească.

Să se scufunde îmbrățișați prin albastru.

Demn și calm.

Dar e negru ca tăciunele și e frig și doare.

Atât de tare.

Ea strânge ochii de frig și trage de Kenneth, încearcă să-l care în sus, să-l scoată din întuneric. Îl simte cum încearcă disperat să-și elibereze mâinile din scaunul cu rotile, dar rămân legați bine cu banda adezivă.

O dată și încă o dată și încă o dată.

Scaunul continuă să-i tragă în jos. Crede ea. Panica vine atunci când ea realizează că nu-și mai dă seama în ce direcție se mișcă sau măcar *dacă* se mișcă. Întunericul din apă i-a luat. Nimic nu le mai arată ce e sus și ce e jos.

Kvibille 1982

— Vincent, Vincent, Vincent, șoptește ea cu buzele lipite de lemn.

La început strigase până răgușise, în timp ce așteptase ca vocile să se întoarcă. Dar ele nu s-au întors niciodată. Acum ea poate doar să șuiere. Așa că îi șoptește numele, până când nu mai e posibil.

În ladă e cald ca într-o saună, de la transpirație are părul șuvițe și-i curg picături de pe vârful nasului. Simte cât de udă e pe spate, chiar dacă nu ajunge acolo cu mâinile ca să pipăie.

Dacă lada ar fi fost construită din plăci Masonite, poate că ar fi reușit să le împingă cu picioarele și să le dărâme. Dar Vincent își făcuse temele. Allan trebuie că i-a dat materiale bune de la depozitul de cherestea. Și marginile sunt și bătute în cuie, și lipite.

Acidul lactic îi țipă în articulații. Dacă n-o să poată să-și întindă picioarele curând, o să-și piardă mințile pe bune. E un sentiment inuman să stai timp de mai multe ore așa cum stă ea. Sau cât timp o fi trecut. Pot fi zile. Ani.

— Ajutor, să m-ajute cineva, șoptește ea.

Se gândește să țipe. Curând. Imediat ce-și va fi adunat puterile.

Vincent trage aer adânc în piept și apoi îndoaie genunchii cât de mult poate ca să ajungă la fund. Trece cu mâinile de-a lungul bordurilor de sub apă. Nimic acolo. Unghia de la degetul mic prinde ceva într-un colț, ridicat cam un centimetru. Acolo e. *Acolo e.* Deci Jane totuși nu-l găsise.

Meșterește la tub cu grijă, ca să-l tragă de acolo. Bineînțeles că tubul de scafandru e jos de tot. Magicianul atârnă cu capul în jos în ladă, atunci podeaua e cea mai apropiată de cap. El se ridică din nou, scuipă și șuieră la apa care acum i-a ajuns Minei până la gură.

— Ești sigur că sticla nu poate fi spartă? zice ea rapid și scuipă când apa încearcă să-i intre în gură.

Aproape că i se citește disperarea în glas. El răspunde dând din cap afirmativ, apoi vede scrisoarea de la Jane, ultimul lui mesaj către posteritate, pe partea exterioară a peretelui de sticlă. Ar face orice ca să-l distrugă, să rupă scrisoarea în bucățele. Nu vrea să-l urască familia.

— E un tub de scafandru prins acolo jos, zice el. Trebuie să-l iei.

— Nu trebuie să fii vreun cavaler salvator, eu sunt polițistul aici, spune ea și fornăie din nou în apă.

— Tu ești mai mică de statură, zice el. Mai am sigur o jumătate de minut aici sus, să încerc să găsesc o soluție. Pe urmă cobor. Atunci vedem care din noi e mai puternic.

— Ha, ha, ha.

Dar Mina face cum spune el și se scufundă până la tub, chiar înainte ca apa să-i ajungă la nas. Mișcarea împroașcă apa și el strânge tare gura și ochii. Nu s-a sinchisit niciodată să facă exerciții de ținut respirația. Sigur, ar putea să împartă tubul cu Mina, dar manevra de a schimba locul cu ea în lada îngustă ar dura mai mult decât i-ar ține aerul din plămâni. Și pe urmă ar trebui să schimbe locul din nou. Încearcă să-și controleze respirația.

Apa îi gâdilă buzele și el închide gura, strânge din buze. Respiră sacadat pe nas. Simte deja că parcă nu mai are aer. Nu mai e aer în rezervor. Bate tare în clapa de deasupra capului. *Dați-ne drumul, dați-ne drumul. Ajunge acum.* Sunetul pumnilor în tablă face ecou în camera de dincolo de sticlă, dar în rest e liniște. N-o să scape din asta. De data asta n-o să mai scape. Când apa îi trece de buza de sus, bate panicat în pereții de sticlă. Dacă nu poate să reducă panica, e pierdut, dar nu se mai poate.

Panică.

Ceva legat de panică?

Apa ajunge la nări, el își ia avânt în sus și trage ceea ce el consideră ultima suflare. Timpul care i-a mai rămas este exact până vor ceda plămânii. Cineva îl trage de cracul pantalonului. Se uită în jos și Mina îi face semn la tubul cu oxigen, dar el dă din cap. Nu e timp. Deja simte explozia din corp. Ar fi trebuit să facă exerciții de ținut respirația. Toată concentrarea e asupra acțiunii de a nu deschide gura. Nu poate vedea clar, clipește din cauza apei din ochi. Dacă deschide gura, atunci s-a terminat. Corpul arde, el arde, creierul vrea să termine acum,

panică

panică…

pârghie.

Umberto. Ce-a zis Umberto? Licăriri în fața ochilor. Ceva despre o pârghie. Toate sunetele dispar când apa acoperă urechile. O pârghie care nu există. O pârghie de panică. E izolat în apă. Înconjurat. Ușița nu exista, pentru că Tom Presto și-a asumat riscuri. El presează mâna de peretele de sticlă. Pe partea lui există doar moarte. Dar acel Tom Presto pe care Vincent îl întâlnise nu s-ar juca cu moartea. Din contră. El ar refuza să-și lase soarta în mâinile altcuiva. Nu mai poate gândi. Creierul se închide, el coboară într-un întuneric primar. Lovește cu sălbăticie în apă, dar mișcările

lui sunt lâncede, le lipsește vlaga. Deschide gura și corpul trage din reflex apă în plămâni. Colecționarul francez al lui Umberto se înșelase. Tom ar fi trebuit în mod clar să aibă o pârghie de panică. Doar că nu pe exterior. Ar fi trebuit să fie… *în interiorul rezervorului.*

Echilibrul perfect între două corpuri se sparge în milioane de bucăți atunci când ele își încetează calea pe orbită.

Nu durează mult.

O simți doar ca pe o amețeală de o singură secundă.

Restul e exact ca și cum ai adormi.

Corpul de care Jane se agață se smucește în spasme violente. Ea nu mai vrea. Vrea să trăiască. Nu așa trebuia să fie.

Îi dă drumul lui Kenneth și încearcă să înoate în sus. Îl lasă în plata Domnului să se scufunde pe fundul mării. Ea știe că e mult prea în adânc și că picioarele sunt inutilizabile. Poate înota doar cu brațele.

Durează prea mult. Poate că nici măcar nu înoată în direcția corectă. Poate că doar înaintează și mai adânc. Dar nu vrea.

După trei manevre de înot, plămânii îi explodează.

Nu așa era.

Așa era.

Kvibille 1982

Ea nu mai știe cine e. Știe doar că o doare de atâta vreme. Articulațiile din corpul care țipă. Căldura. Setea. Își suge degetele însângerate ca să bage în ea puțin lichid. Unghiile le-a rupt de mult în lemnul care o ține captivă. Simte că a trecut atât de multă vreme de atunci. Blestemă lumea și pe urmă cere iertare.

— Vincent. Jane. Foarte bine. N-o să vă mai strig. O să vă descurcați mai bine fără mine. Știu asta. Întotdeauna am știut-o.

Nu știe, dar probabil o spune cu voce tare.

Pe urmă nu mai spune nimic.

Kvibille 1982

— Tu ai construit lada?

O necunoscută stătea în fața lui cu un carnețel și un pix în mână. Vorbea pe un ton plin de zel, aproape cu lăcomie. El nu răspunse. Oricum suna de parcă ea știa deja răspunsul. În plus, n-o cunoștea. Se uită din nou la mâinile ei. Un creion era o linie. O dimensiune. Un carnețel era un pătrat. Două dimensiuni. Lada pe care o construise el era un cub. Trei dimensiuni. A patra dimensiune era timpul. Dar chiar acum, el se mișca în afara lui. Stătea în curte de o veșnicie. Sau o secundă. Cineva vorbise cu el. Sau poate nu.

Un polițist pe care credea că-l mai întâlnise, probabil același polițist care o ajutase pe mama când le murise motorul mașinii în fața magazinului, o luă pe femeie de braț și o duse de acolo.

— Lasă-l în pace pe băiat, zise polițistul. Nici măcar n-ar trebui să fie aici. Dar doamna de la direcția socială mai întârzie.

Intrarea în grajd era împrejmuită cu bandă adezivă cu sigla poliției, iar lada împodobită cu steluțe fusese scoasă în curte. Ce noroc că îi pusese rotițe, altminteri ar fi fost greu de cărat. Dar nu înțelegea cum o să mai intre acum în atelierul lui, acolo unde își ținea toate secretele. De nu s-ar apuca să-i scormonească printre ele! Atunci ar fi foarte trist.

— Sunt de la Hallandsposten, se răsti femeia și se smuci din mâna polițistului. Opinia publică are dreptul să știe.

El se uită la umbra lui de pe pietriș. Începea să se alungească. El era doar umbra lui. Chiar penumbra, acolo unde lumina nu ajungea niciodată. Și el era unidimensional. Din profil, el nu se vedea. Femeia se aplecă spre el.

— Cum e să nu mai ai mamă? zise ea, pregătindu-se să noteze.

El nu înțelegea cum de-l vede ea, doar stătea întors într-o parte. Și cum adică nu mai are mamă? Mama era acolo, în bucătărie. Mama era în cum se spăla el pe dinți. Suntem ceea ce facem, așa zicea mama mereu. El poate s-o facă pe mama când vrea el.

— Hai că ajunge, ce dracu', îi zise polițistul nervos femeii. Ori părăsești locul accidentului, ori te bag în dubă pentru obstrucționarea poliției.

Femeia scoase repede un aparat de fotografiat și apăsă declanșatorul înainte ca polițistul să apuce să reacționeze. Blițul îl făcu să clipească.

— Ai uitat să zâmbești, zise ea, dar e bine. Copiii serioși dau bine în poză. Nu era și o soră pe aici pe undeva? Ea poate e mai vorbăreață.

Femeia o luă prin curte și dispăru. Polițistul se așeză în fața lui și-i puse mâinile pe umeri. Acoperea soarele.

— A fost un accident, zise bărbatul. Știi asta, nu? Nimeni nu dă vina pe tine. O să fie bine. Tu și sora ta veți fi plasați în case noi, dar cel mai important e ca tu să înțelegi că nimeni nu crede că ceea ce s-a întâmplat e din vina ta.

— O să locuim împreună? întrebă el neliniștit. Eu și Jane?

— Nu știu, Vincent. Depinde dacă e cineva pregătit să vă ia pe amândoi. Deci probabil că nu. Dar sigur o să locuiți aproape unul de celălalt. Sunt convins că veți putea să vă întâlniți cât de des vreți. E doar ceva provizoriu, înțeleg dacă totul ți se pare ciudat în aceste clipe. Dar voi sunteți copii deștepți, ageri. Veți fi puternici amândoi și-o să treceți peste toată chestia asta. Doar vă aveți unul pe celălalt. Totul va fi iertat.

Mina stătea pe fundul *Water torture cell* a lui Houdini și încerca să se adune. Apa începuse brusc să țâșnească în șuvoaie din rezervor, direct pe podeaua din afară. De parcă fundul i s-ar fi spart. Continua să curgă din furtun, dar ieșea afară la fel de rapid.

Vincent stătea fără suflare deasupra ei. Se prăbușise cu fruntea și genunchii lipiți de sticlă, dar spațiul strâmt îl ținea drept. Ea îl văzuse zvârcolindu-se, într-o panică sălbatică, atunci când rămăsese fără aer. Fusese aproape să-i dea un șut în cap. Când dădea din picioare și se agita trebuie că găsise o manetă sau un buton care golea rezervorul.

Dar tot trebuiau să iasă din acvariul blestemat. Nu știa dacă Vincent e mort, dar în mod absolut va fi, dacă ea nu-i făcea resuscitare pulmonară imediat. El spusese că sticla nu poate fi spartă. Dar rușine celui care se dă bătut. Își scoase unul din pantofi și începu să bată sistematic cu tocul în sticlă. Avu grijă ca fiecare lovitură să nimerească în exact același punct. Lovi puternic de cincisprezece ori. El avea dreptate, ar fi fost imposibil să facă asta în apă. Când sticla crăpă, ea se apără din reflex cu brațele. Vincent căzu în față, dar corpul ei îi stătu în cale și-l împiedică să aterizeze cu fața în cioburi.

Păși afară din rezervorul cu apă, îl trase pe Vincent după ea și-l puse cu grijă jos, pe un loc de pe podea fără cioburi. El era mai ușor decât părea. Sau ea devenise mai puternică.

Se uită la el. Mentalistul. Ea îl trăsese în toate astea. Fiindcă Kenneth o făcuse pe Anna să-i propună asta. Ea mușcase din momeală, cu tot cu păr și unghii. Apoi, sora lui Vincent aproape că o omorâse, iar acum Vincent poate nu era mort. N-avea de gând să-l lase să scape așa. Apa sigur spălase deja toate bacteriile de pe el. Îi ridică ceafa

pentru a-i deschide căile respiratorii, trase aer în piept și își puse gura pe gura lui.

Vincent era în continuare prea sleit de puteri ca să o poată ajuta. Era întins pe spate, gâfâind după aerul care-i lipsise în rezervor. Mina nu avea nicio idee unde erau Jane și Kenneth sau când se vor întoarce. O uimise că nu rămăseseră să-i vadă pe ea și pe Vincent murind, dar poate că nu aveau nevoie de asta. Credeau că și-au atins scopul și poate le era de ajuns. Acum întrebarea era dacă fugiseră sau dacă erau în continuare pe undeva prin apropiere.

Încerca să gândească limpede.

Creierul se afla însă în stare acută de oboseală și trebui să-și învingă pofta de a fugi pur și simplu de acolo. Nu-l putea părăsi pe Vincent. Tocmai îi salvase viața. Și își aduse aminte că nu știu ce filosofie chinezească spunea că asta însemna că are responsabilitatea lui. Iar dacă fugea așa, fără cap, putea să nimerească drept în brațele lui Jane și ale lui Kenneth.

Se uită în jurul ei. Se luptă cu starea de vomă pe care o avea de la duhoarea de putreziciune, de dulce, care umplea în continuare locul. Trebuia să cheme ajutoare. Ceea ce însemna că trebuia să dea de un telefon. Kenneth îl aruncase pe al ei pe geamul mașinii, așa că probabil era în mii de bucăți la mai multe zeci de kilometri de acolo. Sigur i-l luaseră și pe-al lui Vincent, dar dacă nu-l luaseră cu ei, atunci ar trebui să fie pe undeva prin apropiere. Căută pe bancul de lucru din atelier și în jurul bancului, singura piesă de mobilier din încăpere, dar nu găsi nimic.

— Vincent, zise ea și se întoarse către el, parcă cerând ceva.

El era în continuare întins pe spate, i se vedea albul ochilor, respira scurt și spasmodic și părea că luptă să revină la starea de conștiență.

— Vincent! zise ea mai ferm. Ai văzut ce-au făcut cu telefonul tău? Nu e pe banc și nu-l găsesc nicăieri. E posibil să-l fi luat cu ei?

Ea simți speranța murindu-i în piept. Sigur că așa făcuseră.

Dar Vincent își ridică anevoios brațul drept și arătă înspre un colț al camerei. Acolo era un container mare. Unul dintre acelea pe care le umpleai cu gunoi și apoi ți se ridicau de la poartă. Ea nici măcar nu-l remarcase, un container îi trezea mult prea multe sentimente de mizerie care nu putea fi niciodată spălată, ca să vrea să accepte existența acestuia. Dar Vincent continua să arate cu degetul.

Se duse încrâncenată spre container. Mirosul de putreziciune se intensifica pe măsură ce se apropia de el. Conținutul din stomac îi urcă prin gâtlej, o arse iute în gură și pe urmă se întoarse de unde venise. Panica o copleșea și mai tare, cu fiecare pas. Nu voia să vadă ce e în container. Nici măcar nu voia să-l atingă. Nu voia să fie în aceeași *încăpere* cu containerul.

Se întoarse și se uită implorând la Vincent. Văzu că el încearcă să vorbească, dar tot nu poate. În schimb, ridică mâna din nou și arătă pentru a treia oară spre container. La dracu'. La dracii dracilor.

I se păru că aude ceva afară. Rămase nemișcată ca să audă mai bine, dar era liniște. Nimeni nu va veni să-i ajute. De ea depindea totul.

Containerul era înalt, mult prea înalt. Nu exista nicio posibilitate să se urce acolo singură. Se uită în jur. Scara care stătuse sprijinită de rezervorul cu apă căzuse când ea spărsese sticla. Scara era acum umedă, alunecoasă și acoperită cu sticlă. Inutilizabilă. La peretele opus era o altă scară. Aceea arăta mult mai veche, părea nefolosită de mulți ani, dar măcar nu era decorată cu bucăți de sticlă. Se duse la scara veche după ce mai privi o dată spre ușă.

Scara era plină de pânze de păianjen. Nu numai pânze, după cum remarcă ea, plină de scârbă. Păianjeni. Grămezi de păianjeni mici mișunau pe scară și se cățărau de colo-colo în pânza complexă.

Găsi câțiva centimetri care nu erau chiar așa de plini de firele albe, lipicioase și apucă de acea parte a scării cu groază și dezgust. Când o trase de lângă perete, descoperi sursa tuturor păianjenilor mici. O mamă-păianjen mare, grasă și păroasă, care stătuse în spatele ramei de lemn, o luă imediat la goană peste mâna Minei.

Ea țipă din răsputeri. Nu se putu abține. Țipătul făcea ecou între pereți și-și simți inima bubuind de groază, în timp ce se uita speriată spre ușă. Oare auziseră? Jane și Kenneth vor veni acum și vor descoperi că ea și Vincent nu muriseră în rezervorul cu apă?

Dar nimic.

Nimeni.

Tăcere.

Cu inima bubuindu-i în continuare, ridică scara și o cără până la container. O mânca tot corpul, de la rădăcinile părului până la picioare, și vedea cu ochii minții cum tot corpul îi era acoperit de păianjeni bebeluși care sigur vor depune la un moment dat ouă sub pielea ei sau se va întâmpla altceva la fel de hidos.

Îi veni în minte un video de pe Youtube pe care i-l arătase Ruben odată, sigur ca s-o scârbească, de-al naibii. Era ceva care se numea *botfly.* O muscă sud-americană care depunea sub piele ouă din care mai apoi ieșeau larve, în video vedeai cum cineva trage afară o larvă mare, zvârcolindu-se, din scalpul unui om.

Ea aproape că vomitase, dar nu voise să-i dea lui Ruben acea satisfacție. Așa că se stăpânise. Exact cum făcea acum, cu toată voința pe care o putea aduna.

Cu grijă, puse scara jos, la baza containerului, încercând să scoată cât mai puține sunete posibil când lemnul luă contact cu metalul. Mai mulți păianjeni mici rămăseseră pe scară când aceasta fusese mutată și pânza de păianjen se desprinsese

în câteva locuri, iar acum se mișcau de colo-colo neliniștiți.

Dar Mina abia dacă se mai gândea la pânză. Mirosul era de-a dreptul insuportabil acum, când era atât de aproape de container. Îi dădură lacrimile și nările o înțepau. Orice ar fi fost acolo, și care mirosea în felul ăsta, satura probabil aerul cu bacterii și alte microorganisme, care acum pluteau în jurul ei și pe ea. *Înăuntrul* ei.

Se forță să se concentreze asupra misiunii, asupra scopului. Când aruncă o privire la Vincent, văzu că el se ridicase în fund, cu capul atârnându-i între genunchi. Plângea cu suspine și scuipa restul apei pe care o înghițise.

Ea simți din nou cum gura i se umple de fiere, înghițea și tot înghițea. Nu putea să vomite acum, nu din nou. Atunci n-ar duce la capăt ce are de făcut. Să vomite era absolut cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina. Mai rău ca *botfly.* Să vadă toate chestiile alea scârboase care existau în ea, cărora ea le dedica fiecare secundă trează ca să le inhibe, îi provoca mereu un atac total de panică. O dată era mai mult decât suficient. În perioade de gripă se dădea cu spirt de trei ori mai mult ca de obicei și înghițea, ca să fie sigură, nouă boabe întregi de piper alb pe zi. Chestia aia cu boabele de piper alb sigur că nu era dovedită științific în vreun fel, dar mama ei așa făcea mereu și Mina reușise să ocolească gastroenterita în ultimii zece ani.

Trei stinghii în sus pe scară. Creștetul capului era la nivelul marginii containerului. Încă nu putea să vadă ce e acolo înăuntru. Dar mirosul devenise, dacă mai era posibil, și mai puternic, și mai înțepător. Trase gulerul bluzei peste nas, ca o formă de protecție insuficientă. Câțiva păianjeni mici alergau pe podul palmei, dar făcând comparație cu mirosul greu, putrezit, putu să-i ignore.

Încă un pas mai sus.

Și încă unul, și vedea peste margine.

Containerul era plin cu cadavre.

Vizoni.

Mii de vizoni morți se holbau la ea, în stadii variate de putrefacție. Și se mișcau. Ea știa de ce. Cadavrele erau pline de gaze, viermi și muște lipicioase în cantitate atât de mare, încât dădeau senzația că mortăciunile se mișcă. Nu se putu abține, se aplecă într-o parte și lăsă cerealele de la micul dejun, care nu ieșiseră data trecută, să o ia în jos spre podeaua de beton.

Începură să-i curgă lacrimile. Inima îi bătea cu mișcări triple în piept și simți palmele ude de sudoare. Atacul de panică amenința să preia controlul total, dar știa că dacă lasă acel sentiment măcar și o milisecundă să o cotropească, nu se va mai putea coordona.

Se uită spre Vincent. Părea mai stabil. Stătea cu capul în sus și se uita la ea, cu puțin mai multă culoare în obraji. Poate va reuși să meargă? Poate ar trebui pur și simplu să iasă de acolo, să riște bănuind că Jane și Kenneth au fugit și se află departe de acolo?

Dar ea știa că nu se poate. Ar dura mult până ca Vincent să se poată mișca repede și el n-ar putea să se opună câtuși de puțin în situația în care ar trebui să se apere.

Aveau nevoie de ajutor.

Avea nevoie de telefon.

Puse un picior pe marginea containerului. Încercă să ignore cadavrele de animale putrezite și pline de gaze de sub ea. Refuză să se gândească la milioanele de viermi și ouă de muște. În schimb, evocă disperat imagini cu curcubeie și unicorni, pajiști de vară și pisoiași drăguți.

Pe urmă sări.

Când sosi poliția din Norrtälje, îi găsiră pe Mina și pe Vincent pe jos, în atelier. Mina luase furtunul de apă care ducea la rezervor și încerca să se clătească. Dar cocoloașe de sânge și părți din leșurile de animale la care ea nici măcar nu voia să se gândească erau în continuare înțepenite în părul ei. Imediat ce va găsi ceva ascuțit va tăia tot părul.

Hainele ei erau într-un colț, distruse pe veci. Și le smulsese urlând. Dar măcar găsise telefonul lui Vincent, plin de sânge lipicios. Și funcționase. Imediat ce terminase de vorbit se aruncase cu scârbă pe podeaua pe care o înecase cu apa din furtun.

Vincent nu comentase nimic. În schimb, îi dăduse hainele lui. Erau mult prea mari și ude leoarcă, dar măcar scăpaseră de păianjeni și viermi și părți de animale. Vincent era în chiloți. O pereche de Björn Borg cu imprimeu hawaiian, nu se putu ea abține să observe.

Norrtälje trimisese doi polițiști, ambele femei. Când îi văzură pe Mina și Vincent, una dintre ele se întoarse din ușă.

— Avem nevoie de pături! strigă ea la cineva care era afară în curte. Rapid!

— Am primit un apel de aici, zise cealaltă polițistă. Și imediat după aceea un apel de la Poliția din Stockholm.

Ea se ghemui lângă Mina, cu o privire îngrijorată.

— Da, eu am sunat de aici, zise Mina pe nas. Ce repede ați venit!

— Tu ai sunat? zise polițista uimită. După voce părea cineva mult mai în vârstă. Cei de la poliția din Stockholm erau cei mai derutați, dar conform celei cu care am vorbit de aici, ar trebui să existe două cadavre. Aparent, ceva legat de o răzbunare și o sinucidere. Și o scrisoare. Știți ceva despre asta?

Mina nu știa ce să spună. Se uită la Vincent.

— Jane și Kenneth au sunat la poliție înainte de-a pleca, zise el scuzându-se. N-am apucat să-ți spun.

Trecură pe lângă ruta de ieșire spre Aeroportul Arlanda și continuară spre nord. După Arlanda, traficul se rărea mereu, deocamdată erau aproape singuri pe șosea. Dar ea știa că avea să se aglomereze pe măsură ce se vor apropia de Uppsala. Christer sunase cât Julia era în mașină și povestise că Vincent e dat în urmărire, dar că devenise o problemă a poliției din Norrtälje. Nu mai era treaba lor. Nu era nevoie de ea la sediu.

Christer adăugase cu mult prea mult subînțeles că evident că habar nu avea de ce a rămas ea acasă, dar poate că are ceva mai important de făcut chiar în această zi. Ea îl sunase pe Torkel și se întorsese imediat, recunoscătoare că în Palatul Poliției nu existau secrete.

Îi strânse mâna de pe volan. El îi răspunse, fără să-și ia ochii de la drum.

— Mulțumesc, zise ea. Fiindcă mă suporți. Adică hormonii ăștia nemernici.

— Hei, tu ești polițista-*hotshot,* zise el și zâmbi. Ai avut de făcut o alegere grea astăzi. Îmi pare rău că nu ți-am ușurat situația. Dar să știi un lucru…

Își luă o secundă privirea de la drum pentru a o privi în ochi.

— Te iubesc. Și consider că ai ales corect. Așa ar fi trebuit să facem mai multe încercări de a avea copii. Dar ce tată aș fi dacă nu te-aș lăsa să aperi pe cineva de afară, un om care e copilul altcuiva? Iartă-mă că am fost așa prost.

— E OK, spuse ea și-i puse mâna pe coapsă. Nu te-am luat pentru intelectul tău, știi asta.

Torkel izbucni în râs și râse și ea cu el. Cu râsul acesta parcă se rupsese un baraj. Încordările acumulate timp de mai multe luni, tocmai de când ea reîncepuse tratamentul cu hormoni, dispăruseră în sfârșit. Iar Torkel păru să simtă același lucru. Erau în drum spre ceva nou. Ea coborî geamul de la mașină și lăsă înăuntru frigului de septembrie. Vântul amplificat de viteză îi făcea vârtejuri pe

chip și în păr. Îl simțea jucăuș, zburdalnic. Zâmbi și închise ochii. Vântul era plin de viață.

OCTOMBRIE

Vincent nu apăruse la conferința de presă. Mina îl înțelegea. Presa s-ar fi aruncat asupra știrii despre legătura dintre el și crime cu aceeași frenezie precum peștii piranha asupra unei vaci moarte dintr-un râu. Era pur și simplu cel mai bine să se țină deoparte.

Julia urcă la pupitru. O parte din informație se scursese deja, presa amestecase bucăți răzlețe de adevăr cu presupuneri fanteziste. „Scenariu posibil", cum obișnuiau ei să numească asta.

Murmurul se stinse încet și privirile tuturor se întoarseră pline de așteptări către Julia. Mina stătea în picioare lângă scenă, ascunsă în spatele unei draperii. Chiar și despre ea se minți se prin presă. Nu pricepea de unde găsiseră ei pozele. Mereu avusese grijă să se țină departe de spațiul public și nici măcar în privat nu-i plăcea să stea în fața camerei. Cu toate astea, ei reușiseră să dezgroape o poză veche alb-negru în care arăta oribil. Făcută la o intervenție de urgență, fără măcar ca ea să fi fost conștientă de prezența fotografului.

— Încă nu i-am localizat pe criminali, dar au fost identificați ca fiind Jane Boman și Kenneth Bengtsson. Așa cum voi, cei din presă, ați constatat deja, Jane era sora mentalistului Vincent Walder.

— De cât timp știa Vincent că ucigașul era chiar sora lui?

Unul dintre cei mai insistenți reporteri de la *Expressen* pusese această întrebare fără ocoliș.

— Vă rog mult să ridicați mâna pentru a primi cuvântul, zise Julia pe un ton sever. Altfel o să iasă haos.

Mina observă abia acum că șeful poliției din Stockholm, tatăl Juliei, stătea tocmai în spatele sălii și-și observa fiica aflată la pupitru. Părea mândru. Mina știa că pentru el era complicat cu

Julia și grupul și că ea, din cauza gradului de rudenie apropiat, trebuia să muncească dublu față de alții. Așa că fața lui mândră o bucură pe Mina. Julia merita asta.

— Dar ca să-ți răspund la întrebare, zise Julia. Vincent nu și-a dat seama că sora lui era ucigașul până când el și colega noastră Mina Dabiri au fost capturați.

— De ce? Care-a fost motivul?

Același reporter din nou, tot fără să ridice mâna. Mina vedea pe Julia că răbdarea ei era pe sfârșite.

— *Vă rog* ridicați mâna. Este adevărat că motivul este legat de întâmplarea pe care ați răstălmăcit-o și-ați înflorit-o în presă în ultimele zile. Mă refer la accidentul care s-a petrecut în copilăria lui Vincent și a lui Jane. Mama lor, Gabriella Boman, a murit în condiții tragice și din diverse motive Jane l-a considerat pe Vincent responsabil atât pentru accident, cât și pentru felul în care viața ei s-a conturat după accident.

Un alt reporter flutură mâna în aer.

— De ce tema iluzionismului? Nu e inutil de încâlcită?

— Ce să zic? Experiența îmi spune că ucigașii nu sunt mereu deosebit de raționali în privința modului de operare. Așa cum am spus, atât motivul crimelor, cât și maniera în care au fost realizate sunt legate de circumstanțele din jurul morții Gabriellei Boman.

— Moartea lui Daniel Bargabriel are vreo legătură în vreun fel cu asta?

— Moartea lui Daniel nu ține de acest caz, în afară de faptul că le cunoștea pe două dintre victime. În schimb, pot să vă spun că astăzi i-am arestat pe restul făptașilor pe care-i considerăm implicați în moartea lui Daniel și avem temeiuri foarte bune pentru un proces, conform procurorului.

Mina simți un junghi de tristețe pentru acel tânăr care murise ca urmare a setei de răzbunare a lui

Jane, chiar dacă nu ea îl omorâse. Era atât de superfluu. Atât de zadarnic. Dar spera ca partidul Sveriges Framtid să fie puternic afectat de scandal și să dispară la următoarele alegeri.

Julia continuă să fie atacată cu întrebări enervante. Mina se retrase ușor și lăsă vocea Juliei, cea cu toate răspunsurile, să dispară pe fundal.

Hrana uscată ateriza zăngănind în castronul metalic. Bosse veni în pas alergător imediat ce auzi sunetul și începu să mănânce bucuros, cu manierele unui mic cutremur.

— Da, așa, băiatule, zise Christer.

El folosi marginea mesei ca sprijin pentru a se putea așeza pe podea. Nu era foarte ușor, dar ceva mai ușor ca de obicei. Plimbările cu Bosse începeau în mod foarte evident să dea roade. Își sprijini spatele de sertare și mângâie blana câinelui. Acel Harry Bosch nu știa ce pierde.

— Stăpânul și stăpâna ta pare că au dispărut fără urmă, zise Christer. N-au fost de găsit nicăieri pe insulă. Și nimeni n-a văzut nicio barcă plecând de acolo. În mod clar n-au luat feribotul. Totul e un mister. Poliția din Norrtälje draghează după corpuri, evident, dar probabil nu vor găsi nimic. E adâncă apa acolo.

Bosse se oprise din mâncat și se uita la Christer cu o privire uimită. Probabil auzise din tonalitate că ceva era diferit.

— Înțeleg dacă ești trist, zise Christer scărpinându-l după ureche. Dar mă gândeam să facem o plimbare lungă după ce mănânci și pe urmă cumpărăm o minge nouă din aia chițăitoare, pe care-ți place s-o muști până o distrugi. Una cu sclipici. Nu cred că ei se mai întorc, înțelegi tu. Cred că am rămas noi doi acum.

Bosse scoase un lătrat scurt și-l linse apoi pe Christer pe față, de la bărbie până pe frunte. De la hrana uscată, respirația câinelui era pătrunzătoare. Puțină companie nu era totuși deloc o idee rea.

Fără să știe pentru a câta oară la rând, gândurile se duseră înapoi la vremea când era tânăr. Înapoi la Lasse. De fapt era scandalos că nu avea habar ce mai făcuse Lasse de atunci. Un om pe care odată îl cunoscuse atât de bine, care de atunci parcursese o viață întreagă de experiențe și trăiri proprii despre care Christer nu știa nimic. Se simțea aproape

invidios. Fără să știe exact pe cine. Dar nu era prea târziu ca să schimbe acest lucru. Totuși era polițist. Și acum existau rețelele sociale. N-ar fi prea greu să afle ce face Lasse azi.

Cum stătea acolo pe podea, cu blana lui Bosse în mâini, simți ceva mișcându-se în străfundurile corpului. Slab la început, mai întâi nici măcar nu fusese sigur că e acolo. Dar pe măsură ce creștea, era din ce în ce mai convins. Era un sentiment cu totul nou. Ceva ce nu mai simțise până acum. Nu era sigur, dar credea că e posibil să fie fericire.

Milda stătea în continuare la masa unde luaseră cina. Vera și Conrad mâncaseră ca de obicei, cu viteză record. Pe urmă, Vera se așezase în fața Playstationului în timp ce Conrad se dusese să-și ia temele. Acum, el stătea în fața ei, adâncit într-o carte de educație civică și nota harnic pe laptop.

Conrad al ei. Fusese o vară grea pentru el. Dar căminul unde făcuse tratamentul părea să fi avut un efect aproape magic. De când se întorsese, nu numai că se ținuse departe de toate prostiile de dinainte, dar căpătase și o nouă atitudine, atât față de viață, cât și față de școală. Chiar și Vera comentase că fusese mult mai vesel toamna aceasta. Iar acum își făcea temele din proprie inițiativă.

Milda știa, firește, că nu putea avea așteptări prea mari. Se întâmplase înainte să creadă că fiul ei își pusese ordine în viață. Și pe urmă alunecase iar acolo după o lună. Dar de data asta simțea că e… altfel. Ea nu îndrăznea să aibă acest gând, știa că n-ar trebui, dar de data aceasta poate putea fi permanent. Toți ar merita asta.

Mai ales acum.

Nu trebuia sa aducă scrisoarea de la Adi pentru a-și aminti ce scria acolo. Scrisoarea nu venise de fapt de la fratele ei, ci de la avocatul lui. Ea pufni. Mai plauzibil un tovarăș pe care-l întâlnise în combinațiile lui dubioase, sau, de ce nu, în închisoare. Avocat, da, sigur. Spre deosebire de Conrad, Adi nu se schimbase deloc. Alerga în continuare în aceeași cursă unde banii erau singurii care contau.

Și tocmai banii erau problema. Ea și Adi moșteniseră casa unde locuiseră împreună. Adi o lăsase să stea acolo cu Vera și Conrad, într-un gest necaracteristic de generozitate, când incapabilul tată al copiilor nu și-a putut face dreptate. Ea știa totuși că generozitatea nu era veritabilă. Adi voia să pună mâna pe casa bunicului Mykolas din

Enskede, care era și mai mare și avea și o poziționare mai bună. Când bunicul se va stinge, Adi va susține că acea casă e a lui, pentru că el cedase jumătate din casa în care locuia Milda.

Dar, se pare, generozitatea jucată se terminase. Ea nu-i putea reproșa, el avea dreptatea de partea sa. Numai că venise atât de brusc. Ea crezuse că vor putea vorbi mai întâi despre asta. Dar Adi, prin acel avocat, o anunțase că dacă vrea să locuiască acolo în continuare, trebuie să cumpere partea lui. Altfel trebuiau să vândă casa. Sau să renunțe la partea ei din viitoarea moștenire de la bunicul. Ea nu avea mult timp la dispoziție să plătească.

De vândut nu era ceva la care să se gândească, banii n-ar ajunge pentru o nouă locuință rezonabilă, și nu-și putea expune copiii la asta. Și n-ar primi niciodată un împrumut bancar suficient de mare încât să-i poată plăti lui Adi, nu la cum arăta situația ei financiară acum. Centrul de tratament al lui Conrad fusese privat – și foarte scump.

În același timp, nu exista nici un alt mod de a face rost de banii aceia dacă nu avea de gând să jefuiască o bancă. Se uită la capul lui Conrad aplecat peste manual. Ea și familia ei aveau nevoie de un miracol.

Ruben ezită. Era atât de departe de zona lui de confort, că i-ar fi trebuit și pașaport, și vaccinuri ca să se ducă acolo. Pentru o clipă se gândi să renunțe. Doar avea o viață bună.

Sau?

Da, totuși lua asta în considerare. Un serviciu care nu era mai solicitant decât îi permitea el să fie. Mai ales acum, când noul grup își demonstrase competența și putea să-și continue activitatea. Ca parte din acel grup, el nu trebuia să lucreze în aceleași limite care înainte fuseseră atât de enervante. Iar ca burlac, avea libertatea să facă ce vrea. Fără copii care trebuie luați deja după pauza de prânz de la grădiniță sau pentru care să intre în concediu de îngrijire toată iarna. Pufni. Concediu de îngrijire a copiilor, ce invenția dracu'. Peder va trebui să-și dea demisia imediat ce tripleții vor învăța să meargă.

El avea totul. Un oraș atât de plin de gagici doritoare și încinse, pentru el era ca o parcare deschisă nonstop și axată pe client. Și nimeni care să strice totul, rămânând și după aia.

Nimeni care să-l bată la cap despre spălat vase și curățenie sau despre niște flori de ziua îndrăgostiților.

Nimeni cu care să ia cina în fața televizorului, lângă care să adoarmă strâns lipit seara, nimeni cu părul blond care să miroasă în permanență a timoftică și căreia vara să-i apară pistrui mici, mici, peste tot.

Nimeni care…

Nimeni ca Ellinor.

Ruben luă rapid bilețelul pe care notase numărul de telefon și formă cifrele înainte să se răzgândească. Trase aer adânc în piept.

— Bună ziua. Mă numesc Ruben Höök. Aș vrea sa fac o programare pentru o discuție.

Anette se uită la el cu o privire pe care nu o mai văzuse de mult. Bănui automat că ea glumește. Abia când ea începu să-i desfacă nasturii de la cămașă realiză că intențiile ei erau serioase.

— Ai observat că tripleții dorm? zise ea încet. Concomitent.

Peder se întinse după telecomanda de pe măsuța din fața canapelei, pe urmă se cufundă la loc pe canapea. Anette îi băgă mâna în cămașă și începu să-l mângâie pe piept.

— Ai dreptate, zise el și ascultă liniștea. Chiar dorm toate trei. Ar trebui să mergem și să cumpărăm un loz în plic sau ceva, ținând cont de cât de rar se întâmplă așa ceva.

— Sau să petrecem timpul cu altceva, îi șopti Anette în ureche.

Ea se ridică și îi întinse mâna. El i-o strânse și o lăsă să-l conducă în dormitor.

— Ești sigură? întrebă el când văzu că ea continuă să-l dezbrace.

La început, ea nu răspunse. Când el rămase doar în chiloți, ea se băgă în pat. După câteva momente de cotrobăială pe sub pătură, ea își scoase bluza și pantalonii și le aruncă spre el. Pe urmă bătu ușor în perna lui.

— Sunt foarte sigură, zise ea. Dacă ne culcăm acum, apucăm să dormim poate o jumătate de oră până se trezesc ele.

Peder se uită la pernă și apoi la soția sa. Nu vedea cât de palidă era, nu-i vedea cearcănele de sub ochi. Vedea doar cât de mult o iubește. Peder adormi aproape înainte să pună capul pe pernă.

Mica poză cu Natahlie se mișca încet pe harta de pe ecranul mobilului. Mina fotografiase poza înrămată pe care o avea pe birou ca s-o folosească drept pictogramă pentru aplicație. Fata din fotografie nu semăna foarte tare cu cea de azi, dar era cel mai recent portret al ei pe care-l avea. De mai multe ori fusese tentată s-o fotografieze pe Nathalie de la distanță, dar instinctul de autoconservare ieșise victorios de fiecare dată. Nu îndrăznea să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost prinsă.

Mina nu știuse că intenționa să pună un transmițător GPS în rucsacul lui Nathalie decât după ce o făcuse deja. Dar când băuseră cafea în Kungsträdgården fusese prima oară de mulți ani când fusese atât de aproape de fată și nu știa când se va mai putea întâmpla din nou.

La început crezuse că bărbații care o păzeau pe Nathalie nu văzuseră ce a făcut. Când veniseră s-o ia pe fată, Mina aproape făcuse pe ea de frică. La modul serios. Dar dacă ar fi descoperit transmițătorul, amenințările de la telefon ar fi fost cu mult mai rele. Probabil ar fi fost ultima dată când ar fi văzut-o pe Nathalie.

Asta însemna, în schimb, că Mina nu avea curaj să stea în preajma fetei o vreme. Nu putea să stea pe peronul metroului din Blåsut s-o privească pe Nathalie ducându-se la școală. Nu putea aștepta la ușa din Östermalm sau să meargă după ea prin oraș. Va dura ceva până o va putea vedea din nou.

Dar nu făcea nimic.

O avea pe fată în fața ei, în mâna ei.

Cu aplicația putea să vadă exact unde se afla Nathalie, să-și imagineze ce face, cu cine e. Micul portret era pentru moment nemișcat și harta arăta că se afla în Östermalm, ceea ce probabil însemna că Nathalie e acasă. Dacă mărea imaginea, Mina ar fi putut să obțină adresa, dacă n-ar fi știut-o deja.

Bineînțeles că n-ar spiona. Natti avea dreptul la o viață privată. Dar avea de gând să o verifice din când în când.

Să se asigure că totul e bine. Ca bărbații cu ochelari de soare aveau grijă de ea cum trebuie.

— Bună, iubito, zise ea și mângâie ecranul cu vârfurile degetelor. O să am grijă să nu ți se întâmple nimic.

Vincent scoase cana *Pizda-Glamour* din dulap, umplu infuzorul de ceai cu frunze de ceai și turnă apă din fierbător. Pe urmă puse cana aburindă pe masa din bucătărie, în fața soției sale.

— Poftim, iubito, zise el. Pari că ai nevoie.

— E ceai verde? întrebă ea.

El ezită o secundă.

— Nu, recunoscu el apoi. E chai.

— Mulțumesc, bunule Dumnezeu, zise Maria și suflă în cană. Așa ce m-am săturat de spălătura aia de vase. Cred că mă doare stomacul de la el.

Câteva clipe mai târziu, cina era pe masă. Cârnat Stroganoff făcut din chorizo cu fulgi de chili în smântână, orez brun, salată și chipsuri de varză Kale. De fapt, varza Kale nu se potrivea în meniu, dar el știa că-i place lui Benjamin. Se făcu că varsă puțin sos pe mobilul Rebeckăi când puse pe masă tigaia.

— *Ce* tont, zise ea și mută mobilul o jumătate de centimetru mai încolo.

Pe urmă își ridică ochii de pe ecran și râse.

— Ce noroc că nu avem vecini aproape. Dacă prietenii mei ar fi văzut că te-ai întors acasă cu mașina poliției, și ud leoarcă, aș fi murit! Uneori mă întreb ce-i cu tine, tată.

Vincent zâmbi.

— Da, nu am fost precaut. N-o să mă apropii așa mult de marginea debarcaderului data viitoare.

Maria îl scruta din priviri peste marginea căniii. Acasă nu vorbise prea mult despre anchetă, dar nimeni din familie nu putuse să treacă cu vederea titlurile din ziare. Dar ea nu spuse nimic. În schimb, puse pe masă chai-ul și luă mâncare.

— Tu ce spui, iubito, zise el. Să-i invităm aici pe părinții tăi săptămâna viitoare? Am un cadou aniversar întârziat pentru tatăl tău.

Maria începu să tușească cu putere și puse un șervețel la gură, ca să nu-i sară Stroganoff-ul.

— Te-ai lovit la cap? întrebă ea printre reprizele de tuse.

Dar el văzu că ea zâmbește în spatele șervețelului.

Trecu cu privirea în jurul mesei, privi cu atenție fiecare membru al familiei sale. Rebecka mânca cu o mână, trimitea mesaje cu cealaltă. *Multitaskingul* ei era de fapt impresionant, dacă priveai lucrurile în felul ăsta. Aston stătea ca de obicei și își număra bucățile din farfurie, pe care Maria, deși știa că nu e bine, i le tăiase. Vincent știa foarte bine de unde i se trăgea asta lui Aston, nu prea avea cum să-i reproșeze fiului său. Benjamin mânca cu privirea în altă parte. Era la acea vârstă când fetele – sau băieții – ar trebui să fie cel dintâi interes al său. Dar Vincent știa că Benjamin cel mai probabil cugeta la o nouă problemă de matematică. Poate una pe care o găsise pe Youtube. Să sperăm că era una care conținea mai puțină moarte, de data aceasta.

— Mamă, te iubesc, zise Aston dintr-odată.

— Și mama te iubește, răspunse Maria și zâmbi.

— Dar și pe tine te iubesc, tată, continuă Aston uitându-se serios la Vincent.

— Deci acum ești detectiv particular sau ceva de genul? zise Benjamin care păru că tocmai aterizase în lumea reală.

— Să nu crezi tot ce scriu cei de la *Aftonbladet,* zise Vincent rapid.

— Ea chiar era sora ta? întrebă Rebecka. Nici măcar nu știam că am o mătușă din partea tatălui.

El dădu din cap și se șterse la gură cu un șervețel.

— În acele crime nu a fost vorba despre mine, zise el. A fost vorba despre oameni care nu mai există de foarte multă vreme.

— Și noi câtă vreme existăm atunci? întrebă Aston neliniștit.

Vincent nu se abținu să-i ciufulească ușor părul fiului său, chiar dacă știa că lui Aston nu-i place

asta.

— Această familie va exista cât de mult vrem noi să existe, spuse el. Cu bune și cu rele.

Julia adună hârtiile de pe birou și le puse într-un dosar de plastic. Când se ridică, Mina și Vincent făcură același lucru.

— Mulțumim că ai mai putut veni o dată, zise Julia și dădu mâna cu Vincent. E un sentiment bun că putem încheia toate astea puțin mai formal, fără prezența presei. Dar acum îți promit că ai scăpat de noi.

Vincent râse. Minei nu i se păruse ceva foarte vesel. Julia întinse mâna spre el.

— Poți să-mi lași mie legitimația de acces.

— Da, sigur. Mulțumesc, zise Vincent și-i întinse cardul de plastic. A fost… amețitor.

— Îl conduc eu, zise Mina. Să mă asigur că trece de bariere.

Părăsiră biroul Juliei și ieșiră pe coridor. Mergeau tăcuți unul lângă celălalt. Mina nu avea de gând să fie prima care spune ceva. Nu avea nicio idee cum se face o chestie din asta. În plus, nu era sigură că o va ține vocea.

— Asta a fost, zise Vincent într-un final.

— Da. Asta a fost, zise ea.

Ezită.

— Jane avea dreptate. Că sunt lașă.

— Nu ești lașă.

— Cum… Cum de știai? întrebă ea trăgând cu coada ochiului la Vincent. A fost ceva din limbajul corpului meu sau altceva ce-ai citit pe mine?

Vincent își frecă nasul.

— Târșâi puțin piciorul drept când mergi și-atunci ridici ușor și din umărul stâng. Plus că tu clipești de două ori mai mult decât un om normal. Sunt semne clare de leziuni neurologice cauzate de abuzul de pastile.

Mina se opri brusc.

— Ce? Așa fac?

Se uită șocata în jos la piciorul drept. Vincent râse.

— Nu, doar glumesc. Nici o problemă. Doar că am văzut moneda AA când am fost acasă la tine. Sigur că nu știam în mod garantat că e vorba de pastile, dar alcoolul nu prea ți se potrivea, ținând cont de preferința ta pentru Cola Zero. Dacă nu luăm în calcul spirtul pentru mâini, evident, am înțeles că ar avea 85 la sută alcool. Mai sorbi așa, din el?

— Ei, termină!

Mina îl lovi ușor într-o parte. Tăcură din nou. O luară pe scară, spre parter și ea folosi cardul de acces pentru a ieși cu el la recepție. Ieșirea din Palatul Poliției se afla la doar un metru în fața lor, vizavi de recepție. Doar un metru rămăsese până să se termine. Vincent se opri brusc și o privi.

— Iartă-mă, zise el. Pentru că sora mea ți-a făcut rău. N-am mai putut dormi de atunci, te văd închisă în rezervor de fiecare dată când închid ochii. Și totul e din vina mea. Am încercat să găsesc un mod de a mă revanșa față de tine, dar nimic nu pare suficient.

Pe urmă zâmbi vag.

— Măcar îți stă bine tunsă scurt, zise el.

Ea își trecu mâna prin noua frizură, înainte de a apuca să-și rețină gestul, după care își frecă degetele de jeanși, de parcă ar fi fost infectate. Părul era în continuare o zonă de contaminare, după părerea ei. Nu conta de câte ori îl spălase de când cu containerul.

— Da, aș fi fost scutită și de anxietate și de tăierea părului dacă tu ai fi menționat acel mic detaliu, că poliția era deja pe drum…

Se holbă furioasă la el, dar nu reuși să exprime vreo furie reală în privire. El zâmbi jenat și dădu nevinovat din mâini.

— Abia dacă eram conștient. Și nici n-aș fi crezut vreodată că o să sari în containerul ăla hidos. Iartă-mă. Dar, cum spuneam. Îți stă bine cu părul așa.

Mina îi aruncă o ultimă privire, pe urmă alese să nu se mai uite la el. Chiar se simțea bine cu noua frizură, dacă era să fie sinceră. Mina dădu din cap gândindu-se la ce spusese Vincent despre sora lui.

— Suntem aici acum. Am supraviețuit. Ei probabil că nu. Nu vor mai ucide și alți oameni nevinovați.

El încuviință tăcut. Pe urmă trase cu ochiul spre ieșire.

— Ai dreptate. Și, cum spunea Julia, ați scăpat de mine.

Întinse mâna pentru a-și lua rămas-bun. Era ultimul lucru pe care ea îl voia. După toate prin câte trecuseră nu se putea termina cu o banală strângere de mâna. Îi dăduse lui Vincent o parte din ea. Probabil era singurul care știa cine e ea cu adevărat. În asemenea cazuri, nu dădeai mâna. În asemenea cazuri rămâneai împreună pentru totdeauna.

Și totuși.

Nu erau personaje într-o drama romantică și ea nu avea cincisprezece ani. Stăteau la recepția din Palatul Poliției din Kungsholmen într-o zi obișnuită de miercuri de octombrie și ea era la serviciu. După ce Vincent va pleca, ea va urca în birou să se ocupe de căsuța cu e-mailuri neglijată atâta vreme.

Ea nu rămânea cu nimeni.

— Același lucru. Așa cum a spus Julia, zise ea și-i luă mâna.

Nu-și dădu seama cât timp s-au ținut de mână. Zece minute, un an, o jumătate de secundă.

Pe urmă el întrerupse momentul și se întoarse spre ieșire. Ea începu să meargă înapoi spre bariere.

— Stai, Mina, strigă el brusc și alergă spre ea în timp ce scormonea în buzunarul interior al sacoului. Uite!

Îi întinse un pachet sigilat cu paie de unică folosință. Ea zâmbi când le luă, dar fu nevoită să

clipească pentru a-și reține lacrimile. Pe urmă căută și ea în buzunar.

— Pentru tine, zise și-i aruncă cubul ei Rubik. Fii cu băgare de seamă cu el, bucățile sunt puțin desprinse.

Vincent îi întoarse zâmbetul când li se întâlniră privirile.

Pe urmă se întoarse și ieși pe ușă cu jucăria în culori vesele în mână.

Ea avu un impuls scurt să ia sticluța cu spirt să se șteargă. Dar se hotărî să se abțină.

Mulțumiri

O asemenea carte nu o poți scrie singur. Nu sunt de ajuns nici măcar două persoane. Am avut norocul să fim înconjurați de oameni extrem de competenți care au avut grijă să nu facem greșeli mult prea mari când vine vorba despre partea legată de fapte și informații certe. Câțiva dintre ei merită aplauze de mulțumire furtunoase.

Kelda Stagg, M.Sc., tehnician criminalist la Poliție, Regiunea Stockholm, ne-a îndepărtat de prejudecățile noastre legate de medicina legală și despre cum sunt tratate cadavrele într-o anchetă. În schimb, am învățat o grămadă despre tot și toate, de la ce persoane asistă la o autopsie, până la ce sunt utile picăturile de ochi.

Am primit un mare ajutor și de la Teresa Marie, expert de activitate la Centrul Național de Expertize Criminalistice, care ne-a explicat cum funcționează localizarea telefoanelor și analiza informațiilor la un nivel detaliat atât de fascinant, că am fi putut scrie o carte numai despre asta. Toate descrierile corecte ale acestor domenii ale poliției sunt meritul Keldei și al Teresei, toate erorile sunt ale noastre.

Când vine vorba despre istoria magiei și despre cum se construiesc numerele de iluzionism, ne scoatem pălăria în fața experienței pe care inventatorul și creatorul de numere de magie Andreas Sebring a împărtășit-o, altruist, cu noi. Sains Bergander din carte este inspirat într-o asemenea măsură de Andreas din realitate, încât atelierul descris în roman este chiar al lui Andreas.

Magicianul și maestrul evadărilor Anders Sebring merită de asemenea mulțumiri speciale pentru o discuție importantă despre cum se poate ieși din obiecte făcute să nu poți ieși din ele.

Chiar dacă am încercat să fim cât mai corecți cu realitatea, ne-am luat, ca scriitori, și unele libertăți

creative, în mod conștient, pentru a da o mai bună fluență poveștii. De exemplu, am mutat ferma de vizoni de pe insula Lidö, atât temporal, cât și geografic. Ferma e închisă de multă vreme și nici nu era amplasată la apă. Iar balcoanele de la Teatrul din Gävle sunt de fapt șase la număr, nu opt[{1}]. Există în carte multe alte asemenea exemple, unde am tratat faptele puțin expeditiv. Dar dacă am fi descris realitatea la milimetru, atunci cartea ar fi ieșit mult mai lungă decât e deja – și mult mai plictisitoare.

Cel mai mare buchet imaginar de flori din lume îl dăm fantasticei noastre echipe de la Editura Forum: Ebba Östberg, editorul nostru; John Häggblom, *writing coach,* și Kerstin Ödeen, redactor. Am plâns și am râs împreună de frustrare, dar ei n-au renunțat niciodată, nici măcar când noi înșine eram pregătiți să o facem. Fără dedicarea întregii echipe de la Forum pentru această carte, ea n-ar fi fost nici jumătate din ceea ce este astăzi.

Plecăciuni repetate și pline de recunoștință sunt îndreptate și către Joakim Hansson, Anna Frankl, Signe Lundgren și toată echipa de la Nordin Agency, precum și către Lili Assefa și toată echipa de la Assefa Communication, care de la început au crezut în această serie de romane și care într-un fel aproape magic au reușit să convingă întreaga lume de același lucru. Noi nu știm exact cum se procedează. Dar suntem muți de admirație. Și credem că e posibil să fi fost vorba de o lume ninja.

Mulțumirile personale ale Camillei:

Ca autor, e practic imposibil să scrii cărți fără o susținere enormă de acasă. Fantasticul meu bărbat, Simon, e cel mai bun soț în general și cel mai bun soț de scriitoare în particular, pe care l-ar putea avea cineva. Primesc întotdeauna și un sprijin sigur de la copiii mei, de la prietenii mei și de la

restul familiei mele. Mulțumesc că ați strigat întotdeauna de bucurie când am trecut linia de sosire.

Mulțumirile personale ale lui Henrik:

Mulțumesc, iubita mea soție Linda, pentru feedbackul de neprețuit la manuscris, atunci când cartea era încâlcită, pentru că mi-ai ascultat frământările despre Vincent și Mina timp de doi ani fără să mă omori în bătaie, dar mai ales că nu îți pierzi niciodată încrederea în mine și că mă suporți chiar și atunci când n-o merit. Le mulțumesc și fiilor mei, Sebastian, Nemo și Milo. Dacă n-ați fi fost voi, nimic din ce fac eu n-ar fi avut rost.

La final, vrem să vă mulțumim vouă, cititorilor, care ați dat acestei serii o șansă. Vă iubim pe toți. Și sperăm că după ce veți fi citit această primă parte să tânjiți la fel de mult ca și noi să-i întâlniți pe Vincent și pe Mina din nou.

{1} Acronimul pentru *Live action role-playing*. Este un joc pe roluri, foarte răspândit în SUA, țările scandinave și Europa, pentru care participanții folosesc costumații și accesorii cât mai autentice, încercând să intre cât mai bine în pielea personajelor. *(N. r.)*

{2} Este un arbore subtropical, asemănător nucului, cu lemnul tare. Este întrebuințat mai ales la fabricarea schiurilor. *(N. r.)*

{3} Sărbătoare populară de origine germanică, în noaptea dintre 30 aprilie și 1 mai. Se spune că în această noapte, zânele și spiridușii ajută pământul să treacă de la sezonul rece la cel cald, al vieții și fertilității. *(N. r.)*

{4} Mândrie nemăsurată a cuiva. în Grecia antică, descria un comportament care sfida normele sau chiar pe zei. *(N.r.)*

{5} Sport de echipă asemănător hocheiului pe gheață. *(N. r.)*

{6} O, Doamne… Voi construiși trucuri de magie? Grozav! *(N.r.)*

{7} Mulțumesc,... Nu multă lume le-ar recunoaște. *(N. r.)*

{8} Ei bine, magia e pentru tocilari... Trebuie să plec. *(N. r.)*

{9} Noi, tocilarii, trebuie să ținem aproape! *(N. r.)*

{10} Angela Duckworth, *Grit. Puterea pasiunii și a perseverenței*, traducere din limba engleză de Iulia Bertea, Publica, 2016. *(N.r.)*

{11} Șapte în traducerea din limba română. *(N. t.)*

Table of Contents

FEBRUARIE 3
MARTIE 11
Kvibille 1982 64
Kvibille 1982 114
APRILIE 144
Kvibille 1982 170
Kvibille 1982 219
MAI 254
Kvibille 1982 298
Kvibille 1982 322
IUNIE 340
Kvibille 1982 393
IULIE 399
Mora 1982 428
AUGUST 477
Kvibille 1982 483
Kvibille 1982 545
SEPTEMBRIE 557
Kvibille 1982 572
Kvibille 1982 621
Kvibille 1982 626
Kvibille 1982 631
Kvibille 1982 632
OCTOMBRIE 645
Mulțumiri 663